AYŞENUR İNCE

Başımın Belası 2

Epsilon

BÖLÜM -I-

İzmir

Güneş usulca göğe yükseliyor. Etrafta kol gezen kavurucu sıcaklık görünmez bir kapan misali etrafımı sarsa da yetmiyor içimdeki ürpertiyi yok etmeye! Ağustos ayında İzmir sıcağının bile ısıtamadığı tek yerde olduğum için üşüyorum belki de çaresizce... Sonra da buruk bir tebessüm peyda oluyor dudaklarımda...

Avuçlarımda ufalayıp durduğum toprak birikintisinin altında kaybettiğim can parçam dururken, nasıl olur da yüreğim ısınır ki zaten?

Nasıl olur da kalbim sahibinden bu kadar uzakken delicesine yaşamak ister gibi atabilir?

Atamıyor da zaten. Kalp atışlarım bile haftalardır tek düze. Sanki sadece bu hayattaki anlamsız varlığımı bir süre daha devam ettirebilmek için atıyor. Tıpkı aldığım her nefes gibi mecburen. Yaşamayı iliklerime kadar hissetmek için değil de daha ziyade bir robot misali verilen komutları yerine getirmek için çalışıyor tüm bedenim.

Sevdiğim adamı görmenin heyecanıyla hızlanan kalbime hasretim artık; sonra bana dokunduğu anlarda uyuşan bedenime, ona dokunduğum an kavrulan parmak uçlarıma... Bana yaşamanın nefes almaktan ibaret olmadığını,

asıl yaşamanın nefesimi kesen anlardan ibaret olduğunu hissettiren adama hasretim...

Altmış gün oldu bugün. Onsuz geçen koskoca altmış gün.

"Elin adamı için yine gelip başımı şişirdin diye kızıyorsundur sen şimdi değil mi?" derken, yüzümdeki buruk tebessümle kurumuş çiçeklerin altındaki toprağı biraz daha ufaladım parmak uçlarımda. "Yine ondan bahsediyorum diye çatmışsındır kaşlarını: Ne varmış ki bu oğlanda bu kadar anlatacak diyorsundur! Haklısın aslında, iki aydır çok şişirdim başını ama ne yapayım işte senin yokluğunda ona sığındım, onun yokluğunda da bir tek sana sığınabiliyorum, abi."

İzmir'e ayak bastığım günden beri istisnasız her sabahım abimin mezarı başında geçiyordu. Buna en büyük sebep aylarca ondan uzak kalışımken, diğer bir sebep de ondan başka dertleşecek kimsemin olmamasıydı. İstanbul bana sahip olduğum en büyük mucizeleri bahşederken bir o kadar da eksik bırakmıştı aslında. En çok abimden koparmıştı. Belki de bu yüzden Rüzgâr benden gittiği an bir saniye dahi kalmak istememiştim o şehirde.

Burada da yaşadığım söylenemezdi ya hiç değilse nefes alıyordum; kendim için değil, uğruna sevdamı feda ettiklerim için... Herkesi arkamda bırakmak kolay değildi ama bir şekilde alışıyordu insan. *Belki de sadece kendimi kandırıyordum, kim bilir?*

Öte yandan hâlâ Mert'ten başka kimse bilmiyordu sırrımı. O yüzden sessizliğim daha büyük eziyetti onlar için. Rüzgâr gitmişti, ben bitmiştim ve hâlâ kimse bize ne olduğunu bilmiyordu. Bilmeyeceklerdi de...

Mert'ten ve içimi döktüğüm abimden başka sığınacağım limanım da kalmamıştı sanki hayatta. İzmir'e geldiğim günden beri vazgeçmeksizin beni arayıp her şeyi anlatmam için ikna etmeye çalışan Mert'e yanımda olduğu için minnettar olsam da bazen boğulduğumu hissediyordum. Ben

zaten bu yaptıklarımla yaşamaya bile dayanamazken onun da sürekli beni vazgeçirmeye çalışması dayanma gücümü yerle bir ediyordu.

"Rüzgâr'a bunu yapma, Zeynep!" diyordu her defasında. *"İkinize de yazık olacak."*

Olan olmuştu zaten. Onun hayallerini, kendi ruhumu öldürmüştüm ben. Bu kadar parçalandıktan sonra yeniden biz olmamız imkânsızdı. Ben sevdiğim adamın canını bile isteye yakmıştım. Sebebi ne olursa olsun bunun altından kalkamazdım.

Zaman zaman korkmuyor da değildim Mert'in bu hâllerinden. Bir an gidip her şeyi Rüzgâr'a anlatacak diye diken üstünde yaşıyordum haftalardır. Ona ettirdiğim yeminler bile bu tedirginliği üzerimden atmaya yetmiyordu. Kanı düşündüğümden de deli akıyordu bizim Mert'in. Önünü arkasını düşünmeyip her şeyi söylerse neler olabileceğini kestiremiyordum bile.

Aklımda her saniye dolanan bu karmaşayla yavaşça oturduğum mermerin üzerinden kalktım. Son kez abimin toprağına su dökerek duamı ettikten sonra gülümseyerek mezarının başından ayrıldım. Garipti ama onun yanında ağlamak değil gülümsemek geliyordu artık içimden; çünkü biliyordum ki beni her an görüyordu ve onun için ağladığımı gördükçe canı benden daha fazla yanıyordu.

Mezarlıktan çıkıp sabah serinliğinde evime doğru ilerlerken geçip giden zamanı düşünüyordum istemsizce. Benim suskunluğuma inat çok şey olmuştu aslında. En önemlisi de Ela ve Güney'in birlikte patlattıkları bombaydı. Barışmışlardı ve evleniyorlardı. Kendimi kimsesizliğe tutsak ettiğim iki ay içerisinde nasıl olmuştu bilmiyorum ama Güney kendini affettirmişti Ela'ya. Ona güvenmediğini düşünen sevdiğine ömrünü emanet edecek kadar güvendiğini evlenme teklifi ederek ispatlamıştı. Geçen ay da Güney'in ailesi tanışma ve isteme faslı için buraya gelmişlerdi. Dayım

başta sorun çıkarsa da okullar bitmeden düğün olmayacağı şartıyla kabul etmişti en sonunda. Hiç değilse artık birileri mutluydu.

Uğradığım fırından ekmek alıp eve doğru adımlamaya devam ederken aklıma gelenlerle istemsizce gülümsedim. Şaka maka benim pasaklı leydim yarın nişanlanıyordu. Yarın akşam aylardır görmediğim kimselerin huzurunda Ela ve Güney nişanlanacaktı. Bu düşünceyle kalbim yine önlenemez bir şekilde hızlanırken bu hissi ne kadar özlediğimi bir kere daha anladım. Yarın herkes gelecekti. Yarın Rüzgâr gelecekti.

Bahçenin demir kapısını ittirip dalgınlıkla bahçeye adım attığımda kahvaltı sofrasının başında oturanları görmeye hazırlıksız olduğumdan eşikte şaşkınlıkla kalakaldım. Nişan için geleceklerini tahmin ediyordum ama yine de aylar sonra onları karşımda görmek tarif edilemez bir mutluluktu.

"Gülce! Mert!"

Ben annemle babamın yanına oturmuş arkadaşlarımı doğru görüp görmediğimi algılamaya çalışırken onların hızla yerlerinden kalkıp koşarak bana sarılmalarıyla haftalar sonra ilk kez mutluluğun tadını damağımda hissettim. Mert için değilse bile Gülce için içimde büyüyen sıkıntı onun bana içten sarılmasıyla yok olurken haftaların özlemiyle sımsıkı sarıldım dostuma.

"Zeynep çok özledim," diye şakıyan Gülce'ye, "Sen mi ben mi kızılcık?" diye yakınarak söylenirken bir süre kopamayacağımızı biliyordum. Bu sırada kıskanç kaynana gibi aramıza dalıp ikimize birden sarılan Mert'le kıkırdayıp ona da sarılırken haftalar sonra biraz olsun tamamlandığımı hissediyordum.

Arkadaşlarımla saatler süren kahvaltı sofrasında haftalar sonra yüzümdeki gülümseme eksik olmazken ailemin de bana huzurla baktıklarını görebiliyordum. Geldiğim günden beri bir kere olsun gülmeyen yüzüm onları

kahrederken şimdi bu hâlimi görmek hepsini rahatlatmıştı. Annem ne olduğunu öğrenmek için defalarca benimle konuşmaya çalışmış, yetmez gibi kendi kurduğu bin bir türlü komplo teorisini önüme sunmuş hatta bir ara okuldan atıldığımı bile korkuyla dile getirmişti. Bense her defasında onu geçiştirmek için söylediğim yalanlar yüzünden kendimden iğrenir hâle gelmiştim. Aslında tek bir yalan bütün hayatımı mahvetmişti.

Rüzgâr'ı istemediğimi söyleyerek hayatımın yalanını ortaya atmıştım ve o günden beri ağzımdan tek bir doğru laf çıkmamıştı. Annemin son zamanlardaki geri çekilmesinden de pes ettiğini düşünmüştüm ama ortaya attığı bombayla vazgeçtiğini değil, tam aksine olan biteni çözdüğünü anlamıştım.

"Boynunda taşıdığın bu R her kimse umarım döktüğün bu gözyaşlarına değiyordur kızım."

Boynumda taşıdığım R! Boynumda taşıdığım kelebeğimiz. Hiçbir zaman çıkmamıştı boynumdan; çıkmayacaktı da, elim hep üzerindeydi. Ne zaman her şeyden vazgeçecek olsam bu kelebeğe tutunuyordum, sanki hayata tutunur gibi... Sevdiğim adam benden kilometrelerce uzakta olsa bile bir parçası hep benimleydi.

Dalgınlıkla elim yine boynumdaki kolyeye gitmişken aklım yine o güne takıldı. İzmir'e geldiğimiz hafta devamlı olarak Ela tarafından sıkıştırılsam da aldığı bir telefon sonrası bana şaşkınlıkla söylediği şeyle kaybolduğumu hissetmiştim karanlıkta...

"Rüzgâr İstanbul'dan gitmiş. Ne oldu size Zeyno?"

Gitmişti! Nereye gitmişti? Ne zamana kadar gitmişti? Benden ne kadar uzağa gitmişti? Bana arkasını dönmesi yetmemiş miydi? Daha neden gitmişti ki? Benim aramıza koyduğum mesafeler bile boynuma urgan gibi dolanmışken onun koyduğu mesafelere nasıl dayanacaktım ben? Ne zaman dönecekti bana? Ne zaman bitecekti bu kâbus?

Haftalar geçmişti ama ben hiçbir soruma cevap bulamamıştım. Rüzgâr'ı konuşabildiğim tek kişi Mert'ti ama o da hiçbir şey bilmiyordu. Sadece Rüzgâr gitmişti, ben de bitmiştim...

Kahvaltıdan sonra bizimkilerle gün boyu çarşıyı dolaşıp öğleden sonra da Ela'nın evine geçtik. Kızlar mutfağa geçtiği sırada Mert'in yüzündeki şebek sırıtması kaybolurken yerini endişeli bakışlara bıraktı.

"Nasılsın Zeynep?"

"İyiyim," dediğimde homurdanarak gözlerini devirdi.

"Yalanını yedim say... Peki, gerçekten nasılsın Zeyna?" diye kaşlarını çatarak sorduğunda kapıya bir bakış atıp derin bir nefes aldım.

"Kötüyüm Mert! Nefes almak bile yük gibi geliyor bazen. Kimseye derdimi anlatamamak daha da içinden çıkılmaz bir hâle sürüklüyor beni," dediğimde gergin yüz hatlarına uyum sağlayan kaşları daha fazla çatıldı. Gülmekten başka işi olmayan dostumu ne hâle getirmiştim.

"İnan ben de daha ne kadar dayanırım bilmiyorum, Zeynep. Gözümün önünde resmen kendini mahvediyorsun! Valla gidip o adamın ağzını burnunu kırmamak için zor tutuyorum kendimi!" diye öfkeyle homurdandığında burukça gülümsedim. "Bir gün imkânın olursa bir tane de benim için çak," dediğimde sırıttı.

"Hiç haber aldın mı?" diye ürkek bir merakla sorduğumda dudaklarını büktü, başını umutsuzca iki yana salladı.

"Maalesef... Valla sırf sana bir haber getireyim diye kırk takla attım, kaç defa ağızlarından laf almaya çalıştım ama onlar da bilmiyorlar galiba nereye gittiğini. Rüya cadısı zaten ortalarda yoktu aylardır. Güney'le Ege de bilmiyorlar mı yoksa bilip de söylemiyorlar mı anlamadım," dediğinde çöken omuzlarımla hafifçe başımı salladım.

"Anladım... Ama yarın gelecek... Yani gelir değil mi? Sonuçta en yakın arkadaşının nişanı?" diye umutla

sorduğumda cevap vermesine fırsat kalmadan kızlar içeceklerle içeri girince sessizleştik yeniden.

Sonrasında saatler akıp geçti. Akşama kadar süren hazırlıklar yüzünden hepimiz yorgunluktan bitmiş hâldeyken telefonla konuşmasına son verip yanımıza gelen Ela'yla dikkatimiz ona yöneldi.

"Güneyler gelmiş az önce. Bizi çağırıyorlar, hadi kalkın," deyip yerde yuvarlanan Mert'i ayağıyla dürtüklediğinde kalbimin yerinden çıkacağını hissettim bir an.

"K...Kim gelmiş?"

"Güney'le Ege... Rüya'da dönmüş," deyip sustuğunda da devamı gelmeyen cümleyle gözlerimin dolduğunu hissettim. Rüzgâr gelmemişti.

Gitmemek için yorgunluğumu bahane etsem de itirazlarıma aldırış etmeden beni de yanlarında sürüklediklerinde sahile geldik birlikte. Kumsala adım attığımız an ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayaklarla bedenimi gevşeten ılık kumda ilerlerken çocuklara yaklaştıkça yavaşlayan adımlarım aslında tedirginliğimi açık ediyordu. Aylardır karşılaşmadığım arkadaşlarımın bana nasıl davranacakları düşüncesi attığım her adımda beynimi kemirirken yanlarına geldiğimiz an yüzüme bakmaya bile tenezzül etmeyen Ege ve Güney tüm sorularıma cevap olmuştu aslında. Bana olan öfkeleri hiç dinmemişti.

Hepsi birbiriyle selamlaşıp oturduklarında ben de kendimi her ne kadar dışlanmış hissetsem de ağlamamak için dudaklarımı ısırıp en köşeye oturdum. Tam bu sıra dolu gözlerimi nemli kumlarda gezdirirken Rüya yanıma gelip tek kelime etmeden boynuma sarıldığında sanki beklediğim tek şey buymuşçasına sımsıkı sarılarak karşılık verdim sarılmasına.

Rüya'yla kurduğumuz o özel bağdan sonra onunla uzak olmak canımı yakmıştı. O yüzden de şimdi arkadaşlarının aksine yanıma oturup gülümseyerek "Özlemişim seni," dediğinde burukça gülümseyip başımı salladım içtenlikle.

"Ben de özlemişim."

Gecenin kalan saatleri Güney'le Ela'nın tatlı atışmaları, Rüya'nın Fransa maceralarını anlatması ve tüm bu zaman diliminde de Ege ve Güney'in beni görmezden gelmeleriyle geçerken bu kadarcık tavrı da hak ettiğimi düşünerek sessiz kaldım. Hiç değilse kötü bir şey söylemiyorlar diye düşünerek kendimi avutsam da o da Mert'in Güney'e yönelttiği soruya kadar sürdü.

"Rüzgâr oğlan nişana geliyor mu damat bey?"

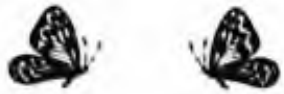
Mert'in sorusuyla aldığım nefes boğazımda takılı kalırken heyecanlı bakışlarımı kendime engel olamayarak Güney'e çevirdim. Ona attığım heyecan dolu bakışlarsa Ege'nin buz gibi sesiyle paramparça etrafa dağılırken kalbimde umuda dair taşıdığım ne varsa yine kaybettim.

"Gelmiyor. Bundan sonra da herkesin bir arada olduğu yerlere geleceğini sanmıyorum kardeşimin."

Lafı dolandırma Ege. Doğruyu söyle! Senin olduğun yere gelmez artık de...

Ne kadar aptalım ki bir an için onca şeyden sonra onun bana geleceğini düşünme gafletinde bulundum. Rüzgâr bu zamana kadar verdiği hangi sözden dönmüştü ki bu sefer dönecekti? Yine sözünü tutacaktı. Benden uzakta olacaktı ama bu sefer sadece canım yanacaktı.

Ege'nin söylediklerinden sonra Rüya ona ters ters baktı. Güney umursamaz görünmeye çalışsa da Ege'yle aynı fikirde olduğunu gösterircesine başını sallarken bizimkiler yalnızca üzgün bakışlarla bana baktılar. Her ne kadar duyduklarıma karşın sessiz kalmış olsam da daha fazla bu gergin ortamda kalmak istemediğim için herkese "İyi geceler," diyerek kenarda duran ayakkabılarımı elime alıp ayaklandım. Mert'le Gülce peşimden koşturup koluma girerlerken Ela da Güney'le vedalaşıp yanımıza doğru koşturdu. Mert hâlimi anladığından, kızlarsa hiçbir şey bilmediklerinden o gece sessizlik içerisinde bizim evde son bulurken herkes günün yorgunluğuyla kendisi için hazırlanan yere kıvrıldı.

Yeni günün sabahına da yine herkesten önce uyanıp üzerime hızlıca bir şeyler geçirerek evden çıktım. Bisikletime atlayıp geldiğim yer, her sabah olduğu gibi yine ilk durağımdı.

"Günaydın abi. Bu sabah biraz erkenciyim. Malum bugün nişanımız var ya annem elime işleri tutuşturmadan geleyim istedim yanına. Biliyor musun Mert'le Gülce geldi dün sabah. Özlediğimi hissediyordum ama bu kadar çok özlediğimi ben bile tahmin etmiyordum. Keşke sen de tanısaydın onları, inan çok severdin," deyip gülümsesem de dudaklarımdan firar eden hıçkırıkla gözyaşlarıma mâni olamadım.

"Gelmeyecekmiş abi! Bugün olsun gelir sanmıştım ama gelmeyecekmiş. Bir daha asla yüzüme bakmayacak diye çok korkuyorum; ya gerçekten beni unuttuysa ya orada..." diye kendi kendime söylenirken cümlenin devamında gelecekleri durdurmak istercesine dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. Olmazdı. Yapmazdı bunu bize...

Bir zaman daha abimle dertleştikten sonra usulca ayaklanıp geldiğim yolu gerisingeriye döndüm. Annemin ağzıma tıkıştırdığı birkaç lokmanın ardından ben de akşam için hazırladığım eşyalarımı odamdan alıp arabaya doğru kucağımdaki yığınla ilerlediğimde neyse ki hepimiz sığmayı başarmıştık. Yolda dayımların arabası da ardımıza takıldığında hep birlikte nişanın yapılacağı mekâna doğru yola çıktık.

Nişanı her ne kadar kız tarafı yapıyor olsa da iki ailenin fazlaca misafiri olması sebebiyle küçük mekânlar ilk anda elenmişti. Ege'nin babasının otellerinden biri de İzmir'de bulunuyordu ve bu yüzden nişan mekânı olarak orası seçilmişti. Anneannemlerin evine yakın olduğu için az çok biliyordum çok güzel bir mekândı.

Otele gelişimiz neredeyse öğleni bulmuşken Güney'in ailesi bizi oldukça sıcakkanlı bir şekilde karşıladı. Hep birlikte yenen öğle yemeğinin ardından da herkes kendisi için ayarlanan odalara geçti. Biz kızlarla birlikte hazırlanmamız için bize ayrılan odaya geçerken Ela'nın elinin ayağının heyecandan birbirine dolandığı bu hâlleri yüzümüzde engel olamadığımız gülümsemelere sebep oluyordu. Nereden nereye diye düşünmeden edemiyordu insan. Yaşadıkları çok ağırdı ama bu noktaya gelecek kadar sevmişlerse birbirlerini, kimseye tek laf etmek düşmezdi!

Sonunda Ela'nın tüm hazırlığı bitmiş sıra nedimeleri olarak bize gelmişken Gülce'nin coşkulu hevesine inat ben odadan kaçmamak için zor tutuyordum kendimi. Onlarca itirazıma rağmen yüzüme dokundurdukları şeyler sinirlerimi zıplatsa da karşımdaki kızların itiraz tanımaz bakışları ister istemez direncimi kırıyordu. Fazlasıyla uzayan saçlarımın doğal dalgalarına çok az şekil vererek iki yandan ince bir örgüyle tutturup salık bıraktıklarında da elbisemin havasına uygun olarak abartısız olduğumu düşünüyordum. Ama üzerinde güçlükle durduğum işkence aleti topuklu ayakkabılarımla ayaklanıp aynadaki yansımama baktığımda en az Ela'da olduğum kadar hatta belki de çok daha fazla şaşkınlığa uğradığımı hissettim. Sadece bir kıyafet, birkaç ufak dokunuşla böylesine bambaşka görünebilmek çok garipti.

Diğerlerinin de hazırlanmasıyla kendimizi tören başlayana dek boş koltuklara atıp geçen zamanı dilimize doladık. Bir zaman boyunca dört kız derdi tasayı bir kenara koyup sohbet ederken kapının tıklatılmasıyla bakışlarımız oraya çevrildi. Saatin geldiğini haber veren yengemle son hazırlıkları tamamlayıp dışarı çıktığımızda beylerin de aramıza katılmasıyla birlikte aşağı inip havuz başına doğru ilerledik.

Misafirlere doğru yaklaşıp geceyi başlatacağımız sıra bize doğru tüm yakışıklılığıyla gelen Eren Abi'ye el sallayıp

gülümsedim; fakat onun bize yaklaştıkça kaşlarını çatması meraklanmama sebep oldu. Eren Abi, Ela'nın abisiydi. Kendisi polisti ve bir süredir İstanbul'da görev aldığı için bugüne ancak yetişebilmişti. Tabii nişana gelemeseydi muhtemelen Ela önce silahını çeker, sonra da abisini vururdu.

Eren Abi bize doğru şaşkın bir suratla gelirken biz asıl şaşkınlığı farklı bedenlerden çıkan aynı cümleyle yaşadık.

"Senin ne işin var burada?"

"Senin ne işin var burada?"

Yanı başımda kaşlarını çatmış Eren Abi'ye bakan Rüya'ya Eren Abi de aynı bakışlarla karşılık verirken bu ikisinin nasıl olur da birbirlerini tanıdığı aklıma takıldı.

"Siz tanışıyor musunuz?"

"Ne yazık ki!"

"Oldu öyle bir şey," diye ağzında geveleyen Eren Abi'ye tek kaşımı kaldırıp nasıl olduğunu soracakken benden önce Ege'nin gergin sesi düştü aramıza.

"Nasıl? Ne alaka?"

Ege'nin gergin sorusu ona dönen bakışlarla havada asılı kalırken, ellerini sinirle yumruk hâline getirdiği gözümden kaçmadı. O, anlamsızca sinirini kontrol etmeye çalışırken Eren Abi'nin geçiştirmesi Rüya'nın cırlamasıyla bölündü.

"Bu manyak havaalanında beni uyuşturucu kuryesi sandı!"

"Ne!"

Herkesin aynı anda bağırmasıyla tüm gözler bize dönerken az ileride duran ailelerimizin ayıplar bakışlarıyla mahcup bakışlarımızı etrafta gezdirdik.

"Uyuşturucu değil kara para," diyen Eren Abi'yle ikinci, "Ne!" çığlığı havuz başında yankılanırken biraz daha bağırırsak polislerin olay var sanıp gelmesi kaçınılmazdı.

"Hah! Çok farklı zaten! Hem senin ne işin var burada?" diye sinirle cırlayan Rüya'ya dönen Ela, "Abim o benim," dediğinde de bu sefer şaşkınlık dolu, "Ne!" çığlığı Rüya'dan geldi.

"Rüya da bizim arkadaşımız," diyerek konuya tam bir açıklık getirdiğimde onlar alayla birbirlerine bakıp sinirle homurdanırlarken bir çift mavi gözün öfkeyle kararmaya başladığını benden başka fark eden olmadı.

Ela'yla Güney'in tuhaf karşılaşmalardan fırsat bulup gecenin açılış dansını yapmalarıyla nişan gecesi bir anlam kazanırken biz de hep birlikte bizim için ayrılan masaya oturduk. Tam o sırada tüm karizmasıyla Ali Abi aramıza katıldığında Gülce'nin yüzünde âdeta çiçek bahçeleri açtı. Bense hasret dolu sarılmalarına karşın iç çekmeden edemedim. Onlar da zor günler yaşamışlardı. Belki de hâlâ yaşamaya devam ediyorlardı ama hiç değilse bizim gibi elleri ayrılmamıştı...

Gece tüm rengi ve eğlencesiyle devam ederken bir ara Ela'nın bizimle tanıştırmak için yanımıza getirdiği Yasemin'le yüzümdeki zoraki tebessüm gerçek bir hâl aldı. Ela'nın restorandan arkadaşıydı. Bizim Gülce'nin daha şaşkın bir hâli varsa o da kesinlikle bu kız olmalıydı. Gülce kadar şaşkın ama onun aksine ağzına geleni söyleyecek kadar da cesur birine benziyordu. Üzerindeki tozpembe kabarık elbisesiyle sevimli kız çocuklarını andıran karamel saçlı Yasemin'in doğallığı bu gece bana iyi gelmişti.

Bir zaman daha onlarla sohbet ettikten sonra yanlarından ayrılıp etrafta adımlamaya başladığımda ayağımdaki ince topuklulara bir kere daha lanet ettim. Bileğimin her an burkulacağı korkusuyla bebek adımlarıyla ilerlerken attığım her adımda bana dönen kimi hayran kimi arsız bakışlara gözlerimi devirmeden edemedim. Herkesin kendi hâlinde olduğu gecede vakit öldürürcesine oyalanırken havuzun başındaki kokteyl masasında gördüğüm yüzle tüm bedenimin gerildiğini hissettim.

Bahar, elinde kokteyliyle yanı başında duran arkadaşlarıyla sohbet ederken ilk anda onun neden burada olduğuna anlam veremedim. Hemen sonra Güney'le Rüzgâr'ın

kardeş gibi olduğu düşüncesi aklıma düştüğünde Bahar'ın burada olmasından daha doğal bir şey olmayacağının farkına vardım. Yine de onunla konuşacak yüzüm olmadığından gerisingeriye dönmeye niyetlenmiştim ki beni fark edip yanıma doğru adımlamasıyla olduğum yerde kalakaldım.

"Merhaba, Zeynep."

"Merhaba."

"Nasılsın?"

"İyiyim... Sen?" dediğimde alayla gülümsedi. Çok bile beklemişti.

"İyi olmana sevindim. Her koşulda iyi olmayı başarabiliyorsan ne mutlu sana!"

"Bahar, ben..."

"Biliyor musun gerçekten farklı olduğunu sanmıştım. Sana verilen değeri hak ettiğini düşünmüştüm ama senin de diğerlerinden bir farkın yokmuş. Daha fazla abimi üzmeye kalkma, Zeynep. Hatta mümkünse bundan sonra abimin karşısına çıkma!"

Öfkeli adımlarla tek kelime etmeme bile müsaade etmeden yanımdan ayrılan kızın arkasından yaşlarla parlayan gözlerimle bakakalsam da bir yanım ateşlere düşmüşçesine öfkeyle kavruluyordu. Gerçekleri bilmedikleri için kızgın olmalarını anlayabiliyordum ama böylesi düşmanca bakışları hak edecek bir şey yapmamıştım ben. Herkesin bana bu kadar kötüymüşüm gibi bakması çok ağırıma gidiyordu artık.

O an akmak için gözlerime biriken yaşları kendimi kasarak durdurmaya çalışıp ayağımdaki topukluların izin verdiğince hızlı adımlarla kalabalıktan uzaklaştım. Havuz başından ayrılıp otelin arka tarafına doğru düşünmeden ilerlerken adımlarım sanki nereye gideceklerini biliyorlarmış kadar emindiler kendilerinden. Bense şuursuzca adımlıyordum taşlarla döşeli zeminde.

Herkesin bana öfkeyle hatta düşmanca bakmasına katlanabilirim... Ama ya Rüzgâr? Onun bana aşkla bakan

gözlerinde nefreti görürsem ne yaparım? Dahası, âşık olduğum gözlerinde tek bir duygu kırıntısı dahi göremezsem nasıl nefes alırım?

Hayır, yaşayamam! Biliyorum ki o zaman değil yaşamak nefes almak bile yakar canımı, aldığım her nefeste yokluğu batar kalbime, bana bakmayan gözleri her yutkunuşumda boynuma dolanır... Beni kalbinde yok ettiyse eğer, ben gerçekten yok olurum...

Kalbimi, ruhumu darmaduman eden düşüncelerle şuursuzca adımlayıp yolun sonunda nereye varacağımı bile düşünmeden bulanık bakışlarımla ilerlerken her adımda gerçeklerden kaçıyordum sanki... Belki de bu düşünceyle hızlanan adımlarım kontrolümden çıktığı an burkulan bileğimle acıyla çığlık atıp taş zemine düştüğümde de yanağımdan saf acıyla akan gözyaşını durduracak gücü kendimde bulamadım.

Bir an için kalbimin acısına karışan bileğimin acısıyla oturduğum taş zeminde hafifçe ayak bileğime dokunmaya çalışırken ortamda ateş böceklerinden başka bir ses duyulmuyordu. Tabii ki telefonum da yanımda yoktu. Harika!

İçine düştüğüm vahim durumu düşünmeyi bir yana bırakıp oturduğum yerde dalgınlıkla oflayarak etrafıma bakınırken, başımı ardıma atıp bakışlarımı karanlık gökyüzüne çevirdiğimde sanki benliğimde şimşek çakmışçasına yaşadığım aydınlanmayla tüm bedenimin titrediğini hissettim.

"Burası..."

İçinde bulunduğum etrafı yemyeşil çimlerle, rengârenk çiçek bahçeleriyle kaplı, az ilerisi oyun parkına dönüştürülmüş olan yer, yıllar öncesine göre o kadar farklıydı ki ilk anda bunu fark etmem mümkün değildi. Ama o ağaç; o hiçbir yerde benzerini görmediğim heybetli bir devi andıran, her defasında kovuğuna saklandığım ağaç...

Şaşkın bir şekilde gülümseyerek içinde bulunduğum korunun ardında kalan devasa otele bakarken yıllar evvel küçük eliyle orayı işaret eden çocuk belirdi gözlerimin önünde.

"Tatil için geldik, orada kalıyoruz."

Düşe kalka büyüyen çocukların en şanlı temsilcisi olarak hâlâ düşmeye devam eden ben, bir düşüşün beni bu denli mutlu edeceğini asla tahmin edemezdim. Gözlerimde gülümsememden taşan parıltılarla etrafı seyrederken bir kere daha fısıldadım boşluğa. Çünkü emindim.

"Burası..."

Burası, orasıydı işte. Toprak renginin kalbime düştüğü ilk yerdi. Yıllar önce çukurlarla kaplı yeşillik alan şimdi otelin sınırlarına katılmış olsa da tepedeki yıldızlar, etraftaki ağaçlar hâlâ aynıydı. Burası; hikâyemizin bizden habersiz başladığı yerdi.

Bileğimdeki acıyı bile bir an için unutup dalgın bakışlarla kucağıma bakarken bir an sonra önüme düşen karaltıyla irkilip bacaklarımı toparlamaya yeltendim. Başımı telaşla gelene çevirmiştim ki bir an için gördüğüm suretin kayan yıldızlarla bana gelen bir hayal olduğunu düşündüm. Artan ışıklar yüzünden eskiye göre daha az parlayan yıldızların altında tüm heybetiyle gözlerime bakan adama hafif aralanmış dudaklarımla şaşkınlıkla baktım. Hayal olup olmadığını anlamak istercesine birkaç defa gözlerimi kırpıştırsam da her defasında aynı bakışlarda boğulan mavilerim küçük bir kız çocuğunun heyecanıyla ışıldadı.

"Rüzgâr..."

"İyi misin?" diye sorup usulca eğilerek kısılan gözleriyle ayak bileğime bakarken sorduğu soruyla çok alakasız bir kelime döküldü şaşkın dudaklarımdan.

"Geldin..."

Dediğimle bana dönen bakışları sanki bir an için titrer gibi olsa da toprak renginin önüne sur gibi çekilen duvarları görmemek mümkün değildi.

"Kalkabilecek misin?"

"Gelmeyecek demişlerdi," diye sanki varlığından emin olmak istercesine tekrar sorduğumda ikimiz de başka başka

dillerden konuşuyormuşuz gibi görünüyorduk; ama bir an sonra alışık olmadığım mesafeli sesi, kalbime aylar sonra ilk kesiği attığında duymaktan kaçtığım ne varsa yakalandı kulaklarım.

"Gelmeyecektim... Ama kardeşimi bugün yalnız bırakmak istemedim."

"A...Anladım."

Anlamıştım! Benim için gelmediğini kafama kazımak istemişti ve ben de çok iyi anlamıştım.

Yağmur altında kalmış bir yaprak gibi titreyip damlalarını yüzeyinde taşıyan gözlerimi görmesin istercesine bakışlarımı taşlı zemine çevirdim. Az evvel sorduğunu şimdi cevaplamak ister gibi, "Tamam, kalkabilirim," demiştim ki kımıldadığım an dudaklarımdan kaçan inlemeyle sakarlığıma da ayağımdaki bu aptal şeylere de bir kere daha lanet ettim. Şu an buradan koşarak uzaklaşmalıydım. Benden vazgeçtiğini bas bas bağıran adamın yanında bu acizliğimle kalacağıma yer yarılsa da içine düşseydim diye düşünerek öfkeyle kaşlarımı çatıp ağlamamak için dudaklarımı kemirirken uzattığı eliyle bakışlarım yüzünü buldu şaşkınlıkla.

"Tek başına kalkarsan canın yanar. Hadi tut elimi."

Söylediği şey o kadar anlamlıydı ki! Belki o sadece şu an için söylemişti ama bu benim tüm hayatımın özetiydi aslında. Tıpkı yıllar önce yine burada olduğu gibi tek başıma düştüğüm yerden kalkamazdım ben artık...

Sen olmadan kalkamam... Kalksam bile canım yanar... Sen yoksan benim hep canım yanar Rüzgâr...

Dalgın bakışlarımı kararsızlığıma yormuş olacak ki elini biraz daha uzatıp bileğimi tutarak yavaşça elime kaydırdığında şimşekler çaktı zannettim bir an için. O an öyle bir andı ki sanki tepemize yıldırım düşmüş, yağmur sonrası onlarca gökkuşağı etrafımızı sarmıştı. Sonra üzerimizde onlarca yıldız kaymış bize hayalini kurduğumuz ne varsa vadetmişti. Sanki ne kadar mucize varsa o an mümkün olmuştu. Rüzgâr elimi tutmuş, aylar sonra kalbim ruhunu bulmuştu.

O an merak ettiğim tek şey bana dokunduğu an hissettiğim sızıyı onun da hissedip hissetmediğiydi. Benden kaçan bakışlarını bir yakalayabilsem belki de tüm cevapları alacaktım, ama bu zamana kadar benden başka herkese karşı kullandığı duvarlarını bu kez bana karşı kullanmasına hazırlıksız yakalanmıştım. Sorduğum sorulara cevap bulamasam da elimden tutup ayağıma dikkat ederek tüm ağırlığımı üzerine alıp beni doğrulttuğunda merak ettiğim bir diğer şey de burayı hatırlayıp hatırlamadığıydı. Kahramanı olduğu o küçük kızı hatırlar mıydı acaba?

Aslında ben onun daha o günü hatırladığını bile sanmıyordum ama yine de içimdeki âşık Zeynep sanki yıllar önceki anımız bize bir işaretmiş gibi sıkı sıkıya tutunmuştu ona. Her şeyi mahvetmiş olsam da belki her şeyi başladığı yerde kurtarmak da benim elimdeydi. Heyecanlı bakışlarımı etrafta gezdirip hâlâ elimi bırakmayan elinden güç alsam da bir an sonra elimden kayan eliyle hayal kırıklığına uğramama engel olamadım. O benim elimi hiç bırakmazdı ki...

Yine de umudumu kaybetmedim. Bunca zaman hasretini çektiğim adam bana gelmişken doğrusu yanlışı aklımdan uçup gitmişti sanki. O yüzden de heyecanla etrafta göz gezdirip sanki söyleyeceğim kelimeleri ağaç dallarından toplamaya çalışırcasına etrafa bakarken onun donmuş bir ifadeyle bir noktaya kilitlendiğini fark etmemle hafifçe kaşlarımı çattım. Bana doğru baktığını fark etsem de neden böyle baktığını anlamaya çalışırken her şeyden soyutlanmış hâlde baktığı şeyin boynumdaki kolye olduğunu anladığımda istemsizce titredim.

Konuşmak için bundan daha doğru bir zaman olmayacağını biliyordum. Heyecanla derin bir nefes alıp parmak uçlarımı kelebeğe sararak, "Ben..." diye konuşmaya başlamıştım ki, az ileriden bize doğru gelen sesi duymamla irkilip bakışlarımı oraya çevirdim.

"Rüzgâr?"

Bize doğru yaklaşan kişiyi karanlıkta çok fazla seçemesem de bir kız olduğunu fark etmemle kaşlarımın çatılmasına mâni olamadım.

"Nereye kayboldun iki dakikada? Unutmuşum zaten buraları, kayboldum zannettim," deyip gülümseyen kıza Rüzgâr da çok hafif tebessüm ederken onun başkasına tebessüm eden suratını dağıtmamak için elbisemin eteklerine yapıştım sıkıca. Tanımadığıma kesinlikle emin olduğum kızın yüzünde yakaladığım bu tanıdıklık hissi kafamı allak bullak ederken onun bakışlarını bana çevirip gülümsemeye devam etmesiyle kaynağını çözemediğim huzursuzluk daha da kabardı içimde.

Bana gülümseyerek bakan kıza çattığım kaşlarımla bakmama engel olamazken, kızın Rüzgâr'a dönüp, "Arkadaşın mı?" diye sormasıyla afalladım bir anda. Kimdim ki ben Rüzgâr için?

Ondan gelecek cevabı çırpınırcasına bir umutla beklerken Rüzgâr huzursuzca yerinde kıpırdanıp kolyemden kopardığı bakışlarını yanındaki kıza çevirdi. "Zeynep... Ela'nın kuzeni," dediğindeyse paramparça olan kalbim yanındaki kızın Rüzgâr'ın koluna dokunup gülümsemesiyle bir daha toparlanamayacak kadar etrafa saçıldı.

"Ela? Gelin hanım yani," deyip gülen kıza kaşlarımı çatarak bakarken, Rüzgâr'ın bu yaptığını da asla unutmayacaktım. Tabii olur da bir gün yeniden kavuşursak eğer, kuzen neymiş burnundan fitil fitil getirerek gösterecektim ona!

Yine de ben bilmem kaçıncı tekil şahıs kimliğimle de olsa bu kızın karşısında bir anlam bulsam da onun kim olduğunu hâlâ bilmiyordum. O ise bana gülümseyerek elini uzatıp, "Memnun oldum Zeynep. Ben de Cemre," dediğinde uzattığı eline karşılık uzattığım elim kızın ismini duymamla havada asılı kaldı. Dehşete düşen kalbim acı bir aydınlanmayla bu kızı nereden tanıdığını hatırlamıştı.

Bu, o Cemre'ydi... Rüya'nın mazisinde anlattığı, vazgeçemediği bir aşkla sevdiği çocuğa bağlı olan Cemre. Lise fotoğraflarında hep Rüzgâr'ın yanında gördüğüm Cemre. Ve şimdi benim karşımda sevdiğim adama aşkla bakıyordu. Benim toprak rengim ona bakıyordu. Yıllar sonra onu buraya Rüzgâr getirmişti. Sevdiğim adam benim karşımda, onun yanındaydı. Bunca zaman sonra bana arkasını döndüğünde ona gitmişti, öyle mi?

Gözlerimden akmak için çırpınan yaşları bir anlığına da olsa engelleyip ne düşüneceklerini umursamadan havada asılı duran elimi geri çektim ve aşkın en saf tonuna aşina bakışlarımı bu sefer acının ve kırgınlığın en saf hâliyle ona çevirdim.

Bunu yapmış olma, Rüzgâr. Eğer bir başkasına gittiysen, biz asıl o zaman biteriz.

BÖLÜM -II-

Bir Yaz Gecesi

Bazı anlar vardır, tek bir saniye bile sorgulamadan hüküm verirsiniz. Beyninizin düşünme işlevini yok sayar, sadece gözlerinizin gördüğüne inanırsınız. Önünde ardında başka bir şey olabileceği ihtimali aklınızın ucundan bile geçmez. Çünkü o an en kötüsünü düşünmez de bir umuda kapılırsanız, sonunda daha çok yanacağınızı bilirsiniz.

Cemre... Kalbimin ortasına düşüp ortalığı yakıp kül ederek kendi krallığını kurmaya gelen Cemre! Aylar önce eski bir fotoğraf karesinde sevdiğim adama aşkla bakan gözlerine şahit olduğum, şimdi eskimeyen bakışlarıyla hâlâ sevdiğim adamı ezberine kazımaya çalışan Cemre...

Karşımdaki kızı ilk gördüğüm andan beri hissettiğim huzursuz edici tanıdıklık hissi adını duyduğum an kalbime ikinci darbeyi atarken şuursuzca bir adım geriledim. Sonra kafamı sakinleşmek istercesine iki yana sallayıp tek kelime etmeden yanlarından geçerek otele doğru ilerlemeye başladım.

Her adımımda beynimi kemiren dehşet verici düşünceler kalbimdeki sızıyı daha da çoğalttığından olsa gerek bileğimdeki sızıyı hissedemiyordum. Buna rağmen attığım sert bir adımın sonunda yeniden dönen bileğimle acıyla inleyip öfkeli bir nefes bıraktım dudaklarımın arasından. Ardımda

bana yaklaşmak için hızlanan adımları duyduğumda eğilerek ayağımdaki topukluları çıkartıp elime alarak aksak, ama hızlı adımlarla geldiğim yolu yürümeye devam ettim. Aşkı bittiyse merhametine de ihtiyacım yoktu artık.

Dans edenlerin arasından geçerek elimdeki ayakkabıları kenara fırlatıp kendimi sandalyeye bırakmamla Mert de yanımdaki sandalyede belirdi. Çektiğim çifte kavrulmuş acı yüzünden kısılan bakışlarım dalgınlıkla dans eden kalabalıkta dolanırken ne yan yana gelen ikiliyi görmeye cesaretim vardı ne de yanı başımda oturan Mert'e açıklama yapacak hâlim... Tabii Mert'in bu gece pek hâlden anladığı söylenemezdi.

Israrla kolumu dürtünce de sinirle ona döndüğümde şaşkınlıkla bakakaldım hâline. "Bu ne hâl? Niye sırılsıklamsın sen?"

"Karamel saçlı kız havuza düşerken beni de götürdü yanında. Boş ver beni sıcaktı, iyi geldi serinledim. Asıl sen anlat bakalım, ne oldu on dakikada?" diye ısrarla sormaya devam edince de en sonunda bıkkın bir nefes bırakarak cevapladım onu.

"O geldi."

"Kim?"

"O işte... Rüzgâr!" dediğimde, "Harbi mi?" diye neşeyle bağırmasıyla yüzümü buruşturup başımı salladım yavaşça.

"Tek gelmemiş ama..."

"Kiminle gelmiş? Şu kızla mı yoksa?" diye sorduğundaysa Güney'in yanına doğru ilerleyen ikiliyi gördüğümde boğazıma bir yumru oturmuşçasına sertçe yutkundum.

"Evet, Cemre..."

"Cemre kim kız? Arada oyuncu değişikliği oldu da ben mi kaçırdım?" diye eğlenerek sorduğunda daha fazla ikisini birlikte görmeye tahammül edemeyerek Mert'e döndüm ve üstü kapalı bir şekilde bildiklerimi anlattım.

Onca anlattığım şeyden sonra, "Yani liseden arkadaşlar?" diye tek kaşını kaldırarak sorduğundaysa gözlerimi devirdim.

"Merto ben sana iki saattir ne anlatıyorum? Bu kız Rüzgâr'a âşıkmış! Ki göründüğü üzere de hâlâ âşık! Rüzgâr biz ayrılır ayrılmaz soluğu bu kızın yanında almış! Ne arkadaşlığından bahsediyorsun sen?" diye öfkeyle söylendiğimde bu sefer gözlerini deviren Mert oldu.

"He yani sen diyorsun ki bu zamana kadar gözü kimseleri görmeyen adam, herkesin karşısında utanmadan kalbini ayaklarının altına seren adam senden ayrılır ayrılmaz gitti bu kızla sevgili oldu. Hatta o da yetmedi seni umursamadan onu bir de buraya getirdi öyle mi?" deyip tek kaşını kaldırdığında da bir an söyledikleriyle tokat yemişçesine afalladım.

"Ama..."

"Kızım sen manyak mısın? Vallahi billahi kıskançlıktan kafayı yedin artık, Zeyna. Senin anlattıklarından benim anladığım tek şey bu kızın Rüzgâr'la ve diğerleriyle arkadaş olduğu. Şimdi de arkadaşının nişanına gelmiş işte ne var ki bunda?" diye homurdanarak söylendiğinde şaşkın bakışlarımı az ileride çığlık çığlığa birbirlerine sarılan gruba çevirip düşünceyle kaşlarımı çattım.

"Sen orada sevgili gibi duran kimseyi görüyor musun?" diye sorduğunda daha dikkatli baktığım Rüzgâr bir an fark etmişçesine bakışlarını bana çevirdiğinde yakalanmanın verdiği utançla bakışlarımı yere indirdim.

"Haklı olabilirsin ama... Yine de bu, o kızın Rüzgâr'a âşık olduğu gerçeğini değiştirmez. Gözlerinde gördüm, Mert. Arkadaş gibi bakmıyor Rüzgâr'a..." diye üzgünce söylendiğimde omuz silkti umarsızca.

"Olabilir... Sen milletin gözünü kaşını bırak da Rüzgâr'ın gözlerine bak. O gözlerde ne görüyorsun onu söyle bana?" Mert'in sorusuyla bakışlarım yine istemsizce Rüzgâr'a takılırken o bakışlarda duvarların ardına gizlenen

umudu yakaladığımda yüzümde engel olamadığım bir tebessümle mırıldandım.

"Gözleri aşk kokan bir adam..."

Bir zaman gözlerimi çekmeden Rüzgâr'a bakmaya devam ederken onun da hiç çekinmeden bana bakması paramparça olan kalbimi usulca iyileştiriyordu sanki... Biraz sonra Rüya elinde bir buz torbasıyla yanıma geldiğinde bir an için yüzüne boş boş baksam da, "Bileğini burkmuşsun," demesiyle şaşkın bakışlarım yeniden Rüzgâr'ı buldu. Fakat onun bana arkasını dönerek diğerleriyle sohbet ettiğini gördüğümde mutluluktan uçmakla kahrolmak arasında bir yerlerde sıkışıp kaldım yine. Ah, Rüzgâr!

Buzdan sonra ayağımdaki sızı epeyce dinerken ilerleyen zamanda herkes bir masa etrafında toplandığında da Mert'in haksız olmadığını sanki daha iyi anladım. Rüzgâr'ın Cemre'ye arkadaştan öte bir yaklaşımı yoktu. Tam olarak nasıl bir araya geldiklerini hâlâ anlamamıştım ama Güney'in nişanı için geldiğini duymuştum laf arasında. Ve konuşmalarından anladığım kadarıyla gelişi diğerlerine de sürpriz olmuştu...

Nişan tüm eğlencesiyle her şeye rağmen devam ederken oturduğum yerde bile yorulduğumu hissediyordum. Düşünmek kesinlikle fazlasıyla efor sarf ettiriyordu. Öyle ki bu kızın bakışlarını düşünmekten, Rüzgâr'ın kolyemden çekemediği bakışlarını düşünmekten, Levent denen o adamın yine karşıma çıkma ihtimalini düşünmekten kaslarım sızlamaya başlamıştı. Neyse ki zaman ilerlemiş, yüzükler takılıp da gece benim moraran bileğim dışında kazasız belasız sonlandığında derin bir nefes almıştım.

Gecenin sonunda biz bize kaldığımızda da yanımıza gelen ailelerimizle bir an için irkildim. Annemle babamın Rüzgâr'la tanışacakları anı aylarca hayal etmişken bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim. Yine de an gelmiş, yanı başımda beni kolunun altına çeken babam tıpkı ilk başta

diğer arkadaşlarımızla tanıştığı gibi şimdi de sevdiğim adama elini uzatmıştı.

"Kusura bakmayın çocuklar hoş geldiniz diyemedik size," deyip önce Cemre'ye elini uzattığında babamın elini çekmemek için zor tuttum kendimi.

"Hoş bulduk efendim, Cemre ben," deyip gülümseyen kızdan çektiği elini Rüzgâr'a uzatıp, "Sen de hoş geldin oğlum," dediğindeyse bir an için kalbimin yerinden çıkacağını zannettim. Babamın Rüzgâr'a oğlum deyişi öyle bir dokunmuştu ki yüreğime, bıraksalar sabaha kadar ağlayacak gibiydim.

Rüzgâr ise saatlerdir etrafa saçtığı buzdan maskeli bakışlarını sanki babamın ona elini uzatmasıyla kaybetmişçesine savunmasız kalmıştı. Âşık olduğum sıcacık bakışlarıyla bir an için bana bakıp sonra tereddütle babama elini uzattığında o kavuşan iki elin hayatım boyunca görüp görebileceğim en güzel resimlerden biri olduğunu biliyordum.

"Hoş bulduk efendim... Ben de Rüzgâr."

Rüzgâr'ın alışık olmadığım titreyen sesiyle kalbim göğsümün altında çırpınırken böyle olacağını hayal etmesem bile yine de mutlulukla dolup taşmama engel olamamıştı hiçbir şey. Bu sırada yaşaran gözlerimi onlardan kaçırırken yanı başımda duran annemin şaşkın gözlerle bir bana bir de Rüzgâr'a bakıp tebessüm etmesiyle utançla yandı yanaklarım. Şahin bakışlarından anladığım kadarıyla annem boynumdaki R'nin gizemini çözmüştü.

Nişan cuma gecesi olduğu için aileler hafta sonunu da burada geçirmeye karar vermişlerdi. Bizimkiler, dayımlar, Güney'in ailesi, şehir dışından gelen misafirler ve genç tayfa hafta sonunu bir arada geçireceği için herkes gece yarısını geçen saatte kendileri için ayarlanan odalara geçtiler.

Biz de Gülce ve Ela'yla kendimizi odamıza attığımızda saatlerimiz kahkahalar arasında gecenin dedikodusunu yapmakla geçti. Özellikle Rüzgâr'ın gelişiyle kızlar bir süredir

ortalarda görünmeyen meraklarını yine gün yüzüne çıkarsalar da susmaktan başka çarem olmadığını bilmek yine elimi kolumu bağladı. Yaşananları kimseye anlatamazdım. Eğer ki bir gün birine anlatacak olursam da bu sadece Rüzgâr olacaktı.

Günün yorgunluğuyla kızlar kısa sürede uykuya dalsalar da ben Rüzgâr'la aynı çatı altında olduğumuzu düşündükçe kendimi uykuya teslim edemiyordum. Hele bir de Cemre'nin de burada olduğu aklıma geldikçe yattığım yatak diken gibi sırtıma batıyordu. Dönüp durdukça kızları da uyandıracağımı fark ettiğimde ayaklanıp üzerime bir şeyler geçirerek odadan çıktım. Neyse ki bileğim daha iyi durumdaydı. Otelin bahçesine çıkıp cırcır böceklerinin senfonisi eşliğinde adımlarken ağacın altında tek başına oturan Rüya'yı gördüğümde ona doğru ilerledim. "Uykunun peşinde koşan bir ben değilim anlaşılan," deyip kendimi çimlerin üzerine bıraktığımda gülümseyerek baktı yüzüme.

"Yorucu bir gündü ama uykunun her zaman yorulmakla işi olmuyor galiba," diyen Rüya'yı başımla onaylarken, istemsizce sıkıntılı bir soluk aldığımda, "Rüzgâr mı?" diye sormasıyla afallayarak baktım yüzüne. Bakışlarındaki içten ifade bir anda tüm direncimi kırarken, "Rüzgâr..." diye fısıldayıp bakışlarımı yıldızlı gökyüzüne çevirdim.

"Sana diğerleri gibi ne olup bittiğini sormayacağım, Zeynep. Çünkü bazen bazı şeyleri istesen de kimselere anlatamazsın. Birilerini üzmek seni her zaman kötü bir insan yapmaz, bazen yalnızca çaresiz bir insan yapar. Ve inan bana çaresizliğin nasıl göründüğünü iyi bilirim," dediğinde bakışlarım biraz hüzün çokça minnetle yüzünü buldu.

"Teşekkür ederim Rüya. Birinin beni yargılamadan anlamaya çalışmasına gerçekten ihtiyacım varmış," dediğimde elini dostça elimin üzerine koyup gülümsedi.

"Sen benim bu hayatta kalbimi döktüğüm tek dostumsun, Zeynep. Anlatmak istersen her zaman dinlerim ama

anlatmasan da yanında olduğumu bil olur mu?" demesiyle onun bu içten sözlerine daha fazla dayanamayıp yaşadığım yoğun duyguların etkisiyle boynuna sarıldım ve o an hayatımızın bir yıl içinde geldiği noktayı düşündüm. Ne çok şey yaşamıştık aslında...

"O bahsettiğin çocuk Rüzgâr'dı değil mi? Cemre'nin âşık olduğu?" diye sorduğumda huzursuzca yerinde kıpırdanıp, "Zeynep..." dese de burukça gülümseyip omuz silktim.

"Zorlanmana gerek yok. Ben onun gözlerinde gördüm zaten bunu. Âşık Rüzgâr'a..." diye hüzünle mırıldandığımda pişmanlıkla baktı gözlerime.

"Özür dilerim, Zeynep. Ben o zaman dilimi tutamayıp aklını bulandırdım senin. Ama madem sen de anladın, o zaman saklayacak bir durum yok ortada. Evet, Cemre lise zamanlarında âşıktı Rüzgâr'a... Bilmiyorum belki de hâlâ âşık ama her şeyden daha iyi bildiğim bir şey varsa o da Rüzgâr'ın sana duyduğu aşk. Ben sizin birbirinizi nasıl güzel sevdiğinizi gördükçe yeniden inandım aşka. Yani diyeceğim o ki, Cemre'de benim arkadaşım ama her ne olursa olsun bu işte ben senin yanındayım..." dediğinde sanki yüreğimden bir yük kalkmışçasına rahatlayarak baktım gözlerine. Cemre onun eski arkadaşı olsa da bu konuda benim yanımda olmasının anlamı çok büyüktü.

Biraz merak biraz da içtenliğinden aldığım cesaretle dayanamayarak, "Peki... Nasıl desem... Rüzgâr onun yanında mıymış bunca zaman?" diye sorduğumda verdiği cevapla ne hissedeceğimi bilemedim.

"Siz böyle... Yani ayrıldıktan sonra Rüzgâr'dan haber alamadık biz. Ben de zaten o zamanlar Fransa'da olduğum için hep sonradan haberim oldu bu olaylardan. Sanırım Rüzgâr Amerika'ya gitmiş. Cemre zaten yıllardır orada yaşıyor. Güney'in nişanlanacağını duyunca da Rüzgâr'la birlikte gelmek istemiş. Aslında ben de tam bilmiyorum, öyle çok fazla konuşmadık."

Ona gitmişti yani... Belki de ona gitmemişti ama gittiği yol ona çıkmıştı...

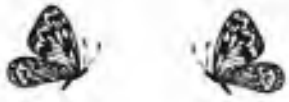
Ne kadar düşünürsem o kadar çok dağıldığımı anladığımda da başımı iki yana salladım. "Neyse, beni boş ver de sen anlat biraz. Fransa sana yaramış gibi, Ege'yle de bir şeyler olmuş sanki?" diye sorduğumda bakışlarında gördüğüm heyecanlı parıltılara gülümsemeden edemedim. Mutlu olmak nasıl da güzelleştirmişti onu...

"Bir şey olduğu yok aslında, sadece... Benim Fransa'ya gideceğim gün havaalanına geldi benimle. Orada da... Ne bileyim başkaydı, sanki yıllardır tanıdığım adam gibi değil de yıllar önce sevdiğim o haylaz serseri gibiydi. Oradayken de sürekli konuştuk. Hani ben ondan kaçmıştım ama sanki daha çok görüşür olmuştuk. Sonra döndüğümde de Bade yoktu ortalarda... Of! Bilmiyorum Zeynep," diye yanakları kızararak söylendiğinde gülümsedim.

"Anlamıştım zaten bir şeyler olduğunu... Tabii Eren Abi'den de nasıl kıskandı seni görmedin mi?" deyip kıkırdadığımda da kaşlarını çattı.

"Aman ya! O dağ ayısının nesinden kıskanacak beni?" diye umursamazca söylense de bu ihtimalin hoşuna gittiği sıcacık parlayan gözlerinden belliydi. Bir damla sevgiye bile muhtaç bir kız çocuğuydu Rüya. Onu mutlu edecek olan her kimse yollarının kesişmesini diledim tüm kalbimle.

Bir süre daha sohbet edip gecenin sessizliğine gülüşlerimizle dokunurken, kazandığım bu dostluğun hayatım boyunca sahip olacağım en kıymetli şeylerden biri olduğunu zaman geçtikçe daha iyi anlayacaktım.

Ertesi sabah güne kızların tepemde cırcır böceği misali karşılıklı söylenmeleri ile uyansam da gözlerimi açmamakta kararlıydım. Neredeyse sabaha karşı daldığım uykuyu bırakmak bu kadar kolay olmamalıydı.

"Kızılötesi, sandaletlerim nerede benim?"

"Yatağın altına bak, az önce yanlışlıkla oraya fırlatmış olabilirim. Ela, bir de şu saçımın arkasını düzeltsene ya oraya yetişemiyorum, kabarık kaldı," diyen Gülce'yle Ela saç kurutma makinasını yeniden çalıştırırken, nefessizlikle kafamı yastığın altından çıkarıp uykusuzluktan kızaran gözlerimle cırladım.

"Kızlar! Düğün bu sabah da benim mi haberim yok? Manyak mısınız sabahın köründe ne hazırlığı bu böyle?"

"Zeyno, herkes aşağıda bizi bekliyor. Bütün aile kahvaltıda olacak ya bugün," deyip elbisesinin eteklerini düzelten Ela'yla oflayıp kalkan kafamı yeniden sertçe yastığa bıraktım. Bu ailelerin kaynaşması iyiydi hoştu da yeterdi be artık! Sürü gibi birlikte nefes alıp veriyorduk iki gündür.

Hazırlıklarını tamamlayan Ela, "Zeyno, biz aşağı iniyoruz hadi kalk sen de. Vallahi halamı gönderirim yoksa," diye cırlayarak Gülce'yle odadan çıktığında, "Tamam be!" deyip oflayarak yataktan kalktım. Boş odada saçlarımı karıştırarak banyoya geçtiğimde aynada karşılaştığım zombiye gözlerimi devirmeden edemedim.

Kızların aksine düğüne değil kahvaltıya ineceğim gerçeğinin farkında olduğumdan elime geçen günlük bir elbiseyi üzerime geçirip saçlarımı da gevşekçe örerek ayaklarıma geçirdiğim sandaletlerle odadan çıktım. İyice geç kaldığımı fark edip asansörden çıkarak hızlı adımlarla kahvaltının olduğu kısma doğru ilerlerken, attığım her adımda hızlanan kalbimle ve gördüğüm simalarla tam anlamıyla uyandığımı hissettim. Çünkü ailelerin olacağı sofrada Rüzgâr'ın da olacağını, yetmezmiş gibi bir de babamın yanında oturacağını kimse söylememişti bana.

Ürkek adımlarla uzun masaya doğru ilerleyip zor bulduğum sesimle, "G-Günaydın," derken bakışlarımı büyüklerde gezdirip Rüzgâr'a bakmadan yerime oturdum. Kahvaltı seremonisi keyifli bir sohbet eşliğinde akıp giderken,

sol çaprazımda yan yana oturan babamla Rüzgâr'ı görmek kalbime iyi gelmiyordu. Aylarca hayalini kurduğum resim bu kadar yakınımdayken, ona bu kadar uzak olmak canımı yakıyordu.

Bir yanımda da annem, Ali Abi ile fena bir sohbete girişmişti. Orası da ayrı bir konuydu aslında. İzmir'e geldikten kısa bir süre sonra içinde boğulduğum yalanların en azından birinden kurtulmak için babama kafede çalıştığımı söylemiştim. Başlarda çok kızmıştı, hatta kendilerini eksik görüp güçlerinin yetmediğini söyleyerek beni yerin dibine sokmuşlardı ama asıl derdimin para olmadığına onları zor da olsa ikna etmiştim.

Kafede çalışmak belki başta sadece kendimi geçindirmek içindi ama sonraları orası benim için sığınacağım bir liman olmuştu. Dün akşam Ali Abi geldiğinde de onu kelimenin tam anlamıyla sorguya çekmişler, adam gibi adam olduğunu gördüklerinde de anlaşıldığı üzere rahatlamışlardı. Zaten annemin şu an Ali Abi ile benim evdeki tembelliğimi çekiştirmesinin de başka bir açıklaması olamazdı.

"Çocuklar, bakın bu bizim bahçenin zeytini. Size özel getirdim, böylesini başka yerde bulamazsınız," diyen yengem tabağı alıp, "Oğlum sen uzak kaldın alsana," diyerek Rüzgâr'a uzattığında yemeye daldığım omlet arasında farkında olmadan söylendim.

"Yenge, o yeşil zeytin yemez. Hem zaten yağ da dökülmüş, sevmiyor öyle."

Çatalımdaki omleti ağzıma atacağım sıra ortamın bir anda sessizleşmiş olmasıyla bakışlarımı tabaktan kaldırdım. Ve o an başta yengem ve annem olmak üzere sofradaki herkesin şaşkınlıkla bana baktığını görmemle ne söylediğimi fark ettim. Boğazımdaki lokmayı sertçe yutup utancımdan kızaran yanaklarımı saklamak istercesine kafamı telaşla eğdim tabağıma.

"Şey... Yani yeşil zeytini herkes sevmez ya ondan dedim," diye kedi gibi mırıldansam da utançtan kimsenin yüzüne bakamıyordum. Neyse ki hâlimi anlamışçasına lafa atlayan Mert, "Esra Teyze vallahi bayıldım ben buranın yemeklerine. Ya bana da buradan bir kız mı alsak?" deyip sırıttığında Ela'da ona destek çıktı. "Aman anne sakın ha bunu ciddiye alıp da memleketimin güzel kızlarının başını yakma," dediğinde diğerleri de atışmaya katılınca ortamdaki gerginlik usulca dağıldı. Gülce kulağıma yaklaşıp "Ucuz atlattın," deyip kıkırdadığında da başımı iki yana salladım utanarak.

Gerçekten atlatmış mıydım acaba?

Kahvaltının ardından kaçarcasına odaya saklandığımda da kızlar biraz benimle uğraşmışlar, sonra odadan çıkıp üç saat kadar da geri dönmemişlerdi. Saat 15:00 sularını gösterdiğinde de odaya dalan Ela, "Zeyno, hadi kalk hazırlan. Denize gidiyoruz," diye cırlayıp eşyalarını kurcalamaya başladığında yattığım yatakta iyice yayılıp elimdeki kitaba odaklandım yeniden.

"İyi eğlenceler size," dediğim an yatağımın çökmesiyle yine bakışlarımı kitaptan kaldırdığımda aynı kedi bakışları buldum karşımda.

"Zeyno, bir kere de uğraştırmadan gelsen ölürsün değil mi?" diye söylendiğinde kıkırdarken, "Sen de bir kere beni bulaştırmasan Ela... Benim keyfim böyle yerinde. Gidin işte aşk böceklerinizle takılın siz," dediğimde üzgün bakışlarla yüzüme baktı. "Eğer böyle iyi olacaksan. Tamam, sen bilirsin," dediğinde yanağından öpüp uğurladım onu.

Neredeyse yarım saat boyunca odanın huzur veren sessizliğinin tadını çıkarışım çalmaya başlayan telefonla son

bulduğunda da kendimi yatakta yukarı doğru sürüyüp telefonu elime aldım. "Söyle Merto?"

"Kızım sen ne yapıyorsun odada?" diye bağırarak söylenmesiyle suratımı buruşturdum.

"Mert! Cırlamak kızlara mahsus bir özellik arkadaşım sen niye cırlıyorsun sürekli? Ne yapacağım serin serin oturuyorum işte."

"İyi, sen odada tek başına serinlemeye devam et ama haberin olsun senin Cemre de hayal gücüne yer bırakmayan bikinisiyle Rüzgâr'ın karşısında salınarak serinliyor," demesiyle gözlerimin önüne gelen sahnelerle, "Ne?" diye âdeta çığlık atıp o panikle yataktan düşmem bir oldu. Düşerken elimden fırlayan telefonu hemen elime alıp, "Ben gelene kadar gözünü üzerlerinden ayırma Mert! Bak eğer yakınlaşırlarsa falan üzerlerine atla hemen!" diye bağırdım ve kahkahasını duymazdan gelerek telefonu kapattığım gibi yerimde hızla doğruldum.

Odadan çıkıp asansörü bile beklemeye tahammülüm olmadığından merdivenleri arşınlayıp nefes nefese etraftakilerin şaşkın bakışları altında kendimi otelden dışarı attım. Otel denize sıfır olduğu için birkaç adımda ayaklarıma değen kumlarla görüş açıma giren tanıdıklara doğru kıstığım gözlerimle hızla ilerledim.

Yan yana şezlonglarda Ege, Rüya, Mert, Rüzgâr ve şu gereksiz Cemre otururken, Ali Abi ile Gülce'nin az ileride dalgalar arasında el ele yürüdükleri gözlerime takıldı. Denize giren Ela ve Güney'le de herkesin burada olduğunu anlayıp adımlarımı şezlonglara doğru ilerletirken Mert'in yanındaki boşluğa oturup, "Selam," dedim herkese hitaben.

"Merhaba," deyip samimiyetsiz bir gülümsemeyle bana bakan Cemre'ye cevap vermek içimden gelmediğinden yalancı bir tebessümle başımı salladım. Bakışlarımı korkusuzca Rüzgâr'a çevirdiğimdeyse onun sanki geldiğimi fark

etmemiş gibi bana değil denize doğru bakması suratımın asılmasına sebep oldu. Ne bekliyordum ki sanki?

Rüzgâr altındaki mavi deniz şortu ve hafifçe yanan teni ni gözler önüne seren kolsuz tişörtüyle bakışlarımı kendine mühürlemişken, onun bana bakmaması benden vazgeçtiğine iyice emin olmama sebep oluyordu. Rüya ile Ege de bir süre sonra denize gittiklerinde yan yana şezlonglarda sadece dördümüz kalmıştık.

Ben aylardır hasretiyle kavrulduğum adama gözlerimi dahi kırpmadan bakmaya devam ederken bir an sonra aklıma gelen şeyle irkildim. Ensesinde bir kısmı görünen dövmesi bana kalbinin üzerinde taşıdığı dövmeyi hatırlatırken, kelebeğimizin hâlâ orada olup olmadığı sorusu ilk kez aklıma düştü. Benden vazgeçtiğini uzaklığıyla anlatan adam eğer o dövmeyi sildirmişse işte o zaman inanırdım ancak. O zaman anlardım benden vazgeçtiğini...

Bu düşünceyle korkuya kapılan kalbimle huzursuzca yerimde kıpırdandığımda o dövmeyi görmek zorunda olduğumu biliyordum Ve anlaşılan çok fazla beklememe de gerek kalmayacaktı... Eninde sonunda denize girmek için üzerindeki tişörtü çıkaracaktı. Bu ihtimalin beni sevindirmesi gerekirken aslında delice öfkelendiğimi hissettim. Etrafta bunca aç bakışlı kız varken mi çıkaracaktı üzerini?

Bir yanım o tişört çıkmalı başka çaren yok diye bağırırken diğer yanım onu yasak gözlerden saklamak istercesine kumlara gömmeye niyetliydi. Ama meraklı yanım daha baskın çıkmış, o tişörtün çıkması gerektiğini düşünüyordu. Neredeyse yarım saat boyunca yerinden kalkmayan adamla bıkkınlıkla oflarken neyi beklediğini de anlamıyordum. *Girsene artık şu denize be adam!*

Rüzgâr'ın kendi kendine harekete geçmeyeceğini anlayınca da yanımda kaykılan Mert'e yaklaşıp fısıldadım.

"Mert, hadi Rüzgâr'ı ikna et de denize girin," dediğimde sırıttı.

"Niycymiş?"

"Çünkü tişörtünü çıkarması lazım," dediğimde, "Oha!" diye böğürmesiyle bize dönen bakışlara utançla bakıp omzuna vurdum sertçe.

"Ne bağırıyorsun ya manyak mısın?"

"Zeyna sen kudurdun mu kızım ya? Ne yapacaksın çocuğu çıplak görüp?" deyip sırıttığında gözlerimi devirip öfkeyle baktım yüzüne.

"Aptal aptal konuşma! Bir bildiğim var herhalde. Hadi sen dediğimi yap," dediğimde, daha fazla üstelemeyip sonraki yarım saat boyunca Rüzgâr'ı kucaklayıp denize atmak dışında her yolu denese de adam Nuh dedi peygamber demedi. En sonunda da pes edip "Benden bu kadar vallahi adam inat ben ne yapayım?" diye söylenerek denize gittiğinde üçümüz kaldık yan yana.

Etraftaki eğlenen kalabalıkla güneşin sıcaklığında otururken Rüya'nın denizden kıyıya doğru adımlayıp, "Cemre, denize gelsene!" diye bağırıp bana göz kırpmasıyla gülümsememe engel olamadım. Cemre de Rüzgâr'a dönüp, "Hadi Rüzgâr, çok sıcak oldu denize girelim," deyip üzerindeki elbiseyi çıkardığında kusursuz bedenini gözler önüne sermesiyle Rüzgâr'a karşı öfkeden çok kırgınlık hissettim. Ben ona yaklaşamazken bir başkasının ona bu denli yakın olması haksızlıktı.

Ben ne kadar uğraşırsam uğraşayım sonunda hep duvara tosluyordum böyle... Karşımdaki görüntünün bana yaşattığı acıyla baş edemeyeceğimi anlayıp otele dönmek için kalkacaktım ki, âşık olduğum sesi duyduğumda huzur doldu yüreğime.

"Git sen. Ben burada kalacağım."

Sesiyle bakışlarımı esir alan adama bakarken onun yanındaki kıza göz ucuyla bile bakmayıp tamamen başka tarafa bakması kalbimdeki yaralara merhem oluyordu. Cemre ise aldığı cevap karşısında bozulup kararsız kalsa

da Rüya durumu fark etmiş gibi, "Cemre... Hadi Cemre!" diye ısrarla seslenmeye devam edince, "Tamam, o zaman ben gideyim," deyip ilerlemeye başladı. Arkasından, "Anca gidersin!" diye kendi kendime mırıldansam da o an ileriye doğru bakan adamın dudaklarında yakaladığım kıvrılmayla kafamı kumlara gömmemek için zor tuttum kendimi. Duymuştu işte!

Bir süre daha yan yana iki şezlongda sessizce otururken uzaktan belki de tatile gelen bir çift gibi görünüyorduk. Oysaki bedenlerimizin yakınlığına inat kalplerimizin arasında kilometreler vardı. Yine de o sessizlikte kurduğum hayaller gülümsetiyordu beni. Belki bir gün...

Orada öylece hiç konuşmadan oturmaya devam ederken bir an sonra ayağıma çarpan deniz topuyla irkildim. Az ileride voleybol oynayan gruptan bir adam yanıma doğru yaklaşıp, "Kusura bakmayın hanımefendi," dediğinde sorun değil dercesine başımı sallayıp topu uzattım. O sırada vücut geliştirme dergilerine kapak olmaya niyetlenmiş adam yüzünde küstah bir gülümsemeyle, "Bize katılmak ister misiniz?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Adama defolup gitmesini söyleyeceğim sıra yanımdan gelen homurtuyla bakışlarım Rüzgâr'ı bulurken, çenesinin kasıldığını kaşlarının çatıldığını görmek mutlulukla doldurdu içimi. Beni kıskanmasını bile öyle çok özlemiştim ki...

Yanımda dikili duran adamsa sanki ona gülümsemişim gibi daha da gevşeyip bana doğru elini uzattığında yanımdan gelen kıpırdanmayla bakışlarım yeniden Rüzgâr'ı buldu. Ondan gelecek tepkiyi nefesimi tutarak beklerken yüzüme bile bakmadan kalkıp yanımdan uzaklaşmasıyla hayal kırıklığı tüm bedenimi esir aldı.

Yanımda dikilen adamsa koluma dokunup, "Küçük Hanım?" dediği sıra elini hışımla ittirdim. "Ya defol git be adam!" diye çemkirerek bana ayıplar bakışlar atan insanları umursamadan şezlongdan kalktığım gibi koşar adım otele

doğru ilerledim. Odaya çıktığımda üzerimdekileri parçalarcasına çıkarıp bedenimi küvetin zeminine bıraktığımda suyun altında hıçkıra hıçkıra ağlarken, çaresiz fısıltım banyonun duvarlarına çarpıp yine kulaklarımda parçalandı.

"Vazgeçmiş işte... Benden vazgeçmiş..."

Saatler sonra kızlar odaya dönmüş ve akşam yemeği için hazırlanıp yeniden aşağıya inmişlerdi. Benim yemeğe inmek istemeyişimle yine sinirlenseler de artık bana laf anlatamadıklarını kabullenmişlerdi. Odaya gönderdikleri yemekten de tek lokma alamamıştım. Sanki midem bir yudum suyu bile çok görüyordu kendine. Canım değil yemek yiyip kalabalığa karışmayı, yerimden kıpırdamayı bile istemiyordu. Sanki bir anda ruhum çekilmiş, her şey anlamını kaybetmişti.

Kimseyi görmek istemiyordum. Kimsenin karşısında rol yapacak hâlim de kalmamıştı artık. Onun gözünde hiçbir değerimin kalmadığını gördükten sonra daha ne için çabalayacaktım ki ben...

Yemekten sonra kızlar yanıma geldiklerinde ikisinin de gülümseyen yüzleri ister istemez gülümsetmişti beni. Haklılardı tabii. Biri hayatının aşkıyla evliliğe ilk adımını atmış, diğeri tüm sorunlardan uzakta sevdiği adamla iki gün geçirmişti. İkisi de sevdiğiyle beraberdi. Bense evime dönmek istiyordum ama bunu isterken bile lanet ediyordum her şeye. Artık neresi benim evim, onu bile bilmiyordum...

Bundan sonra ne olacak, nasıl olacak bilmiyordum. Her şey gerçekten bitti mi bilmiyordum ama düşünmekten nefesim sıkışmıştı. Ve bunca bilinmezliğin arasında bildiğim tek bir şey vardı. Son defa da olsa onunla konuşmak zorundaydım. Tüm izlerimi sildiğine kendi gözlerimle şahit olmak zorundaydım. Belki o zaman yoluma devam edebilirdim. Bu düşüncelerle ayaklanıp kızların şaşkın bakışları altında,

"Benim biraz işim var," dediğimde ikisi birden endişeyle baktılar yüzüme.

"Ne işi bu saatte?"

"Var işte bir şey, Ela. Siz beni merak etmeyin," deyip vazgeçmekten korkarcasına koşar adımlarla odadan çıktım ve kendimi hızla asansöre attım. Mert'in muhbirliği sayesinde hangi odada kaldığını biliyordum. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle asansörün aynasından kendime bakarken elimden geldiğince dik durmaya çalıştım. Bittiyse bile bunu ondan duymak zorundaydım. Başka türlü bulduğum her umuda tutunmaktan vazgeçmeyecektim.

Asansörün durmasıyla koridorda ilerleyip beklemeden kapıyı çaldığımda sevimsiz bir sürprizle karşılaşmanın korkusu da vardı kalbimde. Neyse ki kapı çok bekletmeden açılmıştı ama beklenmedik bir sürpriz kapının ardında bana göz kırpıyordu. Rüzgâr karşımda sadece şortla üzeri çıplak bir şekilde dururken ıslak saçlarından boynuna oradan da kaslı bedenine kayan damlalar düşünme yetimi kaybetmeme sebep oluyordu. *Sahi, ben buraya niye gelmiştim?*

Öte yandan sabahtan beri beklediğim şey gerçek olmuşken yine şansıma lanet ettim. Sol omzuna bıraktığı baş havlusu benimle dalga geçercesine dövmenin üzerini kapatmıştı. Öylece Rüzgâr'a dalıp gittiğimi onun boğazını temizlemesiyle fark ettiğimde de utanmam gereken yerde kızgın çıkan sesimle dudaklarımdan dökülenlere engel olamadım.

"Sen herkese böyle mi açıyorsun kapıyı?"

Öfkeli çıkmasına engel olamadığım sesime karşın aylar sonra karşımda buzdan ifadesinden sıyrılan yüzü şaşkınlığa büründü. Kaşları havalanıp, "Efendim?" diye tebessümle söylendiğinde de her şeyi bir yana bırakıp sımsıkı sarılmak istedim ona. O kadar özlemiştim ki bana böyle savunmasız bakmasını...

Bir an gaza gelip kurduğum cümlenin ne anlama geldiğini idrak eden beynimle utanç tüm bedenimi ele geçirdiğinde,

"Şey... Yani..." diye kem küm edip bakışlarımı saklanmak istercesine etrafta dolaştırdım şaşkınlıkla.

"Neden geldin Zeynep?"

Bir an sonra yine buza bulanan sesini duymamla bakışlarım yüzünü bulurken kalbimin acıyla kasılmasına engel olamadım. Bir anlık mutluluk da buraya kadardı. Bana öyle bir Zeynep deyişi vardı ki adımdan nefret eder hâle gelmiştim. Bana *"Zeynep'im,"* diyen adama o kadar hasrettim ki bana Zeynep dedikçe sanki küfrediyormuş gibi hissediyordum. Sadece adımla seslenerek bile canımı yakmayı başarıyordu, Rüzgâr Yücesoy.

"Ben... Aslında..."

"Evet?"

"Konuşmak istiyorum."

Cevabımla birlikte bakışlarından geçen heyecanlı parıltılar kalbimi titretse de bir o kadar paniklememe sebep oldu. Muhtemelen ona bir şeyler anlatacağımı düşünmüştü. Oysaki karşısına çıkana dek konuşmaktan ne kastettiğimi ben bile bilmiyordum. Sadece bana uzak olmasın, beni dinlesin, benimle konuşsun istiyordum.

"Rüzgâr... Bak ben..." diye en sonunda konuşmaya başlamıştım ki bize doğru yaklaşan sesleri duymamla panikledim.

"Ay! Ahmet vallahi şiştim gece gece. Yahu kızlar dedi ya erken uyudu diye..."

"Allah Allah ne yapalım canım babayım ben, kızımı merakta mı etmeyeyim? Hem akşam yemeğe de inmedi, ya daha fena olduysa? Doktora gitmek ister belki dedim..."

Gitgide bize yaklaşan seslerin annemle babama ait olduğunu anlamamla panikleyip elim ayağıma dolaşır vaziyette Rüzgâr'a, "Annemler!" diye fısıldadım. Tam köşeyi dönmek üzerelerken Rüzgâr bileğimden tutup beni hızla odanın içine çekerek kapıyı kapattı. Yavaşça kapının önünden geçip giden sesleri duymamla derin bir nefes alırken,

heyecanla yumduğum gözlerimi araladığımda burun buruna olduğum sevdiğim adamı görmek seslice yutkunmama sebep oldu. *En son ne zaman bu kadar yakındı bana? Bir asır önce mi? Sanki baktığı her yer yanıyordu.*

Birbirimize dokunmasak da her zerresini hissedebildiğim adam bakışlarını gözlerimden usulca kolyeme indirdiğinde sanki bana dokunmuşçasına kıpırdandım. İlk gördüğü andan beri devamlı bakışlarına hapsettiği kolyenin neden hâlâ boynumda olduğunu merak ettiğini biliyordum. Ama bu aramızda öyle bir inatlaşmaya dönüşmüştü ki o sormadıkça bir şey söylemeyecektim.

"Konuşmak istediğini söyledin... Seni dinliyorum," derken sesindeki ihtiyaç öyle yoğundu ki, kurduğu tek bir cümleyle bile sabahlara kadar ağlayacakmış gibi dolduğumu hissettim.

"Ben..." deyip sustum. Devamı gelmiyordu. Söylemek istediğim onca şey varken ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kalbimden gelen kelimeler dilime ulaşamadan un ufak oluyordu sanki... Her şeyi söyleyemesem bile yine de kalbimi en çok acıtan şeyi dile getirdim bir anlık cesaretle.

"Bana... Bu kadar uzak... Bu kadar yabancı olmasan, olmaz mı?" Savunmasızca gözlerine baktığımda afalladığını hatta gözlerindeki buzların çekiç darbesi yemişçesine parçalandığını görüp bu umuda tutundum.

"Hiçbir şey olmamış gibi... Hiçbir şey yaşamamışız gibi olmak istemiyorum seninle... Senin hayatında Ela'nın kuzeni ya da bir başkasıyla bağ kurmak zorunda kaldığın biri olarak var olmak istemiyorum. Sadece Zeynep olamaz mıyım?" derken dilimin ucuna geleni son anda yuttum.

Zeynep'in olamaz mıyım yeniden?

Ben umutla ona bakarken bakışlarını önce kolyeme ardından yüzüme çevirdi. "Bu kolyeyi neden hâlâ takıyorsun?" diye sorduğunda sesindeki soğukluk üşümeme sebep oldu.

"Ben..."

"Sana sil at tüm izlerimi demiştim," diye alayla söylendiğinde de hakkım olmasa bile öfkelendim. Onun gibi alayla ama daha çok kızgınlıkla gözlerine bakıp, "Kolyeyi geri mi istiyorsun?" diye sorduğumda kaşlarını çattı.

"Hayır."

"O zaman bana ait bir şeyi neden hâlâ boynumda taşıdığım seni ilgilendirmez," derken neden bu denli öfkelendiğimi de bilmiyordum. Belki de ondan bana kalan en kıymetli şeyi bu kadar kolay gözden çıkarmamı beklemesiydi öfkemin sebebi. Belki de hepten delirmiştim onsuzluktan...

Bir an sonra bakışlarım havlunun altında kalan meçhul dövmeye takıldığında orada olup olmadığını düşünmek sanki tüm öfkemi alıp götürdü bir anda. Bilinçsizce elimi uzattığımı da bileğimi usulca kavramasıyla fark ettim. Bana dokunduğu an titreyen bedenimle bakışlarım gözlerini bulurken kendiyle savaşır gibi güçlükle, "Yapma!" dediği an canını nasıl yaktığım bir kere daha çarpıldı yüzüme.

Yine de yüreğimin sesini susturamayıp, "Sen... Sen silebildin mi tüm izlerimi?" diye fısıldadığımda gözlerinden bedenine yayılan acıyla sağ yanağımdan bir damla yaş akıp gitti ve ben söylediği tek bir kelimeyle yine çaresizliğimin enkazında paramparça oldum.

"Çabalıyorum."

Bitti dese... Sildim tüm izlerini, senden vazgeçtim dese belki de bu kadar yanmayacaktı canım. Çabalıyordu. Benden vazgeçmek için uğraşıyordu. Bunu duymak sanki tüm gücümü emmiş, tüm cesaretimi yerle bir etmişti. Bakışlarımı yere indirip bileğimi usulca çektiğimde de herhalde bu yüzden engel olmadı. Çabaladığı için...

Ama yetmiyordu bana anlaşılan. Söylenmesi gerekenleri söyleyemeyen dilim söylenmeyecek ne varsa döküp saçıyordu ortalığa. Yaralı bir ceylan gibiydim sanki. Her yanım kan revan içindeydi ama yine de vazgeçmiyordum...

"Çabalıyorsun demek... O kız da bunun için mi yanında? Her şeyi unutmak için mi onunla geldin?"

Kıskançlıkla dilimden dökülenler bile isteye canımı yakmaktan başka hiçbir işe yaramasa da daha fazlası da olacağını sevdiğim adamın dudaklarından dökülen sözlerle anladım.

"Sevmenin hiçbir halta yaramadığını yaşayarak öğrendim sayende! Belki de artık sevmek değil yalnızca sevilmek istiyorumdur..."

Durduramadığım yaşlarla sırılsıklam olan gözlerimi önüme duvarlar ören toprak rengine çevirdim yeniden. Susamıyordum bir türlü. Bunları söylediğini kabul edemiyordum.

"Benden vazgeçmek için çabalıyorsun. Sevilmek istiyorsun... O kız mı seni seviyor? O mu olacak artık hayatında?" diye acının yarattığı hırçınlıkla konuşmaya devam ederken bana doğru ani bir adım atmasıyla dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe kaldı. Hasret kaldığım nefesini her soluğumda içime çekerken bir an için dudaklarına kayan bakışlarımı gözlerine çevirdim. Orada gördüğüm... Belki de gördüğümü sandığım aşka tutunmak istedim. Konuşmanın her şeyi mahvettiğini anladığım için bu sefer sadece susup tüm aşkımla baktım gözlerine. Söyleyemediğim ne varsa anlasın diye...

"Sen!" dedi, bir an sonra öfkeyle. "Sen ne yapıyorsun, Zeynep?" deyip yavaşça elini dokunmak istercesine yaklaştırdı yüzüme. Ama değmedi tenime. "Onca zaman uzaklaştın benden! Bizi istemiyorum dedin! Ben yalan söylüyorsun dedikçe yalan değil dedin! Şimdi de bana böyle bakıyorsun..." dediğinde kendimi durduramadım. Aklım aylar öncesine gitti...

"Gitmemi istiyorsan, bana böyle bakma."

"Sadece Zeynep olsam olmaz mı diyorsun bana. Arkadaş mı olmak istiyorsun benimle Zeynep?" dediği an midem burkuldu. Rüzgâr'la arkadaş olmanın düşüncesi bile

bu hayatta duyduğum en aptalca fikirdi. Söylediklerine bakılırsa o da aynı fikirdeydi.

"İstediğin buysa eğer... Üzgünüm ama biz arkadaş falan olamayız, Zeynep. Biz olamadıysak... Biz olamıyorsak eğer seninle ben, hiçbir şey olamayız artık!" dediğinde ıslak kirpiklerimin arasından aylar sonra bana tüm duvarlarını indiren sevdiğim adama baktım.

"Şimdi... Ya bana bir şey söyle... Söyle ki inanayım sana... Ya da..."

Dili sustu belki ama ben duydum... "*Ya da git,*" dedi gözleri. Dudaklarımı araladım konuşmak için. Her şeyi anlatmak istedim. Boynuna sarılıp kalbinin "*Zeynep'im,*" deyişini duymak istedim ama olmadı. Aralandıkça kapandı dudaklarım. Cesaretsizliğime lanet ettim. Bu kadar güçsüz bu kadar korkak olduğum için kendimden utandım. Tek bir sözümle kalbini yine kalbime katacak adamın karşısında kendimden utandım. Ne söylersem söyleyeyim bana inanmaya hazır olan adama tek laf edemediğim için aşkımdan utandım. Yine yapamadım. Olmadı. Söyleyebilsem bu zamana kadar dayanabilir miydim zaten?

Çaresizlik sarmaşık misali ayak bileklerimden tüm bedenime yayılmaya başladığında da yüreğimin acısıyla, "Özür dilerim," deyip elimi kalbinin üzerine bıraktım. "Burayı hak etmediğim için... Burası kadar cesur olamadığım için özür dilerim," diye fısıldadığımda elimin üzerine düşen ıslaklıkla bakışlarım gözlerini buldu ve gözlerinden kayıp gelen o sıcak damla yüreğimi buza kesti. Sebep olmanın verdiği acı dizlerimde derman bırakmazken bir an sonra yaslandığım kapı tıklatıldığında duyduğum sesle dudaklarımda acı dolu bir tebessüm belirdi.

"Rüzgâr... Müsait misin?"

Müsaitti.

Bir daha gözlerine bakamadan güçlükle elimi arkaya atıp kapı kolunu çevirdiğimde beni gördüğünden pek de

memnun olmadığı anlaşılan kızı umursamadan hızlı adımlarla asansöre doğru koştum. Asansörün kapısı kapandığında da dudaklarımdan firar eden hıçkırıkları durduramadım.

Bu sefer her şeyin bambaşka olduğunu biliyordum. Çünkü daha önce çekip giden o olsa da aslında ben gitmiştim. Şimdiyse kaçan ben olsam da aslında sevdiğim adam benden gitmişti. Ve biliyordum, bu gidişin dönüşü olmayacaktı...

BÖLÜM -III-

Özgürlüğe Uçma Vakti

Rüya

"Yalnızlığımda çoğalıp kalabalıkta eksiliyorum. Ve öylesine kalabalık ki yalnızlığım; ne yana dönsem sana çarpıyorum..."

Bir yerde okumuştum bu sözü. Ne kadar da beni anlatıyor diye düşünmüştüm. Onunlayken de onsuzken de hep benimleydi yalnızlık. Belki de bu yüzden en eski sırdaşımdı. Herkes gitse de bana kalan hep o olacaktı. Saçlarımın arasından, kirpiklerimin gölgesinden, aldığım verdiğim her nefesten yine bana sokulan yalnızlığım olacaktı...

Yine de bu gerçeklerin arasından bana uzanan bir dost eline tutunmak belki de başıma gelen tek güzel şeydi.

Zeynep, konuşmadan bile içimi dökebildiğim tek kişi olmuştu bu zamana kadar... Sanırım Cemre ile aralarındaki fark buydu. Evet, Cemre'yi seviyordum. Lise hayatım boyunca arkadaş bildiğim, yalnızlığıma iyi gelen biriydi ama hayatıma dokunuşu Zeynep gibi değildi. Zeynep dosttu. Zeynep benim annemde göremediğim şefkatli bakışlardı. Babamda bulamadığım güvenli limandı. Ne olursa olsun kapısını çaldığım vakit açacağını bildiğim kişiydi. O yüzden de hayatımdaki yeri herkesten özel kalacaktı...

"Neden bütün elbiseleri siyah aldın ki sana açık renkler de çok yakışıyor," dediğim sıra, bakışlarım elbisesini deneyen Cemre'nin üzerindeydi. Alışverişe çıkalım demişti ve koca günün sonunda kendimi odamda onun poşetlerinin arasında bulmuştum.

"Siyah daha asil gösteriyor insanı, hem Rüzgâr da siyahı seviyor," diye yaramazlık yapan çocuklar gibi kısık sesle mırıldanıp saçlarının ucuyla oynamaya başladığında bakışlarımı yüzünden çekip sıkıntılı bir nefes bıraktım. Geldiğinden beri birçok defa görüşmüş olsak da Rüzgâr konusu hiç açılmamıştı aramızda. Daha doğrusu ben açılacağını hissettiğim ortamlardan kaçmıştım ama görünen o ki buraya kadardı.

"Yarın akşam burada beraber hazırlanırız diye konuşmuştuk ama düşündüm de Rüzgâr'la geliriz belki... Yani daha konuşmadım onunla ama olur herhalde," diye mırıldanıp ayna karşısında kendini incelerken, "Cemre..." dedim, mümkün olduğunca anlayışlı olmaya çalışarak. Onu üzmek en son istediğim şey bile değildi ama bazı şeyleri bilmesi gerekiyordu. "Zeynep'i biliyorsun... Rüzgâr'la o..."

"Biliyorum, birliktelerdi... Ama ayrıldılar," diye bakışlarını bana çevirip kendinden emin bir sesle konuştuğunda istemsizce kaşlarım çatıldı.

"Evet, ayrılar ama bu Rüzgâr'ın hâlâ ona körkütük âşık olduğu gerçeğini değiştirmez," diye hafif sert bir tavırla konuştuğumda bakışlarında gördüğüm acı kırıntılarıyla bir an için pişman olsam da kızgın tavrıma engel olamadım. Cemre ile burada Rüzgâr'ı konuşmak bile kendimi kötü hissetmeme sebep oluyordu ve ister istemez aşklarının savunucusu olarak buluyordum kendimi. Çünkü kimsenin nedenini bir türlü çözemediği bu saçma ayrılıklarına rağmen ikisinin de hâlâ birbirlerine deli gibi âşık olduklarının farkındaydım ve onlar akıllarını başlarına alana kadar da bu ayrılığı kimsenin fırsat olarak görmesine izin veremezdim.

"Bazı şeyleri geride bıraksan daha iyi olmaz mı artık Cemre?" diye sert tavrımı bir kenara bırakıp ona anlayışla baktığımda derin bir soluk alıp karşıma oturdu.

"Amerika'dan neden sizinle dönmediğimi biliyor musun Rüya?" diye sorduğunda huzursuzca yerimde kıpırdandım. Tam olarak bilmesem de Rüzgâr'dan karşılık alamadığı için olduğunu düşünmüştüm bunca zaman.

"Lisenin ilk günü gördüm ben onu. Koridorda öylece yanımdan geçmişti sadece. Ama ben o anı hiç unutmuyorum, öyle aval aval bakakalmıştım arkasından... Sonra sınıfıma girdiğimde en arka sırada yine onu buldu gözlerim, yıllarca da hiç ayrılmadı. Arkadaşım oldu, en yakınım oldu, hayalim oldu ama benim olmadı. Bir gün kimselere açmadığı kalbine beni alacak diye bekledim, olmadı. Amerika'ya gittik ya sonra... Onunla aynı çatı altında yaşamak da yeter diye düşündüm ama o da yetmedi. Çünkü bir gün birinin elinden tutacak diye deli gibi korkuyordum..."

Gözlerinin hafifçe ıslandığını görüp onu susturmak istesem de bu konuda ilk kez bu kadar açık olması karşısında nedense onu durdurmak içimden gelmedi. Aşk acısını bu kadar iyi bilirken onu dinlememek haksızlıktı.

"Sonra... Dönüşümüze birkaç hafta kalmıştı hatırlıyor musun? Hani hepiniz Leo'nun partisine gitmiştiniz de ben evde kalmıştım?"

"Hatırlıyorum. Çok ısrar etmiştik, ama gelmek istememiştin," dediğimde başını sallayıp devam etti.

"Ona hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmak öyle ağır geliyordu ki o gece ağlayıp durdum tek başıma. Sonra Rüzgâr ne olduysa bir sinirle eve gelip yüzüme bile bakmadan odasına geçince de öyle canım yandı ki yapacağım en saçma şeyi yapıp sarhoş oldum. Ama o da yetmedi, kalkıp bir cesaretle odasına gittim," dediği an şaşkınlıkla büyüyen bakışlarımla yüzüne dehşet içinde bakakaldım.

"Odasına girmeme bile şaşırırken ona yaklaştığımda öfkeyle baktı yüzüme. Ama ben kendimi kaybetmiş gibiydim. Durmadım! Sanki o gece tek şansımdı. Başını sonunu düşünmeden onun olmak istedim. Sonra ne oldu biliyor musun? Onu öpeceğim an sertçe durdurdu beni. Direndim, onu istediğimi söyledim ama bana öyle bir baktı ki, acım utancımı bile bastırdı. Sanki hiçmişim gibi... Karşısında bir boşluk varmış gibi baktı. Sonra ne dedi biliyor musun?" deyip gözünden akan bir damla yaşı hızlıca sildi görmememi istercesine.

"'*Ben âşık olmam Cemre! Ben kimseyi sevmem!*' dedi. Öyle bir baktı ki yüzüme, orada gördüğüm boşluk ürküttü beni. Ne bana dair ne de başkasına dair bir şey vardı gözlerinde. Duygudan uzak saf bir tutku bile yoktu. Bomboştu..."

"Ben... Yani çok şaşırdım. Peki, sonra?"

"Sabah uyandığımda başım çatlıyordu ama her şey su gibi berraktı. Beni reddedişini unutmamıştım. En çok da o bomboş bakan gözlerini... Karşısına geçtiğim an her şeyi hatırladığımı anlarsa benden uzak duracağını biliyordum, o yüzden de hatırlamıyormuşum gibi davrandım. Sarhoş saçmalığı zannetsin istedim ama o günden sonra bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olamadık," dedi acı dolu bir sitemle.

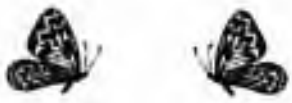
"Günler geçtikçe de yanındayken uzağa itilmek dayanılmaz hâle geldi. Bu yüzden de son anda vazgeçtim sizinle dönmekten. Belki iyileşirim, unuturum diye... Başkasıyla olmayı bile denedim. Hatta bir keresinde gerçekten unuttum sandım. Sonra bir gün bir fotoğraf düştü kitapların arasından. Yine onu gördüm. Yine âşık oldum. Üç yıl geçti ondan ayrı. Dönmek aklımın ucunda bile yoktu ama geçen ay hep gittiğimiz o kafede gördüm onu tesadüfen. Donup kaldım. Hayal sandım ama o da beni fark edip tebessüm edince gördüğüm şey karşısında afalladım. Artık bomboş bakmıyordu gözleri. Aşk sanki her bir zerresine işlemişti.

Âşık olmuştu, aşka inanmayan adam. Bir başkasına âşık olmasının kıskançlığını bile yaşamadım. Önemli olan onun aşka inanmasıydı. Bir şansım vardı artık. Bu yüzden nişanı duyduğum an onunla geri döndüm ben de. Tıpkı yıllar önce olması gerektiği gibi..."

"Cemre, bu anlattıkların beni şaşkına çevirdi ama anlamadığım bir şey var. Rüzgâr'ın başkasına âşık olduğunu bile bile nasıl hâlâ şansın olduğunu düşünürsün?" dediğim an hafifçe kızgınlaşan bakışlarını rahatsız edici bir kibirle yüzüme çevirdi.

"Ben kendimi bildim bileli bir tek onu sevdim Rüya. Ayrılmamış olsaydılar bile yine de vazgeçmezdim ama biliyorum ki ayrılar. Rüzgâr hâlâ o kıza âşık olabilir ama zamanında onun için savaşmamamın tek sebebi aşka inanmadığını söylemesiydi. Şimdi artık karşımda aşka hazır bir kalp var. Ve ben bu sefer o kalbi elde etmek için ne gerekirse yapacağım."

Tanıdığım o masum kızın böylesi dişli bir kadına dönüşmesi beni ürkütürken Zeynep adına içten içe endişelendim. İşi gerçekten zor olacaktı. Ve bir şeyi daha fark ettim ki benim arkadaşım olan Cemre lisede kalmıştı. Az önce yırtıcı bir kaplanı andıran bakışlarını gördüğüm kızı tanıdığımı pek sanmıyordum...

Bu işte yanında olmadığımı anlayan Cemre bir zaman sonra öfkelendiğini belli eden tavrıyla toparlanıp evden ayrıldığında da kitabımı elime alıp saatleri devirdim sayfalarında. Çalmaya başlayan telefonumla irkilip kitabı yatağın üzerine gelişigüzel bırakarak telefonu elime aldığımda arayanı görmemle gülümsedim.

"Zeynep?"

"Nasılsın Rüya cadısı?" dediğinde kıkırdadım. İlk zamanlar bana sinir olduğu için söylediği hitap şimdilerde pekişen dostluğumuzun nişanesi olmuştu.

"Ne olsun işte odama tıkılıp kaldım. Sen ne yapıyorsun? Ne zaman dönüyorsunuz?"

"Aynı biz de. Gelen giden bitmiyor, Ela'yla koşturuyoruz işte. Güney de burada ya zaten, dayım sürekli aralarına kaynak yapıyor beni," deyip kıkırdadığında gülümsedim. Ela ve Güney'in nişanının üzerinden üç hafta geçmişti. Nişanın ardından hep birlikte İstanbul'a dönmüş olsak da iki hafta sonra Güney dayanamamış, yine İzmir'de almıştı soluğu. Ailesi de zaten tatil için hâlâ oradaydı.

Döneceğimiz sabah vedalaşma faslı için hepimiz otelin lobisinde toplansak da en büyük şoku Rüzgâr'ın gece otelden ayrıldığını öğrenince yaşamıştım. Zeynep'in vereceği tepkiyi merak ederken onun da erkenden otelden ayrıldığını duyunca ne düşüneceğimi bilememiştim. Zaten o günden sonra ikisi de daha bir ketum olmuşlardı. Ne Rüzgâr'ın yanında Zeynep diyebiliyordum ne de Zeynep'e Rüzgâr'dan bahsedebiliyordum. Kendime üzüldüğüm kadar onlar için de üzülüyordum ama nasıl yardım edeceğimi de bilemiyordum.

Bir süre daha havadan sudan sohbet ettikten sonra Rüzgâr'dan bahsedeceğimi anlayan arkadaşım yine bir bahane uydurup telefonu kapattığında bir süre üzgün gözlerle kapanan telefona baktım. Sonrasında düşünceler eşliğinde odadan çıktım. Evdeki hararetli koşuşturmayı çekecek hâlim olmadığından kimselere görünmeden bahçeye geçip kendimi geniş salıncağa bıraktım. Gözlerimi kamaştıran güneş ışıklarından saklanmak istercesine gözlerimi kapatırken, bir süre sonra yüzüme düşen gölgeyle gözlerimi açtığımda güneşimi kesen gökyüzü bakışlar yine ilk günkü gibi nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Teklifsizce yanıma oturduğunda da salıncak aheste bir ritimde sallanmaya devam ederken ne o konuştu ne

de ben... Birlikte kendi sessizliğimizde bir kere daha aşkı bulduk sanki. Dayanamayıp başımı omzuna bıraktığımda onun da başını başımın üzerine yaslamasıyla gözlerim usulca kapandı bu huzura. Aramızda konuşulmayan yıllar varken onunla yaşadığım her ana sımsıkı tutunmam bundandı. Çünkü sonrası olur mu bilmiyordum!

Bir zaman sonra, "Bana bir şarkı söylesene," diye buğulu bir sesle fısıldadığında da dudaklarımdan döküldü, ne söylediğimin bile farkında olmadığım bir şarkının sözleri. Dudaklarım o şarkının sözlerini fısıldadı belki ama ben bizi düşündüm. Hiçbir zaman biz olamayan ikimizi. Savaş'ı düşündüm. Yokluğunu aramıza bırakıp giden dostumuzu. Acı dolu yılları düşündüm. Her şeye rağmen ondan vazgeçemeyişimi... O hep benim gökyüzümdü. Gökyüzü olmadan yaşamak ne mümkündü ki zaten.

Şarkı bittiği an omzumdaki eli beni daha sıkı kavradığında gülümsememe engel olamadım. Sonra öyle bir şey oldu ki nefesim kesildi. O efsunlu dudakları usulca saçlarımın üzerine kondu. O dokunuşla kalbim yine aşka kanat çırptı. Ben yine bencil oldum. Yine sadece ikimizin olduğu bir hayal kurdum. Kulağıma fısıldadığı sözlerse ılık bir sonbahar rüzgârı misali titretti yine yüreğimi...

"Sevmek inancım, tutkum benim en eski... Dağıtsam dünyalara yeterdi bu sevgi... Düşünsene, anlasana ceylanım... Sen yoksan ne fark eder ki... Ha öyle ölmüşüm, ha böyle ölüyorum..."

Kalbim duyduklarını öyle imkânsız buldu ki engel olmaya çalışmasına rağmen çevirdim gözlerimi gözlerine. Sanki aradığım her cevap gökyüzündeki bulutların arasındaydı.

"Bir yerde okumuştum," dedi, sanki öylesine söylemiş gibi geçiştirmek istercesine. Ama o gökyüzünde öyle bir bakış vardı ki... Sanki "*Kalbimin sesi bu*," diyordu bana...

Gözleri gözlerimde takılı kalırken bir şey söylemek istercesine güçlükle yutkunup dudaklarımı araladım. Bakışlarım

gözleriyle dudakları arasında yarışa girmişçesine mekik dokurken eliyle yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı yavaşça. Sanki dokunmaya kıyamıyormuş gibi değdi parmak uçları saçlarıma. Sanki bir an gözlerini çekse kaybolacakmışım gibi tek bir kirpiğini dahi oynatmadan baktı gözlerime. Zaten hep böyle olmuyor muydu? Sadece ikimizin olduğu anlarda görebiliyordum bu hâlini, serserimi sadece ikimiz varken buluyordum geçmişin sayfalarında.

Dudakları aralanıp kelimeleri kucağıma bıraktığında da her birini saklamak istercesine dudaklarını dudaklarımla mühürlemek istedim. Çünkü öyle bir şey söylüyordu ki kaybedersem yaşayamazdım.

"Geçer sanmıştım. Unuturum sanmıştım, ama unutamıyorum. Hiç bitmeyecek değil mi? Hep bu pişmanlıkla yaşayacağım. Ama ben düştüğü yerde elimi tutan o kızı unutamıyorum. Elimi tuttuğu an kalbimi de tuttuğunu hiç unutmayacağım, biliyorum. Geç kaldığım her şey için ömrümün sonuna kadar pişman olmaya devam edeceğim. En çok da ne var biliyor musun? Artık söyleyemem dedim ya yıllar önce, olmuyor artık..." dediği an hızla ona dönen ıslak mavilerim yeni güne doğmuşçasına parlayan gökyüzünü buldu. Bu söylediklerini nereye koyacağımı bilmiyordum. Yine bir umuda tutunup tepetaklak olmak istemiyordum ama artık bu arafta kalacak gücüm kalmamıştı. Tam bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımda da arkamızdan gelen sesle tüm mutluluğum bir balon misali patladı.

"Rüya? Tatlım hadi ama saatlerdir seni bekliyorum, son provayı halledemedik daha..."

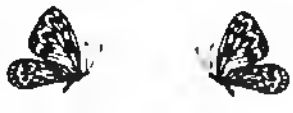
Annemin seslenişiyle bıkkın bakışlarımı Ege'ye çevirdiğimde hâlime gülüp içine düştüğümüz duygusallıktan hızla sıyrılarak ayaklandı. "Hadi bakalım Sarı. Defile komitesi seni bekliyor," demesiyle biraz küskün daha çok kırgın bakışlarımı yüzünden çekip ayaklandım. Yine iki lafı bir bakışıyla ağzıma bir parmak bal çalıp beni hayaller

âlemine sürükleyen, bir an sonra da sırıtıp bal kavanozunu geri çeken adama öfkelensem de omzuna çarpıp eve doğru ilerlerken gülümsememe engel olamadım...

O gün de tıpkı diğerleri gibi annemin haftalardır bin bir emek harcadığı elbiseyi üzerimde tamamlamasına katlanmakla geçerken kelimenin tam anlamıyla boğulduğumu hissediyordum. Elbisede nefes alacak kadar bile boşluk olmaması bir yana, etrafımdaki onlarca insanın iğnelerle beni konu mankenine çevirmesi her saniye nefes almamı biraz daha zorlaştırıyordu.

Artık açlıktan gözüm kararmaya başlamıştı ki, kimselerin ortalarda olmayışından yararlanıp masanın üzerindeki krakerlerden birini ağzıma attım. Portakal suyundan da bir yudum almıştım ki, "Rüya Derin!" diye âdeta ateş saçan bakışlarıyla bağıran annemle elimdeki bardağı son anda düşürmeden masaya bırakıp tedirgin bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Bu düşüncesiz hareketlerine ne zaman son vereceksin sen? O elbise için kaç kişi uğraşıyor farkında değil misin? Nasıl olur da üzerindeyken bir şey yiyip içmeye kalkarsın! Yarın tüm gözler üzerindeki elbisede olacak, senin şımarıklığın yüzünden haftalar süren emeğimi çöpe mi atayım?" diye bağırıp sinirle odadan çıktığında da alaycı bir hüzünle başımı iki yana sallayıp boş midemle onu takip ettim. Saatler boyunca bedenimi ikinci bir deri gibi saran elbisenin içerisinde topuklu ayakkabılar üzerinde yorulmamı umursamadan bedenimi talan eden kalabalığa katlansam da akşam olduğunda kendimi odama zor attım. Sanki bir bilim grubunun projesiymiş gibi dokunmaya korkarak elbiseyi kılıfına yerleştiren ekibi de odamdan resmen kovup yorgunlukla sızlayan bedenimi uykunun kollarına bıraktım.

Ertesi sabah Ayla Abla'nın gizli saklı odama getirdiği yiyeceklerle karnımı doyurduğumda yeni güne tam anlamıyla

uyanmıştım. Yediğim poğaçalar yüzünden hafif şişen göbeğime annemin bıçaklar saplamak isteyeceği düşüncesi aklıma geldiğinde sırıtmama engel olamadım. Daha fazla laf yememek için hızlıca hazırlanıp odadan çıktığımda da henüz merdiven başında kulağıma dolan gürültüler yine bıkkınlıkla gözlerimi devirmeme sebep oldu.

Evimizin bahçesi İstanbul'un görüp görebileceği en görkemli davetlerden birine hazırlanıyordu bugün. Etrafımdan geçen onlarca çalışan sadece bu akşam için buradaydı. Gece giyeceğim iki ayrı elbise için özel bir ekip bir aydır annemin liderliğinde sabahlayıp duruyorlardı. Tüm sosyete bu gece için sabırsızlanırken benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ve daha da ilginci benim için hiçbir anlamı olmayan bu gecenin aslında benim yirmi ikinci yaş günü kutlamam olmasıydı.

Daha da komik olansa bunca hazırlığın benim doğum günümle uzaktan yakından bir alakasının bulunmamasıydı. Burcu Hanım yalnızca bu gecenin etiketini kullanarak en özel defilesini sunacaktı İstanbul sosyetesine. Sözde gecenin göz bebeği doğum günü kızı olarak benim giyeceğim iki elbise de bu gecenin en özel parçalarıydı. Rüya Derin ismi üzerinden prim yapan yüzlerce insanla bir ömür geçirmiş olmam yetmezmiş gibi bugün de sıra annemdeydi. Hayatının en kötü günü saydığını her fırsatta ima ettiği doğum günümü sadece kendi reklamını yapmak için mutlu aile tablosuyla süsleyerek kullanacaktı.

Bir süre sıkıntıyla etrafta dolansam da bu telaşın ortasında nefes almak bile imkânsız olduğundan dayanamayarak yeniden odama geçtim. Dakikalarca boş bakışlarla izlediğim aynadaki yansımama kaşlarımı çatarken karşımda gördüğüm kıza duyduğum nefret her saniye biraz daha artıyordu.

"Bu gece de mi Rüya Derin olacaksın? Aptal! Nerede kaybettin sen Rüya'yı? Neden hâlâ bulamıyorsun?"

Aynadaki yansımama sanki düşmanımmış gibi öfkeyle bakıp sağa sola volta atarken bir an sonra aklıma gelen düşüncelerle istemsizce kaşlarım havalandı. Bir süre böyle bir şeyi yapacak kadar cesur olup olmadığımı kendi içimde hesap etmeye çalışsam da başardığım takdirde suratlarının alacağı ifadeyi hayal etmek gereken cesareti bulmama yetti.

Yüzümde heyecanlı bir gülümsemeyle dolabımın içindeki geniş çantamı alıp telefonumla cüzdanımı içine attıktan sonra elbiselerin olduğu kılıfı da elime alıp sessizce odadan çıktım. Gitgide artan kalabalık gerilmeme neden olsa da âdeta parmak uçlarımda merdivenleri inip arka bahçe kapısına doğru adımladım. Kendimi arka bahçeye atıp hızlı adımlarla ilerlerken sarmaşıkların arasında kalan küçük demir kapıyı ittirdim. Kendimi caddeye attığımda dakikalardır tuttuğum nefesi serbest bırakıp kahkahalar eşliğinde boş caddede koşmaya başladım.

Bulduğum ilk taksiyi durdurup kendimi içine attığımda da ardımda kalan ve gitgide silikleşen buzdan şatoya bakıp keyifli bir gülümsemeyle önüme döndüm.

"Beşiktaş'a gideceğiz."

Yol üstünde iki genç kadının çiçek sattığını gördüğümde evvela taksiyi durdurup elbiselerin olduğu kılıfı şaşkın bakışlarına aldırmadan onlara hediye ettim. Ardından devam eden yolculuğum bir gökdelenin önünde sona erdiğinde dışarı çıkıp binaya doğru ilerledim. Asansöre binip en üstte yer alan yönetim katına çıkarken aynadaki yansımama gülümsemeden edemiyordum. Belki de bu sefer doğum günümün gerçek bir anlamı olurdu.

Asansörün sesiyle açılan kapıdan çıkıp ezbere bildiğim kapıya doğru ilerledim. Danışma masasındaki kadına bir baş selamı verip kapıyı açacağım sıra, "Ege Bey odasında değil Rüya Hanım," demesiyle hayal kırıklığıyla düşen omuzlarımla yüzüm asıldı.

"Öyle mi? Peki nerede, toplantısı falan mı var? Bugün burada olacaktı diye biliyorum."

"Evet, sabahtan beri buradalardı ama az önce öğle yemeğine çıktılar Bade Hanım ile," dediği ansa duyduğum isimle sanki başımdan aşağı kaynar sular döküldü bir anda.

"B...Bade mi?"

"Evet, sabah birlikte geldiler. Az önce de yemeğe çıktılar," dediğinde titreyen ellerimi iki yanımda elbisemin eteklerine bastırıp hafifçe başımı salladım.

"Telefon bağlama demişti ama acil bir şey varsa ulaşabilirim," dediği an başımı şuursuzca iki yana sallayıp, "Yok..." dedim sesim titreyerek. "Hatta siz benim geldiğimi hiç söylemeyin, ben ona sürpriz yapacaktım zaten," deyip asansöre doğru ilerledim.

Titreyen ellerimle yüzümü sıvazlayıp, "Ama... Gitmişti hani..." diye kendi kendime mırıldanırken, ne ara zemin kata indiğimin bile farkında değildim. Binadan çıkıp açık havada ciğerimi yakan bir nefesi içime çekerken sarsak adımlarla ana caddede ilerlemeye devam ettim. Bir an sonra yolun karşısındaki restoranın bahçe kısmında kahkahalar eşliğinde yemek yiyen Ege ve Bade'yi gördüğümdeyse adımlarım olduğum yerde çakılı kaldı.

Zamanın donup kaldığı o anda öylece benim çektiğim acılardan bihaber başka biriyle gülüp eğlenen adamı izlemeye dayanamadığım vakit durduramadığım hıçkırıklarımla arkamı döndüğümde ne attığım adımların beni nereye çıkaracağını biliyordum artık ne de nereye gitmek istediğimi... Bir insanın içi dışı bomboş olur muydu? Benim olmuştu...

Öylece ne kadar yürüdüğümü bilmesem de dizlerimin tutmadığı bir köşede bulduğum banka oturup daha fazla dayanamayarak sanki birinden güç alma ihtiyacıyla telefonumu çıkardım. Önce Cemre'yi aradım, daha tek kelime etmeme bile fırsat vermeden kendisi bir şeyler söyleyip kapattı. Rehberdeki yüzlerce numaranın birinde bile yanımda

olacak birinin olmaması ağlama isteğimi tetiklerken iç çekerek usulca kaydırdım ekranı. Rüzgâr'ı aradım ama telefonu kapalıydı. Güney zaten burada bile değildi. Zeynep de yoktu! Nasıl bu kadar çaresiz kaldım bilmiyorum ama yine aptal bir umuda tutunup içimdeki küçük Rüya'nın bağrışlarına kulak vererek en son babamı aradım. Belki dedim... Belki bu defa kahramanım olmayı başarır.

Çaldı... Çaldı. Hayal kırıklığıyla kapatmak üzereyken, "Efendim?" diye nefes nefese gelen sesle kaşlarım çatıldı. "Baba?" diye tedirgince sorduğumda, "Rüya... Bir sorun mu var?" diye hızlı hızlı konuşmasıyla daha da telaşlandım.

"Şey... Ben... Biraz kötü..." diye konuşmaya başlamıştım ki arkadan gelen kadın sesi olduğuna buradan bile şahit olduğum kıkırtıyla midem ağzıma geldi. "Biraz meşgulüm kızım akşam konuşalım tamam mı?" deyip konuşmamı beklemeden telefonu yuzume kapattığındaysa daha fazla kendimi tutamayıp bankın önünde iki büklüm bir hâlde içimde ne varsa kustum. Etraftakilerin şaşkın bakışları altında içine düştüğüm rezillığe çığlık çığlığa ağlarken, "Allah belanızı versin!" diye defalarca kez yakarmaktan alamadım kendimi. Bir an sonra yaşlı bir teyze yanıma koşturup pet şişedeki suyla tiksinmeden yüzümü yıkayıp sırtımı sıvazlayarak beni rahatlatmaya çalışırken, çöküp kaldığım o yerde rastladığım şefkatle daha çok ağladım.

"Yok! Kimsem yok. Hiç kimsem yok benim..."

Teyzenin başımı yasladığı sıcak göğsünde kesik kesik hıçkırıklarım arasında mırıldanırken, "Ağla kızım, ağla açılırsın," demesi daha çok iç çekmeme sebep oldu. Etrafımdaki kimseden göremediğim şefkati hiç tanımadığım bu kadından görmek daha çok ağlamama sebep olurken o gün o kaldırım kenarında ruhumu bıraktığımı biliyordum. Elbisesine zarar gelmesin diye aç kalmama razı olan annem; becerdiği kadını bırakıp da neyim olduğunu sormaya bile tenezzül etmeyen babam; kendilerinden başka

kimseyi umursamayan yalancı dostlarım ve umutlandığım her an beni yine bir başıma bırakan sevdiğim adam... Ben tüm acılara onu severek katlanırken beni yine yarı yolda bırakan adam... Çektiğim acıyı umursamadan beni kendine tutsak eden, o tutsaklıkta beni yine tek başıma bırakan adam... Bu kadardım ben, ne yaparsam yapayım asla daha fazlasına sahip olamayacaktım...

Belki de yıllardır içimde biriken yaşları o kaldırım kenarında bırakırken aldığım kesik soluklar arasında çaresizce düşündüm. Şimdi nereye gidecektim?

Ne kollarına sığınacağım bir ailem vardı ne de başımı göğsüne yaslayacağım bir sevdiğim. Ne evim bana aitti ne hayatım. Hep mi böyleydi yoksa ben mi ilk kez bu kadar farkındaydım bu gerçeğin bilmiyorum ama dönüp dolaşıp hep aynı sonuca varıyordu kalbim. Yerim yurdum yoktu benim. Yuvam yoktu.

Bir zaman ne yapacağımı nereye gideceğimi çaresizce düşünürken, havanın kararmaya başlamasıyla sıkıntıyla ayaklanıp yoldan geçen bir taksiye bindim. Taksicinin, "Nereye gidiyoruz abla?" diye sormasına "*Cehennemin dibine,*" demek istesem de hakikaten verecek bir cevabımın olmamasının hüznünü yaşayarak sanki cevabım oradaymış gibi dalgınlıkla çantamı kurcalamaya başladım. Bir şangırtı sesiyle elime gelen anahtarın nereye ait olduğunu hatırlamadığımdan kafa karışıklığıyla elimdeki pelüş anahtarlığa baksam da bir an sonra nereye ait olduğunu anımsadığımda buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

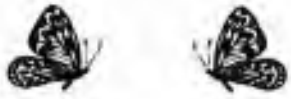
İzmir'de kaldığımız gün Zeynep olur da kafamı dinlemek istersem kalabileyim diye evinin anahtarını vermişti. Şimdi elimde şıngırdayan metale bakıp burukça gülümserken bir kere daha emin olmuştum. Gerçek dostlar uzakta olsalar da ihtiyacınız olduğunda size el uzatanlardı.

Önce Zeynep'i arayıp haber verdikten sonra taksiciye adresi söyleyip kızların evine geçtim. Ve ben o geceyi, doğum

günümü bana ait olmayan ama yine de yuva gibi hissettiren bir evde tek başıma geçirdim. Gece boyunca annemin mahvolan partisi yüzünden delirmişçesine attığı mesajları, telefonuma gelen yüzlerce çağrıyı da umursamadım. Sadece geç saatlerde doğum günümü kutlamak için arayan Zeynep'le konuşup evinde kalmama izin verdiği için tekrar teşekkür ettim. Endişelendiğini ses tonundan bile anlamıştım ama hiçbir şey sormadı. Çünkü o da biliyordu, bazı sorulara verecek cevabınız olmazdı. Tıpkı benim de bu gece neden burada olduğuma verecek bir cevabım olmadığı gibi...

O gece beceriksizce bir kek bile yaptım kendim için. Üzerine rasgele bulduğum mumu diktiğimde de nefesim değil akan gözyaşlarım söndürdü onu. Yine de bir dilek tuttum. Olmayacağını bile bile...

"Lütfen... Artık ben de mutlu olayım."

O gece bir tek bana ve kimsesizliğime ait olsa da gerçek dünyanın acı gerçeklerinden daha fazla kaçamayacağımı bildiğimden ertesi gün öğlene doğru içimde bir burukluklа ayrıldım evden. Apartmandan çıkıp taksi durağına doğru adımlarken de bir anda kolumdan tutulup çevrilmemle afalladım. Karşımda üstü başı dağılmış gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı kesilmiş olan Ege'yi görmek irkilmeme sebep olurken, onu yıllar sonra ilk defa bu kadar perişan hâlde görmenin şaşkınlığı sardı dört bir yanımı.

"Sen! Hangi cehennemdesin dünden beri Rüya?" diye tüm sokağı inleterek bağırmasıyla yüzümü buruşturup kolumu çekmeye çalışsam da o inatla daha çok bağırdı. "Geceden beri durmaksızın arıyorum seni niye açmıyorsun? Meraktan öldürmek mi istiyorsun beni? Geberdim korkudan, bir şey oldu sandım!" diye haykırdığında daha fazla dayanamayarak hırsla çektim kolumu. Bade'nin yanından

ayrıldıktan sonra bana gelmesi, benim için endişelenmesi mi umurumda olacaktı?

Attığım duygusuz bakışlara çarptıkça şimşekler çakan gökyüzü bakışları bile artık benim için bir anlam ifade etmiyordu. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda yanımda yoksa şimdi burada olmasının da bir anlamı yoktu. Bu yüzden de, "Seni ilgilendirmez," deyip ona arkamı döndüğüm sıra koluma yeniden yapışmasıyla, "Kendine gel artık Ege!" diye öfkeyle bağırdım.

"Sen... Sen ne diyorsun Rüya? Bütün gece delirdim diyorum! Aklım çıktı başına bir şey geldi diye! Kaybettim sandım seni! Hiç mi düşünmedin beni? Hiç mi görmüyorsun ne hâle geldiğimi?" diye öfkeyle bağırdığında da göğsünden itip uzaklaştırdım kendimden.

"Yalan söyleme artık bana! Umut verip öldürme! Ben bıktım anlıyor musun? Beni arafta bırakmandan bıktım! Bir kapı aralığında yaşamaktan bıktım! Bu sevdada tek başıma olmaktan bıktım artık! Asıl sen gör beni ne hâle getirdiğini!" diye haykırıp yaşadığı hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla kollarımdan düşen elleriyle iki adım geriledim. Delirmiştim. Yalnızlık ilk kez bu denli ağır gelmişti ve ben altında kalmıştım. Söylenmeyecek ne varsa dökülmüştü dudaklarımdan. Sevda yıllar sonra dilime dolanmıştı. Biliyorum ki bunun geri dönüşü olmayacaktı. Bana, "Rüya?" diye bir kere daha çaresizce fısıldayıp elini uzattığındaysa başımı iki yana sallayıp gözyaşlarımla fısıldadım son sözlerimi.

"Kendimi gökyüzünden azat ediyorum. Kendimi senden azat ediyorum Ege. Artık özgürlüğe uçma vakti. Ben yokum artık!"

Ona arkamı dönüp giderken belki de yıllar sonra ilk kez özgür hissediyordum kendimi...

BÖLÜM -IV-

Beni Yeniden Sevemez misin?

Zeynep

Hayat kimi zaman nefes almayı bile imkânsızlaştıracak kadar güç, kimi zaman da omzunuza konan bir kelebeğin bile gülümsemenize sebep olacağı kadar yaşaması kolay olsa da bize düşen iki hâlde de yaşamaya devam etmek oluyor ne yazık ki! Mutluyken de mutsuzken de; tek başına huzuru bulmuşken de kalabalıklar içinde yalnızken de biz hep yaşamaya devam etmek zorunda oluyoruz...

Öyle ya da böyle her daim bir hikâyenin içinde buluyoruz kendimizi. Kimi zaman ayaklarımızı yerden kesecek bir aşk masalının kahramanı oluyoruz kimi zaman da kötülerin kendi hamlelerini oynattığı bir trajedide ölüme yürüyen o zavallı figüran. Bazen önümüze konan engelleri tek tek aşmak yerine kırıp geçerek kendi hikâyesini yazan o kahraman olurken bazen de sadece o kahramanın masalında yoldan geçen adam olarak kalıyoruz...

Kahraman olmak da figüran olmak da bizim elimizde aslında! Yaşadığım bunca şeyin bana öğrettiği en büyük öğreti bu belki de. Cesareti olmayan insan kendi masalını yazamıyor. Kaybetmeyi göze alacak kadar gözünü kararmayan kimse eninde sonunda kaybetmeye mahkûm oluyor.

İşte ben tam da burada yanıldım.

Kovulduğum masala geri dönmek için gözümü kararttmışken masalın prensinin prensesi unutmaya çalıştığını gördüğüm an dağıldım. "*Sen bile senden vazgeçmeme sebep olamazsın!*" diyen adamın sözüne güvenip hayatımın en büyük kumarını oynadığım an kaybettim. Beni beklemektense bir başka masalın kahramanı olacağını söylediği an anladım, bizim için artık çok geç olduğunu...

Uzandığım yatağımda dakikalardır yastığımı ıslatan gözyaşlarımla başucumda duran kar küresine bakarken, yutkunuşlarım bile acı veriyordu artık. İçimde kalan her söz sanki boğazımda bir düğüm hâline gelmişti. Çok eksik kalmıştık biz.

Ama hayat her koşulda olduğu gibi ben ağlarken de akıp gitmeye devam etti ve hâlâ da ediyor. Belki de bu yüzden gözyaşlarım artık sadece odamın dört duvarı arasında yalnızlığımla bana kaldı. İçimde ona dair ne varsa kilitli kapıların ardına sakladım. Çünkü anladım ki, anlatmak da başkalarını üzmekten başka bir işe yaramıyor.

Her yeni güne kızların tepemdeki çığlıklarına çemkirerek güçlükle uyanan ben, artık birkaç saatlik uykuları bile çok görür oldum kendime. Neredeyse sabaha karşı daldığım uykulardan bile güneş doğarken uyanıyor, belki bir saat yatağın içinde kar küresine dalıp gidiyorum. Sanki etrafımda birileri varken ona bakmak günah da sadece kimseler olmadığında hasret gideriyorum. Sonra da biri geldiği an tıpkı bir günahın ortasında yakalanmışım gibi hızla gözlerimi kaçırıyorum. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

"Zeyno, menemen beş dakikaya hazır, hadi mutfağa!"

Kapıyı açıp seslenen hemen sonra da gözden kaybolan Ela'nın ardından isteksizce yataktan kalktım. Ayaklarımı sürüyerek banyoya gittikten sonra yeniden odama geçip hızlıca hazırlanmaya başladım. İzmir'den döneli üç hafta, okula başlayalı iki hafta olmuştu. Bu süreçte kendimi nasıl

hissettiğimi doğrusu tarif edemiyordum. Belki tüm acıları dibine kadar yaşadığım için, belki de İzmir'deki o son geceden sonra onu görmediğim için...

Ama hiç değilse bunca acının ortasında yalnız değildim. Hiçbir şey bilmeden de yanımda olan kızlar ve her şeyi bildiği için benimle acı çeken Mert dışında bir de Rüya vardı yanımda. İstanbul'a döndükten birkaç gün sonra onu gördüğümde daha ilk bakışta anlamıştım bir şeyler olduğunu. Değişmişti. O herkese tepeden bakan havai görüntüsü gitmiş, yerine her hâliyle bambaşka bir Rüya gelmişti. Ve ben daha ilk görüşte bunun eski Rüya'yı bulma çabası olduğunu anlamıştım. Ne yalan söyleyeyim, bu Rüya'yı çok daha fazla sevmiştim.

Ela sayesinde Güney'i çok sık görsem de Ege ile pek fazla karşılaşmamıştık bu süreçte. En son bir araya gelişimizde de kelimenin tam anlamıyla çökmüş hâlini görmek içimin sızlamasına sebep olmuştu. Aralarında her ne geçtiyse onu çok fazla etkilediği belliydi. Her zamankinin aksine Ege'nin yüzüne bile bakmayan bir Rüya ve gözlerini bir an olsun Rüya'dan çekemeyen bir Ege vardı artık karşımda.

Kahvaltıdan sonra hazırlanıp okula geçtiğimizde de atmosferin değiştiği ilk anda belli etmişti kendini. Bugün tüm bölümler açıldığı için etraf fazlaca kalabalıklaşmış, kalbim bahçeye adım atar atmaz o yakıcı hisle sarmalanmıştı. Tam bir yıl evvel bir bilinmezin heyecanını yaşadığım o hissin yerini de bugün saf bir özlem almıştı. Sonunda görecektim onu...

Ders öncesi bahçedeki banklarda oturduğumuz sıra Gülce lavaboya gittiğinde Mert'in yine kıvranıp durduğu gözümden kaçmazdı. "Ne söyleyeceksen söyle hadi," deyip göz kırptığımda kaşlarını çatıp kıstığı bakışlarını azarlayan bir baba edasıyla yüzüme çevirdi.

"Aylar oldu, Zeynep! Daha ne kadar sürecek bu iş?"

"Ne işi Mert?" diye sorup umursamaz görünmeye çalışsam da ister istemez bu konunun açılması yine gerilmeme sebep oldu.

"Elinin körü! Tövbe ya, hâlâ ne işi diyorsun? Kızım o bunak herifin dediği laflar yüzünden aylardır çektiğin acı yetmedi mi? Ne zaman anlatacaksın Rüzgâr'a? Ne zaman bitecek bu oyun?" diye sıkıntıyla sorduğunda da sızlayan gözlerimin paniğiyle bakışlarımı gözlerinden çekip, "Oyun falan yok artık Mert. Bitti," diye mırıldandım.

"O ne demek?"

"Ne duyduysan o demek! Kimseye hiçbir şey anlatmayacağım. Artık bir önemi de yok zaten," diye söylendiğimde dehşetle baktı yüzüme. "Zeynep, sen ne söylediğinin farkında mısın? Ne demek bir önemi yok? Sevdiğin adamı bıraktın sen! Aylardır ne diye çekiyorsun bunca acıyı o zaman?"

"Anlamıyorsun Mert. Rüzgâr ile ben..." deyip sıkıntıyla derin bir nefes bıraktım. "Biz diye bir şey kalmadı artık. O benden vazgeçti ve ben..."

"Zeynep, Allahını seversen saçmalama! Sen adamı terk ettin ve o ne halt döndüğünü bile bilmiyor. Adam onu sevmediğini, istemediğini düşünüyor kızım ne yapmasını bekliyorsun ki?" diye söylendiğinde de başımı iki yana salladım hüzünle.

Anlamıyordu. Kimse beni anlamayacaktı. Ben bu oyuna kalkıştığımda tek bir şeye tutunmuştum. *"Senin bile bizi bitirmeye gücün yetmez,"* diyen adamın sözüne güvenmiştim. Ama o adam artık başkasını sevmekten bahsederken ben ne için uğraşacaktım?

"Daha fazla konuşmak istemiyorum Mert. Üstüme gelme artık," diyerek bakışlarımı yere indirdiğimde de sıkıntılı nefesinin ardından bir süre sonra kızgın sesi çalındı kulağıma.

"İyi Zeynep! Nasıl biliyorsan öyle yap! Madem artık siz diye bir şey olamaz o zaman şu manzarayı görmeye de alıştır kendini!"

Neden bahsettiğini anlamak için bakışlarımı yüzüne çevirdiğimdeyse arkama baktığını görmemle başımı o yöne çevirdim. Bahçenin girişindeki otopark kısmında gözüme çarpan tanıdık arabayla heyecanlanırken arabadan inen Rüzgâr'ı ve diğer taraftan inerek yanı başında beliren Cemre'yi gördüğüm an başımı hafifçe iki yana sallayıp hayal kırıklığıyla döndüm önüme. Bir an sonra önümüzden geçip gittiklerinde buğulu bakışlarım arkalarında öylece takılı kalırken dudaklarımda mutluluktan uzak acı dolu bir tebessüm peyda oldu.

"Dediğini yapacaksın demek...Öyle olsun Rüzgâr!"

Mert hiç değilse o andan sonra hâlime acıyıp üzerime gelmezken ben de günün geri kalanında o ikisiyle karşılaşmamak için ders aralarında bile amfiden çıkmadım. Her ne kadar bu sefer de sınıfta ayrılığımızı diline dolayan gereksizlerle uğraşmak zorunda kalsam da onların alaylı sözleri bile Rüzgâr'ı bir başkasıyla yan yana görmek kadar yakmıyordu canımı...

Derslerin bitimiyle bizimkiler ağır ağır toparlanırken uzayan ders yüzünden iyice geç kaldığım için onları beklemeden hızlı adımlarla çıktım amfiden. Koridorda koşturup kendimi bahçeye attığımda bir yandan elimdeki kitapları çantama sıkıştırmaya diğer yandan düşmeden ilerlemeye çalışırken "Zeynep?" diye seslenen tanıdık sesle refleks olarak sağ tarafıma döndüm. *Hay dönmez olaydım!*

Rüya arkadaşlarıyla oturduğu masadan ayaklanıp gülümseyerek bana doğru gelirken diğerlerinin elle selam vermelerine hafif bir baş selamıyla karşılık verdim. Ege ve Güney karşısında Rüzgâr ve Cemre ile oturmuş sohbet ederlerken bakışlarımı onlarda oyalamayıp yanıma gelen Rüya'ya çevirdiğimde içtenlikle gülümsedim.

"Kafeye mi?" diye sorduğunda başımı sallarken bakışlarımın ister istemez o masaya kaymasına engel olamıyordum. *Bu kızın ne işi vardı ki burada? Yoksa artık bu okulda mı okuyacaktı? Yok artık!*

İçimden konuştuğumu zannederken Rüya'nın, "Yok, o bitirdi okulu Amerika'da," demesiyle yanaklarım ister istemez kızardı. Rüya'nın kıkırdamasına kaşlarımı çatıp sinirle, "Rüya sus!" diye söylendiğimde elini dudaklarına bastırıp irileşen gözleriyle masumca baktı gözlerime.

"Meraktan sordum. Yani başka bir şey arama altında tamam mı?" diye söylenirken onun yaramazlıkla parlayan bakışlarına gözlerimi devirdim.

"Neyse sen geç kalma hadi. Bir dersim daha var sonra uğrarım belki kafeye," demesiyle başımı sallayıp hızlı adımlarla yanından ayrıldım.

Günün geri kalanı da aynı tempoyla kafede koşturarak geçmiş, ayak üstü uğrayan Rüya'yla bir kahve içmek dışında dinlenecek vaktim olmamıştı. Haliyle akşam eve geçtiğimde hiç değilse düşünemeyecek kadar yorgun olduğum için kendimi uykuya bırakmam uzun sürmedi. Ertesi sabah gün yine aynı telaşla başlarken, art arda girdiğim dersler en azından acıya yenilip kendimi bırakmama engel oluyordu. Neredeyse tüm günü aralıksız derslere girerek geçirsem de geçen yıl projesinde çalıştığım hocamın bana yine bu yılın bombasını patlatmasıyla iki arada bir derede dertsiz başıma bir iş daha aldım.

Hocanın odasına geçip gerekli notları ve kaynakları kucağımda toparladıktan sonra dışarı çıkıp geçen yıl diğer okulda beraber çalıştığımız arkadaşı aradım. Bir yandan onunla konuşup onların hazırlıklarını öğrenirken diğer yandan da kucağımda bir ton kitapla kantine doğru ilerledim. Bunca kitabın arasında bana uykunun haram olduğunu bildiğimden bakışlarımı elimdeki kitaplardan çekmeden, "Bir kahve alabilir miyim?" deyip telefonla konuşmaya devam ettim.

"Evet... Geçen yıl bu konuyla alakalı epeyce kaynak bulmuştuk aslında... Hangi yazar dedin? Bir saniye not alayım," dediğim sıra telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp konuşmaya çalışırken, tek elimle de çantamın içinde güçlükle bir kalem arayışına giriştim. Bir yandan da sıkıntıyla önüme gelen saçımı üfleyip dururken bir an sonra yüzüme düşen saçın kulağımın arkasına sıkıştırılmasıyla irkildim.

Bakışlarımı yan tarafıma çevirdiğimdeyse gördüğüm adamla afalladım. Saçımdan çektiği eline şaşkınlıkla bakarken telefonda, "Zeynep... Zeynep orada mısın?" diyen sesle irkildim. "Evet... Evet bir saniye kalem arıyorum," dediğim sıra Rüzgâr defterinin arasından çıkardığı kalemi bana uzattığında hipnotize olmuşçasına kalemi elime alıp not almaya başladım. Bu sıra üzerimde hissettiğim bakışlar ister istemez heyecanlanmama sebep olurken aynı anda gelen kahvelerimizle bakışlarım yeniden gözlerini buldu.

İkimizin de bakışlarında özlem, bir o kadar da öfke varken bakışmamız sanki denizlerin yükselip toprağa karışması gibiydi. Sanki ikimizin de söyleyecek çok şeyi vardı da ilk adımı atan olmak istemiyorduk. En azından benim söyleyecek çok şeyim vardı ama ne ilk adımı ne de son adımı atacak hâlim kalmamıştı.

En başından beri mecburen de olsa ona yaşattığım şeylerden sonra bana öfkeli olmasından daha doğal bir şey olamazken, ben de onun benden bu kadar kolay vazgeçebildiğini kabullenemiyordum işte...

Düşündüğüm her şey ona olan tarifsiz kırgınlığımı çoğaltırken bunun bakışlarıma da yansıdığının farkındaydım. Öyle ki bana baktıkça sanki yüzü biraz daha asılmış, öfke yerini huzursuzluğa bırakmıştı.

"Gençler! Bakışmanıza şu kenarda devam etseniz ya millet kuyruk oldu arkanızda."

Görevlinin sırıtarak söylediğiyle daldığım toprak renginden güçlükle çektiğim bakışlarımı arkamızda kuyruk

olmuş, dizi izler gibi bizi izleyen kalabalığa çevirdiğimde yanaklarımın kızardığını hissettim. Şaşkınca etrafa bakınarak kalemi Rüzgâr'a uzatıp bir şey diyemeden kucağımdaki kitaplarla ve elimde güçlükle taşıdığım kahveyle sınıfa doğru ilerlerken hâlâ yaşadığımız o kısacık anın tatlı telaşını yaşıyordum.

Amfiye geçtikten sonraki bir saatlik ara boyunca da daldığım kitabın sayfaları arasında sulanan gözlerimi ovalayıp esnemeye başlamıştım ki, bir an sonra kitapların altında titreyen telefonumla irkilip elimi kitabın altına attım.

Esra Öğretmen arıyor.

Gördüğüm isimle kaşlarım istemsizce çatılırken garip bir şekilde tedirgin olduğumu hissettim. Esra Öğretmen, Ömer'in yurttaki öğretmeniydi ve Ömer'in başkaca akrabası olmadığından herhangi bir sorunda benimle irtibata geçiyordu.

"Efendim?"

"Merhaba Zeynep Hanım."

"Merhaba, nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Ben sizi bir konuda haberdar etmek için aramıştım aslında müsait misiniz?" diye sorduğunda sanki görecekmiş gibi başımı sallayıp, bizimkilerin dikkatini dağıtmamak için sıradan kalkarak pencere kenarına doğru adımladım.

"Tabii müsaitim. Bir sorun yoktur inşallah?"

"Öncelikle sakin olun, ciddi bir durum yok ama yine de bilmeniz gerektiğini düşündüm. Ömer bugün okulda merdivenlerden düşmüş."

Korkuyla, "Ne?" diye bağırmamla bütün bakışlar bana dönerken hiçbirini umursamadan devam ettim.

"Nasıl? İyi mi Ömer, bir şeyi var mı?"

"Gerçekten kötü bir şey yok, biz şu an hastanedeyiz. Sadece kolunun üzerine düştüğü için küçük bir çatlak var, bir süre alçıda kalacakmış. Bir de kafa travması ihtimaline

karşı önlem olsun diye bu gece hastanede kalmasını istediler. Ömer sürekli sizi sorduğu için ben de aramak istedim," dediği an istemsizce dolan gözlerimi kırpıştırıp, "Hangi hastanedesiniz?" diye sordum. Cevap vermesiyle, "Tamam," deyip telefonu hızla kapattım. Bizimkilerin endişeli bakışları arasında hızla çantamı toparlayıp, "Benim çıkmam lazım Mert, bugün kafede beni idare edersin. Ömer merdivenlerden düşmüş, şimdi de hastanedeymiş. Yanına gitmem lazım," diyerek koşar adım sınıftan çıktım. İkisinin de ne kadar telaşlandığını gözlerinden okuyabiliyordum. O küçük adam sadece benim değil hepimizin kardeşi olmayı başarmıştı.

Hastaneye geldiğimde koridorlardan koşarak geçip çocuk acil kısmına ulaştım. Yatağın kenarındaki perdeyi çektiğim an kolu alçıda olan ufaklığı görmemle gözlerim dolarken onun beni gördüğü an cıvıl cıvıl gülümseyip, "Zeynep Abla!" diye bağırmasıyla yanına ilerledim. Canını acıtmamaya çalışarak kollarımın arasına alıp başının üzerine birkaç öpücük kondurdum.

Yatağın kenarına oturup hafifçe saçlarını okşarken bir yandan da hasar tespiti yaparcasına bakışlarımı üzerinde gezdirdim. "İyi misin kuzum çok ağrın var mı?" diye sorduğumda başını salladı hızlıca. "Yok, vallahi ya sadece bu şey çok kaşındırıyor," deyip kolundaki alçıyı gösterdiğinde tatlılığına kıkırdadım.

"O da yaramazlık yapmanın cezası, Ömer Bey! Nasıl düştün bakalım sen?" deyip hafifçe kaşlarımı çattığım sıra bakışlarını kaçırıp parmaklarıyla oynamaya başlamasıyla bu sevimli hâline gülümseyip alnını öptüm.

Bu sıra yanı başımızda duran Esra Hanım'a, "İsterseniz siz yurda dönün, ben burada kalacağım zaten," dediğim sıra bana kurallar silsilesini baştan sona sayıp itiraz etse de sonunda bana olan güveni ve Ömer'in de kendisine attığı yavru kedi bakışlarıyla neyse ki ikna oldu. Müdür Bey'in

onayını alıp hastaneden ayrılınca da Ömer'le ikimiz bize ayrılan odada baş başa kaldık.

Yemeğini yedirdikten sonra oturduğumuz yatakta Ömer'in anlattıklarına gülüşürken kapının açılmasıyla Ömer neşeyle, "Rüzgâr Abi!" diye bağırdığında bir an için heyecandan kalbim yerinden çıkacak zannettim. Adını duyduğum an kendime engel olamayıp heyecan dolu bir gülümsemeyle başımı arkaya çevirdiğimdeyse yanı başında gördüğüm nemrut suratla bütün hayat enerjim çekilmişçesine suratım perşembe pazarında yerlere dökülen çürük limonlara döndü birdenbire.

Rüzgâr bakışlarını bir süre bende tutup sonrasında Ömer'in yanına geldi. "Nasılsın aslan parçası?" deyip saçlarını karıştırdığında onların bu hâline gülümseyecek olsam da bir an sonra kapının önünde üvey anne kılığıyla dikilen Cemre, "Ee bizi bu yakışıklıyla kimse tanıştırmayacak mı?" deyip yanımıza doğru adımladığında yüzümü yine limon yemişçesine buruşturdum.

Biz daha konuşamadan Ömer öne atılıp, "Benim adım Ömer. Gerçekten yakışıklı mıyım ben?" diye heyecanla söylendiğinde Rüzgâr'la Cemre, Ömer'in bu hevesli hâline gülerlerken ben suratımı asıp Ömer'e somurtarak baktım. *Sen de mi Brütüs?*

"Senden daha yakışıklısını görmediğime inanabilirsin küçük adam," deyip Ömer'in yanağını okşayan kıza hayranlıkla bakan Ömer'e kaşlarımı çatmaya devam ederken, kolundan tutup kendime çekmemek için zor tuttum kendimi. Sanki Ömer bizim çocuğumuzdu da Rüzgâr bu kara çalı için bizi terk etmişti. Şimdi de bu üvey ana kılıklı Cemre oğlumu benden almaya çalışıyordu. Tövbe yarabbi, neler düşünüyordum ben böyle?

Cemre'yle Rüzgâr yatağın karşısındaki sandalyelere geçtiklerinde ben onları görmezden gelerek Ömer'in yanı başında oturmaya devam ettim. Bir an sonra Ömer'in yüzü

asıldığında, "Ne oldu bir tanem, bir yerin mi acıyor?" diye sordum. "Hayır," demesiyle içim rahat etmezken, "Ne oldu, hadi söyle?" diye ısrar etmemle kolundaki alçıyı işaret etti bakışlarıyla.

"Zeynep Abla bu şey çok çirkin, baksana robotlar gibi oldum. Kesin benimle dalga geçecekler," diye söylendiğinde ben, "Olur mu öyle şey kuzum hem bu senin iyileşmen için," desem de sözlerim Ömer'i ikna etmeye pek yetmedi. Biz konuşurken bir şey demeden odadan çıkan Rüzgâr'ın arkasından merakla bakakalırken onun on dakika sonra elinde bir poşetle odaya gelmesiyle bakışlarım yine onu buldu.

Ömer poşeti işaret edip, "O ne Rüzgâr Abi?" diye heyecanla sorduğunda Rüzgâr elindeki poşetten çıkardığı rengârenk boyalarla Ömer'e gülümsedi.

"Bu alçıya biraz renk versek hoşuna gider mi?" dediğinde ben aklına gelen bu düşünceyle ona bir kere daha hayran olurken, o da bakışlarını bir an için bana çevirdi. Bakışmamız yine aramıza giren, "Ne güzel bir fikir bu böyle," diye cırlayan Cemre'yle kesildiğinde de onun hâlâ neden burada olduğunu anlayamadığımdan öfkeye bürünen bakışlarımı Rüzgâr'ın afallayan yüzünden çektim. Öte yandan Rüzgâr, Ömer'in istediği gibi bir örümcek adam resmiyle alçıyı kaplarken, onun çizim yeteneğine bir kere daha hayran kalmadan edemedim.

Bir süre sonra hemşire gelip, "Refakatçi olarak bir kişi kalabilir," uyarısında bulunduğunda yerimden bile kıpırdamazken Cemre ayaklanıp, "Rüzgâr kalkalım mı artık?" dediğinde Rüzgâr'ın, "Ben burada kalacağım, siz eve gidin artık," demesiyle çattığım kaşlarımı yüzüne çevirdim. "Hayır tabii ki ben kalacağım, asıl siz gidin."

"Sabahtan beri buradasın zaten. Hem gece bir şey lazım olabilir, ben kalırım."

"Ne lazımsa ben hallederim. Ben onun ablasıyım sonuçta!"

"Allah Allah sen ablasıysan ben de abisiyim!" dediğinde kızgın birer boğayı andıran bakışlarımız yine birbirine karışırken bakışlarım yanında huzursuzca dikilen kızı bulduğunda alaylı bir bakış attım. "Arkadaşın sıkılmış herhalde baksana oflayıp duruyor. Gidin işte!" diye öfkeyle söylendiğimde onları birlikte yolladığım için içim içimi yese de Rüzgâr'ın bana ters bir bakış atıp, "Cemre sen git artık ben burada kalacağım," demesiyle kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi.

Bu işten hiç hoşlanmayan Cemre huzursuzca, "İstersen ben de kalayım, belki bir şey lazım olur," dediğinde öfkem iyice ayyuka çıktı. "Pardon da bu kadar insan varken sana niye gerek olsun?" diye söylendiğimde kaşlarını çatan kıza umursamazca omuz silkip bakışlarımı yeniden Ömer'e çevirdim.

"Hadi Cemre, git sen."

Cemre aradığı yüzü Rüzgâr'dan da bulamayıp isteksizce odadan çıktığında Rüzgâr'ın bakışları beni bulurken, "Boşuna kendini yorma ben hiçbir yere gitmiyorum," dememle homurdandı. "Aksini düşünen vardı sanki," diyerek yanımıza gelip yatağın diğer ucuna oturduğunda gülümsemeden edemedim.

Zaman ilerleyip uyku hâli yavaş yavaş bastırmaya başladığında Rüzgâr kantine inip yeniden odaya çıktığında tepsiye koyduğu şeylere gülümsemeden edemedim. Kendine aldığı kahve ve Ömer'in istediği meyve suyuyla jelibon dışında tepsideki bütün çikolataların benim için olduğunu bilmek utanmasam mutluluktan ağlamama sebep olacaktı. Kendimi âdeta şekerle kandırılan küçük çocuklar gibi hissediyordum karşısında. Bu adama olan tüm öfkem bir çikolatayla bile yok oluyordu işte...

O gece hemşire her ne kadar iki kişinin kalmasına şiddetle karşı çıksa da Ömer'in mahzunluğuna kayıtsız kalamayarak en sonunda sessizce odadan ayrıldı. Gecemiz

Ömer'i uyanık tutmak için türlü şaklabanlıklar yaparak geçerken, bu gece yaşadığımız her şeyi bir kenara bırakıp Rüzgâr'la yeniden gülebilmek bana çok iyi geldi.

Gece yarısı bir ara koltukta uyuya kalmış olacağım ki, yeni güne gözlerimi hasret kaldığım kokuyla araladığımda istemsizce gülümsedim. Üzerime örtülen ceketin Rüzgâr'a ait olduğunu tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yoktu. Usulca doğrulduğumda Ömer'in televizyon seyrettiğini görüp etrafa bakınırken biraz sonra açılan kapıdan Rüzgâr girdiğinde bakışlarım onu buldu. Taburcu işlemlerini hallettiğini söyleyince de toparlandık, birlikte hastaneden ayrılıp önce Ömer'i yurda bıraktık. Sonrasında vedalaşıp yurttan ayrılırken burada yaşayan çocukların kimsesizlikleriyle yüzleşmek yine ağlama isteğiyle doldurdu içimi. Yine çektiği her acıdan ayrı ayrı utandırdı yüreğimi.

Dalgın adımlarla bahçeden çıkarken "Seni bırakayım," demesiyle bakışlarım Rüzgâr'ı buldu. Başımı yavaşça iki yana sallayıp "Gerek yok, ben biraz yürümek istiyorum," dediğim sıra bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki çalan telefonuyla bakışlarını cebinden çıkardığı telefona yöneltti. Telefonu açıp "Efendim Cemre?" dediği an yaşadığımız tüm güzellikler bir toz bulutu misali etrafa dağıldı. Zaten yerle bir olan ruh hâlimle bir de karşımda o kızla muhabbet etmesini çekemeyeceğimden bir şey söylemeden ardıma dönüp hızla ilerlemeye başladım. Birkaç adım atmışken kolumdan tutan elle irkilip bakışlarımı ona çevirdiğimde kızgın bir şekilde bakan gözleri ister istemez irkilmeme sebep oldu.

"Bu kadar mı zor?"

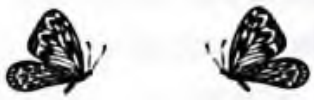
"Ne zor?" diye anlamayarak sorduğumda öfkeli bakışları sakinleşmek istercesine etrafta dolaştı.

"Benim yanımda durmak, benimle konuşmak senin için bu kadar mı katlanılmaz, Zeynep?"

"Rüzgâr... Anlamıyorum ne..."

"Anlamıyor musun? Asıl ben anlamıyorum Zeynep! Bana niye bu kadar öfkeli olduğunu anlamıyorum! Yanımda durmaya bile katlanamayacak kadar sana ne yaptım, nasıl kendimden bu kadar nefret ettirdim anlamıyorum!" diye öfkeye bulanmış bir acıyla bağırdığında irkildim. Ben onun başkasıyla yakın olmasına dayanamadığım için kıskançlığımdan gitmek istemişken, bu adam neler düşünüyordu böyle?

"Rüzgâr..." deyip yine hiçbir şey söyleyememenin hırsıyla kendime öfkelensem de o bu öfkeyi de yine üzerine alıp acı yüklü bakışlarıyla uzaklaştı benden. Gözden kaybolan arabasıyla gözlerimde biriken yaşlar birbiri ardına akıp giderken sonumuzun ne olacağını düşünerek çaresizce adımladım sokaklarda...

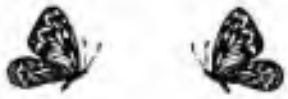
Sebepsiz bir acıyı daha omuzlarına yükleyip gitmesine izin verdiğim adamı gördüğüm son gün oldu o sabah... Ve koskoca iki hafta geçti üzerinden. Bir vakitler kendimi ondan gizlerken şimdi ben bir an olsun yüzünü görmeye hasret kaldım sevdiğim adamın.

Ders aralarında etrafta dolaşmam bundandı. Arkadaşları kafeye her adım attığında onun yüzünü arayışım, aradıkça bulamayışım, sanki kederin tadını damağıma bırakıp gitmişti... Yaz bitmiş, sonbahar gelmişti ve ben onunla olacağım bir yaz mevsimini daha kaybetmiştim...

Hem okulda hem kafede yoğun geçen günün akşamı kafeden çıkarken yaşadığım dalgınlıktan montumu almayı unuttuğumu fark ettiğimde çoktan üzerimde ince bir tişörtle kalmıştım sokağın ortasında. Durakta otobüsü

beklediğim sıra bardaktan boşalırcasına yağmaya başlayan yağmurla insanlar telaşla koşturup bir yerlere gizlenmeye çalışırlarken de ben öylece yüzümdeki kırık dökük gülümsemeyle kaldırımda dikilip kalmıştım. Sanki yağmurun beni acılarımdan arındıracağını düşünüyordum. Farkındaydım, iyi değildim! Ama iyi olmak için çabalamak da gelmiyordu artık içimden...

Neredeyse bir saat sonra eve gelebildiğimde de ıssızlık ilk anda sardı etrafımı. Gülce hafta sonu evlenecek kuzeni için üç günlüğüne Ankara'ya gitmiş, Ela da Eren Abi'nin yeni tuttuğu evini yerleştirmek için bu sabahtan karşıya onun evine geçmişti. Paçalarımdan akan sularla banyoya girip üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulduktan sonra kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Bedenimdeki titreme hissi sıcak suyun etkisiyle biraz olsun rahatlasa da hâlâ içten içe titrediğimin farkındaydım. Ağlamaktan ağrıyan başımın saç kurutma makinasının sesini kaldıramayacağını düşünüp saçlarımı baş havlusuyla hafifçe kuruladım ve üzerime pijamalarımı geçirip kendimi doğruca yatağa bıraktım.

Bedenimi bir arada tutan her bir kemik parçası sanki un ufak olup dağılacakmış gibi kırılırcasına ağrırken, derimin yerinden sökülürcesine sızladığını hissediyordum. Başım sanki çatlayacakmış gibi ağrıdığından gözlerimi dahi açamazken şuursuzca sağa sola kıvrandığım yatakta çektiğim bu tarifsiz acının aylardır çektiğim manevi acıların bir yansıması olduğunu düşünüyordum.

Kaç saattir bu hâldeydim ben? Üç? Beş?

Bir insanın aynı anda her zerresi ağrır mıydı? Ağrıyordu. Bir noktadan sonra acı sanki beynimi dahi uyuşturmuş, düşünme yetimi kaybettirmişti. İki büklüm kıvrandığım yerde çektiğim acı, saf gözyaşı olarak gözlerimden akarken ne

yapacağımı bilmiyordum. Sadece çaresizce, "Anne..." diye sayıklıyor ama boş evde hiçbir karşılık alamıyordum.

Bedenimde dolanan yanma hissiyle tüm bedenim terden sırılsıklam kesilirken bir yanım titremeye diğer yanım ateşler içinde kavrulmaya başlamıştı âdeta. Gözlerimden alevler çıkacakmışçasına başımı ağrıtan yanma hissiyle beraber nasıl bu kadar kötü bir hâle gelebildiğimi anlayamazken, art arda gelen her bir kıvranma şuurumu gitgide kaybetmeme sebep oluyordu.

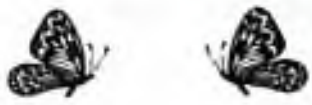
Göz bebeklerimin usulca kaymaya başladığını, göz kapaklarımın karanlığa boyun eğip kapanmaya başladığını hissederken bir an sonra kulaklarıma dolan kuş çırpınışlarını andıran zil sesiyle bedenimden bir heyecan dalgası geçti. Çalan kapıyı açmak bir yana dudaklarımı aralayacak kadar bile gücüm kalmadığından yaşadığım anlık heyecan da bir hayal kırıklığıyla son bulmak üzereyken bir kere daha kulaklarımı dolduran zil sesi gözlerimin biraz olsun aralanmasına sebep oldu.

Başka çarem olmadığını bildiğimden çoktan şarjı bitmiş telefonumu sertçe parke zemine bıraktığımda çıkan gürültülü ses beynimde çınladı. Fakat kapının ardından art arda gelen sesi duymamla gözlerim bu defa acıdan değil mutluluktan doldu.

"Zeynep? Zeynep içerde misin?"

Endişe dolu ses ve peşi sıra gelen kapının yumruklanışı kulağımda dolanıp kalbime konarken sanki görevini tamamlamış gibi usulca kapandı gözlerim. Baygınlık hâli tüm bedenimi usulca esir alırken teslimiyetim sadece duyduğum sese güvenimdendi.

Gelmişti.

Yavaşça kendine gelen şuurum körelen algılarımın tek tek açılmasını da sağlarken bedenimdeki rahatlama hissi

duyduğum sesin hayalden ibaret olmadığını anlatıyordu aslında. Burnuma dolan ilaç kokusu her zaman olduğu gibi yine midemi bulandırsa da bu sefer onu da bastıran tanıdık bir koku sarmıştı dört bir yanımı... Ve müptelası olduğum bu koku da duyduğum sesin hayal olmadığını anlatıyordu bana. Buradaydı, yanımdaydı...

Usulca elimi kavrayan elin başparmağı hafifçe elimin üzerini okşarken o dokunuştan akan şefkati iliklerime kadar hissedebiliyordum. Nasıl da özlemiştim. Nasıl da şifa bulmuştum yine tek bir dokunuşuyla. Onu hissetmeyi bir an olsun bırakmak istemesem de gözlerimi de ondan mahrum etmeye dayanamayıp sanki yeni yeni kendime geliyormuşum gibi yavaşça kıpırdandım. O an elini elimden çekmesi bir an için hayal kırıklığına uğramama sebep olsa da bu hüzün kalbimde fazla hüküm süremedi. Çünkü istediği kadar gizli saklı olsun, elim hep olması gerektiği yerdeydi. Elim yine elindeydi...

Mavilerim hiçbir maskenin ardına sığmayacak kadar yoğun bir endişeyle gözlerime bakan toprak rengine karıştığı an, aksine gücüm olmadığından gülümsedim. İki yana kıvrılan dudaklarımı gördüğü an rahat bir nefes alan adama bakarken bana böyle bakan bir adamın benden vazgeçtiğine inanabildiğim için aptal gibi hissettim kendimi.

"Yine geldin. Yine buldun beni..."

Gülümseyerek söylediklerime cevap vermese de gülümsemesi dudaklarından gözlerine ulaştı. Ve ben o bakışlarda duydum verdiği cevabı.

"Nerede olursan ol, ben seni hep bulurum baş belası..."

O an bir kere daha anladım ki kalbin atışı gerçekten de kaderin sesiydi. Ben ne kadar inkâr edersem edeyim kalbim onun için attığı müddetçe kaderimde hep o olacaktı. Ve benim yolum nereye kaçarsam kaçayım sonunda hep ona çıkacaktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim, merak etme," desem de üzerimden kamyon geçmiş gibi hissettiğim muhtemelen her hâlimden belliydi. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Sahi, sen niye gelmiştin?"

Bir an sonra merakıma yenilip sorduğum soruyla tüm romantizmin içine limon sıktığımı hissedip kendimi pataklamak istesem de onun şaşkın bir çekingenlikle bakışlarını gözlerimden kaçırması yine gülümsetti beni.

"Ben... Ela seni aramış ama bir türlü ulaşamamış. Sonra o da Güney'i aradı eve baksın diye. Ben de Güney'den duyunca..." deyip sustu. Başka bir şey söylemesine de gerek yoktu zaten.

Biraz sonra doktor gelip durumumu izah ettiğinde neredeyse havale geçirmek üzere olduğumu da öğrenmiş oldum. Ateşimin olduğunu tahmin etmiştim ama durumum benim düşündüğümden daha tehlikeli boyutlara ulaşabilirdi. Tabii günlerdir fazlaca yorulmam bir yana ne uyku ne de yemek düzenim kaldığından bünyem yeterince zayıf düşmüştü. Bir de yağmurda iliklerime kadar ıslanıp ıslak saçlarla uyumak bünyemin iflas bayrağını çekmesine sebep olmuştu. Gece boyu verilen serumlarla bedenimin biraz olsun toparlandığını ve ateşimin de düştüğünü söyleyen doktor taburcu olmamda bir sakınca görmezken biraz sonra Rüzgâr'ın yardımıyla toparlandım ve birlikte hastaneden ayrılarak eve geçtik.

Eve gireceğimiz sıra kapıyı anahtarla açmasına şaşırırken "Rüya'dan aldım," dediğinde anlamıştım eve nasıl girdiğini. Ben önce banyoya ardından odama geçip hâlâ üşüdüğümü hissettiğimden üzerime sıcak tutacak bir şeyler giyerken bir yandan da Rüzgâr'ın gideceğinden korktuğum için hemen içeri geçmek istemiyordum. Ama ayakta duracak gücüm olmadığından fazla oyalanamayıp salona geçtiğimde kenarda duran battaniye ve yastıklarla bana çoktan bir hasta yatağı yaptığını görmemle gülümsemeden edemedim. Elimi tutarak beni koltuğa çekip, "Hadi sen dinlen,

ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım," dediğinde ağzımı açmama bile izin vermeden beni yatırıp hızlıca mutfağa geçti. Sonrasında da bir saate yakın ortalarda görünmedi. Endişelenmeye başlıyordum ki üstü başı mahvolmuş hâlde sanki savaştan çıkmış gibi elinde tuttuğu tepsiyle içeri geldiğinde hâline hayretle baktım. Kucağıma bıraktığı tepsiye şaşkınlıkla bakıp "Ama dolapta çorba yoktu," diye mırıldandığımda da elini ensesine atıp şaşkın hâlde tebessüm etti.

"Ben yaptım."

"Sen mi? Sen bana çorba mı yaptın?" diye sorduğumda sanki utanmış gibi gözlerini kaçırıp başını salladı. "Ama sen çorba yapamazsın ki?" diye şaşkınlıkla mırıldandığımda verdiği cevap kalbimin yine aşkla dolup taşmasına yetti.

"Yaptım işte, baş belası."

Özlediğim seslenişi karşısında gözlerimi ondan alamasam da sanki pot kırmış gibi huzursuzlanıp "Zümrüt Sultan'ı aradım, o tarif etti. Mutfak biraz dağıldı ama ben onu da halledeceğim şimdi. Hadi sen iç, sonra da ilaçlarını alacaksın," diye lafı değiştirmek istercesine hızlı hızlı konuştu. Ben de başımı sallayıp hevesle elime aldığım kaşıkla kâseden ilk yudumu aldım. *Ah! Bu ne be! Yandı ciğerim! Benden intikam almak için siyanür falan mı koydun içine be Rüzgâr?*

Çorbadan ziyade kimyasal bir silaha benzeyen sıcak sıvıyı içerken geçtiği her yeri yakıp kavurması kusma isteğimi tetiklese de kendimi tuttum. Hayatında ilk kez benim için mutfağa girip çorba yapan bir adama kıyamadığımdan kendime kıyıp kâsedeki tüm çorbayı nefes almadan bitirdim. Çünkü biliyorum ki nefes aldığım an içimde ne varsa boşaltacaktım.

Çorbanın tamamını bitirdiğim için yüzü gülen sevdiğim, tepsiyi kucağımdan alıp ilaçlarımı tek tek avucuma koyarken bana gösterdiği bu şefkat karşısında yine gözlerim doldu. Bana yaklaştıkça daha çok aldığım kokusunu

derince içime çekerken asıl ilacımın onun varlığı olduğunu biliyordum.

Rüzgâr yeniden mutfağa geçtiğinde de nedensiz bir ağlama isteği patladı içimde. Belki de hastalık böyle dengesiz bir ruh hâline sürüklemişti beni. Onu o kadar çok seviyordum ki hayatım boyunca ondan başka kimseyi bu kadar sevemeyeceğimi sanki her saniye biraz daha fazla anlıyordum. Bir gün beni sevmekten vazgeçip başkasını sevecek olsa da biliyorum ki bu hiç değişmeyecekti. Bazen sevdalar tek kişide saklı kaldıkça sanki daha çok büyüyordu. Sanki beni sevmeyi bıraksa, onun sevgisini de yüklenecekti kalbim. Ben bu adama ömrüm demiştim. Ben bu adamdan gidemeyecektim. Hep bıraktığı yerde kalacak, onu sevmeye devam edecektim. Bir kadın bir adamı ne kadar severse değil; bir idam mahkûmu celladını ne kadar severse o kadar çok sevecektim. Umutsuzca... Bakışlarında hayat bulup ellerinde ölüme gidecek kadar...

"Biraz da meyve yemen..."

Rüzgâr elinde bir tabakla gülümseyerek salona girdiğinde ağladığımı gördüğü an, tabağı kenara bırakıp telaşla yanıma geldi. "Zeynep neyin var? Neden ağlıyorsun?" diye eli ayağı titrer vaziyette sorduğunda, ben hâlâ gözlerimi yuvam bildiğim gözlerinden çekemeden hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyordum.

"Ağlama ne olur! Canın mı yanıyor Zeynep'im?"

Aylar sonra hiç beklemediğim o anda bana yeniden "*Zeynep'im,*" deyişiyle gözyaşlarım daha da çoğalırken bu sefer kendimi durduramayacağımın farkındaydım. Bana yeniden Zeynep'im demişti. Belki panikle ne söylediğinin farkında bile değildi. Belki sadece ağız alışkanlığıydı ama söylemişti işte. Ben yine tek bir sözle ona ait olmuştum.

Karnıma doladığım ellerime bakıp, "Canın mı yanıyor?" diye korkuyla sorduğunda tamamen fiziksel bir acıdan bahsettiğinin farkındaydım. Evet, canım yanıyordu.

Acıdan ölünse şimdiye defalarca kez ölmüştüm belki de... Ama bu hissettiğim fiziksel bir ıstıraptan çok daha fazlasıydı. Onsuzluk acıtıyordu canımı. Yanımdayken bana uzak olmasına dayanamıyordum artık!

"Canım..." dedim, bir an sonra hıçkırıklar arasında. "Canım çok yanıyor..."

Gözlerindeki korku daha da büyürken yanı başına farklı bir duyguyu da katıvermişti sözlerimle. "Doktor... Hastane... Hadi hastaneye gidiyoruz," deyip panikle ayaklanarak beni kucağına alacağı sıra elimle durdurup başımı iki yana salladım.

"Hayır. Hastaneye gitmek istemiyorum."

"Olmaz! Canın yanıyor ama ben bir şey yapamıyorum!" diye çaresizlikle fısıldadığında, "Lütfen Rüzgâr, gitmek istemiyorum," deyip koltuğa uzanmamla çaresiz bir nefes bıraktı. Koltuğun önünde diz çöküp öylece gözlerime bakarken, belki de farkında bile olmadan kavradığı elimi bırakmasın diye sıkıca tutup usulca yumdum gözlerimi. Sıcak nefesi yaz meltemi misali yüzüme vururken boşta kalan eliyle saçlarımı okşamaya başladığında zaman dursun istedim.

Ve belki de ilk kez bir dileğim gerçek oldu o gece. Sevdiğim adamın parmak uçlarında tüm yaralarım şifa buldu. Zamanın durduğu o anda belki de kapalı gözlerime yenilerek uyuduğumu düşündüğü için, kulağıma fısıldadıkları ayağa kalkıp aşkımıza sahip çıkmak için arayıp durduğum o cesareti verdi yüreğime.

"Bir daha sakın ağlama... Söylemedim mi ben sana, bu adam dayanamıyor ağlamana... Senin canın yandıkça ben hâlâ ölüyorum, baş belası. Öldürme beni!"

Bir an için her şeyin rüya olmasından korktuğumdaysa aldığım nefese karışan kokusu telaşımı anlamsız kıldı. "Ah be, Zeynep'im! Çok özledim," deyip sımsıcak dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra dudaklarından dökülenlerle bu defa sadece gün değil kalbim de sanki bizim için yeniden doğdu.

"Beni yeniden sevemez misin?"

BÖLÜM -V-

Öyle Sev ki Beni

Kulaklarımda sevdiğim adamın fısıltısı, saçlarıma karışan parmakları, tenime vuran sıcak nefesi... Bir yanım hayal bu Zeynep kaptırma kendini derken diğer yanım çığlık çığlığa haykırıyor. Hayal değil, rüya değil! Ve ben sadece o sesi duyuyorum. Çünkü bunu söyleyen kalbim. Çünkü ben bu adamı tanıyorum. Başkasına gideceğini söyleyen adama ne kadar yabancıysam bu adama o kadar aitim... Parmak uçlarıyla kalbime izlerini kazıyan bu adamı biliyorum ben. Bana her Zeynep'im deyişinde aslında kendini bana teslim eden adamın sevdasına inanıyorum...

Bana bir hayali fısıldamıyor sevdiğim adam. Bana en başından beri bildiğim, inandığım tek doğrumu fısıldıyor. Acıdan aptallaşan aklımı, onsuzluğa dayanamayan kalbimi, renklerini kaybeden ruhumu tek bir dokunuşuyla kendine getiriyor. Ve ben kendimi kaybettiğimi sandığım o gecede aslında kendimi buluyorum.

Her insan sever ama her insan gerçekten bir kere sever. Ve sadece o gerçek sevdayı kendine ruh bilir. Onun kalbini kendine eş bilir. Birini gerçekten seversen, bütün aptallıklarına, bütün yanlışlarına inat döner dolaşır yine onun gerçekliğine inanırsın. Tüm yalanlar içinde yine

onun doğrusunu görürsün. İşte ben tam da şu an sevdiğim adamı görüyorum.

Kendimi çektiğim acılara öylesine kaptırdım ki onu ne hâle getirdiğimi bile yeni yeni anlıyorum. Bunca zaman çaresizliğime hatta kıskançlığıma yenilip uzak olmanın doğru olduğuna inandırmaya çalışsam da kendimi, aslında sadece onunla olmamın tek doğrum olduğunu şimdi fark ediyorum. Ve o an sanki hayata geliş amacımı bulmuşçasına bir aydınlanma yaşıyorum.

Başkalarının doğrusu artık umurumda bile değil. Benim tek bir doğrum var, o da yaptığım onca şeye rağmen hâlâ "*Beni yeniden sevemez misin?*" diyen adam. Sahip olduğum tek gerçek o ve ben artık başkalarının doğrusunda yanlışlara yürümek istemiyorum. Sevdiğim adam tüm hatalarıma rağmen en savunmasız hâliyle bir kere daha bana gelmişken bu defa onu kaybetmek istemiyorum.

"Bir gün, sen koşa koşa gelsen bana. Sadece adım dökülse öpmeye kıyamadığım dudaklarından da beni yeniden sevdiğini anlasam. Sonra sen sokulsan kollarımın arasına, sımsıkı sarsam seni. Hiç gitmeyecekmiş gibi gelsen bana, Zeynep'im... Hiç gitmesen benden. Olmaz mı?"

Olurdu, olacaktı da. Yeni bir gün daha bizim için doğduğunda tıpkı benden istediği gibi koşa koşa gidecektim sevdiğim adama. Öyle bir dökülecekti ki adı dudaklarımdan, o an kaybedilen hiçbir zamanın önemi kalmayacaktı.

Belki o gecenin sabahını da beklemeyecektim ama hem aldığım ilaçlar yüzünden sıyrılamadığım uyku hâli hem de o sözlerin hemen ardından Ela'nın gelişiyle Rüzgâr'ın kokusunu da alıp gitmek zorunda kalması engellemişti beni. Yine de her şeye rağmen aylar sonra ilk kez tamamen uykuya teslim olmadan evvel kalbimi ısıtan bir tebessüm belirmişti dudaklarımda. Bu kez gerçek bir umuttu tüm benliğimi saran. Çünkü kovulduğum masala geri dönemiyorsam eğer, ben de o masalı en baştan yazacaktım!

Ertesi gün kulağıma çalınan tıkırtılarla gözlerimi araladığımda bir an için her şeyin rüya olduğunu düşünen yüreğim telaşla çarpsa da salondaki koltukta, Rüzgâr'ın hazırladığı yerde yattığımı fark ettiğimde telaşla doğrulduğum yastığa yeniden yasladım başımı. Bir süre vücudumdaki ağırlığa inat yüzümde tatlı bir tebessümle öylece tavanı izlesem de mutfaktan gelen tıkırtılara daha fazla kayıtsız kalamadığımda usulca doğrulup salondan çıktım. Mutfak eşiğinde telefonla konuşurken bir yandan da kahvaltı hazırlayan Ela'yı gülümseyerek izlerken beni ayakta gördüğünde evhamla yanıma adımlayıp, "Hah! Uyandı şimdi. Söyle seni arattırana içi rahat etsin artık," diye muzipçe söylenerek telefonu kapattığında şaşkınca yüzüne baktım. "Nasıl oldun Zeyno'm? Ödümü patlattın kız yine!" diye söylenerek ateşime baktığında da huysuzca itekledim soğuk elini.

Ne kadar "İyiyim," desem de kendi sesim bana bile yabancı gelirken sızlayan bacaklarıma direnemeyerek sandalyeye oturdum. "Kimdi o rapor verdiğin?" diye merakla sorduğumda tezgâha yaslanıp sırıtarak baktı yüzüme.

"Valla kim yoktu ki? Senin duyduğun Rüya'ydı. Ondan önce Ege aradı, tabii birkaç kez de Güney. Nişanlım bugün beni sadece senin nasıl olduğunu sormak için aradı Zeyno," deyip kıkırdadığında anlamayarak yüzüne baktım. "Ah, safım! İlaçlardan mı böyle alık alık bakar oldun sen? Anlasana Zeyno'm, Rüzgâr arattırıyor sabahtan beri. Kendi aramalarından bahsetmiyorum bile. Gece ben gelince gitmek zorunda kaldı ya meraktan delirdi oğlan," dediğinde bir süre gülümseyerek önümdeki masa örtüsünü izlesem de, "Zeyno? İyi misin kuzum?" deyip endişeyle omzuma dokunan Ela ile oturduğum sandalyeden güçlükle doğrulup karşısına dikildim.

"Ela... Ben çok uzun zamandır bir saçmalığın içinde debelenip duruyorum ama artık bitsin istiyorum," dediğimde merakla yüzüme bakmasıyla iç çekercesine derin bir nefes aldım.

"Hani tüm yaz sordun ya bana ne oldu diye. Haklıydın, bir şey oldu Ela. Çok kötü bir şey oldu ve ben altında kaldım. Rüzgâr'a anlatamadığım için de onu uzaklaştırmaya çalıştım kendimden. Oldu da... Ama sonra her şey karıştı. İzmir'e geldiğinde ben bunları niye yaşadığımızı bile unutup onu başka bir kızla gördüğüm için kıskançlıktan deliye döndüm, saçma sapan davrandım ama dün gece... Ben aylar sonra ne hâle geldiğimizi gördüm..."

Ela meraktan telaşa dönüşen bakışlarıyla beni sandalyeye oturtup kendisi de karşıma oturdu. "İnsan hastalanınca, ateşi çıkınca saçmalar derler ama sende tam tersi oldu be Zeyno. Aylar sonra ağzından doğru bir şeyler duymaya başladım ama ödümü patlattığını da inkâr edemem. Bu kötü şey..." deyip korkuyla gözlerime baktığında onlarca felaket senaryosunu aklından geçirdiğini gözlerinden okuduğumdan elini tutup "Tamam, sakin ol önce. Düşündüğün gibi bir şey değil bu," diye sıkıntıyla mırıldandım.

"Bu Rüzgâr'la ilgili bir konu. Bak Ela, sen benim canımsın, herkesten, her şeyden ötesin ve inan ben bunu seninle konuşamadığım için çok acı çektim ama önce Rüzgâr'la konuşmam gerekiyor, anlıyor musun beni?" deyip üzgün gözlerle yüzüne baktığımda bir süre endişeyle yüzümü taradı. Sonunda oflayıp "Gel buraya," diyerek sıkıca sarıldı bana.

"Yine sen nasıl istersen öyle olsun bakalım Zeyno'm. Ama sırf Rüzgâr'la konuşup bu sorun her neyse artık kurtulacaksın diye susuyorum. Aylardır içten içe yedin bitirdin kendini, bize de ağzımızı açtırmadın ama madem aklın başına geldi, tamam o zaman. Tabii söylememe bile gerek yok herhalde, bu hâlde değil dışarı yan odaya bile göndermem seni. Havale geçiriyormuşsun az daha!" dediğinde "Ama!"

diye itiraz edecek olsam da, "Aşk için ölmeli diyenler bunu kastetmedi, Zeyno!" diye söylenerek tehditkâr anne bakışlarıyla susturdu beni.

İşin doğrusu benim de iki adım atacak kadar bile gücüm olmadığından haliyle inatlaşacak gücü de kendimde bulamadım. Zaten bugün de cumartesiydi. Hiç değilse pazartesiye kadar kendimi toparlar, Rüzgâr'a da neyi nasıl anlatacağımı düşünürdüm. Her ne olursa olsun onun canını yakmadan bu işi çözecek bir yol varsa onu bulmak zorundaydım.

Neredeyse tamamını uyuyarak geçirdiğim hafta sonunun ardından her şeyin değişeceğine inandığım yepyeni bir güne uyandığımda da yaşadığım heyecandan içim içime sığmıyordu. Henüz Rüzgâr'la konuşmasam da ona gittiğimde her şeyin düzeleceğine öylesine inanıyordum ki bu saf inanç bile beni gülümsetiyordu. Sanki aldığım bu kararla sadece mutluluğumu değil benliğimi de geri kazanmıştım.

Gülce dün gece geç vakitte döndüğü için her şeyden habersizdi. Haliyle uyandığımız andan okula gelene dek üzerimden atamadığım neşeli hâlim afallatmıştı onu. Tabii üç gün evvel beni bıraktığında bir enkazdan farksızken, şimdi dört bir yanım çiçek açıyordu. Mutluydum. Ve artık kimsenin mutluluğuma el uzatmasına izin vermeyecektim.

Aslında Gülce'ye de olanları uzun uzun anlatmak istesem de önceliğim Rüzgâr olduğundan okula gelene dek mecburen sessiz kaldım. Trafik yüzünden geç kaldığımız için de apar topar derse girmek zorunda kaldığımızdan Rüzgâr'a giden yolum biraz daha uzadı. Kızlar hiçbir şey bilmediğinden onlarla konuşamasam da heyecandan yerimde duramadığım için derste yanına oturduğum Mert'e yaklaşıp "Bugün Rüzgâr'a anlatacağım her şeyi," dedim.

Benim şaşkın arkadaşım, "Vallaha mı?" diye bağırıp heyecanla yerinden sıçradığında tüm sınıfın ve haliyle hocanın ayıplayan bakışları bize döndü. Ben utançla kafamı eğip gizlenmeye çalışsam da Mert şaşkınca gülüp "Hocam kusura bakmayın, anlattığınız şey o kadar heyecanlandırdı ki beni kendime engel olamadım," diyerek yerine oturduğunda tüm sınıf hâline gülerken, hoca söylenerek dersi anlatmaya devam etti.

Ders bitene kadar hocanın gözü üzerimizde olduğundan bir daha konuşamasak da Mert'in gülen yüzümden istediği cevapları aldığı belliydi. Çünkü bana bakan herkesin göreceği kadar mutluydum bu sabah. Birazdan sevdiğim adama kavuşacaktım. Sureti gözlerimin önünden bir an olsun gitmezken parmaklarım usulca kolyemi sardı. Boynumdaki kelebek aşktı. Mutluluktu. Ömrü bir gündü. Belki o gün de bugündü. Ama artık beklemek yoktu. Artık sadece bu mutluluğu onunla yaşamak vardı.

Dersin tamamlanmasıyla beklemeye tahammülüm olmadığından koşarak sınıftan çıktığımda en son duyduğum Mert'in arkamdan "Gazan mübarek olsun Zeyna!" diye bağırmasıydı. Neredeyse her bir karışını gezdiğim okulda bir türlü bulamadığım adamla heyecanım yerini yavaş yavaş hayal kırıklığına bıraktığındaysa hâlâ üzerimden atamadığım hastalık yüzünden soğuk soğuk terlemeye başladım ve adımlarımı son bir güçle kantine doğru ilerlettim. İğne atsan yere düşmeyecek gibi görünen kalabalıkta yorgun gözlerle etrafa bakınırken Rüya'yı görmemle heyecanlanıp ona doğru adımladım.

"Selam," deyip yanına oturduğumda durgun bakışları beni bulurken "Selam. Nasıl oldun Zeynep?" deyip içten bir şekilde gülümsedi.

"İyiyim... Ama sen soruma cevap verirsen daha iyi olacağım," dediğimde merakla yüzüme bakmasıyla, "Rüzgâr'ı arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?" diye

sorduğumda önce şaşırdı, sonrasında tıpkı Mert'in verdiği gibi abartılı bir tepkiyle gülümsedi.

"Sen Rüzgâr'ı boşuna aramazsın. Konuşacaksın değil mi? Ay! Barışacaksınız sonunda!" dediğinde mutluluğuyla kıkırdasam da bir an sonra yüzünü asıp "Ama zamanlaman hakikaten felaket," diye söylendiğinde benim de gülümsemem soldu.

"Neden ki? Bir şey mi oldu?"

"Dur, sakin ol. Kötü bir şey yok ama Rüzgâr İngiltere'ye gitti. Bahar'ın orada yaşayan bir arkadaşı ciddi bir kaza geçirmiş, Rüzgâr da kardeşini yalnız göndermek istemedi. Dün sabah gittiler, ben de yeni öğrendim," dediğinde ne hissedeceğimi bilemeyerek burukça baktım yüzüne.

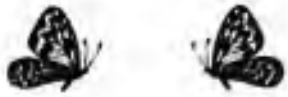
"Anladım. Peki, ne zaman geleceğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen niye aramıyorsun ki? Sesini duysa nasıl sevinir Zeynep," dediğinde bizim için bu denli heyecanlanması yeniden gülümsememe sebep olurken "Olmaz... Yani telefonda konuşamam hiçbir şey, saçmalarım şimdi. En iyisi dönmesini bekleyeyim. Zaten aylardır antrenmanlıyım," dediğimde anlayışla baktı yüzüme.

"Sen bilirsin. Ben ne zaman geleceğini öğrenince sana haber veririm. Bu arada hazır yeri gelmişken sana bir haber daha vereyim. Rüzgâr geçen hafta kendi evine çıktı," dediğinde meraklandım.

"Neden? Babasıyla bir sorun mu oldu yoksa?" diye telaşla sorduğumda tepkime şaşırsa da "Yok, yani sanmıyorum bir sebebi olduğunu," dediğinde rahatlayıp gülümseyerek ayaklandım.

"Sağ ol Rüya. İyi ki varsın. Ben derse daha fazla geç kalmayayım," deyip yanından ayrılırken ister istemez tüm moralim yerle bir olmuştu. Anlaşılan çilem daha bitmemişti benim. Olsun, diye düşündüm yine de. Bu defa ki bekleyişimin sonu vuslata çıkacaktı ne de olsa...

Düşünmesi güzeldi de yaşaması hiç kolay değildi bu bekleyişi. Beş gün geçmiş, Rüzgâr hâlâ gelmemişti. Kaç kere elim telefona gitse de arayamamıştım bir türlü. Zaten telefonda nasıl anlatılırdı ki yaşadıklarım?

Rüya'dan gelen her çağrıyı umutla açıp hayal kırıklığıyla kapsatsam da sabrediyordum. Sonunda gelecekti çünkü bana. Hem de bir daha asla gitmemek üzere...

Umut, her daim çiçek açan bir fidan gibi yüreğimdeki yerini korusa da korkular da o umudun etrafında filiz vermekten vazgeçmiyorlardı hâlâ. Hele ki günler geçtikçe, Rüzgâr hâlâ gelmedikçe o ilk andaki heyecanım usulca eksilirken yerini aylarca içinde debelendiğim o korkunç sorular alıyordu. Aylardır görmediğim ama o aylar boyunca her daim kâbuslarımda olan adamı düşündükçe yine ürperiyordu her zerrem. Ne kadar halının altına iteklesem de bunca zaman, hâlâ orada olduğunu bilmek cesaretimi gün be gün kırıyordu. O yüzden de Rüzgâr'ın gelmesini istiyordum bir an önce. Çünkü o benim gücüm, cesaretimdi. Yokluğunda yine korkulara yenilip umudumu kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

Altıncı gecenin en zifiri vaktinde elimde kar küresiyle yine Rüzgâr'ın gelmesini dilediğim vakitse, dileğim karşılığını Rüya'nın attığı mesajda buldu.

"Az önce konuştum, gelmiş Rüzgâr."

İnsanlığın geri kalanı için ne ifade ettiğini bilmediğim o gece benim hayatımın en uzun gecesi olmuştu sanki. Bir türlü sabah olmamış, gün bizim için doğmaya nedense yanaşmamıştı. Ama bir damla uyku girmeyen gözlerim doğan güneşle uykusuzluktan sızlasa da yüreğim, benliğim, her zerrem kıpır kıpırdı. Sonunda ayrılık bitmişti. Artık kavuşma vaktiydi.

Kendimi banyoya atıp hayatımın en neşeli duşunu alarak yeniden odama geçtiğimde dolabımın kapaklarını açıp şu yaşıma kadar hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Dakikalarca ne giyeceğimin telaşına düştüm. Sonunda karar kıldığım kıyafetleri özenerek üzerime geçirdikten sonra da saçlarıma şekil, yüzüme de azıcık renk verdim. Hâlâ uykunun kollarından çıkamayan kızları bando mızıka eşliğinde uyandırdığımda ikisi de onlardan önce uyanmama şaşırsalar da kaybedecek bir dakikam bile olmadığından hızlıca kahvaltı faslını aradan çıkarıp Gülce'yle evden ayrıldım.

Gülce de artık neşemin kaynağını bildiğinden hâlime sadece gülümseyerek karşılık veriyordu. Balık istifi otobüste ayakta dikilmemize rağmen neşem biraz olsun kaybolmazken okula iki durak kala otobüs durduğunda dalgın bakışlarla dışarıyı izlediğim sıra bir kafenin önünde Rüzgâr'ın arabasını görmemle heyecanlandım. Otobüsün yeniden harekete geçeceğini fark ettiğimdeyse bunun bir işaret olduğunu düşünüp bir an bile beklemeden "Ben gidiyorum, Gülce. Sen geç okula," deyip şaşkın bakışları eşliğinde kendimi son anda otobüsten attım.

Giden otobüsün ardından heyecanla üzerimi düzeltirken yolun karşısına geçip, boş arabaya bir bakış atarak yanlış görmediğimden emin olduktan sonra heyecanlı adımlarla kafeye doğru ilerledim. İçeride pek kimse olmasa da deniz kenarı bir mekân olduğundan balkon kısmı daha çok tercih ediliyordu muhtemelen. Rüzgâr'ın burada ne işi olduğunu düşünmeyi bırakıp balkon kısmına doğru heyecanla adımlamaya devam ederken onu görmek için dışarı çıkmama gerek kalmadı.

Çünkü günlerdir beklediğim adam karşımda duran pencerenin tam arkasındaki masadaydı. Mekânın en güzel manzaralı masası, günlerdir yolunu gözlediğim adama ve ona aşkla bakan kıza ev sahipliği yapıyordu şimdi. Ne güzel bir mekândı, ne güzel bir sabahtı. Ben de isterdim bu anı

sevdiğimi adamla yaşamayı ama benim payıma bu resimde üçüncü kişi olmak düşmüştü ne yazık ki!

Az evvel heyecanla çarpan kalbimin kırıkları etrafa dağılıyordu şimdi. Yine bir şeyleri yanlış anlayan taraf olmak istemediğim için sakin kalmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Ona gelmişken, bir başkasının yanında bulmak, ağır geliyordu kalbime. Sebepleri vardı belki, bir şey olmuştu ama yapamıyordum işte. Ben her şeyi göze alıp ona gelmişken, bir başkasıyla olmasına dayanamıyordum!

Gözlerim nemlendi istemsiz, düşündüm bir an için... Ona her şeyi anlatmaya karar verdiğim andan itibaren türlü türlü engeller çıkmıştı yoluma. Önce yokluğuyla sınanmıştım, şimdi de bir başkasının yanında olmasıyla sınanıyordum. Kim bilir, belki de bu kaderin bana "*Yapma!*" deme şekliydi. Kalbimin sesine yenilip unuttuğum tehditler tek bir anda yeniden gün yüzüne çıkarken daha fazla katlanamadığım manzaraya arkamı dönüp sessizce oradan ayrıldım.

Derse son anda yetişip kendimi bizimkilerin yanına attığımda günler sonra asık gördükleri suratım ikisini de endişelendirse de peşim sıra hoca geldiğinden ne olup bittiğini kurcalayamadılar. Ders arası ve sonrasında da aynı şekilde süren sessizliğim meraklarını daha da arttırsa da başımı sıradan kaldırmayıp görmezden geldim sorularını. Ben bile aklımdaki sorulara bir cevap bulamazken kime neyi anlatacaktım zaten?

Tüm gün içine düştüğüm sessizlikte geçmeye devam etse de sonrası belki de en kötüsüydü. Dersten çıkıp bizimkilerle kafeye geçeceğimiz sıra bahçede karşılaştığımız Rüzgâr'la adımlarım olduğu yerde tutulup kalırken onun bize doğru adımlamasıyla Gülce ve Mert yanımızdan uzaklaştılar. Karşıma geçip eskiden kopup gelen o umut dolu bakışlarıyla "Beni arıyormuşsun?" dediğinde bir an için gözlerine dalıp gitmekten ne dediğini duyamadım. "Rüya söyledi.

Benimle konuşmak istiyormuşsun? Neden aramadın ki?" diye devam edip gözlerini parlatan bir heyecanla bana gülümsediğinde de kısıldığım kapanda yine sabahı anımsadı yüreğim.

"Ben..." deyip kucağımdaki kitapları daha sıkı kavrarken "Önemli bir şey değildi. Sadece sana teşekkür etmek istemiştim, o gece bana yardım ettiğin için," dediğimde gözlerindeki heyecanın yerini buz gibi bir hayal kırıklığı aldı bir anda.

"Bu mu? Bu kadar mı?" dediğinde kıskançlık yine amansız bir zehir misali kanıma karışırken, dilime yüreğim değil o kesif zehir hükmetti.

"Başka ne olabilir ki? Bizim konuşacak başka bir şeyimiz yok."

Kendime duyduğum nefreti, sabah gördüklerimin öfkesini onun canını yakarak çıkarmaya kalktığımda yine her şeyi mahvettiğimi biliyordum elbette ama yine de bu hayatta yaşadığım hiçbir şey, o hayal kırıklığı dolu bakışıyla söyledikleri kadar yakmamıştı canımı.

"Haklısın! Senin bana söyleyecek hiçbir şeyin yok ama rahat ol, artık benim de sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Zeynep!"

Sonra gitti. Kendisiyle beraber umutlarımı, hayallerimi, mutluluğumu da kattı yanına. İnsan her şeye alışıyordu da böylesi gitmelere alışmak imkânsızdı. Keşke benim de kaçıp gideceğim bir yerim olsaydı diye düşündüm. Sonra onun yüreğinden başka hiçbir yere ait olmak istemediğimi anlayıp yine gömüldüm yalnızlığıma...

Okuldan ayrılıp kafeye geçtiğimde Gülce ve Mert hevesle beni beklediklerinden iki yandan sıkıştırsalar da "Bir şey olmadı. Sadece teşekkür ettim o kadar," deyip işimin başına geçtim. Özellikle Mert fazlasıyla üstelese de geçiştirip durdum onu. Yine içime kapandığımı anladıklarında da isteksizce kafeden ayrıldıklarında hiç değilse çalışmak

biraz olsun kafamı dağıtmamı sağladı. Akşama dek masalar arasında koşturup günü tamamladığımda geç saatte eve geçmek için kafeden ayrılmıştım ki, arabasından inip karşımda beliren kızla neye uğradığımı şaşırdım.

"Merhaba... Vaktin varsa biraz konuşalım mı seninle?"

Tüm hayallerimi bu sabah başrolünde olduğu bir gösteriyle baltalayan ve her saniye biraz daha nefretimi kazanan kız karşımdayken onunla konuşmak değil onu boğmak istediğimin farkındaydım ama bir yanım da garip bir şekilde benimle ne konuşmak istediğini merak ediyordu. Belki de bu nedenle şuursuzca başımı sallamamla karşı parktaki banklara geçip oturduğumuzda aramızdaki gerginlik elle tutulurcasına kendini belli ediyordu.

"Seni dinliyorum," diye sabırsız bir tonla söylendiğimde ses tonum bir an önce buradan gitmek istediğimi açıkça ifade ediyordu.

"Benim kim olduğumu biliyorsun."

Soru sorar gibi değil de daha çok bir durum tespiti yapar gibi söylediği cümleyle kaşlarım anlamsızlıkla havalanırken neden böyle bir şey söylediğini anlayamadım. Buraya birbirimizi tanımak için gelmemiştik herhalde!

"Arkadaşlarımın arkadaşısın."

"Sen benim 'tam olarak' kim olduğumu iyi biliyorsun bence, Zeynep," dediği sıra yaptığı ima kaşlarımın çatılmasına sebep olurken merakıma yenilip buraya geldiğim için bir kere daha sinir oldum kendime.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben yıllardır... Gördüğü ilk andan beri Rüzgâr'a âşık olan kızım, Zeynep...Ve senin de en başından beri bunun farkında olduğunu biliyorum."

Fütursuzca yaptığı itiraf dilimi damağımı kuruturken hep aklımda olan bir gerçeğin böyle rahatlıkla ağzından dökülmesi hazırlıksız yakaladı beni, afalladım.

"Sen... Bunu bana niye söylüyorsun?" diye duyduklarımın ağırlığıyla titreyerek çıkan sesimle sorduğumdaysa hafifçe bana doğru eğilip sanki bir sır verir gibi fısıldadı.

"Ben kendimi bildim bileli onu seviyorum. Sen daha onun hayatında bile yokken ben onunla bir geleceğin hayalini kurdum! İlk kez sana âşık olduğu için bunu kolay atlatamayacağının farkındayım ama umurumda değil! O bir kere aşka inanmışken, ben o aşkı kendi kalbime ait kılmak için her şeyi yapmaya hazırım. Buraya gelirken sevdiğim adamın kalbini bir başkasında bıraktığını bilerek geldim ben. Hâlâ birlikte olsaydınız da umurumda olmazdı, yine onu kazanmak için her şeyi yapardım ama şimdi görüyorum ki sen zaten onu hak etmiyorsun. Uzak dur artık Rüzgâr'dan!" deyip acıyla kasılan yüzüme bakarak ayaklandı ve tek kelime etmeme dahi fırsat vermeden çekip gitti.

Bense oturduğum yerde sanki donmuştum. Cemre'nin söyledikleri kulağımda bir uğultuya sebep olurken kendimde değil daha çok bir rüya âleminde gibiydim. Sanki beynim uyuşmuştu. Ağlamıyordum bile. Aklımda olan tek şey "*Onu hak etmiyorsun! Ondan uzak dur!*" diyen seslerdi.

Önce Rüzgâr'ın babası oğlumdan uzak dur demişti, şimdi de bu kız sevdiğim adamdan uzak durmamı söylüyordu. Rüzgâr ise artık bitti demişti. Peki, ya ben? Ben ne yapıyordum aylardır?

Düşündüm. Düşündükçe fark ettim de hayatımın son bir yılından öncesini hatırlamıyordum ben. Rüzgâr hayatıma girdiğinden beri her şey o kadar onunla dolmuştu ki öncesi diye bir şey kalmamıştı sanki. Rüzgâr vardı, öncesi yoktu! Oysa şimdi herkes benim hayatım üzerinde söz sahibiyken ben öylece bir kukla misali onların istekleri doğrultusunda acizce yaşamaya çalışıyordum.

Peki ya nereye kadar?

Durdum. Bekledim. Düşündüm. Belki hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmedi ama boynumdaki

kelebek kayıp avucuma düştüğünde sanki aradığım tüm cevapları bulmuştum. Bizim tek doğrumuz vardı, o da aşktı. Eğer bir kere daha aşktan başka bir duyguya yenilip vazgeçersem, tıpkı bu kelebek gibi aşkım da kayıp gidecekti benden. O yüzden elimi hırsla çantama atıp telefonu çıkarttığımda ne yaptığımı düşünmüyordum bile. Tek bildiğim bu defa başta hayat olmak üzere kimse beni yolumdan döndüremeyecekti. Kadere kafa tutmam gerekiyorsa eğer onu da yapacaktım.

Rüya'dan aldığım adresle otobüse binerek yola koyulup araya taraya bulduğum lüks apartmanda altıncı kata çıktığımda kilometrelerce koşmuşçasına nefes nefese kalmıştım. Öyle ki geçen her saniye kendime, hayata, hatta Rüzgâr'a duyduğum kızgınlık düşünme yetimi de elimden aldığından 6-B yazan dairenin önüne geldiğimde zile basmak yerine kapıyı yumruklamaya başladım. Saniyeler sonra kapı açıldığındaysa Rüzgâr'ın benden başka herkesi beklediği ama bana hazırlıksız olduğu şaşkın yüzünden belli oluyordu.

"Zeynep?"

Adım yine dudaklarından herkes gibi döküldüğünde öfkem biraz daha harlanırken, omzuna çarpıp izinsizce içeri geçtim. Tamamen kontrolden çıktığımın farkındaydım ama durup düşünmek istemiyordum. Zira düşünerek hiçbir şeyi çözemeyeceğimi geçen zamanda fazlasıyla anlamıştım.

Adımlarım kontrolsüzce uzun holde ilerlerken sanki yolu biliyormuşçasına kendimi geniş salonun ortasında buldum. Daha ilk anda bana asaleti ve zarafetiyle Rüzgâr'ı anımsatan odada bakışlarımı gezdirirken "Zeynep ne oluyor? İyi misin sen?" diye endişeyle ardımdan seslendiğinde derin bir soluk alıp ona döndüm yüzümü.

"Bana Zeynep demenden nefret ediyorum!" diye bağırdığımda deli görmüş gibi bakan hâli başka zaman olsa beni güldürecekken öne doğru bir adım atıp hırsla kapalı

tuttuğum avucumu uzatarak kopan kolyeyi gösterdim ona. "Bak! Düştü kelebek! Bitti dediğin gün o da terk etti beni!"

"Zeynep..."

"Ne kadar meraklıymışsın bana Zeynep demeye! Ne kadar meraklıymışsın beni herkes gibi görmeye!" dediğimde afallayan bakışlarla yüzüme bakarken bir adım daha atıp hırsla vurdum göğsüne.

"Bitti mi? Attın mı beni buradan? Attın tabii... Ne de olsa başkasını seveceksin değil mi artık?" diye hırsla vurmaya devam ettiğim sıra bir anda bileklerimi kavramasıyla bakışlarım gözlerini buldu. "Ağlama..." diye acı çekercesine fısıldadığında ağladığımın bile o an farkına vardım.

"Senin yüzünden! Senin yüzünden bitmiyor bu yaşlar," diye iç çekip hırsla bileklerimi çektiğimde bana doğru yaklaşmasıyla başımı iki yana salladım.

"Zeynep neden böylesin? Ne oldu? Ne yaptım ben sana?" diye sorup korkuya bulanan bir endişeyle bana yaklaşmaya çalıştığında yeniden omuzlarına vurdum. "Mahvettin! Her şeyi mahvettin! Ama önce ben mahvettim!" diye ağlayarak sayıklarken direnmeme aldırmadan sıkıca sardı beni kollarıyla. Öldüm sandım. Zira kollarında yeniden doğmak için önce ölmem gerekiyordu.

"Sarılma bana! Bırak beni!" diye bağırsam da duymadı. "Ne yaptım ben sana?" diye acı çekercesine fısıldadığında da yaşadığım her acı bu sabahın gerisinde kaldı. Kendi ettiklerimi unutup yine ona saldırdım.

"Beni yeniden sevemez misin diye sorup öylece gidemezsin! Ben sana tam da istediğin gibi koşa koşa gelmişken başkasıyla olamazsın!" diye fısıldayıp dayanamayarak yere çöktüğümde o da benimle çöktü. Alnını alnıma yaslayıp "Zeynep..." diye sayıkladığında, "Zeynep deme bana!" diye haykırdım.

Ama duymadı sanki... Nasıl da masum nasıl da aşk dolu bakıyordu şimdi gözleri. "Sen..." diye fısıldadı bir an sonra. "Sen bana geldin mi gerçekten?"

Korkarak ama uçsuz bucaksız bir umutla gözlerime bakarak sorduğu soruyla kalbim yine amansız bir aşkla çarpsa da, "Sen... Beni sevmekten vazgeçtin," diye acıyla fısıldadığımda gözlerini sıkıca yumup başını hafifçe iki yana salladı.

"Ben seninle can buldum. Seni sevmek için doğdum ben. Senden nasıl vazgeçerim?"

Dudaklarından dökülenlerden sonra kötü olan her şey anlamını yitirirken bu defa kimsenin beni durduramayacağını biliyordum. Hiçbir sözün ona olan özlemimi anlatmaya yetmeyeceğini anladığımdaysa titreyen ellerimle usulca yüzünü kavradım. Aralanan kirpikleriyle ortaya serilen toprak rengine aşkla gülümseyip bir an bile düşünmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

İşte zaman, mekân ilk kez anlamını yitirdi orada. Etrafımızdaki her şey toz bulutu misali kaybolurken bir tek biz kaldık. Anlamadı önce. İnanamadı. Belki de rüya sandı. Ama ne zaman ki dudaklarımı usulca çekip gözlerimi araladım, işte o vakit yaşadığımız vuslatın gerçekliğine inandı sevdiğim adam. "Zeynep'im," diye sayıklayıp alnını alnıma yasladığında, ben yine ona ait olmanın huzuruyla gülümsedim. "Geldin mi sen bana?" diye bir çocuk masumiyetiyle sayıkladığında kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım.

"Hiç gitmedim ki Rüzgâr... Ben seni bu kadar çok severken nasıl giderim... Ben sadece..."

Söyleyeceklerim beni hafifçe uzaklaştırıp gözlerime bakmasıyla kesilirken başka bir şey duymaya ihtiyacı yokmuşçasına dudaklarıma kapandığında ayların hasretiyle teslim oldum öpücüğüne. O öptü, ben yeniden doğdum o gece. Aklımın uçup gittiği o tutku selinin ortasında beni kucaklayıp doğrulduğunda bile kendime gelemezken usulca adımlayıp sırtımı duvara yaslayarak daha derin öptüğünde gözlerimden iki damla gözyaşı akıp gitti. Dudaklarına değen yaşla bakışları telaşla gözlerimi bulduğundaysa gülümseyip yanlış anlamasın diye başımı iki yana salladım.

"Çok... Çok özledim seni Rüzgâr..."

Ayların özlemi aşkımızın tutkusuyla bir araya geldiğinde hiç bilmediğim bir diyara onun dudaklarımdan çekemediği dudaklarıyla sürüklenirken ne öncesi vardı ne sonrası... Sadece şu an sevdiğim adamla birbirimizin yaralarını saran kalplerimiz vardı. Bana ne yaşatıyorsa ona yaşatmak istiyordum. Onun bedenimde dolaşan elleri, benim saçlarına karışan ellerimle bir araya gelmişken bu savaşta bir galip aramamak gerektiğini biliyordum. Ben kendimi onda o kendini bende kaybederken bu savaşın belki de tek galibi yine aşk olmuştu.

Karşımdaki adamı kıskançlıklarıyla, o deli öfkesiyle, çatık kaşlarıyla özlemiştim. Ona dokunduğum an kasılan bedenini, gözlerime baktığı her an ruhunu kaplayan gülümsemesini özlemiştim. Gözlerine doya doya bakabilmeyi, beni sahiplenmesinden çok onu sahiplenmeme gönüllü olmasını, hayallerimi hayalleri yapmasını özlemiştim. O âşık olduğum sesinin bana *Zeynep'im* deyişlerini... Huysuzca baş belası diye homurdanmasını öyle çok özlemiştim ki...

"Rüzgâr," diye adını defalarca kez fısıldadığımda da kendimi kaybetme noktasındaydım. Eğer ki beni kucağında tutmuyor olsa ayakta kalacak gücü kendimde bulamazdım.

Gözlerine aşkla bakmaya o kadar hasret kalmıştım ki ellerimi usulca yanaklarına getirdiğimde sakallarının avuçlarımda bıraktığı o his bile kalbime işledi sanki. Nefes nefese birbirimize bakarken de gördüğüm tek şey aşk kokan gözleriydi.

"Seni seviyorum Rüzgâr. Çok seviyorum. Çok... Çok seviyorum."

Sanki ona olan teslimiyetim kalbimi duymasına yetmemiş gibi bir de sözlerimle anlatmak istedim aşkımı. Duyduğu her bir sözle zifiri karanlık bir geceyi andıran gözlerinde bir yıldız daha parlarken az evvel arsızca ezdiğim dudakları dünyadaki en güzel manzarayı bana sunmak istercesine

iki yana kıvrıldı. "Zeynep'im," deyip yeniden inlercesine dudaklarıma kapandığında da daha sıkı sarıldım sevdiğim adama.

Bir an sonra adımlamaya başladığını hissetsem de başımı kaldırıp bakacak kadar bile uzak kalmak istemiyordum. Saniyeler sonra kucağında benimle koltuğa oturduğunda mümkünmüş gibi onu daha çok kendime çekerken bu anın bitmesinden ölesiye korkuyordum.

Dudakları yanaklarımda, alnımda, yüzümün her bir zerresinde gezerken her bir öpücüğün ardından sanki gerçekliğimden emin olmak istercesine gözlerimi buluyordu gözleri. Daha fazla buna dayanamayıp ellerimi yanaklarına getirerek gözlerime bakmasını sağladım. Parmak uçlarıyla dudaklarının gezindiği yerleri okşayıp şaşkınca "Sen... Gerçek misin?" diye fısıldadığında dudaklarına minik bir öpücük bırakıp aşkla gülümsedim.

"Buradayım, sevgilim. Bir daha da asla gitmeyeceğim."

Saniyeler dakikalara, zamansızlık usulca akıp giden geceye karışırken, beni hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca saran adamın kollarından bir adım öteye gitmek istemiyordum artık. Birlikte koltuğa uzanıp birbirimizin kollarında olmanın mutluluğunu yaşarken de hiçbir şeyin hesabını sormadan bana kollarını açan adamın güzel kalbini dinliyordum. Bu nasıl güzel bir adamdı, bu nasıl güzel sevmekti böyle?

Sessizlik sadece onunla paylaştığımda ruhuma huzur verse de yüreğim susmak istemiyordu artık. Sadece ona gelişimle bile yetineceğini biliyordum ama ben duysun istiyordum. Onu nasıl sevdiğimi, onsuz nasıl acı çektiğimi bilsin istiyordum.

"Özür dilerim Rüzgâr. Söylediğim, yaptığım her şey için defalarca kez özür dilerim. Bana inanır mısın bilmiyorum ama sana yemin ederim her şeyin hep bir açıklaması vardı. Senden gitmeyi, benden gitmeni hiç istemedim ben, sen yokken ölüyorum sandım. Her gün bir parça daha kopuyordu

sanki kalbimden. Sen... Beni sevene giderim dediğin an... Senden vazgeçmek için çabalıyorum dediğin an öldüm sanki. O kadar inanmıştım ki benden asla vazgeçmeyeceğine. Ne yaptıysam hep bu sözüne tutundum ben. Ne yaparsam yapayım benden gitmezsin sandım ama..." deyip daha fazla kendimi tutamayarak hıçkırdığımda yüzümü kendine çevirip alnımı öperek gözlerimi gözlerine mühürledi.

"Terkedilmeyi bildiğimi sanırdım ben... Sevilmemeyi, geride kalmayı; ama sen gittiğinde ne kadar yanıldığımı anladım. Sen gittin ya, hayat da gitti sanki seninle. Renkler gitti. Mavinin tüm tonları sanki seninle beraber çekildi. Sen gittikten sonra sanki güneş hiç doğmadı. Gökyüzü hep karanlıktı. Sen gittin ya, ben aynaya bakamadım. Sensiz beni görmeye gücüm yetmedi. En başında denedim. Sırf sen beni istemiyorsun diye senden vazgeçmeyi denedim ama olmadı. Kalbimde yerin yoktu ki senin... Sen kalbim olmuştun Zeynep. Kalbimi söküp atmam lazımdı. Ben de vazgeçtim ama senden değil! Seni unutmaktan vazgeçtim. Öyle sevmişim ki seni, sanki hiç sensiz olmamışım gibi..."

Her bir sözüyle dudaklarını gözlerimden akan yaşlarda gezdiren adama daha sıkı sarıldım. Parmak uçlarım yüzünün her bir zerresini usulca okşarken aşkla baktığım gözlerine gülümseyip fısıldadım.

"Öyle sev ki beni... Sevmeyi hep sen bileyim..."

Bir şeyler söylemem gerektiğini, böylesi bir cesareti bir daha bulamayacağımı düşündüğüm ansa yine konuşamadan sevdiğim adam susturdu beni. Sanki hisseder gibi...

"Biliyorum, bir şey var. Ama bu gece değil... Bu gece hiçbir şeyi öğrenmek istemiyorum Zeynep. Bu gece duyduğum tek cümle beni sevdiğin olsun istiyorum. O kadar özledim ki! O kadar bekledim ki! Bu gece sadece giden onca zamana inat kollarımda seni hissederek uyumak istiyorum, olmaz mı?" diye umutla gözlerime baktığında da ona nasıl

hayır diyebilirdim ki? Zaten ben de istemiyordum. Öylesine mutluydu ki, daha kendi açtığım yaraları saramadan bir yara daha açmak istemiyordum yüreğinde...

O yüzden de parmak uçlarımı şefkatle yanaklarında gezdirip "Olur," dediğim an parmak uçlarımı öpüp gülümseyerek beni kollarının arasına hapsetti. Ben de bir kedi gibi sokuldum sıcaklığına. Çünkü kollarını yuva bildiğim bu adam benimdi ve bu saatten sonra kimsenin onu benden almasına izin vermeyecektim...

Gece boyu düşünüp onlarca ihtimali kafamda kursam da yeni güne sevdiğim adamın kollarında, onun sıcaklığıyla uyanmaktan daha güzel bir şey yoktu. Kolları etrafımda, nefesi saçlarımda, kalp atışları avuçlarımın altındaydı. Her şey bir rüya kadar kusursuz ama aşkımız kadar gerçekti. Sonunda her şey olması gerektiği gibiydi.

Ömrümü onun kolları arasında tüketmekten hiçbir çekincem olmasa da bu yepyeni başlangıcımızda yaşayamadığımız her şeyi yaşamak istiyordum onunla. En çok istediğim şeyi, onunla yeni bir güne uyanmayı yaşamışken şimdi de hep hayalini kurduğum bir diğer şey için usulca kollarından sıyrılıp koltuktan kalktım. Hiçbir yeri tam bilmesem de önce banyoyu bulup kendimi toparladıktan sonra araya taraya mutfağı bulduğumda bir bekâr evi için son derece düzenli olması dikkatimden kaçmadı. Şansıma buzdolabı tıka basa doluydu. Kahvaltı için hazırlığa giriştiğim sıra da içten içe Rüzgâr'ın neden ayrı eve çıktığını düşünüyordum. Babası ile ilgili olabilir miydi?

Dudaklarımda bir şarkı eşliğinde çayı koyup dolapta daha paketleri bile açılmamış kahvaltılıkları keyifle masaya yerleştirirken içerden gelen, "Zeynep?" sesiyle gülümsedim.

"Zeynep!"

Gitgide daha yüksek ve sanki biraz da korkarak çıkan ses gülümsememi bir anda yok ederken hızla mutfaktan çıktığım an sırtını duvara yaslamış öylece duran adamı görmemle içimde bir şeylerin parçalandığını hissettim. Kafasını kaldırıp beni gördüğü an derin bir nefes bırakıp gülümsese de neden böyle olduğunu içim acıyarak anlamıştım. Gittiğimi düşünmüştü. Belki o da benim gibi rüya sanmıştı.

Kendimi durduramayıp elimdekileri bir kenara bırakarak hızla gidip boynuna sarıldığımda sıkıca belime sardığı kollarıyla karşılık verdi sarılmama. Dudaklarımın hizasında olan boynuna dudaklarımı bastırıp tüm benliğimi ona hissettirirken gözlerimi gözlerine kenetleyip gülümsedim.

"Buradayım ben sevgilim. Artık kovsan bile gitmeyeceğim," dememle, "Gitme!" diye fısıldayarak dudaklarıma kapanması bir oldu. Aynı aşkla aynı hasretle karşılık verdim öpücüğüne çünkü bu adam nefesti ve ben bir kere daha nefessiz kalmak istemiyordum!

Bir an sonra usulca kendimi geri çekip "Ama şimdi gitmem lazım," dememle kaşları çatılsa da çenesine bir öpücük bırakıp "Omlet yanacak, Rüzgâr!" dememle şaşkın hâline gülüp kollarından sıyrılarak seke seke mutfağa geçtim. Çayları koyarken arkamdan belime sarılıp boynuma gömülmesi beni gülümsetirken "Rahat dur, yanacağız şimdi," diye söylendiğimde boğuk sesi çalındı kulağıma.

"Zaten yanmıyor muyuz?"

Dudaklarını boynumda gezdirirken söylediği şeyle kızaran yanaklarımı saklamak istercesine kaşlarımı çatıp "Görmeyeli daha da bir sapıklaşmışsınız, Rüzgâr Yücesoy!" diye söylendim. Göz kırpıp dudaklarımdan bir öpücük daha çalarak yerine oturduğunda sadece gülüşünü seyrederek bile bir ömrü geçirebileceğimi biliyordum. Masaya geçtiğimizde de kendimizden çok birbirimize yedirerek ve doğrusunu söylemek gerekirse çoğunlukla birbirimize sırnaşıp öpüşerek

karnımızı doyururken aslında birbirimizi iyileştirdiğimizi hissediyordum.

Öte yandan konuşmamız gerekenler hâlâ ortadaydı ve ben kendimce bir girizgâh yapmak adına, "Peki, bu ayrı ev olayı nereden çıktı? Yoksa babanla bir sorun mu oldu?" diye cilveleşmeyi bir yana bırakıp tedirgince sorduğumda gülümseyip ağzına bir lokma atarak başını iki yana salladı.

"Babamla mı? Biliyorsun, onunla kötü olmam imkânsız gibi bir şey... Ailem ve sen kopmayacak bağlarla ait olduklarımsınız. Ev işi zaten uzun zamandır aklımdaydı ama ben galiba yokluğunda biraz yalnız kalmak istedim. Bahar da artık evde olduğu için babam da yalnız kalmayacak."

Sözleri karşısında kendimi gülümsemeye zorlarken beceremediğimi fark edip saklanmak istercesine ağzıma bir şeyler tıkıştırdım. İşte huzurun bana ayırdığı vakitte bu kadardı. O bana *"Babamla kötü olmaya dayanamam,"* derken ben ona tüm bu yaşadıklarımıza babasının sebep olduğunu nasıl anlatırdım?

Kahvaltının ardından aklımda onlarca soruyla onu hazırlanması için odaya yolladığımdaysa çalan zille dalgın olduğumdan kapıya doğru adımladım. Sanki kendi evimdeymişim gibi dalgınlıkla açtığımda, "Günaydın! Sana simit al..." deyip susan kızı görmemle tüm algılarım hızla açılırken beni gördüğü an duraksayıp elindeki pastane poşetini indirmesiyle, "Sana da günaydın, Cemre," diyerek tek kaşımı kaldırdım.

"Sen..."

"Kim gelmiş Zeynep'im?"

Cemre ağzını açamadan Rüzgâr yanıma gelip belime sarıldığında Cemre afallayan gözlerle bize bakarken Rüzgâr ona dönüp, "Cemre? Hoş geldin. Hayırdır, bir şey mi oldu sabah sabah?" diye sordu. Sadece Rüzgâr'ın mesafeli ses tonu bile içime düşen tüm kurtları yok ederken sevdiğim

adamın beline sarılıp başımı göğsüne yaslayarak meydan okuyan bakışlarımı karşımdaki kıza çevirdim.

"Ben..." deyip sustuğu sıra bizi birlikte gördüğü için şok olduğu her hâlinden belliyken daha fazla bu resimde kalmaya dayanamayıp "Cemre simit getirmiş sevgilim ama biz zaten kahvaltı ettik. Keşke haber verseydin Cemre, seni de beklerdik," diye imayla söylendim. "Ben... Birlikte olduğunuzu bilmiyordum. Neyse, geçerken uğramıştım zaten sonra görüşürüz," deyip hızla ayrıldığında da bakışlarımı Rüzgâr'dan ayıramazken "Zeynep inan ki..." diye konuşmaya başlayacağı sıra elimi dudaklarına bastırıp susturdum onu.

"Açıklama beklemiyorum Rüzgâr. Ben seni seviyorum, senin de beni sevdiğini biliyorum ya geri kalan hiçbir şeyin önemi yok! Hadi sen hazırlan, ben de toparlanayım artık," dediğimde huzursuzca yüzüme baktı. "Bir yere gitmeyeceksin değil mi? Artık gerekmedikçe uzaklaşma benden, hem... Bir şey anlatacaktın?" diye sonlara doğru istemsizce huzursuz bir sesle sorduğunda gülümseyip başımı salladım.

"Tamam, konuşacağız ama benim öncesinde halletmem gereken bir mesele var. En fazla iki saat sonra yine yanında olacağım," dediğimde bu fikirden hiç hoşlanmasa da kararlı duruşum karşısında çaresiz kabullenmek zorunda kaldı.

Biraz sonra onu içeri gönderip ben de mutfağı toparlarken aşk sarhoşluğundan aklıma ancak şimdi gelen şeyle panikle gözlerimi yumup alnıma vurdum. Koşa koşa Rüzgâr'ın yanına gidip düşünmeden odaya daldığım an "Ya ben kızlara haber..." diye konuşmaya başlamıştım ki gördüğüm şeyle elim kapı kolunda öylece kalakaldım.

"Ben gece Rüya'yla konuştum, o kızlara haber vermiştir," dediğinde bir şeyler söylediğinin farkındaydım ama duymuyordum. Sadece onu görüyordu gözlerim. Yavaşça yanına yaklaşıp gözlerimi dövmesinden çekemezken "Sildirdin diye çok korkmuştum," diye fısıldayarak parmak uçlarımı dövmenin üzerinde gezdirdiğimde gülümsedi.

"Sen kalbim olmuşken onu sildirmek neye yarardı?" dediğinde gözlerine bakıp gülümserken bir an sonra sinsice sırıtıp tam dövmenin üzerini sertçe sıktım. "Seni hain! Şu dövmeyi görmek için kırk takla attırdın bana?" diye söylendiğimde her ne kadar beklemediği acıyla yüzünü buruştursa da kahkahaları ve sonrasında beni de gıdıklayarak attırdığı kahkahalar tüm odada yankılandı.

Özlemiştim. Ben bu adamla gülmeyi, bu adamla olmayı çok özlemiştim. En çok da onu böylesine mutlu görmeyi özlemiştim. O yüzden de gece boyu düşünüp durduktan sonra ancak verebildiğim karardan şimdi bir kere daha emin olmuştum. Başka çarem yoktu...

Düşünceler eşliğinde toparlandıktan sonra aklımda korkunç ihtimallerle evden çıkacağım sıra son anda beni durdurup "Bunu unuttun," diyerek onardığı kolyemi boynuma taktığında gülümseyerek sıkıca sarıldım boynuna.

"Teşekkür ederim," dediğimde yalandan bir kızgınlıkla gözlerime baksa da "Kolye için değil, beni bu kadar güzel sevdiğin için," deyip dudaklarından son bir öpücük de ben çaldım. Güç bela kollarından sıyrılıp evden çıktığımda da daha ilk anda tedirginlik her zerremi sararken boynumdaki kelebeğe, yüreğimdeki aşka tutunup cesaret buldum.

Aylar sonra o adama kendi ayaklarımla gittiğime inanamıyordum ama ne yazık ki başka çarem yoktu. Yapmak zorundaydım. Ben ne yaşanmış olursa olsun Rüzgâr'ı babasından koparamazdım. Bu saatten sonra ondan vazgeçmemse ihtimal dahilinde bile değildi. Bu yüzden de tek çarem o adamla bir kere daha konuşmaktı. Rüzgâr'dan vazgeçmeyeceğimi anlatacaktım ona. Gerekirse yalvaracak, bizi kabullenmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım. Ama bir kere daha sevdiğim adamdan vazgeçmeyecektim. Rüzgâr ikimizden birini kaybetmek zorunda kalmadan çözecektim bu meseleyi...

Bu inançla yola çıkmış, bu inançla sevdiğim adama geri döneceğime dair söz vermiştim. Ama ne yazık ki hayatın bana yaptığı kötü sürprizler henüz bitmemişti. Ve ben asla aklıma gelmeyecek bir nedenle verdiğim sözü tutamayacaktım. Ne yazık ki hayat dediğimiz de böyle bir şeydi. Bazen sonunun nereye varacağını bilsek o yola hiç çıkmazdık. Ve ben bu yolun sonunu bilsem, sevdiğim adamın kollarından asla ayrılmazdım...

BÖLÜM -VI-

Rüzgâr'ın Fısıltısı

Rüzgâr

Odamızın önünde kapı kenarına başımı yaslamış, küçük ellerimi önümde kenetlemiş hâlde öylece karşımdaki beyaz beşiğe bakıyordum. Gözlerimi kırpmaya bile korkar hâldeydim. Sanki bir an gözlerimi kapatsam kaybolacaktı. Bir an arkamı dönsem yok olacaktı. Bir an başımı çevirsem bizi bırakacaktı.

Belki bu hayattaki en zeki çocuk değildim ben ama aptal da değildim. Üzerindeki montu hep parka gittiğimiz zamanlarda giydiğini biliyordum ama dışarıda kar yağarken bizi parka götürmeyeceğini de biliyordum. Gezmeye giderken yanına küçük çantalarını aldığını biliyordum ama az önce beşiğin yanına bıraktığı bavulun o küçük çantalardan biri olmadığını da biliyordum.

Bahar'ın çığlıkları beni korkutsa da oradan bir adım geriye kımıldayamıyordum. O kadar çok ağlıyordu ki! Canı çok mu yanıyor diye düşünmeden edemiyordum.

Sonra o, kucağına aldığı Bahar'ı göğsüne yaslayarak öpüp koklarken yanağından akan yaşları siliyordu gizli gizli ama ben görüyordum. Ne kadar saklarsa saklasın ağladığını anlıyordum ama neden ağladığını bir türlü anlayamıyordum...

Ağlaması kesilen kardeşim etrafa gülücükler saçmaya başladığında da boynunu defalarca kez koklayıp öperek sanki hiç istemezmiş gibi yavaşça yatağa bıraktı. Üzerini pembe battaniyesiyle örterken de seyrek saçlarını okşarken de onlara bakmaya devam ediyordum. Evet, hâlâ kapının önündeydim. Sanki gitmeye kalksa onu durdurabilecektim burada.

Yavaşça arkasını döndüğünde beni buldu ıslak gözleri. Ağlamak istiyormuş da kendini zor tutuyormuş gibi bir hâli vardı. Kıpkırmızıydı gözleri, elleri titriyordu çok fazla... O bana doğru yaklaşıp gözlerindeki yaşlara inat gülümseyerek önümde dız çöktüğünde yüz yüze gelebilmiştik ancak. Belki Bahar'a göre kocamandım ama onun yanında küçücük kalıyordum işte. Benim yanımda hep dizlerinin üzerine çökerdi... Onun gözlerine bakarken aynaya bakıyormuşum gibi hissederdim. Aynı bakardık sanki dünyaya!

Yavaşça elini kaldırıp saçlarımı okşadığında da kıpırtısız bir hâlde ona bakmaya devam ediyordum. Çok korkuyordum. Neden bilmiyorum ama ağlamak geliyordu içimden. Sanki düşmüştüm de bir yerlerim acıyordu. Saçlarımdaki elini yavaşça yanağıma getirip okşadığında daha fazla dayanamadım. Gözlerimden akan bir damla yaşı durduramadığım anda beni kendine çekip sımsıkı sarılmasıyla dayanamadım. Hıçkıra hıçkıra ağlayıp kollarımı boynuna sımsıkı sardım.

Bir an sonra usulca beni kendinden uzaklaştırdığında da küçük ellerimle yanaklarını ıslatan yaşları sildim. Önce elime ardından da yüzümün her bir noktasına defalarca kez öpücük bıraktığında yine korkuyla sımsıkı sarıldım ona. Her saniye sebebini çözemediğim bir şekilde biraz daha fazla korkarken hiç bırakmayacakmış gibi sarıldım Sanki onu benden almaya kimsenin gücü yetmezmiş gibi sarıldım.

"Rüzgâr... Oğlum..." deyip, yutkunarak gözlerinden akan yaşlara inat bana gülümsemeye çalıştığında huysuzlandım. Ağlarken gülmeye çalışmak ona hiç yakışmıyordu ki! Hiç ağlamamalıydı, hep gülmeliydi.

"Bundan sonra hiç ağlamayacak, hep güçlü duracaksın tamam mı bir tanem. Bahar'ı görüyorsun değil mi? O hâlâ çok küçük ve her zaman sana ihtiyacı olacak. Onun hep yanında olacaksın. O düştüğünde sen kaldıracaksın. Ağladığında ona bana sarıldığın gibi sımsıkı sarılacaksın. Kimsenin seni de onu da üzmesine izin vermeyeceksin. Sen hep güçlü kala..."

"Anne..." dedim, akan gözyaşlarımın ardından elimi dudaklarının üzerine kapatarak. Böyle konuşmasını hiç sevmemiştim. Ama o yavaşça avucumu koklayarak öpüp uzaklaştırdı kendinden.

"Babana her ne olursa olsun güveneceksin. O hep seni çok sevecek. O ikinizi de hep çok sevecek. Bunu sakın ama sakın unutma tamam mı anneciğim," deyip gözyaşlarını hızlıca sildiğinde başımı iki yana sallayıp ağlayarak fısıldadım.

"Anne..."

"Ben de... Ben de sizi hep çok seveceğim. Sana söz veriyorum, son nefesimde bile olsa bir gün mutlaka geri döneceğim," deyip son kez ellerimi, yanaklarımı öperek ayaklandığında bacaklarına sarıldım sımsıkı. "Anne, gitme..." diye bağırıp ağlamaya başladığımda onun da titremesinden, dudaklarından kaçan hıçkırıklardan anlıyordum ağladığını.

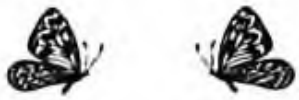
"Söz veriyorum artık hep erken uyuyacağım. Bir daha tabağımda hiç yemek kalmayacak anne söz veriyorum. Lütfen... Hem daha okula bile başlamadım ki ben. Daha birlikte okula gideceğiz. Hem daha birlikte Bahar'la denize gidecektik. Sonra hani..." deyip hıçkırıklarım arasında daha sıkı sarıldım bacaklarına.

Ama işe yaramadı. Omuzlarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırdığında ağlayarak ona bakıp "Anne... Gitme!" diye bağırırken bu defa da Bahar'ın çığlıkları karıştı aramıza. Bahar yeniden çığlık çığlığa ağlarken bu defa ben

de durduramıyordum ağlamamı. O da ağlıyordu. Görüyordum. Arkasını döndüğünde bir an umutla doldu içim. Gitmeyecekti. Yine Bahar'ı sakinleştirmek için ona sımsıkı sarılacağını düşünürken hızla gidip beşiğin kenarındaki valizi çekiştirdiğinde öylece baktım ona. Bahar'a bir kere daha bakmayıp yanımdan geçtiğinde de donmuş gibiydim. Kımıldayamıyordum bile... Bahar'ın çığlıkları tüm evde yankılanırken bir adım sonra durduğunda yine umutlandım. Gitmeyecekti işte! Bırakmazdı ki bizi. Anneler çocuklarını bırakmazdı ki...

"Söylediklerimi unutma Rüzgâr... Kardeşini ağlarken asla yalnız bırakma," deyip bana bir kere daha bakmadan çekip gittiğinde de hayal kırıklığından ibaret bir fısıltıya dönüştü sesim. Yine de durduramadım kendimi, bağırdım gücüm yettiğince! Son kez...

"Anne... Gitme... Gitme..."

Yine nefes nefese gözlerimi açtığım karanlık bir gecede tek başımayım. Her gece bir öncekinin aynısı, belki de daha fazlası... Her yeni gün de bugünün aynısı olacak, biliyorum. Günlerdir bununla yaşamaya çalışıyorum. Baygın hâlde denize düşüp de en dipte gözlerimi açmak gibi artık uykular. Her gece kâbuslardan uyandığımda boğulmaktan son anda kurtulmuşum gibi hissediyorum ama uyanmak da yetmiyor. Gözlerimi açtığımda nefes alırken bile boğulmaya devam ediyorum.

Onca yıldan sonra yine o çaresiz çocuk olmuş gibiyim. Yine, "Gitme!" diye bağırıyorum, yine sesimi duyuramıyorum, yine her gece terkediliyorum. Hayatta en çok sevdiği iki kadın tarafından da istenmeyen adamken bile yine umutsuzca devam ediyorum nefes almaya. Yaşamak değil bu, nefes almaya mecbur kalmak!

Kaç gün oldu? Kaç gece? Saymadım, sayamadım... Çok gün oldu hissediyorum ama ne kadar çok, bilmiyorum. Bakmıyorum saate, gecenin gündüze dönmesi umurumda değil! Sevmiyorum artık gündüzleri... Gündüzlerde gökyüzü mavi; gündüzlerde denizler mavi... Maviyi bir tek onda sevmişken onsuz mavileri görmekten nefret ediyorum!

O gittiğinden beri güneş hiç doğmadı çünkü... O gittiğinden beri gün bizim için hiç doğmadı.

Neresi olduğunu bile umursamadığım bir şehirde gözlerimi açtığım kaçıncı gecedeyim, hatırlamıyorum. Geniş ama rahatsız bir koltuktayım. Karşıda bir kere bile kullanmadığım örtüsü dahi bozulmamış bir yatak var. Karşı duvarda aynalı bir masa. Yan tarafta küçük bir banyo. Bir otel odasındayım. Adını bilmediğim bir şehrin adını bilmediğim bir otelinin odasında oturmuş açtığım telefona ardı ardına akan mesajlara bakıyorum.

Çağrılar binleri aştı belki de... Bir yerden sonra saymayı bırakmış olmalı telefon! Mesajlara baktım, içimde engel olamadığım bir heyecanla belki dedim, belki bir mesaj. Ondan...

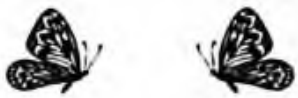
Yok! Herkesten var ama ondan yok...

O geceden sonra... Onun varlığının dört bir yana sindiği şehirde onsuz bir gün daha kalmaya dayanamayıp sırtıma attığım küçük çantayla kimselere tek kelime etmeden soluğu havaalanında almıştım. Tek düşündüğüm gitmekti. Neresi olduğu hiç önemli olmamıştı. İlk uçağın İspanya'ya olduğunu gördüğümde de vizemin olması şansıyla soluğu orada almıştım. Uçaktan indiğimde de bir taksiye atlayıp en yakındaki otele gelerek kendimi günler sürecek bir karanlığa hapsetmiştim. Sonradan öğrendim, Valencia'daymışım.

Günlerdir bir tabuta çevirdiğim odada perdeleri bile açmazken o gece biraz olsun nefes alma ihtiyacıyla kendimi dışarı attım. Gece yarısını çoktan geçmiş bir vakit olduğundan sokaklar ıssızlaşmışken tarih kokan sokaklarda

tek başıma yürüyordum. Gecenin ışıltılı karanlığı üzerimde koruyucu bir örtü misali süzülürken bakışlarım da o yıldızlı gökyüzünden bir an olsun ayrılmıyordu. Şehrin sakin kesimlerinde olduğumdan mıdır bilmem ama sanki daha az ışık daha çok yıldız görüyordum bu gece. Bakışlarımı büyüsüne hapseden gökyüzüne bakmaya devam ederken bir an için yanlış gördüğümü düşünsem de ışıltısıyla kayan yıldızla yüzümde engel olamadığım bir gülümseme doğdu ansızın. Hayatım boyunca hiç tanıklık etmediğim için gerçekliğine inanmadığım doğa olayı bana bir mucizeyi bahşederken bu hayattaki tek dileğim boş sokakta rengârenk kaldırımlarla kaplı şehirde bir fısıltı gibi yankılandı...

"Bir gün... Bir gün bu masal şehrine ellerin ellerimde gelelim Zeynep'im..."

Sonraki günlerimse daha önce adını bile duymadığım denizden kilometrelerce uzak ülkelerde geçti. Kiminde günlerce kiminde ancak bir çift yabancı mavi gözle karşılaşana kadar kalabildim. Geçen her günüm sanki bir mücadeleydi, kabullenmek için ama başaramıyordum.

Beni sevmiyordu, tamam! İstemiyordu da... Ama bunu bilmek bile onu sevmeme engel olmuyordu. Ben bir kere kalbim demiştim ona; ellerini tutmuş, gözlerinde boğulmuş, dudaklarında hayat bulmuştum. Şimdi onu nasıl unuturdum?

Neredeyse bir ay geçmişti İstanbul'dan gidişimin üzerinden. Zeynep'in benden gidişinin üzerinden. Zamanla acılar yerini alışma hissine bırakır diyen her kimse halt etmiş. Alışamadım. Hiçbir şey de geçmedi. Olan tek şey her saniye daha fazla sevmekti. Olan tek şey onu daha çok sevdikçe canımın daha çok yanmasıydı. Bu döngüden kurtulamayacaktım ben. Hayatım boyunca onu severek acı çekmeye mahkûm olacaktım.

Çoğunlukla kapalı tutsam da ara ara telefonumu açıp bizimkilere iyi olduğuma dair mesajlar atmaktan başka bir hayat belirtisi göstermiyordum uzun zamandır. Gittiğim her yerde bambaşka hayatlar bambaşka dünyalar vardı sanki. Farklı diller, farklı sesler, farklı renkler. Bu kadar farklılığın içinde sanki daha çok anlıyordum. Benim bildiğim bir tek o'ydu. Ondan başka herkes, her şey yabancı geliyordu artık.

En son telefonu açtığımda gelen mesajlar bu defa çoğunlukla Güney'dendi. Kendini affettirdiğini ve Ela'yı istemeye gideceklerini yazmıştı. Sanki karşılıklı oturup dertleşiyormuşuz gibi içini mesajlarla dökmüştü bana. Onun yazdıklarını okudukça içimde bir parça olsun kabuk bağlamayan yaralar sızlıyordu her satırda. Ne kadar düşünmemeye çalışsam da engel olamıyordum kendime. Her şey bambaşka olsaydı. Ben aylar öncesindeki gibi bir sabaha uyansaydım, belki de bizim evliliğimizi konuşacaktık şimdi. Belki de ben ecel terleri dökecektim ailesiyle tanışırken. O hep dalga geçilen tuzlu kahveden kalbe bulaşan aşkı ben yaşayacaktım ama olmadı...

Kabullenmeye çalışıyordum aslında bazı şeyleri. Beni istemediğini mesela; sevmediğini, artık biz diye bir şey kalmadığını ama bunları kabullenmek bile engel olamamıştı bana. Haftalar sonunda dayanamayıp soluğu onun baktığı gökyüzünün altında almıştım.

Ona gelmiştim.

Küçük yaşlarda defalarca kez gelip gittiğim şehre fazla yabancı, bir o kadar da yakın hissetmek kalbimi uzun zaman sonra alışık olmadığım bir heyecanla çarptırırken karşıma çıkan ilk pansiyona attım kendimi. Pansiyon sahibi Elena Hanım kimliğimi alıp kaydımı yaptıktan sonra elime deniz kızı başlıklı bir anahtar tutuşturduğunda yüzümde sebepsiz bir gülümsemeyle tarif ettiği odaya ilerledim. Küçük ama ihtiyaç duyulacak her şeyi bir arada bulunduran

odaya adım atar atmaz çantamı bir kenara bırakıp kendimi soğuk duşun altına attığımda alnımı serin duvara yaslayıp gözlerimi yumdum.

Ne işim vardı benim burada? Ne değişmişti ki sanki?

Hiçbir şey. Sadece dayanamamış, gelmiştim; sonunu düşünmeden, neyle karşılaşacağımı bilmeden... Onsuz kaç şehir kaç ülke gezdiğimi bile hatırlamıyordum artık; ama bu şehre geldiğim andan beri gerçek anlamda nefes aldığımı hissediyordum. Ona dönmek yuvaya dönmek olduğu için.

Duştan çıkıp üzerimi hızlıca giyindikten sonra ıslak saçlarımı ellerimle dağıtırken bir süre düşündüm. Karşısına çıkmalı mıydım? Çıksam ne diyecektim? Çıksam ne değişecekti?

Bir ayağım kapı eşiğinde bir ayağım gerisingeriye dönme peşinde dakikalarca kendimle mücadele ettim. Zor olan buraya gelmek değildi ki! Zor olan onu görmekti. Evini biliyordum. Yaşadığı sokağı, gezdiği caddeleri... Şimdi hepsi birkaç adım ötemdeydi ve ben bir kere daha ona yenilmiştim. Yine dayanamamıştım.

Odadan dışarı çıkıp bahçeden geçerken pansiyon sahibi kadına bir baş selamı verdikten sonra adımlarımı ilçenin sokaklarında gezdirmeye başladım. Tam olarak nerede yaşadığını bilsem de pat diye karşısına çıkacak kadar cesur değildim. Bu yüzden ellerim ceplerimde temmuz güneşinin altında saatler geçirdim. Attığım her adımda karşısına çıkmaya cesaret bulduğum an ona ne söylemem gerektiğini düşündüm.

Çok özledim desem, çok sevmişim desem ya da sadece Zeynep'im desem... Yetmez miydi?

Bu düşünceler eşliğinde onun hayaliyle el ele yürüdüğüm saatler geçirdim sokaklarda; ama yanına gidecek cesareti bir türlü bulamadım. Hayallerde karşılaşmak büyüleyiciydi ama gerçekte ne olacağını bilememek tüm cesaretimi yerle bir ediyordu sanki. Belki de bensiz mutlu olduğunu görmekten korkuyordum.

Sabahki çocuksu heyecanımın aksine son derece bitkin ve ruhsuz adımlarla pansiyona doğru ilerleyip bahçeye girdiğimdeyse attığım bir adımla hayaller alemine sürüklendiğimi düşündüm bir an için.

Bir hasır salıncağın üzerinde aheste bir şekilde ileri geri sallanan, her salınışta saçları savrulan, asık suratıyla boşluğu seyreden bir kız; çıplak ayakları yerdeki çimlerin arasına karışmış, elinde yapraklarını koparmaktansa usulca okşadığı narin bir papatya... Gözleri... Gözleri mavinin her tonunu içine işlemiş gibi, hayal gibi, rüya gibi ama gerçek. Orada, birkaç adım ötemde. Elimi uzatsam tutacak gibi, konuşsam duyacak gibi. Baksa, başını çevirip bir baksa sanki görecek gibi...

"Hadi Zeyno, gidiyoruz."

Tanıdık sesi duymamla tamamen refleks olarak birkaç adım gerileyip bahçe duvarının ardına saklanırken neden bu kadar paniklediğime bir anlam veremiyordum. Ela'nın içeriden çıkmasıyla bakışları onu bulmuş, elinde tuttuğu papatyayı saçlarının arasına iliştirerek terliklerini ayaklarına geçirmişti. Pansiyon sahibi kadına ve Ela'nın yanına doğru ilerlerken yüzündeki solgun ifade canımı yakmıştı. Neden bu kadar halsiz görünüyordu? Hasta mıydı yoksa?

Kapıdaki vedalaşma faslından sonra ikisi yan yana çıkarken tam kapıdan çıkacağı an kelimenin tam anlamıyla nefesimi tutmuş hâlde bekliyordum. Zeynep bir an için durup sanki bir şey hissetmiş gibi etrafına bakınsa da sonrasında başını iki yana sallayarak Ela'nın çekiştirmesine ayak uydurmuştu. İyice kararmaya başlayan sokaklarda onları bir başına bırakmak bir yana, onu günler sonra yeniden görmüşken uzak kalmaya kalbim izin vermediğinden ben de beni göremeyecekleri bir mesafede peşlerine takıldım. Bir süre sonra yavaşladıklarında bir arabanın arkasına saklansam da Ela'nın ilerlemeye devam etmesi Zeynep'inse başka bir tarafa sapmasıyla adımlarım istemsizce hızlandı.

Sevdiğim dalgın adımlarla ilerlemeye devam ederken geldiği yerin kumsal olduğunu anlamam uzun sürmedi. Kumsala geldiği an terliklerini eline alıp çıplak ayaklarla kumların üzerinde ilerlerken o kadar masum görünüyordu ki ardından gülümsememe engel olamadım. Az ilerideki kalabalığa inat sahilin bu kesimi fazlasıyla sakin olduğundan birkaç kişilik bir grup dışında kimseler yoktu ortada. Zeynep bir süre adımlayıp sonrasında gruptan uzak bir tarafta kumların üzerine bağdaş kurarak oturduğunda ben de adımlarımı durdurup olduğum yere kendimi bıraktım.

Eline aldığı küçük bir tahta parçasıyla kumu eşeleyişini soluksuz izlerken ona bu kadar yakın, bir o kadar da uzak olmanın acı veren çelişkisi içerisindeydim. Bir yanım koş yanına kollarına al onu bir daha da asla bırakma diye haykırırken diğer yanım o gün söylediklerini fısıldıyordu kulaklarıma...

"Bizi istemiyorum artık Rüzgâr."

Beni göremeyeceği ama ondan gözlerimi alamadığım bir mesafede saçlarının rüzgârda uçuşmasını izlerken çaresizce fısıldadım.

"Neden be Zeynep'im, neden yanında değilim? Neden bu kadar yakınken bu kadar uzak olmak zorundayım? Çok özledim be baş belası! Hiç mi benden bir şey kalmadı sende Zeynep? Tamam, kalmasın. Peki, ben seni ikimize de yetecek kadar sevsem, benim sevgim ikimize de yetse olmaz mı? Çok seviyorum be Zeynep'im. Çok..."

Durmaksızın dudaklarımdan dökülenlerle çaresizce sevdiğimin ardından bakmaya devam ederken bir an sonra kalabalık grubun da gittiğini fark ettim. Şimdi koskoca sahilde bir başınaydı. Bir süre daha denizi seyretmeye devam edip ayaklandığında gideceği korkusu paniklememe sebep olurken birkaç adım ötede duran şezlongun üzerine uzandığında bıraktığım derin nefese engel olamadım. Bir zaman daha uzaktan uzağa onu seyrederken içten içe kızmadan da

edemedim. Tek başına bu kimsenin olmadığı yerde gecenin bir yarısı uyumak da neyin nesiydi?

Kendime daha fazla engel olamayıp yavaş adımlarla yanına ilerlerken kalbimin bir an sonra göğsümden fırlayacağını düşündüm. Tedirgin adımlarla yanına geldiğim an kasılan bedenim kapalı gözleri ve alıp verdiği düzenli nefeslerle rahatlarken yavaşça yanı başında diz çöktüm. Ellerim ona dokunamamanın verdiği acıyla sızlarken kokusuna bu kadar yakın olmanın sarhoşluğuyla gülümsememe engel olamadım. Bu kadar mı çok eksikmişim ben sensiz?

Bakışlarım dokunmaya kıyamadığım uzun kirpiklerinin gölgelediği yüzünde, hafif esen rüzgârın etkisiyle kıpırdanan saçlarında, hafifçe büktüğü öpmeye kıyamadığım dolgun dudaklarında dolanırken kalbim sanki yaramaz bir çocuk gibi kıpır kıpırdı. Ona bu kadar uzak kalmışken tenine değen esintiyi bile kıskanır hâle gelmiştim.

Kendimi durduramaz bir şekilde parmak uçlarımla yanağına düşen saçı çekerken içimden taşan bir heyecanla saçlarının arasına sıkıştırdığı papatyayı aldım. Sonra dayanamayıp hasretle sızlayan dudaklarımı tüy kadar hafif bir şekilde yanağına dokundurdum. O an yüzündeki o huzursuz ifadenin yerini tebessüme bırakması gülümsememe sebep oldu.

Aklımdan o kadar çok şey geçiyordu ki! Hissetmiş miydi beni? Özlemiş miydi? Belki de pişman olmuştu bu ayrılığa. Belki...

Belkilerim yine kalbimi aklıma dolayıp ruhumu karman çorman ederken kulaklarımda yankılanan telefon sesiyle irkildim. Sesin onun cebinden geldiğini anladığım an kendimi akıl almaz bir refleksle yan taraftaki şezlongların arasına atıp kıpırtısız bedenimle nefesimi tuttum. Tek güvendiğim havanın ay ışığı haricinde zifiri karanlık olmasıydı. Bir yanımsa engel olamadığım bir heyecanla kıpır kıpırdı. Ne kadar saklanmış olsam da içten içe beni fark etmesini istiyordum.

"Efendim anne?" demesiyle uyandığını anlarken sesini bile bu kadar özlediğimi sanki şimdi fark ediyordum.

"Tamam, geliyorum şimdi merak etmeyin. Of, anne! Gerek yok babama falan iki adımlık yer zaten. Hem kim ne yapsın bana burada. Tamam tamam, beni kaçırırlarsa söz ilk seni aratırım. Hadi kapattım ben," deyip telefonu kapatır kapatmaz derince oflaması yine gülümsememe sebep oldu. Ayaklanıp çıkışa doğru ilerlemeye başladığında da uzağında kalarak peşinden ilerledim. Ara ara sanki izlendiğini hissediyormuş gibi başını çevirip dursa da sonrasında yeniden ilerlemeye devam etti. Boş sokakları geçip bahçeli çok hoş bir evden içeri girdiğini görmemle rahat bir nefes alırken bir süre daha öylece baktım kapanan kapının ardından. Sonra da avucumda gizlediğim papatyaya çevirdim bakışlarımı...

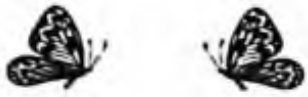
Ne olacaktı, nasıl olacaktı bilmiyordum ama bir şekilde çıkacaktım karşısına. Umut yine kanıma karışmış, beni ele geçirmişti. Mutsuzdu, belki de hâlâ biz olmaktan vazgeçmemişti.

Bu defa saatler öncesinin aksine keyifli adımlarla pansiyona dönerken tüm neşemin tutunduğum bu umuttan kaynaklandığını biliyordum. En azından gece boyu yaşadığım huzuru sadece buna yormuştum. Ta ki yeni gün doğana kadar...

Sabah olur olmaz evinin yakınlarında bir yerlerde onu beklemiş, elimde döndürüp durduğum telefonla söyleyeceklerimi teker teker aklımdan geçirmiştim. Sonra öğlene doğru Ela'yla ve tanımadığım birkaç kızla birlikte evden çıktıklarını görüp yine dayanamayıp peşlerine takılmıştım. Bütün bir gün sabahtan akşama kadar yüzündeki gülümseme hiç eksik olmamıştı! Mutluydu, keyifliydi, gülümsüyordu... Bir ara kahkaha sesleri bile değmişti kulaklarıma.

Sevdiğim kız ben olmadan da çok mutluydu ve ben onun mutluluğuyla canı yanacak kadar bencil bir adamdım. Dün

solgun yüzünden nasıl kendime pay çıkardıysam bugün de aynısını yaşıyordum. Mutluydu. Yanında ben yoktum ve o mutluydu. Bensiz de mutluydu. Belki şimdi yanına gitsem gülümsemesi o zaman solacaktı. İşte buna dayanamazdım. Beni gördüğü an mutluluğunun kanat çırpıp yok olmasına katlanamazdım. O gün orada anlamıştım işte. O bensiz de mutluysa bundan sonra umut etmek yoktu!

Sonraki günlerimse geçen bir ayın aksine çok daha fazla ruhsuz, çok daha fazla onsuz geçmişti. Bu defa şehir şehir gezmeyi değil de hayatımın bir dönemine tanıklık eden ülkeyi seçmiştim kaçmak için. Amerika'da kendimi kaybedip bir bilinmezin içinde kendimi bulmaya çalıştığım yıllara inat bu sefer çok daha başka hissediyordum. O zamanlar da yalnızdım, şimdi de yalnızdım ama hissettiklerim çok daha başkaydı. O zamanlar varlığını hissetmediğim kalbim bomboş, ruhum her an çekip gidecekmiş gibi her şeye uzaktan uzağa bakarken şimdi çok daha başkaydım. O günlerin aksine şimdi kalbimi, ruhumu, tüm benliğimi ele geçiren bir aşka düşmüş kurtulmayı da kendime haram kılmıştım.

Bu kaçış sandığım yolculukta da hiç hesap etmeyeceğim şekilde yoluma eski bir dost çıkmıştı. Cemre'yi görmek bana iyi ya da kötü hiçbir şey hissettirmese de o, etrafımda olmaktan vazgeçmemişti bir türlü. Umursadığım da söylenemezdi. Çünkü etrafımda ne olup bittiğiyle meşgul olamayacak kadar hasretimle meşguldüm o sıralar...

Bir ay daha geçmişti. Takvimler ağustos ortalarını gösterirken Güney bu defa da nişan haberini verdiğinde yeniden oraya gitmek aklımın ucundan bile geçmese de yine hasrete yenilip soluğu onun yanında almıştım. Aslında ellerinin ayaklarının bağlı olduğunu bile bile kendini denize bırakmak gibiydi ona gitmek. Sonunu düşünmeden,

dibini görmeden denize atlamak gibiydi ama anlamıştım ki yeniden nefes almak için ölümü göze almak gerekiyordu bazen...

Yine nefes nefese gözlerimi açtığım karanlık bir geceye uyandığımı sandım bir an için. Yine tek başıma olduğumu, dipsiz kuyularda kaybolduğumu, yine yıllar evvel terk edilen o küçük çocuk olduğumu sandım. Sonra o acının üstüne yenisinin yüklendiğini, yeniden terk edilen olduğumu...

Bir an sonra pencereden vuran gün ışığı gözlerimi kamaştırdığında telaşla doğruldum yerimden. Bir sarhoş gibi bakışlarımı şuursuzca etrafta gezdirdiğimde salonda uyuduğumu fark etmemse garip değildi. Çünkü bana arkasını döndüğü o günden beri hayatımın eğrisi doğrusu kalmamıştı. Asıl tuhaf olan yastığa sinen kokusuydu. Rüya sandığım gecenin gerçekliği o kokuyla yüzüme vurduğunda oturduğum yerden heyecanla ayaklanırken ellerimle yüzümü sıvazlayıp, "Zeynep," diye fısıldadım boşluğa. Yine yanımda görememek, etrafta ona dair biz iz bulamamak heyecanımı hayal kırıklığına doğru sürüklerken evin içinde telaşla, "Zeynep!" diye yakardığımda yıkılıp kaybolacağım köşede can suyu gibi buldu beni gözleri.

Buradaydı. Yanımdaydı. Bana gelişi, beni sevmesi rüya değildi. Aylar boyu bir bedevi misali kendimi dünyanın dört bir yanına savurup onun hayalleriyle yaşamaya çalışsam da bu defa gözlerimin gördüğü kalbimin bana oyunu değildi. Gerçekti. Koşarak bana gelip sarılması, gözlerimin içine bakarak söyledikleri ruhumda yer edinen her bir yaraya şifaydı.

Ben onun yanımdaki varlığını bile hâlâ bir hayal gibi izlesem de gözlerimden çekemediği aşk dolu bakışları, hesapsızca bana sunduğu sevgisi bambaşkaydı. Sanki her şey

eskisinden bile daha güzeldi. Sanki biz eskisinden bile daha çok âşıktık birbirimize.

Öte yandan her şey gerçek olamayacak kadar güzel olsa da hâlâ konuşulması gereken meseleler olduğunun da farkındaydım. Hissediyordum. Her ne söyleyecekse yaşadığımız bu mutluluk yine kırılıp dökülecekti bir yerlerden. Zaten bu yüzden ısrarla geciktirmeye çalışıyordum o vakti ama sonunda geleceğini biliyordum. Yine de yanımdaydı ya, geri kalan hiçbir şey onsuzluk kadar yakamazdı canımı!

O yüzden de kendimi duyacaklarıma olabildiğince hazırlayıp konuşması için beklesem de yine bir bilinmezle geldi karşıma. Bir yere gitmesi gerektiğini söylediğinde onsuz bir saniyeye daha tahammülüm olmasa da gözlerindeki bir şey durdurdu beni. Bir yalvarış, yakarıştı sanki. O yüzden elim kolum bağlandı karşısında, durduramadım. Oysa bilseydim bu gidişin onu bir kere daha benden koparacağını yapar mıydım? Gerekirse yüreğimi yüreğine kelepçelediğim gibi elini elime kelepçeler, yine de gitmesine izin vermezdim ama olmadı işte. Kaderim bana öylesine acımasızdı ki yetmedi çektiklerim. Ve ben şimdi bir kere daha sevdiğimin yokluğuyla sınanmak zorundaydım.

Saatler geçmesine rağmen hâlâ yanıma gelmediğinde aldım ilk darbeyi. Telaşla aramaya başladığımda kapalı olan telefonuysa yüreğimin sıkıştığı ilk andı. Sonra kızları aradım, bilmiyorlardı. Endişem biraz daha kabardı. Aklıma kim geldiyse aradım, aradılar, bulamadık. Sanki hiç olmamış gibi kayboldu ortadan. Kimse bilmiyordu. Kimsenin hiçbir şeyden haberi yoktu. Bana gelişini hayal zannediyordum lakin şimdi varlığı bir hayal olmuştu sanki. Bulamıyordum hiçbir yerde. Bir kelebek gibi uçmuştu sanki yüreğimden...

"Kerem'i de aradım. O da hiç konuşmamış," deyip üzgünce koltuğa oturan Gülce'yle sıkıntıyla yüzümü sıvazladım. Okula, kafeye, gidebileceği her yere baktıktan sonra bir umut evine gelmiştim. Diğerleri de buradaydı ve herkes aklına gelen her yeri arıyor, gidip bakıyordu ama elimizde hiçbir şey yoktu. Delirmek üzereydim. Küçücük salonda yokluğuyla nefes almak bile her saniye biraz daha zorlaşırken boğuluyor gibiydim. Her kafadan bir ses çıkıyordu ama hiçbir işe yaramıyordu. Sıkıntıyla saçlarımı çekiştirip "Aklım almıyor benim! Nereye gitti bu kız, neden gitti?" diye sayıklarcasına söylendiğimde geldiği andan beri telaş içinde kıpırdanıp duran Mert bozdu sessizliğini.

"Belki de bu kadar uzaklarda aramak yerine en yakınına bakman lazım. Belki de babana sormalısın."

Ağzından suçlarcasına çıkan sözlerle tüm bedenim kasılırken anlamayarak baktım yüzüne. "Ne demek istiyorsun?" diye istemsizce sert çıkan sesimle sorduğumda bakışlarını gözlerimden kaçırıp "Hiç... Hiçbir şey..." diye mırıldansa da yerimden kalkıp yanına adımladım. Sabırsızca "Mert!" dediğimde ne yapacağını bilemiyormuş gibi sağa sola bakındı.

"Ne diyeceğim, Allah benim belamı versin diyorum! Bu zamana kadar onun aklına uyup da susan beynime tüküreyim diyorum!" diye öfkeyle söylendiğindeyse daha fazla dayanamayarak yakasına yapıştım. "Kes artık saçmalamayı da ne demeye çalışıyorsun söyle!" diye bağırdığımda ağzından çıkan her bir söz paslı bir hançer misali saplandı yüreğime.

"Baban! Her bokun içinde olan senin baban Rüzgâr! Sizin ayrılmanıza sebep olan da büyük ihtimalle şu an Zeynep'in burada olmamasına sebep olan da senin o ruh hastası baban!" diye bağırdığında yakasına yapıştığım ellerim cansız kalmışçasına kayarken geriye doğru sendelediğim an devam etti konuşmaya.

"Aylar önce çıkmış karşısına. Ailesiyle, bizimle tehdit etmiş kızı. Senden ayrılsın diye. Anlatamadı Zeynep. Hem korktu hem de aranıza girmek istemedi. Mecbur kaldı. Bir defasında da ben gördüm. Gözlerimin önünde sokağın ortasında kriz geçiriyordu Zeynep. Senin o manyak baban kendi mutsuzluğunun acısını sizden çıkardı Rüzgâr! İşte Zeynep'in merak edip durduğunuz ama hiçbirinize anlatamadığı derdi bu! Şimdi de sana geldiği gün kayboldu ortadan. Ondan başka kim sebep olabilir ki?"

Kafamın içinde dolaşıyordu uğultular, birbirlerine çarpa çarpa beynimin duvarlarına yapışan sorular... Ne söylüyordu bu çocuk? Benim babam bana bu hayattaki en büyük kötülüğü yapmıştı, öyle mi? Annem gittiğinde bile bu kadar yanmayan canımı sevdiğimin canını yakarak almıştı? Bu yüzden miydi? Bu kadar gözlerimin önünde miydi her şey? En başından beri aradığım her cevap bu kadar basit miydi?

Herkes şoka girmiş gibi bakıyordu birbirine. Şaşkınlık dolu bakışlar, acı kokan haykırışlar... Aklım, kalbim, tüm benliğim uyuşuyordu orada. Kaybediyordum kendimi. Ta ki Mert elini omzuma yaslayıp yeniden konuşana kadar...

"Kusura bakma ama ne duyduysan doğru Rüzgâr. Sen de içten içe hep bilmedin mi zaten onun seni ne kadar çok sevdiğini? Ne yaptıysa inan hiç istemedi. Senin canın yandıkça o kaç kere öldü, gözlerimle gördüm. Korktu Rüzgâr. Bizi düşündü, seni düşündü, anlatamadı..."

Bedenimdeki donma hissi içimde an be an alevlenen öfkeyle çözüldüğünde tek kelime dahi etmeden koşar adım evden ayrıldım. Arkamdan Güney'le Ege'nin bağrışlarını duysam da geriye bakmadım. Arabama atladığım gibi gaza basıp yola çıktığımda her şeye rağmen çocukluğumun sesini susturamıyordum.

Lütfen, bana bunu yapmış olma! Lütfen!

Aralarından keskin makaslar atarak geçtiğim onlarca arabanın korna sesleri arasında caddelerden âdeta uçarak

geçip holdingin önünde durduğumda kapıyı dahi kapatmadan koşarak binadan içeri girdim. Etraftaki insanların şaşkın ama bir o kadar da saygılı duruşlarını umursamadan önümdeki kalabalığı ittirip asansöre atladığım gibi peşim sıra koşarak gelen Ege ve Güney'i beklemeden kapıyı kapattım.

Asansör son kata geldiğinde açılan kapıyla kendimi dışarı atarken nefessiz kalmaktan kan akışımın yavaşladığını hissediyordum. Sert adımlarla babamın odasına yöneldiğimde sekreterinin bende ne gördüğünü bilmiyordum ama yüzündeki endişe ifadesi pek de iyi görünmediğimi ispatlıyordu.

Oturduğu yerden panikle ayaklanarak konuşan kadını duymazdan gelip kapının tokmağını sertçe çevirdiğim an eşikten adım atmaya yeltenen ayağımın bir an için uyuştuğunu hissettim. Bu odaya atacağım tek bir adımla bu zamana kadar doğru bildiğim her şeyin bir anda yerle yeksan olacağı düşüncesi kalbimi sıkıştırsa da bekleyişim kalbimdeki asıl sızıyı bir kere daha hissedene kadar sürdü. Bedenimi ele geçiren öfke tohumları yeşerip dört bir yanımı kuşattığında açtığım kapıyı gürültüyle ittirip ardındaki duvara sertçe çarpmasına sebep oldum.

Masasının üzerindeki kâğıtlardan çektiği bakışlarını endişeye karışmış bir şaşkınlıkla üzerime diken adamın dudaklarından dökülen tek bir kelime saniyelik bir an gözlerimi acıyla yummama sebep oldu.

"Oğlum?"

Babam oturduğu deri koltuktan ayaklanıp masanın yanından hızla geçerek önümde durduğunda buraya gelene kadar aklımda dönüp duran soruların bir sis bulutuyla kaybolduğunu hissettim. Ne için gelmiştim ben buraya? Hesap sormak için mi? Yardım istemek için mi? Yoksa sadece duyduklarımın yalan olduğunu gözlerinde görmek için mi?

"Oğlum iyi misin? Korkutma beni, bir şey mi oldu Rüzgâr?"

Bana gözlerinden taşan şefkatle bir adım daha yaklaşan adama karşı yaşadığım ikilem odaya paldır küldür dalan arkadaşlarımla yok olurken hayatımda ilk kez öfkeyle baktım gözlerine.

"Zeynep nerede?"

O an buz dağlarını bile en baştan donduracak kadar soğuk çıkan sesimle dudaklarımdan dökülenler bir an için irkilmeme sebep oldu. Çünkü içimde bir yerlerde bunu bana asla yapmayacağını düşündüğüm adamın beni canımla sınadığını bu kadar kolay kabullenebileceğimi tahmin edememiştim. Ama olan buydu. Belki de daha odaya girdiğim ilk an bakışlarında yakaladığım tedirginlik sebep olmuştu buna. Sorgulamamıştım. Çünkü yalan değildi. Beni en kıymetlisi gören adam, canımı en kıymetlimle yakmıştı.

Bana doğru tedirgin bir adım atıp bakışlarını kaçıran adam içimde durduramadığım bir öfkeye sebep olurken yaralı bir hayvan misali acı içinde kıvranıp kendime engel olamayarak hayatım boyunca güvendiğim tek adamın yakasına yapıştım.

"Rüzgâr, sakin ol!" deyip kolumdan çekiştirmeye yeltenen Ege'yle Güney'i hırsla ittirirken alev saçan bakışlarımı karşımda bana çaresizlikle bakan mavi gözlerden çekemiyordum.

"Eğer... Eğer onun kılına bile zarar verdiysen... Yemin ederim canım pahasına yakarım canını. Söyle şimdi, Zeynep nerede?"

Bana bakan gözlerde gördüğüm onlarca duygu birbirine dolanmıştı sanki. Korku vardı, sonra acı, hüzün ve pişmanlık. O pişmanlığı görmek değildi canımı yakan; o pişmanlığa sebep olacak kadar doğru olmasıydı duyduğum her şeyin!

"Oğlum bak dinle en başında..." diye konuşmaya çalıştığı sıra yakalarında duran ellerimi hırsla çekip gözlerinin içine bakarak âdeta tısladım.

"Sebeplerin, diyeceklerin benim umurumda bile değil! Bana şimdi Zeynep'in yerini söyle! Ne yaptın ona, nereye götürdün? Yoksa yine mi yaktın canını?" deyip sinirle yeniden yakasına yapıştığım sıra Ege'yle Güney yeniden, "Abi yapma Allah aşkına, bir sakin ol!" diye bağırsalar da "Bırakın lan, karışmayın!" diyerek ittirdim onları.

"Söyle... Söyle artık!" diye bağırdığımda gözlerindeki şaşkınlık daha da büyürken telaşla başını salladı iki yana. "Bilmiyorum. Yemin ederim ben bir şey yapmadım oğlum!" dediği an Zeynep'in sabah söyledikleri aklıma gelirken sinirle gözlerimi yumup tısladım. "Bu sabah senin yanına mı geldi?"

"Evet... Ama..." dediğinde kendime engel olamayıp ona saldıracağım an Güney hırsla elimi tutup "Rüzgâr, yeter artık! Allah aşkına bir dur da anlayalım!" diye bağırdığında yumruk yaptığım elimi sıkıp hırsla geriledim. Etrafta ne varsa hırsla tekmelerken hiç değilse böyle kurtulmaya çalışıyordum içimde biriken öfkeden.

"Neden? Ne istedin bizden? Senin yaşadığını yaşamadığım için mi mutsuz olayım istedin? Bir kadının gerçekten sevebileceğini görmek mi zor geldi? Babamsın sen be! Babam! Karşıma geçmiş, hiçbir şey söylemiyorsun bile! Gözlerin bile yalan diyemiyor! Allah kahretsin! Sen bunu bana nasıl yaptın?"

Öfkeyle bağrışımla acı içinde kıvranıp "Oğlum! Ne olur dinle beni," diye acıyla yalvardığında yeniden üzerine yürüyeceğim sıra kollarımdan tutulmamla bağırdım. "Zeynep nerede? Onsuz nefes alamam ben anlamıyor musun? Ne yaptın ona? Söyle! Yine mi aldın benden?"

"Bir şey yapmadım ben Rüzgâr. Evet, sabah buraya geldi. Ama konuştuk sadece, sana yemin ederim. Ben... Ben af diledim ondan. Senin ve Bahar'ın üzerine yemin ederim ki nerede olduğunu bilmiyorum," dediğinde ne kadar inanamasam da sanki elim kolum bağlanmış gibi kalakaldım.

Bir ilgisi olmaması için ömrümü bile verirdim ama böyle olunca da yine en başa dönmüştüm. Neredeydi bu kız?

Burada daha fazla boş yere durmaya katlanamayıp yüzümde buz gibi bir ifadeyle arkamı dönmüşken kapıdan çıkmadan evvel söylediklerim belki de ona olan son sözlerimdi.

"Sen... Her şeyi mahvettin. Bundan sonra beni unut! Çünkü sen bundan sonra benim hayatımda yoksun, Levent Yücesoy!"

Kapıdan çıkıp meraklı kalabalığın arasından geçerek kendimi öfkeyle asansöre attım. İçimde biriken hayal kırıklıkları hissettiğim çaresizliğe eklendiğinde asansörün aynasından gördüğüm işe yaramaz yansımama daha fazla tahammül edemedim. Aynaya sert bir yumruk attığımda etrafa savrulan cam kırıkları sanki hayatımın özeti gibiydi. Tüm hayatım tek bir gerçekle tuzla buz olmuştu. Ne zaman tamamlandım desem her defasında eksik kalıyordum böyle.

"Abi ne yaptın sen?" diye dehşetle bağırıp yanıma koşarak gelen Ege kanayan elimi havada tutmaya çalışırken Güney de panikle yanımıza koşturan sekreterin getirdiği bez parçalarını kanamayı durdurmak için elimin üzerine bastırıyordu. Bense akan kan sanki benden kopup gitmiyormuş gibi ruhsuzca boşluğa bakarken yaşadığım yıkımın içinde kayboluyordum her saniye.

"Çok kanıyor lan, bir şey yap Güney!" diye bağırıp kanı durdurmaya çalışan Ege'ye Güney ters bir bakış atıp bana döndü. "Rüzgâr bu böyle olmaz, hastaneye gitmemiz lazım," dediğinde rüyadan uyanmışçasına irkilip elimi ellerinden kurtararak asansör kabininden çıktığımda kimseleri umursamadan ilerlemeye devam ettim. Zeynep'im beni beklerken kendi derdime düşecek değildim. Yaşadığım hayal kırıklığı öyle büyüktü ki belki de bu yüzden yerde damla damla izler bırakan yaranın sızısını bile hissetmeyecek kadar uyuşmuştu bedenim.

Binadan çıkıp hızlı adımlarla arabaya doğru ilerlerken Güney kolumdan tutup "Oğlum manyak mısın lan, kan kaybından ölüp gideceksin şimdi! Bari dur da düzgünce saralım, bu hâlde nasıl bulacaksın Zeynep'i?" diye bağırdığında irkildim. Boşluğumdan yararlanıp Ege'nin koşturarak getirdiği sargı beziyle elimi sarmaya başladığında bakışlarım sabırsızca etrafta dolanırken düşünmeye çalışıyordum. Haberim yok demişti ama bana hayatımın en büyük hayal kırıklığını yaşatan adamın sözüne inanacak kadar aptal değildim artık.

Güney'in işi bittiğinde sabırsızca arabama ilerlerken "Abi bu elle kullanma bari, izin ver ben kullanayım," diyen Ege'ye kaşlarımı çatarak baksam da sabırsızca anahtarı atıp diğer tarafa geçtim ve hızla yola çıktık. Sonrasında boşa bir çaba olsa da bize ait ne kadar mülk varsa her birine tek tek baktık ama saatler süren çabamız hiçbir işe yaramadı. Her saniye daha fazla kararan geceyle onun karanlıktan korktuğu düşüncesi de zihnime doluşurken nefes almak bile ölüm gibi gelmeye başladı.

"Abi, bu böyle olmayacak ya! Levent Amca mafya gibi kaçırdı mı yani Zeynep'i? Size de saçma gelmiyor mu?" diye söylenen Güney'e Ege de hak verip "Valla duyduğumuz onca şeyden sonra her şey beklenir diyeceğim ama... Levent Amca, be abi... Yapmaz herhalde böyle bir şeyi," dediğinde sıkıntılı bir nefes bıraktım. Artık ne doğru ne yanlış bilmiyordum!

Sokaklarda anlamsızca gezip durmamız da hiçbir işe yaramazken Ela'yla telefonda konuşan Güney sonrasında bize dönüp "Kızlar da delirmek üzere... Gidip bir görünsek iyi olur artık," dediğinde elimizde ipucu da kalmadığından hiç değilse ne yapacağımızı düşünmek için soluğu evde aldık. Kızlar perişan hâlde benden bir açıklama bekleseler de ne yüzüm ne de konuşacak hâlim olduğundan onları Güney'le bırakıp kendimi boş bir yere attım.

"Bu böyle oturup boş boş beklemekle olmayacak. Bu saate kadar beklediğimiz hata zaten. Ben abimi arıyorum," deyip ayaklanan Ela'ya herkes hak verirken derin bir soluk aldım ayakta kalabilmek için. Telefonda hızlıca durumu anlatan Ela telefonu kapatıp "Geliyor," diyerek Gülce'nin yanına oturduğunda da başımı ellerimin arasına alıp kapadım gözlerimi.

Hâlâ her kafadan bir ses çıkıyordu. Duymak istemiyordum hiçbirini. Kabullenmek istemiyordum söylediklerini. Söylediklerine nasıl oldu da inandım diye düşünüp dururken kendimden nefret ediyordum geçen her saniye.

Herkes ama herkes sanki bir cenaze evindeymişçesine ağlarken katlanamıyordum bu hâllerine. Ağlanacak bir şey yoktu çünkü. Gelecekti, bana söz vermişti. O yüzden de daha fazla bakmak istemiyordum hiçbirine. Suratlarındaki o korku dolu ifade, öfkeden başka hiçbir şey hissettirmiyordu bana.

Elim yine tişörtümün yakasını çekiştirmeye başladı. Nefes almak da zor geliyordu artık. Düşündüm tek bir an, istesem de nefes alamazdım ki burada! O yoktu çünkü, kokusu yoktu. Onun yokluğunda bana alınacak bir nefes yoktu. Kimseyi umursamadan ayaklanıp tek kelime etmeden salondan çıktığımda adımlarım sadece kalbimin sesini dinliyor gibiydi. Bir adım, bir adım ve bir adım daha...

Elim yavaşça kapı kolunu kavradığında düşünmeden aşağı indirmemle ilk anda yüzüme vurup geçen kokusu bile gülümsememe sebep oldu. Bir adımla kendimi içeri atıp kapıyı ardımdan kapattım. Bakışlarım kapının yanında duran masanın üzerine yığılı onlarca kitaba, renkli not kâğıtlarına takıldığında parmaklarının değme ihtimali olan her yerden parmak uçlarımla geçerken gülümsememe engel olamadım. Adımlarım beni sorgusuz sualsiz dolabının önüne getirdiğinde kapakları açtığım an ciğerlerime doluşan kokusu

uzun zaman sonra gerçek anlamda nefes almamı sağlarken ellerimle dokunduğum her bir parçada bir iz aradım sanki ondan.

Hiç bitmesin ister gibi yavaş adımlarla yatağının yanı başına gelip oturduğumda ellerim saçlarını okşar gibi yastığının, battaniyesinin üzerinde gezindi. Bir an sonra bakışlarım tam yanı başında duran komodinin üzerindeki kar küresine takıldığındaysa bir kere daha pişmanlıkla sızladı gözlerim. Kar küremiz hâlâ başucundaydı. Kelebeğimizi hâlâ boynunda taşıyordu. Ben nasıl anlamamıştım?

Yastığını kucağıma alıp öylece koklayarak sarıldıkça kasvet dolu ruhuma biraz olsun huzur gelse de yetmiyordu. Öylece kokusuyla avunmaya çalışsam da bir an sonra bakışlarım kitaplığındaki ağaç kabuğuna benzer bir kapağı olan defterin arasından sarkmış mavi kâğıda takıldığında gayriihtiyari meraklandım. Bazı anlar olurdu böyle, algılarınız sanki bir anahtarla açılırdı. Karmaşanın ortasında küçücük bir detay sizi kendine çeker, tüm gizemi gözler önüne sererdi. Tıpkı yaşadığım bu an gibi. Başka zaman gözümün görmeyeceği o kâğıt parçası tam da ihtiyacım olduğu anda görünmüştü bana çünkü böyle olması gerekiyordu. Benim orada yazılanları eninde sonunda görmem gerekiyordu.

Kitaplığa doğru yönelip defterin arasına sıkışmış kâğıdı usulca çektiğimde sanki bir büyünün etkisindeydim. Engel olamadan çekiliyordum ona... Kendimle girdiğim savaşta yine kalbime yenilip gerisingeriye yatağa doğru ilerleyip oturduğumda da hayatımda belki ilk kez ellerimin titrediğini hissediyordum. Katlanmış kâğıdı aralayıp satırlarda gezinmeye başladığımdaysa daha ilk satırda döktüğüm gözyaşı yüreğimin çığlığıydı aslında.

Sevgilim,

Aşkıyla kalbimi bana hatırlatan adam. Bir bakışıyla kalbime dokunan, tek bir gülüşüyle bedenimde depremlere sebep olan sevdiğim. Dokunuşuyla öldüğüm, sevmeleriyle

can buldığım kahramanım. Ömrüm, her şeyim, hep sevdiğim, hep seveceğim...

Keşke diyorum, keşke her an söyleyebilseydim seni ne kadar çok sevdiğimi. Sevmeyi seninle bildiğimi, bir seni sevdiğimi.

Okumaya devam ettiğim her bir kelimeyle nefes almak ölüme yürümek gibi hissettirirken gözlerimden akan yaşlara mâni olamıyordum. Canım yanıyordu. Sanki okuduğum her bir kelime yokluğuyla el ele verip kalbime batıyordu. Bunları ondan duymak için çok beklemiştim. Ama şimdi bir kâğıt parçasında aşkıma karşılık bulmak canımı yakıyordu. Şimdi kollarımın arasında olmalıydı. Bunları bana, gözlerime bakarak söylemeliydi. Ve ben her kelimenin ardından sözlerini öperek kesmeli, sona gelmesine hiç izin vermemeliydim!

Yetmiyor Rüzgâr. İçinde senin olduğun hiçbir şey bana yetmiyor. Seninle olan ne varsa hep daha fazlasını istiyorum, kalbinle yetinmeyip ruhunu istiyorum. Bakışların az geliyor, gülüşünü de sadece kendime istiyorum. Saklamak istiyorum seni gizli saklılarımda. Sende doyumsuzum ben Rüzgâr, sana doymak nedir bilmiyorum...

Her şeyim sana ait, sevgilim. Bir tek senin gözlerin bana değdiğinde nefes alıyorum ben. Bir tek sana gülümsüyor ruhumun her bir zerresi. Ve ben bir tek sana ait hissediyorum kendimi, kimselere ait olmamışım gibi... Bir tek sen hükûm sür istiyorum tüm varlığımda. Bir geleceğim varsa eğer orada da bir tek sen ol istiyorum. Bir tek seninle olanlar ömrüme katılsın istiyorum ben de...

Satırlarda dolandıkça kalbime, ruhuma düşüyordu sanki her bir harf, her bir hece... Sanki bir aşk hikâyesinin satırları arasında kaybolmuş gibiydim. Sanki bir başka aşkın çaresizliğini okuyordum bu satırlarda, bir başka sevgilinin özlemini... Bu aşkı okumak bile ona yeniden âşık olmak gibiydi.

Okumaya devam ettikçe de büyüdü sanki kalbim, içime sığmayacakmış gibi taştı benliğimden. Böyle bir aşkı hak ediyor muydum ki ben? Onun gözlerindeki çaresizliği görememişken, bu aşkı nasıl olur da hak ederdim?

Kelimeler bitmeye yaklaştıkça bir korku sardı yüreğimi. Sanki bitecek gibi, sanki gidecek gibi ateşler içinde dağlandı yüreğim. Gitmeyecekti, gitmezdi ki! Bana söz vermişti. Bir yanım bitmesin diye okumaya direnirken diğer yanım ondan gelecek bir harfe daha hasretle kavuşmak için çırpınıyordu âdeta... Yine dayanamadım, yine ondan gelen tek bir nefese muhtaç hâlde devam ettim okumaya...

Hâlâ direndiğini, benden vazgeçmediğini biliyorum ama hissediyorum, az kaldı. Masalımızın yarıda kalmasına çok az kaldı. Yine de bilmeni istiyorum, söyleyemesem de sen anla istiyorum.

Seviyorum seni, Rüzgâr. Çok seviyorum.

Son kelimelerin dağılan mürekkebi düştü önce yüreğime. Ardından o dağılan mürekkebin bana fısıldadıkları. Bir el oldu yapıştı sanki boynuma. Nefes alamadıkça çırpındı kalbim. Belki nefessizlikten belki de onsuzluktan. Daha fazla direnmedi gözlerim. Onun gözyaşının karıştığı mürekkebe belki de aylar sonra benim gözyaşım karıştı bu defa...

Utanmadım ağlamaktan. Onun için olan hiçbir şeyden utanmazdım ki ben. Benim yaşlarımla daha da bulanıklaşan yazıları avuçlarımda sıkarken başımı eğdiğim anda boğazımı parçalarcasına çıkıp suskunluğuma son veren kelimelere mâni olamadım.

"Neredesin Zeynep'im? Hani bana söz vermiştin. Hani benden gitmeyecektin? Tut artık sözünü, baş belası! Bana dön artık. Sensiz koskoca bir gece geçti Zeynep. Bir geceye daha dayanamam ben. Ölürüm, duydun mu beni? Bir gün daha bizim için doğmazsa nefes almanın da bir anlamı kalmaz," deyip gözlerimden ardı ardına akan yaşları sildim elimin tersiyle.

"Daha senden ömrümüzün sonuna kadar özür dileyeceğim ben. Sonra da ömrümüzün sonuna kadar bana anlatmadığın her şeyin hesabını soracağım sana. Ama her yeni gün de daha çok seveceğim seni ve sen hep bileceksin seni daha çok sevdiğimi, gel artık bana! Bak gece güne dönüyor Zeynep'im... Bugün bizim için doğsun," deyip, avuçlarımı yüzüme sertçe bastırarak derin bir nefes aldım. Son sözlerimse bir fısıltıdan ziyade sessiz bir yemin gibi döküldü dudaklarımdan.

"Bulacağım seni Zeynep... Ve o an geldiğinde seni benden alan kim olursa olsun bunun hesabını verecek!"

Aniden açılan kapıyla Güney, "Eren geldi," dediğinde başımı sallayıp cebime sıkıştırdığım kâğıtla yanına doğru ilerledim ve birlikte salona geçtik. Ela'nın her şeyi anlatmış olduğunu Eren'in bana kızgınlıkla bakan gözlerinden anladığımda kendime duyduğum öfke daha da büyüdü. Haklıydı ne de olsa, hepsi benim suçumdu!

"Ben arkadaşlarla konuştum. Telefon kayıtları, ulaşabildiğimiz mobese görüntüleri birazdan elimizde olacak ama bunun dışında başka şeylere de ihtiyacımız var. Şu an Zeynep'i bulmak için abisi gibi değil de bir polis gibi düşünmeye çalışıyorum. Babanın bu işle ilgisi olduğuna emin misin?" diye bana yönelerek sorduğunda kızlar huysuzlukla söylenirlerken Ege hâlâ bu işi babamın yapmasının saçmalığından dem vuruyordu...

"Rüzgâr. Bak ne kadar üzgün olduğunu gördüğüm için sakin kalmaya çalışıyorum ama kendine gel artık. Senin söyleyeceklerine ihtiyacımız var. Baban gerçekten de Zeynep'e bir şey yapmış olabilir mi?" diye yeniden soran Eren'le başımı çaresizce iki yana sallarken başımı ellerimin arasına alıp "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Benim babam dediğim adam sadece bunu değil daha önce duyduklarımı da yapmazdı. Ama ben bu adamı tanımıyorum. Benim hayatımı mahvedip üstüne bir de benim

hâlime üzülebilen adamı tanımıyorum ben!" diye acıyla fısıldadığım sıra Eren çalan telefonuyla heyecanla ayaklanırken hepimiz pür dikkat onu dinlemeye başladık.

"Dinliyorum. Peki, oradan sonrası... Nasıl olmaz Seda, başka açıdan falan yok mu? Tamam... Tamam kapat!" deyip sinirle telefonu kapattığında hepimiz merakla yüzüne bakarken derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Dediğiniz gibi öğlen saatlerinde sizin şirkete gelmiş. Yarım saat kadar sonra da çıkmış binadan. Bir yere kadar takip edebiliyoruz ama ana caddeden ara sokağa girdikten sonra çıkışı yok," dediğinde öfkeyle ayaklandım. "Nasıl yok? Uçup gitmedi ya bu kız nasıl bulamazlar?" diye bağırdığım sıra, "Kör nokta gibi bir yer işte kamera açısına girmiyor!" diye sinirle söylendiğinde olduğum yerde ağzıma gelen küfürleri saydırıp delirmiş gibi dolanmaya başladım. Bu sıra çalan telefonumu ben duymazken Ege, "Abi baksana şu telefona belki Zeynep'le ilgilidir," dediği an irkilip cebimden çıkardığımda şirket avukatlarından birinin aradığını görmemle istemsizce kaşlarımı çattım.

"Efendim?"

"Rüzgâr Bey kusura bakmayın çok geç bir saatte rahatsız ettiğimin farkındayım ama bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bir durum var," dediğinde sıkıntıyla alnımı sıvazladım. "Mehmet Bey şu an işlerle ilgili bir şey duyacak durumda değilim," dediğim sıra sözümü kesti karşı taraf.

"Anlıyorum fakat konu şirket ile ilgili değil. Ben bir haftadır yurt dışında olduğum için yetkililer haber vermek için bana ulaşamamışlar. Bıraktıkları mesajdan da ancak bu akşam ülkeye giriş yaptığımda haberim oldu," dediğinde sinirle homurdanıp "Neden bahsediyorsunuz siz?" diye söylendim.

"Rüzgâr Bey, Kemal Taşçı üç gün önce yaralanma vakasıyla hapishaneden hastaneye kaldırılmış. Dün sabah da hastaneden firar etmiş," dediğinde anlamamışçasına

kaşlarımı çatıp "Kemal kim?" diye sinirle söylendim; fakat karşıdaki adamın söyledikleriyle nefesimin kesildiğini hissettim.

"On ay kadar önce sayenizde tutuklanan adam. Üvey oğluna işkence eden..." dediği an başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken "Ömer," diye fısıldadım korkuyla. "Ömer'in üvey babası..."

"Evet. Dün sabahtan beri aramalar sürüyor ancak henüz bir gelişme yok. Bu yüzden de size haber vermek istedim dikkatli olmanız için."

Korkuyla bedenimi saran titremeyle telefon elimden düşerken etrafımdakilerin "Ne oldu?" diye panikle sormasıyla acıyla yutkunup güçlükle fısıldadım.

"Ömer'in üvey babası... Dün sabah kaçmış!" dediğimde kimse ilk başta ne olduğunu algılayamazken bir an sonra akıllarına doluşan gerçekle korkuyla yüzüme bakakaldıklarında hepimizin zihninde dolaşan ihtimali Ela dile getirdi dehşetle.

"Aman Allahım! Zeynep... Zeynep'e bir şey mi yaptı o pislik herif?"

BÖLÜM -VII-

Seni Sevmek

Zeynep

Ömrümün sonuna kadar uyanmak istemediğim bir rüyadan görünmez bir pençeyle çekilip karanlığa fırlatılmış gibiyim. Bir gökkuşağının içerisinde mutluluğun tüm renklerini bir arada yaşadığımı ve hep orada kalacağımı zannederken hapsedildiğim karanlıkta nefes alamamak ne demekmiş öğreniyorum sanki.

Ona gidişim, beni öpüşü, söyledikleri, söylediklerim... Birbirimizin sıcağında aynı rüyaya dalışımız. Tüm bunlar acı çeken kalbimi avutmaktan ibaret bir rüya olamazdı, olmamalıydı!

Hele ki Levent Yücesoy'la aramızda geçen o garip konuşma bile gerçekten çok, bir rüyayı anımsatırken gözlerimin önünde beliren her bir kare görüntü gerçek olabilir miydi?

Hayallerle gerçekler arasında debelenip durduğum bu puslu yolda bir türlü kendini bulamayan zihnim bana zerre kadar yardımcı olmazken yavaş yavaş varlıklarını hissettiren sızılar sorularıma cevap olmaya çalışıyorlardı sanki. Kaynağını bir türlü çözemediğim sızlamalar bedenime iğneler misali batıp beni kendime getirmeye çalışırken hayalle gerçeklik arasındaki en keskin ayrımı ağzımın içinde dolanan paslı tatla idrak ettim bir an sonra.

Kan...

O an şok içinde titredi tüm bedenim. Çünkü bir kâbus ne kadar gerçekçi olursa olsun insanın ağzında bu tadı bırakamazdı. Dilimden kayıp giden acı tat yaşadığım her saniyenin gerçekliğini yüzüme tokat gibi çarparken yüzleştiğim her bir gerçekle sıtmaya tutulmuşçasına titremeye başladım ve karanlığa hapsolmuş gözlerimi neyle karşılaşacağımı bilemediğim gerçekliğe korkuyla araladım.

Işığı kendine düşman bellemiş gibi sızlayan göz kapaklarım yeniden kapanmak için direnirken birkaç kez kırpıştırdığım gözlerimi etrafta gezdirdim. Tuhaf bir şekilde tersten gördüğüm eşyalara bir anlam yükleyemezken bir an sonra başımın omzuma doğru düştüğünü fark edip sersemlikle doğrultmaya çalıştım. Fakat o an boynuma saplanan keskin acıyla dudaklarımdan firar eden inlemeye mâni olamadım.

İçinde bulunduğum küçük odada iki hırpalanmış çekyat ve birkaç döküntü eşyadan başka gözüme çarpan bir şey olmazken hâlâ kendini toparlamaya çalışan beynimin pek de başarılı olamadığının farkındaydım. Bir an sonra biraz daha kendime gelir gibi olmamla doğrulmaya çalışsam da o an farkına vardığım detayla şok içinde kalakaldım. Oturup kaldığım bu bir ayağı aksayan kırık sandalyeye sıkıca bağlanmıştım.

Neden burada olduğumu düşünmek bir yana aklımda kalan o son görüntünün gerçekliğini hâlâ kabul etmek istemeyen beynim kapana kısıldığım bu cehennemden kurtulmak için çırpınırken bir anda ürkütücü bir gıcırtıyla ittirilen kapıyla nefesimi tuttum. Ağır ağır açılan kapıya başımı korkuyla çevirdiğimdeyse şaşkınlıkla büyüyen göz bebeklerim bana inkârın gerçekleri silmeye yetmediğini acı bir şekilde gösterdi.

Karşımdaydı. Hayatım boyunca bir daha asla görmeyeceğimi düşündüğüm adam müsveddesi kanlı canlı karşımdaydı. Bedenim tutsak edildiği çaresizlikte çırpınırken bu pislik bir kere daha hayatıma sıçramıştı.

"Nihayet güzellik uykusundan uyandı prenses hazretleri!"

Ağır ağır sırıtarak karşıma doğru adımlayan pisliğe biraz şaşkınlık, daha çok nefretle bakarken dudaklarımın arasından çaresizce çıkan tek fısıltı, "Sen..." oldu.

"Ben ya!"

"Sen... Ne halt ettiğini sanıyorsun? Ne işim var benim bu cehennemde?" diye şaşkınlığımdan sıyrılıp öfkeyle bağırdığımda bu çaresiz hâlimden oldukça keyif aldığı suratındaki iğrenç sırıtmadan belliydi. Benim delirmiş gibi çırpınmamı yok sayıp asalak bedenini karşımdaki eski püskü çekyata bıraktığında bir anda ortalığı saran toz bulutuyla neredeyse öksürürken boğulacaktım. Karşımdaki yaratığın bu umursamaz hâliyle daha da dehşete düşüp bağlı kaldığım sandalyede ileri geri sallanırken en azından kulak sağlığını bozma ümidiyle çıldırmış gibi bağırıp çağırmaya başladım.

"Allahın belası pislik herif, bıraksana beni! Çöz şu ipleri! Çöz diyorum lanet olasıca! Manyak! Ruh hastası pislik! Mahvedecekler seni lanet olasıca duydun mu? Cevap versene geri..."

Elim kolum bağlı hâlde çıldırmış gibi bağırıp çağırırken, hantal bedenine rağmen bir anda yerinden fırlayıp suratıma sert bir tokat attığında aklımın yerinden uçtuğunu zannettim bir an için. "Kapa lan artık çeneni!" diye bağırıp parmaklarına doladığı saçlarımı kökünden koparırcasına çekerek yüzüme yaklaştırdı yüzünü. "İnlete inlete gebertirim lan seni şurada! Kim duyar ha sesini, kim?" diye tıslayıp saçımı sertçe bıraktığında patlayan dudağımın kenarından akan kana çaresizce akan gözyaşlarım karıştı.

Nasıl oldu, ne oldu da ben aylar sonra bu pislikle bir odada kısılıp kaldım bunu bir türlü anlayamazken bir an önce kendime gelmem gerektiğinin farkındaydım. Saç diplerimi alev alev yakan acıdan mı yoksa korkudan titremeye

başlayan bedenimdeki üşümeden mi bilmem, az önceki çığırtkanlığıma inat sessizliğe gömüldüğümde bir an sonra tıklatılan kapıyla heyecanlandım.

O kapının ardında bana umut olabilecek birisinin olabileceği düşüncesiyle, "İmdat! Yardım edin! İmdat!" diye bağırıp yeniden çığlık atmaya başladığımda bana dalga geçercesine bakan adam rahat bir şekilde gidip dökümtü kapıyı araladı. İçeri giren genç adam, "Abi bu ne gürültü?" diye söylendiğinde tüm umutlarım kaybolurken çığlık çığlığa ağlamamak için sıktım kendimi.

"Yok bir şey aslanım. Ormanın ortasında sesini duyurabileceğini sanıyor birileri."

Oysa hayatımdaki tüm karanlıkların yok olduğuna, umutsuzlukların yanıma yaklaşamayacağına, hiçbir çaresizliğin artık kapımı çalamayacağına nasıl da inandırmıştım kendimi. Şimdiyse yaşadığım bu saçmalık akıl alır gibi değildi. Zırhımı kuşanıp düşmanımın ayağına gittiğimi zannederken pusuda bekleyen bir başka düşmandan almıştım darbeyi.

Karşımdaki okulda uğraştığım zengin züppelerden biri değildi. Beni sözleriyle kapana kıstıran Levent Yücesoy da değildi. Karşımda dikilen bu yaratık küçücük bir çocuğa eziyet etmekten zevk alan ruh hastasının tekiydi. Ömer'i elinden zor kurtardığımız üvey babası Kemal'di.

Kaç saattir burada olduğumu bile bilmiyordum. Sabaha dair aklımda kalan son görüntü bir ara sokakta karşıma çıkan eski model bir arabaydı. Sanki bir terslik olduğunu hissetmişçesine geri geri adımlamaya başlayan ayaklarım ne kadar direnirse direnşin, başıma gelecekleri engellemeye gücüm yetmemişti. Arabadan indiği an bir kâbus gibi üzerime çöken adamdan kaçmak için attığım çığlıklar bir an sonra ağzıma kapattığı bezle hiçliğe karışırken hatırladığım son şey göz kapaklarımın ardında kayıp giden görüntülerdi. Sonrasıysa tüm yüklerimden arınmış bir hâlde

cennetime koştuğumu zannederken kendi ayaklarımla düştüğüm bu cehennemdi. Şimdi kim bilir herkes ne hâldeydi? Kızlar, Rüzgâr...

Bir kere daha sözümü tutamadığım için kızmış mıydı bana? Belki de yine kaçtığımı düşünmüştü. Sanki bir düşmanla restleşiyormuşçasına başımı salladım hırsla. Hayır! Böyle düşünmüş olamazdı. Benim sevdiğim adam başım ne zaman belaya girse bunu kalbinde hissederken şimdi ondan isteyerek gittiğimi düşünmüş olamazdı. Biliyorum ki gelecekti. Kurtaracaktı beni. Ben sadece dayanmalıydım. O beni bulana kadar kendim için değilse bile Rüzgâr için bu cehennemde nefes almaya dayanmak zorundaydım.

"Abi şu pansumanı yapalım da enfeksiyonla falan uğraşmayalım," diyen ismini bilmediğim genç adam ayaklanıp köşede duran eczane poşetinden bir şeyler çıkarırken Kemal pisliği üzerindeki kazağı uzandığı yerde karnını açacak şekilde sıyırdı. O sırada ne olduğunu çözmeye çalışan bakışlarım karnını kaplayan geniş sargı bezine takıldığında karşımdaki adamın en azından yaralı olduğunu anlamış oldum. Bu o an için sığınabileceğim tek kurtuluş umuduydu.

"Bak bak... Belki neden burada olduğunu biraz anlamış olursun!" diye öfkeyle homurdanmasıyla kaşlarım çatılırken "Ne saçmalıyorsun Allahın cezası, bana ne senin yarandan? Benimle ne ilgisi var?" dememle hırs yüklü bakışları beni buldu. Ağzından çıkan her bir kelimeyle sanki beni dövmek ister gibiydi.

"Bu bıçak yarası da o hapishanede azap gibi geçen her saniye de zengin piçinin teki bana kafayı taktı diye! Bir velede iki tokat attık diye!"

Nasıl bir ruh hastasıydı ki bu, kendi yaşattığı kötülüklerin cezasını çekerken bile başkasını suçlayabiliyordu? Karşımda acıyla tıslayarak yarasını yeniden sardıran adam, alnında biriken terlerle başını geriye doğru yasladığında daha fazla bu iğrenç konuşmaya katlanmak zorunda kalmayacağım için

rahatladım. Boşta kalan beynim ima ettiği şeyleri çözmeye çalıştığındaysa bir cevap bulma umuduyla aylar öncesine takıldı aklım.

Bu adamı hayatımdan öylesine sert bir şekilde silmiştim ki bir zaman sonra varlığını bile tamamen unutmuştum. Ömer'in yanındayken bile bir an olsun aklıma gelmezken hiç ummadığımız anlarda başımıza gelen bu kötü sürprizlerin ne kadar can sıkıcı olduğunu bir kere daha anlamıştım. Aylar önce... Daha Ömer'i bu pisliğin elinden kurtardığımız ilk zamanlar Rüzgâr onu polise teslim etmişti ve biz bununla ilgili bir sefer dışında hiç konuşmamıştık. Sadece avukatının konuyla özel olarak ilgilendiğini ve o pisliğin uzun zaman burnunun ucunu dahi dışarı çıkaramayacağını söylemişti ki o zamanlar benim için başka bir şeyin önemi yoktu. Önemli olan tek şey artık Ömer'den uzak olmasıydı.

Sadece Ömer'in yanında hastanede kaldığımız bir gece Ömer çektiği acılara dayanamayıp uykusunda korkuyla sayıklarken "Bunca yaptığı yanına mı kalacak o adamın?" diye öfkeyle soluduğumda beni sakinleştirmek için sıkıca sarıp kulağıma fısıldadıkları kalmıştı aklımda.

"İnan bana, o pislik nefes aldığı her saniye geberip gitmediğine pişman olacak."

O zaman üzerinde durmasam da şimdi anlıyordum ne demek istediğini. Bu pislik başına gelen her şeyi fazlasıyla hak ediyordu da o hapishaneden nasıl çıkmıştı, beni nasıl bulmuştu işte bunu aklım almıyordu.

Bir zaman boyunca başımı eğmiş hâlde yüzlerini görmekten kurtulsam da kendi aralarında konuşmaya başladıkları şeyleri duymazdan gelemedim.

"Abi... Bak ev dedin ayarladık ama bu kızı kaçırma işi hesapta yoktu."

"Lan oğlum meteliksiz ne halt edeceğiz? Burası sadece birkaç gün izimizi kaybettirmek için. İçerde kaçak gemiyle yurt dışına çıkmanın bir yolunu buldum ama para lazım. Bu

küçük kuş da bize o parayı getirecek," diyerek son cümleyi bana bakarak söyleyen Kemal'le kaşlarım derince çatılırken ne demek istediğini anlayamadığımdan bir korku sardı bedenimi.

"Nasıl yani abi? Fidye mi isteyeceğiz? Abi sen delirdin mi ya bırakırlar mı peşimizi?"

Kemal yanındaki adama alayla sırıtıp başını iki yana salladığında bu şuursuz tavırlarına ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir anlam veremeyeceğimi fark edip yenilgiyle pes ettim. Ben onun bu anlamsız özgüveni nereden aldığını bir türlü anlayamazken ağzından dökülen son sözler içine düştüğüm bilinmezliği daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramadı.

"Sen merak etme aslanım. Bu küçük kuşu bizim yanımızda aramak akıllarına geldiğinde biz çoktan o gemiye binmiş olacağız."

Alayla söylediği son sözler bunlar oldu. Sonrası daldığı uykuda etrafa savurduğu horultulardan fazlası değildi. Öyle ki bir ara odanın içine ayı girdiğini bile düşünüp yerimde sıçradım. Zaman kavramı diye bir şey zaten kalmamıştı. Kaç saattir burada olduğumu bile bilmiyordum. Bağlı ayak bileklerim hareket ettikçe tenime sürtünen ipler yüzünden iyiden iyiye acımaya başlamış, kollarım hareketsizlikten uyuşmuştu. Arkamda sıkı sıkıya bağlı duran ellerimi çözmeye çalıştıkça başarısız oluşum çaresizlikten akan gözyaşlarımdan başka bir işe yaramıyordu. Aralık perdeden yüzüme yansıyan günün ilk ışıklarıyla tüm gece ağlamaktan kızaran gözlerim sızlarken başıma saplanan keskin acıyla gözlerimi umutsuzca pencereden çektim.

Yeni bir güne daha sensiz başlıyorum Rüzgâr. Neredesin? Gel artık, bul beni! Korkuyorum, sevgilim. İlk defa bu kadar çok korkuyorum.

Tutsak kaldığım sandalye tepesindeki çaresiz çırpınışlarım homurtularla uyanan iki adamla kesilirken bakışları beni bulduğunda gözlerimi onlardan kaçırdım. Biraz sonra önlerinde duran sehpaya dizdikleri bir tabak peynirle bir tava içerisindeki yumurtayı ekmek batıra batıra ağızlarına tepmeye başladıklarında karnımdaki gurultular beni rezil etmek istercesine daha da fazlalaştı.

Konuşmaları arasında adının Sedat olduğunu öğrendiğim çocuk arada sırada bakışlarını bana çevirse de sanki yanındaki adamın bunu fark etmesinden çekiniyormuş gibi hemen gözlerini kaçırıyordu. Kemal denen pislikse bana yaşattığı her türlü acıdan ayrı ayrı keyif aldığını her şekilde belli etmekten çekinmiyordu. Bir ara Sedat elinde bir parça ekmeğin arasına koyduğu peynirle ayaklanıp bana doğru geleceği sıra Kemal hayvanının bağırıp çağırmasıyla kalktığı yere sinmek zorunda kalmıştı. Açlıktan ölsem de onların elinden çıkan bir lokmayı boğazımdan geçirmek bir yana dursun, bunca pisliğin arasında bana merhamet gösterircesine takındığı bu hâli de iyice sinirimi bozmuştu.

Biraz sonra telefonu çalan Kemal yanımızda konuşmaya başladığında da bir umut bakışlarımı ona çevirerek dinlemeye başladım.

"Söyle Salim? Anlamadım... Hani bu akşam gelecekti? Lan ne yarını oğlum ne yarını lan? Benim gitmem lazım dedim sana anlamadın mı? Oyun mu oynuyoruz ne demek yarın akşam? Tamam... Tamam, lan anladık uzatma ama bak bir sorun olmaz değil mi Salim? Lafına güvendim o kadar! Yarın akşam kesin gelecek adamlar? İyi bakalım, öyle olsun... Ama bana bak Salim yarın da bir bokluk çıkarsa kızı unut!" demesiyle gözlerim dehşetle büyürken kapanan telefonla bir düğüm gibi boğazıma oturan yumruyla yutkunmak bile imkânsız hâle geldi. Benden bahsediyordu bu manyak. Peki, ya konuştuğu adam kimdi? Ne tür bir oyunun içine düşmüştüm ben böyle?

Aldığı haberden dolayı keyfi kaçan Kemal öfkeli bir şekilde kendini dışarı attığında Sedat da kafası karışmış bir hâlde hızla peşinden çıktı. Kapı önünde durdukları için bağrışları kulağıma rahatlıkla dolarken duyduğum her bir cümleyle damarlarımdan kan yerine oluk oluk korku akmaya başladı.

"Abi kim bu Salim? Sen ne işler çeviriyorsun anlatsana artık!"

"Uzatma Sedat! Zaten kafam bozuk bir de sana mı laf anlatacağım lan! Çek git başımdan daha fazla asabımı bozma benim!"

"Abi diyorum... Bak bu iş iyice boka battı. Lan, abimsin diye kendi hayatımı da tehlikeye atıp yardım ettim kaçmana ben, sen ne işler peşindesin? Bu Salim denen adam da kim? Kime vereceksin sen bu kızı?" diye bağırmasıyla kırılıp dökülen bir şeylerin sesi kulağıma çalınırken ardından bağırtılar arasında kulaklarıma doluşan kelimelerle benliğimin bir anda buz kestiğini hissettim.

"Bu kahpe yüzünden içerde zehir olmayan günüm geçmedi benim! Hayatımı rezil ettiler lan! Üç kuruşluk velet için tüm ömrümü bitirdiler! Aylardır ne yaşadıysam bu içerdeki yüzünden! Madem ben içerde geberip giderken onlar dışarda günlerini gün ettiler, şimdi de sıra bende aslanım. İkisi de yaşadığım her şeyin hesabını verecek! O kahpe çamurun içinde debelenip dururken o pezevenk sevgilisi onu nerede bulacağını bilemeden arayıp duracak. Bu defa da ben günümü gün edeceğim anladın mı?"

"Sen... Sen bu kızı sattın mı?" diye afallayarak soran sesle gözyaşlarım buz kristalleri gibi gözlerime batarken, duyduğum cümleyle bu saatten sonra ölmenin yaşamaktan daha katlanılır olduğunu kabullenmeye başladım.

"Sattım lan, sattım! Oldu mu? Bu iş yarın gece bitecek, biz de yolumuza bakacağız! Daha da bu konuyla ilgili

ağzını açarsan seni de gebertirim, Sedat. Kardeş mardeş demem elimde kalırsın anladın mı?"

Sonrası yoktu! Sonrası sessizlik, sonrası karanlıktı... Tıpkı yıkılan hayallerim gibi.

Kaç saat daha geçmişti? Yoksa güne mi dönmüştü zaman? Düşünemiyordum. Tepki bile veremiyordum. Kurtulmak için debelenmenin anlamsız olduğunu ne zaman kabullenmişti ruhum? Belki de önce bedenim kabullenmişti bu gerçeği. Öyle ya, artık elimi bile oynatamaz hâle gelmiştim. İplere sürtünüp durmaktan bileklerim kanamaya başlamıştı. Hissediyordum, bileklerimden kayıp giden sıcaklığı. Hissediyordum, ellerimden kayıp giden hayatımı.

Kurtulamayacaktım buradan. Bitmişti işte. Bitmiştim. Bazen hiç ummadığımız bir anda başlarken her şey, bazen de hiç ummadığımız bir anda bitiveriyordu böyle. Benim için de umut en güzel hayalimin gerçeğe dönüştüğü anda bitmişti. Bundan sonra beni ondan kimse ayıramaz dediğim an dibini göremediğim bu çaresizliğe savrulmuştum. Tek başıma kalmıştım burada. Ne gücüm kalmıştı direnmek için ne de umudum. Bitmişti her şey. Tıpkı kapanan gözlerimin ardındaki gibi her şey karanlıktı bundan sonra...

Ayaklarımın altına bulaşan ıslaklık beni huzursuz etmekten ziyade gülümsetirken gözlerimi kamaştıran güneşten korunmak istercesine ellerimi alnıma siper ederek yürüyordum uçsuz bucaksız bir yeşilliğin üzerinde. Islak çimlerden etrafa yayılan orman kokusu yağmurun henüz kesildiğini bana fısıldarken ılık ılık esen rüzgârdan uçuşan elbisemin eteklerini güçlükle zapt ediyordum.

Neresiydi burası? Kurtulmuş muydum gerçekten?

Alabildiğine yeşilden başka gözlerime değen tek bir renk bile olmazken aldığım toprak kokusuna karışmış yağmur kokusundan başka hiçbir şey hissedemiyordum. Sonunu bilmediğim yolda yürümeye devam ederken bakışlarım istemsizce ayaklarıma kaydığında neden çıplak ayaklarla yürüdüğümü düşündüm bir an için. Sonra çocukluğumdan kalma görüntüler döküldü yağmur damlaları misali gözlerimin önüne. Yağmur sonrası kendimi evimizin arka bahçesine çıplak ayaklarla attığım günler. Abimin her defasında hasta olacağım korkusuyla beni paylayarak kucaklayıp eve sokmaları. Her seferinde "Bir daha yapmayacağım," diye söz verirken yağan her yağmur sonrası kendimi yine çıplak ayaklarla ıslak çimlere atışım, sözümü tutamayışım...

"Ne zaman büyüyeceksin sen küçük fare?"

Duyduğum sesle kursağıma yutkunmamı imkânsızlaştıracak bir yumru takılırken adımlarım sanki donmuşçasına bastığım yerde kalakaldı. Aldığım kesik nefesler bana bunun sadece bir hayalden ibaret olduğunu bas bas bağırsa da kalbim bu hayale inanmaya öylesine hazırdı ki.

"Hani söz vermiştin bana? Hani çıplak ayaklarla kendini dışarı atmak yoktu artık?"

Bir kere daha kulaklarımdan kayıp kalbime ulaşan ses içimde bir kelebek sürüsüne can verirken titreyen ellerimi birbirine kenetleyip hayal olabileceği korkusuyla bedenimi ürkekçe ardıma çevirdim. Oradaydı. En son bıraktığım gibi. Beni bıraktığı günkü gibi karşımdaydı.

"Abi?"

Güçlükle aralanan dudaklarımdan kopup gelen fısıltı yüzünde bir gülümsemeye sebep olurken özlemle gözlerimden akan yaşlara engel olamadım.

"Sen... Sen misin gerçekten?"

Aramızdaki bu can yakan mesafeye daha fazla dayanamayıp yok etmek istercesine ona doğru adımladığımda

onun da geri geri adımlaması kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Abi dur, lütfen! Yanına gelmeme izin ver ne olur!" diye acıyla bağırmamla adımlarını bastığı yerde duraksadı.

"Ben... Senin yanına geldim değil mi?"

Ne anlama geldiğini çok iyi bildiğim bu cümleyi böylesi bir mutlulukla söylemem onu öfkelendirse de gözlerinden taşan şefkat çoktan beni sarıp sarmalamıştı bile.

"Benim yanıma gelmenin ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Yine de yanıma gelmek istiyorsun öyle mi?" diye bir cevap arar gibi sorduğunda kalbimdeki huzursuzluğun yarattığı kararsızlığa inat başımı salladım evet dercesine.

"Peki, ya geride kalanlar Zeynep? Annem. Babam. Bir kere daha aynı acıyı yaşarlarsa dayanabilirler mi sanıyorsun? Ya Selim? Bir kanadı zaten kırıkken diğer kanadını da kırarsak nasıl uçar artık o?"

"Ama..."

"Peki, ya arkadaşların? Bir şekilde hepsinin hayatı senin sayende kesişmişken sen gitsen hepsi eksik kalmaz mı?"

Söyledikleriyle kalbimdeki huzursuzluk kötü huylu bir virüs gibi hızla yayılırken huzursuzca yerimde kıpırdandım. Duyduklarımın ağırlığı ruhuma acı acı akarken bir an sonra söylediğiyle bakışlarım yeniden gözlerimin yansıması gözlerini buldu.

"Peki, ya o? O nasıl dayanır yokluğuna?"

Bakışlarıyla işaret ettiği sol yanıma dönmemle mavilerim ezbere bildiği toprak rengine karışırken dokunacak kadar yakınımda ama ulaşamayacak kadar uzağımda kalan sevdiğim adamı görmemle gözlerimden akan yaşlara mâni olamadım.

"Rüzgâr..."

Dudaklarımdan kopup gelen fısıltı sanki onu benden bir adım daha uzağa savurduğunda bir korku sardı yüreğimi.

Kaşları çatıktı sevdiğim adamın. Bana alıştığım gibi bakmıyordu sanki. Kızgınlık mı vardı gözlerinde? Kırgınlık? Daha çok hayal kırıklığı?

"Bana gelmek, ondan gitmek demek biliyorsun değil mi küçük fare? Zaten yaralı olan yüreği alışır mı dersin yokluğuna?"

"Ben... Ben gitmek istemiyorum. Onu bırakmak istemiyorum ama ben... Abi ben oradan nasıl kurtulacağım? Benim hayatımı bitirecekler abi. Nasıl geri döneceğim? Bilmiyorum. Yolumu bulamıyorum."

Abimin buruk gülümsemesi altında bakışlarım çimlere akıttığım gözyaşlarıyla dolup taşarken çaresizlikle söylediğim sözler arasında bileğimi kavrayan elle duraksadım. Başımı kaldırmamla gözlerim bu sefer aşina olduğu aşk kokan bakışlara karıştığındaysa hasret kaldığım adamın söyledikleri kaybettiğim umudu bana bir kere daha geri verdi.

"Ne kadar imkânsız olursa olsun. Ben seni hep bulurum baş belası, unuttun mu?"

Bedenimdeki titremeyle bir anda aralanan gözlerimle, suyun altından çıkmışçasına derin bir nefesi ciğerlerime doldururken etrafta kimselerin olmadığını fark etmemle bir rahatlama sardı bedenimi. Uykudan ziyade bir baygınlık hâlinden kendime gelişim beni her anlamda kendime getirirken bir zavallı gibi bu kadar kolay pes edebildiğim için kendime fazlasıyla öfkelendiğimi hissediyordum.

Gecenin en karanlık anının güneş doğmadan tam önceki o an olduğunu ne çabuk unutmuştum ben. Kalpte inanç varsa umudun da hep var olduğunu ne çabuk silip atmıştım zihnimden. Şimdi ne kadar dibe batmış gibi görünsem de kendimden önce ailem ve Rüzgâr için dayanmak zorundaydım. Buradan kurtulmak için çare aramak

yerine ölmeyi düşünmek bile kendimden utanmama olurken bu gaflet hâlinden çabuk uyanabildiğim için kere daha şükrettim.

Her ne kadar ara ara sanki ciğerlerim sökülecekmiş gibi öksürmeye başlasam da ellerim ipleri çekiştirmekten dolayı acısa da artık kendimden emindim. Madem geceye kadar vaktim vardı, o zaman bir şekilde buradan kurtulmayı başaracaktım. Belki de dün gece gelememeleri bana gönderilen tek şanstı ve ben bu saatten sonra sızlanıp durmak yerine bu şansı en iyi şekilde kullanmak zorundaydım.

Burada geçen sayısız saatten sonra zaman kavramı diye bir şey kalmasa da dışarıdaki aydınlıktan vaktin öğleni geçtiğini tahmin edebiliyordum. Üç gün mü olmuştu yani bugün? Sevdiğimden uzakta güneşin battığı iki geceye mi bakmıştı gözlerim? Ailemin sesini duymadan geçirdiğim kaçıncı saatteydim kim bilir?

Bir ara Kemal pisliği ortalardan kaybolduğunda keşke bir çukura düşse de geberip gitse diye içimden geçirirken karşımda oturup kalan diğer adamın bakışlarını her defasında üzerimde yakalamak iyice tedirgin olmama sebep oldu.

"Ben... Bilmiyordum. Böyle olacağını bilemedim."

Söylediği şeylerle bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde orada gördüğüm anlamsız hüzün kaşlarımı çatmama sebep oldu. Bir yanım içine düştüğüm bu çaresizlikte bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayan bu adamın kendince yaptığı vicdan muhasebesiyle iyice öfkelenirken diğer yanım gerçekten de doğru söylüyor olabilir mi diye düşünmekten alamıyordu kendini. Yine de şu an için tek şansım oysa sonuna kadar kullanacaktım.

"Şey... Tuvalete gidebilir miyim?"

Benden beklenmeyecek bir yumuşaklıkla çıkan sesim karşımdaki adamın bile şaşkınlığa bürünmesine sebep olurken ağzımdan onu öfkelendirecek bir söz çıkmaması

için güçlükle zapt ettim kendimi. Vereceği tepkiyi korkuyla beklerken ayaklanıp yanıma gelerek bir şey söylemeden önce ellerimi, ardından ayaklarımdaki ipleri çözmesiyle yaşadığım rahatlamayı çaktırmamaya çalışarak derin bir soluk bırakıp yavaşça yerimden doğruldum. Açlığın da etkisiyle dönen başımla birkaç saniye sandalyenin kenarına tutunup derin bir nefes aldıktan sonra bileklerimi ovuşturarak önünden ilerledim.

Tahta kapıyı ittirip sanki ardımdan girmesini engellemek istercesine içeri adım atar atmaz kapıyı hızla yüzüne kapattım. Bakışlarım tedirginlikle bileklerimi bulduğundaysa sıyrıklarla berelenmiş yaralı hâlini görmek sanki canımı daha çok yaktı. Kendime acımayı sonraya bırakıp önce daha fazla dayanamayan böbreklerimi rahatlattıktan sonra lavabonun başına geçip ellerimi yıkadım. O sıra kırık aynada karşılaştığım yüzle neredeyse korkudan çığlık atacaktım. Ağlamaktan şişip kızaran gözlerim, beyaza dönen tenim âdeta bir zombiyi andırırken dudağımın kenarında kalan kurumuş kan lekesi kusma isteğimi iyice ayyuka çıkarmıştı.

Ne yazık ki etrafta filmlerdeki gibi buradan kaçmamı sağlayacak ne bir pencere ne de kesici bir alet vardı. Etrafa ne kadar bakarsam bakayım karşımda yıkılacakmış gibi duran bir lavaboyla kötü bir tuvaletten fazlasını bulamazken çaresizlikle oflayıp yeniden kapıyı araladığımda az ötede göz göze geldiğim adamdan hızla gözlerimi kaçırdım. Sanki gözlerime baksa tüm planlarımı anlayacakmış gibi gelmişti. Hoş, ortada henüz keşfedilecek bir plan da yoktu ya neyse işte!

Etrafta da işime yarar bir şey bulamazken hayal kırıklığıyla yeniden sandalyeye oturduğumda eline aldığı iplerle istemsizce irkilmeme engel olamadım.

"Bağlamak zorundayım. Abim görürse..." diye korkumu anlamışçasına sanki özür diler bir ses tonuyla söyledikleriyle

kaşlarım istemsizce çatılırken bir anda aklıma gelen şeyle heyecanlanmama engel olamadım.

"En azından ayaklarımı bağlamasan olur mu? Gerçekten çok fazla acıyor."

Oscar'lık bir performans sergilemem sonucu çocuksu bir masumiyetle söylediklerim bir an için kararsız kalmasına sebep olsa da hafifçe başını salladığında yine bir umut sardı içimi. Ellerimi bağladığında ayaklarımı sandalyenin altına doğru çekip Kemal pisliğinin görmesini engellerken bir zaman sonra onun da yeniden yanımıza dönmesiyle yüzünü gördüğü an kaçıp gitmek isteyen cesaretimi güçlükle zapt ettim.

Vakit neredeyse akşama dönmüş ama ben ayaklarımdaki iplerden kurtulmak dışında bir arpa boyu yol katedememiştim. Hastalık hâli de iyice bedenimi sarmış, dayanma gücümü arsızca sömürürken *"Dayan!"* dedim içimden. *"Biraz daha dayan Zeynep! Allahım sen bana güç ver."*

"Adamlar iki saate gelecek. Onlar gelmeden sen gidip bize birkaç parça bir şey ayarla. Bir de şu pansuman için ıvır zıvırları hallet. Gemide ne kadar kalacağımız belli değil, hazırlıklı olalım," dedi Kemal. Sedat, "Tamam," deyip ayaklanırken neredeyse gitmesin diye yalvaracaktım. Bu Kemal pisliğiyle bir başıma kalmaktansa ikisiyle bir arada kalmak nedense daha güvenli hissettiriyordu.

Ama ne yazık ki her şey her zaman istediğimiz gibi gitmiyordu. Öyle ki Sedat da çıkıp gitmiş, ben de burada aç bakışlar altında bir kere daha savunmasız kalmıştım. Bir süre boyunca sessizce durup dikkat çekmemeye çalışırken bana bulaşmadan yattığı yerde sızıp kalan adamla rahat bir nefes alıp elimdeki iplerden kurtulmak için çare aramaya başladım. Tahta sandalyenin bir kenarında elime değip

duran çivi çıkıntısıyla yüzümde bir gülümseme doğarken bileğimdeki ipleri süratle o çiviye doğru sürtmeye başladım. Her sürtmede elime batan çivi acıdan çığlık atmam için beni zorlarken acının yansıması gibi gözlerime dolan yaşlara inat vazgeçmeden uğraşmaya devam ettim.

Neredeyse çözülmek üzere olan iplerle dilimden dua eksik olmazken kurtulmaya o kadar konsantre olmuştum ki çalan telefonun sesi odaya düştüğünde neredeyse korkudan çığlık atacaktım. Kemal ayısı duyduğu sese homurdanarak uyandığında da bakışları önce beni buldu. Kıpırtısız hâlimi görmesiyle telefonu açıp o adamlarla konuşmaya başladığında yüzündeki keyifli ifadeden işlerin benim için hiç de iyiye gitmediğini anlamış oldum. Telefonu kapattıktan sonra yanıma doğru yanaşmasıyla korkuyla başımı geriye doğru çeksem de arsızca sırıtıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Yeni hayatına hazır mısın bakalım küçük kuş? Aslında düşündüm de neden seni hazırlamaya şimdiden başlamıyoruz ki?" deyip arsız bir tavırla gülmesiyle korku tüm bedenimi esir alırken "Bak hem gidiyorum da. Benden küçük bir anı kalır sana da," deyip yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdığında tüm gücümle yüzüne tükürdüm. Bir an için gözlerini öfkeyle yumup bir kere daha suratıma sert bir tokat attı. "Allah senin belanı versin hayvan herif! Dokunma bana!" diye bağırmamla yeniden kopartmak istercesine saçlarımı çekiştirip üzerime gelmeye başladığında da artık sona geldiğimi anlamıştım.

Tam her şeyin bittiğini düşünürken saatlerdir süren tüm uğraşım en çok ihtiyaç duyduğum anda sonuç verdiğinde ellerimden kayıp giden iple yeniden bir kurtuluş umudu doğdu kalbime. "Seni küçük yılan!" diye tıslayıp üzerime doğru gelen adamla sandalyenin altında tuttuğum ayağımı kaldırıp tam bacak arasına sert bir tekme geçirdim. İki büklüm inleyip yere kapaklandığında hızla oturduğum sandalyeden ayaklanıp kapıya doğru koşmaya başladım. Tam

kapıyı açmaya yeltendiğim an ayağıma taktığı çelmeyle bir anda dizlerimin üzerine kapaklansam da üzerime doğru gelmesiyle neresine denk gelirse delirmiş gibi çığlık çığlığa vurmaya başladım.

"İmdat! Yardım edin!"

Bir an sonra açılan kapıyla, "Abi ne yapıyorsun bırak kızı!" diyen ses ortaya bomba gibi düşerken tüm bedenim korkuyla titremeye başladı.

"Çık lan dışarı! Sana mı soracağım ne yapıp ne yapmayacağımı?" diye Sedat'a doğru bakarak bağırmasıyla boşluğundan yararlanıp ayağımla tam yarasına doğru gücüm yettiğince sert bir şekilde vurdum. Az öncekine oranla çok daha büyük bir acıyla âdeta avlanmış yaralı bir hayvan gibi inleyip kendini yana doğru bıraktığında geri geri sürüklenip korkuyla ayaklandım. Bakışları şaşkınlıkla bende takılan Sedat bir an sonra Kemal'e döndüğünde üzerindeki kazağı koyu bir renge bürüyen kanı görüp, "Abi!" diye bağırarak panikle Kemal'in yanına koştu. Ben de afallamasından yararlanıp aralık kapıdan çıkarak karanlığa doğru koşmaya başladım.

"Tut lan şunu! Oğlum bırak beni, git yakala şu kızı!" diye ardımda kükremesi daha çok korkmama sebep olurken karanlık ormanda nefessiz kalana kadar koşmaya devam ettim. Kulağıma doluşan uluma sesleri, tam tepemde sanki peşime düşmüş gibi beni takip eden dolunayla nefes nefese karanlığa doğru koşarken neredeyse korkudan ölecektim. Karanlık korkum çalı çırpıya takıla takıla koştuğum bu ormanda hiç bilmediğim bir boyuta sürüklenirken batıp çıktığım çamur birikintileri bana hiç de yardımcı olmuyordu. Arkamdan gelme ihtimallerine rağmen zaman kaybetmemek adına ardıma bile bakmazken koştuğum bu yolun sonunun bir ışığa çıkması için dua ediyordum.

"Allahım yalvarırım bana yardım et. Yoluma bir ışık gönder, yalvarırım."

Bir an sonra belimden kavranmamla kendi kulaklarımı bile sağır edecek şekilde çığlık atıp tutulduğum kollar arasında feryat figan debelenmeye başladığımda çığlıklarımın arasında kulağıma dolan sesle günler sonra nefes aldığımı hissettim.

"Zeynep'im, benim... Benim sevgilim, korkma."

Duyduğum sesle bir anda çırpınışlarım son bulurken yüzümü kolların sahibine çevirdiğimde bu karanlık ormanda bile yolumu aydınlatan toprak rengi gözleri görmek mucize gibiydi. Sanki yeniden nefes almak gibiydi.

"Rüzgâr?"

"Buradayım, sevgilim. Buradayım, bir tanem," deyip beni sımsıkı sararak göğsüne bastırdığında sanki inanmaktan korkarcasına yeniden gözlerine baktım. Ellerimle bedenine şuursuzca dokunurken "Gerçek misin Rüzgâr? Burada mısın? Geldin mi?" diye gözyaşları arasında kriz geçirir gibi sayıkladığımda elleriyle yüzümü kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Sen söyle bakalım gerçek miyim, baş belası?" diye sorup alnını alnıma yasladığında bir gülümseme kapladı tüm ruhumu. Gerçekti işte. Yanımdaydı. O an sanki varlığına ilk kez tanık olmuşçasına kollarımı boynuna dolayıp "Buradasın, geldin," diye şaşkınlıkla fısıldadım. Gözlerimde durmayan yaşlarla dudaklarımda engel olamadığım bir gülümsemeyle sevdiğim adama sımsıkı sarıldığımda yaşadığım, rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi artık benim için. Hele ki sözleri...

"Ben sana hep gelirim Zeynep'im, bunu ne zaman anlayacaksın?"

Doğruydu. Hep gelirdi. Hep gelmişti.

Bir an sonra üzerimize doğru gelen seslerle telaşlansam da gelenlerin Eren Abi ve polis arkadaşları olduğunu anlamamla tüm bedenim huzurla gevşedi. Eren Abi de yanıma geldiği gibi bana sarılıp iyi olduğumu görmek istercesine

bakışlarını telaşla bedenimde gezdirdi. Sonrasında yanındaki genç polise dönüp "Seda, hemen Zeynep'i al, araca geç," dediğinde yeniden bir panik sardı içimi. Başımı hızla Rüzgâr'a çevirip "Rüzgâr, o burada... Kaçmış!" diye panikle konuşmaya çalıştığımda beni şefkatle sardı. "Biliyoruz, merak etme güzelim. Sakın korkma tamam mı birazdan her şey bitecek. Şimdi sen lütfen buradan uzaklaş," dediğinde dudaklarından dökülenlerle yeniden bir korku sardı ruhumu.

"Tamam. Ama sen de gel. Birlikte gidelim buradan," diye dolan gözlerimle yakardığımda üzerindeki ceketi çıkarıp üşüyen bedenime sıkı sıkıya sardı. Sonra alnıma hiç kopmak istemezcesine uzun bir öpücük bırakıp "Zeynep'im. Bir tanem geleceğim ben tamam mı, söz veriyorum. Sadece birkaç dakika daha beni bekle," diye fısıldayarak daha ne olduğunu bile anlamadan bir anda eve doğru koşmaya başladı. Eren Abi de ardından bir küfür savurup "Rüzgâr! Lan dursana! Yürüyün çabuk!" diye fısıltıyla bağırarak arkadaşlarıyla peşinden ilerlediğinde Rüzgâr'a bir şey olacağı korkusu tüm bedenimi ele geçirdi. Tam korkularıma yenilip peşlerinden koşmaya yeltenmiştim ki, "Kızım!" diyen ağlamaklı sesleri duymamla gecenin en büyük şokunu ardıma döndüğüm an yaşadım.

"Zeynep! Yavrum!" diye ağlayarak bana doğru koşturan annemi görmemle şaşkınlık yerini tarifsiz bir heyecana bıraktı. Kendimi kollarına atıp, "Annem!" diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda babam da ikimizi birden sardı. "Meleğim, iyi misin yavrum? Bir şeyin yok değil mi kızım?" diye gözyaşları arasında bana sarıldığında bu defa gerçek anlamda o cehennemden kurtulduğumu hissettim. Öyle ya, insanın ailesi yanındaysa başka hiçbir şeye ihtiyacı kalmıyordu.

Babamı, bastığı yeri titreten bir dağ gibi gördüğüm adamı ilk kez bu kadar korkmuş, bu kadar perişan bir hâlde

görmek bile kalbimi paramparça ederken onu abimi kaybettiğimiz o acı günden sonra ilk kez ağlarken görmek dağıtmıştı beni.

"İyiyim... Merak etmeyin, gerçekten iyiyim," deyip sanki hayal olmalarından korkarcasına ikisine birden sıkı sıkı sarılsam da yetmiyordu. Bir an sonra "Hadi, uzaklaşalım artık buradan," diyen Seda Komiser'le de ailemin kanatları altında ışıkların geldiği yöne doğru ilerlerken bir gözüm devamlı arkada Rüzgâr'ı arıyordu.

Etrafı aydınlatan polis arabalarına doğru iyice yaklaştığımız sıra, "Abla!" diye bağırarak bana koşturan kardeşimi görmemle bizimkilerin kollarından sıyrıldım. "Selim!" diyerek ona sımsıkı sarıldığımda da sanki bir an için yaşlarla puslanan gözlerimin önünde abimin sureti belirdi.

"İşte şimdi tam da olman gereken yerdesin, küçük fare."

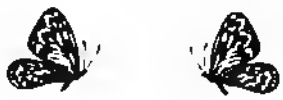
Dudaklarımda buruk bir gülümsemeyle, "İyiyim canım, korkma," diye fısıldayarak kardeşime sımsıkı sarılıp saçlarını öperken polis arabalarının yanından bize doğru koşturan arkadaşlarımla yapbozumun her bir parçası tek tek tamamlanmışçasına bir sevgi çemberinin içinde buldum kendimi. Hepsi buradaydı.

Herkesle yaşadığım duygusallık bir yana en son Mert'e sarıldığımda onu ilk defa ağlarken görmek sanki iyi görünmek adına yaşattığım tüm direncimi de yerle bir etmişti. Onun ağlama sesini duydukça daha fazla ağlamamsa tam bir sinir boşalması yaşadığımı gösteriyordu aslında.

Yeniden bana bakan şefkatli gözlerin karşısında gülümsemeye çalışırken arka tarafa doğru dönen öfkeli bakışlarla bedenim korkuyla o tarafa döndü. Polisler ikisini birden kelepçeli hâlde diğer taraftaki arabalara doğru götürürken istemsizce bir adım geriledim. Bu sırada yüzüne bakmaya cesaret ettiğim Kemal pisliğinin bakacak bir yüzünün kalmadığını görmekse iyi hissetmek bir yana dursun daha çok midemin bulanmasına sebep oldu. Göz göze gelmekten

korktuğum adamın yüzü aldığı darbelerden olsa gerek sanki bir hayvan leşini anımsatıyordu ve bu görüntünün Rüzgâr'ın elinden çıktığını tahmin etmek pek de zor değildi.

Önümden geçip arabaya götürülen adamların ardından bakışlarım Rüzgâr'ı bulduğunda bedenimdeki tüm sızılar şifasını bulmuşçasına dinerken; ona doğru bir adım atacağım sıra yer ayaklarımın altından kaymaya başladığında artık güvende olduğumu bildiğimden usulca kapandı gözlerim. Karanlığa teslim olmadan evvel duyduğum son şey de Rüzgâr'ın korku dolu, "Zeynep!" deyişiydi.

Gözlerimi araladığımda kendimi yine bir hastane odasında bulsam da neyse ki iyi olduğumu söyleyen doktorlar sayesinde eve gelebildik. Herkesin benimle olması yaşadığım kâbusu tahmin edemediğim bir hızla unutmamı sağlarken eve girer girmez kendimi banyoya atıp hem bu kâbusun pisliğinden hem de yüreğimde biriken kasvetten arınmaya çalıştım. Banyodan sonra üzerimi giyinip eşikte beni bekleyen kızlarla beraber salona geçtiğimde herkesin bakışlarını üzerimde bulmak gülümsememe sebep olsa da itiraf etmeliyim ki şu an bakmak istediğim tek yer sevdiğim adamın gözleriydi. Ailem burada olduğu için uzak duruyordu ama ilk andan beri beni sarıp sarmalamamak için kendisini zor tuttuğunu görebiliyordum.

Ben banyo yaparken hazırlandığını tahmin ettiğim hasta çorbası önüme geldiğinde günlerdir tek lokma yiyemediğimden iştahla kollarımı sıvayıp kaşığı elime aldım. Fakat o an bana gülümseyerek bakan gözlerin bir anda solduğunu hissettim. Hafifçe başımı kaldırdığımda annemin ağladı ağlayacak bir hâlde saçlarımı okşayarak "Hadi iç yavrum," demesiyle neden birden kötü olduğuna bir anlam veremesem de bakışlarım tam karşımda oturan Rüzgâr'ı bulduğunda onun acı dolu bakışlarla yaralı bileklerime baktığını

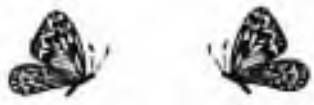
fark etmemle ne olduğunu anladım. Sevdiklerimin acı dolu bakışları yüreğime kendi çektiğim acılardan çok daha ağır geldiğinden sanki hiçbir şey olmamış gibi kazağımın kollarını yeniden indirip sakince çorbayı içmeye devam ettim. Unutmaları için önce ben unutmak zorundaydım.

Yanı başımda annemle babam, ayakucumda elini dizime koymuş bana gülümsemesiyle her şeyin geçtiğini hissettiren Ela, kardeşim, arkadaşlarım, karşımda yanıma gelmemek için kendini zor tuttuğu her hâlinden belli olan sevdiğim adam dururken bir kere daha Allaha şükrettim. Bana hayatımı geri verdiği için...

"Neyse gençler siz de çok yorgun düştünüz. Hadi evlerinize gidin de dinlenin artık."

Benim esneyip durmamın ardından babamın seslenişiyle herkes bu komutu bekliyormuş gibi ayaklanırken benim için en zor olan Rüzgâr'ın gidişiydi. İtiraf etmem gerekirse böyle hayal etmemiştim. Oradan kurtulduğum an sevdiğim adamın yanı başından ayrılmayacağımı hayal ederken şimdi gidişine dur diyememek ister istemez canımı yakmıştı. Ama ayrılık olacaksa da böylesi olsundu zaten...

Misafirler dağıldığında biz kızlarla salonda oturmaya devam etsek de esnemelerime dayanamayan Ela, "Kalk kız Zeyno, vallahi halam haklı. Bir esnedin karaciğerini gördüm buradan. Hadi yatağa!" deyip beni kolumdan çekiştirerek odama sürükleyip yorganın altına tulumba misali bastırdı. Bense direnmek bir yana esnemekten bir türlü kapanmayan ağzımla "İyi geceler," diye fısıldamakla yetindim. Kapanan kapının ardından gözlerim de yorgunluğa daha fazla dayanamazken kendimi uykunun kollarına bırakmam fazla uzun sürmedi.

Uykunun her hâli tatlıydı tatlı olmasına ama ben bir kere yaşadığım ve başka hiçbir şeye değişmeyeceğim o hâli sanki

yeniden yaşıyor gibiydim. Bir kere tadını aldığım ama sonrasında hasret kaldığım bir şeye kavuşmuşçasına uykulu hâlimle yattığım yerde kıpırdanırken, elimin altında hissettiğim ritimlerle bedenim kıpırdanmaktan vazgeçti. Uyku hâliyle sanki ne olduğunu anlamak istercesine çekildiğim sıcaklığa daha da sokulurken alnımda hissettiğim sıcak dokunuşla gözlerim şaşkınlıkla aralandı.

Neyle karşılaşacağımı bilememenin korkusuyla bakışlarımı yan tarafa çevirdiğimdeyse sevdiğim adamın aşk dolu gülümsemesini görmek en güzel rüyalarımdan bile daha güzeldi.

"Rüzgâr?"

"Zeynep'im."

Uyku mahmuru gözlerle gördüğüm sevdiğim adamın yanı başımdaki varlığı bana soracağım tüm soruları unuttururken sadece günlerdir kurduğum hayali gerçekleştirerek sımsıkı sarıldım ona. Başımı tam kalbinin üzerine yasladığımda kalp atışları efsunlu bir melodi gibi dört bir yanımı sararken kokusunda nefes aldım yeniden. Buraya nasıl geldiği değildi önemli olan, burada olmasıydı sadece...

"İyi ki geldin," diye iç çekerek fısıldamamla beni daha sıkı sardı. "Sana biraz daha sarılmasam ölecektim," dediğinde gülümseyip tam kalbinden öptüm. Hızlanan kalp atışları benim de nefesimi hızlandırırken tüm korkularımdan şu saniye arındığımı hissediyordum.

"Rüzgâr... Ama şöyle bir mesele var ki şimdi babam içeri girip bizi bu hâlde görse yapacağı ilk şey seni pencereden aşağı atmak olur," deyip gözlerine bakarak kıkırdadığımda çarpık bir şekilde sırıtıp dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Sen merak etme baş belası, ben işimi sağlama alırım. Sadece bu kapı değil onların kapısı da kilitli," dediğinde gozlerim şaşkınlıkla büyürken "Yalnız Gülce'ye borçlandım, bir ara ona bir hediye alsak fena olmaz. Ela'nın da alacağı olsun, Gülce olmasa neredeyse hırsız var diye bağıracaktı,"

diye huysuzca söylendiğinde evdeki destekçisinin Gülce olduğunu anlamıştım.

Bir zaman boyunca daha sessizce birbirimize sarılmaya devam ederken "Rüzgâr?" diye fısıldadığımda iç çeker gibi, "Zeynep'im," demesi gülümsememe sebep oldu. Bakışlarımı gözlerine çevirip "Bir kere daha söylesene," diye fısıldamamla kahveleri aşkla yanarken o ateşten üzerime savrulan alevleri dudaklarımı yakan dudaklarıyla hissettim. Nerede, hangi zamanda olduğumu unutmuşçasına onun dudaklarında yaşama tutunurken ellerimi bir rüya olmasından korkarcasına yüzünden çekemiyordum. Nefesimin yetmediğini anlamış gibi dudaklarını yavaşça dudaklarımdan çekip gözlerimin içine aşkla bakarken "Zeynep'im," diye yeniden fısıldadığında da gözlerimden akan yaşlara mâni olamadım. O yaşlar dudağımın kenarında kabuk tutan yaraya bulaştığında yaşadıklarım bir bir gözlerimin önüne düşerken sesimi duymalarından korkup başımı göğsüne yasladım.

Sevdiğim adamın elleri saçlarımda şefkatle dolandı. Her dokunuşunda, "Özür dilerim... Özür dilerim sevgilim... Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim..." diye pişmanlıkla yakardığında onun canının yanmasına dayanamayıp gözlerimi gözlerine çevirdim.

Ellerimi yanaklarından benim için kayıp giden pişmanlık dolu yaşlarda gezdirip "Dileme... Sakın özür dileme Rüzgâr. Sen olmasan, şimdi burada olamazdım ki ben. Benim umudum sendin, beni bulacağını bildiğim için nefes aldım ben. Benden özür dileme. Sadece... Beni hiç bırakma olur mu?" diye fısıldadığımda ellerimi tutup dudaklarını usulca bileklerimdeki sıyrıklarda gezdirdi. O her dokunuşunda çektiğim acıları yok ettiğini, yaşadığım her anı hafızamdan silip attığını bilmiyordu ama ben her dokunuşuyla canıma can katan adamın yaşamak demek olduğunu onsuz kaldığım her an bir kere daha anlıyordum.

"Ömrümsün sen. Bırakabilir miyim seni?" deyip bu defa da dudaklarını dudağımın kenarında sızlayan yaraya

bastırdığında kapalı gözlerimden akan yaşlar bu defa acıdan, korkudan değil aşktandı. Kalbimde onu gördüğüm ilk andan beri bir çiçek gibi büyüttüğüm bu aşk artık içime sığmıyor, bazen bir gülüşle bazen de böylesine gözyaşlarıyla yüreğimden taşıyordu. Bu sefer gözyaşında saf aşkın tadı vardı. O an bir şeyi daha anlamıştım ki, aşkın en gerçek hâli iki sevgilinin bedenlerinin bir bütün olduğu an değildi. Aşkın en gerçek hâli iki aşığın gözyaşlarının birbirine karıştığı andı. Sevdiği için gözyaşı dökmekten utanmayan adam aşkın en gerçek hâliydi.

Gözyaşlarımı dağıtmak istercesine başımı iki yana sallarken bakışlarım ellerine takıldığında üzerindeki kızarıklıkların o pisliğin saatler önce geldiği hâlden kaynaklandığını anlamıştım ve bunu bilmek bile mümkünmüş gibi ondan daha fazla nefret etmeme sebep olmuştu. İçimde yanan ateşle tek kelime etmeden bu defa da ben ellerini ellerimin arasına alıp dudaklarımı üzerindeki kızarıklarda gezdirdiğimde tıpkı onun bana olduğu gibi ömrümüzün sonuna kadar ben de onun tüm yaralarına şifa olabilmeyi diledim.

Bir an sonra hafifçe doğrulup kenara bıraktığı ceketinin cebinden beyaz bir kutu çıkardığında yaşadığım duygusallığa tezat bir merakla baktım gözlerine. Kapağını araladığında gözlerime değen gümüş rengi işlemeli toka gözlerimin ışıldamasına sebep olurken "Yuvasını bulacağı ana kadar bana emanetti. Artık olması gereken yerde," deyip avucuma bıraktığında kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Tam ortasında bir camın içine gizlenen papatyayı gördüğümde istemsizce gülümseyip "Çok güzel," derken dudaklarından dökülenler karşısında kalbimin yerinden çıkacağını zannettim.

"Aylar önce... Kumsalda uyuya kaldığın o gece saçlarındaydı bu papatya. Dayanamayıp aldım ve ölümsüz olsun istedim. Sana yeniden kavuşturacağım anın hayaliyle yaşadım," dediğinde "Rüzgâr," diye soludum nefes nefese. "Sen... Sen İzmir'e mi geldin?"

Ve o an yepyeni bir mucizeye daha tanıklık ettim ben. Sevdiğim adamın yanakları kızardı, bakışları mahzunlaştı. Rüzgâr Yücesoy ilk kez karşımda utandı.

"Evet... Ama karşına çıkacak kadar cesur olamadım," dediğinde gülümseyip biraz daha sokuldum göğsüne. "Demek ki delirmemişim. Ben... Bir keresinde seni çok yakınımda hissettim ama özlemden aklımı kaçırmaya başladığımı düşünmüştüm. Oysa sen gelmişsin, benimleymişsin," deyip usulca iç çektiğimde dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Beni hissetmeni dilemiştim. Farkında olmadan dileğim gerçek olmuş," dediğinde gülümsedim.

"Rüzgâr?"

"Efendim sevgilim?"

"Bana bir şeyler söyler misin? Senin sesinle uyumak istiyorum," diye fısıldadığımda da derin bir nefes alırken başımı üzerine yasladığım kalbinin atışlarına ilk kez sesini duyduğum bambaşka bir Rüzgâr Yücesoy karıştı.

"Aşk başlamadan güzel. Kalplerde heyecan, bakışlarda korku olduğu zaman güzel. Birbirimize sezdirmemek için çırpınış, başkaları görmesin diye çabalayış... Gözlerim gözlerinin mavisine değdiği zaman. Aşk başlamadan güzel..."

"Böyle demiş şair. Sanki bizden bahsetmiş. Seninle ben, işte tam da böyleyiz! Bizim aramızdaki şey aşktan daha derin, sevgiden daha güçlü. Nefes almak gibi değil de nefesini kesmek gibi sanki! Başlangıcı olan her şeyin bir gün sonu olur ya, işte o yüzden bir başlangıcı yok gibi, sonu hiç gelmeyecek gibi, gözlerim gözlerinin mavisine değdiği ilk andan beri sanki kaybettiğim bir parçamı bulmuşum gibi... Aşk sadece seninle güzel, seninle olan her şey içinde sen varsın diye güzel... Seni sevmek, kendimi sevmeye başlamam demek. Seni sevmek, aklımla kurduğum bir hayalin kalbimde can bulması demek. Seni sevmek çok güzel, Zeynep'im. Seni sevmek bu hayatta senin kadar güzel olan tek şey!"

"Seni seviyorum, çünkü bütün Evren
sana ulaşmam için iş birliği yaptı."

Paulo Coelho

BÖLÜM -VIII-

Eksik Kalan Sevgili

Bir koku sarmıştı etrafımı habersizce. Sanki en zayıf anımı kollarcasına tüm kalelerimi kuşatmış, beni gafil avlamıştı. Çaresizce varlığına muhtaçlığımdan zevk alırcasına her nefes alışımda kalbime bir adım daha yaklaşıyordu. Her nefes alışımda ruhuma katılıp her saniye biraz daha bana ait oluyordu. Bir koku... Bana ait olmayan bir koku nasıl oluyordu da her zerremi aidiyet hissiyle sarıp sarmalıyordu?

Anlayamıyordum...

Sonra belli belirsiz bir sakinlikte melodik ritimler doluşuyordu kulaklarıma. Aldığım nefesi ömür bilen adamın varlığı nasıl ki tüm benliğime bir ömür yoldaş olmuşsa, kalp atışları da onun için çarpan yüreğime öyle yoldaş oluyordu.

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde sevdiğim adamın kolları arasında olmanın yarattığı huzurla dolanırken ondan başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu benim için. Tutsak kaldığım o cehennemde her saniye biraz daha umudumu kaybetmişken bir daha asla hayal bile kuramayacağımı düşünürken şimdi en büyük hayalimi yaşıyor gibiydim.

Varlığımı hisseden, uykuda olmasına rağmen beni benden iyi bilen adam kollarını bedenime daha da sıkı sarıp beni göğsüne yasladığında şükrediyordum bir kere daha

varlığına. Her dokunuşuyla bedenimden önce ruhumdaki yaraları iyileştiren birine sahip olabildiğim için şükrediyordum nefes aldığıma.

Bedenimdeki yaralardan önce ruhumda sızlayan yaralardan öpmüştü beni Rüzgâr. Tüm benliğiyle önce ruhuma şifa olmuş, gözlerimi korkuyla açtığım her an bana şefkatle bakan bakışlarıyla tek tek parçalamıştı korkularımı. Şimdi her bir zerremle hapsolduğum huzur da bundandı. Uyurken bile dudaklarımdan atamadığım tebessüm ondandı. İçine düştüğüm bu tarifsiz mutluluğun tek sebebi parmak uçlarımda dudaklarının izini bırakan sevdiğim adamdı.

Başımı Rüzgâr'ın sert, ama bir o kadar da rahat göğsüne biraz daha yaslayıp duyduğum yabancı seslere bir anlam vermeyi bir yana bırakarak uyumaya devam ederken âdeta bir sinek vızıltısı gibi tekrar edip duran sesler iyiden iyiye öfkelenmeme sebep oldu bir yerden sonra. Kulağımın dibinde bir sineğin vızıldadığını varsayıp kovalamak istercesine elimi sağa sola sallarken "Zeynep?" diyen uykulu sesle iyice mayışıp, "Efendim?" diye mırıldanarak salladığım elimi yeniden göğsüne bıraktım.

Rüzgâr da uykulu hâliyle beni daha sıkı sarıp uykusuna devam ederken bir an sonra kulaklarıma doluşan şangırtı sesleri aniden gözlerimi aralamama sebep oldu. Uyku mahmurluğuyla bir an için ne hâlde olduğuma anlam veremezken odamı aydınlatan güneş ışıkları da sanki bana bir şeyleri anlatmaya çalışır gibi gözlerimi kamaştırıyordu.

"Zeynep! Zeynep! Allahım sen bize yardım et! Zeynep!"

Âdeta bir ciyaklamayı andıran fısıltıyla kapıya yavaşça vurulduğunu idrak eden beynimle kapalı kapıya doğru boş boş bakmaya devam etsem de bir an sonra yanı başımda karşılaştığım uykulu kahvelere dalıp şapşal bir hâlde gülümsedim. Uyku mahmurluğuyla hâlâ idrak edemediğim gerçeklik yeniden, "Zeynep!" diye cırlayan fısıltıyla karşıma çıktığındaysa elimin altında gittikçe hızlanan kalp

atışlarıyla bir aydınlanma yaşarken bir an sonra gözlerim dehşetle büyüdü. "Rüzgâr... Ama sen?" diye sayıklayıp panikle yerimden kalkmaya çalışırken bacaklarıma dolanan yorganla kendimi yerde bulmam tabii ki kaçınılmaz sonumdu.

Acı dolu bir inleme eşliğinde popo üstü düşüp kaldığım yerde Rüzgâr'ın uyku mahmuru bakışları da gözlerimdeki paniği yakaladığı an yerini dehşete bırakırken birkaç saniye boyunca ben yerde o yatakta birbirimize aval aval bakmaya devam ettik. İkimizin de içine yuvarlandığı boşluk uzaklardan kulağımıza çalınan fazla tanıdık bir sesle yeniden bölünürken ben pencereden atlamamız hâlinde sağ kalma hesabına girmiştim bile.

"Gülce kızım, uyanmadı mı hâlâ Zeynep? Dur sen dur en iyisi bir de ben bakayım. Anne terliğini özlemiştir o..."

Annemin sesinin tüm benliğimde yarattığı panik yetmezmiş gibi Gülce'nin belli etmemeye çalıştığı bir korkuyla, "Şey, Leyla Teyze... Uyanacak, yani uyanmalı. Uyanmak zorunda. Aman yani uyandı sayılır. İşte Zeynep'i bilirsin hep böyle vallahi. Uykusu biraz ağır ya hani bir bilsen biz her sabah Ela'yla neler çekiyoruz? Hatta geçenlerde yine böyle bir uyanamadı bu inanır mısın az daha sınavı kaçırıyorduk. Dur en iyisi ben sana o günü bir anlatayım. İşte o sabahta aynı böyle..." diye saçmalamaya devam ederek annemi kapının önünden uzaklaştırmasıyla rahatlamadan uzak bir nefesi ciğerlerime gönderdim. Deminden beri sinek vızıltısı sandığım sesin Gülce'nin bizi uyandırma çabaları olduğunu da hâliyle anlamış oldum.

Korku dolu bakışlarımla oturup kaldığım yerde kıpırtısız durmaya devam ederken benim bakışlarımı gördükçe daha da panikleyen Rüzgâr hızla yataktan kalkıp beni de kolumdan tuttuğu gibi yerden kaldırdı. O andan sonra panik atak geçirmeye başlamışçasına delirmiş hâlde odanın içinde volta atmaya başladım.

"Rüzgâr ne yapacağız şimdi? Babam içeride, annem içeride ya ikisi de iki adım ötemizde! Biz nasıl uyanamadık, nasıl bu kadar dikkatsiz olabildik? Ne yapacağız biz şimdi? Ya rezil oluruz vallahi. Bak babam sırf seni değil ikimizi birden atar şu pencereden aşağıya! Hem ben ölmek için çok gencim, daha ne planlarım vardı benim..." diye kendi kendime şaşkın bir şekilde saçmalamaya devam ederken Rüzgâr'ın duvara sırtını dayamış hâlde bana delirmişim gibi baktığını görmemle olduğum yerde durup öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Hepsi senin yüzünden! Aklımı başımdan aldın, bak ne hâle düştük!" diye söylenmemle dudaklarında öpülesi çapkın bir gülümseme doğarken benim bu panik hâlime rağmen taşıdığı rahatlığa iyiden iyiye uyuz olup yatağımda duran yastığı aldığım gibi kafasına fırlattım.

Tam ağzını açıp bir şey söyleyeceği sıra her şey yeterince içinden çıkılmaz hâlde değilmiş gibi bu defa da annem kapı kolunu zorlayıp, "Aa niye kilitli bu kapı böyle? Zeynep, uyanmadın mı hâlâ ne bu böyle kış uykusuna mı yattın be yavrum?" diye söylenerek kapıyı açmaya çalıştı. Korkuyla Rüzgâr'ın önüne atlayıp ses çıkarmaması için elimi dudaklarının üzerine kapadığımda dizlerim öyle bir titremeye başlamıştı ki yere yığılıp kalmam an meselesiydi.

Annemin ısrarla kapıyı açmaya çalışmasıyla pes etmeyeceğini anlayıp, "Anne dur ya uyandım ben. Üzerimi değiştirip geliyorum birazdan," diye söylendim. O sıra Rüzgâr'ın dudaklarının üzerine kapattığım elimi öpmesiyle kalbim güneşin altında kalan tereyağı misali erise de onun hâlimizden eğlenen bu hâllerine iyice sinirlenip karnının üzerine elimin tersiyle sertçe vurdum ve bu defa ben gülümsedim.

"Tamam, hadi acele et baban öldüm açlıktan diye söylenip duruyor içerde."

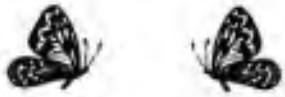
Oflayarak omuzlarımı düşürüp elimi alnıma dayayarak kara kara düşünmeye başladığım sıra bakışlarımı etrafta

gezdirdim. Anlamsız bir heyecanla Rüzgâr'ı kolundan tutup odanın içinde bir yerlere saklamaya çalışsam da çabam takdir edilesi, sonuç içler acısıydı.

"Allah aşkına bu kadar büyük olmak zorunda mıydın? Hem sen niye bu kadar rahatsın, ben tek başıma mı basılmak üzereyim? Rüzgâr niye gülüp duruyorsun?" diye huysuzca söylendiğimde başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Bir sakin olsana artık sen," deyip çeneme hafifçe dokunarak dudaklarıma varla yok arası bir öpücük bıraktığında beklemediğim bu dokunuş karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp şaşkın ördek yavrusu gibi suratına aval aval bakakaldım.

"Şimdi içeriye geç. Sen kızlarla beraber annenleri oyalarken ben kimseye fark ettirmeden çıkarım evden tamam mı?" dediğinde de telaşla başımı salladım. Kapıyı açacakken kolumdan tutup, "Günaydın öpücüğü?" diyerek dudaklarıma bu defa tutkuyla kapandığında da aniden girdiğim büyünün etkisiyle bir an için yine ondan başka her şeyi unutmuş paralel bir evrende sevdiğim adamla baş başa kalmıştım. Öyle sahiplenici, öyle aşkla öpüyordu ki sanki yer ayaklarımın altından kayıp gidiyordu. Ellerimi tutunmak istercesine omuzlarına bırakıp öpüşüne aynı aşkla karşılık verirken tek eliyle belimden kavrayıp biraz daha daralttı mesafeleri. Bir an sonra içeriden gelen seslerle nefes nefese birbirimizden uzaklaştığımızda da sağ elimi kirli sakallı yanağında gezdirip bu defa yanağına tutkudan uzak masum bir öpücük bıraktım. Bana sıcak çikolatayı andıran gözlerinin içine bakıp korkusuzca, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadığımda alnıma en az benimki kadar masum bir öpücük de o bıraktı. "Sırf sen beni seviyorsun diye kendimi seviyorum ben artık," diye fısıldadığında aşk dolu kahvelerin içinde bana bakan yüreği yaralı masum çocuğa şefkatle gülümsedim ve etrafı kolaçan ederek odadan çıktım.

Kızlara annemleri oyalamaları için işaret verip peşimden gelen Rüzgâr'ı dışarı ittirdim. "Kalbime iyi bak baş belası," deyip gülümseyerek merdivenleri hızlı hızlı inip gözden kaybolduğunda hâlâ şapşal bir hâlde gülümseyerek ardından bakmaya devam ediyordum.

Rüzgâr'ın gidişinden sonraki saatler annemin söylenmeleri ve buradaki tanıdıklarımızın geçmiş olsun ziyaretleriyle geçerken herkese iyi olduğumu söylemekten fenalık geçirir hâle gelmiştim. Neyse ki tüm gün attığı mesajlardan sonra geceye doğru arayan Rüzgâr'la yerine gelen yaşam enerjimle kendimi odama atarken onun aşk dolu sesini duymak kalbime çok iyi gelmişti. Onunla böyle eskisi gibi olmayı öyle çok özlemiştim ki.

"Bugün Bahar aradı beni biliyor musun?" dedim, bir an sonra aklıma gelen detayla. Bir an için ses gelmese de, "Öyle mi?" diyen sesini duymamla sanki görecekmiş gibi başımı sallayıp gülümsedim. "Evet. Geçmiş olsun demek için aramış, bir ara bize gelmek istediğini söyledi. Belki birlikte gelirsiniz böylece seni de görmüş olurum," dediğimde, "Olur... Olur, tabii geliriz," diye anlam veremediğim bir gerginlikle cevap vermesi nedense huzursuz olmama sebep oldu.

"Rüzgâr bir şey mi oldu, sesin bir garip geliyor?"

"Yok, ne olabilir ki yorgunum sadece. Neyse bir tanem hadi dinlen sen de artık sabah konuşuruz," diyerek beni geçiştirmeye çalıştığında istemsizce kaşlarım çatılsa da, "Peki, iyi geceler," deyip telefonu kafa karışıklığıyla kapattım. Ses tonuyla içime düşen şüphe tohumları bu tavrıyla yeşerip boy vermişti sanki bir anda. Elinden gelse sabaha kadar konuşmaya devam edeceğini bildiğim adamın bu tavrı gece gece canımı sıkarken birkaç saniye daha boş boş kapanan

telefona bakıp sıkıntıyla komodinin üzerine bıraktım. Üzerimi değiştirdikten sonra yatağa yerleşip yorganı kafama kadar çekerken kalbimden geçen tek dilek bundan sonra belaların bizden uzak olmasıydı.

Ertesi günse benim pek de alışık olmadığım bir şekilde geçmiş, yaşadığım o kâbusu unutmak istesem de bir kere daha her detayına kadar hatırlamak zorunda kalmıştım. İfade için emniyete gittiğimizde Rüzgâr'ı da orada bulmak kalbime taklalar attırsa da babamın ilk kez ona bir şeyleri sorgularcasına bakması paniklememe sebep olmuştu. Rüzgâr yalnızca yanımda olmayı düşünerek buraya gelmişti ve ben de sadece yanımda olacağını düşünerek mutlu olmuştum ama anlaşılan ikimiz de babamı hesaba katmamıştık.

Sanırım artık üzerine düşünmemiz gereken yeni bir sorunumuz vardı.

İfade verdiğim günün üzerinden iki gün daha geçmiş, tıpkı ruhumda açılan yaralar gibi bedenimdeki yaralar da yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı. Artık aynaya baktığımda dudağımın kenarında belli belirsiz karşıma çıkan yara ya da bileklerimde kabuk tutan sıyrıklar bile canımı acıtmıyordu. Yeni güne yaptığım sıcak bir banyoyla başlamak tüm kaslarımı en az sinirlerim kadar gevşetirken keyifli bir hâlde odama geçtikten sonra üzerime kalın birkaç parça kıyafet geçirerek doğruca mutfağa geçtim. Bu sabah annemin söylenmelerinden bıkmış olmamdan mıdır yoksa bu akşam gidecek oluşlarından mıdır bilmem erkenden kalkıp onlara kendi ellerimle güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamak istedim.

Keyifle geçen kahvaltının ardından da hep birlikte evden çıkıp güzel havanın tadını çıkarırcasına hızlandırılmış bir İstanbul turu yaptık birlikte. Geldikleri günden beri evden

çıkamayan ailemle birlikte biz de bunca zamana rağmen hiç gezemediğimiz yerleri hayranlıkla gezdik. Akşamüzerine doğru da Ayşe Teyze'nin daveti üzerine soluğu Ali Abi'nin kafesinde aldık. Hep birlikte kafeye geçtiğimizde kapıda bizi göz kamaştıran gülümsemesiyle Ali Abi karşılarken burada olmayı bile ne kadar özlediğimi düşündüm o an için.

"Hoş geldiniz," diyen Ali Abi'yle tokalaşan babam, "Hoş bulduk Ali, vallahi sana da zahmet verdik be oğlum," deyip babacan bir tavırla omzunu sıvazlarken "Ne demek Ahmet Abi şeref verdiniz buyurun içeri geçelim," dediğinde hep birlikte içeriye girdik. Biz içeri geçerken arkada kalan Gülce de sevgilisine kaçamak bakışlarla gülümseyip peşimizden geldi. Kafedeki yoğunluk aşağı yukarı tahmin ettiğim gibiyken Ali Abi cam tarafında üç masayı birleştirmiş, bizim için geniş bir sofra kurdurmuştu. Mutfaktan çıkan Ayşe Teyze de bizimkilerle selamlaşıp annemle kırk yıllık ahbap gibi sarılıp sohbete başladığında biz de masadaki yerlerimize yavaştan geçmeye başladık. Ben de bu sıra diğer çalışanlarla ayaküstü sohbet edip bizimkilerin yanına geçecekken kapıdan girenleri gördüğümde gülümsedim.

Ege, Güney, Rüya ve Rüzgâr bize doğru yaklaşırlarken iki gündür yüzüne hasret kaldığım adamı görmek kalbime can suyu vermişti sanki. Rüya'yla sıkıca sarılıp diğerleriyle selamlaştıktan sonra hep birlikte masaya geçtiğimizde de sol çaprazımda duran adama kaçamak bakışlar atmaktan alamıyordum kendimi.

Bir yanda çiçeği burnunda nişanlılar büyüklere çaktırmadan kıkır kıkır cilveleşirlerken diğer yanda Gülce'yle Ali Abi birbirlerine bakışlarıyla aşklarını fısıldıyorlardı âdeta. Onların bu tatlı hâlleri içimi sımsıcak ederken bir zaman sonra kafeye giren Ece'yi görmeleriyle ister istemez bir gerginlik sarmıştı etraflarını. Suçlu çocuklar gibi Ece'nin gelişiyle birbirlerinden kaçan gözleri canımı sıkarken ister istemez yüzüm asılmıştı bu hâlleriyle. Ece, geçen günlere inat

şimdilerde çok daha iyi görünürken bacağındaki alçının da çıkmış olduğunu fark ettim. Kolunda hâlâ küçük bir sargı olsa da belli ki o vahim kazanın yaralarını ruhen olmasa da bedenen atlatmaya başlamıştı.

"İyi akşamlar herkese," deyip gülümseyerek masaya yaklaşan Ece yanıma geldi. "Çok geçmiş olsun, Zeynep," dediğinde biraz şaşırsam da ayağa kalkıp, "Teşekkür ederim," diyerek sarılmasına karşılık verdim. Yüzünde samimiyetsiz en ufak bir şey yakalasam belki de bu karşılığı veremezdim ama sanki karşımda aylar önce sataşıp durduğum kız değil de bambaşka biri var gibiydi. Üzerinde taşıdığı bu hüzünlü hava gözlerine de yansımış gibi yorgun bir denizi andırıyordu sanki. Yeniden masaya oturduğumuzda Ece'nin bakışları bir an için karşı karşıya oturan Ali Abi'yle Gülce arasında gidip gelse de sonrasında buruk bir tebessümle başını diğer yana çevirdiğinde bu garip hâli ister istemez düşündürmüştü beni.

Daha Ece'nin gelişinin artçılarını üzerimizden atamadan bir süre sonra da tüm yakışıklılığıyla Eren Abi kafeyi, "İyi akşamlar millet," diyerek doldurduğunda yüzümde gülümsemeyle ayaklanıp "Hoş geldin abi," diyerek ona sarıldım. "Hoş bulduk bücür," diye sırıtıp kaşlarımı çatmama aldırmadan elini omzuma atarak benimle masaya geçtiğinde bizimkilerle selamlaşıp Rüya'nın yanındaki boş sandalyeye heybetli bedenini bıraktı. Yerime geçerken büyükleri bir yana bırakıp bu defa masanın bir ucunda yan yana oturmuş herkesten bambaşka bir dünyada laf dalaşına giren Ömer'le Selim'i görmek yüzümde şefkat dolu bir gülümsemenin doğmasına sebep olurken ikisine birden göz kırpıp yerime oturdum.

Bugün Ömer'in de bizimle olmasını çok istediğimizden yurt müdürüne âdeta yalvararak birkaç saat için de olsa izin almayı başarmıştık. Selim ilk başlarda yaz boyu dilimden düşürmediğim Ömer'i çok kıskanmıştı ama nasıl olduysa

bir araya geldiklerinde bir abi şefkatiyle sahiplenmişti onu. Bütün gün bizimle gezen Ömer'e âdeta büyümüşte küçülmüş bir adam gibi abilik yaparken, Ömer'in ona olan hayranlık dolu bakışları da hepimizi mutlu etmişti. Sonunda kendi yaşına yakın bir abi bulmanın mutluluğunu yaşadığından bütün gün Selim'in peşinden ayrılmamıştı.

Herkesi bir araya toplayan akşam son derece keyifle geçmeye devam ederken bir ara lavaboya geçtim. İçeri geri döndüğümdeyse Rüzgâr'la babamın masada olmadıklarını görmek meraklanmama sebep olurken bakışlarımı hızla etrafta gezdirmeye başladım. Tuvalet tarafında kimsenin olmadığını fark edip adımlarımı arka taraftaki bahçeye doğru heyecanla yönlendirirken bir an sonra kulağıma gelen tanıdık seslerle neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Başımı hafifçe dışarıya doğru uzatıp sesleri doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışırken babamla Rüzgâr'ın karşılıklı durduklarını gördüğümde kalbim biraz telaş, biraz da merakla hızlandı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bir gün bu konuşmayı yapmak zorunda kalacağım diye kız babası olacağımı öğrendiğim günden beri kendimi hazırlamaya çalışmıştım ama şimdi görüyorum ki bu konuşmanın bir baba için kolay olması imkânsızmış. Sana ne demeliyim, ne söylemeliyim, bu işin doğrusu yanlışı nasıl olur inan ben de bilmiyorum. Belki eski kafalıyım ama sevmenin ne demek olduğunu bilmeyen bir adam da değilim. Sevdayı da yaşattığı acıyı da yaşayarak öğrendiğimden iyi bilirim. Bu yüzden belki de Zeynep İzmir'e döndüğünde anlamıştım kızımda bir şeylerin değiştiğini..."

Babamın söyledikleriyle o günlerde yaşadığım acılar kendilerini hatırlatırcasına sızlarken elimi istemsizce kalbimin üzerine bastırdım. Babam biliyordu. Her şeyin farkındaydı ama tek kelime etmemişti bana. O an Rüzgâr'ın babamın karşısında yaşadığı mahcubiyet, gözlerinde okuduğum suçluluk duygusu benim canımı yakmıştı. Çünkü

asıl ben ona karşı mahcuptum. İstemeden de olsa ben onun canını yakmıştım.

"Bilmiyordum kimin için acı çektiğini, bilmediğim bir adama öfke duyuyordum ben o zamanlar..."

Babam sesinden okunan bir kızgınlıkla konuşmaya devam ettiğinde Rüzgâr'ın gerilen bedenini buradan bile hissettiğimden içim ona sarılma ihtiyacıyla dolup taştı. Babam kendince haklıydı belki ama bilmiyordu ki karşısındaki adamın beni kendi canından öte tuttuğunu.

"Sonra bu başımıza gelenler... Kızımı koruyamadığım düşüncesi öyle çok yaktı ki canımı! Bir gün baba olursan can parçanın canı yandığında nasıl ölmekten beter hâle geldiğini anlarsın. Onu bulana kadar ciğerimi yakan nefesleri onu gördüğümde almaya başladım sanki. O ana kadar hiçbir şeyin, kimselerin farkında değildim ama sonra bir şey oldu. Bir şey gördüm ben..." deyip ne ifade ettiğini çözemediğim bakışlarıyla Rüzgâr'a döndüğünde Rüzgâr'ın bedeni ne duyacağının endişesiyle daha da gerildi. Kalbimse babamın söyleyeceklerinin merakıyla biraz daha hızlandı.

"Kızım düşecekken onu benden evvel tutan bir adam vardı. Baktığım yerde kızımın elini tutan bir adam vardı. Sanki acısını kendine katmak ister gibi tutuyordu elini. Benim kızımın gözlerine bir başka bakıyordu. Sanki bu hayatta daha kıymetli bir şey yokmuş gibi... " deyip derin bir nefes aldı. "Sen benim kızıma böyle bakıyordun. O zaman anladım. O zaman gördüm. Ben ne gördüğümü iyi biliyorum ama yine de senden duymak istiyorum. Kızımı ardımda bırakıp gönül rahatlığıyla gideceksem duymam lazım. O yüzden şimdi söyle bana... Zeynep'in sendeki yeri ne?"

Babamın sorduğu soru karşısında ben nefesimi tutup Rüzgâr'ın dudaklarından dökülecek kelimelere muhtaç hâlde beklerken Rüzgâr birkaç saniye sessiz kalmaya devam etti. Sonrasında yüzünde varla yok arası dursa da

gözlerini aydınlatan bir gülümsemeyle konuşmaya başladığında boynumdaki kelebeğe sımsıkı tutunup ondaki yerimi dinlemeye başladım.

"Ne için yaşadığımı, neyi beklediğimi bilmeyen bir adamdım ben. Sonra bir gün bir kız çıktı karşıma... Onu gördüğüm ilk an bir şeyler oldu bana. Bilmediğim, tanımadığım şeyler... Önce kaçtım bana hissettirdiklerinden. Yabancıydı çünkü, sanki hiç bilmediğim yerden çıkmıştı karşıma ama sonra dayanamadım, bana yaşattığı her duygunun peşinden gittim. Mutluluksa mutluluk, acıysa acı. Hep daha fazlası oldu onunla... Önce aklımı sonra kalbimi ele geçirdi. Ondan başka bir şeyi düşünemez oldum. Ondan başka bir şeyi göremez oldum ve bir gün yokluğuyla yüz yüze geldiğimde anladım. Sevmek dedikleri böyle bir şeymiş. Ben Zeynep'i çok sevdim. Kimseyi sevmediğim gibi sevdim. Şimdi bana soruyorsunuz ya onun bendeki yerini... Tek bir şey söyleyebilirim aslında; ucunda ölüm bile olsa önce Zeynep! Nefes aldığım müddetçe benim için sadece Zeynep..."

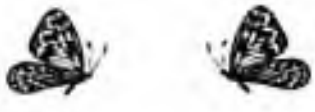
Bir süre hafifçe kısılan gözleriyle Rüzgâr'a bakmaya devam eden babam bir an sonra eliyle Rüzgâr'ın omzunu hafifçe sıkıp, "Emanetime iyi bak evlat," deyip gülümsedi. O an Rüzgâr'ın yüzünde doğan rahatlamış ifade bana da dakikalar sonra nefes aldırdı. Bir an sonra babam kapıya doğru yönelirken Rüzgâr'a arkası dönük hâlde "Yalnız bu konuşma aramızda kalsın. Daha kızımla bunları konuşmaya hazır değilim," diye kıskanç bir tavırla söylenerek içeri geçtiğinde hızlı adımlarla koşturup kendimi yeniden tuvalete attım. Saçıma başıma çeki düzen verip yüzümde ağlamaktan dağılan rimeli temizledikten sonra gülümsememe engel olamadan derin bir nefes alıp yeniden içeri geçtiğimde sanki içim içime sığmıyordu. Babam bizi onaylamıştı. Bundan daha güzel bir şey olabilir miydi?

Keyifle ve sürprizlerle geçen gecenin sonuna geldiğimizde hepimiz dışarı çıkmak için hazırlanırken Eren Abi Rüya'ya dönüp "Araban yoksa bırakayım seni?" diye sorduğunda Rüya gülümseyerek başını sallayıp "Olur," dedi. Onlar annemlere iyi yolculuklar dileyerek beraber arabaya doğru geçerlerken yanı başımda öfkeli bakışlarla onlara bakan Ege gergin bir hâlde, "İyi akşamlar," deyip arabasına atladığı gibi korkunç bir hızla gözden kaybolduğunda kazasız belasız eve varması için ardından dua ettim. Rüya'nın ona ördüğü duvarlar her geçen gün biraz daha yükseliyordu ve o duvarlara çarptıkça canı yanan Ege kontrolünü kaybetmek üzereydi. Onlara dair tek temennim işler sarpa sarmadan aralarındaki sorunları çözebilmeleriydi.

Kafeden ayrıldığımızda da önce Ömer'i yurda, ardından annemleri havaalanına bıraktık. Ayrılıklar her daim hüzün kokardı da uğurladığına bir gün yeniden kavuşacağını bilmek insana dayanma gücü veriyordu. Ve tabii bir de annemin vedalaşma sırasında kulağıma fısıldadığı sözler bana hüzünlenme fırsatı bırakmamıştı.

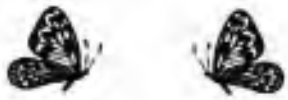
"Umarım boynundaki R her kimse bu gözyaşlarını hak ediyordur demiştim ya sana... Galiba hak ediyormuş kızım."

Sadece babam değil annem de bizi onaylamıştı. Levent Yücesoy ise artık karşımızda durmayacağının sözünü vermişti. Galiba bu defa tamamdık. Mutluluğa ilk kez bu kadar yakındık.

Annemlerin eve dönüşünün üzerinden iki gün geçmişti. Aramızdaki tüm sorunlar daha fazla canımızı yakmadan çözüldüğü için de Rüzgâr'la ikimiz âdeta balayında gibiydik. Okulda, sonrasında, fırsatını bulduğumuz her anda birbirimize koşuyorduk ve ayrı geçirdiğimiz onca zamandan sonra

birbirimizde açtığımız yaraları yine biz sarıyorduk. Tabii yaşadığım bu kaçırılma olayıyla Rüzgâr'ın yapacağımız o konuşmayı unutması da ayrıca rahatlatmıştı beni. Çünkü o sabah tüm cesaretimle Levent Yücesoy'un karşısına dikildiğimde hiç beklemediğim bir tavırla çıkmıştı karşıma. Ben bizi kabullenmesi için ona yalvaracakken hiç beklemediğim bir şekilde o benden af dilemişti. Ve benden sadece Rüzgâr'a yaşananları anlatmamamı istemişti. Benim derdim de zaten Rüzgâr'ın bu olanları asla öğrenmemesiydi. O yüzden önünü ardını sorgulamadan çıkmıştım oradan. Sonrasında yaşadıklarım hâlâ kâbuslarıma girse de Rüzgâr'la aramızdaki tek engelin ortadan kalktığını bilmek her şeyden önemliydi benim için. Sonunda bitmişti işte. Bundan sonra kimse bizim canımızı yakamayacaktı.

Günlerimiz uzun zaman sonra sorunsuz, belasız ve huzur dolu geçerken pazar akşamı da tüm ekip bizim evde toplanmaya karar verdik. Yaşanan zor günlerden sonra hepimizin biraz olsun mola vermeye ihtiyacı vardı. Birlikte keyifle yediğimiz yemeğin ardından salondaki koltuklara, minderlere kurulduğumuzda Ela'nın ısrarıyla yeniden sessiz sinema oynamaya başladığımızda da eminim ki herkesin aklına aylar önce yine bu salonda oynadığımız oyun gelmişti.

O zaman ne birbirlerinin gözlerine böyle korkusuzca bakabilen bir Ali ile Gülce çifti vardı ne de parmaklarında nişan yüzükleriyle ellerini birbirlerinden ayıramayan Ela ve Güney. O zamanlar düşman sandığım Rüya şimdi bana varlığıyla güç verirken umursamazın teki sandığım Ege şimdi acı çektiği her hâlinden belli olan bakışlarını Rüya'dan ayıramıyordu. Zaman öyle tuhaftı ki bir anda her şey tepetaklak olmuştu sanki.

Ve bir de biz vardık şimdi... Kaybolmamdan korkarcasına beni yanından bir an olsun ayırmayan, soluğuma can olan adamla yalanların, gizli saklıların gölgesinde değil el ele kalp kalbe yan yanaydık sonunda...

Güle oynaya oyunumuza devam ederken "Eren'e de haber verseydik keşke," diyen Güney bakışlarını Ela'ya çevirdiğinde ondan önce davranan Rüya oldu. "Bu gece nöbeti vardı onun istese de gelemezdi zaten," diyerek olağan bir şeyden bahsediyormuş gibi sakin bir tavırla cevap verdiğinde, öfkeyle söylendi Ege.

"Sen o herifin ajandası mısın kızım? Sana ne işi olup olmadığından?"

Ege'nin öfkeyle söylenmesi Rüya'nın kaşlarını çatmasına sebep olurken vakur bir tavırla buz gibi bakışlarını Ege'ye çevirdi. "Sana mı soracağım neyi bilip bilmeyeceğimi? Seni ne ilgilendirir?" diyerek başını çevirdiğinde Ege'nin hayal kırıklığı dolu bakışlarını görememişti belki ama her birimiz o bakışlardaki acıyı kalbimize bata bata görmüştük. Rüya ilk kez Ege'ye karşı bu denli soğuktu ve bunu görmek sadece Ege'nin değil bizim de canımızı yakıyordu. Çünkü bu soğukluk Rüya'nın acısından, pes edişinden geliyordu.

"Ee... Şey ya okul nasıldı ama? Sizi yine el ele görenler nasıl da ağzı açık ayran budalası gibi kalakaldılar," diye gülerek söylenip konuyu değiştirmeye çalışan Mert'e gülümsedik. Fakat o sıra Ege'nin sesinde çaresiz bir sakinlikle sanki kendisiyle konuşuyormuş gibi "Gerçek aşkın karşısında ne durabilir ki... Eninde sonunda bir araya geleceğiniz belliydi zaten," demesiyle bakışlarımız şaşkınlıkla onu buldu. Sonrasında Rüzgâr'la bakışlarımız yine birbirini bulurken bir an sonra Rüya'nın dudaklarından alayla dökülen sözler âdeta bir buz kütlesi gibi ortamıza düştü.

"Sen aşktan ne anlarsın ki?"

Rüya'nın tavrıyla iyiden iyiye gerilen ortamı artık Mert'in sululukları bile kurtaramazken bir süre abur cuburların hışırtılarından başka ses duyulmadı odada. Sanki

herkes konuşmaktan korkarcasına ağzına bir şeyler tıkıştırıp duruyordu. O sıra ara ara titreyip duran telefonunu her defasında sessize aldığını fark ettiğim Rüzgâr'a dönüp elindeki telefona bakarken babasının aramasını reddettiğini gördüğümde şaşırdım.

"Rüzgâr niye açmıyorsun? Baban sonuçta, belki önemli bir şey söyleyecektir," dediğim an garip bir şekilde ortamı buz gibi bir sessizlik sararken diğerlerinin de anlamsız bir şekilde bakışlarını benden kaçırmaları huzursuz olmama sebep oldu.

"Ne oluyor böyle ne bu garip hâller? Siz benden bir şey mi saklıyorsunuz?"

Yeniden Rüzgâr'a döndüğümde onun öfke dolu bakışlarını görmek beni afallatırken bir an sonra aklıma gelen şeyle kalbim korkuyla çarptı. Bakışlarım telaşla Mert'i bulduğunda onun bana özür diler gibi bakması tüm mutluluğumu alıp götürürken günlerdir sevdiğim adamda hissettiğim tuhaflığın sebebini sonunda anlamış oldum. Rüzgâr biliyordu. Asla duymaması gereken ne varsa hiç olmaması gereken zamanda duymuştu. Tam da her şey yoluna girmişken...

Bakışlarım panikle Rüzgâr'a döndüğünde onun yere sabitlediği gözleri işimi daha da zorlaştırırken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yine de anlamsız bir çabayla, "Rüzgâr, bak bilmediğin şeyler var önce konuşalım," diye telaşla konuşmaya çalışsam da yerinden ayaklanmasıyla kalbim korkuyla çarptı. Gideceği düşüncesi kalbimi tekletse de beklemediğim anda bana elini uzattığında o eli tutmaktan başka hiçbir şey düşünmedim. Diğerlerinin anlayış dolu bakışlarıyla salondan çıktığımızda da üzerime montumu almamla birlikte evden çıktık. Hiç konuşmadan elimi tutan elinden aldığım güçle onun yanında ilerlerken yine her şeyin altüst olduğunu görmek ağlamak istememe sebep oluyordu.

Arabaya binip yola çıktığımızda onun bu sessizliği canımı daha çok yaksa da ne yapmam ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sadece aşkın yakıştığı gözlerindeki acıya şahit olmaktansa kendi canımın yanmasını tercih ederdim. Neden hep böyle oluyordu? Neden bir yerde hep acı çekmek zorunda kalıyorduk biz? Sorular hep vardı, ama cevaplar asla gelmiyordu.

Bir zaman sonra onun evine geldiğimizi anlamamla aynı sessizlikle adımlarına ayak uydursam da yukarı çıktığımızda artık sessiz kalmaktan çatlayacağımı hissedip sabırsızca, "Rüzgâr?" diyerek karşısına geçtim.

Sanki suçluymuş gibi gözlerime bakamaması öfkelenmeme sebep olurken çenesinden tutup gözlerini gözlerime çevirdiğimde o kahvelerde gördüğüm acı buz kristalleri gibi kalbime battı. Onun gözlerindeki acıya dayanamayıp sıkıca beline sarılırken başımı göğsüne yaslayıp, "Ne olur böyle bakmasın gözlerin. Canım yanıyor sen böyle bakınca," diye çaresizce fısıldadım.

Bir süre iki yanında duran kolları sonunda beni sarıp sarmaladığında gülümsesem de çektiği acı benim canımı yakıyordu hâlâ. Birbirimize sarılı hâlde öylece dursak da sonrasında yavaşça kendimi geriye çekip elinden tutarak onu kanepeye doğru yönlendirdiğimde ben de yanına oturup koluna sarılarak çenemi omzuna yasladım.

"Neden hep böyle oluyor Zeynep? Neden hep bir şeyler eksik kalmak zorunda?" diye acıyla fısıldadığında boğazıma bir düğüm daha takılırken gözlerimde parlayan yaşları yok sayıp dudaklarımı omzuna bastırdım. Onun konuşup rahatlaması için sessiz kalmam gerektiğini biliyordum.

"Onun gözleri önünde gün be gün öldüm ben... Niye yaptı bana bunu? Ben kendimi suçlarken bahtsızlığıma lanet ederken hiç mi üzülmedi? Ben... Affedemiyorum, sen benim yüzümden acı çektin!"

"Senin yüzünden değil Rüzgâr. Hiçbir şey senin suçun değil," diye bu saçma düşünceden kurtulsun istercesine öfkeyle soludum. Onun suçu değildi. Bu yaşadıklarımız ikimizin de suçu değildi. Biz sadece yaşamak zorunda kalanlardık.

"Annem gitti benden. O günden sonra ben onu baba değil aile bildim. Öyle güvendim, öyle çok sevdim. Ama şimdi sadece babamı değil ailemi de kaybetmişim gibi hissediyorum. Yokluğunda sana hasret kaldım. Şimdi sen varsın, ama ailemi kaybettim... Ben... Ben niye hep eksik kalıyorum?"

Sevdiğim adamın herkesten sakladığı, belki de en masum en savunmasız hâliyle acı çekercesine fısıldadıkları yüreğimi paramparça ederken bu yaşananları ona nasıl unutturacağımı bilmiyordum. Ama hiç değilse bilmediklerini de duysun, biraz da olsa iyi hissetsin istiyordum.

"Rüzgâr... Bilmediğin şeyler de var. Baban... Yaptıkları için gerçekten pişman olmuş. Ben o gün onunla konuşmaya, bizi kabullenmesi için ne isterse yapacağımı söylemeye gitmiştim ama orada karşıma çıkan adam pişmanlıktan yüzüme bile bakamaz hâldeydi. O da anlamış. O da yaptığı her şeyin yanlış olduğunu anlamış Rüzgâr. Korkularına yenilip yaptığı her şey için pişman olmuş. Bana anlattı bunu. Karşıma çıkmaya cesaret bulamadığını, ama artık bizim mutluluğumuzdan başka bir şey istemediğini söyledi. Ben inandım ona, gerçekten..."

Bir başkası duysa bu söylediklerimi, kahkahalarla gülerdi belki de hâlime. Ne de olsa bana onca acıyı yaşatan adamın avukatlığını yapar hâle gelmiştim ama umurumda değildi. Eğer bunları duymak sevdiğim adamın acısını biraz olsun yok edecekse, duymak istediği her şeyi söylemeye razıydım ben...

Sözlerimin ardından Rüzgâr bakışlarını bana çevirip gözlerime ıslak kahveleriyle bakarken elini yavaşça yanağıma yaslayıp acı içinde çırpınan bir aşkla fısıldadı.

"Sen... Öyle güzelsin ki! Kalbin öyle güzel ki Zeynep'im... Aklından geçenleri, ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama yapma... O benim babam, bu hayatta güvendiğim tek adam ama bu yaptığını ömrümün sonuna kadar affedemem ben. Benim canımı yaktığı için değil, senin canını yaktığı için affedemem onu. Ben... Karşında kendimi suçlu hissediyorum Zeynep. Belki de ben senin hayatına hiç girmesem... Belki de..."

Acı içinde çırpınırcasına söylediklerine daha fazla tahammül edemediğim an bu defa da ben susturmak istedim onu. Benden kaçan gözlerine kavuşmak istercesine sertçe ellerimle yüzünü kavrayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda anlasın istedim. Onun içinde olmadığı bir hayatın ihtimalinin bile canımı nasıl yaktığını görsün istedim. Gözümden akan bir damla yaş dudaklarımıza bulaştığında, "Sen," diyebildim acı çekercesine. Kesilen soluğumla bir türlü konuşamazken alnımı alnına yaslayıp sanki güç almak istercesine yumdum gözlerimi.

"Senin olmadığın bir hayatta mutlu olmanın ne anlamı var Rüzgâr? Ömrümün sonuna kadar eksik kalacaksam, o hayatta yaşayacağım yarım yamalak bir mutluluğun ne anlamı var? Nasıl söylersin sensiz mutlu olabileceğimi? Nasıl söylersin sensiz olabileceğimi Rüzgâr? Dayanamam! Düşüncesi bile canımı yakıyor adam, söyleme!" diye acıyla fısıldadığımda kollarını etrafıma sarıp beni sıkıca göğsüne yasladı. Alamadığım tüm nefesleri şimdi onun kokusunu içime çekerek alırken "Ben de dayanamam Zeynep... Sen yoksan ben de yokum artık," diye fısıldadığında gözyaşlarım arasında huzurla gülümsedim.

"Bir daha sakın söyleme. Bir daha eksik kaldım deme. Unuttun mu ne demiştik? Biz birlikte oldukça asla eksik kalmayız Rüzgâr... Asla!"

Söylediğim sözlerin ardından gözlerime aşkla gülümseyip aşk dolu öpücüğünü dudaklarıma bırakmadan evvel

duyduğum son şey, onun da tıpkı benim gibi bir yemini dile getirircesine, "Asla!" deyişi olmuştu. Ve tüm kötülüklere, tüm yalanlara inat her şeyin sonunda yine biz bize kalmayı başarabilmiştik. Biliyorum ki bundan sonra ne yaşanırsa yaşansın biz asla eksik kalmayacaktık. Ve ben her ne olursa olsun sevdiğim adamın elini bir daha asla bırakmayacaktım. Bir kere daha bizden vazgeçmeyecektim!

BÖLÜM -IX-

Aidiyet

Rüya

Herkesin hayatında bir yerlerde yanlış yaptığı zamanlar olurdu. Kimi ailesine, kimi sevdiklerine, kimi de kendisine. Ben de bir yerlerde yanlış yapmıştım. Belki de yapacağım en büyük yanlışı yapmış, olmayacak ne kadar hayalim varsa kalbimi inandırmaya çalışmıştım.

Olmayacak duaya âmin demekten usanan kalbim bile bu gerçeği kabullenmiş ama ben bir türlü kabullenememiştim. Bunca zaman ne gözlerimin önünde sergilenen sevgisizliği görebilmiştim ne de bir gün gerçekten sevileceğime olan inancımı yitirebilmiştim. Sahtelik, sevgisizlik ve yalanlar üzerine kurulan bir hayata doğsam da sırça köşkümün içinde tek başıma olduğumu bir türlü kabullenemediğim için görmek istememiştim. Belki de o zamanlar aptalı oynamak işime gelmişti. Ama sonunda bir an gelmiş, aptalı oynamak bile gözümün önündeki gerçekleri yok saymama yetmemişti.

Annemin bir gün gerçekten annem olduğunu hatırlayıp saçlarımı şefkatle okşayacağı yoktu. Babamın bu hayatta en büyük huzuru bana sarıldığı an yaşayacağı yoktu. Aşkıyla yanıp küle döndüğüm adamın kalbimi en derinlerinde saklayacağı da yoktu. Sevileceğim yoktu benim bu hayatta...

Gerçek bir ailenin parçası olacağım bir gün yoktu. Kalbimi dört duvarla saran kimsesizlikten başka hiçbir şey yoktu benim hayatımda.

Kabullenmek gerekirdi bazen, daha fazlası olmayacaktı hiçbir zaman!

Okulun kafeteryasında tek başıma en köşede oturup düşünceler eşliğinde etrafımdaki insanları izlerken yüzlerinde aşk dolu gülümsemelerle el ele içeri giren Zeynep'le Rüzgâr'ı gördüğümde iç çekmeden edemedim. Öyle mutlu görünüyorlardı ki sanki geçtikleri her yere aşk parıltıları saçıyorlardı. Bir an için kendimi belli etmeyi düşünsem de sonrasında gülümsemelerine gölge düşürmemek için sessiz kaldım. Onlar boş bir masaya geçtiklerinde de arka taraftan sessizce uzaklaştım.

Amfiye geçmemle hocanın da peşim sıra gelmesi bir olurken, en azından birkaç saat boyunca dikkatimi dağıtacak bir şeylerin olduğunu bilmenin verdiği rahatlamayla dersi dinlemeye koyuldum. Sanırım bu yeni ruh hâlim en çok notlarıma yansıyacaktı...

Bir buçuk saatlik blok dersin ardından yorgun bir nefes bırakıp sandalyeden doğrulduğumda tüm kaslarımın uyuştuğunu fark edip hafifçe yüzümü buruşturdum. Sabahtan beri ağzıma kahveden başka bir şey sürmediğim için midem de kıvrandığından sınıftan çıkıp kafeteryaya doğru ilerledim. Bir tostla portakal suyu alıp boş bir masaya geçtiğimde peşim sıra gelip yanıma kurulan Rüzgâr'a gülümsedim.

"Bu saate kadar aç kalmazdın sen?" deyip elindeki kahveden bir yudum aldığında omuz silkip, "Sabah sabah evren iştahımı kapatmaya odaklanmıştı yine," diye umursamazca mırıldandım. Sabah evde yine aynı kavgalara uyandığım için haliyle iştah kalmamıştı.

Rüzgâr bir süre sessiz kalsa da sonrasında hafifçe bana doğru eğilerek "Konuşamıyoruz ne zamandır... Her şey

yolunda mı Rüya?" diye sorunca lokmamı güçlükle yutup kalan parçayı tabağa bıraktım.

"Her zamanki gibi işte Rüzgâr. Aynı yerde aynı insanlarla yaşadıkça ne değişebilir ki zaten hayatımda?" diye mırıldanmamla daha da meraklanan bakışları bir cevap bulma ümidiyle yüzümde dolandı. "Peki, neden bana aslında çok daha fazlası varmış gibi geliyor?" diye sormasıyla dik tutmaya çalıştığım omuzlarımı düşürüp sıkıntıyla nefesimi bıraktım.

"Bilmem. Son zamanlarda eski Rüya'yı bulmaya çalışıyorum. Belki de budur seni düşündüren. Sen son zamanlarda fazla meraklı bir adam olup çıktın zaten," diye işi şakaya vurduğumda hafifçe tebessüm edip geriye yaslandı.

"O kadar çok şey oldu ki bir anda... Sanki yine bir yerlerde benim bilmediğim bir şeyler olacak ve ben anlayamayacağım diye düşünmeden duramıyorum. Bazen böyle birlikteyken Zeynep dalıp gidiyor ya, o anlarda onun canını sıkan bir şey mi var da ben yine bilmiyorum diye düşünüp dururken delirecek gibi oluyorum. Sahi, deliriyor olma ihtimalim var mı sence? Ne de olsa uzman sensin?" dediğinde anlayışla başımı sallayıp gülümsedim. Psikoloji okumamdan bahsediyordu elbette, yoksa delirdiğimi ima ettiği yoktu.

"Korkma, delirmiyorsun. Sendeki delirmekten ziyade çok sevmek. Türünün son örneğisin zaten, kalmadı senin gibilerden," dediğimde attığı keyifli kahkaha etraftaki hayranlık dolu bakışları ona döndürürken kolundan dürttüm. "Etraftaki kızların can güvenliği için daha fazla gülmemeni tavsiye ederim. Zeynep her an gelebilir," diye yalandan bir telaşla söylendiğimde başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Şaka bir yana, kısa zamanda o kadar çok şey yaşadınız ki böyle hissetmen çok normal. Ama sana şunun garantisini verebilirim ki bu saatten sonra Zeynep asla senden bir şey saklamaz. Hatta bilmemen gereken şeyleri söylerse de

şaşırmam. Sen onu kaybettiğin için acı çektin ama o seni kendi elleriyle uzaklaştırmak zorunda kaldığı için iki katı acı çekti. O yüzden bundan sonra huzursuz olmayı bir kenara bırak ve yakaladığın bu mucizenin tadını çıkar. Çok şanslısınız Rüzgâr. Emin ol yaşadığınız bu şey herkese nasip olmuyor."

Söylediklerim yüzünde keyifli bir ifadenin doğmasına sebep olsa da hâlâ canının yandığını gözlerinde görebiliyordum. Haklıydı da. Ben bile Levent Amca'nın bu yaptığını kabul edemezken Rüzgâr bunu nasıl unutacaktı? Yine de düşündükçe aklıma gelen şeyleri söylemeden edemedim.

"Ne tuhaf değil mi? Senin baban senin canın yanmasın diye saçmalayıp her şeyi mahvediyor. Benimkilerse yaşadıkları her mutsuzluğun hesabını benden sormak istercesine hayatımı mahvediyorlar. Ne yalan söyleyeyim yaptığı onca şeye rağmen yine de Levent Amca gibi bir babam olsaydı keşke demekten alamıyorum kendimi."

Söylediklerimin ardından daha da gölgelenen yüzüyle bakışları dalgınlıkla bir noktada takılı kalırken bir süre düşünmesi için zaman tanıdım dostuma. Herkesin doğrusu kendineydi elbette ama bazen de bir şeyler hakkında hüküm verebilmek için başka şeylerle kıyas etmek gerekirdi. Levent Amca sonunda pişman olsa da çok kötü şeyler yapmış bir babaydı. Ama babaydı işte. Hele ki kimliğimde baba diye adı geçen adamla kıyasladığım zaman affa layık olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Bir süre daha sessizlik içinde oturmaya devam etsek de biraz sonra bağıra çağıra koşturan Mert ve onu kovalayan Zeynep'i bize doğru gelirken gördüğümüzde ister istemez yüzlerimiz aydınlandı. Zeynep olanları Rüzgâr'a anlattığı için günlerdir olduğu gibi yine tatlı sert Mert'le uğraşıyordu. Dostlukları gerçekten kıskanılacak türdendi.

"Al şu sevgilini başımdan arkadaş! Tövbeler olsun daha da kimseye bir şey anlatırsam!" diye söylenen Mert

kafasını ovuşturarak yanımıza oturduğunda, "Ne de olsa aynı sınıfa gideceğiz Merto," deyip sırıtarak söylenen Zeynep de Rüzgâr'ın yanına oturdu. Rüzgâr sevgilisinin alnına herkesi kıskandıracak bir öpücük bıraktığında aşk dolu bakışları birbirlerine karışırken hâllerine gülümsemeden edemedim. Birlikte öyle güzellerdi ki!

Günün geri kalanı derslere girip çıkmakla geçerken akşam olduğunda da konuştuğumuz şekilde Zeynep'in evine geçtim. Zaman içerisinde kızlarla da aramın düzelmesiyle her şey daha bir yoluna girmişti. Evden uzakta burada onlarla olmak bana iyi geliyordu. Kapıyı çaldığımda karşımda yüzü gözü una bulanmış bir Ela görmek kıkırdamama sebep olurken onun beni umursamadan yeniden mutfağa dönmesiyle ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçtim. Aramız düzelmiş olsa da Ela bana gıcık olmaya devam ediyordu.

Ellerimi yıkadıktan sonra mutfağa geçip tüm beceriksizliğimle Ela'yı çileden çıkarsam da onunla vakit geçirmekten keyif aldığımı inkâr edemezdim. Biraz sonra Zeynep'in de kafeden gelmesiyle üçümüz birlikte sofraya geçtiğimizde, "Gülce nerede kaldı?" diye soran Ela'yla bakışlarım Zeynep'i buldu. O da omuz silkip, "Valla bilmiyorum ki... Dur bir arayalım," deyip telefonu eline aldığı sıra açılan kapıyla eşikte Gülce göründüğünde, elindeki telefonu masaya bırakıp endişeyle yanına doğru adımladı. Gülce biraz durgun, biraz hüzünlü görünüyordu.

Zeynep koluna dokunup "Kızılcık ne oldu?" diye sorduğunda Gülce bir süre boş boş Zeynep'e bakmaya devam ederken "Gel, otur şöyle," diyerek onu koltuğa yönlendirdiğinde biz de yanlarına geçtik. Gülce bir süre dalgınlıkla halıya bakmaya devam etse de sonrasında kızlara dönüp "Ece gitti," dediğinde ikisi de şaşkınlıkla bakakaldılar Gülce'ye.

"Nasıl gitti? Nereye gitti? Niye gitti?" diye art arda sorular soran Ela'nın kolunu dürten Zeynep, "Sen bir susarsan

konuşacak zaten kız!" diye çemkirdiğinde Ela homurdanarak ağzına fermuar çeker gibi bir işaret yaptı.

"Yaşananları zaten biliyorsunuz. Ece'nin başına gelenler, sonra Ali'ye olan duyguları... Biz o zamandan beri Ali'yle açık açık yaşamıyorduk hiçbir şeyi... O... Yani Ece zaten yeterince acı çekiyordu, biz de gözünün önünde olup yıpratmak istemedik onu. Kulağa saçma geldiğinin farkındayım ama onun Ali'ye ihtiyacı vardı ve ben... Elimden geldiğince uzak durdum işte! Bunun nereye kadar böyle gideceğini ben de bilmiyordum ama bugün okuldan sonra Ece beni aradı ve konuşmak istediğini söyleyerek bir yere çağırdı. Oraya gittiğimde peşim sıra Ali de geldi. Onu da çağırmış. İkimizle birden konuşmak istemiş. Yaşadığı büyük kayıplardan sonra Ali'ye sığınmak istediğini ama zaman geçtikçe yani onun söylediğine göre bizim birbirimize nasıl baktığımızı gördükçe yaptığının bencillik olduğunu anladığını söyledi. Öyle işte. O bana Ali'yi bir gün geri alacağını söyleyen hâllerinden eser yoktu. Ailesini kaybettikten sonra da onu burada tutan bir şeyin kalmadığını ve daha fazla burada yaşamak istemediğini söyledi. Zaten Amerika da okumuş, bundan sonra da orada yaşamaya karar vermiş. Biz ne diyeceğimizi bilemeyerek yüzüne bakarken o bize mutluluklar dileyip yanımızdan ayrıldı. Uçağı da bu akşammış. Biraz önce de havalandı."

Üzerindeki şok hâlinden hâlâ kurtulamadığı belli olan kıza bakmaya devam ederken Zeynep'in iç çekip "Ne desem bilemedim Gülce. Vallahi sevindim deyip bencillik yapmak istemiyorum ama... Ne diyeyim ki inşallah onun için de en hayırlısı bu olur. Gerçekten de bunca acıyı yaşadığı yerden uzak olmak bence de ona iyi gelecektir," dediğinde Gülce de buruk bir tebessümle başını salladı. Ela da, "İnşallah," diye mırıldanıp ortama yayılan melankolik havayı dağıtmak istercesine yeniden herkesi sofraya sürükledi. Çok fazla tanımasam bile yaşadığı acılara şahit olduğum

biriydi Ece ve bu saatten sonra gittiği yerde mutlu olmasını dilemekten başka bir şey gelmezdi kimsenin elinden.

Yemek sonrası Gülce'yle Ela mutfakta oyalanırken salonda birlikte oturduğum Zeynep'in de bir şey söyleyecekmiş gibi kıvranıp durması dikkatimden kaçmadı. "Hadi sor, ne sormak istiyorsan," dediğimde yanaklarını dolduran havayı seslice üfleyip kıkırdayarak karşıma oturdu. "Seni merak ediyorum, Rüya. Son zamanlarda çok fazla şey oldu ve biz hiç konuşamadık ama sende bir hâller var gibi hissediyorum. Bir de şey... Eren Abim'le de arkadaş oldunuz gibi hissediyorum," dediğinde merakı gözlerinden okunuyordu. Başkası olsa konuşmak istemezdim belki ama Zeynep benim hayatımda özel bir yere sahipti artık. Bu yüzden de daha önce olduğu gibi yine gizlemedim ondan içimdekileri.

"Ne tuhaf bugün de herkes beni merak ediyor. Farklı bir şey yok desem yalan söylemiş olurum aslında. Birkaç aydır değiştirmeye çalışıyorum bazı şeyleri Zeynep. Sanki yıllardır camdan bir fanusun içinde yaşıyor gibiydim ama çıkmaya çalışıyorum artık oradan. Aslında sana her şeyi en baştan anlatmalıyım," deyip ona doğum günümde yaşadığım acıları ve sonrasında olanları anlattım. Eren'le garip tesadüflerle kesişen yollarımızı ve o tesadüfler arasında bir yerlerde doğan arkadaşlığımızı da anlattığımda şaşırmaktan alamadı kendisini. Doğrusu ben de bu duruma hâlâ şaşırıyordum.

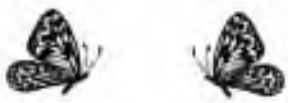
"Ben... Bu zamana kadar hep zor bir hayat yaşadığımı düşünüp kendime acırken aslında bu hayatı zorlaştıran tek şeyin kendi hislerim olduğunu fark ettim. Beni asla sevmeyecek bir ailenin beni sarıp sarmalamasını beklerken de, Ege'nin bana aşkla geleceği günü beklerken de hayatı zorlaştıran bendim. Olmayacak o kadar çok duam varmış ki! Bunları fark edip boş yere beklemekten vazgeçtiğimde de sanırım biraz olsun kendim olmayı başarabildim."

"Peki, ya Ege? Bitti mi senin için gerçekten? Farkındayım, artık neredeyse yan yana bile gelmiyorsun onunla," diye sorduğunda yüzümdeki gülümseme buruklaşırken omuz silkip elimi kalbimin üzerine yasladım.

"Ruhum, aklım, bedenim... Bana ait her bir parça ondan kurtulmak için varlığını inkâr etse de kalbim onu bitiremiyor Zeynep. Anladım ki birini sevmek canın istediğinde vazgeçebileceğin bir şey değilmiş. Ben Ege'yi sevmekten vazgeçebilecek olsam, o gün mezarlıkta çekip gittiğimde vazgeçerdim. Başkalarıyla olduğunda vazgeçerdim. Ama onu sevip sevmemek benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı ki! Gökyüzü bakışlı bir çocuk yıllar önce bana elini uzattı ve ben o gün o avuca kalbimi bıraktım. Hani bir gün sana demiştim ya... Ege bir gün gider ama ben bıraktığı yerde onu sevmeye devam ederim. Ben onu sevmekten vazgeçemem, sadece umut etmekten vazgeçebilirim artık..."

Zeynep'in anlayış dolu bakışları bir süre yüzümde takılı kalmaya devam ederken ben ne kadar inkâr etsem de kızlar yanımıza gelmeden evvel dudaklarından dökülen son sözler uslanmaz kalbime yine umut olmuştu.

"Umut olmadan yaşanmaz Rüya! Hele de gerçek, sen göremesen de karşında dururken."

Kızlarla geçirdiğim gecenin üzerinden günler yetişemediğim bir hızla geçmeye devam ederken yoldan çıkan hayatlarımız da bir şekilde yoluna girmeye başlamıştı sanki. Belki de bu fırtına öncesi sessizlikti ve hiçbirimiz yaşanacakların farkında bile değildik.

Şimdiyse yine bir ritüeli gerçekleştirircesine dolabımın karşısında beni cezbedecek bir şeyler bulmaya çalışsam da diğer günlerin aksine bu gece için fazlasıyla heyecanlı olduğumu hissediyordum. Sanırım bunun sebebi de uzun

zaman sonra hep birlikte güzel bir gece geçirecek oluşumuzdu. Bugün Güney'in doğum günü olduğundan Ege kulüpte akşam için özel bir parti organize etmişti. Özenerek hazırlandığım bu gece için boy aynamın karşısına geçtiğimde karşılaştığım görüntüden son derece memnun kalmıştım. Böylesi anlarda Rüya Derin olmanın görsel ayrıcalığını fazlasıyla yaşadığımı inkâr edemezdim.

Hazır bir şekilde odamdan çıktığımda merdivenleri hızlıca inip her zaman olduğu gibi yine yardımcımız ama aslında ablam saydığım Ayla Abla dışında kimseye bir şey söylemeden evden ayrıldım. Annem ya da babam evde miydi, doğrusu bundan bile habersizdim. Doğum günü fiyaskomun ardından eve geldiğimde Burcu Hanım'la sert bir kavgamız olmuştu ama sonunda yine herkes kendi köşesine çekilmişti ve ben yine ortada kalmıştım. Annesinden yiyeceği içten bir azara bile muhtaç olur muydu insan?

Ben öyleydim işte... Ama ortadan kaybolduğum o gece bile benim için endişelenmek yerine insanlara rezil olduğunu düşünen bir kadından bunu bekleyemezdim. Ben de bu yüzden vazgeçmiştim zaten. Bunu da ilk kez açık yürekliliklе söylemiştim onlara. Mademki ben gereksiz bir detaydan fazlası değildim onlar için, o zaman onlar da benim için yok hükmünde olacaklardı artık!

Arabama atlayıp mekâna geçtiğimde ortama gelen en son kişi olmam tüm gözlerin bana çevrilmesine sebep olurken herkese selam verip çiftlerden arta kalan boşlukta Bahar'ın yanına oturdum. Göz göze geldiğim adamın gülümseyişi kalbimi allak bullak etse de kendime verdiğim sözü bozmayacaktım bu defa.

"Nasılsın güzelim?" deyip Bahar'a sarıldığımda buruk bir gülümsemeyle, "İyiyim, Rüya Abla. İşte olanları biliyorsun," deyip mahzun bakışlarını abisine çevirdiğinde yaşananlardan onun da en az Rüzgâr kadar etkilendiğini görebiliyordum.

"Üzülme demek saçma geliyor sana biliyorum ama... Sen yine de üzülme güzelim. İnan bana biraz zaman geçsin, her şey bir şekilde yoluna girecektir," deyip hafifçe kolunu okşadığımda, "İnşallah," deyip umutlu bir gülümsemeyle baktı yüzüme. Sonrasında hafifçe omuzlarını düşürdü. "Ama nasıl olacak hiç bilmiyorum. Babamın yaptıklarını öğrendikten sonra inan ben de ona çok öfkelendim ama şimdi hâlini bir görsen... O kadar perişan ki ben de ne yapacağımı bilmiyorum artık. Abim eve gelmiyor, onunla konuşmuyor. Babam desen birkaç haftanın içinde yaşlandı sanki. Korkuyorum ona da bir şey olacak diye... Tabii bir de benim kendi ayıbım var ortada. Abimi üzdü diye Zeynep'e çok kötü davrandım. Meğer her şey babamın suçuymuş. Şimdi o bana hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor ama ben hatamın farkındayım," diye hüzünle bana açıldığında gülümseyip destek vermek istedim ona.

"Zeynep çok iyi bir insan. İnan bana sen ona kötü davrandığında bile senin hakkında kötü düşündüğünü sanmıyorum. Bir kere kin tutmuyor o. Zamanında ona bir sürü kötü şey yapmama rağmen bana bile kucak açtı Zeynep. Üstelik sen benim yanımda çok daha masumsun. Ayrıca seni ne kadar çok sevdiğini de biliyorum ben," deyip göz kırptığımda yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. Biraz sonra Zeynep de yanımıza gelip sözlerimi desteklercesine Bahar'la içten bir şekilde sohbet etmeye başladığında ne kadar haklı olduğumu anladı Bahar.

Keyifle sohbet etmeye devam ettiğimiz sırada, "Selam!" diyen sesle bakışlarım yanı başımda dikilen adamı bulurken geleceğinden haberim olmadığı için Eren'i burada görmek beni hem şaşırttı hem de mutlu etti. Talihsiz bir tanışmayla kesişse de yollarımız, kısacık zamanda bile onu tanıdığım için şanslı hissediyordum kendimi. Eren'i fark eden Ege çatılan kaşlarıyla ağzının içinde bir şeyler homurdansa da onu umursamadan Eren'e, "Hoş geldin," diyerek oturması için yanımda yer açtım.

Gece o dakikadan sonra Zeynep ve Ela için sevgililerine ne en uzak köşelerde geçse de ben herkesle bir arada olmaktan dolayı son derece keyifliydim. Bir gece kulübünde olmamıza rağmen kimsenin içki içmemesi de son derece komik görünürken meyve kokteylimden bir yudum alıp bir an sonra bana seslenen Eren'e çevirdim bakışlarımı. Evet, yakışıklıydı. Fazlasıyla yakışıklıydı ve bir an için on yıl öncesinde onunla karşılaşmayı dilemediğimi söyleyemezdim. Onu sevmek muhtemelen yağmur sonrasındaki toprak kokusu kadar huzurlu olurdu. Acıtmazdı. Kalbimi gökyüzüne tutsak etmediğim bir vakitte karşıma çıksaydı, muhtemelen bana bakan bu yeşil gözlerdeki şefkatle bir ömür yetinebilirdim. Oysaki benim aptal kalbim, öylesine arsızca öfkeden geceye çalan bir çift mavi bakışa tutsak kalmaya meraklıydı ki bazen bu sadakatten usanıp o kalbi söküp bir yerlere atasım geliyordu. Acıdan zevk alan mazoşistlere benziyordum galiba.

Eren ve diğerleriyle mutlulukla geçen saatlerim bana kendimi çok daha iyi hissettirirken zaman zaman çiftlerimizin ettiği danslar acıdan, hasretten başka yönünü bilmediğim aşkın hiç yaşayamadığım romantik hâllerini hatırlatıyordu bana. Rüzgâr'ın Zeynep'e duyduğu o kalpten bağlılık hissi benim bile yüreğimi ısıtırken Güney ve Ela'nın mutluluğu bana affetmenin bazen nasıl da mucizelere sebep olduğunu hatırlatıyordu. Gece boyu imrenerek baktığım âşıkların her hâlleri beni gülümsetirken bir zaman sonra ortamdaki havasızlık başımı ağrıtmaya başladığında herkesin kendi hâlinde olduğunu fark edip usulca yerimden doğruldum. Yanımda oturan Eren bakışlarını bana çevirdiğinde "Biraz terasa çıkacağım. Çok havasız oldu burası," diye durumu açıklamamla başını salladı. "Sorun olmayacaksa ben de seninle geleyim," diye sormasıyla onaylarcasına omuz silkip terasa doğru ilerledim.

Akşam saatlerinde yağmaya başlayan karın etkisiyle buz tutan havada ışıltılı İstanbul gecesini seyrederken bıraktığım

nefeslerin bir sis bulutu gibi dudaklarımın arasından süzülmesi sanki bir oyun misali rahatlatıyordu beni. Ellerimle sardığım çıplak kollarımın buz kestiğini hissetmeme rağmen anlamsız bir inatla o ayazda dikilmeye devam ederken Eren'in de yanı başımda kollarını hafifçe terasın demirlerine yaslayıp bana baktığını fark etmem, bakışlarımın ona takılmasına sebep oldu.

"Ne?" deyip tek kaşımı kaldırmamla yüzünde şefkat kokan bir gülümseme belirirken biraz daha bana doğru dönüp söylediği şey güçlükle yutkunmama sebep oldu.

"Yalnız olduğunu düşünüyorsun. Çünkü ne kadar çok sevildiğinin farkında bile değilsin."

"Anlamadım?"

"Ne kadar umursamaz görünsen de bakışlarında kimsesiz bir kız çocuğu gizliyorsun. Belki de böyle hissediyorsun ama bu gece bir kere daha gördüm ki yanılıyorsun. Mesela arkadaşların... Gözleri garip bir koruma içgüdüsüyle sürekli sende. Sen gülümsediğinde her birinin gözlerinden akan şefkat öyle belli ki! Tabii bir de..." deyip duraksamasıyla kaşlarım merakla havalanırken bir anda gelen keyifle dudaklarımın arasından kaçan kıkırtılara engel olamadım.

"Ne? Söyle hadi!"

"Şu sana yavru kedi gibi bakıp duran... Ege... Sana yandan bir bakış atanlara bile öldürecekmiş gibi baktığını görmedim diyemezsin. Tabii kendimi saymıyorum bile. Zira beni öldürmek için kafasında türlü planlar kurduğuna eminim," deyip alayla gülümsediğinde arsız kalbim yine heyecanla hızlansa da bakışlarımı ondan alıp manzaraya çevirdim. Bir başkasının bana bunları söylemesi buz tutan kalbimi ısıtsa da bir şey diyemedim. Önümde uzayıp giden ışıltılı geceye bakmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Keşkelerim çoğaldı içten içe ama dile dökmeye cesaret edemedim. Söz konusu Ege olduğunda her umut yeni bir acının başlangıcıydı çünkü. Ve benim daha fazla acıyı kaldıracak gücüm yoktu artık.

Bir süre daha terasın demirlerine yaslanıp manzarayı seyretmeye devam etsem de bir an sonra gözüme batan bir şey hissetmemle yüzümü buruşturdum. "Ne oldu?" diye endişeyle soran adama yarı kapalı gözümle homurdanıp, "Bilmiyorum... Galiba kirpik battı," diye söylendim. Hafifçe başımı tutup "Dur, bir bakayım," diyerek yüzünü yüzüme yaklaştırdığında huysuzca söylenmeye devam ediyordum. Eren, âdeta bir bilim adamı edasında gözüme kaçan her neyse çıkarmaya çalışırken bir anda ne olduğunu bile anlamadan kolundan çevrilip yüzüne aldığı yumruk darbesiyle geriye doğru savrulduğunda da attığım çığlık buz kesen havayı delip geçti.

"Kimsin lan sen! Nasıl dokunursun ona?"

Ege'nin delirmiş gibi öfkeyle bağırıp bir yumruk daha savurmasına hazırlıksız yakalanan Eren biraz daha yalparken benim bağrışlarım ikisine de ulaşmıyordu. Hâlâ öfkeyle karşısındaki adama bakan Ege'ye bu defa da Eren sert bir yumruk savurduğunda sanki bana vurulmuş gibi canım acırken onların bir anda gırtlak gırtlağa gelip birbirlerini düşmanca yumruklamalarıyla korkudan ne yapacağımı bilemedim. Bir an sonra biraz olsun şok hâlinden sıyrılıp aralarına girdiğim vakit Ege havada olan elini son anda durdururken öfkeyle gözlerine bakıp, "Ne yapıyorsun sen dur artık!" diye bağırmamla pimi çekilmiş bomba misali ellerimde patladı öfkesi.

"Asıl sen ne yapıyorsun Rüya? Sen burada, bu adamla ne yapıyorsun? Sen bize ne yapıyorsun?"

Bağrışına saklanan acı kırıntıları beni afallatırken suskunluğumun onu daha fazla öfkelendirdiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Gökyüzüm bildiğim bakışlarına bulanan ıslaklık kâğıt kesikleri gibi ruhuma batarken gözlerindeki bu doluluğun sebebini çözemiyordum. Birbirlerine meydan okuyan kırgın bakışlarımız birbirimizden başka hiçbir şeyi umursamazken bir an sonra kendini tutamayıp buz tutan

eliyle bileğimi sertçe kavradığı gibi, "Gel benimle!" diye buyurarak beni çıkışa doğru sürüklemeye başladı. Ben aniden gelen bu atakla bir an için tepki veremezken bu defa önümüzde barikat gibi beliren Eren'in varlığıyla iyiden iyiye öfkelenip yeni bir kavganın fitilini ateşleyeceğinden korkarak Eren'e, "Tamam... Sorun yok," dedim. "Emin misin?" diye sormasıyla ben daha ağzımı açamadan Ege beni yeniden çekiştirmeye başladığında bileğimi esaretinden kurtarmak için debelensem de yanında ilerlemeye mecbur kaldım.

Kapının önüne çıkmamızla debelenmeme aldırmadan üzerindeki ceketi çıplak omuzlarıma sarıp ardından da valenin getirdiği arabaya beni paldır küldür bindirerek kapıyı sertçe kapatırken kendisi de binip kapıları kilitlediğinde oturduğum yerde ona dönüp öfkeli bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"İyice kafayı yedin sen artık Ege!" diye bağırsam da umursamadan gaza bastığı gibi yola çıktığında öylesine hızlı gidiyordu ki sırtım arabanın aldığı ivmeyle oturduğum koltuğa yapışırken kalp atışlarım istemsizce daha da hızlandı.

"Yavaş git biraz!" diye titreyen sesimle söylendiğimde umursamadan gaza yüklenmeye devam etmesi beni daha fazla öfkelendirirken "İyi! Git böyle... Hatta biraz daha hızlan da geberip gidelim. Böylece ikimiz de kurtulmuş oluruz artık!" deyip öfkeyle başımı diğer tarafa çevirdiğimde bir süre sonra hızını azaltsa da yüzüne bakmadan karanlıkta akan yolu seyretmeye devam ettim.

Ne nereye gittiğimiz umurumdaydı ne de bu yolun sonunda ne hâlde olacağımız... Yorulmuştum artık. Öylesine yorulmuştum ki ne çırpınmaya gücüm kalmıştı ne de ona direnmeye. Bu aşk karşısında öylesine aciz öylesine zavallıydım ki belki de başından beri yaptığım en büyük hata hiçbir şansımın olmadığı bu savaşa kendi isteğimle girmekti.

Bir zaman sonra arabanın sarsıntıyla durmasıyla her nereye varacaksak oraya geldiğimizi anlasam da dönüp ona bir şey sormadım. Arabanın kapısını açtığı gibi içeri dolan kar soğuğu bedenimi titretirken farkında olmadan üzerime sardığı cekete daha çok sokuldum. Bir saniye sonra benim kapımı açıp çıkmam için beklediğinde umursamazca omuz silkip önüme bakmaya devam etmemle, "Rüya!" diyen bezgin sesini umursamayıp "İnmiyorum!" diye direttim.

"Kalan ömrünü bu arabada mı geçirmeye karar verdin?" diye homurdanan sesine öfkeyle dönüp "Sen içinde olmayacaksan neden olmasın!" diye alayla söylendim. Bakışları bir an için acıyla gölgelense de kendini toparlayıp "İn şu arabadan!" diye bağırdığında kollarımı göğsümde bağlayıp "İnmiyorum işte... İnmiyorum!" diye inatlaşmaya devam ettim. Derdim oyun oynamak değildi. Sadece artık peşinde sürüklenen o kız olmadığımı anlasın istiyordum.

Tabii karşımda bunu anlayacak bir adam olmadığı için homurdanarak bileğimi kavrayıp beni dışarı çekiştirdiğinde de haliyle şaşırmadım. Karların arasında bata çıka önümüzde duran eve doğru ilerlerken bakışlarımı refleksle etrafta gezdirdim. Pek fazla ışık olmadığından ortam karanlık olsa da anladığım kadarıyla dağ evi gibi bir yere gelmiştik. Kar yağışı, merkezdekinin aksine burada göz gözü görmeyecek şekilde sürmeye devam ediyordu ve beni hangi akla hizmet buraya getirdiğine bir anlam veremiyordum.

Soğuktan dolayı titrememi durduramazken anahtarla evin ahşap kapısını açmasıyla içeri girdiğimizde bileğimi hışımla elinden kurtararak sinirle içeri doğru ilerledim. Koridorun sonunda kendimi geniş bir salonda bulduğumda bakışlarım gayri ihtiyari etrafta gezinirken ortamın havasızlığı uzun süredir buraya kimselerin uğramadığını anlamamı sağlıyordu. Son derece şık bir o kadar da otantik detaylarla döşenen ev, bir an için öfkemi dahi unutmama sebep olsa da bir an sonra şu durumda hissettiğim duygunun hayranlık

olduğunu fark etmemle kendime kızdım. Öylece ayakta dikilip etrafa bakınmak da anlamsız olduğundan şöminenin yanındaki tekli koltuğun üzerinde duran beyaz çarşafı çektiğim gibi kendimi koyu yeşil koltuğa bıraktım.

"Kendini beğenmiş ukala serserinin teki olduğunu bilirdim de... Bir dağ kaçkını olacağın aklıma gelmemişti," diye sinirle odaya giren adama söylendiğimde elindeki anahtarları köşedeki ahşap masanın üzerine fırlatıp sanki hiç acelesi yokmuş gibi bir rahatlıkla bana doğru adımladı. Attığı her bir adım istemsizce kalp atışlarımı hızlandırırken ellerini oturduğum koltuğun kenarlarına yaslayıp bana doğru yaklaştığında boşa bir çabayla başımı geriye yasladım. Sanki kaçacak bir yer varmış gibi.

"Benimle olmak yerine o sünepe herifle olmayı mı tercih ederdin?"

Ilık nefesi yüzümden savrulup geçerken değil cevap vermek, ne söylediğini anlayamıyordum bile. Bu kadardı işte... Nefesini hissettiğim an ona karşı ördüğüm tüm duvarlar yıkılıyordu ve ben o enkazın altında kalıyordum. Yine de korkak bir kız çocuğu olmamak için kaçırmadım gözlerimi.

"Sana bu kadar yakın olan kim olursa olsun canını yakarım anlamıyor musun?" deyip bakışlarını usulca dudaklarıma indirdiğinde sesli yutkunuşum sanki odanın duvarlarında yankılandı. "Sana... Dokunmaya kalkan kim olursa olsun... Gebertirim!" diye âdeta tane tane fısıltıyla tısladığında kalbimdeki hızlanma kulaklarımın uğuldamasına sebep oldu. İşte o anladım derdini. Aptal! Eren'in beni öpeceğini sanmıştı. Onu bu kadar severken başka birinin beni öpmesine izin vereceğimi düşünmüştü.

O an belki de yıllar sonra gözlerinde kaybolmanın verdiği bir deli cesaretiyle, "Neden?" diye arsızca fısıldayıp meydan okurcasına gözlerine baktığımda ise sanki gökyüzüne gecenin en koyu tonunun hâkim olduğuna şahit oldum. Ve tüm öfkeme rağmen yine afalladım...

"Çünkü..." diyerek dudaklarıma vuran nefesiyle fısıldadığında ise gözlerimi yummamak için tüm irademi zorlarken hızlanan kalp atışlarım neredeyse canımı yakmaya başlamıştı. İşte o an kalbim acı çekercesine çırpınırken inleyerek dudaklarımı kavrayan dudaklardan dökülen son sözler bizim için sonun başlangıcıydı.

"Çünkü biz... Sadece birbirimize aitiz güzelim."

Ateşten kopan bir parça gibi dudaklarımı ateşe veren dudakları gerçekten dudaklarımdaydı. Beni tüketircesine öpen adamın nefesini nefesime katması gerçekti. Ege beni öpüyordu. Yıllar sonra... Bu anın gerçekliğini inkâr eden göz kapaklarım aralanmaktan uzak, dudaklarım bir bilinmezin ortasında kıpırdamaktan korkarcasına tepkisizdi. Buz tutan bedenim onun tenime yayılan sıcaklığıyla yangın yeriyken kalbim suskundu. Çünkü biliyordu. Ona bunu yaptıran şeyi biliyordu.

Bir an sonra bir deli cesaretiyle onu omuzlarından ittiğimde de, bileğimde toplanan öfkeyle suratına sertçe vurduğumda da bu yüzden pişman olmadım. Öfke kanımı kaynatsa da onun afallayan bakışları daha çok öfkelenmeme sebep olurken yeniden göğsünden itip durduramadığım gözyaşlarımla haykırdım yüzüne.

"Neden şimdi? Neden onca şeyden sonra bugün Ege?"

Bir şey söylesin istiyordum. Kalbimi avutmak için değil de gerçekten inanacağım bir şey söylesin istiyordum. Hoş, o ne söylese ben inanırdım ya yine de gerçek olsun istiyordum işte! Yanılmak istiyordum. Ama olmuyordu...

"Rüya..." deyip bana yaklaşmaya çalıştığında da bu yüzden durdurdum onu.

"Ben söyleyeyim sana neden bugün olduğunu... Çünkü korktun! İlk defa yanımda birini gördün ve korku kalbine dokundu değil mi?" diye hayal kırıklığıyla bağırdığımda afallayan bakışlarını gözlerimden ayırmazken bakışlarını saran hüznü umursamadan devam ettim bile isteye hem onun canını hem de kendi canımı yakmaya...

"Neden korktun? Bir gün gelir ve bu aptal kalbim seni sevmeyi bırakır diye mi korktun? Ne sandın? Dönüp arkana baktığında beni bıraktığın o kaldırım taşında bulamamaktan mı korktun yoksa Ege?"

Gözyaşları eşliğinde içimde biriken ne varsa yüzüne haykırarak konuşmaya devam ederken onun hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam etmesi daha fazla yaktı canımı. Biriktirdiğim ne kadar acı varsa çığlık çığlığa haykırmaya devam ettim bu yüzden. Çünkü beni severken bile canımı yakmayı başarmıştı. Ben günün birinde onun bana yeniden geleceğinin hayaliyle yaşayıp defalarca kez o kıskançlık denilen zehri tatsam da öfkemi ondan çıkarmazken yıllar sonra sadece yanımda bir başkasını gördüğü için bana gelmesi çok zoruma gitmişti. Sanki yıllardır ona ait bir oyuncaktım da şimdi bir başkası beni almıştı elinden. Bu kadardım onun gözünde işte. İstediğinde sevip istediğinde görmezden geleceği kadardım demek ki!

"Korkma boşuna! Çünkü ben hâlâ yıllar evvel bıraktığın yerde seni bekleyen o aptal kızım! Bu aciz kalbim sonunda uçurum olduğunu bildiği hâlde seni sevmeye devam ediyor! Karşında bir zavallı olduğumu anlamana yetmedi mi yoksa söylediklerim? Daha ne duymak istiyorsun? Söyle hadi, ne duymak istiyorsan haykırayım yüzüne! Bu seni rahatlatacaksa söyle! Rahatla ve yine her zaman yaptığın gibi kendi hayatını yaşa! Görme beni! Umursama! Hadi söyle! Ama sakın beni kandırmaya çalışma artık... Sakın bir daha birbirimize ait olduğumuzu söyleme!" diye bağırıp ona doğru bir adım daha yaklaşarak işaret parmağımla her sözümde kalbinin üzerine vurdum.

"Evet, benim aptal kalbim geçmişte de şimdi de sana ait! Ama sen... Sen hiçbir zaman bana ait olmadın Ege. Benden başka herkese aitken bir tek bana ait olamadın sen! Unuttun mu bu hikâyede giden hep sendin. Ben hep bıraktığın yerde seni bekledim. O yüzden sakın! Sakın bir daha

bana ait olduğunu söyleme!" diye acı çekercesine son kez bağırıp yanından ayrıldığım gibi yabancısı olduğum evde bir sığınak bulma umuduyla karşıma çıkan ilk kapıyı ittirerek karanlık odaya attım kendimi. Kapıyı ardımdan sertçe kapatıp sırtımı kapıya yaslayarak usulca dizlerimin üzerine çöktüğümde başımı ardımda duran kapıya doğru yasladım.

Bir türlü durduramadığım gözyaşlarım arasında odanın zifiri karanlığına karışan hıçkırıklarım, iyileşmeye başlayan tüm yaralarımı en baştan kanatırken titreyen parmak uçlarımla dudaklarıma dokunup gecenin karanlığına doğru çaresizce fısıldadım.

"Yapma bunu bana! Kandırma beni artık. Bu defa olmaz! Yine inanırım ama bir daha düşersem kalkamam... Bırak beni uzağında kalayım. Yanı başında kimsesiz kalmaktan yoruldum ben artık serseri..."

BÖLÜM -X-

İmkânsız Bir Aşk

Göz kapaklarım sanki tutkalla birbirine yapıştırılmışçasına bir türlü aralanamıyor, beynimin içinde âdeta bir bando mızıka resitali sahne alıyordu. Sanki şişelerce alkol kan diye damarlarımdan akmış gibi beynim zonklarken dudaklarımdan belli belirsiz firar eden huzursuz mırıltılar sessizliğin arasından sıyrılıp yeniden kulaklarıma doluyordu.

Kendi sesimden bile rahatsız olmam durumumun vahametini ortaya serdiğinden zonklayan başımı ovuşturarak uzandığım yerde kıpırdandım. Yumuşak yastığa yüzümü sürtüp bir an sonra güç bela gözlerimi araladığımda karşı karşıya kaldığım manzarayla hâlâ rüyada olduğumu düşündüm bir an için. Karşımdaki boydan boya cam dışardaki bembeyaz ortamı gözler önüne seriyordu ve ben uyku sersemliğiyle nerede olduğumu algılayamasam da bakışlarımı usulca etrafta gezdirdiğimde telaşla sıçradım yataktan. Evde değildim!

Gecenin görüntüleri birbiri ardına gözlerimin önüne serildiğinde yüzüm dehşet dolu bir ifadeye bürünürken kar beyazı nevresim takımının serili olduğu yatakta uyanmış olmamı sorguladım. Çünkü geceye dair hatırladığım son şey karanlık bir odanın kapı eşiğinde hıçkıra hıçkıra ağladığımdı.

Bir şeyler hatırlama umuduyla ellerimi alnıma bastırıp kendimi zorlasam da ağrıdan zonklayan başım bana hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu. Saniyeler geçmesine rağmen gözlerimin önünde değişen tek bir kare bile olmazken nefesimi sıkıntıyla bırakıp oturup kaldığım yataktan çıktım. Tam karşımdaki camdan gördüğüm tipi şeklinde yağan karın görüntüsü beni kendine doğru çekse de hâlâ bu yatağın içine nasıl girdiğimi düşünüyordum.

Kendime verecek bir cevap bulamadığımı kabullendiğimde çaresizce etrafa bakınırken ilk anda yerde duran torbalar çekti dikkatimi. Merakla adımlayıp içerisine baktığımda başta kıyafet olmak üzere ihtiyaç duyabileceğim kişisel bakım ürünleriyle dolu olduğunu gördüm. Ne düşüneceğimi bilemezken hiç değilse üzerimdeki rahatsız elbiseyle durmak istemediğim için içerisinden kazakla kalın taytı alarak üzerimi değiştirdim. Yüzümde ağırlığını hissettiğim makyaj kalıntıları da iyiden iyiye rahatsız hissettirdiğinden sıkıntıyla etrafıma bakınırken odanın içinde banyo olduğunu tahmin ettiğim kapıyı fark etmemle o tarafa doğru adımladım.

Kapıdan girmemle yanılmadığımı anlayıp rahat bir nefes alırken suyu açarak yüzümdeki makyaj kalıntılarından arınıp toparlandım. Hiç değilse biraz daha rahatlamış hissederek banyodan çıktığımdaysa daha fazla oyalanmadan odadan da çıkıp merakla etrafa bakındım. Gecenin karanlığında, hele ki o öfkeyle farkına varmasam da anladığım kadarıyla hayran olunası bir dağ evindeydik. Son derece şık döşenen ev başka zaman olsa tüm ilgimin odak noktası olacakken dün geceden sonra burada olmam bile fazlasıyla mantıksız olduğundan evin içinde dolaşarak Ege'yi aramaya koyuldum. Boş olan her odada ister istemez öfke kanıma karışırken mutfak kapısına vardığımda karşıma çıkan manzarayla bir an için zamanın durduğunu hissettim. Daha doğrusu zaman tünelinde kurduğum hayallerden birine savrulduğumu...

Yalnızca hayal kurarken görebileceğim bir manzara şimdi tüm gerçekliğiyle karşımdaydı. Ege Aras... Beline bağladığı önlükle, dilinde keyifli bir şarkıyla kahvaltı hazırlıyordu. Sanki her sabah yaptığı olağan işlerden biriymiş gibi tavırları kendinden emin ve benden çok daha becerikli görünüyordu... Yıllardır hayatındaydım. Daha doğrusu yıllardır hayatının kenarında bir yerlerde dolanıyordum ama onu böyle bir resmin içinde daha önce hiç görmemiştim.

"Daha ne kadar orada dikilip durmayı düşünüyorsun? Manzaranın çekiciliğinin farkındayım da gelip biraz daha yakından baksana?"

Geldiğimin, daha doğrusu kabaca onu dikizlediğimin farkında olması utançla yanaklarımın ısınmasına sebep olsa da sanki hiçbir şey olmamış gibi davranması ister istemez öfkelenmeme sebep oldu. Benim dün akşam attığım çığlıklar bile hâlâ kulaklarımda uğuldarken o nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

"Sen ve egon ortalığı yeterince işgal etmişsiniz, bir de ben kalabalık etmeyeyim."

İğnelercesine dudaklarımdan dökülen kelimelerle sarsılan güçlü omuzları gülmemek için kendini zor tuttuğunu ele verirken hazırladığı portakal suyu dolu bardağı eline alıp bana doğru döndüğünde dudaklarından dökülenlere yine hazırlıksız yakalandım.

"Hayatımın her köşesinde senin için her zaman yer var güzelim."

Gözlerimin içine baka baka bir vaatte bulunurcasına söyledikleriyle kalbim amansız bir sancının esareti altına girse de boşuna bir çabayla ona etkilenmediğimi göstermeye çalıştım. Kollarımı göğsümde kavuşturup sabırsızca tek ayağımı tahta zemine vurup dururken elindeki bardağı masaya bırakıp sandalyeyi de çekerek oturduğunda hâlâ orada dikili taş gibi durmaya devam ediyordum.

Aslında bir yanım dün geceyi ima ederek beni utandırmadığı için rahatlamıştı ama kalbim ona olan aşkımı yıllar sonra bağıra çağıra dile getirmişken yine de bir şeyler duymak istiyordu. Hakikaten dengesizdim ben! Bu aşkın karşısında hep eziğin tekiydim. Adam ne yapsa sanki kırılacak bir şeyler buluyordum kendime...

"Davetiye mi bekliyorsun?" diye sormasıyla kaşlarım bu defa şaşkınlıkla havalanırken "Anlamadım?" diye mırıldanmamla bana çarpık bir tebessüm yollayıp bakışlarıyla masayı işaret etti.

"Kahvaltı diyorum. Hani günün en önemli öğünü sonuçta," diye söylendiğinde sinirle ellerimi belime yaslayarak kavgacı bir tavırla karşısına dikildim. "Seninle burada hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı edeceğimi düşünmüyorsun herhalde!" diye söylenmemle alayla tek kaşını kaldırırken ağzına attığı bir lokma peyniri keyifle çiğnedikten sonra omuz silkip gülümsedi.

"Açıkçası... Tam olarak öyle düşünüyorum," deyip hafif bir gülümsemeyle yemeye devam etmesi tüm dengemi altüst ederken sinirle ayağımı yere vurup "Daha çok beklersin o zaman!" diyerek arkamı döndüm. Burada oturup onunla evcilik oynayacağımı hayal ediyorsa daha çok beklerdi!

Dış kapıya yaklaşıp sertçe kapı kolunu kavradığımda aşağı yukarı çekmeme rağmen açılmaması afallamama sebep olurken "Yok artık! O kadar da uzun boylu değil herhalde," diye söylenerek yeniden kulpu çekiştirdim. Hâlâ açılmayan kapının kilitli olduğunu ve etrafta anahtar namına bir şey de olmadığını görmek kelimenin tam anlamıyla çıldırmama sebep olurken sinirle, "Ege!" diye cırlayıp geldiğim yolu öfkeli adımlarla gerisingeriye adımladım.

Hâlâ gamsız bir şekilde kahvaltısına devam eden adamın yanına doğru yaklaşıp "Çabuk anahtarı ver!" diye bağırsam da umursamadan önünde duran tabağı doldurmaya devam etti.

"Hayır."

"Hayır? Ege! Bırak şu oyunu diyorum sana! Ver şu anahtarı da bitsin bu saçmalık!"

Öfkeyle bağrışıma aldırmadan, "Vitamini kaçmadan içmelisin portakal suyunu," deyip bana bardağı uzatmasıyla öfkem iyice kontrolden çıkarken uzattığı bardağı elime alıp sertçe yere fırlattım. Tüm meyve suyu etrafa saçılırken parçalanan camlardan birinin bileğime gelmesiyle bir an için acıyla inleyip dişlerimi sıktım. Verdiğim tepkiye şaşkınlıkla bakan adam yüzümü buruşturduğumu fark ettiği an bakışlarını endişeyle ne olduğunu anlamak istercesine yere çevirdiğinde bileğimden akan kanı gördüğü an korkuyla ayaklandı. "Ne yaptın sen güzelim?" diye panikle söylenerek beni kucağına aldığında, "Bırak beni Ege!" diye cırlasam da söylenmemi umursamadan mutfaktan çıkarak beni salondaki koltuğa bıraktı.

"Bekle beni burada! Kımıldama sakın!" deyip içeriye doğru hızlı adımlarla ilerlediğinde gözlerimi devirip "Söylemesen ben de maraton koşacaktım zaten!" diye huysuzca mırıldandım.

Biraz sonra elinde pansuman malzemeleriyle gelip yaramı temizlediğinde kan görmeye dayanamadığım için sesimi çıkarmasam da işi biter bitmez kendimi geri çekip ayaklandım.

"Hadi aç şu kapıyı da dönelim artık," dediğimde öylece durması yine öfkelenmeme sebep oldu. "Bak, her ne yapmaya çalışıyorsan bir işe yaramıyor görmüyor musun? Dün gece ne söylediysem unut ve yoluna devam et. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi..." diye sonlara doğru hüzünle fısıldamamla ayaklanarak bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi yok etti.

"Yıllar önce bir sabah vakti... Bir mezarlığın ortasında, sarı saçları rüzgârda savrulan bir kız benden gittiğinde durdu benim hayatım. Şimdi dönüp hangi hayatı yaşayacağım

ben Rüya? Eğer bir hayat varsa yaşayacağım, tam şu anda burada başlayacak. Ve unutma meselesine gelince de..." deyip elini hafifçe yüzüme doğru düşen saç tutamlarında gezdirerek alnını alnıma yasladı. Yakınlığının yüreğimde yarattığı sancıyla, "Ege... Yapma!" diye fısıldasam da gökyüzü bakışlarını kirpiklerinin ardına gizleyip dudaklarıma vuran sıcak nefesiyle fısıldadı.

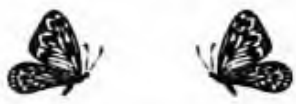
"Her şeyi iste... Ama unutmamı isteme benden Rüya. Unutursam yine kayıp gidersin ellerimden. Yine kaybederim seni."

"Ege..."

"Gitme, Rüya! Ben yıllar sonra nefes almışken yine nefessiz bırakma beni..."

Nefessiz kalmaktan bahsediyordu. Onun yanında olduğum her saniye nefesim kesilirken nasıl ona nefes olabilirdim ki ben? Hem nereye kadar? Tüm dünyadan uzakta bu evin içinde ona tamam desem bile sonramız ne olurdu? Dışarı adım attığımız an yine en başa dönmeyecek miydi her şey? Neye evet diyecektim ki ben? Gitmek mi zor yoksa onunla kalmak mı bilemezken ne yapacaktım?

Bir şey diyemedim o yüzden. Sadece kendimi gücüm yettiğince ondan uzaklaştırıp uyandığım odaya doğru adımladım. O andan sonra da gün geceye döndü ama bir daha gelmedi yanıma. Düşünmemi istiyordu belki ama ne kadar düşünürsem düşüneyim doğruyu bulamıyordum ben.

Gün, pencereden gördüğüm kadarıyla geceye döndüğünde çaresizce ayaklandım. Belki de bu duvarların arasında bir türlü bulamadığım çare en başından beri onda saklıydı. Kapıyı aralayıp adımlarımı loş ışıklarla aydınlatılan evde ilerletirken bu evin günün her saati bir başka güzel görünmesi de beni şaşırtmıyordu artık. Ege'nin hâlâ görüş açıma

girmemesiyle merakım yine irademi ele geçirirken salondaki küçük orta sehpanın üzerine hazırladığı sevimli sofrayı gördüğümde gülümsememe engel olamadım.

Tam o sıra elinde bir tabakla mutfaktan çıkmasıyla gülümsemem yüzümde dondu. Mümkün olduğunca umursamaz görünmeye çalışıp hazırladığı sofrayı yok sayarak pencere kenarındaki tekli koltukta dışarıyı seyretmeye başladım. Hiçbir şeyi beceremesem bile en azından çektiğim onca acıya karşılık biraz olsun tavır almayı başarabiliyordum.

"Akşam yemeği konusunda kahvaltı kadar becerikli sayılmam ama makarnada da üstüme adam tanımam."

Keyifli bir sesle yine hiçbir şey olmamış gibi konuşmasıyla hayretle yüzüne bakarken "Sana afiyet olsun o zaman," deyip bakışlarımı ondan çektim. Her ne kadar gün boyu ağzıma tek lokma atmadığım için bayılacak gibi olsam da oturup hiçbir şey olmamış gibi onunla yemek yiyemezdim.

"Hem bak domates çorbası da var, sen bayılırsın. Gerçi hazır ama bu seferlik idare edeceksin," diye hâlâ kaybetmediği neşesiyle söylendiğinde bakışlarımı sertçe yüzüne çevirdim. "İstemiyorum dedim anlamıyor musun?" diye bağırmamla sabahtan beri yüzüne yapışan neşesi bir anda kaybolurken hüzün kokan bakışlarıyla, "Gerçekten bu kadar çok mu nefret ediyorsun benden?" diye sorduğunda kalakaldım.

Bana ne yaşatmış olursa olsun onun gözlerinde hüzne sebep olmak bile yine benim canımı yakıyordu. Düşen omuzlarıyla arkasını dönüp odadan çıkacağı sıra dayanamayıp ayağa kalkarak masaya geçtim. Hareketliliğimi fark edip arkasını döndüğü an beni masada bulduğunda bakışları sanki güneş doğmuşçasına parlarken kaşlarımı çattım. "Kendine pay çıkarma. Ben sadece acıktığım için yiyorum," diye söylensem de sadece kendimi kandırdığımı biliyordum. Ege Aras benim hiçbir zaman kazanamayacağım bir savaştı... Ve ben onun karşısında kaybetmeye mahkumdum!

Birlikte şömine çıtırtıları arasında sessizlik içinde yemeğe devam ederken sabahtan beri aklımda dönüp duran şeyi sormadan duramadım.

"Kimin bu ev?"

"Benim. İki yıl oldu alalı ama kimse bilmez," demesiyle sadece benimle paylaştığı için sebepsizce yine mutlu olduğumda iflah olmaz bir âşık olduğumu biliyordum artık.

"Uzun zamandır uğramadığın belli. Peki, ya bu yiyecekler... Sonra odadaki torbalar... Herhalde önceden planlayıp hazırlık yapmadın?" diye alayla sormamla alt dudağını ısırarak gülümsedi. Onunla sakin sakin konuşmamdan mutlu olmuş gibi her sorduğum soruya hevesli bir gülümsemeyle cevap vermeye devam etti.

"Ara ara evle ilgilenen bir abi var, yiyecekleri sabah sen uyurken o getirdi. Odandakiler için de bir arkadaştan yardım almış olabilirim," demesiyle merakla yüzüne bakarken "Kim?" diye sormamla eğlenircesine gülmesi daha da meraklanmama sebep oldu.

"Erkenden uyandırdığım için beni vuracağını söyleyen bir arkadaş. Bir de seni üzersem," dediğinde anlamayarak yüzüne baksam da bir an sonra aklıma gelen isimle, "Zeynep?" diye mırıldandığımda Ege'nin onaylarcasına başını sallamasıyla gülümsemeden edemedim. Ah Zeynep...

Her ne kadar Ege bu muhabbeti uzatmaya fazlasıyla hevesli olsa da kendimle savaşım hâlâ bitmediğinden biraz sonra boşalan tabağımı alıp mutfağa doğru adımladım. Peşim sıra o da boşalan tabağını getirdiğinde sessizce makinaya yerleştirirken "Evi gezebilir miyim?" diye sormamla gülümseyip ellerini iki yana açtı. "Ev senin güzelim," dediğinde gözlerimi devirerek mutfaktan çıktım.

Evin dekorasyonuna, özellikle de kış bahçesine hayran olmaktan alamadım kendimi. Her parçanın özenilerek seçildiği belliydi ve sırf böyle güzel bir eve sahip olduğu için bile kıskanmıştım onu. Epeyce bir zaman boyunca kapalı

kış bahçesinden yağan karı izlesem de vaktin geç olduğunu hissetmemle yeniden aşağı indim. Banyodan gelen su sesiyle Ege'nin orada olduğunu anlayıp yanan şöminenin karşısına geçmiştim ki, sessizliği delen telefon sesiyle bir an için boş bulunup yerimde sıçradım. Uzun süre çalan telefon susup sonrasında yeniden çalmaya başladığında da ister istemez endişelendiğimden sese doğru yönelip elimi ceketin cebine uzatarak telefonu çıkardım.

Bade arıyor...

Bazen yüzleştiğiniz tek bir gerçek arayıp durduğunuz o cevabı verirdi size. Ekranın yanıp sönen ışığı altında gördüğüm isimle yüzümdeki gülümseme kırıntıları sanki hiç var olmamışçasına kaybolurken hissettiğim hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Aptal! Ne çabuk unuttun neden vazgeçtiğini? Aptal Rüya!" diyerek sinirle telefonu koltuğun üzerine fırlattım. Kendime duyduğum öfke her nefeste daha da çoğalırken dudaklarımdan kaçan hıçkırıklar acizliğime daha çok hırslanmama sebep oluyordu. Canım yanıyordu. Yine koca bir aptal gibi her şeyin güzel olabileceğine inandığım için kendimden nefret ediyordum. Bir insan hiç mi akıllanmazdı?

Ne çabuk unutmuştum Bade'yi? Ne çabuk unutmuştum ona en çok ihtiyaç duyduğum anda onun yanında olduğunu? Kendime duyduğum öfkeyle elimde tuttuğum ceketi hırsla yere fırlattığımda ahşap zemine savrulan anahtarlığı görmemle yere eğilip soğuk metali avuçlarıma aldım. Bir an bile düşünmeden üstüme üstüme gelen duvarların arasından kurtulma arzusuyla dış kapıya doğru adımlayıp kapıyı açarak kendimi dışarı attım. O ilk anda yüzüme vuran keskin soğuk bedenimi sıtmaya tutulmuşçasına titretse de yüreğimin acısı öyle yakıyordu ki beni, battığım karın içinde ayakkabısız olduğumu bile hissetmiyordum.

"Aptal Rüya! Aptalsın kızım sen! Yine inanacaktın değil mi? Gör işte, gör!"

Kendime duyduğum öfkeyle söylenerek bata çıka karların içinde arabaya doğru ilerlerken düşünme yetimi tamamen kaybetmiş gibiydim. İstediğim tek şey uzaklaşmak, bir daha umutlanmamaktı! O hırsla neredeyse arabaya yaklaşmıştım ki ardımdan, "Rüya!" diye bağıran adamı duymamla öfkeyle ona dönüp "Rahat bırak artık beni!" diye haykırdım.

Bir an için tepkimle afallayan bedeni bir an sonra yağan karı umursamadan "Delirdin mi sen nasıl çıkarsın bu hâlde dışarı!" diye bağırarak bana doğru gelmeye başladığında, içine battığım karın tenimi buza kesmesini umursamadan nefretle solumaya devam ettim.

"Sana ne? Gerekirse donarak geberirim burada ama senin yanında durmayacağım daha fazla!" deyip hırsla arkamı dönerek arabaya doğru koşmaya yeltendiğim an birden boşluğa gelen ayağımın burkulmasıyla acı bir çığlık atıp karların üzerine düştüm.

"Rüya!"

Ayak bileğimde hissettiğim acı sanki çektiğim tüm acıların yansıması olurken gözlerimden durmaksızın akan yaşların acıdan mı yoksa artık kaldıramadığım bu kalp ağrısından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Tek istediğim uyumaktı. Sonsuza kadar uyumak...

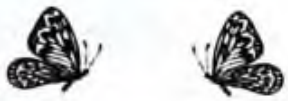
Ege yanıma geldiği gibi, "Ah be Rüya... Ah be güzelim," diye söylenip beni kucağına aldığında da hırçınlığımla debelenişim bana sadece fiziksel bir ıstırap olarak geri döndüğünden bir an sonra kıpırdanmayı kessem de sessizce ağlamaya devam ettim. Yine kollarında acizdim...

İçeri geçmemizle beni şöminenin tam önündeki minderlerin üzerine bıraktığında bedenim yavaş yavaş ısınmaya başlasa da kalbimin buz tutan duvarları erimiyordu. Hisleri donar mıydı insanın? Benim hislerim sanki buz tutmuştu bir anda... Tam da o anda. Tam da ona teslim olacağım anda...

Ege hızla yan tarafında duran kalın battaniyeyi titreyen omuzlarıma sarıp ayakucuma doğru gelerek şimdiden morarmaya başlayan bileğime gözlerini kısarak bakarken ben kar taneleri kadar soğuk bakışlarla boşluğa bakmaya devam ediyordum. Bir an sonra ayaklanıp içeri doğru koşturduğunda da çektiğim acıların yükü altında ezilircesine ağlamaya devam ederken elinde buz torbasıyla geldiğinde ona bakmak bile acı verdiği için başımı şömineye doğru çevirdim.

Daha fazla burada kalmak istemesem de daha doğrulmaya çalıştığım an sızlayan bileğimle sinirle inledim. Belimden kavrayıp beni doğrultmaya çalıştığı an, "Dokunma bana!" diye nefretle haykırdım yüzüne.

Tepkim yine afallamasına sebep olurken güç bela yerden destek alarak doğrulduğumda da aksak adımlarla kaldığım odaya geçip kapıyı da ardımdan kilitledim. Attığım adımların acısını kendimi güç bela yatağa bıraktığım an keskince hissederken gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle silip üzerimdeki ıslak kıyafetleri ağlaya ağlaya çıkardım. Daha evvel giymem için bıraktığı kıyafetleri üzerime geçirip yeniden yatağa geçtiğimde, uykuya dalana dek kulaklarımdan silinmeyen tek ses Ege'nin defalarca kez kapıya gelip açmam için yalvarmasıydı.

Üç gün geçmişti o gecenin üzerinden. O geceden sonra beni bırakması için ona yalvarmayı da bırakmış, eninde sonunda mecbur kalacağını bildiğimden ben de tüm kapılarımı yüzüne kapatmıştım. Üç gündür aynı çatı altında, dört duvar arasında hep hayalini kurduğum gibi baş başaydık ama gerçekliğin hayallerimle uzaktan yakından alakası yoktu. Yüzüne bakmıyordum. Tek kelime etmiyordum. Mecbur kalmadıkça kaldığım odadan bile çıkmıyor, ne zaman kapıma gelse başımı yastığın altına gömüyordum.

Ona dair yüreğimde büyüttüğüm sevda onca ihanete rağmen şimdi Bade'den gelen tek bir çağrıyla yok olmuş gibi görünüyordu belki ama gerçek bu değildi. Bade yıllar boyu içime attığım her gözyaşının yansımasıydı sadece. Yine seviyordum, yine yalnız onunla olmak istiyordum ama yine olmayacağını biliyordum. Ve sadece bu anlamsız inadı bırakıp o da anlasın istiyordum. Ama o, anlamıyordu...

Üç gündür böylesi sessiz bir savaşın ortasında debelenip durmaya devam etsek de bu sabah uyandığımda hiç değilse ayağımın üzerine daha rahat basabildiğimi fark etmemle rahat bir nefes aldım. Üç gün boyunca biraz da çektiğim fiziksel acılar yüzünden kendimi bu odaya hapsetmiştim ama nihayet bu da bir son bulmuştu. Ve şimdi de sıra bu tutsaklıktaydı... Kilidi açıp odadan çıktığımda da aklımda olan tek şey bugünün sonunda ne olursa olsun ondan uzakta olacağımdı.

Salona adım atmamla uzandığı koltukta beni bulan bakışları şaşkınlıkla parlarken bu hâlini umursamadan yanından geçip pencere tarafındaki tekli koltuğa oturdum. Bir zaman boyunca bacaklarımı da kendime doğru çekip başımı dizlerime yaslayarak yağan karı seyrederken başka bir zaman olsa burada olmaktan aslında ne kadar mutlu olacağımı düşündüm. Hiç durmayan kar yağışı, saf bir masumiyeti hatırlıyordu insana...

"Kışın en soğuk zamanı... Ama ben kalbimde hiç bitmeyen bir yazı yaşıyorum."

Gülümsedim. Ama görmedi. Görmesi de gerekmezdi. Tek bir lafı bile beni dağıtmaya yetse de bunu bilmesi gerekmiyordu artık.

"Güzel laf... Ama kulüplerde işine yaramaz. Daha davetkâr bir şeyler bulmalısın," diye alayla mırıldandığımda dönüp yüzüne bakmasam da alıp verdiği keskin soluğu hissettim.

"Orada işime yaraması umurumda değil!" diye kendini sakin tutmaya çalışarak söylenmesiyle hafifçe omuz silktim. "Haklısın tabii... Bade de işine yarar ne de olsa. Meraklı görünüyor böyle edebi laflara..." diye mırıldandım. Bu defa gürültülü bir şekilde bıraktığı nefes kulağıma sanki bir aslan kükremesi gibi gelirken bir an sonra ayaklanıp karşımdaki koltuğa oturduğunda da yine bakmadım yüzüne.

"Bade'nin neye meraklı olduğu da umurumda değil!" dediğindeyse eğlenceden yoksun alaycı bir tebessüm dudaklarıma kondu. "Sen öyle diyorsan..." diye umursamazca söylendiğimde, "Rüya," diye yakarır gibi seslenmesini umursamadan yağan karı seyretmeye devam ettim.

Unutmamıştım. Şimdi ne derse desin ona en çok ihtiyacım olduğu anda o kızın yanında olmasını unutamamıştım. Defalarca kez düşünüp dursam da o gün her şeye rağmen onca acının arasında beni en çok yaralayanın o olduğunu çaresizce kabullenmiştim. Annem ya da babam değil... Onun yokluğu son darbeydi benim için! Hazmedemiyordum. Ben her şeyi ardımda bırakıp ona gelmişken bir başkasıyla gülmesi gözlerimin önünden gitmiyordu. Belki de bu yüzden şimdi inanamıyordum hiçbir sözüne...

"Bade umurumda değil! Dünya üzerindeki hiçbir kadın benim umurumda değil!" diye sanki bir yemini dile getircesine konuşsa da *yalancı* diye haykırdı yüreğim. İnanmıyordum artık sözlerine...

"Çok fazla hata yaptım, biliyorum. Yaptığım her hatanın ardından çaresizce daha büyük bir hataya düştüm. Bir korkak gibi kaçtım. Kaçarsam biter sandım. Bitmedi. Unuturum sandım. Unutamadım. Pişmanım. Gözünde beş kuruşluk bile değeri olmadığını bilsem de köpek gibi pişmanım Rüya! Hak etmediğimi bilmeme rağmen affını dilenecek kadar acizim karşında..."

Dudaklarından elle tutulur bir pişmanlıkla dökülen her bir sözle kalbim bir el sıkıyormuşçasına sancıyla kıvransa

da bir an için yüzüne bakıp sonrasında bakışlarımı yeniden pencereye doğru çevirdim.

"Savaş da en çok kışı severdi hatırlıyor musun? Böyle çok fazla kar yağdığında kendini dışarı atar, her defasında da günlerce hasta yatardı."

Dudaklarımdan sakin ama etkisi bıçak darbeleri gibi ruhuma kesikler atarak dökülen sözlerin ardından şöminеden gelen sesler bile bir an için kesilmiş, etrafımız âdeta ölüm sessizliğine bürünmüştü bir anda. Dışarıda yağan kar sanki üzerimize yağıyormuş gibi dört bir yanımız buza keserken buğulanan bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim. Buz tutan bedeni, ruhunu kaybeden gözleriyle yüzüne tokat yemişçesine kalakalan adamın hâli kalbimin acıyla burkulmasına sebep olsa da gözlerimi ondan çekmeden devam ettim sözlerime.

"Bizimkiler kar yağdığında evden çıkmama izin vermezlerdi. Ama bir keresinde ikiniz gelip beni kaçırmıştınız hatırlıyor musun? Saatlerce ellerimizin buz tutmasına aldırmadan kartopu oynamıştık. Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi."

Ağzımdan çıkan her bir kelimenin ardından o günün anılarının gözlerinin önüne serildiğini tahmin edebiliyordum. Çünkü bakışları donuklaşmış, çehresi tüm hüznünü gün yüzüne çıkarmıştı. Ve şimdi tam karşımda gözlerinde gördüğüm gerçek kalbimi acıtsa da haklı olduğumu anlamamı sağlamıştı. Hiçbir şeyin bittiği yoktu. Hâlâ aynı bakış, hâlâ aynı uzaklık gözlerindeydi. Bade, Eren, kıskançlık... Bunların hepsi kaçmak istediğimiz asıl gerçeğin bahaneleriydi. Çünkü bizim birbirimize yasak olmamızın asıl sebebi yıllar öncesinde gizliydi.

"Canımı yakmaya çalışıyorsun değil mi? Sana yaşattığım her acının intikamını böyle alacaksın benden," diye acı çekercesine söyledikleriyle dudaklarımda buruk bir tebessüm belirdiğinde başımı umutsuzca iki yana salladım.

"Ben sana istediğin şeyin neden imkânsız olduğunu hatırlatıyorum sadece ama sen intikam almaya çalıştığımı düşünüyorsun. Biz seninle bugün tanışmadık ki Ege. Bizim geçmişimizin tam ortasında hep Savaş vardı, hep de Savaş var olacak. Senden uzak kalma sebebimin hayatına girip çıkan o kızlar olduğunu düşünüyorsun değil mi?" diye sormamla yüzünde afallamış bir ifade belirirken hem ona hem de kendime bir şeyleri hatırlatmak istercesine devam ettim konuşmaya.

"Aslında bu zamana kadar ben de bu bahanenin ardına saklanıyordum. Ama burada seninle geçirdiğim onca zamandan sonra, hele de az evvel gözlerinde gördüğüm o bakışla sadece kendimi kandırmaya çalıştığımı anladım. Bizi imkânsız kılan şey, üçüncü kişiler olmadı ki hiçbir zaman. Bizi birbirimize yasak eden sendin! O gün o mezarlıkta *'Biz olamayız artık,'* dediğinde yasak olduk birbirimize," dememle bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda, "Lütfen dinle," deyip devam ettim konuşmaya.

"Yanlış anlama, kızmıyorum sana. Nasıl o zaman kızamadıysam şimdi de kızamıyorum. Anlıyorum çünkü... Bana yaklaştığın her an o güne gittiğini görüyorum gözlerinde çünkü adı geçtiğinde bile tıpkı o günkü gibi bakıyorsun bana. İçten içe sen de biliyorsun olmayacağını... Şimdi tamam desek bile bir gün bir yerde yine dağılacağımızı biliyorsun! O yüzden bunu ikimize de yapma artık," deyip daha fazla söylenecek bir şey kalmadığını hissederek son kez eğilen yüzüne bakıp usulca ayaklandım. Kabullenmenin acıtan sessizliğiyle sevdiğim adama arkamı dönüp kapıya doğru adımladım. Bu defa bana dur demeyeceğini biliyordum.

Anahtarı üzerinde duran kapıyı açıp arkama bakmadan evden çıktığımda yağmaya devam eden kar bir örtü gibi saniyeler içinde üzerimi beyaza bürürken bir an sonra bu dağ başında ne yapacağımı bilemeyerek ilerlemeye başladım. Fakat ardımdan gelen sesle sanki buz tuttu adımlarım.

"Ama ben her gün, her gece kızıyorum kendime. Hâlâ nefret ediyorum!"

Duyduğum sesle dizlerime kadar kara gömülsem de soğuktan tüm bedenim uyuşsa da kıpırdayamadım. Dudaklarımın arasından bir sis bulutu gibi firar eden sıcak nefesi izlerken ona dönmemek için ceplerimde gizlenen ellerimi sıktım. Sussun istedim, susmadı. Vazgeçmesini bekledim, vazgeçmedi.

"Keşke demediğim tek bir güne uyanamıyorum ben yıllardır... Keşke diyorum, keşke aşkın ne olduğunu en başında bilebilseydim... Keşke senin yanına geldiğim her an kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarpmasının ne demek olduğunu daha önce anlasaydım. Keşke yaşayamadığım çocukluğumu senin bir gülüşünde bulurken aşka bu kadar geç kalmasaydım!"

Kalbimin yangınında ısınıp buz tutan yanağımdan yuvarlanan yaşlarla dudaklarımdan birbiri ardına firar eden hıçkırıkları bastıramazken etrafımda savrulan binlerce kar tanesi arasında sarsılan omuzlarımla ağlamaya devam ettim. Gördü. Duydu. Ama susmadı.

"Nefret ettim kendimden! Hâlâ nefret ediyorum! Aptallığım yüzünden sana geç kaldığım için... Kardeşim dediğim adamın benden nefret ederek gitmesine sebep olduğum için ben her gece bir kere daha nefret ediyorum kendimden Rüya..."

"Bırak o zaman Ege! Neden hâlâ direniyorsun?" diye hıçkırıklarım arasında çaresizce fısıldadım. Kar tanelerine bulanan sözleri, küle dönen kalbimin üzerine yağmaya başladığında bu savaştan sağ çıkamayacağımı biliyordum artık.

"Çünkü... Kendime olan nefretim bile sana olan aşkımı yenemiyor! Her gece kâbuslarımda beni suçlayan, benden nefret eden adamı gördükçe kendimden nefret ettim ben... Sen de benden nefret et, kurtul bu karanlıktan istedim. Öylesine aşağılık, öylesine beş para etmez herifin tekiyim ki

canının yandığını bile bile durmadım. Vazgeç diye... Hiç değilse sen mutlu ol artık diye..." deyip bir an için sussa da sonrasında devam etti konuşmaya.

"Ama bu da bir işe yaramadı. Her defasında kendimden daha fazla iğrendiğimle kalıp layık olamadığım kalbini sevmeye devam ettim. Senin rüya gibi bir aşkı hak ettiğini bile bile seni sevmekten vazgeçemedim. Vazgeçemiyorum."

Dudaklarından belki de ilk kez beni sevdiğine dair duyduğum sözler karşısında daha fazla direnemeyerek ona doğru döndüğümde, kar tanelerinin altında titreyen adamın çaresizce haykırdığı sözleri, bu gece kalbimi söküp almaya yemin etmişçesine bitmek bilmedi.

"Hani Bade deyip duruyorsun ya bana... İşte o Bade, bir gün bana 'Bir şansımız olabilir mi?' diye sordu. Peki, ben ne yaptım biliyor musun? Güldüm! Çünkü bu hayattaki tek şansını, bulduğu an kaybeden bir adamdan şans istemesi komik geldi. Sonra ben ona bunun imkânsız olduğunu söylediğimde de nasıl olduysa olmaz deyişimin içinde seni gördü. Anladı..." demesiyle kalbimin aylardır altında ezildiği yükler biraz olsun hafiflese de haftalardır bir urgan gibi boynuma dolanan görüntüyü fısıldadım sessizliğe.

"Sana geldim ben. Kimsesizliğimin canımı en çok yaktığı gün koşa koşa sana geldim. Ama senin yanında o vardı. Benim sana ihtiyacım varken senin gülüşün onun içindi!" diye en az o günkü kadar taze bir acıyla fısıldadığımda anlamayan gözlerine hüzünle bakıp "Doğum günüm," diye mırıldandım. Bir an için afallayan çehresiyle gözlerime baksa de en az benimki kadar hüzünlü bir bakışla fısıldadı.

"Aylar evvel seni havaalanında Fransa'ya uğurladığımda sanki tüm dünyam başıma yıkılmış gibi hissettim. Belki bir arada değildik ama hep yan yanaydık. Baktığım yerde seni görüyordum. O an anladım, alıştım demem bundanmış. İşte o an, baktığım yerde seni göremeyeceğimi anladığım an gerçek bir tokat gibi çarptı yüzüme. Ben senin

olmadığın bir hayatın içinde nefes alamam Rüya. İşte bunu kabullendiğim gün bir söz verdim kendime. Bir gün... Tek bir gün Savaş'ın kâbusları olmadan gözlerimi açarsam sana gelecektim. Ama olmadı. O kâbuslar hiç bitmedi," deyip bana doğru karların arasında varla yok arası bir adım attı.

"Ama o gece... Senden haber alamayarak geçirdiğim doğum gününde ben kendime verdiğim bütün sözleri, etti-ğim tüm yeminleri unuttum. Yasakların, kâbusların yokluğun karşısında bir önemi kalmadı. Ve ben artık gecelerimi kendine esir eden kâbuslara inat bütün ömrümü kendine esir edecek bir rüya görmek istedim. Günaha bulanan kalbimi masumiyetine bırakmak istedim. Sonunu düşünmeden, olmazları görmeden bir kere olsun bu hayatta bencil olmak istedim Rüya. Senin söylediğinin aksine hiçbir yere ait olmayan bu işe yaramaz adamın sadece sana ait olduğunu bil istedim. Ama sen yoktun! Bakmıyordun ya artık yüzüme... Ben öldüm sanki. Şimdi sen anlatıyorsun ya ben bir kere daha kahroluyorum. Belki artık hiçbir önemi yok ama bilseydim bana geldiğini seni sımsıkı sarmaz mıydım Rüya? Ne Bade ne de bir başkası olmaz ki! Olamaz. Şimdi keşke diyorum. Keşke hiçbir anlamı olmadığı hâlde onunla yemek yemeseydim. Sen bizi yan yana görmeseydin... Ama zamanı geri alamıyorum. Sadece senden başka kim olursa olsun benim için herkes gibi olur, bunu bil istiyorum."

Dayanmak çok zordu. Karşımda kendini ilk kez bu kadar açmışken ona direnmek kalbimi çok acıtıyordu. Sus dedim gözlerimle. Susmadı...

"Biliyorum. O herif seni benden daha fazla hak ediyor. Bu hayatta kim olursa olsun seni benden daha fazla hak ediyor ama..." deyip güçlükle yutkundu. Ben nefessiz kalmış bir hâlde onu beklerken her zamanki serseri tavrını üzerinden akan acıya bulayıp kırık bir tebessümle omuz silkti.

"Dedim ya! Bencil bir adamım ben. Tüm yüzsüzlüğümle sana *'Seni seviyorum,'* diyecek kadar bencil bir adamım."

Yıllar önceydi... Bir mezarlıkta sevdiğim adama sonsuza dek veda ettiğimi düşünürken ilk ve son defa söylemiştim bu cümleyi: "*Seni seviyorum...*" Üzerine vurduğum kilitler geçen zamanla sertleşmiş, bir yerden sonra yasak değil günah olmuştu bana. Artık ona diyemezdim. Başkası zaten imkânsızın ötesindeydi. Söylemek başkaydı ama duymak çok daha başka türlü dokunmuştu kalbime. Yıllar içinde sanki lanetim olmuştu bu iki kelime... Günün birinde duyabileceğimi hiç düşünmemiştim. Şimdiyse kar taneleri tüm masumiyetiyle lanetinden arındırdığı bu iki kelimeyi usulca kalbime yağdırırken öylesine afallamıştım ki ne hissettiğimi bile anlayamadım bir an için... Herkes mi bu iki kelimeyi duyduğunda böyle aptal gibi hissederdi yoksa bunu söyleyen Ege olduğu için mi böyleydim?

Ege Aras... Çocukluğuma izinsizce girip tüm hayatımı daha ilk bakışta kalbine esir eden adam. Aşkı pişmanlıklarla dolu, sevgisi sadece acı veren, uzaklığı ayazda kalmışçasına üşüten, kalbi yara bere içinde... Beni defalarca ardında bırakan adam... Kırık dökük yüreğim bilmek istiyor artık!

Seviyor musun beni gerçekten?

BÖLÜM -XI-

Sonsuzluğun Ortası

Zeynep

Dün gecenin yorgunluğundan sonra yeni bir güne uyanmak bile yeterince zorken bir de güneş doğmadan çalmaya başlayan telefonum biyolojik saatimi yerle bir etti. O saatte arayan birinden hayırlı bir haber beklemek mümkün değilken arayanın Ege olduğunu görmek, hele ki telefonda nefes almadan söylediklerini dinlemek beynimi pazar yerine çevirdi bir anda. Resmen Rüya'yı kaçırdığını ve kendisine yardım etmem gerektiğini söylüyordu!

"Ege... Bak seni severim ama şunu bil ki Rüya'yı daha çok severim. Onun aşkına layık olup olmadığına hâlâ emin olamasam da Rüya mutlu olsun istiyorum. Ve görüyorum ki ona yaşattığın onca acıya rağmen mutlu olacaksa yine seninle olacak. O yüzden lütfen bu defa da her şeyi mahvetme! Eğer kendinden eminsen tut elini ve bir daha bırakma," dediğimde bir süre karşı taraftan ses gelmese de sonrasında söyledikleri hiç değilse yardım için ikna etmişti beni.

"Rüya benim hayatımda, tüm benliğimde güzel olan tek şey Zeynep. Bir hayatım olacaksa, bir mutluluk beni bulacaksa onunla olacak... Eğer her şeye rağmen beni isterse tüm ömrümü paramparça ettiğim kalbini iyileştirmek için harcayacağım. Çünkü onun kalbi de benim tek şifam."

Ne diyebilirdim ki bu sözlerin üzerine? Onları eleştirmek kimsenin haddine değildi. Her aşkın ayrı bir sınavı, kendi gerçekleri olurdu ve onların gerçekleri, yaşamayan kimsenin anlayamayacağı kadar ağır gelmişti çocuk kalplerine. Biliyorum, sadece Rüya değil Ege de yaralı bir çocuktu hâlâ... O yüzden de tek temennim birbirlerine hiç sahip olamadıkları o yuva olmalarıydı. Aşk bir kere kapıyı çalmışsa, inanıyorum ki içeri girmeden bırakmazdı.

Ege'yle konuştuktan sonra onun istediği şekilde Rüya'nın ihtiyaç duyacağı şeyleri ayarlamış, evime gönderdiği şoförüne teslim ettikten sonra da her şeyin güzel olmasını dilemiştim onlar için. Kızlara da kahvaltıda olanları anlattığımda epeyce şaşırsalar da sevinmişlerdi Rüya adına. Kahvaltı henüz bitmemişken çalan zille açmaya gittiğimdeyse bu sabahın bana hazırladığı sürprizlerin bitmediğini anlamıştım.

"Baba?"

Babam, karşısında dikilip durduğumdan, "Kızım dondum yahu içeri almayacak mısın beni?" diye söylendiğinde şaşkınlığımdan sıyrılarak sevinçle boynuna atladım. Kısa zamanda bile nasıl da özlemiştim.

Babam içeri geçtiği sıra, kızlar da tüm içtenlikleriyle onu karşıladıklarında, "Hoş buldum kızlar," deyip onlara gülümseyerek içeri adımladı. Kardan dolayı buz tutan ellerine hemen bir bardak çay bırakıp dizinin dibine oturduğumda hasretim merakımı dahi bastırmıştı sanki.

Birlikte devam ettiğimiz kahvaltı sırasında aklıma içerisinde Rüzgâr'ın da olduğu onlarca ihtimal gelse de babam, "Kahvaltını bitir sonra konuşuruz," deyip geçiştirdiğinde üzerimden atamadığım tedirginlikle güç bela kahvaltımı yapmaya devam ettim. Başka zaman olsa özlediğinden geldi derdim lakin gideli bu kadar kısa zaman olmuşken bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum. En sonunda sofrayı toparlayıp kahveleri yaparak yanına geldiğimde konuşmaya

başladığındaysa yüreğim ağzımda bir telaşla onu dinlemeye başladım.

"Zeynep... Kızım ben buraya tüm ailemizi ilgilendiren bir konuda seninle konuşmak için geldim."

"Seni dinliyorum baba," dediğimde kızlar, "Biz içeri geçelim en iyisi," deyip ayaklansalar da babam onları durdurdu. "Gitmenize gerek yok kızlar. Bu konu sizin için de önemli," dediğinde merakım biraz daha arttı.

Babam bunca yıllık edebiyat öğretmeniydi. Meslek hayatı boyunca bizim gibi hatta bizden de küçük yüzlerce öğrencisi olmuş, yıllarca iletişimin en mükemmel hâlini bize anlatmıştı ama şimdi karşımda kıpırdanıp duruyor, sanki söze nasıl başlaması gerektiğini bir türlü bulamıyordu. O böyle yaptıkça aklımda onlarca korkunç ihtimal beliriyordu ki sonunda derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettiğinde merakla onu dinlemeye devam ettim.

"Birkaç hafta önce buraya geldiğimizde yaşadığımız bir şey, daha doğrusu birisi, o günden beri ne annenle benim ne de Selim'in aklından çıkıyor. Günlerdir içten içe düşünüp duruyoruz," diye sıkıntıyla söylendiğinde onları neyin bu denli huzursuz ettiğini anlamaya çalışırken babamın dudaklarından dökülen isimle ne düşünmem gerektiğini bilemedim.

"Ömer."

"Ömer mi?"

"Evet kızım. Seninle olan her konuşmamızda dilinden düşürmediğin o küçük adamı burada görüp tanımak, gözlerindeki o kimsesizliğe şahit olmak anneni de beni de o günden beri o kadar huzursuz ediyor ki! Nasıl anlatsam bilemiyorum. Bizi hiç tanımadığı hâlde kendini sevdirmek için çırpınıp durması, gideceğimiz vakit bakışlarına yerleşen hüzün içimize dert oldu. Hele Selim... Seni ne kadar kıskandığını biliyorsun ama o günden sonra iki lafından biri Ömer oldu," dediğinde konunun nereye gideceğinin

şaşkınlığı beni iyice çıkmaza sürükledi. Dayanamayarak "Baba... Lütfen biraz daha açık konuşur musun?" diye sabırsızca sorduğumda da dudaklarından dökülenler içten içe dileğim ama ihtimal dahi vermediğim bir şeydi.

"Biz... Eğer sen de kabul edersen Ömer'i evlat edinmek istiyoruz Zeynep."

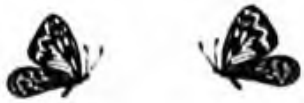
Bekledim... Dinledim... Yanlış duymadığıma emin olmak için kelimeleri defalarca kez aklımda tekrar ettim. Sonuç değişmedi. İki yanımda şaşkınlıkla bırakılan nefesler beni düşüp kaldığım girdaptan çekip alırken "Ömer'i... Evlat edinmek istiyorsunuz?" diye sanki bir kere daha duymak istercesine sordum.

"Evet. Tabii eğer sen de kabul edersen. Sonuçta bu hepimizi ilgilendiren bir karar," dediğindeyse bir süre daha boş boş yüzüne baksam da bir an sonra boynuna nasıl atladığımı bilemedim.

"Bu gerçek mi? Gerçekten bunu yapacak mıyız baba?" diye âdeta mutluluk gözyaşları içinde sormamla babam vermiş olduğum tepkiyle rahatladı. "Gerçekten kızım," deyip alnıma şefkat kokan bir öpücük bıraktığında mutlulukla gülümsedim.

Zaten en başında kardeşim demiştim ben o masum bakışlıma... Lafta değildi bu, hiç de olmamıştı ama şimdi onu gerçekten kardeşim yapmaktan bahsediyorlardı. Yanından her ayrıldığımda gözyaşlarımı görmesin diye arkama bakamadığım çocuk, artık benim ailemin kanatları altında yaşayacaktı. Nasıl olmaz derdim ben buna? Nasıl istemezdim?

O sabahı, hayatımın en güzel sabahlarından biri yapan işte tam da buydu. Babam verdiği haberle evimizi şenlik yerine çevirmiş, annemle konuştuğumda onun da ne denli istekli olduğunu duymak tüm kaygılarımı alıp götürmüştü. Bir yuvası olsun diye dua ettiğim Ömer, artık benim yuvamın bir parçası olacaktı. Bundan daha güzel bir şey olabilir miydi?

Ertesi gün babamla birlikte yurda gidip müdür beyle konuştuğumuzda tüm prosedürleri de öğrenmiştik. Sıra Ömer'le konuşmaya geldiğindeyse onun babamı görür görmez parlayan gözleri yüreğime dokunurken haberi verdiğimiz anki hâli tüm kaygılarımızı alıp götürmüştü. Bana olan yakınlığını biliyordum lakin ailemi de bu denli sevmiş olması beni çok daha fazla mutlu ediyordu. Çünkü bir ailesi olsun istiyordum.

Aynı gün içinde babamın gelmeden evvel araştırıp hazırladığı evraklarla beklemeden işlemleri de başlatmış olduk. Müdür Bey'in Ömer'e olan ilgimizden dolayı olumlu görüş bildireceğini söylemesi de ayrıca mutlu etmişti beni. Artık iyi şeyler yaşayacağımıza olan inancım attığımız bu büyük adımla da kat be kat artmıştı. Çok fazla üzülmüştük belki ama hissediyordum. Artık mutlu olma zamanıydı hepimiz için...

Babam günler sonra evrak işlerini bitirip İzmir'e döndüğünde ben de kendimi yine bir telaşın içerisinde bulmuştum. Geçen yıla oranla dersler bu yıl daha da zorluydu ve bunun yanı sıra bir de danışman hocamın başıma musallat ettiği bir başka angaryayla uğraşıyordum. Kadın ciddi anlamda beni kişisel asistanına çevirmişti. Hiçbir öğrencisinden istemediği kadar işi benden istiyordu ve ben de okul sonrası ondan alabileceğim bir referans mektubu için her seslenişine koşturuyordum. Ama bu zamana kadar sadece dersle ilgili bir şeyler isteyen kadın bu defa garip bir şekilde benden bir kitabı bulmamı istemişti. Duyduğum anda bundan daha kolay bir şey olmayacağını düşünsem de bir

iki kitapçı gezdiğim an derdini anlamıştım. Bahsettiği eski basım bir kitaptı ve hiçbir kitapçıda mevcut değildi. Daha da tuhaf olansa kitap internette bile bulunmuyordu. Neyse ki Rüzgâr'la konuşmuştuk, kafede mesaim bittikten sonra birlikte sahafları gezecektik. Ben neyi nerede bulacağımı pek bilmiyordum ama Rüzgâr bakılacak yerleri biliyor gibi görünüyordu. Onun gibi bir yol arkadaşım olduktan sonra nereye gittiğimizin de pek bir önemi yoktu zaten.

Akşama doğru kafeden ayrıldığımda beni bekleyen sevdiğim adamla birlikte Beyazıt'a gidip sahafları gezinmeye başladık. Yalnızca adını bildiğim kitabı aramak için girdiğimiz her bir sahaftan ellerimde dokunmaya bile kıyamayacağım kitaplarla, o sahaflardaki eski kurtlardan dinlediğim sayısız sevda öyküleriyle ayrılırken günün sonunda hiç hesapta olmadan yaşadığımız bugünün hayatımın en özel günlerinden biri olduğunu düşünüyordum. Çok garip, çok özeldi. Girdiğimiz her kapıdan sanki sevmenin başka bir hâlini öğrenerek çıkmıştık. Sanki karşımıza çıkan insanlar işlerini güçlerini bırakıp vakitlerini bize adamışlardı. Hepsi çok kıymetli, çok değerliydi. Zaman orada su gibi akıp geçmişti ama ne yazık ki aradığım kitabı orada da bulamamıştık. Sadece en son girdiğimiz sahafta bizi karşılayan Veli Amca elimize bir umut vermiş, bize de ondan gelecek haberi beklemek kalmıştı.

Ertesi sabah yine yoğun kar yağışının beyaza büründüğü manzaraya uyandığımda dışarıdaki soğuğa inat içim sıcacıkken yataktan kalkıp banyoya geçerek hızlıca duş aldım. Bugün olan tek dersimin son anda iptal edilmesiyle günlerdir aklımda olan plan için de fırsat çıkmıştı karşıma. Duşun ardından hazırlanıp odadan çıktığımda kızlar hâlâ uyuduklarından onlara dokunmazken ayaküstü bir şeyler atıştırıp akşamdan hazır ettiğim torbayı da alarak evden ayrıldım.

Önce kısa bir alışveriş yapıp sonrasında yeniden yola koyulduğumda heyecandan yüzümdeki gülümseme silinmezken elimde poşetlerle asansörden ineceğim sıra çalan

telefonumla poşetleri homurdanarak yere bırakıp telefonu çıkardım. Gördüğüm isimle sanki o da beni görecekmiş gibi telaşlanıp etrafıma bakınsam da bir an sonra ürkerek telefonu açıp "Efendim Rüzgâr?" diye sanki suç işlerken yakalanmışım gibi mırıldandım.

"Zeynep'im neredesin sen, derse de gelmemişsin?" diye endişeyle sormasıyla paniklerken "Şey... Evdeyim ben," diye mırıldanıp söylediğim yalanın utancıyla dudağımı ısırdım.

"Evde misin? Neden?"

"Dersim iptal oldu. Biz de kız kıza evde takılacağız bugün," dediğimde ofladı. "Bugün göremeyeceğim yani seni?" diye huysuzca söylendiğinde gülümsedim.

"Bugünlük böyle olsun."

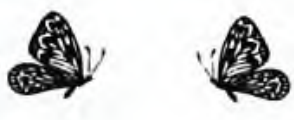
"En azından akşama doğru uğrayayım?" demesiyle paniklerken "Olmaz, Rüzgâr... Yani kız kıza olacağız dedim ya şimdi çıkamam evden. Hem zaten daha dün beraberdik," deyip gülmemek için dudağımı ısırdığımda sinirle homurdandı. "İyi! Size iyi eğlenceler o zaman!" diyerek telefonu suratıma kapattığında da başka zaman olsa öfkelenecekken şimdi kahkahalarla poşetleri elime alıp önüne vardığım kapıyı açtım.

Kapıyı ardımdan kapatıp poşetleri kenara bırakarak salona doğru ilerlerken etrafımı saran kokuyla iç çekerek gülümsedim. Her ne kadar yanında olmak için can atsam da şimdilik bu kadarıyla da yetinecektim. Evet, Rüzgâr'ın evindeydim. Her karesi bana sevdiğim adamı anlatan evde elimde tuttuğum anahtara bakarken gülümsemeden edemiyordum. Bir gün bir anda çıkarıp bırakmıştı avucuma. Öyle bir bakışı vardı ki, sanki evinin anahtarını değil de tüm hayatını teslim ediyordu. *"Sende olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. Hayatımın her köşesinde izinin olduğunu bilmek bana iyi geliyor,"* demişti. O andan sonra kabul etmemek ne mümkündü.

Her ne kadar bu zamana dek kullanma gereği duymasam da bugün için ilaç gibi gelmişti. Öte yandan kendimi de tuhaf bir şekilde buraya ait hissediyordum. Sanırım bu da Rüzgâr'ın etkisiydi. Ona bu kadar aitken kendimi onun hayatına dair bir şeye yabancı kılamıyordum.

Pek fazla vaktimin kalmadığını fark etmemle dikilip kalmaya bir son verip hızlıca banyoya geçtiğimde ellerimi yıkayıp saçlarımı da toparlayarak yeniden içeri geçtim. Kenara bıraktığım poşetleri aldıktan sonra da mutfağa geçip ellerimi belime yaslayarak "Hadi Bismillah!" dedikten sonra heyecanla işe koyuldum.

Aylar önce Rüzgâr'a verdiğim bir söz vardı ve o her ne kadar lafını bir daha açmamış olsa da onu hiç beklemediği bir anda şaşırtmak istediğimden en doğru zamanın bugün olduğuna karar vermiştim. Babasıyla yaşadığı sorunlar yüzünden bana belli etmemeye çalışsa da ne kadar üzüldüğünü gözlerinde görebiliyordum. Bu durum yüzünden kendini hırpalayıp durması da öyle çok canımı yakıyordu ki yüzünü gerçekten güldürecek bir şeyler yapmak istiyordum. Uzun uzun düşündükten sonra da aklıma böyle bir fikir gelmişti. En sevdiği yemeğin mantı olduğunu öğrendiğim gün ona verdiğim sözü tutacaktım. Şimdi dikilip kaldığım masanın başında güç bela bulduğum geniş kapta yoğurmaya başladığım hamura bakıp gülerken "Bileğine kuvvet Zeynep," diyerek kendimi motive ettim. Eğer hâlâ paslanmamışsam Rüzgâr'a mantı açacaktım...

Yola çıkış planım buydu. Neyse ki iki saatin sonunda ortaya annemin bile gözlerini yaşartacak bir şey çıkarmayı da başarmıştım. Bileklerimi artık hissetmesem de Rüzgâr için değerdi. Mutfakta işim bittiğinde önce yanımda getirdiğim temiz kıyafetlerle üzerimi değiştirip sonrasında

sofrayı hazırladım. Geriye sadece onun gelişini beklemek kalmışken o da beni fazla bekletmedi. Kapının açılmasıyla duvara yaslandığımda da duyduklarım karşısında kıkırtılarımı güçlükle bastırdım.

"Ben burada özlemimden gebereyim, hanımefendinin umurunda bile olmasın. Bir de demez mi dün görüştük diye... Özlüyoruz işte arkadaş! Dünü bugünü mü olur özlemenin?"

Kendi kendine çocuk gibi söylenmesi beni daha çok gülümsetirken bir an sonra salona adım atmasıyla nefesimi tutup vereceği tepkiyi beklemeye başladım. Henüz beni göremeyeceği bir noktada onun salona adım atmasıyla karşı karşıya kaldığı kurulu sofraya karşı olduğu yerde donup kalmasını gülümseyerek seyrederken "Olmaz tabii... Olsa ben de her nefeste özler miydim seni?" diye söylendiğimde hızla beni buldu gözleri. Bir an sonra gerçekliğimden emin olmak istercesine bakışlarıyla her zerremde hayranlıkla dolanırken yanaklarımın ısındığını hissettim. Rüzgâr, bir bana bir sofraya bakıp "Ne yaptın sen?" diye şaşkınlıkla sorduğunda ona doğru adımladım. Önümde birleştirdiğim ellerimle tek ayağımı hafifçe yere sürterken gözlerinin içine kalbime fazla gelen aşkla bakıp fısıldadım.

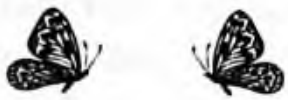
"Hani sen bana kar küresini verirken demiştin ya, aslında ben geleceğimizden bir anıyı senin ellerine bırakıyorum diye... İşte ben de bunu yapmak istedim. Bu da bizim geleceğimizden bir an olsun diye hayal ettim. Sen evimize geldiğinde ben seni bekliyor olayım. Bizim için hazırladığım sofrayı paylaşalım," deyip sonrasında muzip bir tavırla hafifçe sağa sola sallanarak devam ettim. "Tabii ki bazen de ben geç geleceğim. O zaman da sen kurarsın sofrayı, neticede hayat müşterek öyle..."

Sona varamadığım bir noktada kesildi sözlerim. Ama bundan hiç de mutsuz değildim. Sevdiğim adamın kollarında, aşk dolu öpücüğünün esareti altındayken konuşmasak

da olurdu. Çünkü zaten o öpücük hiçbir zaman tensel bir yakınlaşmadan ibaret olmamıştı bizim için. O öpücük ilk andan beri bizim birbirimize teslimiyetimizin mührüydü.

Dudakları dudaklarımdan koptuğu vakit aldığım kesik soluklarla alnımı sevdiğim adamın hızla yükselen göğsüne yasladım. "Öyle bir adamsın ki sen... Bir gün seni severken öleceğim," dediğimde dudaklarını başımın üzerine yaslayıp boğuk çıkan sesiyle mırıldandı. "Öyle bir adamım ki ben Zeynep'im... Sadece bir gün benden gidersen biteceğim."

Gülümsedim. Kollarımı beline daha sıkı sardım, anlasın diye. Gitmek bu saatten sonra ölmek demekti bizim için. Bu hayatta karşı koyamayacağımız tek şey ölümdü ve biliyorum ki bizi ondan başkası da ayıramayacaktı artık...

Günler geçiyor, zaman bizi peşinde koştururcasına akıp gitmeye devam ediyordu. Ege'yle Rüya'nın ortalardan kaybolmalarının üzerinden de dört gün geçmiş, hâlâ sesleri solukları çıkmamıştı. Her ne kadar ben durumlarını bildiğim için bir endişe duymasam da Rüzgâr ve Güney bu anlam veremedikleri ortadan kaybolma durumunu iyiden iyiye kurcalamaya başlamışlardı. Benim hayatımda da her şey son derece yolunda gidiyor demek istesem de ne yazık ki bu sabah Şeyma Hoca'dan yediğim azardan sonra tüm tadım kaçmıştı.

"Bana bahanelerle değil sonuçla gel Zeynep. Alelade bir kitapçıda bulunacak bir şey olsa elbette ben de bulabilirdim değil mi? Bu kitabı bulmadan yanıma gelme!" deyip beni kibarca odasından kovduğunda çaresizlik dört bir yanımı sarmıştı. Delirmek işten bile değildi. İnternette bile adı sanı olmayan bir kitabı ben nasıl bulacaktım?

Kendi kendime söylenerek başıma aldığım belanın omuzlarıma yüklediği ağırlıkla koridorda ilerlerken bir

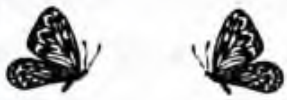
anda bileğimden kavranmamla tanıdık sıcaklık etrafımı sardığında yorgun ama aşk dolu bakışlarımı Rüzgâr'a çevirdim. İçimden gelen isteğe karşı koyamayarak beline sarıldığımda, "Zeynep'im neyin var?" deyip ellerini hafifçe belime sardı. "Biraz böyle kalalım," diye mırıldandığımda dudaklarını başımın üzerine bastırıp "Benim canıma minnet," demesiyle kıkırdadım. Tek bir sözüyle bile tüm huzursuzluğumu alıp götürüyordu bu adam.

Bir süre daha huzuru soluduğum boynuna yaslı dururken arka tarafta duran panoda gözüme takılan afişlerle gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Aniden geri çekilip "İnanmıyorum! Yıl bitmiş ama ben farkında bile değilim," diye hayretle söylendiğimde Rüzgâr da bakışlarını önce ardımızda duran yılbaşı partisi afişine ardından da tekrar gözlerime kavuşturup gülümsedi. Resmen yarın yılbaşıydı ve ben şu ana kadar bu durumun farkında bile değildim. Tabii geçen yılın aksine bu yıl öyle berbat geçmişti ki, bir an evvel pılını pırtısını toparlayıp gitmesi benim için en iyisi olacaktı.

Okuldan sonra kafeye geçtiğimde de gün benim adıma yine bir telaş içerisinde akıp gitmeye devam ederken hiç değilse Ali Abi'nin bu yıl kafede bir parti düzenlemeyeceğini duymak keyfimi yerine getirmişti. Sene boyunca yaşanan onca kötü olaydan sonra kimsenin böyle bir uğraşa girmek istememesini de anlayabiliyordum. Sadece Ayşe Teyze geçen yıl olduğu gibi yine dostlarını evinde toparlayacağını söylemiş, bizi de davet etmişti. Gülce artık gelini sayıldığı evde yeni yıla gireceği için biraz heyecanlı daha çok mutlu olarak etrafta dolanırken ben ne düşünmem gerektiğini bilemez hâldeydim. Kesinlikle şatafatlı kalabalıklar içerisinde olma hevesim yoktu ama en azından tıpkı geçen yıl da olduğu gibi yine sevdiğim adamın kollarında karşılamak isterdim yeni yılı.

Bir yere gitmemize de gerek yoktu. Burada, yanımda olması benim için dünyalara bedeldi. Ama yaşanan bunca

şeyden sonra Rüzgâr'a bir şey söylemeye de çekiniyordum. Babasıyla olan sorunlar biraz olsun çözülmemiş, ben zamanla dedikçe durumlar daha da kötüye gitmişti. Bu durumda da en çok yaralanan sanırım Bahar olmuştu. Babasıyla abisi arasında kalmak onu çok fazla yaralamıştı. Onların yıllardır birbirlerine sarılarak annesizliklerini unuttuklarını bilirken şimdi ne kadar eksik hissettiklerini az çok tahmin edebiliyordum ve bir şey yapamamak beni daha çok üzüyordu. Geçen zamanda Bahar defalarca kez yanıma gelip benden özür dilemişti ve ben onu affettiğimi söylemekten başka bir şeyi düşünmemiştim bile. Çünkü artık sadece mutlu olmak istiyordum. Levent Yücesoy'u bile affetmişken Bahar'a kırgın kalmam mümkün değildi.

Ertesi sabah ister istemez engel olamadığım bir gülümsemeyle yeni güne başladığımda yılbaşı atmosferinin beni de etkisi altına aldığını hissediyordum. Güzel bir duşun ardından hazırlanıp mutfağa geçtiğimde kızlarla birlikte geçirdiğimiz neşeli kahvaltımız da keyfimi biraz daha arttırmıştı. Bu gece için Gülce konuştuğumuz gibi Ayşe Teyzelere gidecekken Ela da davetleri üzerine Güney ve ailesiyle birlikte olacaktı. Biraz beni, daha çok kendilerini düşündüklerinden ikisi de beni yanlarına katmayı isteseler de Rüzgâr'la olacağımı söyleyerek kibarca reddetmiştim ikisini de. Aslında Rüzgâr'la konuşmamıştık bu konuyu ama yine de bir şekilde bir arada olacağımızdan emindim. Kahvaltının ardından kızlar bir bahaneyle odalarına çekildiklerinde ben de odama geçip hiç değilse önümüzdeki hafta başlayacak olan sınavlara çalışmaya başladım.

Vaktin hangi ara akşam üstüne geldiğini bile anlamazken tutulan belimi esnetip sessizde unuttuğum telefonumu aceleyle elime aldım. Fakat ne mesaj ne de çağrı görememek

istemsizce kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Rüzgâr'ın bu saate kadar arayacağını düşündüğüm için haliyle meraklandığımdan tutulan boynumu esnetip ben onu aradım. Birkaç defa çalan telefonun hâlâ açılmaması merakımı daha da artırırken bir an sonra, "Efendim güzelim?" diyen sesini duymamla bir nefes bıraktım. "Rüzgâr neredesin sen?"

Telefonu geç açması tuhaftı. Bu saate kadar aramaması başlı başına tuhaftı. İster istemez endişeme yenilip kızgınlıkla söylenirken "Bahar'la birlikteyim bir tanem," demesiyle utançla dilimi ısırdım.

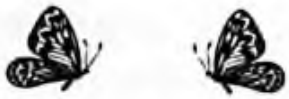
"Ya... Anladım... Ben merak ettim de öyle hemen açmayınca..."

"Kusura bakma güzelim duymamışım. Sen niye aramıştın?" diye sorduğundaysa kaşlarım istemsizce çatıldı. "Ben... Bir sebebi yok, öylesine aramıştım," diye mırıldandığımda tüm keyfim kaçmıştı bir anda. Aceleyle telefonu kapatmak ister gibi bir hâli vardı ve bunu hissetmek ister istemez kalbimi acıtmıştı. Her ne kadar bu geceyi birlikte geçirelim demek için aramışsam da, "Anladım. Yalnız benim şimdi kapatmam lazım, Bahar bekliyor. Sonra konuşalım olur mu?" demesiyle bütün hevesim kursağımda kaldığından hayal kırıklığıyla, "Tamam. Selam söyle," deyip kapanan telefona öylece baktım boş bakışlarla. Demek ki her zaman her istediğimiz olmayacaktı bu hayatta. Yine de şımarıklık yapmayacaktım. Kardeşiyle birlikteydi sonuçta. Ailesiyle ilgili bunca şey yaşamışken onların arasına giremezdim. Biz bu geceyi yan yana geçirmesek de olurdu. Bahar'ın abisine benden daha çok ihtiyacı varsa, abisi de elbette ki onun yanında olacaktı.

Bunlar kalpten hissettiklerimdi lakin yine de özlemeden, üzülmeden edemiyordum işte. Hele ki geçen yıl aklıma geldiğinde içim ısınıyor, yokluğunu fark ettiğim ansa her zerrem buz tutuyordu. Kendi kendime kafamda kurduklarım her saniye biraz daha çoğalırken yalnız olacağım

da kesinleştiğinden hiç değilse kafa dağıtmak adına Gülce'ye eşlik ettim ben de.

Öte yandan Ayşe Teyze'yi zaten çok seviyordum ve onun kalabalık sofrasında kendime bir yer bulduğumda ister istemez moralim de düzelmişti. Sıcacık bir aile sofasıydı ve bu güzel insanların arasında surat asmak zaten mümkün değildi.

"Zeynep kızım, bak sana bahsettiğim yeğenimin fotoğrafı."

Saatlerdir süren diyaloglara bir yenisi daha eklenirken geldiğim andan beri beni gözüne kestiren teyzeler sayesinde Ayşe Teyze'nin sülalesindeki tüm bekâr ve genç erkeklerin suretlerini de görmüş oldum. Odanın bir ucunda yan yana hâlime gülen Ali Abi'yle Gülce bir zaman sonra odadan sıvışırlarken ben kalan saatleri Mert'le omuz omuza verip eski hikâyeleri dinleyerek geçirdim. Saatin neredeyse gece yarısına ulaşacak olmasına rağmen Rüzgâr'dan da hâlâ bir ses çıkmazken, Mert kolumu dürtüp "Ne bu surat kızım, gören de üç çocukla ortada kaldın zannedecek," deyip sırıttığında omuz silkip ofladım.

"Üç çocukla olmasa da ortada kaldığım kesin," diye kendi kendime mırıldanırken can sıkıntım az gelmiş olacak ki sonrasında tombala oynamaya başlayan gruba hakemlik yapmaya başladım. Birbiri ardına çektiğim sayılarla ortaya çıkan hengâmeye gülmeden edemezken masada duran telefonum çalmaya başladığında elimdeki torbayı fırlattığım gibi ben de yerimden fırladım. Arkamdan gelen söylenmeleri duymadan yerdeki çocuklara basmamaya dikkat ederek koşturup telefonu elime aldığım gibi bakmadan açtım.

"Rüzgâr?"

"Alo... Zeynep kızım sen misin?" diyen yabancı sesle şaşkınlıkla telefonu kendimden uzaklaştırdığımda gördüğüm yabancı numaraya hayal kırıklığıyla baktım. Telefonu

yeniden kulağıma getirip "Evet, Zeynep ben. Siz kimsiniz?" diye mırıldandım.

"Kızım, Veli ben. Hani geçenlerde benim sahafa gelip bir kitap sormuştunuz?"

"Evet... Hatırladım Veli Amca yoksa buldun mu?"

"Evet, buldum. Eski dostların birinde varmış," dediğinde rahat bir nefes aldım. "Çok büyük sevaba girdin Veli Amca. Ben o zaman yarın sabah yanına gelir alırım senden," dediğimde derin bir nefes alıp devam etti konuşmaya.

"Kızım yalnız kitap daha bu akşam elime ulaştı. Ben de bu gece şehir dışına çıkıyorum. Ancak şimdi gelirsen verebilirim sana."

"Şimdi mi? Ama saat çok geç nasıl olur ki?"

"Vallahi yapacak bir şeyim yok. Şimdi gelemezsen iki hafta sonra döndüğümde gelip alırsın," demesiyle sıkıntılı bir nefes bırakıp alnımı kaşıdım. Dün yediğim azardan sonra hocayı iki hafta daha bekletmem sonum olurdu.

Çaresizce soluklandım. "İyi... Tamam o zaman ben dükkâna mı geleyim?" diye sorduğumda, "Yok. Ben dükkânda değilim. Sana olduğum yerin adresini göndereceğim sen oraya gelirsin," demesiyle sıkıntım daha da artarken mecburen, "Tamam," diyerek telefonu kapattım. Mert'e de hızlıca durumu anlattığımda Ali Abi'nin arabasını aldı ve birlikte yola çıktık. Epeyce yol gitmemizin ardından artık girdiğimiz yollar gecenin de etkisiyle iyiden iyiye kararmaya başladığında gecenin bu vakti düştüğümüz bu yol istemsizce huzursuz olmama sebep oldu. Etrafta da pek fazla yapı göremediğimden karanlığın içinde bir şeyler seçmeye çalışırken arabanın durmasıyla, "Geldik mi?" diye şaşkınlıkla Mert'e döndüğümde onun başını sallamasıyla şaşkınlıkla etrafa bakındım.

"Burası mı? Emin misin Mert? Burada doğru dürüst ev bile yok ki?" diye söylenerek arabadan indiğimde karanlıkta bir şeyler seçebilme telaşıyla etrafıma bakınırken

oturduğum tarafın camını açan Mert, "Zeyna?" diye seslendi. Hafifçe eğilmemle de gülümseyip "Mutlu yıllar kardeşim," diyerek arabayı çalıştırdı. Ben ne yapmaya çalıştığını bile anlayamadan yanımdan uzaklaştığında gözlerim dehşetle büyürken arkasından, "Mert!" diye bağırsam da o çoktan gözden kaybolmuştu. Şaka mıydı bu?

Kollarımı bedenime sarıp etrafıma bakınırken ne olduğunu düşünemeyecek kadar korkmaya başlamıştım. Issızdı, karanlıktı ve ben bir başımaydım. Bu durumdan nefret ediyordum. Her şeye karşı direnç gösterebilirken karanlıkta bu kadar ürkek olmaktan nefret ediyordum.

"Niyetin ne senin Mert?" diye kendi kendime söylenip çantamda telefonumu ararken bir anda ayakucumda yanan küçük bir ampulü andıran ışıkla şaşkın bakışlarım oraya takıldı. Şaşkınca etrafıma bakınıp bir adım daha attığımda bu defa sol tarafımda bir ampul yanarken attığım her adımı yanan bir ışık daha izledi. Farkında olmadan elimden çantanın içine düşen telefonla iki yanımda bana âdeta bir yol çizen ışıkların arasında adımlarken karların arasında yavaş yavaş aydınlanan yol garip bir şekilde korkumu silmeye başlamıştı.

Adımlarım ilerledikçe ve önümdeki ışıklı yol uzamaya başladıkça bu defa aldığım kokulara keskin ama tanıdık bir koku daha karıştı. Sanki deniz kokusu gibi... Ve orman... Islak toprak kokusu... Çok yakın değil ama kendini belli edecek kadar burada. Ayağımın altında pürüzsüzlüğünü kaybeden karlı yolda şaşkın bir hâlde ilerlemeye devam ederken bir an sonra rengârenk ışıklarla tamamen aydınlanan bir arazinin ortasında olduğumu şaşkınlıkla fark ettim. Bir şeyler görebilme umuduyla hâlâ etrafıma bakınırken birkaç adım ötede duran masayı fark etmemle hızlı adımlarla oraya doğru ilerledim.

Masanın üzerinde biri büyük diğeri ufak iki kutu karşıladı beni. Ellerim titriyordu. Her nefes alışımda bir sis

bulutu gibi etrafıma yayılan nefeslerim kalbime uyup hızlanırken buz tutan ellerimi önce tam önümde duran küçük kutuya uzatıp usulca kapağını araladım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama buraya geliş amacımı bu denli unutmuşken şimdi kutunun içerisinden çıkan kalın kitapla ve kapağında yazan isimle neye uğradığımı şaşırdım: "*Sonsuzluğun Ortası.*" Hocamın bana yalnız adını söylediği, bulmam için ısrar edip durduğu o gizemli kitap...

Kitabı yavaşça elime alıp sanki bir tarihi esere dokunurcasına parmak uçlarımı hayranlıkla üzerinde gezdirirken böyle bir şeyle karşılaşmayı hiç düşünmediğimi fark ettim. Mavi eskitme kapağın üzeri yıldızlarla süslenmişti ve üzerinde adından başka hiçbir şey yazmıyordu. Beni günlerdir peşinde koşturan bu kitabın tek başına bir kitaptan ibaret olmadığını düşünmeye başlayarak kitabın kapağını araladığımdaysa karşıma çıkan görüntü nefesimin kesilmesine sebep oldu.

İlk sayfasında bir resim vardı. Hayatımın anlamını bulduğu güne ait bir resim. Hırçınlıkla saçları savrulmuş mavi gözlü bir kız, karşısında toprak rengi gözleri öfkeden kararmış bir adam. Bir yanlış anlaşılmanın hayatımızı mucize gibi birleştirdiği günün resmiydi bu. Bizim resmimiz. Kalbim artık bedenime ağır gelecek kadar hızlandı. Aklım durdu sanki. Yüreğim çıkmak istiyordu bedenimden. Fazlaydı bu... Çok fazla... Sonra resmin altına kaydı bakışlarım... Tanıdık el yazısıyla buluştu.

Sonsuzluğun başlangıcı...

Parmak uçlarım yazının üzerinden geçti okşarcasına. Ellerim titredi. Gözümden akan bir damla yaş sayfaya düştüğünde korkuyla dokundum. Sanki zarar vermişim gibi içim titredi. Heyecanla sayfayı çevirdim. Durduramadım yaşları. Ağlamak istedim. Ama en çok gülmek istedim. Kucağındaki ürkek kıza şaşkınca bakan adamın gözlerini o günkü gibi karşımda gördüğüm resim yine gözyaşıma bulandığında

yine titredim. Kafede karşılaştığımız an. Bakışlarım ne bulacağının tatlı telaşıyla düştü sayfanın altına...

Mavi kadar sonsuz bir aşkla kalbime düştün, baş belası...

Buz tutan parmaklarım bir sayfayı daha çevirdi coşkuyla. Bir yandan sonunu görmek isterken bir yandan hiç bitmesin ister gibi. Okul bahçesi... Bu defa arkasını dönüp gitmek üzere olan kızın ardından bakan adam. Ben o günlerde gözlerinde öfke olduğunu düşünürken şimdi bile oradaki aşka şahit olduğum toprak rengi. Yine her bir zerresiyle ince ince işlenmiş bir resim daha.

Ömrüme hoş geldin, baş belası...

Bacaklarım titremeye başladı. Dayanamadım. Sanki bir anda dizlerimin bağı çözülmüş gibi karlı zemine çöküp kucağımdaki sayfalara baktım şaşkınlıkla. Ellerim görecekleriniin tatlı telaşıyla hızlı hızlı sayfaları ilerletti. Etrafımızda dilek fenerleriyle biz olduğumuz gün. Tam bir yıl öncesi karların altında biz olmaya söz verdiğimiz gün. Bir başka sayfada yaşadığımız bambaşka bir an. Öyle kusursuz, öyle gerçek gibi ki bir an inanmak bile zor geldi. Korktum rüya olmasından...

Sonra bir başka sayfayı çevirdim, durduramadığım gözyaşlarımla. İşte o an, gözyaşlarım hissettiğim acıyla daha da hızlandı. O gün... Hayatımın en büyük yalanını hayatımın tek gerçeğine söylediğim gün... Acı dolu bir ayrılığa sürüklendiğimiz gün bile öylesine sahici çizilmiş ki! Keşke dedim, bu resim diğerleri kadar kusursuz olmasaydı. Sebep olduğum bu acı dolu bakışları yeniden görmeseydim. Bakışlarımı o günün acısıyla bu defa korkarak satırlara çevirdiğimdeyse gördüğüm satırlar her şeye rağmen yine gülümsetti beni.

Şimdi anlıyorum. O gün bile inanmamışım aslında dilin söylediğine. Ben gözlerindeki aşka tutulup kalmışken yaralı çocuk ruhum inanmış. Terkedilmenin acısını bildiğinden dilin söylediklerine inanması kolay gelmiş. Ama

ben değil... Seninle yeniden var olan adam inanmadı Zeynep'im. Sakın ağlama! Beni sevmediğine aslında hiç inanmamışım ben...

Sonra anladım, bu resmin neden bu mutluluğun arasında olduğunu. Çünkü her şeye rağmen bu da bize ait. Çünkü her şeye rağmen ayrılıklar da sevdaya dahil. Hıçkırıklar arasında sayfaları çevirdikçe kalbim çırpınmaktan göğsümü ağrıtmaya başladı. Her anımız... Yaşadığımız her an burada, altında aşka dair satırlarla avuçlarımdaydı. Bu bir mucizeydi. Hepsi bir oyundu. Günlerdir arayıp durduğum kitap aslında bizim hikâyemizdi.

Ardı ardına geçtiğim sayfalardan sonra geldiğim sayfada yaşadığım anı bulduğumdaysa buz taneleri misali donup kaldım. Tıpkı şimdi olduğu gibi resimde de ışıklı bir yolun tam ortasındaydım. Ama bu resimde daha fazlası var gibiydi. Daha çok ışık daha çok aydınlık diye düşünüp bakışlarımı etrafta gezdirdiğimdeyse ne olduysa tam o anda oldu... Etrafım bir anda ışıklarla çevrildiğinde avuçlarımda geçmişimle öylece kalakaldım. Bakışlarım merakla sayfanın altına kaydığında gördüğüm yazıyla bir kere daha nefesim kesildi.

Yetmedi mi ömrümü adadığım mavilerine hasretliğim artık... Bana dön, Zeynep'im. Baktığın yerde seninleyim!..

Ellerim titredi ama sanki masalımız elimden kayıp gidecekmiş gibi sıkı sıkıya göğsüme bastırdım. Dudaklarımdan kaçan hıçkırıklarla bedenime ağır gelen heyecanı omuzlarıma katıp battığım karın üzerinden ayaklandım. Hâlâ arkama dönmemiştim çünkü az önce yanan ışıklarla daha da aydınlanan etrafın bana sunduğu manzara bakılmadan geçilecek gibi değildi. Şimdi anlıyordum burnuma dolan o kokuların sebebini. Karşısı... Gözlerimin değdiği her yer şimdi geceye çalsa da alabildiğine maviydi. Alabildiğine denizdi...

Adımlarımı güç bela harekete geçirip keskin ama ürkekçe arkama döndüğümdeyse yumduğum gözlerim usulca

aralandı. Her şeyi bekliyordum. Her şeyi... Belki içten içe beklediğim, hayalini kurduğum görüntü şimdi tam karşımdaydı ama bu bile kalbimin yerinden çıkarcasına çarpmasına mâni olmuyordu. Göğsüme en gizli emanetim gibi sıkı sıkıya bastırdığım kitaptan çektiğim elimi dudaklarımın üzerine kapatırken tam karşımda dizlerinin üzerine çökmüş bana bir ömrü vadeden adamın bakışlarına teslim ettim tüm ömrümü...

"Küçük bir çocukken dedemin peşine takılır, gittiği ne kadar yer varsa peşinden giderdim. O arazileri baştan aşağı değiştirip yeni eserler inşa etmeye meraklı bir adamdı, bense onun gördüğünün ardında saklı olan güzellikleri göremeyen eksik bir çocuk. Ama bir gün buraya getirdi beni. İlk kez görünenden çok daha fazlasının olabileceğini burası öğretti bana. Bir tarafı uçsuz bucaksız bir orman diğer tarafı alabildiğine masmavi bir deniz. Başımı kaldırsam sonu olmayan gökyüzü... Bakışlarım yere değse ebediyeti anlatan toprak yığını... Nereden bakarsam bakayım burası benim için sonsuzluğun tam ortası oldu hep. O zaman da dedeme tıpkı böyle söylemiştim: *'Sonsuzluğun tam ortasındayız,'* demiştim. Eksik bir çocuktum ben. Sen gelene kadar ne yaşarsam yaşayayım hep eksik kaldı bir yanım. Sanki bitmesi gereken bir hayatın içinde zaman geçirmeye çalışıyordum sadece. Bazen nefes almak bile o kadar anlamsız gelirdi ki, sonun geleceği anı bekler olurdum. Ama sonra sen geldin bana. Tek bir bakışınla sonsuzluğu da yanında getirdin. Hiç azalmayan, her nefeste biraz daha artan bir aşkla sevebildiğime kalbim bile inanamadı bazen. Ama böyle... Ben seni böyle sevdim. Sonu uçurum olan bir yolda gözlerim kapalı koşar gibi sevdim. Hesapsızca... Orada olmadığını bilsem bile sana gelmekten vazgeçmeyecek kadar çok sevdim. Umutsuzca... Başka türlüsü olmaz gibi sevdim Zeynep. Çok sevdim... Çok seviyorum..."

Bazen ona haksızlık ettiğimi düşünüyordum, tıpkı şu an da olduğu gibi. Öyle güzel seviyordu ki beni, bu aşkı hak etmediğimi düşünüyordum bazen. O kadar başka türlü, o kadar imkânsız bir âşıktı ki, ona eksik kalmaktan korkuyordum. O böyle kalbimi alıp avuçlarında şekillendirircesine konuşurken ben ağlamaktan başka bir şey yapamadığım için kendime öfkeleniyordum.

"Dedem rahmetli olduğunda burayı bana bırakmış. Bir de not bırakmış benim için. *'Bir gün kendi sonsuzluğunu bulursan, temelleriniz burada atılsın,'* diye. O zamanlar böyle bir şeyin ihtimalini bile kabul etmedi kalbim. Oysa şimdi tek hayalim..." deyip elini cebine uzattığında bedenim biraz daha titredi. *Nefes al... Nefes al Zeynep... Şimdi ölmenin sırası değil! Yaşamak bu kadar güzelken şimdi nefessiz kalıp ölmenin hiç sırası değil.*

"Ölürsen de peşinden gelirim, gidersen de... Ama gitme Zeynep'im. Yaşanacak ne varsa birlikte yaşayalım. Tam bu sonsuzluğun ortasında kendi sonsuzluğumuzu kuralım. Bizim masalımız mutlu sona değil sonsuzluğa kavuşsun. Kalbin kalbime dolandığı gibi ömrüm ömrüne dolansın. Aldığım her nefes senin mutluluğun için olsun," dediğinde daha fazla ayakta duramayıp ona daha yakın olmak istercesine ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

"Şimdiye kadar hayalimdin. Artık hayatım ol istiyorum. Tüm bu sonsuzluğun ortasında ömrünü ömrüme katar mısın? Benimle evlenir misin Zeynep'im?"

Küçük bir kız çocuğuyken de aklı beş karış havada bir genç kızken de kurduğum çok fazla hayal vardı. Ama aşk hiçbir zaman bunlardan biri olmamıştı. Şimdi karşımda duran adamsa hayallerimdeki adam değildi. Bana aşkı hayal ettiren adamdı. Aşkın ta kendisi bir çift toprak rengi göze karışıp kalbimi ilk bakışında esareti altına almışken ömrümü ömrüne katmamı istiyordu benden. Aramızda göz alıcı bir şekilde parlayan yüzüğü bile unuttum. Gözlerimi

alan tek şey onun bakışlarından taşan aşkın yansımalarıydı. Titreyen ellerimi hafifçe kaldırıp hayal olmasından korkarcasına önce yanağında ardından gözlerinin kenarlarında gezdirdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp kaçan bir hıçkırık ardından gözyaşlarımı gülüşüme katıp fısıldadım.

"Ömrüm sensin benim Rüzgâr. Aldığım nefes, atan kalbim hep sensin. Attığım adım, gördüğüm her şey sadece sensin. Kalbim sen olmuşken senden neyi esirgeyebilirim ki ben! Her şeyimsin sen benim. Her şeyin olmak da bu hayattaki tek hayalim," deyip hafifçe titrek bir nefes alıp gözyaşlarına bulanan gülücükler arasında sımsıkı sarıldım boynuna.

"Evet! Sonsuza kadar evet! Son nefesim olduğunu bilsem bile evet!"

Aşk böyle bir şeydi... Sevdiğinin seni kendine katmak istercesine sımsıkı sardığı iki koldu bazen. Boynuna vuran sıcak nefes, içine çektiğin kokuydu aşk. Herkesçe başka bir tanımı vardı. Benim içinse sadece Rüzgâr'dı. Yaşamak da Rüzgâr'dı, aşk da...

Boynuma gömdüğü yüzünü yavaşça benden uzaklaştırıp ellerimi buz tutan elleri arasına alarak su damlasını andıran yüzüğü parmağıma taktı usulca. O an ikimiz de aynı anda gülümserken soğuk elleriyle buz tutan yanaklarımı kavradı. Ama sanki benim tüm benliğim alev aldı. Gözlerimin içine aşkla bakarken "Bu hayatta nasıl bir iyilik yaptım ki sana sahibim ben?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Asıl ben nasıl bir iyilik yaptım ki kalbine sahip oldum?" dediğimde ateşten kopan dudaklarıyla dudaklarımı kavradığında ona biraz daha sokulup öpücüğüne sahip olduğum tüm aşkla karşılık verdim. O sıra denizin üzerinde patlayan havai fişeklerle istemsizce geri çekilip bakışlarımı hayranlıkla gökyüzüne çevirdiğimdeyse dudaklarından dökülen her bir söze karşılık aşkla gülümsedim.

"Tam bir yıl önce yine dudakların dudaklarımda yine kalbin kalbimde girmiştik yeni yıla. O zaman sana gelecekten bir anı vermiştim ya hani... Şimdi de geleceğimizi veriyorum," dediğinde şaşkınca yanan ışıklara bakarken elimden tutup beni ayağa kaldırdığında etrafımızı saran aydınlığa sanki bir hayale bakar gibi baktım.

"Burası salonumuz olsun, orman kokusu hep içinde olsun."

"Rüzgâr? Ama burası... Yani?"

"Burası bizim evimiz olsun istiyorum. Seninle kuracağımız hayatımız burada can bulsun. Denizin kokusu, ağacın kokusu..." dediğinde hâlâ dilim tutulmuşçasına ona bakarken "Bu... Bu kadarı çok fazla. Ben artık dayanamıyorum," deyip boynuna sarıldığımda elimden tutup beni az önce yanında durduğum masaya doğru ilerletti. Masada duran diğer büyük kutuyu açmasını şaşkınlıkla seyrederken içinden çıkan şeyi ilk etapta algılayamasam da yavaş yavaş yerini bulan zihnimle, "Bu... İnanamıyorum," diye hayranlıkla fısıldadım. Kutudan çıkan bir ev maketiydi. Biri bana bir ev hayal et deseydi, bundan daha fazlasını hayal bile edemezdim.

"Seninle geçen her saniye, hayallerini dinlediğim her saniye biraz daha şekillendi bu ev... Kendi ellerimle çizdim her noktasını. Bu maket burada can bulacak, burası bizim yuvamız olacak."

O konuştukça bir masalı dinleyen küçük bir kız çocuğu gibiydim karşısında. Bakışlarım parmağımda parlayan yüzüğü buldu. Sonra maketi. Evimizi. En sonunda da hayalimi. Sevdiğim adamın gözlerini...

"Bu hayatta seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama bunun için her gün Allaha şükrediyorum. Ve nefesim yetene kadar seni sevmeye devam edeceğime söz veriyorum," dediğimde alnıma bıraktığı aşk kokan öpücüğüyle ona daha da sokulurken bu büyülü andan çalmaya başlayan

telefonun sesiyle sıyrıldık. Rüzgâr cebinden çıkardığı telefona bakıp "Bahar... Belli ki meraktan duramadı cadı," deyip gülümseyerek açtığında daha bir şey söyleyemeden yüzünün an be an solmasıyla ona doğru bir adım attığımda dehşete düşen çehresiyle nefesim kesildi. "Hangi hastane? Durumu nasıl?" diye korkuyla sorduğundaysa kalbim telaşla çarparken bir an sonra "T...Tamam güzelim, sakın korkma bak ben hemen geliyorum," deyip telefonu kapattığında endişeyle koluna dokundum. "Rüzgâr ne oldu?" diye sormamla dudaklarından dökülen sözlerse kalbimin korkuyla çarpmasına sebep oldu.

"Babam... Babam kalp krizi geçirmiş."

BÖLÜM -XII-

Geçmişin Gölgesi

Bazı mutluluklar rüya gibi gelir insana. Hiç tahmin edemeyeceğiniz duygu patlamaları yaşarken an gelir tepetaklak olursunuz o duyguların arasında... Bir ormana atılan kibrit tanesi kadar küçük ama o ormanı ateşe verip yok edecek kadar mühim anlar. Birkaç saniyelik basit bir telefon konuşması... Hayatımın şimdiye kadar ki en özel anının tam ortasına düşen gece karası bir çift bakış... Az evvel aşkı fısıldarken şimdi korkuya bulanan bir ses, sevdiğim adamın sesi... Kalbinin tam ortasına bir bıçak saplanmış gibi acıyla kasılan bedeni... Kaybetme korkusunun can yakan sessizliği...

Korkuyorum. Sevdiğim adamın bir kaybı daha kaldıracak gücü olmadığını düşündükçe durduramadığım bir titreme esir alıyor kalbimi. Bir kere daha olmaz diyorum. Bir kere daha dayanamaz. Hele ki böylesi ansızın bir gidişe... Küskünlüğünün gölgesinde kalan bir gidişe asla dayanamaz. O dayanamazsa benim zaten gücüm kalmaz. Rüzgâr korkarken bile benim sığındığım limanım. O canı acırken bile benim acıma merhemim. O yüzden olmaz. Çünkü böyle biterse biliyorum ki sevdiğim adamdan geriye hiçbir şey kalmaz...

O telefon nasıl kapandı, biz nasıl adım atmaya güç bulup yola çıktık bilmiyorum ama hastaneye gelene kadar,

gelip de cenaze çıkmışçasına ağlayan Bahar'ı karşımızda bulana kadar sanki durdu zaman!

Bahar ameliyathanenin girişindeki bankta Zümrüt Teyze'ye sarılarak ağlarken Rüzgâr'ı görmesiyle, "Abi... Babam..." deyip ayağa kalkarak ona koşturduğunda Rüzgâr hızlı adımlarla ilerleyip kardeşini göğsüne bastırdı. Ben de yaşlı gözlerle ayakta durmaya bile hâli olmayan Zümrüt Teyze'nin yanına ilerledim. "İyi misiniz? Lütfen oturun şöyle," diyerek güçlükle ayakta durmaya çalışan kadını sandalyeye oturtup sakinleştirmeye çalıştım.

"Ah, Levent Bey! Nasıl geldi bu hâllere bu adam?" diye veryansın ederek kısık sesle ağlayan kadının kolunu yavaşça sıvazladım. "İyi olacak inşallah. Bırakmayın kendinizi böyle," derken, Rüzgâr yanımıza gelip Zümrüt Teyze'nin önünde diz çöktüğünde Bahar da hıçkırıklar eşliğinde yanıma oturdu. "Babam... Babama bir şey olmayacak değil mi Zeynep? O da bizi bırakmaz değil mi?" diye umutla fısıldayıp ağlamaya devam eden kıza sarılıp "Ağlama canım benim iyi olacak inşallah. O sizi asla bırakmaz," diyerek sakinleştirmeye çalışırken içimden de defalarca kez tekrarladım bu duayı. Çünkü iyi olmak zorundaydı. Kendisi için değilse bile çocukları için o masadan sapasağlam kalkmak zorundaydı.

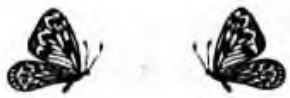
"Nasıl oldu bu Zümrüt Sultan?" diye güçlükle soran Rüzgâr'la Zümrüt Teyze derin bir iç çekip yaşlı gözlerini elleriyle kurularken oğlu gibi sevdiği Rüzgâr'ın yanağını anne şefkatiyle okşadı.

"Bilmiyorum oğlum. Ne zamandır hâli hâl değildi zaten sen gittiğinden beri..." diye çekinerek söylenmesiyle Rüzgâr'ın kaşları hüzünle çatılırken kendimi anlamsız bir buruklukla suçlu hissettim. Sanki ben olmasaydım tüm bunlar yaşanmayacaktı. Bu düşünceyle ıslanan gözlerim Rüzgâr'ın acıya bulanan gözlerine takıldığında kucağımda duran elimi kavrayan adama bakmamak için kendimi zorlasam da

onun elimi hafifçe sıkmasıyla gözlerine bakıp oradaki aşka tutundum sıkıca. Hayır, benim suçum değildi. Bizim suçumuz değildi. Biz sadece yaşamak zorunda kalmıştık.

"Günlerdir olduğu gibi bu akşam da gelir gelmez kapandı senin odana. Gittiğinden beri böyle... Birkaç kere sesini işittim. O koskoca adam ağlıyordu. Çok özlüyor seni be evladım, bir bilsen öyle pişman ki size yaşattıkları için. Seni aradıkça, arayıp da konuşamadıkça daha da kötüye gitti. Bu gece de geç bir saat gelip kapattı kendini yine odaya. Bahar kuzum da dayanamadı, bari bu gece perişan etmesin kendini diye birlikte yukarı çıktık. Birkaç defa kapıyı çaldık ama ses vermedi. En sonunda dayanamayıp içeri girince de..." deyip bir hıçkırıkla ağzını eliyle kapatıp ağlamaya başladığında sözlerini Bahar tamamladı gözyaşlarıyla.

"Öylece yerde yatıyordu. Kıpırdamadan... Abi ben... Öldü sandım. Abi, babam..." deyip yeniden hıçkırıklarla Rüzgâr'ın boynuna sarıldığında Rüzgâr daha fazla dayanamayarak birkaç damla gözyaşını yanaklarına akıtırken onu bu hâlde görmenin acısıyla elimi omzuna yaslayıp acısını kendime katmak istedim. O an tek duam annesiz kalmış bu ruhu yaralı çocukların bir de babasız kalmamalarıydı...

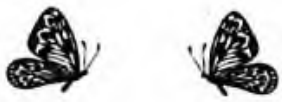
Bir zaman boyunca ameliyathane kapısının önündeki banklarda dilimizde dualarla, gözlerimizde yaşlarla iyi bir haber almayı beklerken koşturarak yanımıza gelenleri görmemle ayaklanıp gözlerimdeki yaşları kurulayarak o tarafa doğru ilerledim. Yarım saat kadar önce beni merak ederek arayan Ela'ya telefonda olanları anlattığım sırada Güney ve ailesiyle birlikte olduğu için hep birlikte soluğu yanımızda almışlardı. Güney güç vermek istercesine Rüzgâr'a sarılıp "İyi olacak kardeşim," diye candan bir tavırla omzunu sıktığında

Rüzgâr da sanki bir yerlerden güç bulmak istercesine sarıldı dostuna.

Güney'in annesi Meltem Teyze bir anne şefkatiyle Bahar'ın yanına koşturup "Ağlama kuzum benim iyi olacak baban. Bak güzel haberlerini alacağız birazdan," diyerek onu sımsıkı sararken bir yandan da perişan hâlde yanı başında oturan yaşlı kadını sakinleştirmeye çalışıyordu. Ela da yanıma gelip beni hafifçe yana çekiştirerek korku dolu gözlerle, "Durumu nasıl?" diye sorduğunda ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı Rüzgâr'a çevirdim.

"Bilmiyoruz... Geldiğimizden beri kimse çıkıp bir şey söylemedi ki," deyip güç almak istercesine Ela'ya sarıldım. Kulağına yaklaşıp, "Ela, ben çok korkuyorum ya bir şey olursa? Nasıl dayanır Rüzgâr?" diye titreyen sesimle fısıldarken Ela sakinleştirmek istercesine sırtımı sıvazladı. "Yapma Zeyno! Allah büyüktür, bir şey olmayacak inşallah. Hem unuttun mu o herif nasıl bağlı çocuklarına, hiç bırakır mı onları?" diye ortamı yumuşatmak istercesine işi şakaya vurduğunda hafifçe tebessüm ettim.

"İnşallah dediğin gibi olur. İnan tek duam bu!"

Neredeyse iki saate yakın süren bekleyişimizin ardından ameliyathane kapısının açılmasıyla içeriden yüzündeki maskeyi sıyırarak çıkan doktorla hepimiz ona doğru koşturduğumuzda her birimiz yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmaya çalışıyorduk.

"Babam nasıl?"

Rüzgâr'ın korku dolu fısıltısıyla derin bir nefes alan doktor bir süre bakışlarını üzerimizde gezdirirken bu hâli bile korkmama sebep oluyordu. Sanki bir şeyleri söylemekte zorlanıyormuş gibi görünen bu hâliyle istemsizce Rüzgâr'a

doğru adımlayıp elini kavradığımda bir an için bana takılan bakışları sonrasında daha güçlü bir şekilde yeniden doktoru buldu.

"Levent Bey buraya getirildiğinde kalbe giden damarlarından birinde tıkanma tespit edildi. Bunun üzerine kendisini acil ameliyata alıp, tıkalı damarı açmak için koroner anjiyoplasti dediğimiz işlemi uyguladık ve bu işlemle tıkalı damara stent yerleştirerek damarın açılmasını ve kalbe sağlıklı bir şekilde kan akışının devam etmesini sağladık."

Doktorun söyledikleri her ne kadar bana yabancı bir dil konuşuluyormuş gibi gelse de en azından yüzündeki gülümseyen ifade işlerin yolunda gittiğini anlamamı sağlamıştı.

"Peki, şimdi ne olacak? Hayati tehlikesi yok değil mi?"

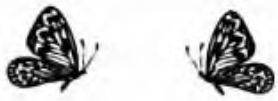
"Hastamızı şimdilik meydana gelebilecek olası komplikasyonlara karşı yoğun bakıma alacağız ancak yarın sabah normal odaya geçecek. Şöyle söyleyebilirim ki, kalp krizi geçiren bir kişinin tekrar kriz geçirme riski hiç geçirmeyen kişilere göre daha fazladır. Ancak bundan sonraki yaşamında dikkat etmesi gereken şeylere uyduğu takdirde bu ihtimaller minimum düzeye düşecektir. Yalnız en önemlisi hastanın bundan sonraki yaşantısında olabildiğince üzüntüden ve stresten uzak durması. Dediğim gibi her şeyden önce kalbi yoracak durumlardan uzak durması en etkili tedavi yöntemi... Ben size olabilecek her ihtimalden bahsettim ancak ameliyatın başarılı geçmiş olması ve hastanın yaşına göre oldukça sağlıklı bir bünyeye sahip olması bu ihtimalleri çok daha düşük seviyelere indiriyor. Şimdilik hayati bir durumun olmadığını söyleyebilirim. Tekrar geçmiş olsun."

Doktorun söyledikleriyle herkes derin bir nefes bırakıp gülerek birbirine sarılırken ben de içinde bulunduğumuz kalabalığı bir an için unutup sevdiğim adamın boynuna sımsıkı sarıldım. O da kollarını belime dolayıp boynuma gömdüğü başıyla derin bir nefes alırken hafifçe geri çekilip gülümseyerek, "Bundan sonra bize mutluluktan başkası

haram," dediğinde gülen gözlerinin büyüsüyle gülümseyip başımı göğsüne yasladım.

Doktorun söylediklerinin ardından ortamda sanki bir bayram havası esmeye başlamış, yaşanan tüm o acı dolu saatler bir anda unutulmuştu. Belki de sadece şimdilik halı altına süpürülmüştü ama öyleyse bile o gerçeklerin halının altından çıkmasına müsaade etmeyecektim. Çünkü yaşadığımız bu dehşet dolu saatler aklımı başıma getirmişti. Mutlu olmak istiyorsak geçmişe takılıp kalamazdık. Yaşadığımız acılar ne kadar canımızı yakmış olursa olsun bugünümüzde yaşadığımız mutluluğa gölge düşürmesine izin veremezdik.

Üstelik şunu da hatırlamak gerekirdi ki, hata yapmak insana mahsustu. Levent Yücesoy da hata yapmıştı. Üstelik hataların en büyüğünü yapmış, bile isteye canımı yakmıştı. Bununla da yetinmeyip kendi canım dediğinin canını yakmıştı. Ama pişmandı. Ve gerçekten pişman olan bir insan affedilmeyi hak ediyordu. Hak etmeliydi. Çünkü yarın hayatın bize ne getireceğini bilemezdik. Bundan sonra yaşayacağımız bir saniyenin dahi garantisi yokken küslüklerle zamanımızı heba edip tüm hayatımızı keşkelerin gölgesinde geçiremezdik. Yoksa eninde sonunda kaybedecektik. Rüzgâr da babasını affetmeyi öğrenecekti. Çünkü sevdiğim adamın doyasıya yaşayacağı mutlu bir ömür için en çok buna ihtiyacı olduğunu bu gece bir kere daha anlamıştım...

Gecenin ilerleyen saatlerinde haberi alan Rüya ve Ege de aramıza katıldı. Onlara durumu izah ettiğim sıra yaklaşan adım sesleriyle bize doğru koşturarak gelen Cemre'yi gördüğümde Rüzgâr'a istemsizce bir adım daha yaklaştım. Onunsa herkesi yok sayıp yaşlı gözlerle âdeta vantuz gibi Rüzgâr'ın boynuna atlayarak, "Rüzgâr çok üzüldüm

olanlara. Sen iyi misin?" diye birbiri ardına sorup ellerim Rüzgâr'ın bedeninden çekmemesiyle sanki tüm kanım çekilmiş gibi bedenim buza kesti. Keşke pençelerim olsaydı da şu kızı saçından tuttuğum gibi karşıdaki duvara savursaydım diye düşünmeden edemedim.

Yanı başımda sevdiğim adama koala gibi sarılan kızın varlığıyla ister istemez bir adım gerileyip bakışlarımı kaçırırken Rüzgâr kibarca Cemre'yi kendinden uzaklaştırdı. "Sağ ol, Cemre," diyerek araya mesafe koydu. Cemre her ne kadar bu tavrına bozulmuş olsa da Rüzgâr'a gülümsemeye devam etti.

"Tatlım sen nasılsın?" deyip bu defa da Bahar'a sarıldığında Bahar da onun sarılmasına samimiyetle karşılık verirken, bana bunca üzüntüsünün arasında bile özür dilercesine bakan adamın varlığıyla ister istemez tavrımdan utanıp gözlerine aşkla gülümsedim. Kıskançlığın hiç sırası değildi.

İyi haberin gelmesiyle Güney, perişan olan Zümrüt Teyze'yi, ailesini ve Ela'yı alıp kalabalık yapmamak için hastaneden ayrıldı. Rüzgâr da doktorla konuşmak için yanımızdan ayrıldığında Ege onunla gitti. Ben de telefonuyla ilgilenen Cemre'ye bir bakış atıp "Rüya hadi gel biz de bir kahve içelim," dediğimde başını sallayıp ayaklanmasıyla birlikte bize ters bakışlar atan Cemre'nin yanından geçip kafeteryaya ilerledik. Cemre'nin bana olan tavrının sebebi belliydi de Rüya'ya olan tavrını anlamak mümkün değildi.

Bir süre sessizliğin ortasında sıcak kahvelerimizi yudumlamaya devam ederken Rüya'nın yorgun gözlerinin bu zamana kadar pek aşina olmadığım bir parıltıyla ışıldaması beni gülümsetti. "Bakıyorum dağ havası yaramış sana?" dediğimde sanki gizli bir iş çevirirken yakalanmış gibi yüzündeki gülümsemeyi panikle gizlemeye çalıştı. "Ne? Ha şey..." diye kıvranmaya başladığında bu şaşkın hâline daha fazla dayanamayıp kahkaha attım. Fakat sonrasında bize dönen bakışlarla utançla dudaklarımı ısırıp kıkırdadım.

"Yapma, Rüya! Benden de saklayacak değilsin herhalde?" diye sahte bir alınganlıkla söylendiğimde dikleşen omuzlarını düşürüp masumca yüzüme baktı. "Saklamak değil bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum sadece," demesiyle anlayışla tebessüm edip kahvemden bir yudum daha aldım.

"Ne yaşadığınızı bilmiyorum, ama her ne olduysa görüyorum ki sana iyi gelmiş. İnşallah bu defa her şey hak ettiğin kadar güzel olur Rüya."

"İnşallah, Zeynep. Ama sonu ne olursa olsun ben sana teşekkür ederim. İyi ki o zamanlar gerçek beni gördün de bu arkadaşlıktan vazgeçmedin," deyip gülümsediğinde ben de ona gülümserken yanı başımızda duyduğum sesle istemsizce gülümsemem soldu.

"Bunca acının ortasında böyle keyifle gülebiliyorsunuz ya ne diyeyim? Allah muhabbetinizi arttırsın!"

Cemre'nin küçümser bir ses tonuyla söyledikleriyle kaşlarım çatılırken hafifçe ona döndüm. "Anlamadım?" diye ne saçmaladığını anlamak istercesine sorduğumda ellerini masanın üzerine yaslayıp alaycı bir tavırla dudaklarını büktü.

"Diyorum ki! Hem bunca soruna sebep olup hem de burada böyle yüzsüzce eğlenmeyi nasıl başarıyorsun?" demesiyle tüm sinir uçlarım bu kızı gördüğüm her zamankinden kat be kat fazlasıyla şaha kalktı. "Yüzsüzce?" diye söylediğine inanamıyormuş gibi kaşlarımı havalandırarak sormamla meydan okur bir tavırla kaşlarını kaldırdı. Rüya endişeyle araya girmeye çalışıp "Cemre ne diyorsun Allah aşkına sen?" diye söylense de, "Bir dakika Rüya," deyip engelledim onu.

"Daha açık olsana sen?" diye sormamla hafifçe omuz silkip tam karşımdaki sandalyeyi çekerek oturduğunda kendince bir güç gösterisinde bulunmak istercesine kollarını göğsünde birleştirip bacak bacak üstüne attı.

"Her şey bu kadar ortadayken daha açık nasıl anlatılır bilemiyorum. Rüzgâr'ın hayatına girdiğinden beri ona zarar

vermekten başka ne yaptın sen? Söylesene ona acıdan başka ne yaşattın? Bu hayatta en kıymetlisi olan babasıyla bile düşman olmasına sen sebep olmadın mı?" demesiyle istemsizce yutkunup masanın altında duran ellerimi sanki canımı acıtmak istercesine birbirine bastırdım.

Bunları ben de kendimi durduramayarak defalarca kez düşünmüştüm ama kabul etmek istememiştim. Şimdi bunları Cemre'nin söylemesi umurumda değildi çünkü onun ne düşündüğüyle zerre kadar ilgilenmiyordum ama ya Rüzgâr ve Bahar da içten içe böyle düşünüyorsa? İçinde bir yerlerde Rüzgâr'ın da keşke dediği bir an varsa?

Bu düşünceyle daha da sızlayan kalbimle bakışlarım ister istemez yere düşerken kucağımda birleşen ellerimi daha çok birbirine bastırdım. O an avuçiçime batan şeyle irkilen bakışlarım ellerimi bulduğundaysa varlığını o hengâmede unuttuğum parıltı bana göz kırparken istemsizce bir güven sımsıkı sardı kalbimi. Sanki tam şu an Rüzgâr gelip elimi tutmuş, yanındayım demiş kadar güvende hissettim kendimi.

İşte o an bu kızın karşısında ona zaferi tattıracak kadar sessiz kalmaktan, Rüzgâr'ın aşkını sorgulamaktan utandım. Önce kalbimden, sonra parmağımda taşıdığım geleceğimizden aldığım güçle acizliğimi silip süpürdüğüm bakışlarımı cesaretle Cemre'ye çevirdim ve "Kimsin sen?" diye sordum meydan okurcasına.

"Ne?"

"Kimsin sen? Kim olarak karşımdasın? Hangi hakla sorabiliyorsun bana bunları?" dediğimde kaşları memnuniyetsizce daha fazla çatılırken hâlâ aynı küstah bakışlarla dudaklarını büküp yüzünü hafifçe bana yaklaştırdı.

"Rüzgâr'ın geçmişiyim ben."

Kelimeler dudaklarından aklımı karıştırmak istercesine bir imayla döküldü. Kendime engel olamayarak gülümsedim. Aramızdaki bağın gerçekten bu kadar basit olduğunu

mu düşünüyordu? Aklı sıra oyuna gelmemi istiyordu. Gelmeyecektim.

"Asıl sen kimsin? Bir yıldır bir şekilde onun yanındasın diye çok mu güveniyorsun kendine?" diye meydan okur bir tavırla soluduğunda Rüya kızgınlıkla araya girip "Cemre! Kendine gel artık, iyice saçmalamaya başladın sen!" diye söylense de elimle kolunu tuttum. "Rüya sen karışma," diyerek bakışlarımı aynı meydan okumayla yüzüne çevirdim.

"Biliyor musun eğer senin ruhun bu kadar kir pas içinde olmasaydı asla gerçekleşmezdi bu konuşma. Ama görüyorum ki sen ne laftan anlıyorsun ne de aşktan!" deyip kucağımda tuttuğum elimi hafifçe kaldırıp yüzüne yaklaştırdım. "Sen geçmişiysen ben de Rüzgâr'ın geleceğiyim Cemre. Oldu mu?"

Hayal kırıklığı yüklü bakışlarıyla parmağımda duran yüzüğe bakakalırken Rüya'nın da yüzünde gittikçe büyüyen bir gülümsemeyle bana bakması beni bir an için gülümsetse de elimi masanın üzerine bırakıp yeniden Cemre'ye çevirdim bakışlarımı.

"Âşık olmanı anlardım. Benden önce onu sevmiş olmanı, acı çekmeni de anlardım. Ve hâlâ bu aşkı kalbinde büyütmene saygı da duyardım ama ne var biliyor musun Cemre? Bencilsin sen! Bencil seviyorsun! Kendinden başka, kendi duygularından başka kimseyi düşünmeden şımarık bir kız çocuğu gibi başkalarının duygularını aşağılayabileceğini düşünüyorsun. Şimdi söylesene, asıl sen bizim neler yaşadığımızı bile bilmeden benim karşımda bunları söyleyebilecek cesareti nereden buluyorsun? Geçmişsen geçmişte kal Cemre! Duygularına saygı duyacağım, aşkımı ezip geçmene izin vereceğim anlamına gelmez. Rüzgâr'la ben birbirimize aitiz, bunu kabullen. Ne sen ne de bir başkası bunu bizden alabilir! Şimdi elinden gelse beni Rüzgâr'ın yanından uzaklaştırmak için ne gerekirse yaparsın değil mi? Ama ben yapmıyorum. Çünkü senin varlığının Rüzgâr'ın

yakınında olması benim umurumda bile değil. Ben sevdiğim adamı biliyorum, onu tanıyorum, ona güveniyorum. O yüzden senin ne düşündüğün de zerre kadar umurumda değil anladın mı?"

Söylediğim her bir kelimeyle gitgide dehşete düşen, ruhunu kaybetmişçesine rengi solan kıza son kez bakıp oturduğum yerden ayaklandım. "Rüya ben yukarı çıkıyorum," deyip şaşkınlıkla ağzı açık kalan dostuma çaktırmadan gülümsedim. Masadan uzaklaşmaya başladığımda söylediklerimin biraz ağır olduğunu düşünüp kalbimde buruk bir pişmanlık yaşasam da başımı iki yana sallayıp derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Çünkü karşımda adil biri yoktu. Karşımda bu kadar kirli oynayan biri varken sessiz kalmamı kimse bekleyemezdi artık benden...

Asansöre binip yeniden üst kata çıktığımda tek başına oturduğunu gördüğüm sevdiğim adama doğru ilerlerken onun bir anda bileğimden tutup beni kucağına çekmesiyle şaşkınlıkla cırladım.

"Rüzgâr ne yapıyorsun ya hastanenin ortasındayız, biri görecek şimdi!" diye etrafa bakınıp panikle söylensem de başını göğsüme yaslayıp, "Biraz böyle kalalım. Lütfen," diye mırıldandığında bitkin sesine dayanamadım. Neyse ki etrafta kimse olmadığından rahat bir nefes alıp başımı başına yaslarken fısıldarcasına söylediği şeyle afalladım.

"Burada olmak sana kendini kötü hissettiriyor mu Zeynep'im?"

Aklından neler geçirerek bu soruyu sorduğunu bilmiyordum ama alacağı cevaptan çekindiğini görmek canımı yaktı.

"Sence," dedim, derin bir nefesin ardından güç toplarcasına. "Hangi koşullar altında olursa olsun, senin yanında olmak bana kendimi kötü hissettirebilir mi? Senin yanında olup da kötü olmam mümkün mü?"

"Benim yanımda olman değil belki ama..."

"Ama?"

"Hiçbir şey değişmedi Zeynep. Babamın yaptıklarının sebep olduğu acı..." deyip parmak ucuyla kalbimi işaret etti. "Hâlâ orada... Ve ben hiçbir şey bilmezken senin döktüğün gözyaşları hâlâ aklımda. Seni sevdiklerinle tehdit ettiğini ben unutmadım. Biliyorum, sen de unutmadın. O yüzden burada olmak istemezsen..." diye konuşmaya devam edeceği sıra belki bu saçmalıkların sonunu getirmek istediğimden belki de söylediği gerçeklerin acısını yeniden hatırlamak istemediğimden dudaklarımı dudaklarına mühürledim. Bir öpücükten çok daha fazlasıydı bu. Konuşmaya attığımız son noktaydı belki de.

Kapalı gözlerimi bir an sonra hafifçe araladığımda onun da gözlerinin kapalı olduğunu görmek gülümsememe sebep oldu. Parmak uçlarımı omuzlarından kalbinin üzerine kaydırıp son kez hafifçe dudaklarına bıraktım masum bir öpücüğü.

"Birini sevmek ona dair her şeyi sevmektir Rüzgâr. Ben seni seviyorum. Senin hayatında ne varsa sırf sen olduğun için seviyorum. Ve buna, yaptığı onca şeye rağmen baban da dahil..." deyip belimde duran elini yüzüğün takılı olduğu elime kenetledim. "Anlayacağın birini sevmek aslında bir paket programdır Rüzgâr Yücesoy. Ben seni, sana ait her şeyle seviyorum. Sen bana bir ömür sözü verdin. Ben de o ömre son nefesime kadar teslim oldum. Biz artık yeni bir hayata başlayacağız seninle. Yaşanmış olan ne varsa bırakalım geride kalsın. Sahip olduğumuz bu şeye geçmişin gölgesi değmesin. Ben affettim, sen de affet. Kimseye kırgınlık kalmasın kalbimizde. Sadece mutlu olalım artık."

Aramızda duran elimi hafifçe kaldırarak üzerine aşk kokan bir öpücük bırakıp "Mutlu olalım," dediğinde gülümseyip başımı omzuna yasladım. Her ne kadar yüzünde bir gülümseme peyda olsa da içinde bir yerlerde yaşananları hiç affedemeyecek bir parçası olduğunu biliyordum ve

bunu bilmek içten içe canımı yaksa da güçlü olmak zorundaydım. Geçmişi değiştiremezdim belki ama geleceğimizi birlikte kurarken bir daha kimsenin sevdiğim adamın kalbini böylesine onarılmaz yaralarla hırpalamasına izin vermeyeceğimi biliyordum. Bu kişi ben olsam bile...

O gece Rüzgâr'ın eve gitmem yönündeki baskılarına inat hastanede yanında kaldığım gibi ertesi gün de akşama kadar yanından ayrılmadım. Mert'in beni kafede idare etmesiyle içim daha da rahat ederken akşamüzeri hastamızı yoğun bakımdan çıkarıp normal odaya aldıklarında da hepimiz rahat bir nefes aldık.

Vakit neredeyse gece yarısına gelirken biraz olsun bahçede hava alıp ardından Rüzgâr'la Bahar için kafeteryadan yiyecek bir şeyler alarak yeniden üst kata çıktım. Tek elimle tepsiyi altından kavrayıp diğer elimle kapı kolunu kavramak üzereyken kapının aniden açılmasıyla irkildim. Neredeyse tepsiyi yere düşürecekken son anda diğer ucundan tutulmasıyla derin bir nefes bırakıp bakışlarımı karşıya çevirdim.

Ben karşımda Rüzgâr'ı bulmayı beklerken odadan çıkan kişinin daha önce görmediğim bir kadın olması şaşırmama sebep oldu. "Teşekkür ederim," deyip gülümseyerek tepsiyi sıkıca kavradım.

Karşımda duran kadının simasının nedense içimde bir tanıdıklık hissi yaratması düşünmeme sebep olurken onun dolan gözleriyle bana gülümsemesi merakımı daha da arttırdı.

"Şey... İyi misiniz? Levent Bey yakınınız galiba?" deyip kim olduğunu öğrenmek istercesine karşımdaki kadına dikkatle bakmaya devam ederken huzursuzca gözlerini kaçırdı. "Hayır... Yani şey... Ben... Yanlış odaya girmişim

sanırım. Kusura bakmayın," diyerek yanımdan hızla geçmesiyle telaşına bir anlam vermeye çalışsam da içeriden gelen "Zeynep?" sesiyle adımları daha da hızlandığında ne olduğuna bir anlam veremedim.

O sıra açılan kapıdan uykulu gözlerle çıkan Rüzgâr, "Ne oldu?" diye sorduğunda dalgınlıkla koridorda takılı kalan bakışlarımı Rüzgâr'a çevirdim. "Hiç... Bir hasta yakını yanlış odaya gelmiş... Neyse," deyip elimdeki tepsiyi ona uzattım. Yüzünü buruşturmasını umursamayıp "Size yiyecek bir şeyler getirdim. Bu defa itiraz istemiyorum! Bak yemezsen ölümü gör," deyip huysuzca kaşlarımı çattığımda dehşete bürünen yüzüyle homurdanıp banka oturarak söylene söylene tepsidekileri yemeye başladı.

Gecenin dingin sessizliği ortasında uykusuzluktan gözlerim kapanmış bir hâlde Rüzgâr'ın omzunda uyuklarken kulağıma gelen seslerle gözlerim panikle aralandı. Rüzgâr da tepsiyi hızla kenara bırakıp odaya doğru korkuyla koştuğunda yatağın başında, "Baba!" diye bağıran Bahar'ı gördüğümüz an derince soluklandık. Zira Bahar öyle bir bağırmıştı ki, korkudan yüreğimiz ağzımıza gelmişti. Ama görünen o ki kötü bir şey olmamış, tam aksine Levent Yücesoy sonunda uyanmıştı.

"Baba çok şükür iyisin. O kadar çok korktum ki sana bir şey olacak diye!"

Kızının şakımaları ve sarılmaları eşliğinde yorgunca gülümseyen Levent Bey'in bakışları bir an sonra bizi bulduğunda Rüzgâr'ı görmesiyle buz mavisi bakışları bir anda acıyla doldu. Koskoca adam oğlunun karşısında sanki bir çocuk gibi ne yapacağını bilemez hâldeydi. Rüzgâr da tıpkı babası gibi bir an için ne yapacağını bilemez bir hâle düşse de vicdanım bu hâllerine kayıtsız kalamadı. Rüzgâr'ın sırtına elimi yaslayıp hadi dercesine babasına yönlendirdiğimde sanki aradığı cesaret buymuşçasına sakin adımlarla babasına doğru ilerledi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Rüzgâr'ın endişe kokan sorusuyla Levent Bey'in gözlerinden mutluluk parıltıları geçerken "İyiyim oğlum. Sen buradasın ya ben çok daha iyiyim," dediğinde kalbimin sızladığını hissettim. O benim için dünyanın en kötü adamı da olsa oğlu için canını verecek bir babaydı aslında. Rüzgâr'dan ayrı kalmanın onu ne hâle getirdiğini, nasıl da tükettiğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Levent Yücesoy sevdiği kadının gidişinden sonra tüm dünyaya sırt çevirmiş, bir tek çocuklarına sarılmıştı. İçinde iyiye, güzele dair ne varsa bir tek onlara sunmuş, bu yüzden de onlara zarar vereceğini düşündüğü her şeyi yok etmek istemişti. Ve ne yazık ki buna ben de dahildim. Her ne kadar bana yaptıkları aklıma geldiğinde ister istemez öfke tohumları içimde filizlenmeye çalışsa da karşımda duran ailenin birbirlerine olan bağlılıklarını gördükçe her bir filizin üzerine basarak geçtim. Çünkü biliyorum ki, benim büyüteceğim bir düşmanlığın bu saatten sonra kimseye bir faydası yoktu. Rüzgâr'a dediğim gibi birini sevmek onu tüm kusurlarıyla sevmekti ve Rüzgâr'ın sahip olduğu tek kusur babasıysa onu da sevecektim. Başka türlü eksik kalacaksak o da kabulümdü.

Bir an sonra Levent Yücesoy'un beni bulan bakışlarıyla ister istemez huzursuzca kıpırdandım. Her ne kadar daha evvel aramızdaki soruna bir son vermek adına konuşmuş olsak da şimdi burada olmama ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Rüzgâr da huzursuzluğumu fark etmiş gibi korumacı bir tavırla yanıma gelip kolunu belime sardığında kendimi çok daha güçlü hissettiğimden bana güç veren gözlerine gülümsedim. Sonra tedirgince Levent Bey'e dönüp "Geçmiş olsun. İyi olmanıza çok sevindim," dedim. Bana ilk kez bu kadar sıcak bir şekilde bakması afallama sebep olurken "Teşekkür ederim kızım," demesiyle karnımın ortasına bir yumruk yemiş gibi hissettim. *Kızım...*

"Sana yaşattığım onca şeye rağmen yüce gönlünle buraya kadar gelip beni bir kere daha utandırdın. İnan bana bu hayattaki tek pişmanlığımsın sen Zeynep. Eğer şimdiki aklım olsaydı, gerçekleri göremeyecek kadar körleşmemiş olsaydım tüm bunları yaşamana sebep olmazdım. Bir kere daha özür dilerim senden. Bana rağmen oğlumun yanında olduğun için, onu yalnız bırakmadığın için de bir kere daha teşekkür ederim."

Babası konuştukça Rüzgâr yanımda kaskatı kesilmişti. Ve eğer bu konuşma burada biterse aralarında erimeye başlayan buzların yeniden duvarlara yükseleceğini anlamak zor değildi. Bu yüzden derin bir nefes alıp güçlü adımlarla yatağın başına doğru ilerlerken tek dileğim bugüne pişman olmamaktı.

"Size inanıyorum. Geçmişte ne yaşandıysa bırakalım geçmişte kalsın, biz önümüze bakalım artık. Siz benim sevdiğim adamın babasısınız, bundan başkası değil. Üzmeyin artık kendinizi. Ben sizi çoktan affettim."

Söylediklerimle daha derin bir mahcubiyete bürünen adamın gözleri bana ilk kez bu kadar samimi bu kadar sevecen bakarken bakışları bir an sonra yüzüğüme takıldığında istemsizce bir tedirginlik kapladı yüreğimi. Rüzgâr iki adımla yanıma gelip elimi kavradığında bana yine güç vermek istemesi beni gülümsetirken "Abimle Zeynep evlenmeye karar vermişler baba," diyen Bahar'ın neşeli sesi ortamdaki gerginliği bir anda dağıttı. Levent Bey yorgun bir tebessümle bana dönüp "Mutluluklar dilerim çocuklar," dediğinde samimi bakışları içimi rahatlatırken "Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim. Daha evvel düşmanca bakışlarına defalarca kez şahit olduğumdan şimdi bu bakışlarının samimiyetinden şüphe etmiyordum. Çünkü hissediyordum. Artık güzel şeyler olacaktı hayatımızda...

O gecenin ardından yeni bir gün doğdu. Sonra bir tane daha... Ve bir tane daha... Günler geçmeye, zaman bizi peşinden koşturmak istercesine hızla akmaya devam etti. Hastane günlerinin üzerinden koskoca iki hafta geçti ve bazı şeyler gereğinden fazla yolunda gitmeye başladığından zaman zaman engel olamadığım bir korkunun esaretine kapılsam da sanki ilk kez bu kadar mutluydum. Mutluyduk.

Geçtiğimiz günlerde annemle babam normalin de üzerinde bir hızla gerçekleşen işlemlerin neticesinde Ömer'i almak için günü birlik İstanbul'a gelmişlerdi. Ömer ona anlattığımız onca şeyin bir masaldan ibaret olmadığını birlikte valizini hazırlamaya başladığımız an daha iyi anlamış, kelimenin tam anlamıyla havalara uçmuştu. Annemle babamın Ömer'in kalbinde herhangi bir kırgınlık olmasın diye âdeta üzerine titremeleri içimin huzurla dolmasını sağlarken Selim'i okulundan dolayı dayımlara bıraktıkları için hemen o gece uçağına bu defa üç kişilik bilet alıp İzmir'e geri dönmüşlerdi.

Gülce ve Ela için de işler geçen zaman içerisinde yolunda giderken yüzü gülmeyenimiz ne yazık ki yine Rüya'ydı. Hiçbir şey anlatmıyordu ama dağ evinden geldikten sonraki neşesi son günlerde yine kaybolmuştu. Tahminimce yine Ege'den yana dertliydi ve böyle devam ederse Ege ondan önce benim elimde kalacaktı.

Öte yandan Rüzgâr babasını hastaneden çıkardıktan sonra Bahar'ın yalvarmalarıyla ve benim de onu itekleyip durmamla bazı günler eski evde kalmaya başlamıştı. Gün geçtikçe baba oğulun arası yavaş yavaş düzelmeye başlasa da Rüzgâr'ın bu inadını nereden aldığını da ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Ve bu yaşananlardan çıkardığım en önemli sonuç da Rüzgâr'ın arkasından onun güvenini

kıracak bir işe kalkışmanın ona en büyük kötülük olduğuydu. Çünkü her şeyi affediyordu ama onu hayal kırıklığına uğratan birini ne kadar severse sevsin affedemiyordu. Ve bunun daha çocuk yaşta uğradığı hayal kırıklığından kaynaklandığını biliyordum. O an daldığım düşünceler eşliğinde sessizce kahvemi yudumlarken bir süredir aklımı kurcalayan bilinmez, bir kere daha su yüzüne çıktı. Bir an için kararsız kalsam da bunu Rüya'dan başkasına soramayacağımı bildiğimden bakışlarımı karşımda aynı dalgınlıkla oturan kıza çevirdim.

"Rüya?"

"Efendim?"

"Sen... Şeyi... Rüzgâr'ın annesini biliyor musun?" Sorduğum soruyla bakışları elle tutulur bir hüzne bulanırken üzüntüyle başını iki yana salladı.

"Hayır. Rüzgâr bunu kimseye anlatmaz. Zaten biz lisede tanıştık biliyorsun, ben sadece annesinin o beş yaşındayken gittiğini biliyorum. Ege'yle Güney biliyordur ama onlar da anlatmazlar. Rüzgâr sanki bu konuyu hafızasından silmiş gibiydi, adını bile anmadı hiçbir zaman," dediğinde bir şey öğrenememenin yarattığı hayal kırıklığıyla başımı sallarken içimin yine öfkeyle dolup taştığını hissediyordum. Adını bile bilmediğim o kadın sevdiğim adamın insanlara olan güvenini, sevmeye olan inancını böylesine kırıp geçtiği için, onu en savunmasız yaşında tek başına bıraktığı için öfkeden deliriyordum. Belki de Rüzgâr'la hiç karşılaşmasak o aşka inanmadan, insanlara güvenmeden kendi karanlığında tek başına yaşamaya devam edecekti. Elbette ki aynı şey benim için de geçerliydi ama Rüzgâr'ın kalbi sanki aşka inandıktan sonra doğmuştu.

Rüya'nın yanından ayrıldıktan sonra amfiye geçtiğimde dersler tüm yoğunluğuyla devam ederken derse giren Şeyma Hoca yine iki arada bir derede yüzüğümü incelediğinde renkten renge girmeme mâni olamadım. Onun

bunu kaçıncı kez tekrarladığını bilmiyordum ama ben her defasında utanmaktan vazgeçemiyordum. Sürpriz evlenme teklifimin domino taşlarından biri olan kadının aynı zamanda sınır tanımaz bir romantik olduğunu da bu sayede öğrenmiştim. Rüzgâr bu sürprizi hazırlarken şu kitap mevzusu için ondan yardım istediğinde kadın bir an bile düşünmeden kabul etmiş. Tabii o günün ardından girdiği ilk derste yüzüğü parmağımda görmesiyle bunu tüm sınıfa duyurunca da haliyle haber tüm okula yayılmış oldu. Başlarda bomba etkisi yaratan bu haberse şimdilerde hiç değilse kıskanç gözlerin azalmasına vesile oldu. Etrafımızda hâlâ tüm hasetliğiyle ayrılacağımız günü bekleyen insanlar olsa da bizimle mutlu olan çok daha fazla insan vardı. En başta da dostlarımız...

Öğleden önceki tüm dersleri tamamlamanın verdiği yorgunlukla adımlarımı bahçeye ilerletirken bana doğru adımlayan sevdiğimi görmemle sanki aylardır görüşmüyormuşuz gibi sevinçle koşturup kendimi âdeta kucağına savurduğumda güçlü kollarıyla beni sımsıkı sardı. "Hani gelmeyecektin bugün, dersin yoktu?" diye şaşkınlıkla söylenmemle dudaklarını şakağıma bastırarak elimi sımsıkı kavradı. "Dersim yoktu dedim, gelmeyeceğim demedim. Dayanamadım bir gün daha seni görmeden durmaya," demesiyle kıkırdarken koluna sarılıp yanında banklara doğru ilerledim. Okul bahçesinin köşesinde, gözlerden uzakta duran banklardan birine oturduğumuzda etrafın tenhalığından yararlanıp hafifçe banka uzanarak başını kucağıma bıraktı. Yorgun gözlerine dayanamayıp kızaran göz kapaklarını öperken "Yine uyuyamamışsın," diye şefkatle söylenip saçlarını okşamaya başladım.

Güneşin kamaştırdığı gözlerini aralayıp gülümsedi. "Senin kokunla uyumaya çabuk alışmışım. O yüzden uyuyamıyorum," demesiyle utançla yanaklarım kızarsa da gülümsememe engel olamadım.

"Baban nasıl?" diye sorduğumda da yüzü gözle görülür bir şekilde rahatlarken "Daha iyi merak etme. Evdekiler bir an olsun boş bırakmıyorlar," dediğinde başımı salladım. "En çok da sen yanındasın diye bu kadar çabuk iyileşti," diyerek ortaya çıkmak için fırsat kollayan duygularının üzerine gittim.

"Sen haklıydın. Önümüze bakmak için ardımızda düşünecek bir şey bırakmamalıyız. Ben de öyle yapmaya çalışıyorum. Unutmasam da unutmuş gibi yapmayı öğrenmeye çalışıyorum. Bizim için," dediğinde onunla gurur duyarak şefkatle saçlarını okşamaya devam ederken boşta duran elimi kavrayıp öpmesiyle gülümsedim. O bankta öylece dakikalar geçirmeye devam ederken bakışlarımı dalgınlıkla etrafta gezdirdiğim sıra duvarın arka tarafında bize takılı kalan bir çift bakış dikkatimi çektiğinde kendimi tuhaf hissettim. Gördüğüm kadının tanıdık siması hafızamı anlamsızca zorlamaya başladığında daha da dikkatle bakarken bir an sonra onu hastanede gördüğümü anımsadım. Bu duruma bir anlam vermeye çalıştığım sıra kadın ona baktığımı fark edip arkasını dönerek koşar adımlarla uzaklaştığında da ne olduğuna bir anlam veremezken "Rüzgâr, bir saniye!" diyerek hızla yerimden ayaklandım.

"Güzelim ne oluyor?" diye endişeyle sormasını duymadan adımlarımı merakla duvara doğru ilerletirken bir an sonra kadın gözden kaybolduğunda içimi bir ürperti kapladı. "Sevgilim ne oluyor? Nereye bakıyorsun?" diye endişeyle sorarak belimi saran sevdiğim adama anlam veremediğim korkumu bastırmak istercesine sokulup başımı omzuna yasladım. Fakat kalbimi bir yılan gibi ağır ağır saran bu rahatsız edici hisse bir anlam veremedim.

Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeyler olduğu kesindi. Ve bu olacak olan şeyler her neyse şimdi bilmesem de bir gün canımızı çok fena yakacaktı. Üstelik o gün artık o kadar da uzakta değildi...

BÖLÜM -XIII-

Rüya Gibi Bir Sevda

Rüya

Geçmiş zamanın birinde "Göz görmeyince gönül de katlanır," demiş ya birisi... Aslında ne büyük yalan! Çünkü insan asıl göremediğinde katlanamıyor acıya. Canını da yaksa nefesini de kesse sevdiğini görmek, sesini duymak, varlığını hissetmek istiyor. Ama yokluğunun telafisi olmuyor. Gidenin arkasında kalanın iyi olmaya dair umudu kalmıyor. En çok da özlemek acıtıyor seven bir kalbi. Sevdiğin bir kere sana gelmişken yokluğuyla yeniden sınanmak kadar acı vermiyor artık hiçbir şey...

Düşünüyorum günlerdir... Yanımdayken uzağında kalmaya acıta acıta alışsam da şimdi bana yaşattığı bu uzaklığa katlanamıyorum. Bana elini uzatmışken, o eli tutmaya cesaret ettiğim an ortadan kaybolmasına bir anlam veremiyorum.

O dağ evinde sanki bir rüyanın içinde gibiydik ama ne olduysa şehre ayak bastığımız an rüya bitti ve ben yine onsuzluğa uyandım. Kimsesiz kaldım. Beklediğim her şeyin bambaşka olmasıyken bir anda ortadan kaybolmasına bir anlam veremedim. Çünkü yıllar sonra beni sevdiğini söylemişken cevabını almadan gitmesi haksızlıktı. Tam her

şey yoluna girecekken beni yeniden dağıtması artık dayanılmazdı. Ama içten içe beklemiştim de bunu. Hiçbir şey değişmemişti ne de olsa... Biz olmak hâlâ imkaâsızdı. Kaçmaksa hep en kolay olandı.

Zaman böyle geçti yokluğunda... Kaç gün geçtiğini saymayı da bıraktım bir yerden sonra. İçimde gün be gün azalan umudumsa bu sabaha uyandığımda benimle değildi artık. Çünkü diğer günlerin aksine bu sabah elim heyecanla telefona gitmedi. Onu bulabilme umuduyla sosyal medya hesaplarına bakınmadım. Öylece boşluğa dalıp kabullenmenin acısını yaşadım sessizce. Ama bir zaman sonra telefonuma gelen çağrı ruhunu kaybeden bedenime can suyu gibi damladı. Arayan Ela'ydı. Kızlarla birlikteydi ve gelinlik bakmak için beni de yanlarına çağırıyordu.

Renklerini kaybetmiş benliğimle değil yanlarına gitmek, yataktan kalkmak bile istemesem de ısrar kıyamet söylenmelerine bir yerden sonra kayıtsız kalamadım. Aşktan yana yüzüm gülmemişti belki ama bunca zaman sonra dost bildiğim insanlar çıkmıştı karşıma. Hiç değilse onları da kaybetmemek adına ayağa kalkmalıydım.

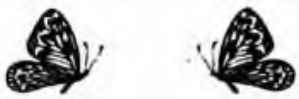
Hazırlanıp adresini yolladıkları modaevine geçtiğimde kızları çoktan kendilerini gelinlikler içinde kaybetmiş hâlde bulurken yüzümde buruk bir gülümsemeyle yanlarına adımladım. Ela'nın gelinlik bakmak için neden bu denli acele ettiğine bir anlam veremesem de düğünü yakın tarihe çektiklerini söylediğinde şaşırmadan edemedim. Günlerdir Ege'nin yokluğuyla öylesine dağılmış hâldeydim ki, etrafımda ne olup bittiğini bile bilmiyordum belli ki.

Böylesi kasvetli bir ruh hâliyle burada olmak bana olmayacak hayallerimi anımsattığından sadece acı verse de elimden geldiğince kendimi unutup onların mutluluğuna ortak olmaya çalıştım. Ancak bir ara modellik yapmamı isteyen Ela'nın talebiyle huzursuz olsam da, "Dışardan nasıl göründüklerini merak ediyorum," dediğinde içten

ricasına kayıtsız kalamadım. Kızlar çoktan bir şeyler denemeye başlamışken ben de mecburen gelinliklere göz gezdirmeye başladım.

Bir zaman boyunca gelinlikleri incelemeye devam ederken biraz sonra bakışlarıma takılan modelin üzerindeki gelinliğe doğru adımladım. Yumuşak kumaşıyla etekleri kuğu gibi uzunca yere doğru süzülen, göğüs kısmındaki hafif dekoltesi gelinliğin masumiyetini bozmayacak kadar dozunda olan dantel ağırlıklı gelinlik kendisine hayranlık duymama sebep olurken Ela'nın ısrarcı tavırlarına dayanamayarak ben de onu denedim.

Gelinliği üzerime geçirdiğimde göğüs kısmındaki hafif potluk dışında bedenime tam oturmasıyla aynadaki yansımama bakakalırken giyinmeme yardımcı olan görevlinin, "Size çok yakıştı," diyerek gülümsemesine dahi tepki veremedim. Sanki Ege'yle birbirimize ne kadar imkânsız olduğumuz ilk defa bu denli sert çarpılmıştı yüzüme. Çünkü biliyordum. Benim için bu hayal, karşımdaki aynanın içinde tutsaktı ve oradan asla kurtulamayacaktı.

Saatler sonra hiçbir model tam anlamıyla Ela'nın içine sinmediğinden mağazadan ellerimiz boş çıksak da aklımın bir köşesinin giydiğim o gelinlikte kaldığını inkâr edemezdim. O gece eve dönmeyip kızlarla birlikte onlarda kalırken ertesi sabah da okula beraber geçtik. Enkaz altında kalan ruh hâlimle bir başıma kalmaktansa onlarla birlikte olmak bana da iyi gelmişti. Ne de olsa evde yokluğumu sorgulayan kimse yoktu.

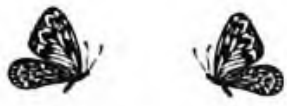
Öğlene dek yoğun geçen ders programımın ardından yorgun bir hâlde amfide oturmaya devam ederken biraz sonra telaşlı bir hâlde yanıma gelen Güney'in, "Rüya yardımın lazım," demesiyle ister istemez ben de telaşlandım.

"Ne yardımı doktor?"

"Bir tanıdık için acil kan lazım. Senin kan grubun," dediğinde de hızla ayaklanarak "Hadi gidelim," deyip onunla Tıp Fakültesi Hastanesi'ne doğru ilerledim. Şu saçma sapan hayatımda bir işe yarama fırsatı elime geçmişken elbette yüz çevirmeyecektim.

Kan verdikten sonra Güney'in elime tutuşturduğu vişne suyunu yudumlayarak oradan ayrılırken son dersi kaçırdığımdan tekrar okula dönmeyip ne zamandır ortalarda görünmeyen Cemre'yi görmeye gittim. Aslında yaşananlar ortadaydı ve ben bu hikâyede taraf seçen kimse olmak istemiyordum. Zeynep benim dostumsa Cemre de benim için çok değerliydi ve tek düşündüğüm tüm bu yaşananlardan sonra hiç değilse kendini toparlaması için yanında olmaktı. Tabii karşısına çıktığımda bu çabamın pişmanlıkla sonuçlanacağını tahmin edemezdim.

Çünkü anladım ki, Cemre benim yıllar evvel dost bildiğim kişi değildi artık. Ne yazık ki bana takındığı düşmanca tavırla bunu görmemi sağlamıştı. Söyleyeceklerimi dinlemek bir yana Zeynep'in yanında olduğum için beni ihanetle suçlamıştı. Ne söylersem söyleyeyim kendi doğrularından başkasını duymamış, en sonunda da beni kibarca kapı dışarı etmişti. Onunla böyle olmayı asla istemesem de ne yazık ki maziden kopup gelen dostluğumuz bugün o maziye gömülmüştü.

Günler sonra yine baş başa kaldığım yalnızlığımda ayaklarımı uzatıp soğumaya yüz tutan kahvemi yudumlarken pencerenin pervazına biriken kar tanelerinde takılı kaldı bakışlarım. Birkaç saniyeliğine de olsa o dağ evinde geçen günleri anımsadığımda yüzümde acı çeken ama yine de gülümsemekten vazgeçmeyen bir ifade belirdi. Ne diyebilirdim ki...

Sonu gelmese de ona en çok ait olduğum günlerdi. Mutlu olmaya ilk kez böylesine yaklaştığım... Durmaksızın yağan karı seyreden bakışlarımı yeniden kucağımdaki deftere çevirdiğimdeyse kalemi oynatıp satırlara dökmeye devam ettim ruhumun gözyaşlarını...

Aşk... Kaç renksin sen? Kaç koku? Kaç doku? Kim çözdü seni? Kim gördü, görünmeyenin ardındakini? Var mı gerçekten aslın, sen var mısın aşk? Bir anahtarın var diyorlar, bulamıyorum. Bir gizemsin diyorlar, çözemiyorum. Mutluluk kaynağı diyorlar, ben seninle mutlu olamıyorum. Ey aşk! Sen nesin, neredesin?

Kuruyan göz pınarlarıma inat tek bir damla düştü sorduğum sorunun üzerine. Mürekkep gözyaşına bulandı, dağıldı. Tıpkı aşka düşen benliğimin dağıldığı gibi... Çok düşündüm, bu denli acı veren bir duyguyu aramaktan neden vazgeçmediğimizi. Sonra kendi acımda buldum cevabımı. Her aşkın içinde yaşanacak bir parça acı olsa da her aşk benim aşkım gibi sadece acı vermiyor. Öyle ya, benim aşk dediğim sanki acıyla yoğrulmuş gibi... Gün be gün eksiliyorum, tükeniyorum ama asla kurtulamıyorum. Tıpkı bir zehir gibi... Tıpkı bir lanet gibi...

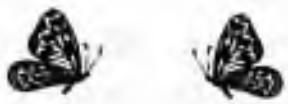
Dalıp gittiğim satırlarda sanki bir çıkış yolu ararcasına gezinmeye devam ederken bir an sonra koltuğun kenarına sıkıştırdığım telefonumun titremesiyle telefonu elime aldım. Gözyaşlarından bulanıklaşan görüşümle ekranda beliren ismi ilk başta yanlış gördüğümü düşündüm. Birkaç defa gözlerimi kırpıştırsam da değişmeyen isimle kontrolden çıkan nefesimi sakinleştirmeye çalışıp titreyen parmağımla ekrana dokunarak gelen mesajı açtım.

Yarım kalan ne varsa tamamlamak için bıraktığımız yerde seni bekliyorum.

Okudum. Defalarca kez. Onca zaman sonra, söylenmemiş onca sözden sonra birkaç basit kelime... Ses bile değil, altı üstü bir mesaj. Hatta bir buyuru!

Evvela histeri krizine girmişçesine bir kahkaha aldı beni. Karnıma kramplar girse de durduramadım. Bir an sonra elimde duran telefona yeni bir mesaj geldiğinde sanki bedenime felç inmişçesine dondu kahkahalarım. Bakışlarım tarif edilemez bir merakla ekrana kaydığında da gördüğüm şeyle bu defa saf bir öfke kanıma karıştı. Derin bir nefes alıp içimde patlayan volkanların yangınıyla etrafı yakıp küle döndürmemek için sakinleşmeye çalıştım. Bu defa da konum atmıştı! Geleceğimden o kadar emindi ki bir de utanmadan konum atıyordu sersem herif!

"Aptal! Egoist serseri! Önce cehennem olup git, sonra da hiçbir şey olmamış gibi sana gelmemi bekle öyle mi? Daha çok beklersin sen duydun mu kahrolası? Daha çok beklersin!"

İnsanoğlunu dünya üzerinde nefes alan diğer tüm canlılardan ayıran çizgi neydi? Akıl! Hani şu arada bir kulak vermemiz gereken, az da olsa sözünü dinlememiz gereken cevher... En aptal insanın bile nadiren de olsa kulak verdiği ama benim sesine sağır olduğum akıl... Sonra da düşünmek... Biraz olsun gururlu olabilmek.

Yoktu bende... Bileklerime kelepçeler de vursalar, bedenimi kör kuyulara da atsalar kalbim bir serserinin peşinde sürüklenmekten usanmıyordu. Yapamıyordum. Ne gururlu olmayı başarabiliyordum ne de ona hayır diyebilmeyi! Zayıftım karşısında, kabul ama bu kadar mı saygım yoktu kendime?

Düşündüm sonra... Saygım kendime değildi belki ama aşkımaydı. Sadakatim gururuma değildi belki ama sevdamaydı. Kulaklarım aklıma sağırdı belki ama kalbimin sesi hep kulaklarımdaydı. Şimdi her şeye rağmen bu yola çıktıysam da yine aşkın karşısında duramayışımdandı. Belki de durmayı istemeyişimden...

Kar yağışının gitgide bastırdığı sıra çıktığım yolculukta orman yoluna girdikten sonra sanki görüş açımı aydınlatmak istercesine yağış kesilirken silecekleri çalıştırmaya devam edip telefondaki konumu yeniden kontrol ettim. Bir yerden sonra internet çekmediği için kaybolma düşüncesiyle panikleyip karların ortasında yavaşça sürdüğüm arabanın içinde etrafa göz gezdirirdim. Aşağı doğru inen patikanın sonunda bembeyaz bir örtüyle bezenen taş evi gördüğüm an tuttuğum soluğumu usulca bırakıp rahatlayarak aracın hızını biraz daha azalttım. Etrafı âdeta bir gelin misali bembeyaz kesilmiş eve gündüz gözüyle bir kere daha hayran olurken durdurduğum arabanın içinde birkaç dakika boyunca aldığım derin soluklar dışında sessizce oturmaya devam ettim.

Buraya neden geldiğimi, ne duymayı beklediğimi düşünürken aslında pek de bir şey beklemediğimin farkına vardım. Ege yanılıyordu. Aslında yarım bile değildik biz, sadece yaralıydık. Ve birbirimizi kanatmaktan başka bir şey yapamıyorduk. O yüzden de madem birbirimize iyi gelmiyorduk, belki de her şeyi burada, umudun yeniden doğduğu yerde bitirmek en iyisiydi.

Araçtan inip karlara bata çıka ilerleyerek zile bastığımda saniyeler sonra kapıyı açmasıyla takılı kaldığım tek şey gözleriydi. En çok hasretini çektiğim, belki de en çok kendimden bir şeyler bulabildiğim gözleri...

Kapı eşiğinde birbirimize hasrete bulanmış soğuk bir esintinin ortasında bakmaya devam ederken sadece bedenimin değil anılarımın, hayal kırıklıklarımın, hatta duygularımın dahi buz tuttuğunu hissediyordum. Beni defalarca kez ardında bırakan adamın yarım bıraktığı bir itirafla günlerce benden kaçmasını unutmuş gibiydim. Dudaklarımdan ona öfkemi kusacak tek bir kelime dahi çıkmazken söyleyebildiğim tek kelimenin hangimizi daha çok hayrete düşürdüğünü de bilmiyordum.

"İyi misin?"

Etraftaki kar birikintilerini dahi eritecek kadar sıcak bir gülümsemeyle, "Sen buradasın ya... Ben iyiyim," demesiyle arsız kalbim gözlerinde takılı kalan parıltılarla ardı ardına teklerken bu defa ifadesiz kalamadım. Ama onun karşısında her daim kaçan bakışlarım yine en iyi bildiği şeyi yapıp gözlerinden kaçmasaydı en azından elimi tutup beni içeri çekmesine engel olabilirdim. Belki de olmazdım. Buz tutan elimi kavrayan eli öyle sıcaktı ki, ben ne kadar inkâr edersem edeyim kalbimi ısıtıyordu.

Dışarıdaki soğuğa inat adım attığımız evin sıcaklığı her saniye biraz daha gevşememi sağlarken buraya kadar geldikten sonra söylenmenin fazlasıyla anlamsız olacağını düşündüğümden sessizce adımlarına ayak uydurdum. Salona geçtiğimizde ayakta dikilmenin anlamsız olacağını düşünerek koltuğa oturduğumda bir süre kararsızca ensesini kaşıyıp etrafa bakınsa da bir an sonra orta sehpayı önüme doğru çekerek tam karşıma oturdu. Gözlerine bakmamak için ne kadar direnseem de ne yapmaya çalıştığına olan merakım beni yine gökyüzü bakışlarına tutsak etti.

Karşımda sanki söze nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi kıvranıp durması istemsizce gerilmeme sebep olurken bir an sonra ayaklanıp hızla odadan çıktığında bu anlamsız tavrına karşın kaşlarım çatıldı.

"Yine ne tür bir oyunun içindesin sen Ege?"

Sinirle söylenip ayaklanacağım sıra yeniden salona girmesiyle kızgın bakışlarım yüzünü bulurken yeniden karşıma oturup ellerimi kavradığında bir an için afalladım. Bir an sonra avucuma bıraktığı kadife siyah kutuyu fark etmemle boş bakışlarım kutuda takılı kaldı. "Nereden başlayacağımı bulamıyorum. Bana yardım et," demesiyle şaşkınca baktım yüzüne.

"Ne yardımı? Ne başlaması?"

"Önce kutuyu aç lütfen," dediğinde öfkem, merakım, heyecanım birbirine karışırken bir an için gözlerine bakıp duraksasam da orada kapıldığım heyecana kayıtsız kalamayıp kutuyu açtım. Tarifsiz bir zaman boyunca gizlemeye çalıştığım ama pek de beceremediğim bir hayranlıkla kutunun içinde gözlerimi kamaştıran bilekliğe bakakalırken, "Bu ne?" diye şaşkınca fısıldadığımda gülümsedi. Ama bu öyle bir gülümsemeydi ki, değil bu bileklik güneş dahi gözlerimi bu denli kamaştırmamıştı.

Soruma cevap vermeden evvel zarif bilekliği kutudan çıkarıp bileğime taktığında sanki uyuşmuşçasına bir tepki veremezken "Biraz geç oldu ama sonunda yerini buldu," dediğinde kendime gelmek adına derin bir nefes aldım. Her şey yolundaymış gibi davranmamız anlamsızdı. Çünkü hiçbir şey yolunda değildi bizim aramızda.

"Ege... Ne yapmaya çalışıyorsun? Yine nasıl bir oyun bu? Bir hediye mi çözecek her şeyi?" dediğimde sözlerimle ona olan kızgınlığımı hissettirmeye çalışsam da sesim tam aksine kırık döküktü. Gökyüzü bakışlarıysa bana ilk kez araya setler çekmeden bakıyordu. "Oyun bitti artık Rüya'm," diye fısıldadığında da sanki büyülenmiş gibi kapandı gözlerim. *Rüya'm... Onun Rüya'sı...*

Başparmağı bileğimi usulca okşadığında iç çekercesine soluklanırken bakışlarımı istemsizce bilekliğe çevirdiğimde her bir zerresini incelemekten alamadım kendimi. Bu vakte kadar sayısız mücevhere sahip olsam da onların değeri benim için birer kelepçeden farksızdı. Çünkü her biri duygusuz, anlamsız, ruhsuzdu. Oysa bileğimi zarif bir şekilde saran bu bileklik sanki bana bir masal anlatıyordu. Sıra sıra dizilen yıldızların bir araya geldiği nokta sonsuzluk işaretiyle bağlanmıştı. Sanki vadettiği özgürlüktü. Vadettiği sonsuzluktu...

"Bir akşam seni eve bırakacakken arabamda uyuya kalmıştın," dediğinde bileğimde takılı kalan bakışlarım telaşla

yüzünü bulurken ellerimi usulca yüzüne yaklaştırdı. Parmak uçlarımı gözlerinin etrafında gezdirdiğinde kuruyan boğazımla güçlükle yutkunmaya çalıştım. "Sonra evine geldiğimizde seni uyandırmaya çalışırken böyle dokunmuştun gözlerime... Uykulu hâlinle yüzünde kalbimi kendine esir eden bir gülümsemeyle... Yıllar sonra ilk kez bu kadar yakındın bana," dediğinde gözlerimi gözlerinden kaçırıp elimi elinden kurtarmaya çalışsam da karşısında öylesine savunmasızdım ki, yine gücüm yetmiyordu.

"O gün bana '*Bakışların benim gökyüzüm,*' demiştin," dediğinde sesinin sıcaklığı yaptığım itirafın ağırlığıyla birleşip gözlerimi çaresizce yummama sebep oldu. "Ege... Ne olur yapma bana bunu," diye acı çekercesine fısıldadım.

Bir an sonra yanağımda hissettiğim ateşten kopan dudaklarıyla nefesim kesilircesine bir iç çekerken "Ağlama!" diyen fısıltısıyla anladım, içimde tutamadığım yaşların yine kalbime doğru yol aldığını.

"O gökyüzündeki yıldızları bu bilekliğe kondurup sana vermek istedim. '*Gökyüzün artık seninle, gecen gündüzün artık seninle, sen de benimle ol, uyurken de yaşarken de gördüğüm tek Rüya ol, sevgilim ol,*' diyecektim sana... Doğum gününde... '*Tek başımıza unutamadığımız ne varsa birlikte ardımızda bırakalım. Geç kaldığımız ne varsa daha fazla geç kalmayalım,*' diyecektim ama... Seni bulamadım... Ve o gecenin sabahında bana söylediklerinle sana ne kadar geç kaldığımı anladım," dediğinde yüzündeki acı o günkü kadar sahici görünürken o vakit neden bu kadar dağıldığını daha iyi anlıyordum artık.

"Sen kaybetme korkusuyla sana geldiğimi düşündün ama öyle değildi. Ben kendi içimdeki savaştan yaralı çıkıp da geldim sana Rüya. Sensiz kalmaya dayanamadığım için geldim. Sensizliğe yenildiğim için geldim. Evet, hiçbir şey değişmedi. Hiçbir acının izi silinmedi ama daha fazlasına gücüm kalmadı artık," dediğinde gözlerinin mavisini

boğan yaşlar kalbime ardı ardına batarken kendime engel olamayıp elimi şefkatle yanağında gezdirdim. Gülümsedi. Dudaklarını avucuma yasladı. İçi titredi sanki...

"Seni hak etmediğimi biliyorum. Günahlarımdan senin masumiyetinde arınamayacak kadar kirli olduğumu, bencil olduğumu biliyorum. Benden başka herkesin sana layık olduğunu, senin yanında çamura bulanmış bir serseriden fazlası olamadığımı da biliyorum ama... Dayanamıyorum artık Rüya! Seni bu kadar severken sana bunu söyleyememeye katlanamıyorum. Seviyorum ben seni... Kimseyi sevmediğim gibi... Gülüşünle nefes alıp gözyaşında boğulacak gibi seviyorum. Kalp atışlarında can bulup bana yüz çevirdiğin her an ölecek gibi seviyorum. Bütün olmazlara inat seviyorum. Son nefesime kadar söylemekten bıkmayacağım kadar çok seviyorum!"

Biraz önce dokunuşuyla alev alan bedenim, sözleriyle sanki bir anda buz tutmuştu. Ama beklemediğim için değildi. İçten içe hep beklesem de imkânsız olduğuna kendimi inandırdığım içindi. Her bir sözü yeni baştan duymak, ruhuna kazımak isteyen bedenime inat heyecanla gümbürdeyen kalbim nefes almamı dahi zorlaştırırken elimi şuursuzca dudaklarının üzerine bastırdım.

"Sus!" diyen sesim bana bile yabancı gelirken bir şeyler söylemek istiyor ama konuşamıyordum. Bırak konuşmayı, dudaklarımı aralayacak kadar bile güçlü hissetmiyordum kendimi. Bir an ortadan kaybolup bir an sonra beni sevdiğini söylemesi, bir an beni kolları arasına alırken diğer an beni kendinden mahrum bırakması dengemi altüst etmişti belki de... İnanamıyordum... Ya da sadece inanmamak için direniyordum. Çünkü inanırsam ve yine giderse bu defa dayanamazdım!

"Söyleme! Olmuyor... Duymak istemiyorum artık... Canım yanıyor," dediğimde gözlerinden çehresine dağılan acı dolu ifade canımı acıtsa da söylemek zorundaydım. O

ise pes etmek yerine bileğimi kavrayıp elimi dudaklarının üzerinden çekerek inatla gözlerime bakmaya devam etti.

"Olacak! Sen ve ben... Biz çok güzel oluruz be Rüya'm," dediğinde inatla başımı sallasam da aslında içten içe ona ne kadar inanmak istediğim kalbimin arsızca çırpınışından belli oluyordu. Yine de bakışlarımı sesimin daha güçlü çıkması için gözlerinden kaçırdım. "Sana inanmıyorum. Her defasında yanılmaktan usandım ben artık, anlasana! Neredesin günlerdir? Hep seni beklemekten bıktığım anda karşıma çıkmaktan vazgeç artık! Oyun oynuyorsun sen benimle ama ben buna daha fazla izin vermeyeceğim anladın mı?" Sözlerimin ardından hırçınlıkla elimi elinden kurtarıp kaçarcasına ayaklandığımda o da hızla ayaklanıp bir kere daha kavradı bileğimi.

"Bırak artık!" diye hırçınlıkla söylensem de diğer eliyle usulca çenemden kavrayarak gözlerime kilitledi gözlerini.

"Son defa... Bana son bir şans ver. Günlerdir nerede olduğumu anlatmama izin ver. Sonra ne istersen o olacak. Sana yemin ediyorum git dersen bir daha yüzümü bile görmeyeceksin."

Bu ihtimalin düşüncesiyle bile kalbim buz keserken korkumun bakışlarıma yansıdığına adım kadar emin olduğumdan sırf görmesin diye bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. Baştan kaybedilmiş bir savaştı benimkisi... Benden uzak dur desem bile ondan uzak kalmaya dayanamazdım...

"Tamam," diyen fısıltım çaresizce dudaklarımdan döküldüğünde de bunların son çırpınışlarım olduğunu biliyordum artık. Ne de olsa yaralı bir kuşun kanat çırpması gibi güçsüz ama umut etmekten kopamayan bir yanım onun için hep var olacaktı.

Elimden kavrayıp beni salondan çıkararak daha evvel kaldığım odanın önüne getirdiğinde anlamsızca yüzüne baktım. "Günlerdir yanında olamayışımın sebebi bu kapının ardında. Yarım kalan hikâyemizin diğer yarısı bu

kapının ardında. Sen ne istersen, nasıl istersen öyle olacak Rüya. Yeter ki mutlu ol, ben her şeye razıyım," deyip kenara çekildi. Sözleriyle hiçbir sonuca varamayacağımı anladığımda da daha fazla beklemeden kapıyı açtım. İçeri doğru bir iki adım atıp "Ne var ki burada?" diye etrafa bakındığım sıra karşı karşıya kaldığım şeyle nefesim kesilirken, ardımdan gelen sesiyle tüm benliğim bir kere daha buz tuttu.

"Kalbim vicdanımla girdiği savaşı her defasında kaybetse de ben daha fazla dayanamadım. Doğrulara, yanlışlara, yasaklara, günahlara sağır olup artık sadece senin sesini duymak istedim. O gün de... Doğum gününde sana gelip *'Sevgilim ol,'* demeyi kafaya koymuşken sen bana öyle bir tokat attın ki, o gün feleğim şaştı Rüya. Seni kaybettiğimi anladığım an ben kimliğimi kaybettim sanki. Ne sesim kaldı geride ne de nefesim. Geçmişim, geleceğim senin giderken ardında bıraktığın o rüzgâra kapılıp kurumuş yapraklar gibi savruldu etrafa... Ve en çok o an anladım ki, sensiz ben hiçbir halta yaramam Rüya..." deyip iç çekercesine soluklandı ve sonra devam etti konuşmaya.

"Ama ne var biliyor musun? İşte tam o an... Sen bana vazgeçtim dediğin an ben bir şeyi daha fark ettim. Senden sevgilim olmanı istemek o kadar anlamsız geldi ki yokluğunda. Çünkü sen zaten hep benim sevgilimdin. Ben seni hep sevdim. Sen... Sen de beni sevdin... Biz birbirimizi sevdiğimiz o ilk andan beri sevgiliydik Rüya... Hep başka taraflarda, hep birbirimizden uzakta ama kalplerimiz hep birlikte çarptı. O an anladım ki, ben senden sevgilim olmanı istemiyorum. Bu bana yetmez. Bu bize yetmez Rüya'm. Ben her gece seninle uyumayı, her sabah gözlerimi sana açmayı istiyorum. Hiçbir zaman sahip olamadığımız o yuvayı birlikte kuralım, kimseye ait olamadığımız kadar birbirimize ait olalım istiyorum. Kavga da etsek acı da çeksek günün sonunda yine biz kalalım istiyorum. Yaşayamadığımız o çocukluğumuzu bile birlikte yaşayalım, birlikte büyüyelim,

hep birlikte olalım istiyorum. Ben senden basit bir sıfat istemiyorum. Ben seni istiyorum Rüya. Tüm hayatını tüm hayatıma istiyorum."

Akmalarına engel olamadığım yaşların sırılsıklam ettiği yüzümle bulanık bakışlarım altında hayalini kurmaya bile korktuğum şeyleri duyarken sevdiğim adamdan gözlerimi bir an olsun alamadım. Dudaklarından dökülen son sözlerle artık yaşadığımız bu anın kesinlikle bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmeye başlamıştım. Çünkü aksi olamazdı. Hayalini bile kuramadığım bir şey gerçek olabilir miydi?

"Rüya'm... Evlen benimle..."

Bir yanım bu kadarı imkânsız diye beni bu hayalden kurtarmaya çalışsa da kulaklarımda dönüp durmaya devam eden iki kelime ve sevdiğim adamın kokusu hâlâ bedenimde hüküm sürerken sanki tüm soruların cevabı ondaymışçasına karşımdaki gelinliğe doğru birkaç sarsak adım attım. Büyülendim. Elimi dokunmak için korkarak uzattığım an onu gördüğüm ilk andaki gibi içime yayılan sıcaklık kalbimi esir ederken bana yaklaşan adım sesleriyle varlığına kayıtsız kalamadım.

"Uzatsam," diye fısıldadı, buğulu sesi yüzümü okşarken. "Tutar mısın ellerimi bir ömür? Acılardan arındıramadığımız geçmişi bir kenara bırakıp benimle her şeye en baştan başlar mısın Rüya'm?"

İşte tam o an ben hayatımda ilk kez mutluluktan ağlamanın nasıl bir şey olduğunu anladım. Geçmişimi, geleceğimi, yokluğunda bile ona teslim etmiştim ben. Sadece acı çekeceğimi bilsem de onu gördüğüm ilk an farkında bile olmadan yüreğine teslim olmuştum. O yüzden bir cevap aramak için uğraşmadım. Çünkü ne yaşarsak yaşayalım ben hep ona ait kalacaktım.

Dilim dönmedi bir şey söylemeye... Nefesimse kuytulara saklandığı vakit göğsüm yaşananların ağırlığıyla sızlarken yapabildiğim tek şeyi yapıp gökyüzü bakışlarına çevirdim

gözlerimi. Yaşanan onca acıdan sonra mutluluk bizim için ilk kez bir hayalden daha fazlasıyken geçmişi ardında bırakıp bana gelen adama kayıtsız kalamadım. Tüm hayatım onu severek geçmişken, öyle de geçecekken nasıl arkamı dönüp gidebilirdim ki zaten?

Mutluluk gözyaşlarıyla telaşlı bir çocuk misali başımı salladığımda gülüşüm hıçkırıklarıma karıştı. "Evet... Tek bir an için bile olsa evet," dediğim an sözlerim dudaklarımı esir alan dudakları arasında kaybolduğunda şaşkınlıkla havada asılı kalan ellerimi yuvasını bulmuş kuşlar misali göğsüne bıraktım. Bedenimin suskunluğu nefes alma ihtiyacıyla dudaklarımı araladığım an son bulduğundaysa yaşadığımız bu anı ömrümün sonuna dek unutamayacağımı biliyordum. Çünkü bu bizim mutlu sonumuzun miladıydı.

"Seni seviyorum Rüya. Hep sevdim, hep de seveceğim. Çok hata yaptım, biliyorum ama sana söz veriyorum kalan ömrümü benim yüzümden döktüğün gözyaşlarını telafi etmeye çalışarak geçireceğim. Seni öyle çok seveceğim ki bıkacaksın benden. Yeter ki benimle ol. Beni bırakma artık."

Dudaklarından dökülen sözler gökyüzü bakışlarından kayıp giden damlalarla mühürlendiğinde yüreğini avuçlarımda hissettim. Ellerim usulca yüzünü kavradığında teslimiyeti yüreğimi aşkla sararken dudaklarımdan dökülen sözler benim hayatımın tek gerçeğiydi.

"Ne olursa olsun ben hep senindim Ege. Seni sevmekten hiç vazgeçemedim. Evet! Seninle evlenirim. Ben seninle ne kadar istersen o kadar varım. Bir evet ne ki, tüm hayatım senin olsun. Yeter ki sen benimle ol. Sen de beni bırakma artık."

Duyduklarıyla kasılan bedeni usulca gevşediğinde yüzünde pişmanlık dolu bir ifade doğarken şefkatle gülümseyip aşkla bakan gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmedi. "Asla! Bu hayatta hiç kimse seni benden, beni senden alamaz artık!" deyip kollarını sımsıkı bana doladığında da

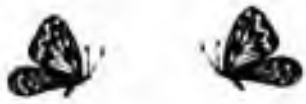
bir an bile düşünmeden teslim oldum ona. Varsın bir kere daha yansın canım. Bu anı yaşadıktan sonra hangi acı öldürürdü artık beni?

Bir zaman sonra usulca benden uzaklaşıp "O zaman artık hazırlanmaya başlasan iyi olur, güzelim," dediğindeyse ilk anda ne demek istediğini anlayamasam da bir an sonra şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Nasıl yani? Şimdi mi? Ama nasıl olacak?" diye hayretle sorduğumda dudaklarıma minik bir öpücük daha bırakıp gülümsedi.

"Ben... Senden ayrı bir gün daha geçirmek istemiyorum Rüya. Senin dışında her şey, herkes hazır. Peki, ya sen... Bana şimdi, burada evet diyecek misin?" dediğinde kalbim yaşadığımız anın etkisiyle çırpınırcasına hızlanırken şaşkınlıkla yanı başımda asılı duran gelinliğe bakıp yeniden sevdiğim adama çevirdim gözlerimi. Belki de yaşadığımız her şey hiç uyanmak istemeyeceğim bir rüyadan ibaretti ama olsun. Tek hayalim gerçek olmaya ilk kez bu denli yaklaşmışken ona arkamı dönmeyecektim. Sonu ne olursa olsun bana uzatılan eli bu defa asla bırakmayacaktım.

"Belki delilik bu. Belki aptallık... Ama birini kendinden vazgeçerek sevmenin ne demek olduğunu bilmeyen beni anlayamaz. O yüzden, evet! Sonu ne olursa olsun evlenirim seninle. Şimdi, burada, sonrasını düşünmeden..."

Gözlerime aşkla bakan sevdiğim bir an sonra yanımdan uzaklaşıp odanın kapısını açtığında bir anda peş peşe yere düşen kızlarla gözlerim şaşkınlıkla büyürken üzerlerinde birbirinden şık kıyafetlerle Ege'ye ölümcül bakışlar atan Zeynep, Ela ve Gülce homurdanarak ayaklandılar. O an farkına vardım ki sonunda Ege'yle yan yana olmaya öylesine kaptırmıştım ki kendimi, evlenmekten bahsederken tam olarak neyi kastettiğini bile düşünmemiştim. Oysa şimdi sevdiğim herkes burada, bizimleyken mutluluğun resmi bir bir tamamlanıyordu. Hepsi bizim için buradaydı. Çünkü biz, sonunda biz olmayı başarıyorduk...

Ege'nin beni kızlarla bırakmasıyla girdiğim şoktan çıkmam en azından birkaç dakikamı alırken belki de en büyük mutluluğu Ayla Abla'nın da burada olmasıyla yaşıyordum. Çocukluğumdan beri o hapishanede aile şefkatini tattığım tek insan o olduğundan, hayatımın en özel gününde yanımda olması benim için çok değerliydi. Ege'nin bunu düşünmesi ise benim için ona bir kere daha âşık olma sebebiydi.

Sonrasında kızlar bir yandan beni hazırlarken diğer yandan olanları anlatmaya başladıklarında anladım, aslında günlerdir koskoca bir oyunun içinde olduğumu. Sözde gelinlik arayışı, Güney'in benim kan vermemi sağlaması, hatta bir ara Zeynep'in evinde ben farkına bile varmazken kimliğimin kaybolması... Hepsi bir oyundu. Ama ilk kez üzerime oynanan bir oyun canımı yakmamış, tam aksine uçurumun kıyısında gezinen hayatımın rotasını mutlu bir geleceğe çevirmişti. Oysa hayatta herkesin kaderinin değiştiği bir an olur derlerdi de inanmazdım. Ama şimdi boy aynasının karşısında bedenimi saran gelinliğe, ardımda bana içtenlikle gülümseyen arkadaşlarıma bakarken kara kaderimin değiştiği o anı yaşadığımı hissediyordum. Ve ilk kez tüm kalbimle tadıyordum mutluluğu. Çünkü benim hayatım şimdi başlıyordu.

Mutluluktan da olsa ağlayarak bugünüme gölge düşürmemek için kızlara dönüp "Hazırım," dememle kapının tıklatılması bir oldu. Zeynep hızla kapıya koşturup kilidi çevirdiğinde hiçbirimiz ne yaptığını anlayamasak da yüzünde muzip bir gülümsemeyle, "Önce bahşişimi alayım damat bey," dediğinde kıkırdamadan edemedim. Bir an sonra huysuzca söylenen Ege kapının altından epeyce bir para yolladığında Zeynep şaşkınlık dolu bakışlarla, "Yok artık! Ev mi alacağım ben bu parayla?" diye söylense de

yerdeki paraları toparlayıp hızlıca kapıyı aralayarak kenara kaçtı. İşte o an Ege tam karşımda belirdiğinde yaşadığım anın gerçekliği bir kere daha yüzüme çarparken Ege'de büyülenmiş gibi görünen bakışlarını benden alamıyordu. Diğerleri sessizce odayı terk ettiklerinde sevdiğim adam yakıcı bakışlarıyla bana doğru adımlarken ben de geri geri kaçmamak için zor tutuyordum kendimi.

Bir an sonra tam karşımda durduğunda, "Rüya'm," diyen fısıltısı aidiyet hissiyle yüreğimi sarıp sarmalarken "Senden daha güzel hiçbir şey görmedim ben hayatımda," dediğinde utangaç bir tavırla gülümsedim. Sanki karşımda yıllardır tanıdığım, her hâlimi bilen, her hâlini bildiğim adam yoktu. Öyle ürkek öyle savunmasızdım karşısında... Ama bir o kadar da özgür... Öyle ya, ilk kez ona aşkla bakarken özgürdüm belki de.

Gülümseyen bakışlarım bir an sonra cebinden çıkardığı küçük kutuya takıldığındaysa içinden çıkardığı alyanslarla yine nefesim kesildi. Sanki rüya bitmiyor, devam ediyordu...

"Ben seçtim. Ama beğenmezsen birlikte başka da seçebiliriz," diye konuşmaya devam ettiği sıra tekleyen kalbimle gözlerine baktım. "Sus ve yüzüğümü tak artık, Ege Aras!" diye heyecanla söylendiğimde erkeksi bir gülüşle kıkırdayıp yüzüğümü parmağıma geçirerek tam üzerine bir öpücük bıraktı. Ben de titreyen elime aldığım diğer yüzüğü parmağına taktığımda kenetlenen ellerimizin üzerine bir kere daha dudaklarını bastırdı. "Hazır mısın bakalım Rüya Aras olmaya?" dediğinde de bir an için buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

"Hazırım... Rüya Derin olmak beni hiçbir zaman mutlu etmemişti zaten."

Şefkatle gölgelenen bakışlarıyla sıcacık dudaklarını alnıma bastırdığında da umut kokan fısıltısıyla daha şimdiden sarmaya başladı yaralarımı. İşte ben o an bir kere daha emin oldum verdiğim karardan. Nasıl ki yarayı açan oysa,

merhem de o olacaktı. Çünkü yüreğimin ondan başkasına tahammülü olmayacaktı hiçbir zaman...

"Yaşayamadığımız, kaybettiğimiz ne varsa hepsini birlikte bulacağız Rüya'm. Seni artık asla yalnız bırakmayacağım."

Kenetlenen ellerimizle birlikte odadan çıkıp ilerlemeye başladığımızda kalbim karşılaşacaklarımın heyecanıyla hızlandı. Holde ilerleyip merdivenleri çıkarak kış bahçesine geçtiğimizde de kendimi sanki bir peri masalının içinde buldum bir anda. Etrafı saran camlarla dış kısmın masalsı güzelliği gözler önüne serilirken ısıtıcılarla sıcacık bir yer hâline dönüştürülen kış bahçesi mutluluktan ağlamama sebep olacak kadar güzel hazırlanmıştı. Sanki bir gelin de mekânın ta kendisiydi. Nikâhımızın kıyılacağı masanın üzeri mis kokulu rengârenk çiçeklerle süslenmişken tavandan yere doğru gümüş rengi yıldızlar süzülüyordu. Aslında masalları sevmezdim ben. Çünkü hiçbir zaman bana o masalları anlatacak bir annem, babam olmamıştı yanı başımda. Ama şimdi sevmediğim o masallara inat kendi peri masalımı yaşıyordum. Üstelik kendi kahramanımla!

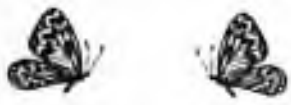
Ve dostlarım... Benim gerçek ailem... En başta kardeş bildiğim Rüzgâr ve Güney, sonra diğerleri... Hepsi burada, mutluluğumuza ortak olmak için bizimleydi. İşte ben o an hissettim, tam olmanın ne demek olduğunu... Sevdiğim adam ve dostlarım... Bu kadardım ben. Ve sadece onlarla mutluydum. Daha fazlasını da istemiyordum artık hayatımda. Çünkü onlar gerçekti. Gerçek sevginin ta kendisiydi her biri.

"Yıllar önce bir film seyretmiştik seninle... Oradaki çift karların ortasında evlenmişlerdi. "Bir gün evlenirsem ben de böyle bir yer olsun isterim," demiştin. Ben de sana saçmalık deyince yastığı kafama atıp gitmiştin hatırlıyor musun?" diye kulağıma fısıldayan Ege'yle dostlarımızda olan bakışlarım heyecanla onu bulurken bir kere daha nefesim

kesildi söyledikleriyle. Hem bana farkında bile olmadan kurduğum hayalimi yaşattığı için hem de yıllar önce öylesine dile döktüğüm şeyleri şimdi kelimesi kelimesine bana hatırlattığı için...

"Sen... Sen beni bitirdin bugün, Ege Aras," diye fısıldayıp içimden korkusuzca taşan aşkla ona sıkıca sarıldığımdaysa ruhumun kara kışı bir anda yerini baharın rengârenk çiçeklerine bıraktı. Etrafımızdan gelen ıslıklar alkış seslerine karışırken el ele adımladığımız nikâh masasının önünde yüreğimizden kopup gelen evetler kelebekler misali etrafımızda mutluluğumuza kanat çırpmaya başladı. Nikâh memurunun bana uzattığı nikâh cüzdanıyla yaşadığımız anın gerçekliği silinmeyecek bir mürekkeple tarihe kazındı. Belimi saran adam aşkın mührünü vururcasına dudaklarıma kapandığında bizim mutlu sonlu masalımız da başlamış oldu.

Evet, bugün bizim masalımız yeniden yazılıyordu. Çünkü imkânsızlıklarla başlayan bir masalın mutlu sonu olamazdı. İşte bu yüzden biz yıllarca içinde acı çektiğimiz masalı mazide bırakıp bu defa doğru başlayan masalımızı bugün en baştan yazmaya başlıyorduk. Etrafımızı saran dostlarımızın alkışları çığlıklara, kahkahaları mutluluk gözyaşlarına karışırken sevdiğim adamın gözlerinde görüyordum geleceğimizi. Ve hissediyordum tüm kalbimle. Bu defa başaracaktık. Bu defa mutlu olan biz olacaktık...

O gün saniyeler, saatler gibi geçti sanki. Zaman durdu. Dünya dönmeye devam etti belki ama ben sevdiğim adamın gökyüzü bakışlarında hep aynı anda esir kaldım. Mevsim kıştı ama onun sıcağı bahardı. Vakit akşama dönüyordu belki ama gökyüzü bakışları günün en güzel saatiydi. Sevdiklerimiz koca bir günü bizimle doyasıya eğlenerek

yaşarken sevdiğim adamın kollarında hissettiğim tek şey saf bir mutluluktu.

Gün geceye döndüğünde misafirlerimiz en içten mutluluk dilekleriyle yanımızdan ayrıldıklarında da o andan sonra peri masalımız sadece bize özel kaldı. Baş başa kalmamızın etkisiyle tatlı bir telaş benliğimi esir aldı. "Karımla dans etmek istiyorum," deyişi ve rasgele açtığı bir şarkıya ikimizi esir düşürmesi ise mazinin üzerine vurduğum son kilitti. O andan sonra bizim için geçmiş yoktu artık. Yalnızca mutlu olacağımız bir gelecek vardı.

Sonrasında ne olacağını düşünmeden beni saran kollarına teslim olduğumda yanan şömineden gelen çıtırtılar, tenimi sarmalayan güçlü kollar ve en çok da sağ yanımdaki boşluğu dolduran kalp atışları öylesine huzur vericiydi ki, bir kere daha anladım. Bunun adı aşktı.

"Gördüğüm en güzel rüyasın. Sen benim her şeyimsin."

Dudakları tenimde, saklılarımda amansız bir keşifteyken kulağıma fısıldadıkları, aşkın hiç tanışmadığım bir suretiydi. Aheste bir şekilde birbirimizin kollarında salınırken yer ayaklarımın altından çekilmeye, yaşadığım bu yoğun duyguların etkisiyle başım dönmeye başlamış, gözlerimse tatlı bir yorgunlukla kısılmıştı. Çünkü mutluydum, huzurluydum ve âşıktım. Ama her şeyden önemlisi sevildiğimi, ilk kez bir yere ait olduğumu hissediyordum. Sığındığım bu kollara tüm kalbimle benliğimi teslim ettiğim için bir an bile pişmanlık duymayacağımı ise çok iyi biliyordum.

Ne garip ki bu sabaha ondan vazgeçtiğimi düşünerek uyanmış, buraya da sadece ona veda etmek için gelmiştim. Ama bir ömür boyu yaşayamayacağımı düşündüğüm mutluluk tek bir anda gerçeğe dönüşmüştü. Hayallerim gerçek olmuş, biz sonunda birbirimize ait olmuştuk. Pişman değildim. Ve kim ne düşünürse düşünsün asla pişman olmayacaktım. Çünkü her aşk kendi sınavını verir, kendi kahramanlarının elinde şekillenirdi. Evet, belki bu aşk benim

canımı çok yakmıştı ama ne olursa olsun mutlu eden de yalnızca oydu.

O gece sular kabardı, denizler taştı, dev dalgalar ikimizi hiç bilmediğimiz diyarlara sürükledi. Dünya bir yerlerde dönmeyi bıraktı, iki kalp bir uçurumun kıyısında birbirine karıştı. Ellerimizle birlikte kalplerimiz, ruhlarımız da birleşti. Önce birbirimizi tanıdık, en baştan... Sonra bir bütünün en kusursuz parçaları misali bedenlerimiz tekrar tekrar birbirine kavuştu. Dokundu, öptü, sevdi... Dokundum, öptüm, sevdim... Tekrar tekrar kendini bana katıp benliğimi dipsiz bir uçurumun kıyısına sürükledi. Sanki bana yeniden aşkı öğretti ve ben de ona yeniden âşık oldum.

Gecenin en karanlık anı onun bakışlarıyla aydınlandığında da sevdiğim adamın kollarında en huzurlu uykuma daldığım vakit anladım. Ben Rüya Derin... Artık Rüya Aras... Hayatımda ilk kez acıların dokunamadığı saf bir mutluluk yaşıyordum. Hayatımda ilk kez maskelerin ardına saklanmadan, sevdiğim adamı özgürce yaşıyordum. Ben hayatımda ilk kez aşkı bu kadar güzel yaşıyordum ve bu gece sevdiğim adam beni aşkın hiç bilmediğim bambaşka bir diyarına sürüklerken ilk kez bu hayattan bir şey bekliyordum.

Sevdiğim adama hep bu kadar yakın olabilmeyi...

BÖLÜM -XIV-

Eski Bir Hikâye

Zeynep

Huzur dediğin bazen yüze vuran ılık bir akşam esintisiydi... Bazen yağmur sonrası ciğerlerine dolan o ıslak toprak kokusu... Bazen deniz kenarında yürürken tenine çarpan o minik damlalar... Bazen bir çocuğun gözlerinde yakaladığın o masum bakış... Bazen de sevdiğinin gözlerinden bir kelebeğin kanadına tutunup kalbine konan sonsuz bir aşk...

Aşkın tarifi herkese göre başkaydı. Acının tarifiyse herkese göre aynı ama hissiyatı yine bambaşkaydı. Huzursa bu duyguların arasında en çok aranan, bulunca da kıymeti en çok bilinmesi gerekendi belki de.

İşte böyle sorular sormaya başladığımda evvela kendimi özne yapar, cevabı içimde bulmaya çalışırdım. Düşünürdüm zaman zaman... Ne için yaşardı insan?

Hayatım boyunca aradığım şey her saniye delicesine çarpıp bana feleğimi şaşırtan bir kalp değildi mesela... Evet, belki aşkın insanın içinde o hiç bilmediği tutkulu yanını, o sönmek bilmeyen ateşi ortaya çıkarması tarif edilemezdi ama benim için tutkudan çok daha kıymetli bir keşfi vardı aşkın. Huzur...

Kalbimi aşkıyla çarptıran, nefesiyle canıma can olan adamın varlığında bulduğum huzuru hayatım boyunca

kendimi en güvende hissettiğim anlarda bile duyamadığımı ben onunla anlamıştım mesela... Öyle ki ondan uzak kaldığım o kâbus dolu günlerde bile onun beni sevme ihtimaline tutunmuş, nefes almaya devam edebilmek için varlığını kendime sebep bilmiştim. Başım ne zaman belaya girse onun beni bir şekilde bulacağına inanmış, düştüğüm her an bana elini uzatacağını bildiğim için düşmekten korkmaz olmuştum.

Evet, ben Rüzgâr'ın yanında âşıktım. Ben onun yanında mutlu, bazen sonrasında utanacağım kadar tutkulu bazen de deli doluydum. Ama en çok huzurluydum. Onun kollarında, onun varlığını hissettiğim her yerde ben, hep hayatım boyunca olmayı dilediğim kadar huzurluydum. İşte bu his tarif edilemezdi. Huzur... Öylesine acısız öylesine saf bir duyguydu ki diğerlerinin yanında, aşkımıza daha çok yakışacak bir duyguyu ben tanımıyordum. Rüzgâr için ne anlam ifade ettiğimi belki de hiçbir zaman tam olarak bilemeyecektim ama o benim için her şeyden öte hep huzur olarak kalacaktı. Bugün... Ve daima...

Yoğun geçen bir cumartesi gününün ardından daha, akşam olduğunda mesaimin bitmesiyle hızla montumu üzerime geçirerek dışarı çıktım. Beni arabasına yaslanmış hâlde bekleyen yakışıklıya doğru koşar adım ilerleyip hevesli görünmeyi umursamadan boynuna sarıldım. Onun da beni sımsıkı sarmasıyla hâlimize kıkırdarken "Bizi gören de seferden dönmüşsün zanneder," dediğimde şakağıma sıcacık bir öpücük bırakıp gülümseyerek arabasının kapısını araladı.

"Sana gelmek her zaman güzeldi ama... Şimdi beni böyle beklediğini bilirken sana gelmek bu hayatta bana nefes aldıran en güzel şey."

Yerime geçeceğim sırada söyledikleriyle aşkla ısınan yanaklarıma gülümsemem bulaşırken "Senin aşkın da bana bu hayatta nefes aldıran en güzel şey Rüzgâr. Günün

sonunda bana geleceğini bilerek yaşamaktan başka bir dileğim yok artık benim," deyip hafifçe yanağını okşadığımda avucuma dudaklarını bastırıp aşkla gülümsedi. Yerime geçmemle o da sürücü tarafına geçtiğinde kemerimi takarken içten içe tek duam yaşadığımız bu saf mutluluğu bir daha kaybetmemekti.

Kısa bir yolculuğun ardından sahile geldiğimizde de arabadan inip deniz kenarında el ele yürümeye başladık. Rüzgâr hasta olacağımdan korkarak kapalı bir yere gitmekte ısrarcı olsa da başkalarının gürültüsü altında boğulmak istememiştim bu gece. Duyacağım bir tek onun sesi olmalıydı. Belki bir de denizin sesi...

Ara ara kar taneleri dans edercesine etrafımızda süzülse de nedense üşümüyordum, tam aksine şömine başında otururcasına sıcacık hissediyordum kendimi. Sanki başucumda sakladığım o kar küresinin içinde gibiydik. Sevdiğim adamın yanı başımdaki varlığıyla, denizin o huzur veren kokusuyla, etrafımızda süzülen kar taneleriyle öylesine güzel bir andı ki paylaştığımız, bir an için yaşadığımız bu anı bir kavanoza hapsedip ömrümün sonuna kadar saklamak istedim. Ay ışığının denizin üzerinde bıraktığı yakamozun güzelliği gözlerimi kamaştırırken birleşen ellerimize bakıp iç çekmekten alamadım kendimi...

Sonunda mutluyduk.

Yaşadığım her mutluluğun köşe başında beni bekleyen acılara bulanmış gözyaşlarına şu geçen zaman içinde öyle alışmıştım ki, bu korkuları hiçbir zaman içimden atamamaktan korkuyordum. Böyle anlarda da sadece sevdiğim adamın varlığını arıyor, tıpkı şimdi olduğu gibi aşk kokan gözlerinden aldığım güçle gerçekliğimi buluyordum. Ona ihtiyacım vardı benim. Ama o bana olan muhtaçlığını hesapsızca dile getirse de ben bunu ona söylemekten bile korkuyordum. Sanki bu kalbimle benim aramda bir sırdı ve dile döksem bunu bana karşı kullanmaktan çekinmeyen

birileri çıkacaktı. Bu yüzden belki de hiçbir zaman tam olarak ne hissettiğimi dile dökemeyecektim ama bildiğim bir şey vardı.

Eğer bir gün Rüzgâr benden vazgeçerse, işte o zaman biterdim ben. Aldığım nefesler bir tek onun kalbinden kovulursam tükenir, bir tek o vakit bitmek neymiş anlardım. Çünkü onun yüreğinde gizlediği sevda benim umudumdu...

"Zeynep'im ne oldu birden?"

Şefkatle elini yanağımda gezdiren adamla daldığım düşüncelerden sıyrılırken irkilerek gülümsemeye çalıştım. Elimi elinin üzerine bırakıp, "Yok... Bir şey yok sadece..." deyip dalgınlıkla etrafta gezdirdim bakışlarımı. "Ayrı olduğumuz zamanlarda burada bulurdum kendimi. Sahil boyunca yürüyüp bir çare arar, bulamadıkça da çıkmaz sokaklarda kaybolurdum. Ama şimdi aynı yerde senin elini tutuyorum. Hem rüya olmasından korkuyor hem de sonunda kötü olan ne varsa bittiği için şükrediyorum," dediğimde bakışları hüzünle dalgalanırken, daha o an pişman oldum aslında dile döktüklerime. Tam her şeyi unutmaya başlamışken geçmişi kurcalamanın ne anlamı vardı?

"Özür dilerim. Bunları konuşup canını sıkmak istemedim. Saçmaladım işte," diyerek durumu kurtarmaya çalışsam da duyacağını duymuştu bir kere. Buruk da olsa gülümsedi yine. Söyleyecek sözleri vardı ve söylemeden durmayacaktı elbette.

"Özür dileme Zeynep'im. Sen özür dilenecek bir şey yapmadın, asıl özür dilemesi gereken benim. Anlamam lazımdı. Gözlerinde kendimi görürken yaşadığın çıkmazı anlamam lazımdı. Ama geride kalan olmayı o kadar küçükken ezber etti ki kalbim, başka türlüsünü düşünemedim. Üzme artık kendini. Üzmeyelim kendimizi. Söylediğin gibi kötü olan her şey bitti artık. Bizim öyle güzel günlerimiz, öyle güzel bir geleceğimiz olacak ki geçmişi hatırlamayacağız bile. Sana söz veriyorum. Bana inan olur mu?"

"Ben zaten bir tek sana inanıyorum."

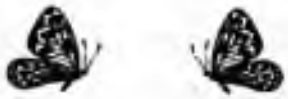
Dile dökülen vaatlerinden doğan gülümsemem dudaklarıma bıraktığı aşkın mührüyle kalbine akarken, sahip olduğum tüm inançla hapsettim bu sözleri kalbime. Biz mutlu olacaktık. Yaşanan ne varsa arkamızda kalırken biz sadece mutlu olacaktık artık...

El ele biraz daha yürüdükten sonra kar yağışının hızlanmasıyla Rüzgâr beni sarmalayıp hızla arabaya doğru ilerletirken sıcaklığına sokulup karanlık gecede hesapsızca gülümsedim. Yaşadığımız her an ayrı ayrı şükür sebebiyken paylaştığımız bu güzel anılarla geçmişin karanlığını silip attığımızı da çok iyi biliyordum.

Yemeği de birlikte yedikten sonra evime doğru yola çıktığımızda Rüzgâr bir ara telefonuna gelen mesajla gülümsedi. Merakla ona döndüğümde bakışlarını bir anlık bana çevirip "Balayı çiftimiz dönmüş," diye mırıldandı. O an Ege ve Rüya'dan bahsettiğini anlayıp gülümserken aklım istemsizce yaşadığımız son iki haftaya takıldı. Ege sürpriz evlilik planıyla karşımıza çıktığında biz kızlar olarak şaşkınlığımızı kısa sürede atlatıp hazırlıklar için kolları sıvasak da Rüzgâr ve Güney'in bu durumu sindirmeleri epey uzun sürmüştü. Her ne kadar geçmişte ikisi arasında bir şeyler olup bittiğini hissetseler de zaman içinde yaşananlarla bunu unutmuşlar, şimdiyse Ege'nin her şeyi tek tek ortaya dökmesiyle neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Her ne kadar Ege hikâyenin başında ikisinden de sağlam birer yumruk yese de sonunda ikisini ikna etmiş, geriye sadece Rüya'yı ikna etmek kalmıştı.

Aslına bakılırsa dinleyince Ege'nin elinde patlamaya muhtemel bir plan gibi duruyordu ama anladığım kadarıyla Ege bu planı yaparken sadece Rüya'nın aşkına güvenmişti. İşin aslı Rüya da hikâyenin sonunda onu yanıltmamış. Onlar birbirlerini her şeye rağmen istedikten sonra bize de sadece mutluluklarına ortak olmak kalmıştı.

Rüzgâr beni eve bıraktığında gitmeden evvel sabahı bir kere daha hatırlatırken gergince gülümseyip yanından ayrılarak eve geçtim. Bahar beni yarın sabah için kahvaltıya davet etmiş, her ne kadar Levent Yücesoy'la karşı karşıya olmaya tam anlamıyla hazır olmasam da Rüzgâr'ı düşünerek kabul etmiştim. Tabii gerginliğimin bir sebebi de Rüzgâr'ın evleneceği kız olarak o eve davet edildiğimi bilmekti. Ertesi sabahın telaşı daha şimdiden bedenimi esir alırken, sıcak bir banyonun ardından erkenden yatağa geçip kendimi uykunun kollarına bıraktım. Hiç değilse karşılarına hortlak gibi çıkmamalıydım.

Ertesi sabah özene bezene hazırlandığım dakikalar sonucunda aynadaki yansımamdan duyduğum memnuniyetle evden ayrılırken beni almaya gelen Rüzgâr'la birlikte hayatımızdaki büyük sınavlardan birine doğru yola çıktık. Geceden beri yaşadığım stresi Rüzgâr'ı gördüğüm an unutmak keyfimi yerine getirirken beni her koşulda daha güçlü kılan sevdiğim adamın varlığına bir kere daha şükrettim. O benim yanımdaysa korkuların da sıkıntıların da canı cehennemeydi.

Yarım saat kadar sonra girdiğimiz geniş bahçenin ortasında duraklayan arabayla heyecanlı bir nefes alıp arabadan indim. "Hoş geldiniz," diyen korumalara hafifçe tebessüm edip sevdiğim adamın elimi tutup beni yönlendirmesine izin verdim. Kapıyı daha biz çalmadan açan Bahar boynuma atlayıp "Hoş geldin, Zeynep," dediğinde ben de ona içtenlikle sarılırken, arkasında bekleyen Zümrüt Teyze de, "Hoş geldin güzel kızım," dediğinde, "Hoş buldum efendim," dememle kaşları çatıldı. Ben yanlış bir şey söylediğimi düşünerek paniklerken "Efendim yok artık gelin hanım. Zümrüt Sultan de, Zümrüt Teyze de ne dersen de

artık," deyip gülümsediğinde rahatladım. "Peki Zümrüt Teyze," diyerek elini öpüp ona da içtenlikle sarıldım.

Hemen arkalarından bana çekingen bir tavırla yaklaşan Levent Bey de, "Hoş geldin Zeynep," dediğinde tüm bakışların üzerimizde olduğunu hissettiğimden anlamsız bir gerginliğe mahal vermemek için, "Hoş buldum," diyerek ona da gülümsedim. Nasıl hitap etmem gerektiğini bilemediğimden sonrasında sessiz kaldım. Ellerimizi yıkadıktan sonra hep birlikte kış bahçesine geçtiğimizde kusursuz bir şekilde hazırlanmış olan sofrayı görmek gözlerimi parlatırken bu kadar özenin benim için olduğunu bilmek kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

"Her şey harika görünüyor. Ellerinize sağlık," dediğimde Zümrüt Teyze memnun bir şekilde gülümserken "Afiyet olsun," dediğinde kahvaltımız da keyifli bir şekilde başlamış oldu. Zaman geçtikçe edilen sohbetler gerginliğimden tamamen kurtulmamı sağlarken bir ara açılan evlilik mevzusuyla içtiğim çay boğazımda kalsa da neyse ki konu açıldığı gibi hızla kapanmıştı. Zira evlilik mevzusunu onlarla açık açık konuşmadan evvel ailemin durumu sindirmesi gerekiyordu. Evet, onlara utana sıkıla Rüzgâr'dan ve evlilik teklifinden bahsetmiştim ama babamın henüz bu fikre ikna olduğu pek söylenemezdi. O bizi karşısına alıp açık açık onaylamadıkça da beklemekten başka çaremiz yoktu. Rüzgâr'ı bildiğini, hatta beni ona emanet edecek kadar güvendiğini biliyordum. Bunu Rüzgâr da biliyordu ama görünen o ki bu evlilik mevzusunda bizi biraz süründürecekti babam. Neyse ki Rüzgâr'ın ailesi de durumu anlayışla karşılamışlardı da geriye sadece beklemek kalmıştı.

Pazar kahvaltısı keyifle geçtiği gibi akabinde geçen zaman da aynı keyifle akmaya devam ettiğinden akşam yemeğine kalmam konusunda ısrar ettiklerinde de bu yüzden çekinmeden ikna oldum. Benim burada olmam demek Rüzgâr'ın da burada olması demekti ve anladığım kadarıyla

uzun zaman sonra ilk kez tüm aile bir arada olduğu için bu güzel günü ellerinden almak istemedim. Öte yandan hepsi bana öylesine özenli davranıyordu ki, hâlimden şikayetçi olduğum asla söylenemezdi.

Yalnızca bir ara şirketten acil bir telefon geldiğinde Levent Bey şirkete geçmek zorunda kalırken Rüzgâr da yeni yeni toparlanan babasını yalnız bırakmak istemediği için onunla gitmeye karar verdi. Giderken bir yanı beni yalnız bırakacağı için huzursuz olsa da onu keyfimin yerinde olduğuna ikna edip göndermeyi başardım. Biz de onların gidişiyle kız kıza kalmanın keyfini çıkardık.

Bahar da Zümrüt Teyze de her saniye âdeta gözümün içine bakıp beni rahat ettirmek için uğraşırlarken bu hâlleri fazlasıyla mahcup bir o kadar da mutlu hissettirmişti beni. Onlar Rüzgâr'ın kıymetlileriydi ve onlar tarafından sevilmek çok değerliydi benim için. Bir ara Bahar'la akşam için tatlı yapma hevesiyle mutfağa geçtiğimizde Bahar da mutfak konusunda en az abisi kadar beceriksiz olduğunu kanıtlamış, nasıl olduysa bütün kremayı başından aşağı döktüğünde kendini banyoya zor atmıştı. Onun gidişiyle ardından kahkahalarla gülerken kalan işi halledip kahvelerimizi alarak Zümrüt Teyze'yle kış bahçesine geçtik ve sohbetimize orada devam ettik.

Öte yandan Rüzgâr'ın çocukluğuna ilk kez bu kadar yakından tanık olurken bir yerden sonra dilimin ucunda kıvranıp duran soruyu da tutamadım. Belki de en doğru cevabı karşımdaki kadından alacağımı bildiğimden bir anlık cesaretle, "Zümrüt Teyze ben... Sana bir şey sormak istiyorum," diyerek söze başladım.

"Sor tabii kızım."

"Ben... Aslında biraz çekiniyorum, belki de hata ediyorum bunları sormakla..." diye çekinerek lafı ağzımda gevelerken o benim bu mahcup hâlimi sanki yılların tecrübesiyle süzmüş, dile dökemediğim ne varsa gözlerimden okumuş gibi başladı konuşmaya.

"Rüzgâr'ın annesini merak ediyorsun değil mi?"

"Ben... Evet... Annesinden bir sefer dışında hiç bahsetmedi Rüzgâr. Ben de ona bunları sorup canını sıkmak istemedim. Sadece çok küçükken gittiğini ve bunun onda kapanmayan bir yara olarak kaldığını biliyorum. Ne kadar mutluyum dese de bir şeylerin hep eksik kaldığını görüyorum gözlerinde ve o anlarda kendimi çok çaresiz hissediyorum. Acısını biraz olsun unutturmak istiyorum ama ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum." Bu konuyu açarak onu da üzdüğümü hüzünle gölgelenen gözlerinden anlasam da elimi elleri arasına alıp yine de şefkatle tebessüm etti.

"Bak güzel kızım. Ben senin Rüzgâr'ı ne kadar sevdiğini, ona ne kadar iyi geldiğini görüyorum. Rüzgâr benim oğlum ve ben onun çektiği her acıya en yakından tanık olan kişi olarak söylüyorum, sen benim oğlumu iyileştirdin kızım. Senden önce kuru bir bedenden ibaretti Rüzgâr. Sen ona yaşamayı öğrettin. O, acıdan, öfkeden başka şeyler de hissedebileceğini seninle öğrendi," dediğinde duyduklarımla kalbimde kanat çırpan kelebek içimi ısıtırken buruk da olsa gülümsedim. Sahiden iyi gelmiş miydim ona?

"Söze nereden başlamalı bilmiyorum. Bu... Eski ama aslında hiç eskimemiş bir hikâye," deyip geçmişin hatıralarıyla yorgun bir nefes aldı.

"Ben yıllar önce Levent Bey'in çalıştığı şirkette çalışıyordum, orada yemek işlerine bakıyordum. Bir kardeşim vardı sadece. Orada tanıdım ben Levent Bey'i... Şirketin genç mühendisiydi, herkes ona gıptayla bakardı. Hem çok çalışkan hem de bir o kadar iyi bir insandı. Kimin derdi olsa gocunmadan peşine düşer, yardım etmeye çalışırdı," dediğinde öyle bir adamın bana yaşattıklarını düşününce bir kere daha hayrete düştüm. Nasıl da değişmişti zamanla...

"Sonradan öğrendim ki aslında çok varlıklı bir ailenin oğluymuş ama her şeyi kendi başına yapmak istemiş, o yüzden de o mütevazı şirkette çalışırmış. Gerçi öyle çalışkan,

öyle tuttuğunu koparan bir adamdı ki kısa zaman sonra aldığı işler sayesinde şirket de büyümeye başlamıştı. İşte gel zaman git zaman bilmediğim bir sebepten patron beni işten çıkardı. Levent Bey sağ olsun epeyce dil dökmüştü ama inat bir adamdı işte. Nuh dedi peygamber demedi. Derken bir de benim ev sahibi işsiz kaldığımı öğrenip bizi evden çıkarmaya kalkışınca iyice dibe battık. Her şerde bir hayır var derler ya o ara Levent Bey öğrenmiş bu olanları, geldi buldu beni. O zamanlar evli olduğunu duymuştum ama bir de karısı hamileymiş," dediğinde ben nefesimi tutmuş hâlde heyecanla dinlemeye devam ederken geçmişin hatıralarıyla yorgun bir nefes bırakan kadın yeniden derin bir nefes alarak devam etti sözlerine.

"İşte geldi bir gün yanıma *'Abla sana çok bir maaş veremem ama kalacak bir yeriniz olur kardeşinle. Karım hamile, gel ona yoldaş ol, benim de içim rahat etsin,'* dediğinde doğrusu pek fazla düşünmedim. Hem iyi bir insan olduğunu biliyordum hem de açıkçası o zamanlar başka bir seçeneğim de yoktu. Derken kabul ettim. Az biraz endişem varsa, o da eve gittiğimiz gün bizi kapıda karşılayan kızla kayboldu zaten. Bir görsen, su gibi bir güzelliği vardı Melek'in..."

"Adı Melek mi?" diye heyecanla sorduğumda tebessümle başını sallayıp devam etti anlatmaya.

"Evet. Kendisi de adı gibi melekti. Çok gençti daha yirmi bir yaşındaydı Rüzgâr'a hamileyken. Kapıyı bize açtığı o ilk andan itibaren beni bir abla bilmiş, bir gün olsun kalbimi kıracak tek laf etmemişti. Tabii o zamanlar burası gibi değil daha mütevazı bir evde yaşıyorlardı ama onlara da bize de fazlasıyla yuva olmuştu o ev," dediğinde gözlerinden akan bir damla yaş beni de afallatırken ellerini tuttum usulca. "Zümrüt Teyze bunları anlatmak sana zor geliyor, görüyorum. İstersen anlatma, bu kadarı da yeter bana," dediğimde yanaklarını elleriyle kurulayıp elini elimin üzerine bıraktı.

"Yok, kızım sen bakma bu ihtiyara. Madem bir kere başladık, bitirmek en iyisi... Neyse işte ben orada kalmaya başladıktan bir süre sonra kardeşim üniversiteyi kazanmış, Levent Bey sayesinde yurda yerleşmişti. Zaten sağ olsun o gün bugündür de hâlâ kardeşimi kardeşi bilir, bir gün olsun elini üzerinden çekmez. Tabii geçen zaman içinde ben onlarla yaşamaya alıştıkça aralarındaki sevgiyi de daha yakından görür olmuştum. Öyle bir severlerdi ki birbirlerini, inan bana insan hasetle bakmaktan bile çekinirdi. Levent Bey karısını gözünden akan bir damla yaştan bile sakınırken, Melek kocasının gözünün içine bakardı. Ben sonraları öğrendim ki Melek'in ailesi yokmuş. O yüzden belki de evine, kocasına hatta bana bile daha bir bağlıydı. Rüzgâr doğduğunda da tam anlamıyla bir aile olmuşlardı, sanki o zaman aşkları da daha bir katmerlenmişti. Melek, Rüzgâr'ı doğurmadan önce güzel sanatlarda resim bölümünden mezun olmuştu. Görsen öyle yetenekliydi ki, Rüzgâr da tabii yeteneğini annesinden almış. Ama Rüzgâr doğunca çalışmak istemedi. Levent Bey'in de işleri yolunda gidince o da tüm vaktini oğluyla kocasına ayırdı. Böyle böyle herkesin imrenerek baktığı dört yıl geçti, sonra da Bahar kuzum katıldı aileye..." dediğinde ne kadar gözlerinden akan yaşlarla ben de perişan olup "Yeter artık anlatma," desem de durmadı devam etti sözlerine.

"Ne olduysa da o zaman oldu zaten. Bahar neredeyse bir yaşına basacaktı, ben de bir haftalığına köye akrabaları ziyarete gitmiştim. Geri döndüğümde benim giderken bıraktığım o hayat dolu kadın yoktu artık karşımda. Önceleri kavga ettiler sanıp karı koca arasına girilmez diye karışmak istemedim ama Levent Bey'in de karısının gözünün içine baktığını, karşısında eriyip tükendiğini gördükçe anladım başka bir derdi olduğunu. Belki utanıp anlatmaya çekiniyordur deyip defalarca konuşmaya çalıştım ama bir işe yaramadı. Sustu, tek laf etmedi. Sonra bir izin günümde

sabah kardeşimle görüşmek için çıkmıştım evden. Akşam geri döndüğümde karşıma çıkan manzarayı ölsem bile unutamam. Evin kapısı ardına kadar açıktı. Bir koltukta sanki kırk yaş almış gibi çöken Levent Bey kucağında içi çıkacakmış gibi ağlayan bebeği sakinleştirmeye çalışırken diğer yanda bacağına sarılmış ağlamamak için kendini sıkan oğlunun saçlarını okşuyordu. Aklım çıktı onları o hâlde görünce... Hemen koştum Bahar'ı kucağıma aldım, zaten bir daha da bırakamadım," dediğinde durduramadığım yaşlar yanaklarımı sırılsıklam ederken karşımda hıçkıra hıçkıra ağlayan kadına sarıldım dayanamayarak.

"Neden? Neden böyle oldu? Anlattığın kadın bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum kızım, hiç bilemedim. Ama düşünmediğim tek bir gün geçmedi. Sonradan dediler ki başka bir adama gitmiş. İnanmadım. Nasıl inanayım ki... Kocasına, çocuklarına âşık bir kadındı o. Ama başka türlüsüne inandıracak bir delilim de yoktu. Sonra da zaten bugünlere geldik. Çocuklar annelerini hiç olmamış saydılar. Levent Bey de çocuklarını dünyası bilip başka bir kadına bakmadı bile," diyerek hikâyeye son verdiğinde de allak bullak hâldeydim. Bu anlatılan, kafamda kurup nefret ettiğim o kadına hiç benzemiyordu. İçinde kaybolduğum sorulardan, "Fotoğrafını görmek ister misin?" diye sormasıyla sıyrılırken şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Rüzgâr hiç fotoğrafı yok demişti," dediğimde sanki bir sır verir gibi bakışlarını kısıp sesini alçalttı.

"Doğru söylemiş... O zamanlar Levent Bey öfkeyle ne kadar fotoğraf varsa yok etmişti ama ben birkaç tanesini olur da bir gün çocuklar isterlerse diye saklamıştım," dediğinde heyecanla ona bakarken "Gel benimle," deyip ayaklanarak önümde ilerlemeye başladı. Odasından içeri girdiğimizde dolabın üst rafından eski bir kutu çıkarıp içinden çıkardığı birkaç fotoğrafa hüzünle bakarak bana

uzattığında titreyen ellerimle elinden aldım. Kalbim neredeyse ağzımda atmaya başlamıştı.

Baktığım ilk fotoğrafta yüzü fazla belli olmasa da kucağındaki bebekle ve yanında alnına sevgi dolu bir öpücük bırakan adamla fazlasıyla mutlu görünen kadının güzelliği tek kareyle bile beni kendisine hayran bırakmıştı. Upuzun kahverengi saçlarıyla, esmer teniyle en çok da tıpkı Rüzgâr gibi hayran olunası gülümsemesiyle öyle güzel bir kadındı ki... Sonra bir başka fotoğrafta kocasına bakarken gözlerinden akan aşk... Hayran olunasıydı. Bir diğer fotoğrafı elime aldığımdaysa bu defa yatakta iki çocuğuyla yanak yanağa kameraya gülümseyen kadının bakışları bana ilk anda Rüzgâr'ın gözlerine bakıyormuşum gibi hissettirdi. Fakat bir an sonra daha dikkatle baktığım fotoğraftaki kadının bakışları göğsümün tam ortasına bir yumruk yemişim gibi hissetmeme sebep oldu.

"Annelerine çok benziyorlar değil mi?" diye soran kadının sesini kulaklarımdaki uğultulardan idrak edemezken uzun zamandır aklımda dönüp duran bu tanıdıklık hissinin ne anlama geldiğini çözmek beni tam anlamıyla dehşete düşürdü. Bu kadın... Bu bakışlar... Yüzündeki yorgun ifadeye rağmen hiç değişmeyen, sadece saf bir acıya bürünen ama hâlâ aynı kalan bakışlar... Bu, o kadındı. Hep dilimin ucunda diye düşünüp kendimi günlerdir yiyip bitirdiğim, günler önce bizi takip ettiğine tanık olduğum kadındı. Önce hastanede sonra okulda karşıma çıkan o hüzünlü kadın... Rüzgâr'ın annesi...

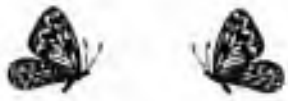
"Kızım iyi misin, yüzün kireç gibi oldu?"

"Ben... İyi... İyiyim... Lavaboya gitsem iyi olacak galiba," diye kelimeleri güçlükle bir araya getirip hızla ayaklanarak kendimi odanın karşısındaki banyoya attığımda daha fazla bedenimi ayakta tutamayıp dizlerimin üzerine çöktüm. Derin nefesler alıp kendime gelmeye çalışsam da bir girdabın içinde kayboluyordum sanki. Boğuluyordum.

Bu... Bu nasıl bir hayattı? Nasıl bir imtihan? Ben neden en zoruyla sınanmak zorunda kalıyordum her defasında?

Sersem bir hâlde çöküp kaldığım yerde çaresizce bir cevap bulmaya çalışırken kapının ardında, "Zeynep nerede?" diyen sevdiğim adamın sesini duymamla telaşla ayaklanıp soğuk suyla elimi yüzümü yıkadım.

"Lavaboda oğlum çıkar şimdi kaybolacak değil ya evin içinde kız," deyip gülen Zümrüt Teyze'nin neşeli sesi beni biraz daha kendime getirirken dağılan saçlarımı hızla düzeltip ayna karşısında yaptığım birkaç gülümseme denemesinden sonra derin bir nefes alarak banyodan çıktım. Rüzgâr'ın bana doğru geldiğini gördüğümde gülümsememi dudaklarıma kondururken "Hoş geldin," deyip ona sarılma isteğime karşı koyamayarak beline sıkıca sarıldım. Ve o an için fırtınalar durulana kadar sessiz kalmanın en doğrusu olduğuna ikna ettim kendimi. Henüz olup biten hiçbir şeye anlam veremezken karşısında saçmalayıp bir çuval inciri berbat etmeyecektim.

Akşamın geri kalanını olabildiğince bana sunulan mutluluğun karşılığını vermeye çalışarak geçirirken yemekten sonra vedalaşarak evden ayrıldığımızda da yalnız kalana dek her şeyi unutmuş gibi davrandım. Ama ne zaman ki Rüzgâr beni eve bırakıp yanımdan ayrıldı, işte o vakit bulutların üzerinde süzülen bedenim sertçe yere çakıldı. Mutluluk kapı ardında gizlenen yeni bir sırla daha gölgelenirken istediğim tek şey bu defa doğru olanı yapmaktı.

Ortada bir şeyler dönüyordu ve ben Rüzgâr'ı dibini görmediğim bir uçurumdan aşağı itmemek için bir cevap bulmak zorundaydım. Ve doğru olanı bulmaya çalışarak geçirdiğim iki günün sonunda bu işte güvenebileceğim tek kişinin karşısındaydım şimdi.

"Ee fındık faresi anlat bakalım hangi rüzgâr attı seni buraya?" diyen Eren Abi'yle biraz önce önüme bırakılan soğuk suyu bir nefeste kafama dikip biraz olsun güçlü görünmeye çalıştım. Yüzümdeki yarım yamalak gülümsemeye son verip tedirgin ama kararlı bakışlarımı merakla bana bakan adama çevirdim. Masanın üzerinde duran polis telsizinden gelen sinir bozucu cızırtılar dikkatimi dağıtıp dursa da daha fazla sessiz kalamazdım.

"Abi... Benim senin yardımına ihtiyacım var. Ben... Ben birini bulmak istiyorum. Şimdiki soyadını bilmiyorum ama ilk evliliğindeki soyadını biliyorum. İsmi Melek... Melek Yücesoy."

BÖLÜM -XV-

Mazinin Ruhu

Rüya

Zaman zaman hayat bizi seçimler yapmaya zorlar. Yol ayrımı da dediğimiz o kilit noktalar, yapmak zorunda kaldığımız bu seçimlerin en keskin virajlarıdır belki de. O zamana kadar yaşadığımız her şeyi geride bırakmamıza sebep olacak bir karar da verebiliriz, hayatın bize sunduğu şansları bilinmeyene duyduğumuz korkuyla görmezden de gelebiliriz böyle zamanlarda.

Şu an bulunduğum noktadan geriye dönüp baktığımda, gözlerime değen alabildiğine puslu bir karanlıkla karşılaşınca fark ediyorum aslında kendime ne yaptığımı. Ellerimden kayıp giden bunca zaman boyunca bir kere bile kendi seçimlerini yapamamış, içinde bir yerlerde şefkatine, ilgisine en çok da koşulsuz sevgisine ihtiyaç duyduğu ailesini memnun etmek için kendi doğrularını görmezden gelen o kıza baktıkça utanıyorum yaşadıklarımdan. O küçük kıza yaşattıklarımdan...

Ne kadar garip değil mi? O kız da benim, şimdi bu itirafı korkusuzca yapan da... Ama içten içe sanki başka birinden bahsediyormuşçasına korkunç bir suçluluk duygusu hissediyorum kalbimin tam ortasında. Daha beş yaşında

bütün yemeklerini tek başına yiyen, karne törenlerinde sarılacağı kimsesi olmayan, tek aşkını anlatacağı bir sığınağı olmayan, küçük bir çocukken bile hastalandığında vebalı gibi tek başına odasına hapsedilen o kız çocuğunu düşündükçe utanıyorum şimdi yaşadığım bu mutluluktan... *Neden diyorum? Neden o zaman kabullenmedin kurduğun hayallerin asla gerçek olamayacağını? Neden anlayamadın, geceler boyunca saçlarını okşamasını beklediğin o kadının hiçbir zaman gelmeyeceğini?*

Yıllarca sayamayacağım kadar çok kez içerisine adım attığım bir kapının önünde, birkaç saniye içerisinde girdiğim bu iç hesaplaşmalar kulağa garip gelse de aslında bahsettiğim o yol ayrımının tam ortasında olduğumu biliyordum. Ege'ye evet demek sadece mutluluğa evet demek değildi benim için. Geçmişle hesabı kapatmaktı bir yandan. Bir yandan da o küçük Rüya'yı bu esaretin koynundan geç de olsa çekip almak, ona başka mutlulukların, başka bir şefkatin de olduğunu, sevilebilmenin de mümkün olabileceğini göstermekti. Çünkü ben artık sevilmeyi biliyordum.

Ege'yle dağ evinde aşkın tadına vararak geçirdiğimiz masalsı günlerin ardından bu sabah hayatın gerçekliğine karışmak için şehre dönmüştük. Bana bir sürprizi de ikimiz için yepyeni bir hayata başlayacağımız yeni evimizi göstererek yapan adama olan aşkım, kum saatinin taneleri gibi çoğalarak büyürken ona evet demekle en doğru kararı verdiğimi bir kere daha anlamıştım. Mutlu bir sonumuz olur muydu bilmiyorum ama mutlu bir son için tek umudum sadece onunla olmaktı.

Çaldığımız zilin ardından ifadesiz bir suretle bekleyişim bana anne şefkati dolu bir özlemle gülümseyerek bakan Ayla Abla'yı görmemle son bulduğunda özlemle sarıldım boynuna. "Kuzum benim hoş geldin. Hoş geldiniz. Ne güzelsiniz siz böyle el ele," dediğinde de sevdiğim adamla bakışlarımız kesişirken ikimiz de gülümsedik.

"Konuşmak için mi geldiniz? İkisi de bugün evdeler," demesiyle yüzümde sahte bir memnuniyet doğarken "Ne büyük şans ikisini aynı anda evde bulabilmek," diye alayla mırıldandım.

"Kuzum bak aslında..." diyen kadının kendince ortamı yumuşatmaya çalışacağını bildiğimden elimi koluna yaslayıp "Ayla Abla," diyerek sözünü kestim umursamazca. "Ben eşyalarımı almak için geldim sadece, başka bir şey yok," deyip hüzünlü bakışlarına yenilmeden hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp bir zamanlar ruhsuz da olsa sığınak bildiğim odaya adım attım. Ne kadar garipti? Kaç gün olmuştu ki sanki buradan çıkıp gideli? Bir köşeye attığım terlik, masanın üzerinde hâlâ saç tellerimin bulunduğu tarak bile yerli yerinde dururken nasıl bu kadar yabancı gelebiliyordu burası bana?

Artık gerçek bir yuvam olduğu için mi? Belki de gerçek Rüya'yı bulduğum için... Çünkü biliyorum ki ben bu odada yaşayan o kız değildim artık! Yine de burada bana ait birkaç parça kumaştan çok daha değerli hatıralar vardı ve şimdi de yalnız onları almak için gelmiştim.

Dolaptan aldığım küçük çantayı yatağın üzerine bıraktıktan sonra sadece benim olan eşyaları teker teker ayıklayıp çantaya atmaya başladım. Gerçek dostlarımın hediyeleri, anneannemin kendi elleriyle işlediği kendi kızınınsa basitlik olarak gördüğü örgü kıyafetlerim, Ayla Abla'nın çocukken tek başıma ağladığım günlerde keyfimi yerine getirmek için bana verdiği küçük sürprizler, Ege'nin bir gece beni eve bıraktığında üzerime giydirdiği ceketi... Ceketi elime aldığımda sevdiğim adamın gözleri önce şaşkınlıkla büyüse de sonrasında aşkla tebessüm ettiğinde o günü hatırladığını anlayıp ben de gülümsedim.

Bir diğer çantama da kitaplarımı ve kıyafetlerimi yerleştirip elime almamla Ege yanıma gelerek çantaları eline alıp, "Rüya'm böyle olması gerekmiyor. Konuşabiliriz.

Anlatalım," dediğinde gözlerinde gördüğüm hüzün kalbimi acıtsa da hırsla iki yana salladım başımı.

"Hayır. Konuşmak istemiyorum. Onları görmeden bu evden çıkıp gitmekten başka bir şey istemiyorum," dediğimde bana yalvarırcasına bakan adamın gözlerine bu cehennemde nefes alamadığımı anlasın istercesine baktım. "Lütfen Ege. Gidelim. İstemiyorum," dediğimde dudaklarını alnıma yasladı. "Tamam güzelim," diye fısıldayıp diğer eliyle de elimi kavradı. Odadan çıkıp aşağı indiğimizde karşılaştığım kibirli bakışlarla yine o yakıcı his ciğerlerimi sararken ihtiyaçla Ege'nin elini daha çok sıktım. Umursamazca yanlarından geçip gideceğim vakit, "Rüya Derin!" diye hiddetle seslenişi yüzümde anlamsız bir gülümsemeye sebep olurken garip ama huzurlu bir nefes aldım. Benim bir anda durmamla endişe yüklü bakışlarını bana çeviren sevdiğim adama sorun yok dercesine gülümserken usulca arkama dönüp bana öfkeyle bakan kadına çevirdim bakışlarımı.

"Rüya Derin değil, Rüya Aras. Rüya Derin, geçmişinizin çamurlu sayfalarında ola ki bir gün hatırlarsınız diye size vicdan azabı olarak kaldı Burcu Hanım," dememle dehşete düşen sureti bir an sonra düşüp bayılacak gibi oldu. Sözde babam, "Bu ne demek oluyor Rüya, şaka mı bu?" diye bağırdığında da öfkeli çıkışına umursamazca gülümserken elimi hafifçe yukarı kaldırdığımda yüzüğümü buldu afallamış bakışları.

"Şaka değil. Gerçek. Haberiniz olsun diye söylüyorum, biz evlendik," deyip bakışlarımı Ege'ye çevirmemle etraftaki herkesi ürkütecek bir tavırla dikleşip sahiplenircesine elimi kavradığında da ona aşkla gülümsedim.

"Bu... Bu da ne demek oluyor? Bize sormadan nasıl böyle bir saçmalığa kalkışırsınız!"

"Sizin o saçmalık dediğinize biz yuva diyoruz. Sahi ben kime ne anlatıyorum ki zaten? Sizin evliliğe bakış açınız buydu değil mi?" dediğimde öfkeyle bana doğru bir adım

attı babam. "Rüya, haddini aşma! Baban var karşında!" diye bağırdığında Ege korumacı bir tavırla karşılarında dikilirken ben de daha fazla kendimi tutamadım.

"Baba mı? Ne babası? Hangi baba? Siz bana neyin hesabını soruyorsunuz? Söyler misiniz ne zaman fark ettiniz yokluğumu? Söylesene baba metresinin yatağından çıktığında mı yoksa o zavallı dostlarına benim üzerimden kurduğun saçma sapan planlarını anlattığın sıra mı hatırladın bir kızın olduğunu? Ya sen anne, sen ne zaman fark ettin yokluğumu? Mutlu aile tablonuzu fotoğraflamak isteyen fotoğrafçılar mı geldi eve? Kime şov yapıyorsunuz da büründünüz bu endişe dolu ebeveyn hâllerine? Yine ortalarda sizin mükemmelliğinizi simgelemek için gezmesi gereken bir kukla mı lazım?" diye çığlık atarcasına holün ortasında bağırmaya devam ederken yüzlerinde gördüğüm ifadesizlik daha da öfkelendiriyordu beni. O kadar umurlarında değildim ki!

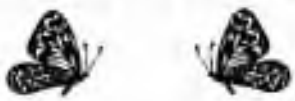
"Bakın işte! Hep istediğiniz gibi defolup gidiyorum hayatınızdan. Her fırsatta bana duyduğunuz bu anlamsız nefreti yüzüme vurmak zorunda kalmayacaksınız artık. Hastalandığında bir pislik gibi köşe bucak kaçtığın o zavallı kızın yok artık Burcu Hanım! Seni sevgilinden uzak tutan o anlamsız varlık yok artık Taner Bey! Hadi ama tam kutlanacak olay değil mi bu? Mükemmel Derin çifti yirmi iki yıl sonra da olsa kamburlarından nihayet kurtuldu! Ailelerinizi torun sevgisine de doyurdunuz, artık mirasla aranızda bir engel de kalmadı. Sonuçta onlar torun sevsinler diye gelmedim mi ben dünyaya? Hadi ama ne bu suratlar, çağırın herkesi parti var bu gece! Derin çifti evliliklerindeki tek hatadan nihayet kurtuldu! Patlatın şampanyaları, hadi!"

Etrafta benim kesik soluklarımdan başkası duyulmazken geçmişle en büyük hesabımı kapattığım için omuzlarımdan büyük bir yükün kalktığını hissediyordum. Bu hisle derin bir nefes alıp son kez bakışlarımı yüzlerine çevirdiğimdeyse

az öncekinin aksine orada gördüğüm dehşet ifadesi kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Başımı hafifçe ardıma çevirdiğimdeyse karşı karşıya kaldığım yaşlı gözler kursağımda düğüm oldu.

"Babaanne?"

Acı dolu fısıltımla eli kalbinde bana bakan kadın bir an sonra sendeleyip kendinden geçtiğinde dedem son anda kolundan yakaladı. "Babaanne!" diyen korku dolu çığlığımla Ege yetişip hemen babaannemi belinden kavrayarak kucağına aldı. Ben gözlerimden durmaksızın akan yaşlarla yanında dizlerimin üzerine çöküp "Babaanne aç gözlerini, yalvarırım. Babaanne!" diye sayıklarken etrafımda olan biteni idrak edemiyordum. Biraz sonra gelen ambulansla babaannemi hastaneye kaldırdıklarında "Benim yüzümden... Benim yüzümden..." diye çaresizce sayıklarken Ege elimi tutmasa ayakta kalmaya bile güç bulamazdım. Hastaneye varmamızla hemen müdahaleye alınan babaannemin ardından dualar ederek beklerken ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bir cana sebep olmanın vicdan azabı yıllardır benimleyken birine daha dayanamazdım...

Yarım saat kadar sonra odadan çıkan doktorun gülümseyen ifadesi biraz olsun rahatlamamı sağladı. "Korktuğumuz gibi kalp krizi değil, sadece tansiyonu yükselmiş hastamızın. Gerekli tedaviyi uyguladık. Bir de torununu görmek istediğini söyledi, çok yormamak şartıyla kısa bir süre kendisini görebilirsiniz," diyen doktora minnetle gülümseyerek hemşirenin yol göstermesiyle odaya geçtim. Uzandığı yatakta solgun teniyle ağlamaya devam ettiğini gördüğümde koşarak boynuna sarılıp "Babaannem yalvarırım ağlama. Çok özür dilerim hepsi benim yüzümden," diye sayıkladığımda saçlarımı okşadı, yüreğime dokunan bir şefkatle.

"Sakın, güzel meleğim. Sakın bir daha kendini suçladığını duymayayım. Asıl ben senden özür dilerim yavrum. Nasıl oldu da bunca yıl göremedim acını, nasıl oldu da seni bir başına bıraktım ben? Nasıl oldu da kendi öz evladım sana bu acıları yaşattı? Allah beni de kahretsin!"

"Söyleme böyle babaanne. Senin ne suçun var? Teyzem, halam, amcalarım hâlâ çocuklarına canları gibi bakmıyorlar mı? Demek ki beş parmağın beşi bir olamamış. Benim de kaderimde böylesi varmış," dememle yanaklarımı silip öptükten sonra saçlarımı okşadı.

"Sen ne güzel yürekli bir çocuksun Rüya. Allahım bundan sonra yüzünü hep güldürsün inşallah," dediğinde ona minnetle gülümserken açılan kapıdan dedemle Ege'nin görünmesiyle babaannemin kızgın, ama bir o kadar mutlu bakışları Ege'yi buldu.

"Gel bakalım buraya Ege Efendi!" diyen sert sesiyle Ege'nin bakışlarını bir anda korku kaplarken "Demek benim iznimi almadan torunuma nikâh kıyarsın ha?" diye bağırmasıyla "Ama babaanne aslında sana haber verecektim ben..." diye gevelemeye başladı Ege. Babaannemin onunla yalnızca eğlendiğini fark ettiğimden sesimi çıkarmayıp gülümseyen gözlerle onları izlemeye devam ettim. Babaannem Ege'yi zaten eskiden beri tanır, çok da severdi. Sanırım hiç tanımadığı birindense tanıdığı bildiği adamla evlendiğimi duymak onun bu durumu bu kadar çabuk kabullenmesini sağlamıştı.

Babaannem bir süre daha Ege'ye kaşlarını çatarak bakıp sonrasında gülerek "Gel buraya sıpa öp bakalım babaannenin elini," dediğinde Ege derin bir nefes bırakarak yanımıza gelip babaannemin önce elini ardından yanaklarını öptü. Dedem arkasından, "Höst lan ağır ol bakalım!" diyerek ensesinden tuttuğu gibi geriye çektiğinde de hâllerine gülmeden edemedim.

O gece sabaha kadar evlilik hikâyemizi anlatıp babaannemle vakit geçirirken onun gerçekten iyi olduğunu görmek biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Düğünümde yanımda olamasalar da hiç değilse geç de olsa rızalarını alabilmiştik ki, bu her şeyden daha kıymetliydi. Sabaha kadar hastanenin kafeteryasında bekleyen annemle babamın odaya gelmesine kesin bir dille izin vermeyen babaannem sabah olduğunda da bizi iyi olduğuna ikna edip hastaneden kovarcasına yolladı. Öte yandan aklında bir şeyler döndüğünün farkında olsam da sesimi çıkarmadım. Tabii ben ne kadar sessiz kalırsam kalayım babaannem zaten birkaç güne kalmadan Derin ailesinin tam ortasına büyük bombasını bırakacaktı.

Hastaneden ayrıldığımız günün akşamında her ne kadar yeni bir saldırıyı daha kaldıracak gücüm olmasa da Ege'nin babasına da evlendiğimizi açıklamak zorunda olduğumuzdan soluğu Ege'nin evinde aldık. Benimkilerden bir darbe yemişken bir darbe daha almaya gücüm kalmasa da garip bir şekilde Serkan Amca korktuğumuz gibi bir tepki vermedi. Hatta tam aksine bizim için mutlu olduğunu bile söyledi. Doğrusunu söylemek gerekirse karakterindeki umursamaz rahatlık ilk kez işimize gelmişti.

O günden sonra kalan tüm vaktimizi yeni evimizi döşemek için harcamış, dostlarımızın da yardımıyla kelimenin tam anlamıyla yuvamızı kurmuştuk. Babaannem ve dedem de hastanede kaldıkları günün ertesi günü bir otele yerleşmişler, yeniden babamların yanına dönmemişlerdi. Aralarında ne geçtiğini tam olarak bilmesem de babaannemin, babamın her konuşma girişimini geri püskürttüğünden haberdardım.

Bunca zaman sırf onlar bu yaşlarında üzülmesinler diye tek laf etmemişken şimdi yaşadıkları bu hayal kırıklığı için

gerçekten çok üzülüyordum. Bu yüzden de bu akşam evimize yemeğe geldiklerinde onları becerebildiğim kadarıyla en iyi şekilde ağırlayıp mutlu olduğuma ikna etmek için çırpınıp durmuştum. Yenilen yemeklerin ardından kahve servisini yapıp salonda Ege'nin yanına geçtiğimde babaannemle dedemin akşamdan beri bir şeyler söylemek niyetinde olduklarını fark etsem de sessiz kalıp hazır olmalarını beklemiştim ki, dedem çok bekletmeden elinde tuttuğu bir dosyayı bana uzattığında merakla elime alıp kapağını araladım. Dosyada yazanlardan anladıklarımla şaşkınca Ege'ye bakarken o da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Bu ne demek oluyor dede?" diye sorduğumda dedem bakışlarını karısına çevirirken babaannem bana son derece taviz vermez güçlü bir duruşla cevap verdiğinde bir an için karşısında ürküp ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Oturduğunuz yalıyı senin üzerine yaptık Rüya. Ayrıca şirkette babanın sahip olduğu hisseler ve pay sahibi olacağı tüm malvarlığı da sana devredilecek," dediğinde şaşkınca yüzüne bakmaya devam ederken huzursuz bir şekilde ellerimi birbirine bastırıp derin bir nefes bıraktım.

"Babaanne... Ben böyle bir şey istemiyorum. Ev de hisseler de umurumda değil. Ben sadece içinde huzurla nefes alabileceğim bir yere ihtiyaç duydum bunca zaman ve artık ona da sahibim," deyip bakışlarımı Ege'ye çevirdiğimde gözlerindeki teslimiyete aşkla gülümsedim.

"Sizi anlıyorum. Mutlu olmam için yapıyorsunuz ama ben... Bunlarla mutlu olmam. Hiçbir zaman da olamadım," dediğimde babaannemin gözleri yine yaşlarla dolarken, yanına oturup boynuna sarıldım. "Benim için üzülmeyin, ben gerçekten mutluyum artık," dediğimde şefkatle saçlarımı okşarken tebessüm eden gözlerle baktı yüzüme.

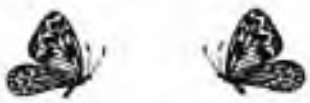
"Birbirinizi nasıl sevdiğinizi görmesem tüm bu öğrendiklerimden sonra ayakta kalamazdım. Ama görüyorum ya nasıl mutlu olduğunu, bu sayede nefes alıyorum. Ama

bu başka..." deyip dosyayı yeniden eline aldı. "Bu ev bana yuva oldu. Sonra çocuklarıma yuva oldu. Sonra sen doğdun, sana yuva olsun istedim ama gördüm ki olmamış. Bu ev bu zamana kadar içinde yaşayan herkese yuva oldu, mutluluk verdi kızım. Şimdi ruhunu, vicdanını kaybetmiş kimseyi içinde barındırmayacak! Orada yaşamak istemeyeceğinizi biliyoruz, o yüzden biz dedenle bu dünyada kalan zamanımızı orada geçirmeye karar verdik. Belki senin kahkahalarınla şenlenemedi o duvarlar ama bir gün çocuklarınızın kahkahaları duyulacak o evde. Orası bizim için hiçbir zaman sadece bir ev olmadı kızım ve bu yüzden de kalan ömrümüzü oraya aslında taş duvarlardan ibaret olmadığını, bir yuva olduğunu hatırlatarak geçireceğiz," deyip kendinden emin bir tavırla devam etti konuşmasına.

"Elbette annen ve baban da kendileri için kendi imkânlarıyla çok daha uygun bir ev bulacaklardır."

O yalının tapusunu üzerine almak için bu zamana kadar girişmediği oyun kalmayan annemin tüm bunları öğrendiğinde vereceği tepkiyi düşünmek istemsizce gülümsememe sebep olurken babaannem devam etti sözlerine.

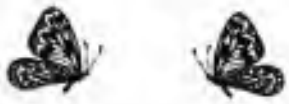
"Biz göçüp gittikten sonra da ister sat, ister boş tut, istersen gir içine otur ama orası artık senin Rüya. Bu da dedenle sana vasiyetimizdir."

O gece evimizde ilk misafirlerimizi sürprizleriyle beraber ağırlamanın mutluluğunu doyasıya yaşarken odamıza geçtiğimiz an sevdiğim adamın boynuna sarılıp akıttım içimde kalan geçmişin son demlerini... Kendi evimizde, kendi yatağımızda, sevdiğim adamın göğsüne başımı yaslayıp huzur veren kokusuyla uykuya dalarken kapattığım gözlerimin ardında tanıdık biri karşıladı beni. Hasta yatağında ateşler içinde kıvranırken annesinin gelip ona her şeyin geçeceğini söylemesini bekleyen beş yaşındaki Rüya...

"Her şey güzel olacak artık değil mi?" diye mutlulukla fısıldadığında başımı sallayıp ona gülümsedim. "O zaman bırak artık beni düşünmeyi... Onlara git Rüya!" diye bağırıp el sallayarak gözden kaybolduğunda birkaç saniye öylece durup usulca arkama döndüm. O an rengârenk bir sis bulutunun ortasında gördüğüm iki küçük bedenle kalbim yerinden çıkarcasına bir hızla atarken belli belirsiz yüzlerinde gördüğüm gülümseme bir anda tüm benliğimi esareti altına aldı.

O an bir rüyada olduğumun farkında olsam da anlamıştım. Geçmişle hesaplaşmam sonunda bitmişti. Gitmesine izin verdiğim o küçük kız geçmişimdi. Şimdi tam karşımda bana umutla bakan iki masumsa geleceğimdi. Geçmişle hesabımı kapatmadan geleceğimi kuramayacağımı tam şu an anlarken onlara doğru gülümseyerek attığım her adımda etraf biraz daha renkleniyordu sanki. O an anlamıştım aslında... Geçmişim nasıl ki kara bulutların esaretindeyse geleceğim bir o kadar renkli bir o kadar masalsı olacaktı. Ve bu saatten sonra hiç kimse beni o geleceği yaşamaktan alıkoyamazdı. Uyku hâlinde farkında olmasam da gülümseyerek bir elimi sevdiğim adamın kalbine diğer elimi karnıma yaslarken içten içe kurduğum ilk hayale bu rüyayla bağlanmıştım...

Zeynep

Ne demiş büyüklerimiz; "İki düşün bir söyle."

Atalarımız her zaman olduğu gibi yine boş konuşmamışlar, gelecekteki biçare torunlarına biraz olsun yol göstermek için sözlerini esirgememişler lakin biz onların nasihatlerine kulak vermek yerine suçu hep deli akan kanımıza atmışız. Genciz ya, o diktiğimiz burnumuzun rotasından gitmesek olmazmış gibi...

Şimdi ben de atalarımın söyleye söyleye nefeslerini kurutan nasihatlerine neden en gerekli zamanlarda kulak veremediğimi düşünüyorum. Suçu yine aklı beş karış havada akan A Rh pozitif ama bu aralar fazlasıyla negatif duygular hissettiren kanıma mı atsam yoksa bir avuç felsefede boğulup kendimi haklı çıkarmaya devam mı etsem diye düşünürken kıvranıp duruyorum. Çünkü ben atalarımın nasihatlerinin aksine önce konuşup sonra düşünüyorum. On kere düşünüp sonra harekete geçmem gerekirken önce her şeyi elime yüzüme bulaştırıp en son düşünmeyi akıl ediyorum...

İçine düşüp kaldığım ve bir türlü de çıkmayı başaramadığım düşünceler yumağında bir de karnımın ağrımaya başlaması zaten yeterince berbat olan her şeyi biraz daha çekilmez kılıyor. Neredeyse bir saate yakındır oturup kaldığım buz gibi kaldırım taşında annemin kendimi bildim bileli tüm tıp dünyasına kafa tutarak söylediği cümle geliyor aklıma...

"Buz gibi taşa oturma Zeynep! Büyüyünce çocuğun olmaz."

Üç çocuk doğuran bir kadına böyle bir şeyin olmadığını anlatmaya çalışmak bile her zaman o taşın üzerinden kalkmaktan daha zor olduğundan alışkanlık hâliyle ayaklanıyorum. Tabii bir yandan da gelecekteki çocuklarımı düşünürken "*Ya doğruysa,*" ihtimalini düşünmeden edemiyorum.

Evet, kesinlikle iyi değilim ben bu aralar...

Tutulan belime ellerimi yaslayarak hafifçe esnetip başımı sağa sola yaslarken bakışlarım yine karşımda duran kapıdan çekilmiyor. Ve bugün de bu kaldırımdan öte bir adım gidemiyorum. Tıpkı iki gündür olduğu gibi bugün de bu eski taşa oturup o zili çalacak cesareti kendimde bulmaya çalıştım ama yine olmadı. Cesaretin buraya gelmek olduğunu zannederken asıl cesaretin o küçücük zile dokunmak olduğunu buraya geldiğim ilk gün anladım aslında...

Fazla ortadan daldım değil mi konuya... Her neyse... Ben nerede miyim?

Orada işte! Bir dedektif gibi peşine düştüğüm kadının kapısındayım.

Altı gün önce... Eren Abi akşamüzeri uğrayıp hâl hatır sorma bahanesiyle geldiğinde tutuşturdu kâğıdı elime... Söylediklerinden sonra buraya gelecek cesareti üç günün sonunda bulabilsem de gelmiştim sonunda. Adresi elime tutuşturulurken aslında tüm hayatımın önüne set gibi çekilen ve geçmeden de yoluma devam edemeyeceğimi anladığım evin önündeyim yine... Muhtemelen beş metre ötemde bir demir kapının arkasında sevdiğim adamın geçmişi dururken, ben sanki araftayım...

"Zeynep... Daha önce anlattığında da söyledim, şimdi de söylüyorum. Sen bu işe iyi niyetlerle kalkışıyor olsan da sonu istediğin gibi bitmeyebilir. Bu adrese gittiğinde karşına çıkan kadının söyleyecekleri seni çok zor durumlara da sokabilir. Bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum. Geçmişte zor şeyler yaşanmış ve bunlar dönüp dolaşıp bugün senin canını yakabilir. İyi düşün. Gerçekten doğru olanın o kadına gitmek olduğuna kendini ikna etmeden asla harekete geçme. Unutma, bazen bir şeyleri bilmemek daha hayırlıdır. Şimdi ne duyacağını bilmiyorsun ama duyduktan sonra hepsinin sorumluluğu senin omuzlarında olacak. İyi düşün Zeynep. Rüzgâr için derken onun bunu gerçekten isteyip istemeyeceğine emin ol!"

Eren Abi bu sözleri söyleyip vermişti adresi. Rüzgâr'ın geçmişi, Rüzgâr'ın en derin yarası artık bir adım ötemdeydi. Ve öncesinde emin olduğum ne varsa bu kadar yaklaşmışken allak bullak olmuştu. Bu kâğıdı yırtıp atmak mıydı doğru olan yoksa gidip yüzleşmek mi? Unutmak mıydı doğru olan, yoksa sonunu bilmediğim bu yolda yürümek mi?

Çok düşünmüştüm. En çok da adım attığım anda geri dönüşümün olmayacağını düşünmüştüm ama üç günün

sonunda adımlarım beni buraya getirmişti. Korktuğumu inkâr edemezdim ama bildiğim bir şey varsa o da Rüzgâr'ın geçmişine sırtımı dönemeyeceğim gerçeğiydi.

Yanlıştı belki buraya gelişim, boyumu aşan meseleleri kurcalayışım... Ama bir kere duymuşken arkamı dönemezdim. Mükemmel değildim ki ben, insandım sadece... Bile bile yanlışa yürüyen ama yine de durmak nedir bilmeyen biriydim. Bu yüzden de ne ile karşılaşacağımı bilemesem de kendimde o cesareti bulduğum an o kapıyı çalmadan gitmek istemiyordum. Bir şey vardı dile dökemediğim... Kurt gibi içimi kemiren bir gizemin düğümü, çözmem için ellerime bırakılmıştı sanki... Bir cevap! İyi ya da kötü... Sevdiğim adamın en derin yarasını kanatmadan iyileştirebilmem için sadece bir cevap istiyordum.

İyiden iyiye soğumaya başlayan havayla montuma biraz daha sarınıp derin bir iç çekişle arkamı dönerek otobüs durağına doğru adımlarken kararmaya başlayan havayla adımlarımı biraz daha hızlandırdım. "Bugün de olmadı... Belki de yarın," diye yorgun bir iç çekişle mırıldanırken durakta kalkmak üzere bekleyen otobüse bindim. Boş bulduğum bir koltuğa oturup ardımda kalan sokağa buruk bir tebessümle baktım. Bugün de cesaret edememiştim. Demek ki hâlâ zamanı gelmemişti.

Hava kararmak üzereyken eve geçtiğimde Gülce'yle Mert'in kitaplara gömülmüş hâlde ders çalıştıklarını görüp üzerimi değiştirdikten sonra yanlarına geçtim. "Kolay gelsin ailemizin akıl küpleri," deyip yorgun bedenimi Mert'in yanındaki sandalyeye bırakarak başımı masada duran kitapların üzerine yasladım. Bezginlik akan suratını bana çeviren Mert, "Kolaysa başına gelsin diyeceğim ama sana zaten kolay geliyor bu zamazingolar. Kızım sabahtan

beri okuyup duruyorum şu olası kastla bilinçli taksir arasında ne fark var hâlâ basmıyor kafam," diye dudaklarını büküp kendini acındırarak söylendiğinde ağzımı tır tekeri büyüklüğünde açıp genişçe esnerken elimi salladım. "Bekle bir esnemem bitsin anlatacağım ben sana," diye söylenerek kıkırdadığımda baygınlıkla gözlerini devirdi. "Çek şu dalağını böbreğini gözümün önünden Zeyna!" diyerek eliyle ağzımı kapadı.

Elini ittirerek sırtımı sandalyeye yaslayıp uykulu gözlerle önündeki renkli not kâğıtlarıyla kaplı kitaba bakan Gülce'ye yandan bir bakış attım. "Bak şimdi Merto. Sana en anlaşılır şekilde aradaki farkı anlatacağım sonra sen de gidip bana dondurma alacaksın tamam mı?" dediğimde, "Bu havada dondurma?" diyen Mert'le omuz silktim. "Ne var ya hem şu tabulardan bir sıyrılın artık canım, kim çıkarıyor bu kışın dondurma yenmez laflarını? Sanki yazın çay kahve içilmiyor mu?" diye söylendiğimde oflayarak elini yüzüme doğru salladı Mert. "Tamam tamam sus karıştırma şimdi tabu mabu zaten kafam olmuş çarşamba pazarı," dediğinde kıkırdayıp ciddi bir konuşma yapacakmışım gibi hafifçe boğazımı temizleyerek omuzlarımı dikleştirdim.

"Dinle o zaman... Şimdi sen bir işe kalkıştın ve sonunda bir adam öldü. Senin amacın zaten başlı başına o adamı öldürmekse bu doğrudan kast. Ama yok *'Ölürse ölür ölmezse ölmez benim böyle bir amacım yok zaten, umurumda da değil,'* diyorsan işte bu da olası kast. Ya da *'Ya zaten ölmez, ya kesin ölmez canım ne ölmesiymiş şimdi durduk yere,'* diye düşünüyorsan işte bu da bilinçli taksir. Yani ikisinde de amacın öldürmek değil ama birinde olursa olsun bana ne derken diğerinde ya zaten olmaz bir şey diye düşünüyorsun anladın mı?"

Benim mümkün olan en basit anlatımıma karşın suratıma alık alık bakmaya devam eden Mert, diliyle damağını şaklatıp kaşlarını havalandırdı. "Anlamadım," dediğinde

ben bezgince bakarken yanı başımızda sofrayı kurmaya devam eden Ela oflayıp kıstığı bakışlarını Mert'e çevirdi.

"Nesini anlamadın oğlum ben bile anladım. Bak şimdi hani sen bu sofraya böyle babanın çiftliği gibi yayılmışsın ya. Şimdi ben sofrayı toplarken araya farkında olmadan seni de katsam sonra da bir güzel balkondan aşağı silkelesem al sana mis gibi olası kast!" dediğinde verdiği cevaba Gülce'yle ikimiz kıkırdarken "Ya da biraz daha masaya iki seksen yayılmaya devam edersen bizzat kolundan tutup bile isteye seni pencereden aşağı atarım ki bu da doğrudan kast!" dediğinde Mert abartarak büyüttüğü gözleriyle sandalyeden sıçradı. "Valla daha güzel anlayamazdım en iyisi ben gidip dondurmaları alayım," diyerek paldır küldür evden çıktığında biz de arkasından kahkahalarla gülüp masanın üzerinde duran kitapları toparlayarak Ela'nın sofrayı kurmasına yardım ettik.

Mert'in on dakika sonra elinde dondurmalarla sırıtarak gelişiyle sofraya geçip yemekleri afiyetle yemeye başladığımızda gülüşmelerimiz ortamı neşelendirse de aklım yine o adrese gittiğinde istemsizce durgunlaştım.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama oraya gittiğim ilk gün kesinlikle öyle bir yerle karşılaşmayı düşünmediğimi anlamıştım. Kocasını, çocuklarını daha zengin bir hayat için, başka bir adam için ardına bakmadan terk ettiği söylenen bir kadının harabe sayılacak kadar eski bir mahallede, yıkık dökük bir evde oturması daha ilk anda afallamama sebep olmuştu. Belki de var olduğunu zannettiğim cesaretimi yavaş yavaş kaybedişim de o an başlamıştı. Kendi içimde küstah, zenginlik budalası bir kadınla karşılaşmayı ve muhtemelen ona ağzıma geleni saymayı düşünürken böylesi bir gerçekle yüz yüze gelmek sersemletmişti beni. Sanırım bu içine düştüğüm kararsızlık da şimdi nasıl biriyle karşılaşacağımı bilemeyişimdendi.

"Alo! Kaç metredesin Zeyna?" diye kulağımda cırlayan Mert'le daldığım yerde silkelenip yüzümü buruşturdum. "Ne zaman bitecek bu hocanın angaryası?" diye sorduğunda istemsizce irkildim. "Şey..." diye mırıldanırken tam o sıra çalan kapıyla sıçrayıp "Ben bakarım," diyerek koşturdum. İki gündür kafeden çıkışta kaçıp durmamı kurcalayan Mert'e bir anlık panikle hocanın verdiği bir iş olduğunu söylemiştim ve şimdi daha fazla yalana bulaşmadan bu meseleden sıyrılmak istiyordum.

Koridoru adımlayıp kapıyı açmamla gördüğüm adam kalbimden başlayıp bedenime yayılan yakıcı bir özlemle kavrulmama sebep oldu. Gülümseyerek boynuna sarılıp "İyi ki geldin Rüzgâr," dediğimde beni kolları arasında sımsıkı sardı. "Çok özledim," diyerek boynuma yasladığı başıyla kokumu soluyup dudaklarını tenime bastırdığında içim titredi sanki... Onu hissetmek kızgın kumlardan serin sulara adımlamak gibi kışkırtıcı, bir o kadar sarsıcıydı. Onu hissetmek bile bile ateşe yürümek, yine de gülümsemeye devam etmekti.

"Hadi içeri gel, yemek yiyoruz," dediğimde yanağımı başparmağıyla hafifçe okşayıp hüzünle tebessüm etti. "Zeynep'im, proje teslimi yarın biliyorsun, onu bitirmem lazım bu gece. Dünden beri seni göremeyince artık hiçbir şeye odaklanamaz oldum, birkaç dakikalığına da olsa görmek istedim seni ama şimdi gitmem lazım. Okulu uzatmayı göze alamam sonra seni bana vermezler," diye çapkınca söylendiğinde gülümsedim. Bir yanım hemen gideceği için hayal kırıklığıyla hüzünlense de kalbim söylediklerıyle kelebek gibi çırpındı.

"Tamam sevgilim," deyip şefkatle yorgun bakışlarında kaybolurken yanağını okşayıp masum bir öpücük bıraktım. "Az kaldı zaten bir hafta sonra bu hengâme bittiğinde yine biz bizeyiz," dediğimde dudaklarını alnıma yasladı. "Rüyanda beni gör baş belası," dediğinde bıkkınlıkla

omuzlarımı düşürdüm. "Uyuyabilsem kesin ama biz de sabahlayacağız bu gidişle, sınavlar üç gün sonra," dediğimde derin bir nefes alıp yeniden gülümsedim. "Dikkat et kendine," deyip merdivenlerde kaybolmasını izlerken derin bir iç çekişle kapıyı kapattım. "Allahım lütfen kötü bir şey olmasın," diye içimden geçirerek yeniden salona adımladım.

Biz nasıl sınav telaşındaysak Rüzgâr da günlerdir dönem sonu proje teslimiyle uğraştığından resmen birbirimize hasret kalmıştık. Ama bir yandan da bu durumun işime geldiğini inkâr edemezdim zira bu sayede okul çıkışları kendini eve kapattığından ortadan kaybolduğumu da fark etmiyordu. O gece yemekten sonra geç saatlere kadar çalışıp üç gün sonra başlayacak sınavlara hazırlanırken neredeyse sabaha doğru kapatabildiğimiz kitapların arasında üçümüz de uyuya kalmıştık. Sabah Ela'nın evi inleten sesiyle gözlerimizi zar zor araladığımızda da yaptığımız mükellef kahvaltı yorgunluktan sefil olan bedenlerimizi kendine getirmişti.

Ela kahvaltıdan sonra okula gitmek için evden çıktığında Mert'le Gülce de birlikte kafeye geçerlerken halı altına ittiklediğim ne varsa beynime üşüşmeye başlamıştı. Duvarda asılı duran saatten, sessiz evin içine yayılan tik tak sesleri kendimi bir gerilim filminin içinde gibi hissetmeme sebep olurken artık bir karar vermem gerektiğinin farkındaydım. Başından beri kaçtığım tek şey zaten bilinmezlikken daha fazla arafta kalmaya katlanamazdım. Bu mesele bugün bitmek zorundaydı.

Çantamı alıp evden çıktığımda otobüs durağına doğru hızla adımlarken etrafı ısıtan güneş, otobüs durağında kalkmak için benim binmemi bekleyen otobüs sanki bugün şansın benden yana olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Bu düşünceyle daha da kuvvet bulan cesaretimle hareket eden aracın içinde etrafı seyrederken hızlanan kalp atışlarıma uyan parmak uçlarım bir refleks gibi boynumdaki kelebeği

sardı. "Her şey güzel olacak," diye sessizce fısıldayıp ineceğim durağa yaklaşmayı bekledim. Öğlen vakti yolların boş olmasıyla mahalleye beklediğimden daha çabuk varırken otobüsten inip eski evlerin arasında çantamın sapına sımsıkı tutunarak adımlamaya devam ettim.

Sokağa adım atmamla burada edindiğim dostum yanıma gelip kendince beni selamlarken gülümseyerek dizlerimi büküp yere çömelerek ayaklarıma dolanan kedinin başını okşadım. İnanılır gibi değildi. Ben ki gördüğü anda ciyaklayarak kaçacak kadar kedilerden korkan biriydim ama bu mahalleye geldiğim ilk gün oturup kaldığım kaldırım taşında beni bulan ve sanki kokumu tanımış gibi her gelişimde yanıma yaklaşıp bana sırnaşan kediyle resmen üç günde korkumu yenmiş bir de dost olmuştum. Bilemiyorum, belki de burada çok daha büyük korkularım baskın geldiğinden kedi fobimi askıya almıştım ama yine de hâlimden memnundum. Ola ki bu işin sonunda terk edilip bir başıma kalırsam, kedilerle yaşayan o insanlardan olabilirdim.

Bacaklarımın etrafında dolanıp bana sürtünen kedinin derdini anlayıp çantama attığım küçük kabı çıkarırken kapağını aralayıp içine koyduğum yiyecekleri önüne bıraktım. Sarı kabarık tüyleriyle ve fazlaca tombul cüssesiyle bana ilk anda çocukluğumun kahramanlarından Garfield'ı anımsattığından ona da öyle seslenir olmuştum. Hatta akşamları eve geldiğimde kocasının ceketinde kadın saçı arayan kadınlar gibi kabanımdaki kedi tüylerini ayıklayan Ela kedi fobimi bildiğinden aldatılmış kadın psikolojisiyle ne haltlar çevirdiğimi sorup durunca da iyiden iyiye kendimi sırlarla dolu bir kahraman gibi hissetmeye başlamıştım. Her şey bir yana benim Garfield belki alelade bir sokak kedisiydi ama burada geçirdiğim zaman boyunca bana bir anlamda arkadaşlık yaptığını inkâr edemezdim. Tek başıma oturmaktansa, kafamda kurduğum girizgâhı onunla yapmak daha eğlenceliydi.

Mr. Garfield hâlâ plastik kabın içindeki yemek parçalarını didiklemeye devam ederken tam karşımda duran bakkal dükkânını fark etmemle, "Madem bu son gelişim, dur sana bir kıyak daha yapayım," diye mırıldanıp adımlarımı oraya doğru ilerlettim. Süpermarketlere öylesine alışmıştım ki uzun zaman sonra böyle girişinde renkli plastik topların olduğu küçük bir mahalle bakkalı görmek bile gülümsememe sebep olmuştu. Eşikten adım atıp eski masanın arkasında elinde şiş örgüsüyle uğraşan orta yaşlı kadına gülümseyerek "Merhaba," diye seslendim.

"Buyur kızım ne lazımdı?" diye sorduğunda etrafıma bakınıp "Küçük süt alacaktım," dememle başıyla arka tarafı gösterdi. "En arka rafta bulursun," dediğinde başımı sallayıp adımlarımı o tarafa doğru ilerlettim. Kendim için de bir iki atıştırmalık bakınırken arkamdan gelen sesle istemsizce bakışlarım oraya kaydığında duyduğum isimle neredeyse elimdekileri yere düşürecektim.

"Nasılsın abla?"

"İyiyim Melek. Bitti inşallah bizim kızın eteği, akşamdan beri sorup duruyor."

"Bitti bitti merak etme ben de onu getirdim zaten. Bir de ekmek alayım."

Saklandığım iki rafın arasından hafifçe başımı çıkarıp nefesimi tutmuş hâlde konuşan iki kadını izlerken ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bunca zaman içimde küçük de olsa bir tereddüt taşıyan yanım karşımda gördüğüm kadınla tozu dumana katıp yok olurken şaşkınlıktan ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Oydu işte. Karşımda duran, önce hastanede sonra da okulun karşısında gördüğüm kadındı. Fotoğraflardaki kadındı. Melek Hanım... Rüzgâr'ın annesi...

"Eline sağlık Melek, benim kız bayılacak buna," diyen kadın elinde tuttuğu poşeti kenara bırakıp siyah bir naylon poşete bir ekmekle iki paket şeker attığında o an için aklıma gelen şey istemsizce gülümsememe sebep oldu. Demek

ki müstakbel kayınvalidem de benim gibi abur cubura düşkündü. Poşeti alıp küçük cüzdanından çıkardığı bozuk parayı karşısındaki kadına uzattı Melek Hanım. "Görüşürüz abla," deyip bakkaldan ayrıldığında ben arkasından öylece bakmaya devam ederken "Bulamadın mı kızım?" diye seslenen kadınla irkildim. "Şey... Buldum buldum," diyerek aceleyle bakkal sahibinin yanına doğru ilerledim. O sıra elindeki poşetten çıkardığı eteğe bakan kadınla kendimce konuşmak için bir fırsat yakaladığımı düşündüm. "Çok güzel bir etek," dediğimde hoşnut bakışları beni buldu.

"Öyle değil mi? Ne de olsa mahallenin en yetenekli terzisinin elinden çıktı. Böylesini hangi mağazada ararsan ara bulamazsın," diyen kadınla merakım iyiden iyiye kabardı. "Aslında ben de iyi bir terzi arıyordum elbise diktirmek için?" dediğimde hemen elindekini bırakıp bana çevirdi bakışlarını.

"O zaman doğru yerdesin kızım. Bak şu sokağın sonunda buraların en iyi terzisi var. Az önce de buradaydı ya hani eteği getirdi. Tüh bak! Keşke bilseydim..." diye kendi kendine hayıflanan kadınla aklım çoktan başka diyarlara uçup giderken artık neye şaşırmam gerektiğini bilmiyordum. Demek ki Melek Hanım terzilik yapıyordu. Karşımda her mahalle dizisinden aşina olduğum karakterlerden biri gibi herkes hakkında çokça şey bilen ve anlatmaya da hevesli görünen kadını yakalamışken ona bir şeyler daha sormayı düşünüyordum ki, o an çalan telefonumla kadına tebessüm edip oflayarak elimi çantama attım.

Ekranda Rüzgâr'ın aradığını gördüğüm an panikten elim ayağıma dolaşırken alelacele kadına aldıklarımın parasını uzattım. "İyi günler," diyerek meraklı bakışları arasında bakkaldan apar topar çıktım. Hâlâ çalmaya devam eden telefonu sakinleşmek istercesine derin bir nefes alarak açıp "Rüzgâr?" dediğimde, "Zeynep'im, iyi misin?" diyen

endişeli sesini duymamla huzursuz bir nefes bıraktım. "İyiyim. Telefonu bulamadım da ondan geç açtım. Sen ne yaptın projeyi teslim ettin mi?"

"Evet, nihayet bitti. Artık aramızdaki tek engel senin sınavların," dediğinde ses tonuna kıkırdarken "Bir hafta... Sonrası bizim," diye aşkla mırıldandım. "Yalnız ben seni çok fena özledim şimdi yanında olsam..." diye iç çekercesine söylendiği an panikleyip "Şey... Ben de çok özledim ama kafamı kitaplardan kaldıramıyorum malum sınavlara da bir şey kalmadı, evden çıkamam şimdi," dediğimde bir an için ses gelmedi. Sonrasında, "Sen... Evde misin?" diye garip bir ses tonuyla sorduğunda pişmanlıkla gözlerimi yumarken "Şey... Evet... Bütün gün ara vermeden çalışmam lazım," diye cevap verdiğimde söylediğim her bir kelime sanki cam kırıkları gibi dilime batmıştı. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Zaten beceremiyordum da! Ne diye susup oturmazdım ki sanki!

"Patatesin kilosu üç lira... Patatesin kilosu üç lira..."

Tam telefonu kapatmaya niyetlenmişken sokağın başından geçen pazarcı arabasından sokağa yayılan anonsla bedenim panikle kasıldı. "O ses neydi Zeynep?" diye soran adamla daha da panikleyip, "O mu? Şey ya... Ben balkona çıkmıştım da sokaktan pazar arabası geçiyordu," dediğimde bir an için ondan ses gelmezken gergince, "Rüzgâr?" dedim. "Duydum... Tamam, sonra görüşürüz," diyerek pat diye telefonu kapattığında da bir an için öylece kalakaldım. Sesinde duymaya alışık olmadığım o titreme kalbimi yabancı bir el gibi sardığında, ona yalan söylemenin pişmanlığı yine kalbimi sızlattı.

Kendi kendimi pataklama arzumu bir yana bırakıp yeri döven adımlarla oflayarak kaldırım kenarında beni bekleyen kediye doğru adımlarken yere çömelip boşalttığı kaba gülümseyerek kutudaki sütü boşalttım. Bu mesele uzadıkça yalana batmaktan başka bir şey yapamadığımı anlarken

"Bu iş öyle ya da böyle bugün bitecek. Sonra da her şeyi anlatacağım sana Rüzgâr," diye söylenip önündeki sütü ıştahla yalayan kedinin başını okşadım. "Seni tanımak güzeldi Garfield. Bana şans dile," dediğimde hafifçe ayağıma sürtünen kediyle keyfim yerine gelirken sokağın sonundaki köhne apartmana doğru adımladığım sıra her adımımda söze nasıl başlamam gerektiğini düşündüm.

"'*Merhaba ben Zeynep, müstakbel gelininiz!*" desem fazla mı kaçardı acaba? Belki de doğrudan '*Sizin zamanında çekip gidişiniz yüzünden eski kocanız psikopata bağladı. Ben de sevdiğim adamdan ayrı kalmak zorunda kaldım. Bana hesap vermek zorundasınız!*' mı deseydim? Ya da '*Konuşmak için size üç dakika veriyorum yoksa sizi Müge Anlı'ya havale ederim, ne sırrınız varsa iki dakikada ortaya döker!*' mi demeliydim? Aslında bunu en başında yapmalıydım. Zira Müge Anlı'yı izlemek Müge Anlı olmaya heves etmekten çok daha kolay olmalıydı.

Saçmaladığım düşünceler arasında kırık dökük demir kapıyı ittirip apartman kapısına doğru ilerlerken kapının açık olmasına şükrettim. Burası üç katlı, sıvaları dökülmüş gecekondudan bozma bir apartmandı. Yıllanmışlığı içerisindeki ağır küf kokusundan kendini belli ediyordu. Eren Abi'nin verdiği adreste Melek Hanım'ın giriş katında oturduğunu gördüğümden fazla düşünmeye fırsat vermeden bir iki adımla kendimi kapı önünde buldum. Elim havada asılı kalsa da bir türlü kapıya dokunamazken omuzlarım cesaretsizlikle yeniden düştüğü vakit kapı aniden açıldığında göz göze geldiğim kadınla aldığım nefesler boğazıma dizildi.

Karşımdaki kadın... Çok güzeldi... Şimdi gerçeği bildiğim için mi böyle hissediyordum yoksa ona ilk kez bu kadar dikkatli bakabildiğim için mi bilmiyorum ama gözlerine, yüzüne bu kadar yakından bakarken aksine inanmam artık mümkün değildi. Bu güzel kadın, Rüzgâr'la Bahar'ın annesiydi.

"Buyurun? Kime bakmıştınız?"

Karşımdaki kadının mağrur duruşundaki yorgunluk, gözlerindeki şaşkınlığı gizlemeye yetmezken her ne kadar bir yabancı gibi bana bakmaya çalıştığını görsem de daha gözleri gözlerimi bulduğu ilk anda kim olduğumu anladığını hissettim. Garipti ama tanıyordu beni. Gizlemeye çalışıyordu, farkında olduğu gerçeği...

Ne kadar garip, ne kadar sarsıcı bir anın içindeydik aslında... Karşımdaki kadını hiç tanımasam da nasıl zor bir hayat yaşadığını sanki her anında yanındaymışım gibi kalbimin tam ortasında hissetmiştim tek bir bakışla. Karşımda güzel, çok güzel bir kadın vardı. Ama bu kadın yorgundu. Bu kadın yaralıydı. Karşımda tıpkı içten içe çürümeye başlamış ama hâlâ zarafetini kaybetmeyen bir lale gibi dimdik duruyordu. Ruhundaki yaralar en çok gözlerinde okunurken karşısında dile dökecek bir kelime aklıma gelmiyordu.

"Ben..." dedim, güçlükle bulduğum sesimle saniyeler sonra. "Sizinle konuşmak istiyorum Melek Hanım."

Gizlemeyi başaramadığı bir panikle dalgalanan kahvelerini gözlerimden kaçırdı. "Sizi tanımıyorum. Sanırım yanlış geldiniz," diyerek aceleyle kapıyı yüzüme kapatacağı sıra yine bir anda gelen cesaretimle elimi kapıya yaslayıp "Rüzgâr!" dedim bir anda... Şu an bu kapıyı bana açacak tek anahtarın sevdiğim adam olduğunu hissediyordum.

Rüzgâr'ın adını duyduğu an sarsılan iradesini fırsat bilip "Lütfen! Sadece konuşmak istiyorum, derdim huzursuzluk çıkarmak değil," dediğimde birkaç saniye duraksasa da sonrasında, "Öyle birini tanımıyorum," diyerek yeniden kapıyı kapatacağı sıra bir anlık öfkeyle aralandı dudaklarım.

"Tanımamanız çok normal, sonuçta daha beş yaşında arkanızda bırakıp gittiğiniz oğlunuz! İzin verin ben anlatayım onu size. O zaman belki hatırlarsınız!"

Öfkeyle söylediğim sözlerin ardından yaşlarla parlayan gözleriyle, "Ben... Tanımıyorum dedim. Lütfen gidin,"

diyerek yeniden kapıyı kapatacağı sıra çaresizce gözlerine baktım. "Neden yalan söylüyorsunuz? Bu kadar silmiş olamazsınız. Sizi gördüm. Levent Bey'i görmeye geldiniz, sonra okulda Rüzgâr'ı... Lütfen en azından beş dakika girmeme izin verin. Sonra çeker giderim, bir daha da görmezsiniz beni. Buraya gelmek benim için de çok zordu ama onun için buradayım. Rüzgâr için..." dediğimde birkaç saniye öylece durup bir an sonra çaresizlik kokan bir solukla omuzlarını düşürdü. Kapıyı geçmem için araladığında da rahat bir nefes alıp ayakkabılarımı çıkararak içeri geçtim.

Önüme bıraktığı terlikleri giyip eliyle işaret ettiği odaya doğru adımlarken refleks gibi etrafta gezinen bakışlarım köşede duran çekyatı bulduğunda oraya doğru adımlayıp oturdum. Ev ne kadar küçük ve az eşyaya sahip olsa da eşyalar ne kadar eski olsa da her şey son derece temiz ve düzenli görünüyordu. Karşılıklı duran iki uzun çekyat, pencerenin tam karşısında eski bir televizyon ve bir köşede duran dikiş makinasından başka gözüme çarpan bir şey olmazken pencere kenarına sıra sıra dizilen saksılar burayı yaşanılır bir yuvaya çeviriyordu.

Ben etrafa bakınmaktan kendimi alamazken elinde küçük bir tepsiyle içeri gelen kadın önümdeki küçük sehpaya sıcak bir çayla yanında bir tabak kurabiye bıraktığında ona tedirgince tebessüm ettim. "Teşekkür ederim," diye mırıldanırken elimi kolumu nereye koyacağımı bilemez hâldeydim. O da karşımdaki koltuğa oturup ellerini dizlerinin üzerine yaslamış hâlde tedirgin ama garip bir heyecanla bana bakmaya devam ederken hayatımda yaşadığım en garip anın içinde olduğumu düşünüyordum. Karşımda sevdiğim adamın annesi oturuyordu ve biz sanki alelade bir sohbete başlamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorduk. Ama ikimizde farkındaydık ki bu imkânsızdı. Bu kadar yanlışın içinde ne kadar ararsak arayalım doğru kelimeleri bulamazdık.

Ben zaman kazanmak istercesine önümdeki çayı yudumlamaya devam ederken şaşırtıcı olan ve beni rahatlatan ilk cümlenin ondan gelmesiydi. Öte yandan inkârı bir yana bırakıp gerçeği kabullenmesi sorduğu sorunun içtenliğiyle birleştiğinde beni gülümsetti.

"O... Rüzgâr... İyi mi?"

Karşımda oğlunu ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda bırakıp giden bir kadın varken ve bana şimdi o iyi mi diye sorarken bir yanım ona bunu sormaya hakkı olmadığını haykır diye bas bas bağırıyordu. "*Tüm hayatını darmadağın ettiğin hâlde nasıl yüzsüzce bunu sorabiliyorsun?*" diye haykırmak istiyordu. Ama çok küçük bir yanımsa o gözlerde gördüğü acıya çoktan kanıp gitmiş, onunla dertleşmek istiyordu. O bakışlarda bir annenin en saf yanı ürkek bir teslimiyetle dururken o an kötü bir şey söylemek içimden gelmedi.

Bu yüzden burukça tebessüm edip "İyi," diyebildim sadece. Duymayı hak ediyor muydu bilmiyorum ama zaten bunu sorgulamak benim haddim değildi. Gözlerinde gördüğüm rahatlama bana soracağım şey için güç verirken, onlarca kelimenin aksine en doğrusunun tek seferde sormak olduğuna karar verdim.

"Buraya neden gelmek istediğimi çok sordum kendime ama hiçbir zaman tatmin edici bir cevap bulamadım. Onun için dedim, sustum. Rüzgâr için... Onun hayatının en derininde izini bırakan sizi görmek istedim. Sormak istedim. Neden gittiniz Melek Hanım?"

Söylediklerim karşısında hüzne bulanmışken bir de acıyla harmanlanmış kahveleri bulutlanıp bir anlamda maziye dalarken sabırla konuşmasını bekledim. Sonra belki ne sıfatla bunları sorduğumu düşündüğünü varsayıp "Ben... Ben Rüzgâr'ın... Yani biz aslında..." diye utançla kelimeleri ağzımda gevelerken geldiğimden beri ilk kez dudaklarında

kırık da olsa bir tebessüm belirdi. "Kim olduğunu biliyorum Zeynep," dediğinde de Yücesoy fertlerinin bu her şeyi önceden bilen hâlleri beni yine şaşkınlığa sürükledi.

"Merak eden yalnızca sen değilsin demek ki," demesiyle ister istemez şaşkınlığım daha da içinden çıkılmaz bir hâl alırken, derin bir nefes aldım. "Yani beni biliyorsunuz. Peki, bana anlatacak mısınız?" diye çaresizce sorduğumda bakışlarımı buldu tanıdık toprak rengi... Rüzgâr'dan başkasında aynı bakışları bulmak ne tuhaftı böyle.

"Ben... Artık sadece bir gölgeyim Zeynep. Rüzgâr'ın ve Bahar'ın hayatlarında hiç farkına varamadıkları ama hep arkalarında sürünen o gölgeyim. Çok zaman geçti, çok hayat geçti. Ben sana ne anlatırsam anlatayım çocuklarımın kaybettikleri yılların telafisi olmayacak. Sebep ne olursa olsun ben onları bıraktım," deyip sertçe yutkunduğunda gözlerindeki kızarıklık kendini kasmasıyla iyice artarken titrek bir nefesle devam etti sözlerine.

"Buraya Rüzgâr'ı mutlu etmek için, her şeyi çözecek bir cevap bulmak için geldiğini biliyorum ama... Olmaz... İnan bana duydukların bir işe yaramayacak. Çünkü benim gerekçelerim ne kadar acı da olsa onların annesiz geçen hayatlarını geri getirmeyecek. İnan bana beni affetmeyecekler. O yüzden git. Hiçbir şey bilmeden bu kadını unut ve oğlumla mutlu ol," dediğinde içten içe çaresiz bir yakarış gibi titreyen ellerine damlayan ıslaklık benim de gözlerimin dolmasına sebep olurken boynumdaki kelebeğin çırpınışından güç aldım sessizce.

"Ben... Sonu ne olursa olsun bu hikâyeyi sizden dinlemek istiyorum. Eğer yine de anlatmak istemezseniz giderim ama... Gerçekten anlatacak bir şeyleriniz varsa bilmek istiyorum," dedim. Bakışlarındaki kararsızlık, kucağında titreyen ellerini sıkıp durması yaşadığı tüm ikilemi gözler önüne sererken "Bu uzun bir hikâye ama..." dediğinde hafifçe tebessüm ettim.

"O zaman bir çayınızı daha içerim," dediğimde yine kırık da olsa bir gülümseme dudaklarında peyda olurken aslında buna ne kadar yabancı olduğunu fark ettim. Yüzündeki gerginlik bile bu güzel kadının ne kadar uzun zamandır gülümsemediğini anlatıyordu aslında. Yeniden ayaklanıp bir çay daha getirerek salonda yanıma geldiğinde sessizce hazır olmasını beklerken derin bir nefes alıp döktü yılların birikimini...

"En başta söylüyorum. Tüm bunları kendimi haklı çıkarmak ya da hatalarıma bir bahane sunmak için anlatmıyorum. Sadece anlatacak başka bir hikâyem olmadığı için..." dediğinde anlayışla başımı sallarken aralandı dudakları. Ve geçmiş; tozlu raflardan çıkarılan eski bir kitap gibi açılırken önümüzde, doğru bildiğimi sandığım ne varsa aslında bir yıkımdan ibaret olduğunu bugün burada anlamaya başladım.

BÖLÜM -XVI-

Kanadı Kırık Melek

"Ben Mersin'de doğdum. Annemle babam kaçarak evlendikleri için onlardan ve abimden başka tanıdığım bir akrabamız hiç olmadı. Kasabadaki küçük evimizden başka sahip olduğumuz bir şey yoktu ama yine de yetiyordu bize. Mutluyduk. Babam marangozdu, annemse eli yatkın olduğundan konu komşuya terzilik yapardı. Hayatımın en güzel zamanları zannediyorum on üç yaşıma kadar geçen zamandı. On üç yaşıma girdiğim yıl babam araba almıştı ve o yaz hayatımda ilk kez ailecek tatile gidecektik. Haftalarca gideceğimiz yolları, yakın da olsa bunca yıl imkânsızlıktan gidemediğimiz kıyıları hayal ederken benden mutlusu yoktu. Hayatımın en güzel yolculuğu olacağını zannederken aslında felakete doğru sürüklendiğimizin farkında bile değildim. Arabaya atladığımız an hayatımın en güzel günlerinin başladığını düşünürken ne yazık ki öyle olmadı. O gün... Çıktığımız o yolculukta daha vakit akşama bile varmadan kaza yaptık. Bizi yoldan çıkaran alkollü adamın burnu bile kanamazken annemle babam... Kurtulamadılar."

Akan gözyaşlarıyla hıçkıran kadınla panikle ayaklanarak masada duran bardağa su doldurup ona uzattım. Buruk bir tebessümle elimden aldığında yeniden karşısına oturup kendine gelmesini bekledim. Üstelik şimdiden

verdiğim karardan pişman olmaya başlamıştım. Daha en başında duyduklarımla mahvolduğum hikâyenin sonunda ne hâle geleceğimi tahmin bile edemiyordum.

Peki, ya Rüzgâr? O hiç tanıyamadığı anneannesiyle dedesini nasıl kaybettiğini biliyor muydu acaba?

"Abim o zamanlar on sekiz yaşındaydı. Ben şans eseri bir çizik bile almadan o kazadan kurtulsam da abimin bacağı kırılmış, aylarca alçıda kalmıştı. Annemle babamsa daha olay yerinde can vermişlerdi. Abim on sekiz yaşını doldurduğu için sosyal hizmetlerin beni götürmelerine engel oldu ve biz iki yıl boyunca birbirimize sarılıp biraz babamın yıllarca çalışıp biriktirdikleriyle biraz da konu komşunun yardımıyla yaşamaya devam ettik. Sonra ben on beş yaşımdayken abim kasabadan bir tanıdık vasıtasıyla şehirde iyi bir iş bulduğunu söylediğinde sanırım iki yıl sonra ilk defa o zaman gülmüştü yüzümüz. Küçük bir kasabada kıt kanaat yaşarken şehirde bir iş bulmak onun için hayal gibiydi ve onu mutlu görmek beni de mutlu etmişti. Öyle böyle derken o çalışmaya başladığında ben de babama söz verdiğim gibi canımı dişime takıp okumaya devam ettim. Bir keresinde gezmek için şehre indiğimizde çok merak ettiğimi bilen abim daha fazla ısrarıma dayanamayıp beni de çalıştığı yere götürdü. Ben heyecanla hayatımda ilk kez gördüğüm, o zamanki aklımla bana saray gibi gelen yere hayranlıkla bakarken tüm hayatıma çöken kâbus o gün başlamıştı."

Biraz önceki hüzünlü hâlinin aksine şimdi bakışlarında buz gibi bir nefret belirirken ister istemez duyacaklarıma olan merakımın yerini içimi ürperten bir korku aldı.

"Abim o gün tesadüf eseri o saatlerde orada olan patronuyla tanıştırmıştı beni. Karşımda yaşı en fazla otuz olan, abimden sonra gördüğüm belki de en heybetli en dikkat çekici adam dururken çocuk yaşın verdiği o saflığa rağmen herkesin hayranlıkla baktığı adamdan korkmuştum. Bakışları öyle soğuk, öyle tehlikeli gelmişti ki, bir an annesinin

eteklerine yapışan küçük bir kız gibi gitmek için abime yalvarır hâle gelmiştim. Neden böyle olduğumu ben bile anlayamazken, abim bu tavrımı utangaçlığıma yormuş pek üstelemeden beni eve getirmişti. O gün oradan çıkıp evimize geldiğimizde kendimi her şeye rağmen daha güvende hissederken birkaç hafta sonra bir akşam abimle birlikte evimize gelen adamla o huzur veren his de yerle bir olmuştu. Abim patronuna derslerimdeki başarımdan bahsettiğini ve kendisinin bana burs vereceğini söylediğini heyecanla anlatırken ben huzursuzluktan başka bir şey hissedemiyordum. O yaşımda bile koskoca patronun sırf bu sebeple bizim evimize gelmesi aklımı bulandırırken sonrasında bunun defalarca kez tekrar etmesiyle o huzursuz his yerini gün be gün büyüyen bir korkuya bırakmıştı. Sürekli evimize gelmeye başlayan adamın bakışları gitgide daha da kendini belli ederken artık karşıma çıkacak korkusuyla yolda bile yürüyemez olmuştum. Abimse mutluydu. Patronunun kendisiyle dost olmasının mutluluğunu yaşarken ben o adamın o tuhaf bakışlarının ne anlama geldiğini zaman geçtikçe daha çok anlamaya başlamıştım."

Önündeki sudan bir yudum alan kadının ellerini kilitlemiş gibi yumruk yapıp sıkması anlattıklarının onun için ne kadar zor şeyler olduğunu anlamamı sağlarken duyacaklarımdan dolayı iyiden iyiye korkmaya başladım.

"Böyle tam iki yıl geçti. On yedi yaşıma girdiğim günün akşamı evde heyecanla abimi beklerken eve geldiğinde onu uzun zamandır böyle kötü görmediğimi düşünmüştüm. İşten ayrıldığını söylemişti ve başka da tek laf etmemişti. O adam en sonunda hayatımızdan çıktı diye o kadar mutluydum ki, abimin işsiz kalması bile o an için umurumda değildi. Çok yalvarmıştım çünkü ona... O adamın iyi patron kimliği altında kirli işlerle uğraşan bir pislik olduğunu öğrendikçe abim de pisliğine bulaşmadan ondan kurtulsun diye çok dua etmiştim. O yüzden de ondan sonsuza kadar

kurtulduğumuzu düşünüp biraz olsun huzura kavuşsam da bu da bir akşam tekrar evimize gelmesine kadar sürmüştü. Ve abimi ilk kez onun karşısında öfke dolu görmüştüm. O an evin önünde yaşanan bağrışlardan anlamıştım olan biteni de... Beni istemiş abimden... Daha on beş yaşında bir çocuğu kafaya taktığı yetmezmiş gibi bir de utanmadan beni istemiş. Abim de bu yüzden ayrılmış zaten işten. Sonra kavga ettiler bahçenin ortasında. O pislik, abime vurdukça attığım çığlıkları duyuramadım kimselere... Ve ilk kez orada anladım, aslında ne kadar kimsesiz olduğumuzu, abim olmadan nasıl da kimsesiz olduğumu... İlk kez o kadar çok korktum belki de. Suratında pis bir sırıtışla çekip gittiğinde yüzü yara bere içinde kalan abime sımsıkı sarılsam da dinmedi korkum. O geceki bakışları karabasan gibi çökmüştü bir kere üzerime. Abim haftalarca iş aramaya devam etse de sanki herkes bize düşman kesilmiş gibi her kapıdan eli boş döndü. Yine de bir gün olsun yüzünü asıp gelmedi yanıma. "*Emanetim,*" diye severdi beni o kazadan beri... Her gece eli boş, utana sıkıla eve gelse de sımsıkı sarıldı. Eksikliğimi bir gün olsun hissettirmedi. Bazen geceleri uyanır, salonda öylece oturup düşündüğünü görür yanına gitmeye çekinirdim. Kendini bırakıp sadece beni düşündüğünün farkındaydım çünkü. Ben olmasam birini sever, burada olmasa başka yere gider ekmeğini bulurdu ama ben elini kolunu bağlıyordum. Yine de hiç vazgeçmedi benden. Hep her şeyin yoluna gireceği o günlerin hayalini anlatırdı bana. Ben zaten üniversite sınavına hazırlanıyordum. Kazandığımda birlikte gidip kuracaktık hayatımızı. Çok az kalmıştı."

Abisinden bahsettikçe gözyaşları, o adamdan bahsettikçe gözlerindeki buz gibi nefret bir an olsun dinmezken kucağımda tuttuğum ellerimi birbirine kenetledim. Korkuyordum. Bu kadar gözyaşının, bu kadar nefretin sonunu görmekten korkuyordum. Yine de durmasını istemiyordum. Belki karşımdaki kadın da bunları ilk kez birine anlatıyordu.

"Ben sınava girdikten bir hafta sonra bir yaz günüydü. Abimin doğum günüydü. Yine sabah erkenden iş aramak için çıkmış, gelmek üzereydi. Bahçeye onun için güzel bir sofra kurup elimden geldiği kadar sevdiği yemekleri yapmaya çalışmıştım. Pasta bile yapmıştım onun için. Sonra ben masanın başına oturup onun gelmesini beklerken akşam oldu. Karanlık çöktü. İçimi bir kasvet kapladı. Gözlerim kapıda onun bahçeye girmesini beklerken gördüğüm jandarmalar oldu. Abimin... Öldüğünü söylediler bana... Hem de intihar etmiş. Arabayı uçuruma sürmüş... Benim abim arabayı uçuruma sürmüş... İnanmadım. Onu o buz gibi morgda görene kadar da inanmadım. Gördükten sonraysa hiç inanamadım. Benim abim doğum gününde beni yalnız bırakacaktı öyle mi? Hem de arabasını uçuruma sürerek? Onun arabası bile yoktu ki! Abim o kazadan beri araba kullanmadı diye haykırdım, kimse sesimi duymadı. O arabaya binemez, ailemizi bir araba kazasında kaybetmişken bana bunu yapmaz dedim. Ama kimse dinlemedi. Kimse beni duymadı... Sonradan anladım. Kimsesiz olduğunda kimseler seni duymuyormuş meğer..."

Melek Hanım artık çaresiz bir inleme gibi çıkan sesiyle gözyaşlarına boğulup titreyen bedeniyle karşımda iki büklüm kasıldığında yerimden sıçradım. Ne yaptığımı bile düşünmeden ona sarılırken ben de gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Abisini kaybetmişti. Bu acının nasıl yaktığını benden daha çok kim anlardı?

"İnanmadılar. Kimse inanmadı bana... " diye sayıklayan kadının yaşadığı bu travmaya bir kere daha sebep olmak, içimi pişmanlıkla doldururken "Özür dilerim... Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Hiç tanımadığı bir kızın karşısında yıkılan kadının her şeye rağmen ayakta durma çabası takdir edilmeyecek gibi değildi. Ama yine de henüz hiçbir şeyi anlatmadığını hissettikçe içimi daha büyük bir korku kaplıyordu.

"Abim de gidince tek başıma kaldım. Amaçsız. Umutsuz. Kimsesiz. İnsanlar birkaç gün acımı paylaşıp kendi hayatlarına döndüklerinde de yine o pislik çıktı karşıma. Cesedi parçalamak için bekleyen bir leş kargası gibi en sahipsiz anımda yine çöktü hayatıma... *'Seni istiyorum. Kimse seni benden alamaz!'* Bir psikopat gibi ona ne dersem diyeyim başka hiçbir şeyle gelmedi karşıma... Ve bir gün *'Abin gitti bak, artık seni benden alacak kimse kalmadı!'* dediğinde kırık dökük dünyam da başıma yıkıldı. O an anladım, abimin eceliyle ölmediğini... O yapmıştı! Bilseydim böyle olacağını, bir an bile düşünmez giderdim ona. Ama artık olmazdı. Canımdan başka kaybedecek bir şeyim kalmadığından korkmuyordum artık. Bir şekilde kaçıp kurtulmalıydım ama ne param vardı ne de yardım isteyecek kimsem. Sonra bir gün hocam haber verdi sınavı kazandığımı, meğer ben unutmuşken o benim tercihlerimi yapmış o zaman. Bir umuttu benim için, ben de sıkı sıkıya tutundum. O küçük kasabadan İstanbul öyle uzak görünüyordu ki, oraya gidersem beni bulamaz sandım. Kimseleri inandıramadığım derdimi bir tek o hocama anlattım. Bir abla gibi dinledi beni, inandı. Sonra da azıcık bir parayla bir gece vakti gizlice kaçtım memleketimden..."

"İstanbul'a geldiniz? Peki, ya o adam?" diye sorduğumda kaşlarını nefretle çatarak devam etti anlatmaya.

"Hayatım boyunca yaşadığım kasabadan şehre bile doğru dürüst gitmezken hiç bilmediğim bir şehirde tek başımaydım. O zamanlar tek şansım o hocamın bana yardım elini uzatmasıydı. Burada bir arkadaşı bana bir öğrenci yurduna yerleşmemde, bir de küçük bir pastanede iş bulmamda yardımcı olmuştu. Sonra okul da başlayınca bir şekilde kendi hayatımı kurmaya başlamıştım. Geriye bakmaya korkuyordum. Düşünmeye, ağlamaya korkuyordum. Bazen ne için yaşıyorum ki ben diye düşünüp ailemin yanına gitmeyi bile aklımdan geçirirken öyle anlarda da düşündüklerimden

utanıyordum. Kendim için değil onlar için yaşıyordum artık. Yine de kimselerle konuşmaz kimselerle arkadaş olmaya bile yanaşmazken okulda da adım yabaniye çıkmıştı," dediğinde yüzünde dakikalar sonra ilk kez buruk bir tebessüm belirdi.

"Böyle geçti günler... Kimsesiz ama katlanılır. Umutsuz ama güvenli. Sonra... Bir gün bir adam çıktı karşıma... Kapkara bulutlarla kaplı dünyama gökkuşağı gibi dadandı. Korktum, kaçtım. Çünkü birine yakın olmak bilmediğim bir şeydi. On sekiz yaşında bile yaşanabilecek tüm acıları yaşamış yüz yaşında bir kadın gibi hissediyordum kendimi. O yüzden en iyi bildiğim şeyi yapıp kaçmaya devam ettim. Ama o bir türlü pes etmedi. Aylarca usanmadan karşıma çıkmaya devam etti. Ona benden hayır gelmeyeceğini suskunluğumla anlatmam da bir işe yaramadı. Bağırdım, kovdum yine anlamadı. Sonra bir gün bir şey oldu. Yıllar sonra ilk kez kalbimin tam ortasından kopup gelen bir gülümseme kapladı yüzümü. O gülümseme bizi birbirimize bağladı. Bana ilk kez yeniden mutlu olacağımı hissettirdi. O adam, beni sevdi. Bana sevmeyi öğretti. Ve bir gün ben de o adamı sevdim. Onunla mutlu olmayı, yeniden bir aile olmayı öğrendim. Öyle çok mutlu etti ki beni, bir gün olsun geçmişin karanlığı üzerime sinmedi. Ailem yok dedim, daha fazlasını sormadı, ben de anlatmadım. Çünkü artık o pisliğin gölgesi bile bize değsin istemedim. Yıllar geçti. Bir gün bile elini tuttuğuma pişman olmazken tüm hayatımı ona ve çocuklarımıza adayacağıma yemin ettim. Kâbuslarım bitti yıllar sonra. Her akşam sevdiğim adamı çocuklarımızla birlikte evimizde karşıladığımda, benim için mutluluk tamamlanmıştı. Fakat güzel olan her şey yine tam da bitti dediğim anda yerle bir oldu. Yıllar sonra onu unuttuğum anda bir kere daha çıktı karşıma. Yine kara bir lanet gibi çöktü hayatımın tam ortasına..." dediğinde öfkeyle iki yanında yumruk yaptığı elini sıkan kadının neredeyse

parmaklarını kırmak üzere olduğunu görünce panikle elimi elinin üzerine bıraktım. Biraz olsun gevşedikten sonra devam etti anlatmaya.

"Zümrüt Abla kardeşinin yanına gitmiş, Levent de acil bir iş için apar topar şehir dışına çıkmak zorunda kalmıştı. Evlendikten sonra ilk kez yalnız kalmak beni korkutsa da çocuklara sarılmıştım sımsıkı. Zaten gücümü bir onlardan, bir de sevdiğim adamdan alıyordum. Onlar yoksa kurumuş bir ağaç kabuğundan farksızdım. İşte bir gün havanın güzelliğine aldanıp çocuklarla parka gittiğimizde başladı kâbusum yeniden... Sadece birkaç dakikalığına Rüzgâr'ı salıncağa bindirirken yanı başımdaki bebek arabasının içinden aldılar Bahar'ı. Öyle kısa bir andı ki, hissedemedim bile... Fark etmemle ağlayarak etrafta koşturup dururken bir yandan da Rüzgâr korkmasın diye ona bir oyun oynadığımızı anlatmaya çalışıyordum ama dayanacak gücüm de kalmamıştı. Çaresizce etrafta koştururken bir anda çıktı karşıma İnsanın gözlerindeki ifade hiç değişmez mi? Değişmemişti. Sadece biraz daha yıllanmış ama hâlâ buz gibi tehlike kokan bakışlarla karşımdaydı. Unutmak için bir ömür feda ettiğim adam yine karşımdaydı."

Anlattıklarının ürkütücülüğüyle yutkundum. "Bahar'ı... O mu kaçırmış?" diye sesim titreyerek sanki bu olanlar şu an yaşanıyormuş gibi korkuyla sormamla küçük bir hıçkırıkla başını salladığında, engel olamadığım bir destek olma arzusuyla elini sıktım.

"'*Bu gece kızından ayrı kal ve düşün. Ne istediğimi biliyorsun Melek. Yarın bana duymak istediğim cevabı verene kadar kızım benimle kalacak,*' dediğinde aklım başımdan gitti. Abimin acısı ilk günkü gibi yüreğimin tam ortasına kuruldu, sonra yanına kızımı da aldı. Boş sokakta can havliyle üzerine saldırıp haykırırken onun psikopat gülüşüne karışan Rüzgâr'ın ağlamasını duyduğumda bir anda daha da panikledim. Ona korkmamasını söylerken

hayatım boyunca korkmadığım kadar korktuğumu hissediyordum. O an hatırladığımdan daha da güçlü, daha da tehlikeli olduğunu hissetmiştim. Etrafındaki bir sürü dev gibi adamla etrafı sarılıp benden uzaklaştığında arabayla gözden kaybolana kadar peşinde ağlayarak koşsam da ne kimseye sesimi duyurabilmiş ne de onu durdurabilmiştim. Kimsemiz yoktu. Sevdiğim adam da ilk kez o gece aramamıştı gittiğinden beri. Arasa zaten sesimden anlardı her şeyi ama hayat yine bana arkasını dönmeye başlamıştı. Bütün gece aramadı. Ben bütün gece oğlumun başucunda sayıklayarak uyumasını ağlayarak izlerken kızımın battaniyesine sarıldım. Hayatımın en uzun gecesi ömrümden ömür götürerek sabaha vardığında da çalan kapıya nefes nefese koştum. Bir pusetin içinde kapıya bırakılan bebeğimi ağlayarak kucaklayıp titreyen dizlerimle eve zar zor girdiğimde sırtımı kapıya yaslayıp saatlerce diz çöktüğüm yerde ağladım. Yalvardım. Ama tıpkı yıllar önce olduğu gibi yine kimseye sesimi duyuramadım. Pusetin içinde de yine aynı not vardı: *'Yıllar önce aramıza gireni nasıl yok ettiysem yine yaparım Melek. Sen benimsin!'*"

"Bu kadardı. Bana da yetmişti. Düşünecek hiçbir şeyim yoktu. Daha önce elime abimin hayatını kurtarmak için bir şans verilmemişti ama bu defa ailemi o pislikten korumak için bir şansım vardı. Benim... Benim başka çarem yoktu. O çok güçlüydü. Mecburdum!"

Artık konuşmayı bırakıp sayıklarcasına ağlayan kadınla ben de ağladım. Ona çektiği bunca acının üzüntüsüyle sımsıkı sarılarak "Geçti," desem de neyin geçtiğini bile bilmiyordum. Dinlerken bile kalbim kara bir elle sarılmış gibi hissederken bunları yaşamaya nasıl katlanabildiğini aklım almıyordu.

"Veda etmek için iki hafta istedim ondan. Bu yolun sonunda benim için artık ölümden başka bir mutluluğun olmayacağını anlamıştım. Bir daha cehenneminden çıkamayacaktım. İki hafta sessizce veda ettim çocuklarıma. Sizin

için dedim. Siz yaşayın diye. Sonra kocam... Hayatta sonsuza kadar seveceğim tek adama sadece uykularında fısıldadım aşkımı. Beni unutsun, mutlu olsun diye gözlerinin içine baka baka ondan uzaklaşırken bir tek uykularında izledim doya doya. Sonra da bir gün her şey bitti. Ve ben mutluluğa, hayata, iyi olan ne varsa her şeye o gün veda ettim."

"Levent Bey... O çok güçlü biri. Neden ona anlatmadınız?"

"O pislik gözümün içine baka baka abimi nasıl öldürdüğünü, o uçurumdan düşerken nasıl keyifle seyrettiğini anlatırken ben nasıl anlatırdım Zeynep? O benim bıraktığım adam da değildi artık. Yıllarca beni bulamayışını vazgeçmesine yormuşken meğer o hapisteymiş. Daha da kötü, daha da psikopat birine dönüşmüş. Karşımda kötü bir adam yoktu. Karşımda bir canavar vardı. Levent belki beni kurtarırdı ama onu ve çocuklarımızı nasıl bu riske atardım ben? Levent gücünü kalbindeki merhametten alırken o pislik içindeki zehirden alıyordu," dediğinde acıyla yutkundum. Gözlerim sızlıyordu, hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Dinlemek bile bu denli zorken yaşamaya nasıl katlanmıştı bunca acıyı?

"Peki, ya sonra? Yıllarca onunla mı kaldınız?" diye güçlükle sorduğumda ağır ağır başını salladı.

"Onları kaybetme korkumu acımın üzerine bir kalkan gibi kuşandım. Söylediğim her sözle biraz daha ölüme yaklaşırken sevdiğim adama onu istemediğimi haykırdım. İnanmadıkça korkum büyüdü, daha çok haykırdım. Ve bir gün karşımda tüm yalanlarıma inanan adam benden gittiğinde belki de orada verdim son nefesimi. Sonra adını bile hayatımda ilk kez duyduğum yabancı bir ülkeye götürdü beni o pislik. Onu hiçbir zaman anlayamadım biliyor musun? Derdi bana sahip olup bir kenara atmak değildi. En azından bunu yanına geldiğimde anlamaya başladım. Bana

dokunacağı korkusuyla aklımı kaçırmak üzereyken o bana *'Sen isteyene kadar sana dokunmayacağım,'* dedi durdu. Sanki öyle bir an, bir gün gelecekmiş gibi aptal bir inancı vardı. Bir hapishane gibi hapsolduğum evde yaşadım yıllarca. Her gün bana gülümseyerek gelen adamın yüzüne tükürüp nefretimi haykırırken o beni sevdiğini söylemeye devam etti. Ruh hastasıydı... On beş yaşında bir kızı kafaya takıp tüm hayatını bu uğurda çizecek kadar hastaydı. Gözlerimin önünde yaptığı kötülüklere şahit olurdum. Hatta bir keresinde üzerime yanlışlıkla çay döken kadını neredeyse karşımda öldürecekti. Hiç anlayamadığım, bir yerden sonra sorgulamayı da bıraktığım bir takıntısı vardı bana karşı. Bana dokunmadığı sürece artık ne hissettiği de ne söylediği de umurumda değildi. Gündüzleri yine kuru bir ağaç kabuğundan farksızken geceleri uykularımda buluyordum artık huzuru. Hayatım başlı başına bir kâbusa dönünce kâbuslar da artık uykularıma uğramaz olmuştu. Her gece rüyamda çocuklarımın yanındaydım. Sevdiğim adamın yanındaydım. Annem vardı orada sonra babam, abim... Bir tek o rüyalarda gülüyordu yüzüm. Sonrası yine kâbus... Yıllar geçiyordu aradan ama ben onlardan tek bir haber bile alamıyordum. Çocuklarım beni unutmuş mudur, sevdiğim adam kalbine bir başkasını almış mıdır diye düşünüp kendime eziyet ederken kuru bir yaprak gibi savrulup kurtulmayı bekliyordum. Kurtulmak dediysem, tek kurtuluş ölümdü o cehennemde... Öylece o boşlukta tam dört yıl geçirdikten sonra bu hayatta başıma daha kötü hiçbir şey gelemez diye düşünüp kendimi buna inandırırken o pislik bir kere daha bulaştı üzerime... Ama bu defa öyle bir yandı ki canım, artık nefes almak eziyet değil ölüm oldu bana. İçten içe tutunduğum son dalım kökünden kırıldı. Bir gün bitmesini sabırla beklediğim o kâbus bir gece çığlıklarıma aldırmadan üzerime çöktü. Karanlığı cılız bir mum ışığı gibi parlayan umutlarımı yok ettiğinde geriye benden hiçbir şey kalmadı."

"Ne yaptı size?" diye korkuyla sorduğumda sanki her şeyi en başından yaşıyormuş gibi acıyla kasılan bedeni kaskatı kesilirken dile dökmese de anlamıştım yüreğindeki en derin yarayı.

"Bir gece... Ben sevdiğim adamın adını sayıklayıp ağlarken içkiyle kendini kaybedip son ışığımı da aldı elimden. Ebediyen pisliğini tenime bulaştırdığında tüm doğrularım tüm umutlarım yok oldu. Ölmek istedim. Bu defa gerçekten ölmek istedim. Çünkü artık geriye dönemezdim. Ne çocuklarıma ne de sevdiğim adama bu pisliğe bulaşmışken dokunabilirdim. Denedim de... Kaç defa ölmeyi denedim ama olmadı. Buna bile izin vermedi. Her defasında kurtardı beni. Ölmedikçe daha çok nefret ettim. Artık bir korkum da kalmamıştı. Ama en azından bu hâlim onu kendimden uzak tutmaya yetmişti. Bir daha bana dokunursa kendimi öldürmekle tehdit ettikçe uzak durdu benden."

"Yıllarca onunla mı kaldınız? O zaman belki haklıydınız korkmakta ama ya sonra?" diye sormamla oturduğu yerde ayaklanan kadına şaşkınlıkla bakarken "Gel," deyip elini uzattığında anlamsızca yüzüne bakmaya devam ettim. "Hikâyemin son perdesi," dediğinde şaşkınca ayaklanıp kapıyı aralayıp odadan çıkmasıyla peşinden ilerledim. Zaten hepi topu iki odadan oluşan evde diğer odanın kapalı kapısı önünde durduğumuzda şaşkınca ona bakmaya devam ederken hüzünle yutkunup kapıyı sessizce araladığında bakışlarım usulca içeriye yöneldi ve ben yüz yüze kaldığım gerçeğin dehşetiyle kaskatı kesildim. Eski çekyatın üzerinde masum bir melek gibi uyuyan küçük bedende takılı kalan gözlerim yaşlarla dolarken "O..." diye suyun altında kalmışçasına güçlükle soluduğumda bana çevirdi Rüzgâr'ın aynısı bakışlarını...

"O... Benim hikâyemin diğer yarısı... Yaşamak için tutunduğum son umudum," dediğinde öğrendiklerimin ağırlığıyla yığılırcasına duvara yaslandım. O karanlık geceden

doğan masum bir can... Kapıyı çekip yeniden salona geçtiğimizde birkaç dakika öylece bunu sindirmemi beklese de sonrasında devam etti anlatmaya.

"Ben ne zaman daha kötüsü olamaz desem hep daha kötüsü buldu beni. O kara geceden daha kötüsünü yaşamayacağımı düşünürken de yanıldığımı haftalar sonra yeniden anladım. Hayat sanki bana o geceyi asla unutmayayım diye bir can bırakmıştı. Daha öğrendiğim ilk an nefret ettim ondan. O pisliğe, o geceye ait ne varsa yakıp kül ederken onu da yok etmek istedim. Ama... Yapamadım. Bir cana kıymayı içime sığdıramadım. O pislikse bunu öğrendiğinde sanki bu beni ona sonsuza kadar bağlayacakmış gibi mutlu oldu. O an sadece tek bir şey düşündüm. Bir cana kıyamazdım belki ama ona annelik de yapamazdım. Çocuklarımı ardımda bırakmak zorunda kalmışken olmazdı. Bu ihanet olurdu. O yüzden kendi kendime bir söz verdim. Bebek doğduğunda ona bırakıp gidecektim. Belki aileme dönemezdim artık ama daha fazla o cehennemi de yaşamayacaktım. O ruh hâliyle bir sürü şeye inandırdım kendimi. Kurtulmak eskisi kadar imkânsız gelmiyordu artık kulağa... Ama hesaba katmadığım şey gün be gün içimde nefes almaya devam eden, bana rağmen hayata tutunmaya çalışan candı. Ne kadar inkâr edersem edeyim çok küçük bir parçam bağlandı ona... Aylar geçti, bebek doğdu ama yine her şey yolundan saptı. Önce biraz kendini toparlaması için bekledim ama gün geçtikçe bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Rüzgâr'la Bahar'dan edindiğim tecrübelerle bir sorun olduğunu anlıyor ama ne olduğunu bulamıyordum bir türlü. Sonra zaten öğrendik. Otizm teşhisi koydu doktor. Ben hamilelik boyunca doktora gitmediğim için bu durum fark edilmemiş. Hoş fark edilse ne olacaktı ki zaten benim için hiçbir şey değişmezdi. Candı o. Ama o pislik öyle düşünmedi. Öğrendiği bu gerçekle baş edemedi. Kendini bunların başımıza onu sevmediğim için geldiğine

inandırdı. Daha da hırçınlaştı. O beklediği evladına bile bir düşman gibi baktı... O zaman yıllar sonra yine korkmaya başladım öfkesinden... Bana zarar vermeyeceğini geçen zamanla anlamışken bu defa o savunmasız bebek için korktum. Bebeğim için korktum. Kasları zayıf olduğundan yaşıtlarına göre gelişimi çok daha yavaş ilerliyordu. Zaten hayat yeterince zorken bir de o çaresizliğiyle ne yapacağını düşündüm. Sanki anlamış gibi her defasında korktuğum şeyi yüzüme haykırdı. *'Gidersen onu da sokağa atarım, çaresizliğiyle tek başına bırakırım!'* İşte ben de o an başka bir şeye inandırdım kendimi... Onun çocuğu diye nefret ettiğim bebeğin aslında sadece benim çocuğum olduğuna inandım. Bana ihtiyacı olan bir canı daha hele ki hayata bir sıfır yenik başlamışken ardımda bırakamadım. Evlatlarımın acısı içimde cayır cayır yanmaya devam etse de onlar sevgi dolu bir babayla büyüdükleri için biraz olsun huzurluydum ama onu bırakırsam, bu caninin ellerinde ölüm olurdu sonu. O yüzden yapamadım. Onun bir anneye ihtiyacı vardı, benimse yaşamaya devam etmek için bir umuda... Varlığıma her şeyiyle muhtaç olan oğluma Umut dedim ben de... Kalan ömrüm de o saatten sonra onu o caninin eziyetlerinden korumaya çalışarak geçti zaten."

"Bu... Bu canavar yok oldu değil mi en sonunda?" diye öfkeyle solumamla başını salladı usulca.

"Bundan dört yıl kadar önceydi. Bir araba kazasıyla tepetaklak olan hayatım yine bir araba kazasıyla huzura kavuştu. Hiç bitmeyeceğini zannettiğim kâbus bir gün son buldu. Alelade bir araba kazasında cayır cayır yanarak can verdi. O gün Umut'la bir gece daha o cehennemde gözlerimizi kapatmadan ülkeme döndüm. Başlarda yine çok zordu her şey. Mersin de değişmiş, evimizden başka hiçbir yer bıraktığım gibi kalmamıştı. Komşular yabancı, sokaklar yabancı ama bahçemizdeki büyümüş ağaçlar, evimizdeki tozlanmış eşyalar hâlâ aynı duruyordu. Kalacak evimiz

olduğu için şanslıydık. Mahalledeki terzi eski komşulardan olunca da beni yanına işe aldı. Yanında hem iş öğrendim hem de az da olsa bir para kazanmaya başladım. Bir gün mahalledeki çocuklardan duymuştum. İnternet diye bir şey varmış, orada aradığımız herkesle ilgili bir şeyler bulabilirmişiz. Heyecanlandım. Yıllar sonra ilk kez o zaman gördüm çocukları... Kocaman olsalar da daha gördüğüm ilk an tanımıştım. Hele Rüzgâr, boyu posu bakışları öyle çok babamla abimi andırıyordu ki... Saatlerce fotoğraflarına bakıp ağlamıştım. İçten içe korktuğum ama kabullenmekten başka çarem olmadığını bildiğim diğer şey de Levent'ti. Başka bir kadın mı var hayatında, evlendi mi diye yıllarca düşünmüşken bunu öğrenmek de o fotoğraflara bakmak kadar zor gelmişti. Orada yazılanlara göre başkası yoktu ama yine de bundan mutluluk duymaya bile hakkımın olmadığını düşünüyordum. Hiçbir zaman bencil olamamıştım ben, onu sevsem de olamazdım. Belki üzülürdüm ama yine de hayatına devam ettiğini, yeniden birini sevebildiğini görmek belki azabımı biraz olsun dindirirdi. Benim kederden başka bir şey veremediğim o güzel kalbini birisi iyileştirmiş olsun isterdim. Çünkü benim artık bizim için bir umudum yoktu ama o yaşasın isterdim. Beni unutsun."

"O..." dedim, ellerini ellerimin arasına alıp destek olmak istercesine tebessüm ederken. "Sizi hiç unutamamış. Bunca zaman başka bir kadını hayatına almamış," dememle hüzünlü bakışlarıyla burukça tebessüm etti. "Keşke unutsaydı. Keşke sevseydi. O zaman vicdanım biraz olsun rahatlardı."

"Peki, İstanbul'a ne zaman geldiniz?"

"Bir yıl boyunca Mersin'de yaşayıp biraz para biriktirdikten sonra babamdan kalma küçük bir bahçemizin olduğunu öğrendim. Evi satmaya kıyamazdım ama o bahçeyi satıp biraz para elde ettikten sonra İstanbul'a dönmeye karar verdim. Yanlarında olamasam da yakınlarında olmak,

aynı şehrin gecesine gözlerimi kapamak istedim. Hiç olmayacağını bilsem de belki bir gün, bir sokakta onlara rastlamanın heyecanıyla yaşarım diye hayal ettim. Mersin'de bir komşumun akrabası bu mahallede oturuyormuş, sağ olsun bana da yardımcı oldu yerleşmemde. Elimdeki parayla bu evi tutup birkaç parça eşya alabildim. Sonra da mahallenin terzisinde iş buldum işte. Çok bir para alamıyordum ama Umut tek başına kalamadığı için de başka yere bakma şansım yoktu. Bazen onunla gidip bazen de yukarıdaki komşuma birkaç saatliğine kalması için bırakabiliyordum. Çoğu zaman da zaten gelen işleri evde halletmeye çalışıyorum."

Anlattıklarıyla aklımda yer alan her soru tek tek cevap bulurken bir tek şeyi sormaya çekinsem de yine de bu kadar dibe batmışken sormadan duramadım.

"Peki, Umut... Yani o... Kusura bakmayın ben konuştukça saçmalıyorum galiba... Aslında merak ettiğim onun sağlık durumunun nasıl olduğu?" dediğimde anlayışla başını sallayıp cevap verdi soruma.

"Zor bir süreç oldu ikimiz için... Ben bunun bir hastalık değil sadece bir farklılık olduğunu kabullenip ona göre davransam da o pislik bunu kabullenemedi. Bu durumu bir lanet gibi görüp gün geçtikçe o katil yanını Umut'a da yansıtmaya başladı. O kendince insan olan zararsız yanı sadece bana karşıydı. Dışarıdan bakıldığında ne kadar zararsız görünse de benim dışımda kim olursa olsun onunlayken hep tehlikedeydi. O yüzden onu Umut'la beş dakika bile yalnız bırakmaya korkardım. Hele de bir sefer canını yaktığını gördükten sonra... Zaten hapishane gibi olan evden tek başımıza çıkmamıza da hiç izin vermezdi. O yüzden de uzak olan hayat çok daha uzak olmaya başlamıştı. Ben hiçbir şey bilmediğim için başlarda Umut'a nasıl yaklaşacağımı da bilmiyordum. Konuşacak kimsem de yoktu. Sonra bildiğim tek şeyi yaptım ben de... Oğlumdu o benim! Anne gibi davrandım. Her şeyi belki çok daha yavaş ama zamanla

öğrendik birlikte... Çok yavaş da olsa büyümeye başladı. O bana ilk kez kahkahalarla güldüğünde yıllar sonra nefes aldığımı hissettim. Yıllar sonra anne gibi hissettim. Böyle geçti orada zamanımız. Buraya döndükten sonra da daha fazla şey öğrenmeye çalıştım gücüm yettiği kadar..."

"Ben... Açıkçası sizi tanımasam bile bir sebebiniz olduğunu hep hissettim ama bu... Bu anlattıklarınız çok fazla... Peki, neden şimdi değil? Madem o şeytan da yok oldu. Neden artık karşılarına çıkmıyorsunuz? Sizi dinleseler, bunları duysalar..." diye heyecanla devam edeceğim sıra kesti sözlerimi.

"Yapamam. Affedilmek için çok geç! Belki bunları duysalar affederler ama geçmişi unutamazlar. Sonra Umut... Onu kabullenemezler. Onu kardeş olarak görürler mi sanıyorsun? O pisliğin oğlu olacak onların gözünde..."

Söylediklerinde her ne kadar kendince haklı olduğunu düşünsem de başımı salladım ısrarla iki yana. "Bunu bilemezsiniz. Böyle daha mı mutlular sanki? Şimdi istenmediklerini düşünüyorlar. Ama bilseler... Onlar için gittiğinizi, onlar için bu azaba katlandığınızı bilseler anlarlar. Hem Umut için de istemez misiniz bunu? Kardeşleri olduğunu bilse, onlarla büyüse mutlu olmaz mı?" diye sormamla bakışlarından bir hasret dalgası geçip gittiğinde aslında bunların gerçekleşmesini nasıl da istediğini, ama yine de korkularına son veremediğini görüyordum.

"Aslında... Umut onları biliyor..." dediğinde şaşkınca yuzune bakarken mahcup bir tebessümle aydınlanan yüzüyle devam etti konuşmaya.

"Ben buraya geldikten sonra gizliden de olsa görmek için çok kez gittim onlara. Yıllarca bir gölge gibi hep peşlerinde izledim. Seni de zaten o yüzden biliyorum," demesiyle şaşkınlıkla yüzüne bakarken gülümseyerek elimi şefkatle tutup devam etti konuşmaya.

"Fotoğraflarını çekerdim uzaktan. Sonra bir masalı anlatır gibi Umut'a anlatırdım kardeşlerini. Her yeni fotoğrafa heyecan dolu bir hayranlıkla bakar, bir gün abisiyle ablasının uzaklardan ona geleceklerini hayal ederdi. Az önce belki fark etmedin ama odasının duvarlarında bir sürü fotoğrafları var ikisinin. Hem... Seni de tanıyor o fotoğraflardan. Abisinin güzel prensesisin onun için," deyip gülümsemesiyle utançla yanaklarım ısınmaya başladı. Duyduklarımın acemi telaşıyla, "Ben..." deyip ayaklandım koltuktan ne söyleyeceğimi bilemeyerek.

"Bunları benimle paylaştığınız için size çok teşekkür ederim. Sanırım artık gitsem iyi olacak," diye mahcupça söylendiğim sıra Melek Hanım hüzünlü bir ifadeyle ayaklanıp "Nasıl istersen," dediğinde bakışlarından gidecek olmama üzüldüğünü hissettim. Yine de düşünmem için gitmem gerekiyordu. Fakat tam da o an yavaşça aralanan odanın kapısıyla gözlerini ovuşturarak içeri adımlayan minik bedenle karşı karşıya kaldığımda o mahmur gözlerini irice açıp bana heyecanla baktı ve ben o an hayatım boyunca yaşayacağım en zor tanışmanın ortasında olduğumu anladım.

Umut on iki yaşında olmasına rağmen fiziksel olarak yaşıtlarına göre çok daha küçük, çok daha çelimsiz bünyesiyle öyle savunmasız duruyordu ki karşımda bu defa kelimenin tam anlamıyla elimi kolumu koyacak yer bulamamıştım. Birkaç saniye öylece bana bakmaya devam eden minik adam sonrasında çekingen adımlarla annesine yaklaşarak eteğini çekiştirdiğinde Melek Hanım yere çömelerek ona kulak verdi. Sessiz odanın içinde küçük Umut'un heyecan dolu fısıltısı duyulduğunda da boğazımdaki düğümle yutkunmak imkânsız hâle geldi, kalbimin burkulduğunu hissettim.

"Anne... Güzel... Prenses gelmiş... Abim de... Geldi mi?"

Umut'un bana duyurmamaya çalışarak sessizce ve heyecanla sorduğu soru karşısında Melek Hanım'ın gözleri

dolarken silkelendim. Annesinin arkasında bana heyecanla bakan miniğin önünde diz çökerek onun parlak bakışlarına şefkatle gülümsedim. Yine aynıydı. Yine aynı toprak rengi... Yine aynı masum bakışlar...

"Şimdilik sadece ben geldim Umut," dediğimde hafifçe annesinin arkasından çıktı. "Benim... İçin mi?" diye heyecanla sorduğunda masumiyetine dayanamayıp şefkatle gülümseyerek yumuşacık saçlarını okşadım. "Evet... Seni görmeye geldim," dememle o da ürkekçe küçük elini kaldırıp saçlarıma dokunurken "Benimle... Oyun da oynar mısın?" dediğinde bakışlarım bir an için Melek Hanım'ı buldu. Onun tebessümle bizi izlemesinden güç alıp "Sen bana öğretirsen tabii ki oynarım," dediğimde de heyecanlı bakışlarını annesine çevirip gülümsedi.

Umut çekinerek elimden tutup beni çekyatın kenarında duran birkaç eski oyuncağın yanına ilerletip kocaman bir adam gibi tek tek nasıl oynayacağımızı anlatırken onlara neden özel çocuklar dendiğini bir kere daha anlamıştım. Öyle masumlardı ki, insan karşılarında kendini bir günahkâr gibi hissediyordu.

Orada, o birkaç parça kırık dökük oyuncağın başında saatlerce oturduk birlikte. Her an kalkıp gitmemden korkarcasına bir eliyle bırakmadan elimi tutan minik Umut'un masumiyetine sığınırken onu gülümsetmeye adadım saatlerimi... Gitmek aklıma bile gelmedi onunla tanıştıktan sonra... Her söylediğini anlamamı istercesine gözlerimin içine merakla bakması öyle güzeldi ki, daha önce böyle huzurlu bir anı yaşadığımı zannetmiyordum.

Biraz daha oyuncaklarla oynadıktan sonra birlikte Melek Hanım'ın kurduğu yer sofrasında üçümüz yemek yedik. Sevdiğim adamın annesi, tanımadığı kardeşi ve ben, bir aile gibi bir sofrayı paylaştık. Umut benden heyecanla ona abisini anlatmamı isterken boğazım düğüm oldu. Ona duymak istediği ne varsa anlatmaya çalıştım. Birlikte odasının

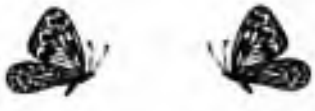
duvarlarında asılı resimlere baktık tek tek. Sonra uykusu geldiğinde ona en sevdiği masalı anlattım. Abisiyle ablasını... Gözlerini kapatmadan evvel bir mırıltı gibi duyulan sesiyle de daha fazla tutamadım kendimi.

"Abime... Onu beklediğimi söyle... Olur mu? Sen söylersen... Belki daha çabuk gelir..."

Kapıdan çıkar çıkmaz elimi ağzıma bastırıp hıçkıra hıçkıra ağladım. Sonra buraya öfkemi haykırmak için geldiğim kadına bir evlat gibi sımsıkı sarıldım. Bilmeden duyduğum nefret için sessizce özür diledim ondan. Ve sonra karanlık çökmek üzereyken veda edip oradan ayrıldım.

Pişman mıydım? Asla! Sadece tek bir şey vardı kabullenemediğim. Melek Hanım bir konuda yanılıyordu. Umut öyle masum öyle sevilesi bir çocuktu ki, kalbi olan hiçbir insan ona sırtını dönemezdi. Hele ki sevdiğim adam! Hayatımda gördüğüm en yüce gönüllü, en şefkatli adamdı Rüzgâr. Yaşananlar ne olursa olsun Umut'u kabullenirdi Diğerlerini bilmiyordum belki ama bildiğim bir şey varsa o da Rüzgâr, Umut'u öğrendiğinde, Umut abisine kavuşacaktı. Ve ben o küçük meleğin daha fazla beklemesine izin vermeyecektim.

Bu düşüncelerle montuma sıkı sıkıya sarınıp otobüse binerken gözyaşlarımla gerilen yanaklarımı elimin tersiyle silip boş bir koltuğa bedenimi bıraktım. Bugün duyduklarımı Rüzgâr'dan bir gece daha saklayamayacağımı, ona daha fazla yalan söylemek istemediğimi düşünürken en doğrusunun da daha fazla beklemeden bu gece ona her şeyi anlatmak olduğunu düşünüyordum.

Rüzgâr'ın evinin bulunduğu sokağa girdiğimde hızla apartmana adımlayıp asansöre binerek dairesinin olduğu kata çıktım ve heyecanla zile dokundum. "Lütfen evde ol Rüzgâr."

Birkaç saniye parmaklarımla oynayıp kendi kendime sıkıntıyla nefes alıp verirken demir kapının açılmasıyla yüzümü mutlu bir gülümseme kapladığında "Sevgilim," diyerek hızla bedenine sarıldım. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından belimi saran güçlü kollarla içimde büyüyen o sıkıntı bir anda yok olurken "Neden geldin bu saatte?" diye sormasıyla istemsizce gülümsemem soldu. Hafifçe uzaklaşıp kollarımı boynundan çektim.

"Bu... Pek de mutlu bir şaşkınlık cümlesi olmadı sanki?" deyip sıkıntımı belli edercesine yarım yamalak tebessüm etmeye çalıştım. Onun bakışlarında gördüğüm tuhaflık daha çok kasılmama sebep olduğunda bir anda onlarca felaket senaryosu aklıma üşüşmeye başladı. Birkaç saniye sanki bir şeyler söylemek istercesine gözlerime garip bir ifadeyle baksa da sonrasında silkelenerek belimi kavrayıp dudaklarını alnıma bastırdı. "İçinde senin olduğun bir anda benim mutsuz olmam mümkün mü? Sadece geç saatte geldiğin için endişelendim," demesiyle rahatlayarak gülümsedim ve kapıyı kapatıp elimden çekiştirmesiyle ayakkabılarımı çıkarıp peşi sıra onunla salona ilerledim. Koltuğa oturup beni de yanına çekip sardığında başımı göğsüne yaslarken "Neden aramadın bütün gün?" diye huysuzca sormamla bakışlarını bana çevirip şaşkın bakışlarını gözlerime kilitledi.

"Bütün gün ders çalışacağını söylemiştin. Evde," diye sanki imayla söylenmesiyle uydurduğum yalanın ayaklarıma dolanmasıyla kıpırdanırken ne kadar ertelersem o kadar fazla yalana bulaşacağımı anlayıp derin bir nefes alarak koltukta ona doğru döndüm.

"Rüzgâr... Benim sana bir şey söylemem lazım," diyerek gergince dudaklarımı kemirip dururken dudaklarıma kayan bakışlarıyla ısırıp durduğum dudağımı baş parmağıyla usulca okşadı. "İşkence etme dudaklarına... Aklımı başımdan alman için varlığın yetiyor zaten," dediğinde de dokunuşunun etkisiyle afallayarak suratına bakarken ilk

anda bakışlarında yer edinen o soğukluğun kaybolmuş olduğunu görmek gülümsememe sebep oldu.

Sonra onun gülüşüne kapılıp gittiğim dakikaların ortasında buraya neden geldiğimi anımsarken yerimde kıpırdanarak güçlü görünmeye çalışıp bakışlarımı aşkla parlayan gözlerine çevirdim. "Ben aslında bugün..." dediğim sıra Rüzgâr'ın çalmaya başlayan telefonuyla oflarken tam o an benim de telefonum çalmaya başlayınca şaşkınca Rüzgâr'a bakıp çantamdan telefonu çıkardım.

"Güney arıyor."

"Beni de Ela arıyor ne oldu ki acaba?" diye gergince söylenip telefonu açtığımda birkaç saniye açılan telefonlarımızın diğer tarafında aceleyle söylenenlerle yüreğim ağzıma gelirken muhtemelen aynı anda duyduğumuz haberle başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

"Ne yaralanması? Hangi hastanedesiniz?"

BÖLÜM -XVII-

Senin İçin

Rüya

İnsan hayatı boyunca pek çok farklı hisle sınanıyordu. Hele ki birini kendinden çok seviyorsan, varlığını yaşamak için sebep görüyorsan işte o zaman sınavların çok daha zorlu geçiyordu. Bu sınavları ben de yıllarca yaşamak zorunda kaldım. Ege'yi sadece sevmek bile hayatım boyunca elimi kolumu bağlayan tek şeyken o sevgiyle birlikte çok fazla sınavdan geçtim. Kimi zaman kaybedip gözyaşlarına boğuldum kimi zamansa yeniden ayağa kalkıp bıraktığım yerden onu sevmeye devam ettim.

Bazı duyguların insanların başına kendi seçimleri sonucunda geldiğini düşünürdüm önceleri. Hayatı boyunca hep yanlış seçimler yapan insanların mutlu olamamalarını buna yorar, bir şeylere karar vermem gerektiğinde bir kere değil on kere düşünürdüm. Ta ki âşık olana kadar...

Aşk beni bulana kadar...

O vakte kadar aşkın da bir seçim olduğunu düşünürdüm aslında. Kıymetini bilen insanla nasıl en doğru seçiminse yanlış insanla da hayatının hatası olduğunu düşünürdüm. Yanılmışım. Âşık olmak bir seçim olamazdı. Çünkü aşk zili çalıp kapının açılmasını bekleyen bir misafir gibi değil tüm

savunma kalkanlarından sıyrılıp en savunmasız anında gizlice içeri dalan bir hırsız gibi girerdi kalbe. İzin almadan fikrini bile sormadan kalbinin tam ortasına kurulur, kovduğunda değil sadece gitmek istediğinde giderdi.

Bu yüzden aşk bir seçim olamazdı. Bu yüzden Ege benim için hiçbir zaman iyi ya da kötü bir seçim olmamıştı. O Ege'ydi. Hayatıma girdiği gün kalbime fütursuzca yerleşmiş, hayat bana onun ne kadar yanlış bir adam olduğunu göstermeye çalışırsa çalışsın gitmemişti. Ve ben o andan sonra ne hissedersem, ne yaşarsam sonu hep ona çıkmıştı.

Mutluydum. Onu sevdiğim için...

Mutsuzdum. Yine onu sevdiğim için...

Ondan beri kalbimin ritmini değiştiren ne varsa hep onu sevdiğim içindi. Ben onunla mutlu olmuş, onunla yanmış, onunla acı çekip onunla yaşamı tatmış, onunla öfkelenip onunla huzuru bulmuştum. Ege Aras benim hayatımda çok fazla duygunun başrolü olmuştu. Ege Aras beni çok fazla duyguyla tanıştırmıştı. Ben de sırf bu yüzden her şeyi bildiğimi sanırdım. Ona dair tatmadığım bir kalp çarpıntısı kalmadığını düşünürdüm.

Dün geceye kadar... Kaybetme korkusunu iliklerime dek hissedene kadar...

Bu öyle sevdiğinin başkasının yanında olmasına, sana küsüp yanından gitmesine ya da duygudan yoksun bakışlarla sana bakmasına benzemiyordu. Kaybetmek... Birini gerçekten kaybedeceğini, onun nefes almadığı bir dünyada nefes almaya devam edeceğini düşünmek bile insanın aklını kaçırmasına yetiyormuş.

Ve anladım ki kimselere sahip olmayan insan bu korkuyu bilmiyormuş. Ben de Ege'den başka kimseye sahip olmadığım için bu korkuyu hiç tanımamışım bunca zaman. Oysa dün gece sevdiğim adamın kanının sıcağını parmak uçlarımda hissettiğimde hayatım boyunca bu korkuyu unutamayacağımı anladım. Ege ölebilirdi. Ege gidebilirdi.

O kafası güzel yan kesicinin eli titremese ve kör bıçağı kaymasa...

Dün gecenin görüntülerini aklımdan sonsuza dek silmek için başımı hızla iki yana salladım. Evet, dün gece hayatımın en zor gecesiydi ama bitmişti. Atlatmıştık. Yeterince aksiyon barındıran hayatımızın bir de bıçak yaralanmasıyla tanışmasını hâlâ aklım almıyordu ama bitmişti. Düşünmemeliydim artık, düşünmeyecektim.

"Güzelim gelsene yanıma, niye orada duruyorsun?"

Ege'nin seslenişiyle irkilerek kendime gelirken ağır adımlarla yanına adımladım. Neyse ki kolundaki kesik dışında ciddi bir sorunu yoktu da doktor bu sabah eve geçmemize izin vermişti. Az evvel de ziyaret için gelen dostlarımızı uğurlamıştık ve nihayet evimizde baş başaydık.

Yüzündeki yorgun ifade istemsizce paniklememe sebep oldu. "Ağrın var mı? Acıktıysan hemen bir şeyler hazırlayayım? Ya da nane limon kaynatayım ister misin?" diye panikle söylendiğimde son söylediğimle kaşlarını şaşkınca havalandırdı. "Nane limon mu? Güzelim grip olmadım ben altı üstü ufak bir sıyrık o kadar," demesiyle saçmaladığımı anlayıp omuzlarımı düşürdüm.

"Doğru, haklısın. Ama yine de canın bir şey istiyorsa..." diye heyecanla sormamla ukalaca tek kaşını kaldırdı. "Aslında açlığını fazlasıyla çektiğim bir şey var," demesiyle merakla ona bakarken bileğimi kavrayıp bir anda beni kucağına çektiğinde ani gelişen bu hareketle şaşkınca ciyakladım. "Ege ne yapıyorsun yarana bir şey olacak şimdi. Ya bir dursana!" diye söylenip debelensem de o tek koluyla belimi kavrayıp bedenimi iyiden iyiye kendine yaslayarak açlıkla dudaklarıma kapandı. Dudaklarımı kendimden geçmemi istercesine bir tutkuyla öpmeye devam ederken gözlerim anın büyüsüyle kapanmış aklım çoktan başımdan gitmişti. Onu öpmek... Ona dokunmak... Ateşe atlamaktan farksızdı.

Sırtımda gezinen elleri usulca tişörtümün eteklerine kaydığında tüm bedenim istekle titrerken kulaklarımda çınlayan sesi idrak ettiğimde, "Zil... Zil çalıyor..." diye soluk soluğa söylenerek başımı geriye doğru çektim.

"Çalar çalar gider," deyip yeniden dudaklarını dudaklarıma yaslayan adama bir an yine kapılıp gitsem de ısrarla çalmaya devam eden zili duymamla tüm arzum kıyıdan çekilen sular gibi uzaklaştı. Ege de ağzında edepsiz küfürlerle homurdanarak geriye çekildi.

"Sen dur. Ben bakarım," deyip ayaklanarak kapıya doğru adımladığında ben de hızla banyoya geçtim. Aynada gördüğüm dağınık hâlimle yüzüm biraz daha kızarırken telaşla yüzümü yıkayıp dağılan saçlarımı toparladım ve derin bir nefes alarak banyodan çıktım.

Elbette ki bu saatte nüfus sayım memuru da dahil olmak üzere evimize gelen herkese anlayış gösterip saygıyla selamlayabilirdim. Ama bu olamazdı. Vakit neredeyse gece yarısına varmışken, hayatımın en özel anını baltalayan insan salonumun tam ortasında bin bir emekle seçtiğim koltuğumun üzerinde oturan kız olamazdı.

"Bade?"

Buz kristallerini andıran sesimi duymasıyla oturduğu koltukta bakışlarını bana döndürdü Bade. "Merhaba Rüya. Kusura bakma bu saatte rahatsız ettim ama Ege'nin durumunu duyunca bir geçmiş olsun demek istedim," deyip bakışlarını karşısındaki koltukta bana ben masumum bakışları atan kocama çevirdiğinde derin bir nefes aldım. Öfkemi bir kenara bırakıp görgülü bir ev sahibi kılığına bürünerek Ege'nin yanındaki boşluğa oturdum.

"Anladım. Hoş geldin tabii de keşke bu saatte bu kadar yolu zahmet etmeseydin," diye imayla söylensem de hiç umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Ne zahmeti canım söz konusu Ege olduktan sonra," deyip bakışlarını arsızca Ege'de tutmaya devam ettiğinde saçlarına yapışmak isteyen

ellerimi yumruk yapıp sakin kalmak için derin bir nefes daha aldım ama görünen o ki bana büyük boy bir oksijen tüpü gerekiyordu.

Sakin olmalıydım. Az önce yaşadığımız anı hatırlayıp Ege'nin sadece bana ait olduğunu unutmamalıydım. Ama yine de karşımda sevdiğim adama gülüp duran kızı gördükçe öfkelenmeme engel olamıyordum. Akşamın bu saatinde bile üzerindeki bordo renkli askılı zarif elbisesiyle, ona uygun şık topuklu ayakkabılarıyla, tek bir tutamı bile kötü görünmeyen dolgun siyah saçları ve kusursuz makyajıyla karşımda âdeta manken gibiydi. O an istemsizce kendi kılığıma çevirdim bakışlarımı. Altımda sıradan bir tayt, üzerimde alelade bir tişörtle zar zor topladığım saçlarımla resmen onun karşısında umutsuz ev kadınlarına dönmüştüm. Tamam, eski Rüya Derin de uykuya bile davete hazırlanır gibi hazırlanırdı ama ben son zamanlarda anneme benzememek için sanki fazla salmıştım. Cidden ben ne yapmıştım?

Bir süre öylece kendi ezik hâlime bakıp bakışlarımı karşımda her an bir dergi kapağına poz vermek için hazırmış gibi duran kıza çevirmezken suskunluğumu fark eden Ege kulağıma yaklaştı. "Bebeğim iyi misin?" diye fısıldadığında irkilip geriye çektim kendimi. Bu kızı hayatımıza soktuğu için bile başlı başına ona öfke duyarken yalandan bir tebessümle yüzüne bakıp yeniden Bade'ye çevirdim bakışlarımı. Ve en nihayetinde hasta ziyaretinin kısası makbul olduğundan kalkıp gitmesini beklerken "Bir şey içer misin Bade?" diye soran Ege'ye atabileceğim en sert bakışı attım. Bakışlarımı gördüğü an pişman olsa da artık çok geçti.

"Valla zahmet olmazsa bir kahveye hayır demem," diyen kıza yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Ah, ne zahmeti hemen geliyor," dedikten sonra sinirle kalkarak parkeleri döve dove mutfağa geçtim.

Neyse ki Bade kahveyi içtikten sonra fazla uzatmayıp iyi dilekleriyle evden ayrıldığında, ardından kapıyı kapatan

adama öfke dolu bir bakış atıp hızlı adımlarla seslenerek peşimden gelmesini umursamadan yatak odasına ilerledim. "Rüya'm vallahi bir anlık dalgınlıkla sordum," diye pişmanlıkla söylenmesini duymazdan gelip dolabın kapaklarını açarak yukarıdan bir yastıkla ince bir yorganı elime aldım.

"Ne yapıyorsun sen?" diyen adamı dinlemeden yeniden salona geçip yastıkla yorganı fırlatırcasına koltuğun üzerine bıraktım. "Hadi sana iyi geceler," deyip yüzüne bakmadan salondan çıkacağım an kolumu tutarak şaşkınca yüzüme bakıp "Ciddi ciddi beni burada yatırmayacaksın değil mi?" diye sormasıyla tek kaşımı kaldırdım. "Son zamanlarda kendimi hiç bu kadar ciddi hissetmemiştim!" diye alayla söylenerek yeniden odaya doğru adımladım.

"Bu zavallı biçare hâlimle, yaralı kolumla bu küçücük kanepede iki büklüm yatmama izin veriyor olamazsın," diye kendinden emin bir tavırla arkamdan seslenmesiyle adımlarım istemsizce duraksarken o ana kadar unuttuğum yarasını sanki yeni yeni hatırladığımı fark ettim. Bir an için öfkeme yenilip *'Sana müstahak,'* diyecek olsam da o kanepede bu hâliyle rahat edemeyeceğini anlayıp sinirle arkamı dönerek yeniden salona doğru adımladım. Ona doğru gelişimle bana zafer kazanmışçasına bakmasını görmezden gelip önünden geçerek kaldırdığım yorganın altına girdim. "Haklısın. O kadar vicdansız değilim sen içeride rahat rahat uyu," diyerek yüzüme şaşkın ördek gibi bakmasına aldırmadan inatçı bir tavırla arkamı döndüm.

Birkaç saniye ses gelmeyince gittiğini düşünsem de bir anda yorganı üzerimden sıyırıp beni kucaklamasıyla attığım çığlık odada yankılandı. Panikle koluna bakıp "Ege aklını mı kaçırdın çabuk indir beni! Ya bıraksana be adam dikişlerin atacak şimdi ne yapıyorsun?" diye söylensem de dediklerimi umursamadan kucağında benimle yatak odasına doğru ilerlemeye devam etti. Kolunu nasıl zorladığı,

nasıl da canının yandığı yüzündeki kasılmadan kendini belli ederken "Ege bırak canın yanıyor!" diye ağlamaklı bir sesle söylenmemle odaya girip beni yavaşça yatağın üzerine bırakarak kendi de yanıma uzandı. Panikle doğrulup koluna baktığım an yarasının hafifçe kanadığını görmemle gözlerimdeki yaşlara engel olamazken "Aptal adam delirdin mi sen? Nasıl yaparsın böyle bir şeyi?" diye öfkeyle bağırıp hemen dikkatle yarasına baktım. Çok şükür ki biraz zorlansa da dikişlerinin hâlâ sağlam durduğunu görmemle biraz olsun rahatlarken uzandığı yerde beni de göğsüne çekmesine daha fazla huysuzlanmasın diye tepki vermedim.

"Sana bir tek benden uzak olursan canım yanar demedim mi ben?" diye küçük bir çocuğu azarlarcasına söylenmesiyle gözlerim yeniden dolarken "Biraz da beni düşün... Benim de canım bir tek senin canın yandığında yanıyor," diye sinirle söylenip sanki bir saniye önce öfkeden kuduran ben değilmişim gibi yine ona sığınıp kolumu sımsıkı beline doladım.

Birkaç dakika öylece sessizliği dinledikten sonra, "Bir an boş bulundum Rüya'm. Vallahi ayıp olmasın diye sordum. Yoksa sende kaybolmak dururken bana ne elâlemin ne yiyip içtiğinden?" diye çocuksu bir telaşla kendini açıklamaya çalışması beni gülümsetirken hafifçe yana dönerek yüzümü ondan tarafa çevirdim. Abarttığımın farkındaydım ama bunca yıldan sonra bu kadarına da hakkım olduğunu düşünüyordum.

Elimi sakallarının arasında kaybolan gamzelerine getirip "Benden başkasına gülme," diye küçük bir kız çocuğu gibi söylendiğimde yanağındaki parmak uçlarıma tek tek öpücükler bıraktı. "Gülmem," diye fısıldadığında iç çektim.

"Başkasına uzun uzun bakma da..."

"Bakmam."

"Başkasını beni sevdiğin gibi sevme. Hatta hiç sevme. Sadece beni sev..."

"Ben seni sevdiğim gibi kimseleri sevmem. Ben senden başka kimseyi sevmem. Kalbime senden başkası haram," deyip beni kendine çekerek dudaklarımı aşkla dudaklarına hapsettiğinde öpücüğüne aynı aşkla karşılık versem de yarasını hatırlayarak usulca geri çekildim.

Ters ters bakması kıkırdamama sebep olurken "Bakma öyle... Birkaç gün bekleyelim, dikişler alınana kadar," dememle huysuzca kaşlarını çatsa da yanağına ardı ardına öpücükler kondurmamla gülümseyip beni yeniden göğsüne çekti. Bir zaman sonra uyku beni tamamen ele geçirecekken kulağıma fısıldarcasına söyledikleri her şeye rağmen rahatlamamı sağladı.

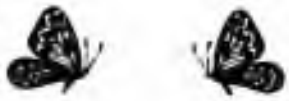
"Sana söyleyecektim zaten ama bu meseleyi bu denli kafana taktığını düşünmemiştim. Bade'yle ortaklaşa yürüttüğümüz iş tamamlandı. Yurt dışına gidecekmiş zaten, muhtemelen bu mevzuyu duyunca gelmek istedi yoksa vedalaşmıştık günler önce. Burada olsa da bizim için bir anlam ifade etmez ama duymak içini rahatlatacaksa söylerim. Bade yok artık Rüya'm. Zaten hiç olmamıştı ama artık hayatımızdan tamamen çıktı, gitti."

Bu Ege'ye güvenmemek değildi. Bu kendime güvenmemek değildi. Bu aşkımıza güvenmemek hiç değildi. Ama aşkımız, hayatımız yıllarca öylesine hırpalanmıştı ki, artık hayatımızda en ufak bir huzursuzluk dahi istemiyordum. Evet, Bade'nin hisleri karşılıksız, belki de zararsızdı ama yine de sevdiğim adamın etrafında ona âşık olduğunu bildiğim birinin dolanmasına katlanamazdım. O yüzden şimdi de mutlu hissettiğimi inkâr edecek değildim.

Ve uyku sevdiğim adamın kollarında beni kendine esir düşürürken dudaklarımdan bir fısıltıyla dökülenler yalnızca kalbimin sesiydi.

"Gökyüzüne âşık, gökyüzüne hasret bir papatya sanırdım kendimi. Bir gün sever misin yoksa sevmez misin diye sorarken kendime, tükendiğimi sanırdım ellerinde. Oysa

yanılmışım. Gökyüzüne hasret bir papatya değil, gökyüzünden kopacağından korkan kanadı kırık bir serçeymişim ben. Aşkınla iyileştirdiğin kanatlarım hep sende kanat çırpacak gökyüzü bakışlım. Gökyüzü serçeye yuva oldukça serçe gökyüzüne olan aşkından asla vazgeçmeyecek."

Zeynep

Hayat; akışını durdurmaya gücümüzün yetmeyeceği yegâne şeydi belki de... Bazı anlar bir şeylere karar vermek ya da doğruyu bulmak için durup düşünmek istesek de ne yazık ki bize bu imkân tanınmıyordu. İşte böyle zamanlarda mecburen verdiğimiz anlık kararlar da başımızı hiç olmadık dertlere sokabiliyordu ne yazık ki...

Yaşadığım yoğun heyecanların altında engel olamadığım duygu patlamalarına yenilip birtakım işlere kalkışıyor, sonunda en çok zararı yine kendime veriyordum. Buna rağmen hayatın karşıma hâlâ yol ayrımları çıkarmaya devam etmesi de sanırım bir yerlerde işlediğim bir günahın bedeliydi. Ben bu kişi olmak istemiyordum ki. Ben vermek zorunda kaldığı kararlarla insanların hayatlarını tepetaklak eden biri olmak istemiyordum. Ama bir döngü gibi içinde debelenip durduğum bu mahkûmiyetten de bir türlü kurtulamıyordum.

İşin daha acı yanıysa omuzlarıma kendi ellerimle yük ettiğim gerçeklerin hesabını da kimseden soramıyordum. Ama bir kere öğrenmişken o gerçeklerin hesabını birilerine vermeden duramayacağımı biliyordum. Sonu ne olursa olsun Rüzgâr'a hayatının en büyük ihanetinin aslında acı dolu bir mecburiyet olduğunu anlatmak zorundaydım.

O evden omuzlarıma yüklenen acı gerçeklerle ve bir çocuğun en saf dileğiyle ayrılıp Rüzgâr'a giderken içimde ne

bir tereddüt ne de bir korku vardı anlatmak için. Sonra ne olduysa oldu ve hayat sanki beni durdurmak istercesine engeller dizmeye başladı yollarıma. Önce Ege'nin başına gelen talihsiz kaza, ardından Levent Bey'in ufak bir rahatsızlık geçirip yeniden hastaneye kaldırılması derken Rüzgâr'ın karşısına geçip "*Seni bekleyen bir kardeşin var. Seni bekleyen, senin için ömrünü feda eden bir annen var,*" diyemedim bir türlü...

O gece Rüzgâr'ın yanındayken aldığımız haber Ege'nin geçirdiği yaralanma olayıydı. Nasıl olduysa sahilde bir tinercinin saldırısına uğramıştı. Çok şükür ki o saldırıyı hayati tehlike yaratmayan bir yarayla atlatmıştı ama Rüya'nın hayatından belki de birkaç yıl alıp götürmüştü o gece. Şimdilerde ikisi de birbirlerine daha bir bağlı, daha bir âşıklardı ya sanırım o kazanın tek güzel yanı da bu olmuştu.

Öte yandan Levent Bey'in de çok şükür ki ciddi bir durumu yoktu ama daha çok kısa bir zaman önce kalp ameliyatı geçiren biri olduğundan herkesin, özellikle de Rüzgâr'la Bahar'ın yürekleri ağızlarına gelmişti. Önce Ege'nin kazası, ardından Levent Bey'in durumu derken neredeyse hastanede yatıp kalkar hâle gelmiştik ki, iki gün önce doktorun her şeyin yolunda olduğuna Rüzgâr'ı ikna etmesiyle eve geçmek mümkün olmuştu.

Her ne kadar uzun zamandır başımızdan eksik olmayan kara bulutlardan bir nebze de olsun kurtulduğumuz için dilimden şükür duaları eksik olmasa da tamı tamına iki gündür yüzüne, kokusuna hatta sesine hasret kaldığım adamın özlemi kalbime acı veriyordu. Birbirlerine ihtiyaçları olduğunu bildiğimden bencillik edip onu yanımda isteyemiyordum ama öte yandan bildiğim bu gerçeklerle Levent Bey'in ve Bahar'ın karşısına çıkma cesaretini kendimde bulamadığımdan yanlarına da gidemiyordum. Böyle olunca da kalbim hasretten, omuzlarım yüklerden ağrırken yine ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Nerelere daldın böyle derin derin?" diyen sesi duymamla irkilip kendime gelirken bana ışıldayan bir gülümsemeyle göz kırpıp elindeki kahvelerden birini önüme bırakan Rüya'ya yorgun bir tebessüm gönderdim.

"Sınavlar işte her zamanki gibi," diyerek klasik bahanemle sorgusunu geçiştirip omuz silkerken onun bu sabah da yine bir yıldız misali parladığı gözümden kaçmadı. Vuslatın ona iyi geleceğini hep hissetmiştim ama Rüya'nın mutlulukla bu denli güzelleşeceğini ben bile tahmin edememiştim. O yaşadığı mutlulukla artık bambaşka biriydi ve bu hâliyle çok güzeldi.

Biz sohbet etmeye devam ettiğimiz sıra Ege yanımıza gelerek karısının alnından öptüğünde yan yana çok daha iyi olduklarını görmek bu karmaşanın ortasında bile beni gülümsetti. Biraz daha sohbet ettikten sonra sınav saatinin de yaklaşmasıyla yanlarından ayrılıp amfiye geçerken şu kısacık zamanda daha kaç parçaya bölünebileceğimi düşünüyordum. Hayatım son zamanlarda öylesine aksiyonlu geçiyordu ki, kazara bursumu kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

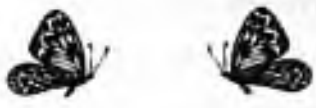
Birkaç güne sınavlar bitecek, haftaya dönem arası tatili için Ela'yla birlikte İzmir'e gidecektik. Tüm bu kargaşadan önce iki hafta sonrası için Rüzgâr'ın ailesiyle beni istemeye geleceğini kararlaştırmıştık ama o zaman hesapta ne müstakbel kayınvalidem vardı ne de Levent Bey'in bu ani gelişen rahatsızlığı... Peşimde bir de elbise seçmem için kuyruk gibi dolaşan bir Ela vardı ki, ben etrafımızda bunca soru işareti birikirken nedense kendimi bu söz merasimine kaptırmak istemiyordum.

Garipti belki ama içten içe her şeyin önceden planladığımız gibi gitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Her şeyden önemlisi bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayacak o günden önce Rüzgâr'la konuşmam gerektiğini biliyordum. Ona sonsuzluk için söz verirken sakladığım bir şey kalsın istemiyordum.

Amfiye geçip kendimi sınav kâğıdının başında bulmamla bir nebze olsun aklımdaki düşüncelerden sıyrılırken derin bir nefes alıp soruları cevaplamaya başladım. Neredeyse iki saatin sonunda sınavın sonlanmasıyla kâğıdımı gözetmene teslim edip çantamı aldığım gibi kendimi havasız ortamdan dışarı attığımda sulanan gözlerimle yorgunluktan önümü bile göremez hâldeydim.

O gün öğleden sonra ve ertesi gün boyunca süren sınavlarım yüzünden yine ve yine Rüzgâr'a hasret kalırken kalbimin ağırlığına vicdan yükü de usulca binmeye devam ediyordu. Umut abisini soruyordu. Onu ne zaman yanına getireceğimi öğrenmek istiyordu. Ona bir cevap verememek kendimi öylesine aciz hissetmeme sebep oluyordu ki, bu yük karşısında her saniye biraz daha tükeniyordum.

Evlerine gittiğim o günden sonra Melek Hanım'la defalarca kez telefonda konuşmuş, çoğu konuşmamızda da aslında onu ortaya çıkması için ikna etmeye çalışmıştım. Çünkü ben anlatamadıkça çare bildiğim başka bir yol kalmamıştı. Bu konuşmaların bir kısmında da Umut'la telefonda konuşmuş, karşısına çıkarmayı beceremesem de ona abisini anlatmaya çalışmıştım. Öyle çok şeyi merak ediyordu ki, bu sevimli masumiyeti her defasında vicdan yükümü daha da ağırlaştırıyordu. Ona abisini götürmek istiyordum. Ama bu nasıl olacak, işte onu bir türlü bulamıyordum.

Yine bir sınav ertesi, kafede bizimkilerle bir şeyler atıştırırken sınavlar yüzünden yüzüne hasret kaldığım sevdiğim adama sırnaşık bir kedi gibi biraz daha sokulup sıcak göğsünde kokusunu nefes gibi içime çektim. Önümdeki patatesten bir kendime bir Rüzgâr'a yedirirken karşıdan nasıl göründüğümüz umurumda değildi. Yorgundum, açtım ve sevdiğime yanımdayken bile hasrettim. Bir durmak istiyordum artık...

Şöyle hayat etrafımızdan akıp giderken ben sevdiğim adamın kollarında anı yaşamak istiyordum. Aklımda sorular olmadan, ondan bir şeyleri gizlemenin vicdan azabını taşımadan gözlerine doya doya bakmak istiyordum. Çok mu şey istiyordum?

Belli ki çok fazla şey istiyordum, zira çantamda kıyamet alameti gibi ötmeye başlayan telefonum bunun en büyük kanıtıydı. Elimi kenardaki peçeteyle silip hafifçe Rüzgâr'ın kolunun altından çıkarak telefonu elime aldığımda arayan kişiyi görmemle bir anda elim ayağım buz kesti. Bir anlık panikle ayaklandığımda herkesin şaşkın bakışlarla bana dönmesiyle beceriksizliğime küfrederken yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştirdim. "Şey... Annem... Ben bir bakayım şimdi konuşur da konuşur," diye söylenip Rüzgâr'ın çarttığı kaşlarını hayra yorarak hızlı adımlarla kapıdan çıkıp ön bahçeye doğru ilerledim.

"Melek Hanım?"

Heyecanlı sesim bir anda nasıl da panik olduğumu ele verirken "Zeynep... Abla..." diyen kısık sesi duymamla yüzümü kaplayan tebessümle derin bir soluk bıraktım.

"Umut... Canım nasılsın?" deyip kafenin girişindeki taşlı yolda adımlarken bir yandan da bakışlarımı sanki gizli bir iş çeviriyormuşçasına etrafta gezdiriyordum. Oysaki bu tavrımın beni ne kadar da şüpheli gösterdiğini bir bilseydim kirpiğimi bile kıpırdatmazdım.

"İyiyim," deyip hafifçe öksüren ufaklık endişelenmeme sebep olurken "Birazcık... Hasta oldum sadece," deyip yeniden öksürmeye başladığında boğuk boğuk gelen sesiyle iyiden iyiye huzursuz oldum.

"Annem belki... İşi vardır dedi ama... Ben... Yine de... Aradım... Şey... Bana kızdın mı?" diye kesik kesik konuşurken gelen çekingen sesini duymamla yüzümde şefkatli bir gülümseme doğdu. "Kızmadım bir tanem neden kızayım ki? Unuttun mu biz seninle oyun arkadaşı olduk. Yani

sen ne zaman istersen beni arayabilirsin," dememle kıkırdayıp hafifçe yeniden öksürdüğünde bu hastalığın ciddi bir şey olmaması için içten içe dua ettim.

"Tamam, o zaman... Şey, geçen... Geldiğinde... Birlikte yaptığımız... Yapbozu artık tek başıma da... Yapabiliyorum biliyor musun?" diye gururla söylenmesiyle ses tonundaki sevimliliğine kıkırdarken "Hem abim geldiğinde... Ona yapmayı da... Öğretebilirim artık," demesiyle yüzümdeki gülümseme dondu ve ben boğazıma oturan yumruyla bir an için nefes alamadım.

"Annem konuşacak biraz da... Zeynep Abla... Güle güle," demesiyle "Hoşça kal bir tanem," deyip güçlükle yutkundum. Birkaç saniyenin ardından Melek Hanım'ın sesini duymamla kendime gelirken gözlerimi sıkıntıyla yumup sanki yumruyu dağıtmak istercesine elimle boynumu ovuşturdum.

"Merhaba, Zeynep."

"Merhaba. Nasılsınız?"

"İyiyim. Kusura bakma, Umut çok ısrar etti aramam için... Pek fazla kimseyle iletişimi yok, seni de çok sevdi dilinden düşürmüyor," demesiyle şefkatle gülümsedim. "Ben de onu çok seviyorum. Bazen durup dururken aklıma geliyor, kendini özletmeyi iyi başarıyor," dememle onun da gülümsediğini hissettim sanki.

"Az önce söyledikleri... Kusura bakma, seni zor durumda bıraktığını biliyorum ama anlatmak çok zor," demesiyle çöken omuzlarımla kenardaki kaldırıma çöküp bakışlarımı taş zeminde gezdirdim.

"Anlıyorum... Ama bu şekilde de devam edemeyiz. Umut'a bunu yapmak istemiyorum. Rüzgâr'ı da daha fazla kandırmak istemiyorum. Rüzgâr'la konuşmam gerek, ona anlatmam gerek. Daha fazla buna devam etmek istemiyorum ben... Başkasından duyarsa daha kötü olur."

Söylediklerimin ardından içimi biraz olsun dökmenin rahatlığıyla hafiflerken "Ben... Sadece biraz daha bekle olur mu? Madem öğrenecek o zaman müsaade et benden öğrensin. Lütfen," diyen çaresiz sesini duyduğumda görmese de hafifçe başımı salladım. Haklıydı. Eğer sonunda anlatmaya karar vermişse şimdi konuşmak bana düşmezdi.

"Tamam, nasıl isterseniz. Zaten önemli olan kimden öğrendiği değil, yalnızca gerçekleri öğrenmesi... Bir de ben uygunsanız bugün size gelmek istiyorum. Hem Umut'u da görmüş olurum," dememle, "Sormana bile gerek yok istediğin zaman gelebilirsin," dedi. Hafifçe tebessüm edip "Pekâlâ, o zaman akşama görüşürüz," deyip telefonu kapattım. Birkaç dakika öylece soğuk esintinin altında taş betonda oturmaya devam etsem de Rüzgâr'ı daha fazla meraklandırmamak için ayaklanıp içeri doğru adımladım.

Sıcak mekâna girmemle nasıl da üşüdüğümü hissederken "Bir sorun yok değil mi?" diye endişeyle soran Rüzgâr'a gülümseyip başımı iki yana salladım. Üşüdüğümü hissedip beni sardığında evvela yanaklarım ısınırken utancıma inat ona biraz daha sokularak gülümsedim. Biz kahvelerimizi yudumlamaya devam ederken kafenin kapısından yüzünde alaylı bir gülümsemeyle içeri giren Cemre'yi gördüğümde kendi kendime, "Geç kaldın!" diye homurdandım. O da sanki bana inat yapar gibi tam karşımdaki boş sandalyeyi çekip "Herkese selam," diyerek teklifsizce karşıma kuruldu. O an yüzünde anlam veremediğim bir alay vardı, lakin onun ruh hâline kafa yoramayacak kadar meşguldüm.

Yine de bir arada olduğumuz onca zamandır suratındaki nemrut ifadeyi hiç eksiltmeyen kızın bugün bu kadar neşeli görünmesi garip bir şekilde beni rahatsız ederken kendi kendime omuz silkip umursamamaya çalıştım. Belki de sonunda bir şeylerin farkına varmış, olmayacak duaya âmin demekten vazgeçmişti. Tek temennim böyle olmasıydı.

Biraz daha kafede oturup sonrasında izin günüm de olduğundan evlere dağılmak için ayaklandığımızda Gülce biraz daha burada kalacağını söyleyince Rüzgâr'la arabaya geçip eve doğru yola çıktık. Yol boyu süren sessizliğim Rüzgâr'ı endişelendirmiş olacak ki, "Zeynep'im çok durgunsun, gerçekten bir sorun yok değil mi?" diye sorduğunda başımıza gelen onca şeyden sonra bu şüpheci tavrına şaşırmadım elbette. Yine bir şeyleri ondan gizlediğimi düşünüyor olmalıydı ve en acısı da... Haklıydı.

Zira daha önce de ondan gizli boyumdan büyük işlere kalkışmıştım ve hâlâ o günler için kendini suçladığını biliyordum. Sırf bu yüzden şimdi yine ondan bir şeyler saklamak zorunda olmak gücüme gidiyordu. Ama tıpkı o zaman olduğu gibi bugün de çaresizdim. Tek fark o zaman beni zorlayan Levent Yücesoy'du, şimdiyse vicdanım.

Koltukta hafifçe yan dönüp sevdiğim adama doğru yaklaşarak önce yanağına ardından omzuna bir öpücük bırakıp gülümseyen gözlerimi gözlerine çevirdim. "Bir sorun yok, yorgunum sadece... Birkaç güne bir şeyim kalmaz," dediğimde pekâlâ dercesine başını sallayıp yola devam ettiğinde içten içe ikna olmadığını hissetsem de daha fazla üsteleyip aklını iyice karıştırmak istemediğimden ben de yolun kalanını sessizlikle geçirdim.

Evin önünde durduğumuzda, "Akşam alayım mı seni, biraz deniz havası iyi gelir?" diye tüm yakışıklılığıyla sormasıyla yine boş bulunup panikledim. "Olmaz. Yani şey... Sınav var ya ona çalışırım ben..." diye telaşla konuşmamla hiçbir ısrarda bulunmadan, "Tamam o zaman," dediğinde yanağına bir öpücük bıraktım. "Yarın görüşürüz. Evdekilere selam söyle," deyip hızlıca arabadan indim.

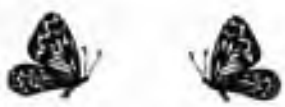
Kızların evde olmamasını fırsat bilip evden çıkmadan önceki iki saatlik zamanımı da salona yaydığım kitapların arasında yarınki sınava hazırlanarak geçirirken saatlerin

nasıl geçtiğinin farkında bile değildim. Vakit akşama döndüğünde hazırlanıp evden çıkarken durağa geldiğim sıra çalmaya başlayan telefonu çantamdan çıkardığımda yüzümün asılmasına mâni olamadım.

"Arama Rüzgâr! Yalan söylemek istemiyorum sana..."

Birkaç saniye öylece ekrana bakıp "Rüzgâr?" diyerek açtığımda sesimin telaşlı çıkmadığını umdum. "Güzelim evde misin?" diyen sesini duymamla bir an için evet diyecek olsam da yoldan geçen arabaların sesini duymuş olabileceğini düşünüp "Hayır, dışarıdayım," diye mırıldandım. Söylediğimle sanki derin bir nefes almış gibi rahatlamış gelen sesi yerimde kıpırdanmama sebep olurken "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda oflamamak için sertçe dudaklarımı kemirdim.

"Şey... Bir yere değil... Markete gidiyorum, birkaç eksik var da... Sen bir şey mi söyleyecektin?" diye söylenmemle, "Yok... Öylesine aramıştım," diyen o garip tınıdaki sesi kulağıma doldu. "Tamam... Görüşürüz o zaman," deyip alelacele telefonu kapatarak kendimi kalkmak üzere olan otobüse son anda attım. Ona yine yalan söylemiş olmanın pişmanlığı yüreğimi ağrıtırken yol boyunca "*Bu son olsun,*" diye durmaksızın tekrar ettim içimden...

Mahalleye geldiğimde durmaksızın yağan yağmurdan mıdır bilmem etrafın sakinliği beni ürkütürken üzerimdeki ıslaklığı hafifçe silkeleyip kapıyı ittirerek kendimi binadan içeri attım. Ortamdaki rutubet kokusu nefes almamı bile zorlaştırırken Umut'un bu kadar hastalanmasında buranın vahametinin de etkisi olduğunu tahmin edebiliyordum. Bağışıklık sistemi zayıf bir çocuk için burada yaşamak tam anlamıyla eziyet olmalıydı.

Çaresizliğin verdiği huzursuzlukla kapıyı tıklatmamda birkaç saniye sonra açıldı. "Hoş geldin Zeynep," diyen kadının içtenliğine tebessüm ederken "Hoş bulduk," deyip ayakkabılarımı çıkararak içeri geçtim. "Keşke bu havada çıkmasaydın kızım. Allah korusun hasta falan olma," diyen Melek Hanım'ın anaç bir tavırla bana kızım demiş olmasın bir an için gülümsememe sebep olurken onca karamsarlığa rağmen geleceğe dair sımsıcak bir umutla doldu içim.

"İyiyim ben merak etmeyin. Umut'u görmek istedim. Hem geçen gün de söz verdim ama gelemedim," derken ona Levent Bey'in rahatsızlığından bahsetsem mi diye bir an için düşündüm ama sonrasında boş yere telaşa kapılmasın diye sessiz kalmaya karar verdim.

Önüme yumuşak bir terlik bırakırken "Sana çok alıştı Umut. Buradaki bir iki komşu dışında pek kimseyi görmediğinden içine kapanık büyüyor. Okulda zaten pek iletişim kuramıyor ama seni nedense hiç garipsemedi," dediğinde şefkatle gülümsedim. O ufaklığı ben de çok fazla seviyordum. Ve en büyük temennim ona da kardeş sevgisini abi ve ablasıyla doyasıya yaşatmaktı. "Çocuklarla aram iyidir benim. Bir gün inşallah kardeşlerim Selim ve Ömer ile de tanıştıracağım Umut'u... Eminim onlarla da çok iyi anlaşacaktır," dediğimde bakışlarını saran sıcaklık ruhumu sardı bir anda. Geleceğe dair tutunacağı bir umuda öyle çok ihtiyacı vardı ki...

Salona geçtiğimizde üzerimdeki ıslak montu çıkarıp yanan sobanın başında buz tutan ellerimi yerimde âdeta zıplayarak ısıtırken zilin çalmasıyla Melek Hanım ayaklandı. "Umut uyuyor, uyanmasa bari. Üst komşu geldi herhalde ben bir bakayım," diyerek telaşla odadan çıktı.

Bir iki dakika öylece cayır cayır yanan sobanın başında miskin bir kedi gibi ısınmayı beklerken dışarıdan bir ses gelmemesiyle istemsiz bir merak kapladı içimi. "Bir şey mi oldu acaba?" diye kendi kendime söylenip salon kapısını

aralamamla kapı girişinde öylece put gibi duran Melek Hanım'ı görmek beni endişelendirirken kapıya doğru iki adım atmamla gördüğüm adam olduğum yerde nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Hayır! Hayır... Şimdi değil... Burada böyle değil... Bu şekilde olmaz.

Bir hayat vardı şimdi karşımda... Bir hiç uğruna yaşanamayan yıllar vardı. Bir annenin çaresiz gözyaşları, bir çocuğun nefretini katık ettiği hasreti vardı. Bir aynanın yansıması gibi karşı karşıya duran, birbirine karışan ama hiç kavuşamayan iki çift toprak rengi bakış vardı. Sanki canı çekilmişçesine, soluğu tükenmişçesine nefes alamayan iki beden vardı...

"R...Rüzgâr?"

Rüzgâr gelmişti. Ben onu buraya getirecek cesareti kendimde bir türlü bulamasam da o gelmişti. Buradaydı. Nasıl olduğu önemli değildi. Önemli olan tek şey burada olmasıydı. Yaşanacak her şeye rağmen buradaydı. Umut'un birkaç adım uzağında...

Fütursuzca bir fısıltıyı andıran sesimi duymasıyla donmuşçasına *annesine* bakan gözleri beni bulurken sanki bir rüya aleminden uyanmışçasına irkildi. Bu öyle bir irkilmeydi ki şuursuzca sendelediği an omzu kapının döküntü kıyısına yaslandı. Öyle savunmasız öyle allak bullak duruyordu ki karşımda, onu sarıp sarmalamak istedim.

Ama... Bakışlarında öyle bir şey vardı ki, kılımı bile kıpırdatamıyordum. Öfke değildi bu, nefret değil... Başka bir şey... Hiç bilmediğim, bilmek istemediğim bir şey. Beni deli gibi korkutan bir şey. Yine de öylece duramadım. Dayanamayıp ona doğru iki adım attığım an soğukluğunu tenimde hissettiğim bir rüzgârla hızla arkasını dönüp yeri döven adımlarla uzaklaştı ve ben bir an için ne yapacağımı bilemedim. Onun gitmesiyle yığılırcasına dizlerinin üzerine çöken Melek Hanım'ın boğuk hıçkırıkları aklımı başıma

getirirken hızla yanına eğilip, "Yapmayın Melek Hanım, nefes alın! Lütfen!" diye korkuyla soluduğumda gözyaşlarıyla ıslanan ellerimi kavradı.

"Ona git... Yalnız bırakma Zeynep," diye yalvarırcasına konuştuğunda onu böyle perişan bir hâlde bırakmak içime sinmese de, "Tamam," deyip hızla ayaklandım.

Titreyen ellerimle çamura bulanan botlarımı zar zor ayaklarıma geçirip koşar adım binadan çıkarken üzerimi iyiden iyiye sırılsıklam eden yağmurun altında şuursuzca boş sokakta etrafımda döndüm. Uzaktan bir siluet gibi ilerleyen Rüzgâr'ı görmemle titrek bir nefes alıp boğazım yırtılırcasına, "Rüzgâr!" diye bağırmamla bir an için adımları dursa da, hemen sonra hızla ilerlemeye devam etti. Onun benden gidiyor olmasının korkusuyla titreyen bacaklarıma güç verip sevdiğim adamın uzaklığına doğru koşarken nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Bir an sonra nefes nefese onu yakaladığım an kollarımı ardından bedenine dolayıp başımı sırtına yasladım. "Dinle... Lütfen beni dinle!" diye gözyaşlarıyla sayıkladığımda bir an için karnındaki ellerimin üzerine kapanan elleriyle heyecanlandım. Fakat bir an sonra ellerimi iki yana açıp sertçe beni kendinden uzaklaştırmasıyla afallayarak iki adım geriye sendeledim.

İşte o an kalbimi amansız bir korku kapladı. Bir şey oluyordu. Rüzgâr benden kayıp gidiyordu. Sırtını dönmüş yüzünü bile benden esirgeyen adam bana bunu reva görürken hızla silkelenip dağılmayı bir yana bırakarak karşısına geçtim. Yüzüme değil ardımdaki boşluğa gözlerini diken adamın bu hâli beni darmaduman ederken "Rüzgâr," diye çaresizce fısıldayıp ellerimle yüzünü kavradığımda buz tutan avuçlarımda hissettiğim soğuk teniyle ürperdim. Buna da alışık değildim ben. Bu kadar soğuk olmasına da alışık değildim. Yine de ellerimi çekmedim. Bana baksın istedim. Baktı. Ama sanki artık gördüğü ben değildim.

"Beni dinle," deyip yağmur damlalarıyla ıslanan dudaklarımı yalayarak nefes aldım güçlükle. "Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama hiçbiri doğru değil. Ben senden saklamak istemedim. Anlatacaktım ama... Bir sürü şey oldu. Ege'nin kazası sonra babanın rahatsızlığı... Her şey kontrolden çıktı bir anda. Ben... Ben buraya..."

Sözlerim ellerimi sertçe teninden uzaklaştırmasıyla bıçak gibi kesilirken "Rüzgâr!" diye ondan mahrum kalmanın sancısıyla acıyla fısıldadığımda iki adım uzaklaştı benden. *Gitme. Benden gitme adam...* Ellerini sanki kökünden koparıp atmak istercesine ıslak saçlarına daldırıp yaralı bir hayvan gibi acıyla bağırarak boş sokağı inlettiği zaman kalbim karşımda çektiği acıyla iki büklüm olurken ona dokunmak isteyen ellerim havada asılı kaldı.

"Niye? Niye lan niye? Niye?" diye acıyla bağırmasıyla aslında geçmişe olan hesabını sorduğunu anlarken olduğum yerde hıçkırıklarımı susturmak istercesine ellerimi dudaklarıma bastırıp sessizce gözyaşlarımı akıttım.

"Sen?" deyip bana doğru adına nefret demeye korktuğum bir duyguyla baktığında içim çekilirken "Niye buradasın? Neden buradasın Zeynep?" diye öfkeyle soluduğunda ona doğru bir adım attım. Fakat, "Ben... Senin için... Senin için geldim Rüzgâr. Anneni..." dediğim an sertçe kollarımı kavrayıp yüzüme doğru, "Sana ne!" diye âdeta sokağı inletircesine haykırdığında afalladım.

"R...Rüzgâr?"

"Kim dedi sana bul onu diye ha, kim dedi? Kim istedi onu görmeyi? Kim istedi defolup gitmesinin hesabını sormayı ha kim? Gitti işte lan gitti! Gitti ve bitti! Nedenlerin ne önemi var? Ben bilmiyor muyum bulmayı? Ben bilmiyor muyum bir tarafı hep eksik kalan çocukluğumun hesabını sormayı? Sana ne! Sana ne! Sana ne!" diye öfkeyle bağırdığında söyledikleri kalbimin üzerine tonlarca ağırlık gibi çökse de dayanmaya çalıştım.

Sana ne, ha? Sana ne? Ne demek sana ne?

Ne kadar da kolaydı bir anda kapı dışarı edilmek! Ne kadar da kolaydı bir anda ev bildiğine el olmak!

Engel olamadığım bir hayal kırıklığıyla gözlerinin içine bakıp "Ne dersen de ama senin içindi," dediğimde kavradığı kollarımı sertçe uzaklaştırıp yine iki adım sendelememe sebep oldu. Bana dokunmaya bile kıyamayan adamın deminden beri bana hoyratça davranışları engel olamadığım bir kalp ağrısına beni mecbur bırakırken "Bıktım artık bundan!" diye bağırıp buzdan bakışlarını gözlerime mühürledi. Gelecek olanların korkusuyla bedenim yağmur altında sıtmaya tutulmuşçasına titrerken duyduğum her bir sözle kalbimin kırıkları ufalıp etrafa saçıldı.

"Yine bana yalan söyledin! Yine arkamdan iş çevirdin!" dediğinde acıya bulanmış bir telaşla başımı iki yana salladım. "Hayır... Hayır!" desem de umursamadan devam etti bıçaktan keskin sözlerine.

"Kime güvensem hep hayal kırıklığına uğradım. Kimseye güvenim kalmamışken sana güvendim ben. Ama sen de... Sen de onlar gibisin... Sen de benim güvenimi elinde oyuncak ettin. Niye Zeynep? Niye? Çok sevdim diye mi?"

Karşımda acı çekercesine dile getirdikleri sesli hıçkırıklarımı gözyaşlarıma katarken dilim tutulmuşçasına tek kelam edemedim. Yüzünü sırılsıklam eden sadece yağmur damlaları mıydı yoksa yağmur bugün de sevdiğim adamın acı dolu yaşlarını gizleyen bir sığınak mıydı onu da bilemedim. Ben zaten neyi bilmiştim ki? Her defasında her şeyi elime yüzüme bulaştırırken neyi doğru yapabilmiştim ki?

"Rüzgâr, yalvarırım böyle söyleme," diyerek acıyla ona doğru bir adım attığım an söylediği tek bir cümle mıh gibi yerime çakılmama sebep olduğunda bana ilk defa arkasını dönen adamın ardından dizlerimde kalmayan dermanla yerdeki çamura iki büklüm yığıldım.

"Sen benim en büyük yenilgim, en büyük hayal kırıklığım oldun Zeynep."

Onsuz hayatımın özeti gibi bir çamur yığının ortasında, her saniye acıma katılıp beni perişan eden yağmurun altında sevdiğim adamın benden gidişini izlerken sertçe birbirine bastırdığım dudaklarımın arasından adını bile ağzıma alamadım. Karşımda vazgeçişini kalbime akıtan adamın en büyük hayal kırıklığı olduğumu duymak sahip olduğum tüm umutlarımı benden alıp götürürken kaybetmenin o hazin sancısıyla ellerimi kalbime bastırdım. Benden giden adamın arkasından çığlık çığlığa, "Senin içindi... Senin içindi..." diye sayıklayıp inlercesine hıçkıra hıçkıra ağlarken bomboş sokağın ortasında bana kalan tek şey yağmurla ıslanan toprak kokusuydu.

"Gerçek aşk ebedidir, sonsuzdur, özünü hiçbir zaman kaybetmez; daima aynı güçte ve aynı safiyettedir, taşkınlıkları yoktur; saçları beyazlansa bile, kalbi daima gençtir."

Honore de Balzac

BÖLÜM -XVIII-

Aynı Yerden Kırılmak

Yağmura bulanan toprak kokusu aldığım soluğa karışırken tepki veremiyorum. Tenimi ateş misali dağlayan yağmur taneleri durmaksızın bedenimi talan ederken sanki hissedemiyorum. Kalbimi hissedemiyorum.

Göğsümün tam ortasında sıkışıp kalmış bir yumru var, atamıyorum. Nefes alamıyorum. Yüreğimi söküp avuçlarına alan adamın benden vazgeçtiğini kabullenmek istemiyorum. Kötü olan ne varsa bitti derken şimdi bitenin mutluluk olduğuna inanmak istemiyorum. Ben... Sevdiğim adamın gözlerinde yer edinen hayal kırıklığı olmak istemiyorum.

Ben sevdiğim adamı istiyorum. İttiği ellerimi tutmasını istiyorum. Gözlerinde yabancısı olduğum nefreti değil aşkı istiyorum. Buz tutan bedenimi saran sıcaklığını istiyorum. Umudu istiyorum ben Hayali... *Seni istiyorum Rüzgâr. Neredesin?*

"Zeynep! Aman Allahım, kızım ne oldu sana böyle? Şu hâle bak, nasıl da ıslanmışsın! Hadi ayağa kalk güzelim, hadi!" Beni kollarımdan dikkatle kavrayarak ayağa kaldırmaya çalışan Melek Hanım'a ne bedenen ne de ruhen tepki verebilirken sadece boşluğa bakmaya devam ediyordum. Yağmur sanki yeryüzünün tüm kirini yok etmek istercesine

şiddetle üzerimize yağmaya devam ederken tenimin her zerresine kadar sırılsıklam bir hâldeydim.

Rüzgâr gitmişti, ben bitmiştim...

"Hadi Zeynep, hadi güzelim," deyip beni ayağa kaldırarak tüm ağırlığımı üzerine yaslayan kadına ıslak gözlerimle boş boş bakarken onun yaşlı gözleriyle bana hüzünle bakıp "Hep benim yüzümden. Çok özür dilerim kızım," demesine dahi tepki veremiyordum. Karşımdaki kadının nasıl da kendini perişan ettiğini gözlerinden okusam da aklımı Rüzgâr'ın gidişinden alıp ona cevap veremiyordum.

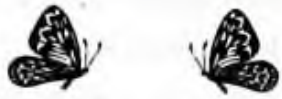
Üzerimize yağmaya devam eden yağmurdan korumak istercesine beni açtığı şemsiyenin altına çeken kadın, "Eve gidelim, biraz ısınırsın," deyip beni eve doğru ilerletmeye başladığında sanki yeni yeni olanları idrak ederken bir refleks gibi kollarımı ondan çekip iki adım geriledim. Başımı iki yana sallayarak "Ben... Benim gitmem lazım. Rüzgâr'ı bulmam lazım..." deyip alelacele arkamı döndüğümde, "Zeynep iyi görünmüyorsun kızım, gel içeri biraz ısın sonra gidersin," diye seslense de dinlemedim.

"Olmaz. Bekleyemem! Hemen onunla konuşmam lazım. Beni dinlemesi lazım," diye söylenip hızlı adımlarla Rüzgâr'ın dakikalar önce gözden kaybolduğu karanlık çökmüş yolda ilerlerken ardımdan seslense de umursamadan koşar adımlarla etrafıma baka baka ilerlemeye devam ettim. Etrafta ona dair bir iz bulamamak ruhumu sıkıştırsa da durup sızlanmanın sırası olmadığını biliyordum. Onu bulmalıydım. Onu bulacaktım.

Telefonumu hızla cebimden çıkararak Rüzgâr'ı aradığımda telefonunun kapalı olduğunu duymak istemsizce paniklememe sebep olsa da sakin olmaya zorladım kendimi. Şarjı bitmiş olabilirdi ya da bir anlık öfkeyle kapatmış olabilirdi. Eninde sonunda açıp bana dönecekti. Hep dönerdi. Dönmese bile biliyorum ki şimdi eve gitmişti ve ben onu orada bulacaktım.

Bu düşüncelerle Rüzgâr'ın evinin yakınlarına giden bir otobüse binip dilimde dua kalbimde amansız bir sızıyla yola devam ederken ne hâlde olduğumun farkında bile değildim. Sanki tüm bedenim uyuşmuş, geriye onun bana bıraktığı o buruk sızıdan başka hissedebileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Nefesim de dermanım da Rüzgâr'dı. Bu saatten sonra onu bulmadan, gözlerine bakmadan, sıcaklığına sığınmadan ben kendimi bulamazdım.

Yarım saat kadar sonra yüzümde heyecanlı bir gülümsemeyle üstümün başımın ne hâlde olduğunu bile umursamadan merdivenleri koşarcasına çıkarken kesilen soluğuma bir an önce kavuşmak için can atıyordum. Bir kat, iki kat, üç kat derken altı katı birden sızlayan bacaklarımı umursamadan çıkıp kendimi Rüzgâr'ın dairesinin önünde bulduğumda içimden taşan bir coşkuyla zili çaldım. Fakat kapının bir türlü açılmaması gülümsememi yavaş yavaş soldururken ısrarla zile basıp kapıya vurmaya devam ettim.

"Rüzgâr! İçerdesin biliyorum, hadi sevgilim. Ben geldim bak! Aç kapıyı da konuşalım. Hadi Rüzgâr, aç artık ne olur seni görmem lazım... Lütfen, bak anlatacağım çok fazla şey var sana... Hadi Rüzgâr, hadi!"

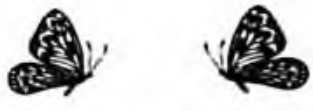
Israrla zili çalışıma ve elimi acıtırcasına kapıyı yumruklayışıma rağmen bir türlü açılmayan kapıyla sahip olduğum tüm umutlar bir bir yok olurken hırsla avuçiçlerimle çelik kapıya vurmaya devam ettim. "Rüzgâr içerdesin değil mi? Bana kızdın biliyorum. O yüzden açmıyorsun kapıyı ama yalvarırım yapma sevgilim. Çok canım yanıyor, sana ihtiyacım var duyuyor musun beni? Lütfen bana bunu yapma. Beni kendinle cezalandırma. Yine gitme Rüzgâr, lütfen gitme!"

Bedenimi de bu amansız kalp ağrısını da taşıyamaz hâlde kapının önünde usulca kayıp dizlerimin üzerine çökerken sırtımı ardımdaki duvara başımı da kapıya yaslayıp gözlerimde bir türlü tükenmeyen yaşlarla çaresizce kapıya vurmaya devam ediyordum.

"Aç hadi! Aç da anlatayım sana her şeyi. Biliyorum, geç kaldım ama kötü bir niyetim yoktu yemin ederim. Ben sadece seni düşündüm. Sen mutlu ol diye boyumdan büyük işlere kalkıştım. Yine her şeyi elime yüzüme bulaştırdım biliyorum ama böyle olsun istemedim. Hani dedin ya *'Bana yine yalan söyledin!'* diye. Sen bana bunu nasıl dedin Rüzgâr? Tamam, şimdi söylemek zorunda kaldım ama geçmişte olanlar benim suçum muydu da bana bunu diyebildin? Ben çok kötü bir şey mi yaptım da beni ardında bırakıp gidebildin? Nasıl gittin Rüzgâr, hani söz vermiştin? Hani istesem de benden gitmezdin? Sen benim tek hayalimken, ben nasıl senin hayal kırıklığın olabildim?"

Ben ne kadar çaresizce vurmaya devam etsem de kalbimin ısrarla reddettiğini aklım acımasızca kabullenmişti. Rüzgâr yoktu. Gitmişti. Üzerimdeki ıslak kıyafetler sanki bir deri gibi her zerremi sarmış, iğne gibi tenime batıyordu. Kaybolan umudumun ardından yüzünü gösteren kaybedişim kalbimdeki ağrıyı her saniye biraz daha fazla sızlatırken ne düşüncelerimi ne de hareketlerimi kontrol edebiliyordum. Bir yerden sonra hissedebildiğim tek şey de bedenimdeki uyuşukluğa karışan kaybedişin sancısıydı.

Sonrası da... Hiçliğin tam ortasıydı.

İnsan bedeni bazı şeylere çabuk alışıyor bazı şeylere ise bir ömür mecbur bırakılmasına rağmen bir türlü alışamıyordu. Benim için alışamadığım şeylerin başında da elbette ki bu mide bulandıran hastane kokusu geliyordu. Gözlerimi

açmama da bir şeyleri duymama da gerek yoktu. Belli ki yine bir hastane odasındaydım ve sağ elimdeki sızıya bakılırsa serumun bitmesini bekliyordum. Ne oldu ne yaşandı da kendimi burada buldum, hatırlayamıyordum bile. Zira gözlerimin önüne gelen tek görüntü Rüzgâr'ın o yağmur altında benden gidişiydi. Rüzgâr? O burada mıydı?

Acıyan boğazımdan tarazlı çıkan sesimle, "Rüzgâr?" diye fısıldayıp birbirine batan göz kapaklarımı heyecanla araladığımda karşıma çıkan Ela'nın uykulu gözleriyle istemsizce hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Başımı diğer tarafa çevirdiğimdeyse odada ikimizden başka kimsenin olmadığını görüp acıyla gözlerimi yumarken "Biraz daha iyi misin?" diye soran Ela'nın şefkat dolu sesiyle bakışlarımı ona çevirip hafifçe başımı aşağı yukarı salladım.

"İyiyim. Ne oldu bana?"

Acıyan boğazım yüzünden güçlükle sorduğumda kenarda duran sürahiden bir bardak su doldurup içmem için dudaklarıma uzattı. Birkaç yudum su biraz olsun rahatlamamı sağlarken "Çok fazla üşütmüşsün. Neredeyse havale geçirecektin gece, ödümü patlattın Zeyno!" diye huysuzca söylendiğinde bakışlarımı buruk bir tebessümle yüzüne çevirdim.

Aklıma yavaş yavaş gelen görüntülerle dün gece beni perişan hâlimle Rüzgâr'ın kapısının önünde bulduklarını anımsarken utancım ayyuka çıktığından geceye dair bir şey sormadım. O sıra kapıyı tıklatarak odaya giren Güney, "Uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun Zeynep?" diye bir abi şefkatiyle sorup tebessüm ettiğinde ona da burukça tebessüm ettim.

"İyiyim. Kusura bakma seni de uğraştırdım gece gece," dediğimde her neyse dercesine elini sallayıp omuz silkerek serumumu kontrol etti. "Serum da bitmiş. İyiysen artık çıkabiliriz. Hastanede olmaktan hoşlanmadığını biliyorum,"

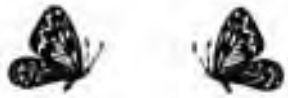
dediğinde minnetle başımı sallarken "Siz hazırlanın, ben kapıdayım," deyip odadan çıktı. Ela'nın yardımıyla yatakta doğrulup üzerimde dünkü kıyafetlerimin değil de açık pembe bir hastane kıyafetinin olduğunu fark edince asık yüzümle ne giyeceğimi düşündüm. O sırada Ela kenarda duran poşeti yatağın üzerine boşaltıp içinden bir kazakla eşofman altı çıkardığındaysa rahatladım.

Sanki tüm kemiklerim kırılmış gibi her bir zerrem sızlarken iki parça kıyafeti bile üzerime Ela'nın yardımıyla zar zor geçirdim. Ela'nın yüzündeki yorgun ama fazlasıyla meraklı ifadeden neler olduğunu deli gibi merak ettiğini az çok anlasam da kendi merakım ondan önce geliyordu.

"İkinizden başka kimse var mıydı?" diye sorduğumda gözlerini kaçırması bile soruma yeterli cevabı verse de etraftaki dağınıklığı beceriksizce toparlama gayretiyle yüzüme bakmadan soruma cevap verdi.

"Sadece biz... Bir de Gülce'nin haberi var ama bu sabah sınavınız var diye onu evde bıraktım. O da çok merak etti seni," demesiyle boğazımı acıtan bir şekilde güçlükle yutkunurken dayanamayıp "Rüzgâr?" dediğimde yine inatla kaçırdı gözlerini gözlerimden.

"O, şey... Güney aradı ama telefonu kapalıydı. Ulaşamadık," dediğinde buruk bir tebessümle başımı salladım. "Dün ne oldu Zeynep? İkinize de bir türlü ulaşamayınca oraya gelmeyi akıl edebildik. Daha da gelmesek neler olurdu, düşünmek bile istemiyorum. Neden Rüzgâr'ın kapısında o hâldeydin sen?" diye çattığı kaşlarıyla endişeyle sorduğunda yatağın kenarından tutunarak ayaklandım. "Sonra Ela. Şimdi sadece eve gitmek istiyorum," dememle itiraz edecek gibi olsa da bitkin hâlime dayanamayıp uzatmadığında koluma girerek yürümeme yardımcı oldu. Bana cevabını bilmediğim soruları sordukça verecek bir cevabım olmayacaktı.

Güney'in bizi eve bırakmasıyla güç bela sıcak bir banyo yapıp tükenmiş bedenimi yatağa bıraktığımda uyku o an için sorulardan ve gerçeklerden kaçabileceğim tek sığınağımdı.

Tüm bir günü vücudumdaki sızılarla uyuyarak geçirirken vücudumdaki halsizlikten düşüncelerimi dahi kafama takamaz hâldeydim. Tahmin ettiğimden çok daha fena üşütmüş olmalıydım ve gün boyunca bir yükselip bir düşen ateşim de bunun en büyük kanıtıydı. İçmek zorunda kaldığım ilaçlarla ne kadar midem bulanırsa bulansın zaman geçtikçe kendimi biraz daha iyi hissettiğimi inkâr edemezdim. Ertesi sabah daha parlak bir güne gözlerimi araladığımda başucumda şefkatle bana gülümseyerek saçlarımı okşayan Gülce'yi bulmak gülümsememe sebep olurken "Günaydın," deyip usulca yatakta doğruldum.

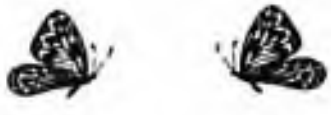
"Günaydın. Nasıl oldun?" diye sorduğunda ağzımdaki ilaç tadı yüzümü buruşturmama sebep olsa da "Daha iyiyim," deyip fazlasıyla terlememe sebep olan yorganı üzerimden sıyırıp ayaklandım. "Kahvaltı hazır, hadi yüzünü yıka da bir şeyler ye. Dün akşam da uyandıramadık seni açsındır," dediğinde başımı sallayıp banyoya geçtim. Yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa adımladım. İkisinin de benim için ne kadar endişelendikleri gözlerinden okunurken daha iyi olduğuma ikna olmaları için elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

Kısa süren kahvaltı faslında dün kaçırdığım sınav aklıma düştüğünde buğulanan gözlerimle, "Sınavı ne yapacağım şimdi ben?" diye hüzünle mırıldanırken Gülce içimi rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Dün Güney hastanedeyken rapor da almış senin için. Birlikte hocayla da konuştuk, telafi sınavına girebileceksin," dediğinde sanki uzun zaman sonra yeniden gülümsemişim gibi mutlu

hissettim. Bu sınava girememek demek bursumu tehlikeye atmak demekti. "Güney'e olan borçlarım iyice kabardı," deyip Ela'ya göz kırpıp gülümsediğimde biraz daha rahat bir hâlde kahvaltıya devam ettim.

"Bugünkü sınava girebilecek misin?" diye soran Gülce'ye, "Evet, zaten öğleden sonra, o zamana kadar toparlarım," deyip çayımdan bir yudum daha aldım. Boğazım öyle çok ağrıyordu ki yutkundukça bile gözlerim yaşarıyordu. Yine de toparlanmak adına bir iki lokma bir şey atıştırdıktan sonra daha fazla bir şey sormamaları için, "Ben biraz notlara göz gezdireyim," diyerek ayaklandım ve banyoda ellerimi yıkadıktan sonra odama geçtim. Elime aldığım telefonla masanın başına geçtiğimde sevdiğimden tek bir çağrı dahi görememek gözlerimi akmaya hevesli yaşlarla sızlatsa da ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. Yapmamalıydım. Her şey bitmiş gibi bir anda dibe batmamalıydım. Beklememi istiyorsa bekleyecektim. Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacı varsa, ona istediği zamanı verecektim.

Bana hayallerini bırakıp kendini esirgeyen adamı düşünmek bile kalbimi tarifsiz bir ağrıyla sızlatırken kenarda duran kar küresini elime alıp yatağa uzandım. Uyumak istiyordum. Uyumak ve gözlerimi yeniden açtığımda sevdiğim adamı yanımda bulmak istiyordum. Kokusuna ihtiyacım vardı. Sesine, gülüşüne, tüm benliğine... En çok da beni sevmesine ihtiyacım vardı. Onsuz bu kadar kırık dökükken beni kimsesiz bırakamazdı.

"Zeynep? Hadi uyan," diye yanı başımda fısıldayan sesle yorgun gözlerim usulca aralanırken "Geç mi kaldık?" diye boğazımdaki sızıyla mırıldandım. "Geç kalmadık ama sen gelmek istediğine emin misin Zeynep? İyi görünmüyorsun,"

diye endişeyle soran Gülce'yle yatakta doğrulup "İyiyim ben," diye tarazlı sesimle mırıldanarak ayaklarımı sürüye sürüye dolabın önüne ilerledim.

Üzerimi değiştirip odadan çıktığımda bana hâlâ endişeyle bakan Gülce'yi umursamadan kapıya doğru adımlarken ağrıyan bacaklarım yüzünden ayakta durmakta bile zorlanıyordum. *Allahım bu nasıl bir hastalıktı böyle? Sanki etimden et koparılıyordu her saniye...*

Gülce'nin desteğiyle güç bela okula geldiğimizde attığım her adımda sanki kemiklerim un ufak oluyor ama ben inatla yürümeye devam ediyordum. Sınavın başlamasına biraz daha zaman olduğundan kantine geçtiğimizde gürültü başımı daha da ağrıtırken "Bizimkiler orada," deyip beni çekiştiren Gülce'yle bizim çocukların yanına doğru ilerledim.

"Selam," deyip daha fazla ayakta kalmaya dayanamayarak en yakınımdaki sandalyeyi çekip oturduğumda hemen yanı başımdaki sandalyeye gelip elini alnıma koydu Mert. "Bu ne hâl Zeyna?" diye panikle sorunca omuz silkip hafifçe geriye yaslandım. "İyi görünmüyorsun kurabiye," diyen Ege'ye sorun yok dercesine bir bakış atsam da, "Hastaneye mi gitsek? Güney iyi olduğunu söylemişti ama sen hiç iyi görünmüyorsun," diye endişeyle söylenen Rüya'yla bıkkın bir nefes bıraktım.

"İyiyim ben, sakin olun. Mert sen bana bir çay alır mısın?" dememle Mert hızla satış yapılan bölüme doğru ilerlediğinde, ben de yüzüme hâlâ üç günlük ömrüm kalmış gibi bakmaya devam eden arkadaşlarıma tebessüm ettim.

"İyiyim ben, silin şu yüzünüzdeki ifadeyi," diye eğlenerek söylenip yanıma oturan Gülce'nin omzuna yorgunlukla başımı yasladım. İyi falan değildim ancak kimsenin bunu bilmesi gerekmiyordu.

Biraz sonra Ege'yle Mert'in yanımızdan ayrılmasıyla kızlarla baş başa kalırken "Durum çok mu kötü?" diye soran Rüya'nın ne demek istediğini bakışlarından anladım.

Rüzgâr'ı soruyordu ve ben durumumuzun ne kadar kötü olduğunu gerçekten bilmiyordum.

"Zeynep sormayayım diyorum ama dayanamıyorum vallahi. Kavga mı ettiniz? Sen bu hâldeyken Rüzgâr ölse seni bırakmaz ama şimdi ortada yok?" diye soran Gülce'nin dedikleri de yarama sanki bir avuç tuz basmış gibi hissettirirken "Yalnız kalmaya ihtiyacı olmalı..." diye beceriksizce mırıldandım. Onları mı yoksa kendi aciz kalbimi mi avutmaya çalışıyordum bilmiyorum ama sanırım kimsesiz kaldığımı bu kadar kolay kabullenmek istemiyordum.

"Neden yalnız kalmak istesin ki?" diye yeniden soran Gülce'ye susması için yalvarırcasına bakarken hüzünle gözlerime bakıp, "Özür dilerim seni zorlamak istemedim, ben sadece... Yani biz yine babasıyla mı ilgili diye düşündük ve..." diye endişeyle konuşmaya çalışmasıyla başımı iki yana salladım.

"Hayır. Bu başka bir şey... Ama şimdi konuşmak istemiyorum anlayın olur mu?" dediğimde anlayışla başını sallarken o ana kadar tek kelime etmeden duran Rüya da hafifçe başını sallayıp elimi tutarak samimi bir şekilde tebessüm etti. Sanırım Rüya'yı en çok bu yüzden seviyordum. İstediğimde konuşabileceğim istediğimde de sadece sessizliği paylaşabileceğim kadar özel bir dosttu.

"Belki de suskunluğu söyleyecek bir lafı olmayışındandır?"

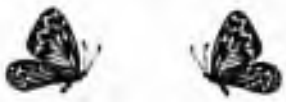
Bir anda sözlerimin üzerine arkamdan gelen alaylı sözlerle gülümsemem buz keserken "Ne diyorsun sen Cemre?" diye kaşlarını çatarak huysuzca söylenen Rüya'yla arkamı dönüp konuşanın kim olduğuna bakmaya dahi gerek görmedim. Her bir zerremin yeterince ağrıması yetmezmiş gibi bir de bu kızın canımı yakmaya çalışan sözlerini umursamayacaktım.

"Bir gün onun arkasını dönüp gittiği yerde kalacağını sana söylemiştim. En azından şimdi kabullen de rahat bırak

artık Rüzgâr'ı!" diyen kızın daha da hırçın çıkan sesinden suskunluğuma karşın öfkelendiğini anlamıştım. Öyle ya, bazen susmak bile tek başına düşmanı alt etmeye yeterdi. Tabii Cemre benim düşmanım olamayacak kadar gereksiz bir detaydı hayatımda, o yüzden de ne söylediğini yine umursamadım.

"Cemre sus artık ne saçmalıyorsun sen?" diye öfkeyle söylenen Rüya'ya, "Boş ver Rüya," diye mırıldanıp ayaklandım. "Hadi Gülce sınava geç kalmayalım," deyip Cemre'yi görmezden gelerek Rüya'ya tebessüm ettim. Arkamı dönmemle yüzümdeki umursamaz ifade tuzla buz olurken bu kızın karşımda bu kadar pervasızca küstahlaşmasına duyduğum öfkeyle çantamın kulpunu sinirle sıktım.

Neredesin Rüzgâr? Neredesin?

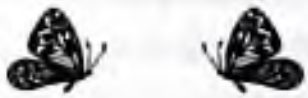

Sınav başlayalı neredeyse yarım saat geçmiş olmasına rağmen önümdeki boş kâğıda tek bir kelime dahi karalayamadığımı fark etmemle umutsuz gözyaşlarım biraz daha çoğalırken beynimi matkapla oyuyormuşçasına çoğalan baş ağrımdan dolayı gözlerimi bile açamaz hâldeydim.

Her saniye daha da kötüye gittiğimi fark ettiğimdeyse daha fazla dayanamayıp çaresizlikle boş kâğıdı elime alarak ayaklandım. Kâğıdımı masaya bıraktığımda bir bana bir de boş kâğıdıma hayretle bakan hocam gözlüklerinin üzerinden, "Bu ne demek oluyor Zeynep? Boş kâğıt vermenin bir hocaya yapılacak en büyük saygısızlık olduğunu bilmiyor musun sen?" diye kısık sesle beni azarladığında yalnızca güçlükle açık tutabildiğim gözlerimle, "Özür dilerim," diyebildim. Gözümden kayan bir damla yaşla az önceki hiddetli ifadesi yerini anaç bir şefkate bırakan kadın, "Sen iyi görünmüyorsun?" dediğinde de bugün ilk kez birine karşı dürüst olmak istedim.

"Değilim. Ben hiç iyi değilim hocam..."

Önce amfiden ardından da ayaklarımı sürüyerek okuldan çıktıktan sonra zorlama adımlarla durağa ulaşabildim. Güçlükle bindiğim otobüsle yarım saat sonra kendimi boş eve attığımda artık ağlamak bile öylesine canımı yakıyordu ki, ağladıkça başımda hissettiğim ağrıdan dolayı daha çok ağlıyordum. Kapı önüne bir yığın gibi bıraktığım çantamla montumun ardından duvara tutunarak odama kadar ilerleyip üzerimi bile değiştiremeden kendimi yatağa bıraktığımda, istediğim tek şey sadece uyumaktı.

"Çok korkuyorum ben Ela, daha ne kadar sürecek bu durum? Ne yaşadıklarını bile bilmeden öylece karşımızda acı çekmesine seyirci kalıyoruz."

"Ne bileyim ben Gülce, senden farklı mıyım sanki? Güney'ler her yere baktılar ama yok işte adam. Ama var ya, bir çıksın ortaya bu saatten sonra kimse alamayacak onu elimden! Adama bak ya! Bu kız ona ne yapmış olabilir de böyle kaybolur ortadan!"

"Of! Ateşi sanki biraz düştü gibi ha, ne dersin?"

"Öyle öyle... Neyse bırakalım, biraz daha uyusun. Hiç olmadı sabaha kucaklayıp götürürüz yine hastaneye."

Bir rüyanın içinde miydim yoksa gerçekliğin kıyılarında mıydım emin olamıyordum bir türlü. Ara sıra tanıdık sesler duysam da bir hayal âleminin içinde tasasızca kaybolurken şimdilik uyanmak istemiyordum. Sakinlik güzeldi. Dayanamadığım o ağrıları artık hissetmemek, beni vazgeçemediğim bir uykuya tutsak etmişti sanki.

Hangi günün hangi saatine gözlerimi araladığımı bilmiyordum ama birbirine yapışan kirpiklerimi araladığımda vücudumun sızılardan arınmış olduğunu hissetmek istemsizce gülümsememe sebep oldu. Uzandığım yerde elimi sanki

emin olmak istercesine alnıma getirdiğimde başımın da artık ağrımadığını anlamak gülümsememi biraz daha genişletirken ellerimle iki yandan destek alarak hafifçe doğruldum.

Saate bakmamla neredeyse bir gündür deliksiz uyuduğumu anlamam afallamama sebep olurken saçlarımı gelişigüzel toparlayıp ayaklandım. İçeri geçmemle beraber kızlar da teyakkuza geçip iki koldan beni kontrol ederlerken hazırladıkları sofraya oturduğumda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Elimi boş karnıma yaslayıp, "Yalnız çok fena açım ben," diye söylendiğimde Ela hemen ayaklandı. "Ee olsun o kadar otuz saattir falan uyuyorsun herhalde," diye söylenerek kâsemi çorbayla doldurduğunda çorbayı iştahla içip karnımı az da olsa doyurdum. O sıra Gülce elinde telefonumla yanıma gelip, "Zeynep dünden beri bir numara devamlı seni aradı ama sen uyanmayınca biz de sessize aldık," deyip telefonu elime verdiğinde arayanın Melek Hanım olduğunu görmek yutkunmama sebep oldu. Ayaklanıp salona geçtim ve soluklanarak numarayı çevirdim.

Birkaç çalışın ardından, "Zeynep? İyi misin kızım?" diyen korku dolu sesi burukça tebessüm etmeme sebep olurken "İyiyim. Kusura bakmayın sizi merakta bırakmak istemezdim," diye cevap verdim. Melek Hanım hüzünle, "Asıl sen benim kusurumu affet kızım hepsi benim hatam. Ben senden gizlemeni istedim olanları ama inan ben de böyle olsun istemedim," dediğinde görmese de başımı sallarken "Sizin suçunuz değil üzmeyin kendinizi," diye mırıldandım. Onun suçu değildi. Belki de gerçekten Rüzgâr'ın dediği gibi sadece benim suçumdu.

"Ben... Ne oldu bilmiyorum, ama eğer elimden bir şey gelecekse..." diyen kadının mahcubiyetine karşı kendimi huzursuz hissederken arkadan gelen Umut'un, "Anne... Neden ağlıyorsun?" deyişiyle boğazımda bir yumru hissettim. Benim bu insanlara bir borcum vardı. Madem her şey

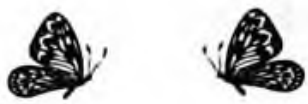
böylesi içinden çıkılmaz bir hâle gelmişti o zaman kendi hislerimi, kırgınlığımı bir yana bırakıp önce bu yanlışı düzeltmek zorundaydım.

"Umut iyi değil mi? O da hastaydı?"

"Sen onu merak etme şimdi çok daha iyi," demesiyle rahatlamış bir soluk bıraktım. "Benim şimdi kapatmam lazım," dediğimde, "Kendine iyi bak kızım," diye bir anne şefkatiyle karşılık vermesiyle hafifçe tebessüm ettim. "Hoşça kalın," diyerek telefonu kapattım.

Telefon elimde arkamı dönmemle bana merakla bakan kızlara karşın yine hiçbir şey yokmuşçasına omuz silksem de endişeli bakışları karşısında omuzlarımı düşürdüm. Onları da daha fazla merakta bırakamazdım.

"Tamam, bir şey var ama benimle değil, Rüzgâr'la ilgili. Biliyorum, ne olup bittiğini anlamadığınızdan endişeleniyorsunuz ama bize biraz daha zaman verin olur mu? Ortada bir sorun var inkâr etmiyorum ama bunu bizim halletmemiz gerekiyor. Ne olacağını bilmiyorum ama söz veriyorum artık kendimi böyle perişan bir hâle sokmayacağım. Anlaştık mı?" dediğimde yine cevapsız kalsalar da iç çekerek bana sarıldılar. "Sen iyi ol da biz başka bir şey istemiyoruz," dediklerinde ben de onlara sarılıp gülümsedim. Onların kardeşliğine sahip olduğum için gerçekten çok şanslıydım.

Yemeğin ardından üzerimde hastalıktan kalma uyuşuklukla koltuğa oturup öylece elimdeki telefona bakarken, asıl şimdi ne yapacağımı düşünüyordum. Rüzgâr hâlâ ortalarda yoktu ve bu bilinmezlik her geçen saniye yanında amansız bir korkuyu da sürüklemeye başlamıştı. Başına bir şey gelmiş olamazdı değil mi?

Bir anda içine düştüğüm panikle elim ayağım buz keserken telefon çalmaya başladığında irkilsem de tanımadığım bir numara olması meraklanmama sebep oldu.

"Alo?"

"Merhaba. Zeynep kızım sen misin?"

"Evet, benim de... Ben sizi tanıyamadım?"

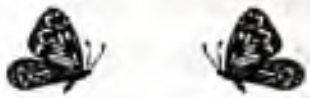
"Kızım, ben Kadir Amcan. Hani Rüzgâr'la benim restorana gelmiştiniz," demesiyle heyecanla yerimden ayaklanıp "Kadir Amca... Kusuruma bakma bir an boş bulundum ben," diye cevap verdim. Kadir Amca, Rüzgâr'ın şu kimselerin bilmediği gizli sırdaşıydı.

"Estağfurullah. Sen şimdi diyeceksin ki bu yaşlı adam beni nereden buldu? Aslında bana gelip derdini açmış adamın işine karışmak âdetim değildir ama ben bu oğlanı kendi evladım yerine koyalı hayli zaman oldu. Seni de gördüm, bildim ben. Sizin aranızdaki bu sevda başkalarının gölgesiyle sarsılamayacak kadar güçlü. Daha önce de yaşadınız bunları ama sevdanız hep galip geldi. Şimdi yine aynı yerden kırılmışsınız ama bunu bir daha yapmayın kızım. Bu hayatta ölümden gayri her şeyin çaresi bulunur."

Kadir Amca'nın söyledikleriyle gözlerim hüzünle buğulanırken yutkunup kalbime yasladım elimi. "Ben... Onun güvenini sarstım ama böyle olsun istemedim," diye güçlükle fısıldadığımda, "Biliyorum," deyip devam etti sözlerine.

"Her ne yaşadıysanız bu size kalsın. Benim sana söyleyeceğim tek şey; aranızdaki bu uzaklığın büyümesine izin verme. Belli ki sen de kırılmışsın ama bu defa kırgınlığını bir kenara bırakıp el uzatan sen ol kızım. Düştüğü çukurdan çıkamayan çaresiz bir çocuk gibi şimdi Rüzgâr. Ne yapacağını ne yöne gideceğini bilemez hâlde. Sen git ona, tek yönü olduğunu sen göster. O senden ne kadar gitse de inan ki sadece sana ihtiyacı var. Siz birbirinizi tamamlıyorsunuz Zeynep, bunu yok yere kaybetmeyin."

Kadir Amca'nın söyledikleri sanki kaybettiğim umudu bana geri vermişçesine beni güçlendirirken "Tamam," dedim heyecanlı bir solukla. "Peki, şimdi senin yanında mı?" diye sorduğumda, "Hayır. Bu sabaha kadar benimleydi ama bu sabah geri döndü. Yanımda olduğu her an olanı biteni değil de sadece seni sayıklayıp durdu Zeynep. Şimdi canının acısı çok taze, o eninde sonunda sana gelecektir ama sen onu bekleme kızım. Çık karşısına..." dediğinde daha fazla bir şey duymama gerek kalmamıştı. Bu Rüzgâr'ın yarasıydı ve nasıl ki bana gelen hep o olduysa, bu defa da ona giden ben olacaktım.

Kızların yanından kaçarcasına ayrılıp yola çıktığımda hastalığın etkisiyle bedenim bitkin olsa da sonunda kapısına kadar geldiğimde heyecandan yüreğim ağzımda atıyor, bana ayakta kalmak için güç veriyordu. Tam elimi zile basacağım sıra son anda vazgeçip anlık gelen bir cesaretle çantamdan anahtarlığımı çıkardım. "Madem bana evinin anahtarını teslim eden sensin, o zaman davetsizce gelişime de katlanmak zorundasın Rüzgâr," diye mırıldanıp kapıyı sessizce açtım. Eve girdiğim an yüzüme vuran kokuyla huzurlu bir gülümseme çehremi sararken kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kapatıp sırtımı ardıma yasladım. Birkaç saniye cesaretimi yeniden toplamak için derin nefesler alırken kulağıma gelen seslerle heyecanım daha da arttı.

Buradaydı.

Heyecanlı adımlarla holden salona doğru ilerlerken ne düşüneceğimi de ne yapacağımı da bilemez hâldeydim. Fakat bir adım sonra hoşnut olmadığım bir başka sesi duymak kaşlarımın çatılmasına sebep olurken vardığım kapı eşiğinde gördüğüm kızla kaskatı kesildim.

Cemre...

Benim bile nerede olduğunu bir başkasından öğrendiğim sevdiğim adamın yanında Cemre'yi görmek yüreğimi kesif bir hayal kırıklığına bürürken ortamdaki sessizliği hırçın yakarışıyla kesen kızın söyledikleri bir mıh gibi göğsümün tam ortasına saplandı.

"Aşkını, güvenini benden başkasının hak etmediğini anlaman için daha ne olması gerekiyor Rüzgâr? Gördün işte arkandan onca iş çevirmiş. Oysa yıllar geçti ama benim hissettiğim hiçbir şey değişmedi. Tıpkı yıllar önce karşında haykırdığım gibi yine söylüyorum. Seni seviyorum! Bir tek ben gerçekten seviyorum seni! Her şeyimle sana teslimim, anla artık!"

Bu kız ne diyordu? Ne biliyordu? Nasıl biliyordu?

Cemre'nin bağıra çağıra söyledikleriyle öylesine ağır bir yükün altında ezilmiştim ki, o an Rüzgâr'ın şaşkınlıkla ayaklanıp, "Ne diyorsun sen Cemre?" diye bağrışına bile bir tepki veremedim. Kulaklarım uğulduyor, midem bulanıyordu. Şu an hissettiğim hayal kırıklığının, kandırılmışlık hissinin hiçbir tutulur yanı yoktu. Ben bu zamana kadar Cemre'nin hislerinin Rüzgâr'dan gizli olduğuna öylesine inanmıştım ki, onu en kötü zamanımızda kendi elleriyle aramıza soktuğunda bile umursamamıştım. Ne kadar aptaldım! En hassas yanım güven demişti ama o da bu gerçeği benden gizlemişti. Cemre'nin kendisini sevdiğini biliyordu ve ben daha evvel ona Cemre'yi sormuşken hiçbir şey söylememişti.

Donup kaldığım eşikte birbirlerine bakan ikiliden gözlerimi alamazken Cemre'nin bir anda Rüzgâr'a doğru yaklaşıp ellerini kavramasıyla kayıp giden ruhumla birlikte elimdeki anahtarlık da parke zemine sertçe düştü. Çıkan sesin ardından bana dönen bakışlarla sertçe yutkunurken kendimi ilk kez bu denli çaresiz hissediyordum.

Cemre'nin anlamsız bir zafer tavrıyla sinsice bana bakmasına daha fazla tahammül edemeyip Rüzgâr'ın bana

yaklaşacağını anladığım an arkamı döndüm. Kapıya doğru attığım her adımın bizi kaçınılmaz sona sürüklediğini bilmek nefes almamı daha da imkânsız kılarken kapı kolunu kavradığım an aklıma düşen gerçekle olduğum yerde duraksadım.

Ne yapıyordum ben? Buraya ne için gelmiştim de şimdi öylece çekip gidiyordum?

Hayallerinden başka hiçbir şeye sahip olmayan küçücük bir çocuğa verdiğim bir söz vardı benim. Aptal gururumun da kendinden başka kimseyi umursamayan şımarık bir kızın yaptıklarının da ne önemi vardı bu söz karşısında? Kimdi ki Cemre? Onun yüzünden Umut'u hayal kırıklığına uğratmaya değer miydi?

Aklıma düşüp kalbimi ağırlığıyla kaplayan düşüncelerle derin bir nefes alırken geldiğim koridoru gerisingeriye öfkeli adımlarla adımladım. Rüzgâr'a bir an bile bakmadan Cemre'ye dönüp kolundan sertçe kavradığım gibi şaşkınlığına aldırmadan çekiştirerek kapıya doğru sürükledim.

Çığlık çığlığa, "Ne yapıyorsun sen... Ah! Bıraksana manyak!" diye bağırarak çırpınmasını umursamazken kolumu kavrayan elle öfke dolu bakışlarımı Rüzgâr'a çevirdim.

"Sakın karışma!"

Bağıra çağıra kapıya geldiğimizde Rüzgâr da peşimizden ne yapacağını bilemiyormuş gibi afallamış bir hâlde geldi. Kapıyı nefes nefese açıp Cemre'yi sertçe evin dışına itip yere düşen çantasını da suratına fırlattım. Elimi tehditkâr bir tavırla yüzüne doğru sallayıp "Seni çok hafife aldım ben Cemre. Benim elini tuttuğum adamı sevmene rağmen aşkına bile saygı duydum. Başka birini kalbine almış bir adamın karşısında bu kadar alçalmayacak kadar onurun var sandım. Ama bil ki sen de beni çok hafife aldın! Ne sandın? Sizi öyle görünce sevdiğim adamın aşkından şüphe edeceğimi mi sandın? Şunu o kalın kafana sok, bizi bizden

başka kimse bitiremez! Sen kimsin ki?" diyerek kapıyı gürültüyle suratına kapattım.

O ana kadar sessizce durup şaşkınlığının ardına gizlemeyi beceremediği aşk dolu bakışlarla bana bakan adamın sevilesi ifadesine kanmadan kapıyı kilitleyip anahtarı elime aldım. Şaşkın bakışları altında yeri döven adımlarla ilerleyip yere düşen diğer anahtarı da elime alarak pencerenin önüne doğru ilerledim. Pencereyi açıp iki anahtarı da karanlık bahçeye doğru bir hışımla fırlattıktan sonra ardımda bana hayretle bakan adama çevirdim öfke dolu bakışlarımı.

Evet, öfkeliydim. Evet, hayal kırıklığını dibine kadar yaşamıştım ve yaşamaya devam ediyordum. Bu acıtan hislerle nasıl baş edeceğimi de bilmiyordum. Ama tüm bunları aramızda sinsi bir yılan gibi gezinen Cemre'nin bilmesi gerekmiyordu. Hiç kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Söylediğim her şeyin sonuna kadar arkasındaydım. Bizi bizden başka kimse yok edemezdi. Yaşanacak bir ömrüm varsa her şeye rağmen hâlâ ve hâlâ sadece onunla olsun istiyordum.

Ama kırgındım. O da kırgındı. Yaralıydım. O da yaralıydı. Ama bir şey daha vardı ki, o vakit gerisinin bir önemi kalmıyordu. Seviyordum. O da seviyordu.

Belki bu defa aynı yerden kırılmıştık ve tek bildiğim kırıldığımız yerden iyileşmek için yine sadece birbirimize ihtiyacımız vardı.

Karşımda aşkı kırgınlığına, hasreti yarasına karışmış hâlde gözlerime bakıp sessizce benden bir şeyler duymayı bekleyen adama doğru iki adım yaklaştım ve bakışlarımı bir girdap gibi kaynayan toprak rengi bakışlarına mühürledim.

"Gördüğün gibi belirsiz bir zaman boyunca bu evde biz bizeyiz. Kaçıp gitmen için ihtiyacın olan anahtarlar da artık olmadığına göre bir süre bana katlanmak zorunda kalacaksın Rüzgâr Yücesoy," dediğimde derin bir solukla dudaklarını araladı. "Tüm bu..." diye konuşacağı sıra elimi dudaklarına yaslayıp kestim sözlerini. Avuçiçime değen

dudaklarının sıcaklığı yüreğimi titretirken elimi usulca indirerek yeniden gözlerine çevirdim mavilerimi.

"Sen konuşma hakkını kaçıp giderek kaybettin. Şimdi ne kadar istemesen de ben konuşacağım sen de dinleyeceksin. Şunu bil ki, burada kendimi affettirmeye falan çalışmayacağım. Çünkü biraz önce seni hayal kırıklığına uğrattığımı söylerken ne hissettiğini çok iyi anladım. En sevdiğin tarafından kandırılmış gibi hissetmenin ne kadar ağır olduğunu az önce duyduklarımla sayenizde ben de anladım. Ben senden öğrendiklerimi sakladım, sense sana ısrarla sormama rağmen o kızın sana olan hislerini bildiğini sakladın. Sana olan duygularını bildiğin hâlde o kızı karşıma çıkardın. Ben kendi yalanlarımda kendimi senin için diye avutsam da şimdi anladım ki hiçbir bahane bu hayal kırıklığını telafi etmiyormuş. Tıpkı senin gibi ben de kendimi kandırılmış hissediyorum," deyip dolan gözlerimi güçlükle açık tutmaya çalışarak yutkundum ve hayatım boyunca asla yapmayacağımı düşündüğüm belki de en zor şeyi yaptım. Titreyen elimle parmağımdaki yüzüğü çıkarıp bakışlarındaki saf acıya yenilmeden sehpanın üzerine bıraktım.

"İkimiz de bu kadar yaralıyken birbirimizi hayal kırıklığına uğratmışken bu yüzüğü takmak istemiyorum. Bu akşam buraya bizi konuşmak için ya da kendimi sana affettirmek için değil sadece verdiğim bir sözü tutmak için geldim Rüzgâr. İster şimdi ister sabah istersen günler sonra hazır olduğunda ben anlatacağım, sen de dinleyeceksin. Sonrası ise senin kararın. O zaman geldiğinde ne yapmak istediğine karar verdiğinde de istersen yine senin yanında olacağım," dediğimde önce kenarda kimsesiz gibi kalan yüzüğe sonra acıyla kıpkırmızı kesilen gözlerinden kayıp kalbime düşen gözyaşıyla gözlerime baktı. "Benden vazgeçiyorsun..." diye çaresiz bakışlarıyla fısıldadığında bir elini kavrayıp kendi kalbimin üzerine yaslarken boşta kalan

elimi de onun adımı mühürlediği kalbinin üzerine yaslayıp gözümden akan tek damla yaşa inat gülümsedim.

"Bu iki kalp aynı ritimde attıkça ben seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. Biliyorum, sen de vazgeçmeyeceksin. Ama bir şey daha var ki, o gün beni ardında bırakıp giden sendin. Evet, ben hatalıydım. Ama sen de her gidişin bir vazgeçiş demek olduğunu unutmamalıydın. Sen gittiğinde ben yapamıyorum Rüzgâr. Karşımıza çıkan bir başka sorunda yine bana bunu yaşatırsan, bununla baş edemem. Ben sana kırıldığımda bile bir adım öteye gidemezken sen kırıldığında beni görmüyorsun. Arkanı dönüp gittiğinde ne hâle geldiğimi bilmiyorsun. Seni bu hayatta her şeyden çok seviyorum. Beni benden çok sevdiğini de biliyorum ama birlikte öğrenmemiz gereken bir şey daha var. Ne olursa olsun ne yaşarsak yaşayalım yan yana durabilmeyi de öğrenmek zorundayız. Ama şimdi değil. Dediğim gibi senden sadece hazır olduğunda beni dinlemeni istiyorum. Ondan sonra hâlâ istersen, sadece bizi konuşuruz."

BÖLÜM -XIX-

Umut Işığı

Duvarda asılı saatten etrafımızı saran sessizliğe yayılan tik tak sesleri bakışlarımı ister istemez o tarafa çevirmeme sebep olurken bacaklarımı kalçalarımın altında toparlayıp koltuğun köşesine biraz daha yaslandım. Sağ elimin parmakları bir refleks misali boynumdaki kelebekle oynarken parmağımda hissedemediğim ağırlığın hüznüyle kelebeğime biraz daha sarıldım.

Yüzük parmağımdaki belli belirsiz izi okşarken bakışlarım tam karşımda duran masanın üzerinde kimsesiz gibi bir başına kalan yüzüğü bulduğunda istemsizce iç çektim ve kollarımı sanki üşümüşçesine birbirine kenetleyip ısınmaya çalıştım.

Ben de ömür boyu bir an olsun onu parmağımdan çıkarmak istemezdim lakin kalbime yaşattığı bu acıyı ona sözlerle anlatamayacağımı da bu gece bir kere daha anlamıştım. Bana yaşattığı acıyı anlaması için aynı acıyı yaşaması gerekiyordu. Vazgeçmenin, ihtimalinin dahi âşık bir kalbi nasıl bir korkuya sürüklediğini anlaması için kalbinin bu korkuyla çarpması gerekiyordu.

Kaç dakika kaç saat geçmişti, bilmiyordum.

Ben söyleyeceğimi söyleyip kendi sessizliğime bürünmüşken Rüzgâr da sözlerimin üzerine tek kelime etmeden

arkasına dönmüş, yapışıp kaldığı sandalyede yüzüme bile bakmıyordu. O an önündeki çizimle uğraşmaya devam ederken anladığım bir şey konuşmak için henüz hazır olmadığıysa, arkasını dönmesinden anladığım şey de kırılmış olduğuydu.

Ömrümün sonuna kadar parmağımdan çıkarmayacağıma söz verdiğim yüzüğü çıkarmam biliyorum ki onu kırmıştı. Bunu gözlerinde görmüştüm ama o da bana başka bir seçenek bırakmamıştı ki! Başka türlü ona sesimi duyuramayacağımı anladığım an mecbur kalmıştım. Çünkü o gittiğinde de ben kırılmıştım. Bu yüzden de kalbimin acı çeken sesini duyması lazımdı. Bana arkasını döndüğü her an bende nasıl da yaşamaktan geriye bir şey bırakmadığını anlaması lazımdı.

Öylece daldığım düşünceler arasında dakikalar Rüzgâr'ın beni yok saymaya devam etmesiyle geçerken daha fazla bu suskunluğa tahammül edemeyeceğimi de biliyordum. Sıkıntıyla oflayıp mutfağa geçtiğimde elime aldığım tepsiyi dolaptaki abur cuburlarla doldururken hiç sevmediği hâlde benim için her daim dolapta bulundurduğu vişne suyunu görmek gülümsememe sebep oldu. *Aşk değil de neydi bu adam?*

Kucakladığım tepsiyle salona adım attığımda o ana kadar kapıyı gözetleyen adamın beni gördüğü an hızla önüne dönmesi kıkırdamama sebep olurken bu tatlılığına dayanamayıp boynuna sarılmamak için kucakladığım tepsiye biraz daha yapıştım. Koltuğa yerleştiğimde televizyonu açıp bir süre kanallar arasında sıkılarak gezinsem de aklıma gelen fikirle sinsice gülümseyip özellikle eski yayınları bulabileceğim kanallarda gezindim. En sonunda tam da aradığımı bulmak sessizce kıkırdamama sebep olurken televizyonun sesini neredeyse sonuna kadar açtığımda ardımda kalan adamın yüzünü deli gibi merak ediyordum.

"Bana bunu yapamazsın *Alfonzo Hoze Carreras Martinez!*"

"Ah! Küçük *Rosalinda*. Seni küçük zavallı *Rosalinda*. Neden anlamak istemiyorsun kuzum, ben sana istediğim her şeyi yapabilirim. Her şeyi..."

Televizyondan odaya yayılan kahkaha attırıcı diyaloglarla arkamdan gelen kâğıt hışırtıları bir anda durdu. Karşımdaki cama yansıyan siluetten Rüzgâr'ın fazlasıyla şaşkın bir hâlde bir bana bir de televizyona inanamıyormuşçasına hayretle baktığını görüyor fakat umursamıyordum. Beni görmezden gelmek öyle kolay değildi!

"Asla! Duydun mu beni *Alfonzo Hoze Carreras Martinez*, asla yapamazsın! *Celeste* ile gecenin bir yarısı mutfakta baş başa çay içip sonra da beni çiçeklerini sulamak için balkonuna davet edemezsin!"

"Ah! Seni küçük budala! Ne çayından bahsediyorsun sen? Benim kalbim yalnız senin için atıyor tatlım. Hadi gel, önce çiçekleri sulayalım ardından da sana pul koleksiyonumu göstereyim."

"Aman Tanrım *Alfonzo Hoze Carreras Martinez*, sen gerçek mi söylüyorsun? Hemen geliyorum. Hemen!"

Alfonzo ile *Rosalinda* pul koleksiyonu arasında mercimeği fırına veredursunlar, bir intikam oyunu uğruna katlandığım bu eziyet mi yoksa mideme indirdiğim koca kâse dolusu cips mi sebep olmuştu bilmiyorum ama bir ara midem neredeyse ağzıma gelmişti. Neyse ki ekranda akan bitiş jeneriği biraz olsun rahatlamamı sağlarken dakikalardır arkamda homurdanarak kalemini masaya vurup duran adamın hâli keyfimi biraz daha yerine getirmişti.

Ardı ardına başlayan iki Brezilya dizisiyle daha tepside duran yiyecekleri fazlaca ses çıkartarak yemeye devam ederken bu sinir bozucu ortamla istediğim tek şey bir tepki vermesiydi. Ben fitili ateşlemiştim lakin bu adam böyle inat etmeye devam ettikçe kendi oyunum her an benim elimde

de patlayabilirdi. Bir ara tepkisizliğine karşın arsızlığı iyice ele alıp dizideki saçma karakterlere laf yetiştirmeye bile başlamıştım ki, bir anda bulanan midemle tepsiyi koltuğa fırlattığım gibi kendimi nasıl banyoya attığımı bilemedim.

Midemde ne varsa klozete boşaltırken bunun biraz da hâlâ kurtulamadığım hastalığımdan kaynaklandığını biliyordum. Öğürmekten gözlerim bayılacakmışım gibi sulanıp kararmaya başlamıştı ki, açılan kapının ardından yanıma çöküp saçlarımı toparlayarak sırtımı sıvazlayan adamla o rezilliğin içinde kendimi de klozete atıp üzerime sifonu çekmek istedim. O an bedenen ne hissettiğim umurumda bile değildi. Rezil olmuştum. Bu rezil anı âşık olduğum adamla paylaştığım gerçeğini fark ettiğim her an midem daha fazla bulanırken kustukça utancımdan ağlayacak hâle gelip daha fazla kusuyordum.

O sefilliğin içinde âdeta can havliyle Rüzgâr'ı itekleyip, "Çık dışarı, Rüzgâr!" diye söylensem de o ısrarla, "Sakin ol," diyerek sırtımı hafifçe okşamaya devam ediyordu. Ve bu yaptığı her neyse bilinçli miydi bilmiyorum ama beni rahatlatıyordu. Artık içimde daha fazla çıkarabileceğim bir şey kalmadığında ben utancımdan ağlamak isterken o belimden kavrayarak beni doğrultup yavaşça lavabonun önüne getirdi. Açtığı soğuk suyla yüzümü yıkayıp ağzımı çalkalatarak biraz olsun kendime gelmemi sağlarken ben utancımdan yüzüne bakamıyordum. O, kenarda duran havluyu alıp yüzümü kurulamaya başladı ve ben o an bakışlarında gördüğüm şefkatle gözlerimin dolmasına engel olamadım.

İşte ben bu adamı seviyordum. Benim sevdiğim adam bana arkasını dönüp giden o yabancı değildi. Benim sevdiğim adam, bana duyduğu aşkı kirpikleri arasında saklayan bu adamdı.

Bir clindeki havluyla yüzümü kurulayıp diğer elini farkında olmadığı her hâlinden belli bir tavırla saçlarımda

gezdiren sevdiğim endişeyle bulanan sesiyle, "Biraz daha iyi misin?" diye sorduğunda her ne kadar saatlerdir aradığım o fırsat ayağıma kadar gelmiş olsa da onunla bu şekilde uğraşmak istemedim. Hafifçe gülümseyip belli belirsiz başımı sallarken yüzümdeki havluyu elimle uzaklaştırdım.

"Doktora gidelim mi? Neden birden böyle oldu?"

"Gerek yok, ilaçlarım zaten yanımda," dediğimde bakışları endişeyle kısılsa da görmezden gelerek banyodan çıktım. İki adım atmamla kolumu yakalayıp "Ne ilacı, neyin var? Bir şey mi oldu?" diye korkuyla sormasıyla bir an endişesine dayanamayacak gibi olsam da bu hâlini yakalamışken bırakmak istemedim.

"Yağmurda fazla ıslandığım için fenalaşmışım. Ateşim çok yükselince de bayılmışım işte, bir gece hastanede kaldım. Önemli bir şey yok, iyiyim," diye söylenip kolumu elinden kurtararak salona doğru adımlarken kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yine iki hızlı adımla önüme geçip hayret dolu bir ifadeyle baktı yüzüme. "Hastanede kaldın! Bayıldın ve önemli bir şeyin yok öyle mi? Ne zaman oldu bu? Benim niye haberim yok?" diye kızgınlıkla, bir o kadar da endişeyle sormasıyla tam da istediğim yere geldiğini anlarken bu defa kırgınlık dolu bakışlarımı gözlerine çevirdim.

"Senin bana arkanı dönüp gittiğin o gece oldu. Ben seni bulmak için sırılsıklam hâlde kapına geldiğimde sana sesimi duyurmak isterken bayılmışım. Eğer aramıza ördüğün o duvarları yıkabilmeye gücüm yetseydi senin de haberin olurdu. Ya da ben seni ararken sen yanında Cemre'yi değil de beni istemiş olsaydın, o gece yanımda olan da sen olurdun."

Kalbimi acıta acıta söylediğim sözlerin ardından daha fazla gözlerine bakmaya dayanamayıp arkamı döndüğüm an bir kere daha kolumdan kavradı. Yaşanan duygu yoğunluğundan mıdır bilinmez buğulanan gözlerimiz birbirlerinde kaybolurken bir şeyleri beynime kazımak istercesine tane tane döküldü kelimeler dudaklarından.

"Beni Cemre'yle vurma! Beni bir başkasıyla vurma Zeynep!" dediğinde ses tonundaki sertlik yutkunmama sebep olurken alnını alnıma yaslayıp devam etti sözlerine. "Başkası olmaz. Bunu aklından bile geçirmiş olamazsın," dediğinde gözlerimi gözlerinden ayıramazken "Bana onu anlatmadın! Yalan söyledin!" diye çaresizce fısıldadığımda iç çekti. Bana bu kadar yakınken ona korkusuzca dokunamamak katlanılamazdı.

"Söylemedim. Ben sana hiç yalan söylemedim," dediğinde sesindeki hayal kırıklığı yüreğime dokunurken bir kere daha pişmanlıkla kavruldum. Ben sana yalan söylemedim ama sen bana yalan söyledin diye bas bas bağıran gözleri yüreğimi yakıyordu.

Bir zaman boyunca kesik soluklarımız birbirine karışırken "Her neyse," deyip yutkunarak başımı iki yana salladım. "Konuşmak istemiyorum," deyip odaya geçeceğim sıra homurdanarak elimi kavrayıp beni salona doğru çekiştirdiğinde, "Ne yapıyorsun?" diye söylenmemi umursamadan beni koltuğa oturtup kendisi de yanı başıma yerleşti.

"Bak..." deyip sakin kalmak istercesine derin bir nefes aldı. "Ben sana senden önce kimseyi sevmedim derken yalan söylemedim. Cemre benim için Rüya'dan farklı değildi hiçbir zaman. Olmadı. Bana hissettikleri... Yıllar önceydi, orada kalmıştı. Sarhoş olduğu bir an ağzından çıkan saçmalıklardı sadece. En azından ben hep öyle sanmıştım. Bugüne kadar da aksini düşündürecek hiçbir şey yapmamıştı. Bilmiyorum, belki de o yaptı ama ben anlamadım, görmedim. Ben sana gelene kadar kalbimi dinlemeyi bile bilmiyordum ki! Yoksa yapar mıydım? Bile bile onun aramızda olmasına izin verir miydim sanıyorsun?" dediğinde yüreğimdeki sıkıntıyla, "O öyle düşünmüyor ama! Hiçbir şeyi geçmişte bırakmamış!" diye huysuzca söylendiğimde gülümseyip başını iki yana salladı.

"O ya da bir başkası ne düşünüyor ne hissediyor bilmiyorum, umurumda da değil. Benim bildiğim tek şey sensin.

Üçüncü bir kişinin gölgesi bizim üzerimize düşemez Zeynep. Ben buna asla izin vermem!" dediğinde dudaklarım engel olamadığım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bir daha bize bunu yaşatmasına izin vermeyeceğim. Bir daha seni üzmesine izin vermeyeceğim," dediğindeyse sanki omuzlarımda taşıdığım yükü atmışçasına rahatlayarak gülümsedim. Her şeye rağmen o demeseydi, ben yine ondan uzak dur diyemezdim. Kıskançlığın beni olmadığım birine dönüştürmesine izin veremezdim ama o söylemişti. Ve ben her bir sözüne tüm kalbimle inanıyordum. Cemre'nin bizim hikâyemizde yeri yoktu artık.

Bir sorunumuzu halletmiş olmanın rahatlığıyla sessizce oturmaya devam etsek de bir diğer sorunumuzun hâlâ yerli yerinde durduğunu hatırladığım an yüzümdeki gülümseme buruklaştı. Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi onun da tebessümü kayboldu. Yine de bu hâlinden korkup vazgeçmek istemedim. Ben onu dinleyip affetmişsem o da beni dinleyip affedecekti. Bu inançla elini tutup, "Rüzgâr. Şimdi de sen beni dinle," dememle bedeninin gerginlikle kasıldığını hissetsem de vazgeçmedim.

Boşta duran elimle de yüzünü kavrayıp şefkatle okşadım. "Anlatmama izin ver," dedığımde kendi içinde yaşadığı kavgayı gözlerinden okurken elimi daha sıkı kavrayıp yüzüne yasladığım elime bir öpücük bıraktığında umutla gülümsedim. Tam dudaklarım heyecanla aralanmıştı ki, onun beklemeden söylediklerıyle umutlarım tuzla buz oldu.

"Bu konu burada kapansın Zeynep. Ne ben bir şey duyayım ne de sen bana bir şey anlat. Öğrenmek istemiyorum. Hiçbir şey umurumda değil. Benim bu hayatta istediğim tek şey sensin. Seni kaybetmekten daha fazla canımı yakacak hiçbir şey yok. Olamaz... Senden istediğim tek şey bana bir kere daha, benim için bile olsa yalan söyleme," deyip ağzımı açmama bile fırsat tanımadan ayaklandı. Ben kısılan bakışlarımla ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken,

masanın üzerinde duran yüzüğü alıp yeniden önümde diz çöktü. "Şimdi her şeyi unutalım ve sadece biz kalalım," deyip yüzüğü parmağıma takmaya yeltendiğinde hiçbir şeyin düşündüğüm kadar kolay olmayacağını anlarken içim yana yana da olsa, "Hayır," deyip başımı iki yana sallayarak elimi ellerinden çektiğimde gülüşü soldu.

Hayal kırıklığıyla, "Zeynep?" dediğinde omuzlarımda bir vicdan borcu gibi taşıdığım yükün ağırlığıyla gözlerim dolarken "Ben seni dinledim, sana inandım. Şimdi sen de beni dinle," dediğimde huysuzca kaşlarını çattı. "İkisi aynı şey değil!" demesiyle ben de öfkeme yenilip kaşlarımı çattım.

"Evet, ikisi aynı şey değil. Senin sakladığın şey yüzünden ben sinsi bir yılanın içimize kadar sızmasına izin verdim. Benim sakladığım şeyse seni yıllardır içten içe tüketen bir yaraya deva olacak," dememle ayaklanarak öfkeyle gözlerime baktı. "İstemiyorum diyorum nesini anlamıyorsun? Ne duyarsam duyayım bana giden onca zamanı geri vermeyecek! Ben artık geçmişi değil sadece geleceğimi düşünmek istiyorum. Bırak artık bu işin peşini ve tak şu lanet olası yüzüğü parmağına!" diye bağırmasıyla ben de öfkeyle ayaklanıp karşısına dikildim.

"Takmayacağım tamam mı? Takmayacağım işte! Ben seni nasıl dinlediysem sen de beni öyle dinleyeceksin! Ben bildiklerimi ardımda bırakıp hiçbir şey olmamış gibi önüme bakamam Rüzgâr. Ben bir söz verdim ve o sözü tutmadan seninle gelecek hayalleri kuramam artık. Ne zaman beni dinlersin o zaman gelir yüzüğü parmağıma takarsın," diye inatla burnumun dikine gitmemle ateş saçan bakışlarıyla ellerini hırsla iki yanında yumruk yaptı. "İyi! Ne hâlin varsa gör o zaman!" diye öfkeyle bağırıp yüzüğü sertçe sehpaya bırakarak arkasını dönüp gittiğinde gözlerim dehşetle irileşirken hırsla ayaklarımı yere vurup elime aldığım yastığı arkasından fırlattım.

"Asıl sen ne hâlin varsa gör! O inadını bırakıp paşa paşa geri döndüğünde bak bakalım görecek miyim seni! Duydun mu? Hah! Şuna bak bir de kapıları çarpıyor! Uyuz!"

Yerimde tepine tepine hırsla söylenirken dayanamayarak peşinden odasına doğru ilerledim. Bir anda açtığım kapıyla neyse ki uygunsuz bir görüntüyle karşılaşmamanın rahatlığıyla sinirle gözlerine bakıp ağzımı bile açmadan duvara yaslı geniş dolabın kapağını araladım. Buraya benim için bıraktığı pijamaları görmek yine gülümsememe sebep olurken hemen onları alıp aynı ateş saçan bakışlarla arkamı dönerek kapıya doğru ilerledim.

"Ayrıca... Bu kapı öyle değil böyle çarpılır!" diye çemkirerek kapıyı menteşelerinden sökercesine sertçe çekip kendimi banyoya attım. Üzerimi değiştirip salona geçtiğimde tüm gün yaşananların yorgunluğu âdeta paçalarımdan akarken koltuğa uzandığım an gözlerim çoktan yakalanan bir suçlu misali ellerini kaldırıp karanlığa teslim olmuştu bile.

Yattığım yerde hafifçe dönerken terlediğimi hissederek üzerimdeki battaniyeyi ittirdim. Yüzümü yumuşak yastığa biraz daha yasladığımda, burnuma dolan yağmur kokusuyla gülümsedim. Yastığa kollarımla biraz daha sarılırken istemsizce bir şeylerin yanlış olduğu hissine kapıldığımda gözlerimi usulca araladım. Koltukta değil de geniş bir yatakta olduğumu anladığım an telaşla yerimde sıçrarken dağılan saçlarımı toparlayıp üzerime örtülen yorganı iterek ayaklandım.

Yeni doğan gün ışığında şaşkın bir hâlde odadan çıkıp salona geldiğimdeyse gördüğüm manzarayla gülümsememe engel olamadım. Rüzgâr, koltuğa iri cüssesinin ancak yarısını sığdırabilmiş hâliyle perişan bir hâlde derin bir uykunun kollarındaydı. Yere düşen pikeyi fark etmemle parmak

uçlarımda sessizce yanına adımlayıp pikeyi yerden alarak üzerine örttüğümde kalbimin aşkla çarpmasına mâni olamadım. Kalbini sevdiğim adam küskünlüğüne rağmen yine bana kıyamamıştı.

Dayanamayarak saçlarına dudaklarımı bastırıp uyanmasından korkarak salondan çıktığımda önce banyoya uğradım. Ardından da mutfağa geçip yaşadığım mutlulukla güzel bir kahvaltı hazırlamaya giriştim. Ne kadar kâğıt üzerinde küs olsak bile bu jestine bir karşılık vermek hatta artık bu saçma sapan küskünlüğü bitirmek istiyordum. Bir saatin sonunda hazırladığım masayı gururla seyrederken mutfağa giren adamla gülümseyip bir şey söylemeye gerek duymadan çayları doldurdum. Ben kendi tabağımın başına geçip onun bardağını da diğer tabağın yanına bırakırken dolaptan çıkardığı süt ve alt raftan aldığı gevrekle ne yaptığını anlayamasam da kaşlarımın çatılmasına mâni olamadım.

"Yani aynen devam diyorsun?" dememle bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirdi.

"Anlamadım?"

"Bu kadar şey hazırladığımı gördüğün hâlde umursamayıp geçtiğine göre değişen bir şey yok anlaşılan diyorum," dememle umursamazca omuz silkti. "Ben dün akşam söyleyeceğimi söyledim. Kabul edersen ben buradayım," dediğinde de huysuzca gözlerimi kısıp çatalıma taktığım patatesi hırsla ağzıma teptim.

"Biliyor musun anneannemin güzel bir lafı var: '*İnadım inat kuyruğum iki kanat,*' der senin gibilere... Şimdi sana gevreğinle ve kanatlarınla mutluluklar," deyip önümde duran ne varsa ballandıra ballandıra yemeye başladım. Homurdanarak mutfaktan çıkmasıyla lokma boğazımda kalırken "Zıkkım ye uyuzların efendisi! Sana kahvaltı hazırlayanda kabahat!" diye söylenip hırsla yemeye devam ettim.

Büyük umutlarla başladığım gün tam bir fiyaskoyla devam ederken Rüzgâr'ı çıldırtacağım diye neredeyse kendimi

pencereden aşağı atacak hâle gelmiştim ama beyefendi Nuh demiş peygamber dememişti. Sanki dün gece beni kucaklayıp odasına taşıyan kendisi değilmiş gibi hâlâ aynı suratsızlıkla beni yok saymaya devam ediyordu. Aklı sıra beni caydıracağını zannediyordu ama daha çok beklerdi. Gerçi benim de bu gidişle daha çok bekleyeceğim kesindi. Zira gün boyu mutfakta hazırlayıp kokusunu eve yaymadığım yemek, televizyonda izlemediğim Brezilya dizisi hatta ve hatta evde elektrik süpürgesini gezdirmediğim oda kalmamıştı ama homurtuları dışında adamdan bir tepki alamamıştım.

Vakit neredeyse akşama vardığındaysa direncim iyice kırılmış umutlarım kaybolmaya başlamıştı. Zaten hastaydım, bu gidişle yıllar sonra üzüntüden ince hastalığa yakalanan ilk insan olarak da tıp tarihine geçecektim.

Dalıp gittiğim düşünceler arasında Rüzgâr'a, Cemre'ye, en çok da bir türlü yolunda gitmeyen talihime söylene söylene mutfakta volta atmaya devam ederken çalan telefonumla irkilip düşüncelerden sıyrılarak telefonu masadan aldım. Arayanın annem olduğunu gördüğümde de telaşlanmama mâni olamadım. *Burada olduğumu anlamış olamazdı değil mi? Yok artık!*

"Annem?"

"Zeynep'im, nasılsın yavrum?" diyen şefkat dolu sesiyle gülümsedim. "İyiyim annem sen nasılsın?" diye sorduktan sonra geçen on dakika boyunca da hay sormaz olaydım diye kendi kendime homurdandım. Zira annem mahallenin muhtarı gibi mahallede olan biten ne varsa anlatmaya başlamış, bir ara kulaklarımdan duman çıkacak diye korkmuştum. Bir yerden sonra ben dinlemeyi bırakmış camdan dışarıyı seyrederken "Tamam mı kızım?" demesiyle, "Hı?" deyip kendime gelmeye çalıştığımda söylendi.

"Sen beni dinlemiyor musun Zeynep? Diyorum ki baban pazar akşamına biletini aldı. Amcanlar da gelecek ya isteme için tam tarih sordular, ona göre izin alacaklarmış

işten. Dünürler pazara mı gelecekler yoksa hafta içi mi olur, ne konuştunuz?" diye soran annemle bir yumru boğazıma otururken dolan gözlerimi akıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Dünürler mi? Ne diyecektim şimdi ben? Olmayan yüzüğün istemesi mi kalmıştı sanki ortada?

Ne kadar düşünürsem düşüneyim oyalamanın bir faydası olmayacağını anladığımda çaresizce gerçeklere sığındım. Ne olacaksa olacaktı bu saatten sonra...

"Anne... Aslında ben de seninle bunu konuşacaktım. Bizim bu isteme işi... Yani şey oldu ve sanırım. Şey böyle olunca... Yani galiba bu isteme olmayac..."

Bir anda elimden çekilen telefonla şaşkınca arkama döndüğümde ıslak saçlı çatık kaşlı sevdiceğimle göz göze geldim. *Ah, nasıl da tatlıydı!*

Fakat onun telefonu kapatıp kızgınlıkla masaya bırakmasıyla şaşkınlığımdan sıyrılıp "Ne yapıyorsun sen?" diye söylenerek ben de kaşlarımı çattım.

"Asıl sen ne yapıyorsun Zeynep? Ne söyleyecektin annene?"

"Olanı söyleyecektim. Onları bu şekilde oyalayamam. İsteme olmayacağını bilmeleri lazım," dediğimde sinirle elini ıslak saçları arasından geçirip âdeta yüzüme doğru kükredi.

"O isteme olacak Zeynep! Sen bu anlamsız inadından vazgeçip o yüzüğü parmağına takacaksın ve bu saçma sapan oyun da bitecek. Biz yeniden önümüze bakacağız!" diye her kelimenin üzerine basa basa söylemesiyle yutkundum. "O zaman... Şimdi beni dinleyeceksin?" diye sormamla kaşları çatılırken, "Hayır!" diye diretmesiyle oflayıp küskünce homurdandım.

"Ne inat adamsın Rüzgâr ya ne olur sanki dinlesen? Anlatmam lazım diyorum, bilmen lazım diyorum nesini anlamıyorsun?" diye huysuzca söylenmemle yüzüne şefkatli bir

tebessüm yerleştirip beni hazırlıksız yakalayarak elleriyle belimi sardı.

"Zeynep'im. Sevgilim. Bırak artık bu meseleyi," dediğinde yakınlığının etkisiyle eriyecek hâle gelsem de aklı sıra beni bu şekilde etkileyerek ikna etmeye çalıştığını anladığım an öfkelenip "Hayır!" diyerek kollarını ittirdim ve kapıya doğru adımladım. Salona girerken de "Sakın gece uykumdan faydalanıp beni içeri taşımaya kalkma, fena olur!" diye söylenip elime aldığım pikeyi üzerime örterek huzursuz bir uykuya dalana kadar gözlerimi kapadım. Hayatımda böyle bir inat ne görmüş ne duymuştum.

Saatler sonra daldığım uykudan sıcaktan kuruyan boğazımla uyanırken, gözlerimi ovuşturarak ayaklanıp ayaklarımı sürüyerek mutfağa adımladım. Bir bardak su doldurup içtiğim sıra pencereden dışarıyı seyrederken bir anda ışıkların sönmesiyle irkildim. Panikle yerimde sıçrayıp perdeyi biraz daha aralasam da sanki tüm şehrin elektriği kesilmişçesine karanlığa gömüldüğünü görmek histeri krizine girmişçesine titrememe sebep olurken bu apansız gelen korkuma bir kere daha lanet ettim.

Burnumun ucunu dahi göremediğim zifiri karanlığın ortasında elimdeki bardağı masaya bırakmak isterken bir anda yere düşmesiyle çıkan ses anlık bir çığlık atmama sebep oldu. Korkuma bir de telaş karışınca birden gelen duygu yoğunluğundan gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Saniyeler sonra, "Zeynep?" diye bağıran endişe yüklü sesi duymamla, "Rüzgâr... Çok karanlık!" diye korkuyla bağırdım. "Sakin ol Zeynep'im bak buradayım, geliyorum korkma tamam mı?" dediğinde, "Yerde cam kırıkları var, dikkat et," deyip hıçkırdım. Ellerimle yüzümdeki ıslaklığı silerken, yaklaşan adım seslerinin hemen ardından, "Kıpırdama, ayağına bir

şey batmasın," deyip beni bir anda sıcak kollarının arasına aldı. O an karanlığın içinde bir mum yanmışçasına korkum azalırken kollarımı hızla boynuna dolayıp başımı omzuna yasladım.

"Tamam, geçti. Birazdan jeneratör devreye girer," deyip beni kucağında içeri taşıdığında telefonun ışığını açmasıyla ortam az da olsa aydınlanırken durulan gözyaşlarımla iç çektiğimde telefonu yanımıza bırakıp beni kendine biraz daha çekti. Kokusuyla büyülü bir şekilde sakinleşirken saçlarımı okşayıp minik öpücükler bıraktığında bir kedi misali sıcaklığına biraz daha sokuldum.

"Eskiden karanlıkta kalıp korktuğumda aklıma ilk abim gelirdi, sonra da babam. Şimdi fark ettim de... Artık sen geliyorsun," dediğimde şaşkınlığı saçlarımda hareketsizleşen ellerinden anlaşılırken avucumu kalbinin üzerine yaslayıp devam ettim sözlerime. "Küçüklükten kalan öyle yaşanmış bir travmam yok ama kendimi bildim bileli ne zaman karanlıkta tek başıma kalsam sanki tüm düşünce yetimi kaybetmişçesine paniğe kapılıyorum. Çok eskiden ne zaman elektrikler kesilse gizlice abimin odasına kaçardım. Sonra o gittiğinde..." deyip yanağımdan akan bir damla yaşı parmaklarımla silerek burukça tebessüm ettim. Abimi hatırlamak bu kollardayken bana acı vermiyordu artık. Sadece hasret yayılıyordu kalbime.

"O gittiğinde ne zaman karanlıkta kalsam hep daha çok korktum. Çünkü sığınağım yoktu artık. Bu defa da başka bir ihtimal mümkün değilmiş gibi babama sığındım. Tek başımaysam hep onun gelip beni bulacağını düşündüm. Çünkü abim gelemeyecek kadar uzaktaydı artık..."

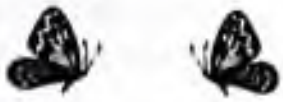
"Zeynep..." diye acı çekercesine fısıldayıp yüzünü saçlarıma gömdüğünde kokusunda huzuru ararcasına iç çektim. "Sonra sen geldin," dediğimde bedenimi saran kolların sahiplenircesine sıkılaşmasıyla gülümsedim.

"Tüm korkularımın karşısına dikildin. Ruhumda eksik kalan ne varsa tamamladın. Ben sana kalbimde bir köşe değil, kalbimi bıraktım. Ne söylersen ona inandım. Gözlerimi kapatıp beni götürdüğün yer her neresiyse sorgulamadan kabullendim. Ben her şeyimle sana teslim oldum Rüzgâr. Sadece... Ben sadece bana yaşattığın bu huzuru biraz olsun sana yaşatmak istedim. Ben sadece senin eksik yanını bulmana yardım etmek istedim. Sadece senin için yaptım Rüzgâr. Sadece senin için..." deyip soluklandığımda saçlarıma bulaşan gözyaşıyla yüreğim titredi.

"Korkuyorum. Öğrenmekten korkuyorum. Affetmekten korkuyorum. Affedememekten korkuyorum. Affedince de affedemeyince de tüm acılarıma ihanet etmekten korkuyorum ben Zeynep. Beklediğim o sebebi duyamamaktan korkuyorum. Haklı bir sebebi varsa da bu kadar geç kalmış olduğumu duymaktan korkuyorum. Ben... Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum."

Öyle acı çeker bir hâli vardı ki, usulca alnımı alnına yasladım. "Sen varsın diye ben hiçbir şeyden korkmuyorum. Şimdi sen de korkma. Nefesim yetene kadar seninleyim. Kalbindeyim. Kalplerimiz atmaya devam ettikçe bu aşk bizi her şeyden koruyacak. Her ne olursa olsun ben hep bir kalp atımı kadar yakınında olacağım Rüzgâr. Bunu sakın aklından çıkarma," deyip gözyaşıyla ıslanan dudaklarımı aşkla, hasretle, en çok da şefkatle dudaklarına bastırdım. Bir mum ışığı misali ortalığı aydınlatan loş ışığın gölgesinde kollarıyla tüm bedenimi sarmasına saçlarına kattığım ellerimle karşılık verirken tüm korkularımdan varlığıyla arındım. Tüm korkularını parmak uçlarımla ruhundan kazıdım. Aldığımız her nefes ettiğimiz yeminlere mühür olurken sevdasında yeniden doğduğum adamın aşkıyla yanıp kül olmaya bir kere daha yemin ettim.

Yeni güne doğan güneş birbirimizden uzakta attığımız korku dolu çığlıklara cehennem olurken, bu sevdayı kalbime işleyen adamın varlığına defalarca kez şükrettim.

Saatler sonra yüzüme düşen saç tutamları, sevdiğim adamın kollarında dalıp gittiğim uykumdan huysuzlanarak uyanmama sebep olurken varlığını ezber ettiğim adamın sıcaklığına biraz daha sokuldum. Sağ elimin üzerinde gezinen parmak uçlarını hissettiğimde uyku mahmurluğuyla gülümserken bakışlarıma değen parmağımdaki parlaklıkla gözlerimin de parlamasına mâni olamadım.

"Bir daha bu yüzüğü parmağından çıkaracaksan önce kalbimi söküp at bir kenara."

"Hile yapıyorsun. Bu şekilde takmış sayılmam. Vazgeçen taraf ben olmayacağım," diye oyunbaz bir tavırla mırıldandığımda derin bir soluk alıp hafifçe saçlarımın arasına bıraktı. "Evet... Çünkü vazgeçen benim," demesiyle gözlerim heyecanla parlarken bakışlarından ruhuma akan teslimiyete dayanamayıp sıkıca sarıldım boynuna. Vazgeçmişti. Beni dinleyecekti sonunda.

"Teşekkür ederim," deyip yanağına minik bir öpücük bırakarak doğrulduğumda, o da hafifçe uzandığı yerden doğrulup sırtını koltuğun arkasına yaslarken tedirgin ama heyecanlı bir şekilde yutkunup bakışlarını bana çevirdi. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kendimi mi yoksa seni mi bu yükten kurtarmaya çalıştığımı da bilmiyorum. Tek bildiğim; seninle olmak istediğim. Madem bu gerçeği unutarak devam edemiyoruz. O zaman anlat. Sonrasında ne olur bilmiyorum ama şimdi seni dinlemek istiyorum," deyip usulca eğilerek alnıma aşk dolu bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde ellerini ellerimin arasına alıp gülümsedim. Her ne kadar anlatacaklarım benim bile kaldırabileceğimden çok fazla olsa da bildiğim tek şey o düştüğünde elini tutabilmek için ayakta kalmam gerektiğiydi.

"Anneni... İlk kez babanın hastanede kaldığı o günlerde gördüm," dediğimde afallamış bakışları daha şimdiden gözlerimi bulurken sakinleşmek istercesine derin bir soluk alıp elleriyle oynayarak anlatmaya devam ettim. "Bir akşam odadan çıkarken gördüm onu. Yanlış odaya giren bir hasta yakını olduğunu söylediğinde pek fazla üstelemedim. Ama garip bir şekilde onda tanıdık gelen bir şeyler var gibiydi. Sonradan anladım ne olduğunu... Gözleri... Aynı seninkiler gibiydi," dediğimde yutkunup bakışlarını kaçırdı. Tebessümle devam ettim anlatmaya.

"Günler sonra seni izlerken yeniden gördüm onu. Paniğe kapıldım önce, korktum. Bir yandan da içimde adını koyamadığım bir şeyler büyüdü. Sonra bir gün size gittiğimizde Zümrüt Teyze bana annenin fotoğrafını gösterdi. Saklamış, belki bir gün görmek istersiniz diye. İşte o an anladım olan biteni. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim önce... Sana söylemek istedim ama kendim bile ne olup bittiğini anlayamazken sana ne anlatacağımı bilemedim. O zaman Eren Abi'den yardım istedim, onu bulması için. Adresini bulduğumda aklımda olan tek şey gidip hesap sormaktı aslında. Kendimi buna öylesine hazırlamıştım ki karşıma hiç ummadığım bir hâlde hiç ummadığım bir hayatın içinde çıkınca yine ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Allak bullak hâldeydim. Ben ailesini başka bir adam için terk eden bir kadın görmeyi beklerken karşıma yaşadığı acıları gözüne perde gibi çeken bir kadın çıktı," dediğimde irkildiğini fark etmemle omzuna bir öpücük bıraktım.

"Yıllardır sizi izliyormuş. Beni bile tanıyordu. Önce konuşmak istemedi ama ben ısrar edince hikâyesini anlattı," deyip anlatacaklarım için güç toplamak istercesine derin bir nefes aldım ve Melek Hanım'ın ailesinin kaybından başlayarak hayatının karardığı o güne kadar olan zamanı anlatmaya başladım.

Bahar'ın kaçırıldığı, o psikopatın yeniden hayatlarına girdiği günü ve en sonunda da Melek Hanım'a yaptığı iğrenç

tehdidi kalbim acıya acıya anlatırken karşımda bedeni duyduklarıyla taş kesen adamın hâli beni korkutsa da duracağım noktayı çoktan geçtiğimi biliyordum artık.

"Ben... Hatırlıyorum o günü... Hayal meyal ama yıllarca kaç kez rüyamda gördüm. Bizim için gitmiş, öyle mi? Bizi kurtarmak için o orospu çocuğuna mecbur kalmış! Allah kahretsin!" diye kükreyip öfkeyle ayaklanarak saçlarını çekiştiren adamın çaresizliği kalbimi acıtırken debelenmesine aldırmayarak kollarımı bedenine sardım. Söylediğim kendime bile saçma gelse de, "Sakin ol... Yalvarırım sakin ol," diye fısıldayarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Bir süre sonra acı çeken hırıltılı solukları durulduğunda biraz olsun sakinleştiğini anladım. "Sonra ne olmuş? O şerefsiz nerede şimdi? Hadi o zaman korktu, peki ya sonra neden çıkmadı ortaya? Niye geri dönmedi bize?" diye acı çekercesine sorduğunda bu kadarıyla bile deliren adama bundan sonrasını nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

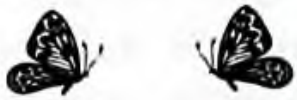
"Zeynep? Sonra ne olmuş?" diye hırçınlıkla sorduğunda, "Tamam," deyip elini tutarak yeniden koltuğa oturmasını sağlayıp ellerimi ellerine kenetledim. Tüm bu olanları kaldıramayıp kendine zarar vermesinden deli gibi korkuyordum. Bunlar bir evlat için çok fazlaydı.

"O zaman sağlıklı düşünemez bir hâldeymiş, Rüzgâr. Babana duyduğu aşk, size olan sevgisi ama en çok da kimsesiz oluşu elini kolunu bağlamış. Ailesini korumaktan başka bir şey düşünememiş. O pislik, babandan ayırdıktan sonra yurt dışına götürmüş anneni. Orada dört yıl bir evin içinde hapis hayatı yaşatmış. Yine de annen hep bir gün size kavuşacağını hayal etmiş ama..." deyip yutkundum. Bunu ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

"Ama ne?" diye korkuyla sormasıyla bakışlarımı gözlerinden kaçırıp kucağıma çevirirken, gözümden akan yaşlara da engel olamıyordum artık.

"Bir gün... O pislik ona zorla..."

"Hayır!" diye bağırıp ellerini ellerimden koparark çıldırmışçasına saçlarını çekiştirdiğinde yarım kalan cümlenin yüreğini parçalayarak tamamlandığını anlamıştım. "Hayır lan hayır! Hayır! Hayır!" diye acı çekercesine bağırmasıyla ağlayarak titreyen bedenine sarıldığımda yüreğinin acısını nasıl dindireceğimi bilmiyordum.

Belki yarım saat belki de daha fazla bir zaman geçmişti. Sevdiğim adam belki de bir evladın yaşayabileceği en büyük acıyla kollarımda sayıklayarak ağlarken onu teselli edecek tek bir söz bulamıyordum. Acısı öylesine derindi ki, gözyaşlarımı gözyaşlarına katıp ona sarılmaktan başka hiçbir şey gelmiyordu elimden. Ağlayışları iç çekişlere döndüğünde başını göğsümden kaldırmadan, "Bu... Bu yüzden mi dönmemiş?" diye sesi titreyerek sorduğunda saçlarına bir öpücük bıraktım ve bundan sonra söyleyeceğim şeyi kaldırabilmesi için dua ederek derin bir soluk aldım. En çok da acısının merhametini kör etmemesini diledim tüm kalbimle.

"İlk defa o zaman ölmek istemiş. Nefes almak için bir sebebi kalmadığına, artık bir kurtuluşu olmadığına inanmış. İnandığı, umut ettiği ne varsa kaybettiğinde de ona nefes alması için bir sebep verilmiş. Bu öyle bir şey ki... Annene hayatta kalması için sebep, bana da tüm bu olanları sana anlatmam için güç verdi," dediğimde afallayan bakışları ıslak gözlerimi bulurken ellerimle şefkatle yanaklarındaki ıslaklığı kurulayıp buruk ama umut dolu bir tebessümle fısıldadım.

Lütfen, sevgilim... Lütfen beni yanıltma!

"Umut... O zifiri karanlığın içinde annen için yanan tek mum tanesi... Senin hiç bilmediğin ama kendini bildi bileli senin yolunu gözleyen bir masum. Umut... Yıllardır seni bekleyen kardeşin Rüzgâr."

BÖLÜM -XX-

Mucizelere İnanma Sebebim

"Aşk, başlı başına bir mucizedir."

Ne de güzel demiş aslında Emile Zola. Günün birinde yıllarca adını bile bilmeden yaşadığın bir adamın hayatının tam ortasına tahtını kurması mucizeden başka ne ile tarif edilebilir? Birini sevmek, aşka düşmek, o aşkla yandıkça küllerinden yeniden doğmak mucize değil de nedir?

Mucizelere her daim inanan biri olduğumu zannederken kalbim aşka düştüğünde anladım. Aslında bu vakte kadar mucize sandığım mümkünlere kandığımı... Bilmezdim, bir gün canımı bir başka canın önüne koyabileceğimi. Bilmezdim, kendimden çok bir başkası için yaşamaya devam edeceğimi. Ben hiç bilmezdim, bir adamı bu kadar çok sevebileceğimi. Hiç bilmezdim, boş kalbimi dolduran aşkın mucizenin ta kendisi olacağını.

Şimdi sarındığım battaniyenin içinde bile ayaza tutulmuşçasına titrememe sebep olan da sadece onun uzaklığı değil miydi zaten? Günlerdir beni sarmalayışından, kokusundan, en çok da o toprak renginin bana bakışından mahrum kalmış olmam değil miydi güneşin bağrında bile yüreğimi üşüten?

Yine de bu defa aramıza giren mesafeler eskisi gibi canımı yakmıyordu. Çünkü bu zoraki ayrılık, ömürlük vuslatın

habercisiydi. Bu ayrılık kalbime ait olan adama bir ömür boyu beni ait kılacak günlerin habercisiydi. Bu ayrılık sonsuza dek sevdiğim adama kavuşmamın habercisiydi.

"Abla! Annem, ablanız hâlâ kalkmadıysa bahçe hortumunu çekin odasına dedi!"

Nefes nefese gülerek odama dalan Selim'le yataktan uçuradım. "Şu kapıyı çalmadan girme demedim mi ben sana!" diye cırlayıp huysuzca kenarda duran yastığı kafasına fırlattım. Son anda sıyrılıp odadan fırladığında yere düşen yastığa gözlerimi devirirken bu evde özlemediğim tek şeyin her sabah horozlarla birlikte kahvaltı yapmak olduğunu düşünüyordum.

Paçaları dizlerime kadar sıyrılan pijamalarımı düzeltme zahmetinde dahi bulunmadan yatağı toparlayıp banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra içeri doğru adımladım. Balkondan gelen neşeli kıkırtılar beni de gülümsetirken çaydanlığı alarak balkona geçtim.

"Günaydın, Güneş familyası," dememle ağızlarına çoktan patates kızartmalarını tepmiş Selim'le Ömer homur homur seslerle başlarını sallarlarken çaydanlığı kenara bırakıp annemin yanındaki sandalyeye kuruldum ve boş bardakları doldurmaya başladım.

"Öğlen oldu, yapılacak onca iş var ama kimsenin kalktığı yok. Sanki beni istemeye geliyorlar," diye söylenen annemle çocuklar gülüşürlerken "İsteme deyip durma şuna Leyla. Altı üstü tanışma!" diye huysuzca homurdanan babam sinirle menemene daldı. O sıra annem sen öyle san dercesine babama bakıp gülerken ben de sessizce kıkırdadım.

İstanbul'dan geleli tam bir hafta olmuştu ve bu bir hafta kelimenin tam anlamıyla olağanüstü hâl havasında geçmişti. Eve ayak bastığım andan itibaren annem tam bir komutan edasıyla hepimizi karşısına almıştı ve o günden beri de canımıza okumaya devam ediyordu. Babama göre hâlâ basit bir tanışma merasimi olan olay annem için neredeyse

bir düğünden farksızdı ve bu tempoya biraz daha devam edersek ortada gelin namına bir şey kalmayacaktı.

"Rüzgâr Abi'yi gerçekten çok özledim."

Ömer'in dudaklarının üzerinde bir bıyık oluşturan sütünü masaya bırakıp tüm masumiyetiyle kurduğu cümle her ne kadar bana iç çektirse de kızarıp bozarmama engel olamadım. Ne kadar aramızdaki her şey ayyuka çıkmış olsa da babamın yanında Rüzgâr'ın adının geçmesi beni hâlâ fazlaca utandırıyordu. Aynı durum babam için de geçerli olacak ki, huysuzca çattığı kaşlarıyla homurdanıp "Hadi soğutmayın önünüzdekileri," diyerek konuyu geçiştirdiğinde Ömer'e çaktırmadan göz kırpıp tabağıma döndüm ben de gülümseyerek.

Buraya geldiğim günden beri beni en çok mutlu eden şey kesinlikle Ömer'in evdeki varlığıydı. Bir vakitler yaşadığı acıların gölgesinde kardeş bildiğim çocuğun bugün resmi kayıtlar önünde de kardeşim olması belki de hayatımdaki en anlamlı değişimdi. Babam bu fikirle karşıma çıktığında sevindiğim kadar Ömer'in ne hissedeceğini bilemediğimden fazlaca tedirgin olsam da buraya gelip onları bir arada gördüğümde ne kadar boş bir endişeye kapıldığımı anlamıştım. Ömer küçücük yaşında yaşamak zorunda kaldığı kimsesizlik yüzünden ailemize öylesine çabuk bağlanmıştı ki, onun bu hâli bizim de tüm tedirginliğimizi yok etmişti.

Hele ki Selim'le olan bağlılıklarını görmek beni çok daha fazla mutlu ediyordu. Hatta annemin anlattığına göre ilk geldiği zamanlarda Selim'in yanındaki odayı Ömer için hazırlamış olsalar da çocuklar birbirlerinden ayrılmak istemeyince büyük odayı ikisi için hazırlamışlar. Annemin dediğine göre Selim, abi rolünü öylesine benimsemiş ki, mahallenin çocuklarına daha ilk günden Ömer'i üzmemeleri için göz dağı bile vermiş. Ne diyebilirim ki, o, babasının oğlu, abisinin kardeşiydi. Sevdiklerini korumak için

her şeye kafa tutacak kadar koca yürekli bir çocuktu. Ve biliyorum ki günün birinde koca yürekli bir adam olacaktı.

Ömer'in annemle babama *anne, baba* olarak seslendiğini duymamsa buraya geldiğimden beri gözlerimin dolduğu hatta mutluluktan ağladığım ikinci andı. Annem bana daha ilk gün "*'Bize nasıl hitap etmek isterse o şekilde seslenebileceğini söyledik. O da bize utanarak anne baba demesinin yanlış bir şey olup olmayacağını sordu Zeynep. Görsen bu iki kelimeyi söylemeye öylesine muhtaç bir hâli vardı ki, her anne baba dediğinde gözlerinde gördüğümüz o parıltıyla babanla ağlayacak hâle geliyorduk. Allah bir evladımızı yanına aldı ama bir başka masumu yıllar sonra bize evlat kıldı,*" dediğinde söylediklerinden sonra saatlerce birbirimize sarılıp ağlamıştık. Bir parçamız hep eksik kalacaktı belki ama Ömer sayesinde eksikliğini bilmediğimiz bir başka yerden tamamlanmıştık.

Kahvaltının ardından annemle ortalığı toparladıktan sonra gelen Ela'yla birlikte kalan eksikler için çarşıya geçtik. Aylar önce bu hazırlıkları Ela için yaptığımızda Rüzgâr'sız kalan yüreğim nasıl mahzunsa, bugün onun için hazırlandığımı bildiğinden yine kelebek gibi kıpır kıpırdı.

Koşturarak geçen saatlerin ardından elimde poşetlerle yorgun argın eve geçtiğimde kimsenin olmadığını fark etmemle çantamı ve kucağımdaki paketleri bir köşeye bırakıp yorgun bedenimi koltuğa öylece bıraktım. Tam o sıra çalmaya başlayan telefonu duymamla heyecanla yerimde sıçrarken pazar yerine dönen çantamdan güç bela çıkardığım telefonun ekranını gördüğümde gülümsedim. Açar açmaz, "Sevgilim," diye iç çekercesine fısıldadığımda, aldığı derin soluk yudum yudum kalbime aktı sanki.

"Zeynep'im."

"Bir aitlik eki de insana ismini daha fazla sevdirebiliyormuş demek ki," diye kıkırdayıp bacaklarımı koltuğun kenarından sallandırırken "Gülüşünden öpmeyi özledim,"

dediğinde heyecandan aldığım nefeste boğulacağımı hissettim bir anda.

"Gülüşümden öpmeni özledim be adam," diye bir cesaretle karşılık vermemle duyduğum sertçe yutkunuşu aramızdaki kilometrelere inat dizlerimi titretti. "Bu birbirimizden ayrı kaldığımız son tatil olacak," diye kararlılıkla buyurduğunda kalbim bir kelebeğin kanadına takılıp çoktan o hayale uçmuştu bile.

Bir an sonra içli bir nefes alıp "Her şey yolunda değil mi?" diye sormamla alıp verdiği derin soluk bile ta oralardan kalbime dokundu. "Sensizlik dışında her şey olması gerektiği gibi," demesiyle böyle güzel seven bir adamın aşkına sahip olabildiğim için bir kere daha şükrettim.

"Sadece bir gün kaldı," dediğimde iç çekti. "Senden kilometrelerce uzakta kokunu duyamadığım, mavilerinde nefes alamadığım, sana dokunamadığım koskoca bir gün daha," diye huysuzca söylendiğinde kaşlarını çattığını tahmin ettiğim hâliyle hayallerime konan tatlılığına kıkırdarken "Ama hâlâ aynı gökyüzünün altındayız," deyip parmaklarımla boynumdaki kelebeğe sarıldım.

"Tam şimdi elini kalbindeki kelebeğin üzerine yasla," dediğimde, "Sen yanımda yokken yeri hep orası zaten," demesiyle kalbim kanatlandı. "Şimdi de her neredeysen gökyüzüne kavuşsun bakışların," deyip gün batımıyla kızıla bürünen manzaraya çevirdim pencereden bakışlarımı.

Özlem kokan bir soluk alıp boğuk bir sesle, "Baktığım yerde misin?" diye fısıldadığında usulca gözlerimi yumup aralayarak yıldızların kendini yavaşça belli etmeye başladığı gökyüzüne gülümserken dudaklarımla kolyemdeki kelebeğe dokunup kalbimden kayıp avuçlarına bıraktığım bir aşkla fısıldadım.

"Baktığın her yerde seninleyim."

Telefonu kapatıp bakışlarımı yeniden gökyüzüne çevirdiğimde aklıma düşen anılarla gülümsemem yavaşça solarken

uzattığım bacaklarımı karnıma doğru çekip kollarımı etrafına sararak başımı dizlerime yasladım. Çaresizlik göğsümün ortasında kabaran bir kirpi gibi varlığını yeniden hissettirdiğinde o günün acısı yine yüreğimde can buldu.

Günler önce Rüzgâr'a tüm gerçekleri anlattığımda öyle canı çekilmişçesine bakmıştı ki gözlerime, sanki ben de ne söylediğimi gerçek anlamda ilk kez o an anlamıştım. Rüzgâr'ın bir kardeşi vardı. Rüzgâr'ın tüm hayatını annesiz geçirmesine sebep olan adamdan bir kardeşi vardı.

O karşımda ruhunu kaybetmiş bakışlarla boşluğa bakar gibi gözlerime bakarken âdeta elim ayağım boşalmış, ne yapacağımı bilememiştim. Sanki o an ben de bu gerçekle ilk kez yüzleşiyormuşçasına şaşkın, bir o kadar afallamış hâldeydim.

Öylece karşımda durmaya devam ederken bir anda ayaklanıp odadan çıktığındaysa bir an için huzur bulan ruhum yeniden korkuya tutsak olmuştu. Ne düşündüğünü ne yapacağını bilememenin paniğiyle hızla ayaklanıp peşinden odadan çıkıp kapı girişine baktığımdaysa gitmediğini görmek kaşlarımın hafifçe çatılmasına sebep olmuştu.

Afallamış bir hâlde evin içinde birkaç adım atmamla önüne vardığım odanın aralık kapısından gördüğüm görüntüyle tuttuğum nefesi usulca bıraksam da sebep olduğum görüntüyle gözlerimden akan yaşlara da engel olamamıştım.

Rüzgâr saklanmaya çalışan küçücük bir çocuk gibi yatağının köşesine sinmiş hâlde yüzünü benden esirgerken bu hâline dolaylı yoldan da olsa sebep olduğumu bilmek kalbimi lime lime etmişti o an. Sevdiğim adam birkaç adım ötemdeydi belki ama benim yanımda acısını yaşayamayacak kadar da uzağımdaydı.

Arkamı dönüp onu istediği gibi tek başına bırakmak istiyordum ama ayaklarım aklımdan bağımsız şekilde hep ona gidiyordu. O gün de olduğu gibi...Dayanamamıştım. Acısını tek başına yaşamasına, dökeceği tek bir damla gözyaşının yastığa bulanıp ziyan olmasına katlanamamıştım. Kovsa da yanında olacaktım. Bugün ve daima...

Ürkek adımlarla yatağa yaklaşıp yanına uzandığımda bana dönmesini beklesem de umduğumu bulamadığım an kalbimin kırıklarına yenilmeyip kollarım yettiğince beline sarıldım. Başımı sırtına yasladığımda cesaretimi ayakta tutan tek şey aldığı derin soluktu. Hiç değilse itmemişti.

O hâlde dakikalarca bekledim. Karnının üzerinde duran elimi tutmasını bekledim. Sessizce akan gözyaşlarını bana duyurmasını bekledim. Kapalı perdenin ardında gizlenen gün belki de akşama döndü ve biz öylece durmaya devam ettik. Telefonlarımız çaldıkça çaldı. Bir yerden sonra kapandıklarında da sessizliğimize dahil olmaya çalışan kimse kalmadı. Yine günün sonunda sadece biz kaldık.

Sonra bir an sarsılan omuzlar saçlarımı savurdu geçti. Duymaktansa bir ömür tüm seslere yasaklı olmayı yeğleyeceğim o ses çalındı kulağıma. Tekrar ve tekrar... Sevdiğim adam ağladı. Sanki geçmişin tüm yarası söküldü yüreğinden. Gözyaşına bile nadiren tanık olduğum adam kollarımın arasında bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Hiçbir şey gelmedi elimden. Yalnızca varlığımı hissetsin diye daha sıkı sarılıp gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarımı sırtına bastırdım. Bekledim. Üzerindeki zırhları yavaş yavaş çıkaran adamın bana tamamen teslim olmasını sabırla bekledim.

Ve sonunda bana geldi. Elleri ellerimi sımsıkı kavrarken bedenini bana çevirip bırakmamaya yemin edercesine bedenimi kolları arasına aldı. Gözyaşlarımız gibi acılarımız da birbirine karışana kadar ağladık. Sızısı dinsin istercesine dudaklarımı kalbinden ayırmadım. Hıçkırıklarım kelebeğin kanatları arasında kaybolurken sevdiğim adamın

teslimiyetine tüm benliğimle ortak oldum. Ve o an bir kere daha anladım.

Bu adam benim eksik olan her yanımdı. Gözyaşlarımın sığınağı, gülüşlerimin sebebi, atan kalbimin soluğuydu. Ama en çok sarıldığımda kalbiyle sağ yanımdaki boşluğu dolduranımdı. İki kalbi yan yana eş kılan bu adam, benim her iki hayatta da sevda bileceğim tek adamdı.

O gece ışıklar söndü, sesler kesildi ama bizim aramızdaki mesafeler biraz olsun büyümedi. Öylece kollarında gerçeklerin ağırlığıyla sızlayan kalbini dinledim. Acısını akıtıp huzura karışmasını bekledim. Çünkü her şeye rağmen gerçek olan huzurdu. Bir ömür bir yalanın eteklerinde savrulmaktansa, en acı olan gerçek dahi kalbe huzuru hissettirirdi. Er ya da geç...

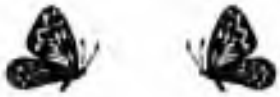
Biliyorum ki bu öğrendikleri çok fazlaydı. Ben olsam ne yapardım diye düşünmeye başladığım an bile nefesim kesilirken en doğrusunun onu beklemek olduğunu biliyordum artık. Bu saatten sonra o nasıl isterse öyle olacaktı.

O sabah kolları arasında uyandığımdaysa anlamıştım, bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını. Bakışlarındaki yorgun sakinlikten anlamıştım, benim aksime hiç uyumadığını lakin bir şeyleri kafasında kabullenmeye başladığını. Bu yüzden de sadece gülümsemiş, bu gülümsemede bulsun istemiştim vereceğim tüm cevapları. Dudaklarımı şefkatle yanağına yaslayıp kokusunu nefes gibi solurken göz göze geldiğimiz an duysun istemiştim diyeceklerimi.

"Sen ne istersen öyle olacak! Neye karar verirsen ver, ben hep yanında olacağım."

Sonra nasıl oldu bilmiyorum ama bir anda kendimizi önce arabada sonra da o sokağın başında bulmuştuk. Evden nasıl çıktığımızı sorgulamamıştım bile, tabii ki yedek bir anahtarı daha vardı. Sessiz ama heyecanla atan kalbimle sevdiğim adamın kalbinde hüküm süren dilemmanın bitmesini sabırla beklerken dakikalar sonra bir yanım

kırılmıştı. Çünkü o sokağın başından bir adım öteye gidememiştik. Ama ne kadar üzülsem de anlamıştım. Hazır değildi. Oraya kadar gittiğine göre bir gün mutlaka hazır olacaktı ama belli ki vakti vardı. O yüzden de bana düşen sadece beklemekti.

Daldığım düşünceler arasından bizimkilerin pazar poşetleriyle kan ter içinde eve girmeleriyle sıyrılırken aklıma gelen şeyle kıkırdamama engel olamadım. Rüzgâr da benim için pazara gider miydi acaba?

Pazar tezgâhının başında domates seçen Rüzgâr'ın görüntüsü aklıma düştüğünde gelen kahkaha atma isteğimi son anda bastırırken daha fazla kendimi ele vermeyip mutfağa geçerek poşetleri yerleştirmeye başladım.

O akşam üzerimizde yorgunluktan kaynaklı olsa gerek tatlı bir sakinlik hâli vardı ailecek. Herkes geç vakitlere kalmadan odalarına geçtiğindeyse yeni güne böylesi bir şamatayla başlayacağımız aklıma bile gelmemişti. Güne horoz seslerinden evvel eve doluşan akrabalarımızın sesiyle uyanmıştık ve akşama kadar o kalabalığın içinde vaktin nasıl geçtiğini de anlayamamıştık. Bir ara bunca insanın düğün var zannederek geldiğini bile düşünmüştüm doğrusu.

Yine de her şeye rağmen tüm sevdiklerim, en kıymetlilerim, en özel anımı paylaşmak için yanımdalardı ve bunun yaşattığı mutluluk tarif edilemezdi.

O gün kalabalığı dayımlarla bölüşerek evlerimizde ağırladık. Yeni doğan günün bana getireceği adam tüm gece gözlerimi dahi kırpmama engel olsa da Rüzgâr'ın karşısına şişmiş gözlerle çıkmak istemediğim için zor da olsa uyumayı başarmıştım. Ertesi sabah çalan alarmı duyduğum ansa bu defa horozları dahi beklemeden yeni güne gözlerimi aralarken ilk yaptığım şey kimse uyanmadan banyoya

geçip gerginliğimi alacak sıcak bir banyo yapmak olmuştu. Üzerimi giyinip mutfağa geçerek kahvaltıyı hazırlamaya başladığımda, biraz sonra esneyerek mutfağa gelen annem çoğunu hazır ettiğim sofraya gururla bakarken kıkırdayıp yanağına hızlı bir öpücük bırakarak odaya geçtim.

Sabah erkenden uçağı inen Gülce de kahvaltının ardından kapımızı çaldığında keyfim daha da yerine gelirken her birimiz payımıza düşen işin ucundan tutup akşam için hazırlanmaya giriştik. Akşam olduğunda tüm kalabalığımızla gelecek olan misafirlerimizi beklerken kalbimin yerinden çıkmaması ve şu gece bitmeden düşüp bayılmamak için dua ediyordum.

Hazırlığım tamamlandığında aynanın karşısında üzerimde bugün için dikilen beyaz elbisemle, ona uygun taba rengi topuklu ayakkabılarımla ve bir şelale misali dalgalarla belime kadar uzanan saçlarımla öylesine farklı ama bir o kadar da bakışlarımla aynıydım ki, doğrusu kendi görüntüm karşısında bile nefesim kesilmişti.

Aşkımızın sembolü kolyem, yüzüğümüz ve saçlarımda Rüzgâr'ın hediye ettiği tokam dışında başka bir şey takmak istemediğimden ilk anda gözüme çarpan onlar oldu. Sevdiğim adama tam bir teslimiyetle bağlanacağım bu gecede fazlalıkların etrafımızda olmasını istememiştim. Rüzgâr belki de ilk kez beni böyle bir hâlde görecekti ve bu nedense kadınlık gururumu fazlasıyla okşuyordu. Onun tenden öte kalbime vurgun olduğunu bilsem de bu gece bana baktıkça aklı başından gitsin istiyordum. Tıpkı onu her gördüğümde benim de yaşadığım gibi.

Biraz sonra Selim'in heyecanla odaya dalıp "Abla geldiler!" diye bağırmasıyla heyecandan sırılsıklam olan ellerimi eteklerime bastırıp tedirginice etrafıma bakınırken odadan çıkan kızların peşi sıra salona doğru adımladım. Kızlar güç vermek istercesine omuzlarımı sıkıp gülümseyerek içeri geçtiklerinde bir süre boyunca kapı eşiğinde nefesimi kontrol

etmeye çalışırken boynumdaki kelebekten güç alarak eşikten içeri adımladım.

İçeride dönen havadan sudan muhabbet benim odaya girişimle bıçak gibi kesilirken bir an için göz göze geldiğim toprak rengi bakışlarla elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim. Takılı kaldığım bakışlardan yanımdan gelen boğaz temizleme sesiyle sıyrılıp titreyen sesimle, "Hoş geldiniz," dedim. Hemen ardından bana sunulan gülümsemeler eşliğinde gerisingeriye kendimi odadan atarken yaşadığım heyecanla kalbimin göğsümden fırlayacağından korktum bir an için. İçeridekilerin yüzlerine bile doğru dürüst bakamamıştım. Lakin sevdiğim adamın esmer tenine tezat siyah takımının içine giydiği beyaz gömleğiyle kusursuzca karşımda olduğunu görmek yine nefesimin kesilmesine sebep olmuştu.

Halamın uyarılarıyla kahveler gelmeden önce gelinlik kızın içeride oturmayacağını bildiğimden şimdi mutfak duvarına dayadığım bardakla salonda gelişen saçma sapan muhabbetleri dinlerken mutfağa giren kızlarla irkilip yerimde sıçradım. O sıra Gülce ve Ela'nın arkasından gelen Rüya'yı görmemle gülümsedim. Hızla sarılıp "İyi ki geldin Rüya," dediğimde elimden tutup beni etrafımda döndürerek "Bir yerde görümcen sayılırım ne de olsa. Bu arada melek gibi olmuşsun Zeynep," dediğinde kıkırdadım.

"Hadi Zeyno, kahvelere başlayalım artık. Vallahi bir kahvehane dolusu insana kahve yapacak gibiyiz zaten," diye söylenen Ela'yı Gülce başıyla onayladı. "Dört cezveyle yaparsak ancak yetişir," deyip hazırladığımız cezvelerin başına geçtiklerinde ben de beyaz elbisemle bir kaza kurşununa kurban gitmemek için tepsileri son kez kontrol ettim. Bizimkilerin kahvelerini kızlar pişirirken Rüzgâr ve ailesinin kahvelerini kendi ellerimle hazırlamak isteyip dikkatle ocağın başına geçtiğimde pişen kahveleri bakır işlemeli fincanlara dikkatle boşaltıp derin bir soluk aldım.

O sıra elinde baharat kutusu ve tuz kabıyla bana sinsice göz kırpan Ela'yla kıkırdadım. "Tamam, ama fazla abartmak yok," deyip kapakları tek tek açarak Rüzgâr'ın kahvesine eklemesini acı dolu bakışlarla izlerken Rüzgâr'ın bu kahveden sonra evden sağ çıkamayacağını düşünmeye başlamıştım.

Son anda Rüya'nın gelip kulağıma fısıldadığı şeye de keyifle başımı sallarken hazırladığımız fincanları tepsiye dizip salona geçtim. Heyecandan düşüp kalmamak için de kimseyle göz göze gelmemeye gayret ettim. Önce büyüklerden başlayıp iki tepsi halinde içeri taşıdığım kahvelerin ardından en son Rüzgâr'a özür dileyen bakışlarla kahvesini uzatırken o sanki ne olup bittiğinin farkında değilmiş gibi hayranlık dolu bakışlarla bana gülümsüyordu. *Ah, zavallı sevgilim benim.*

Kahve servisini tamamladıktan sonra en köşedeki sandalyeye oturup heyecanlı bakışlarla sevdiğim adamı seyrederken bu anı her saniyesiyle aklıma kazımak istercesine gözlerimi ondan ayıramıyordum. Tam kahvesini dudaklarına götüreceği sıra ağzındaki kahveyi öksürerek püskürten Ege'yle tüm bakışlar ona dönerken "Kurabiye! Kahveleri mi karıştırdın kızım ya?" diye hayıflanmasıyla gülümseyip omuz silktim.

"Yok vallahi senin kahveni Rüya hazırlamak istedi," dediğimde şaşkınlık dolu bakışları yanındaki karısını bulurken "Bir tuzlu kahveni içmedim demezsin artık," deyip kıkırdayan Rüya'yla kahkahalar havada uçuştu.

Bu defa aynı tepkiyi bulmayı umarcasına tüm bakışlar Rüzgâr'a dönse de onun yüzünde bir mimik dahi oynatmadan kahveyi bitirip önüne bırakmasıyla ilk dikkatimi çeken babaannemin ve diğer hanımların hoşnut bakışları oldu. Sevdiğim adamsa mahcup bakışlarıma sanki yaşanan tüm bu saçmalıklardan fazlasıyla zevk alıyormuşçasına tebessümle karşılık verdi.

O sıra elindeki boşalan fincanı önüne bırakan Levent Bey söze girdi. "Öncelikle bu güzel olay vesilesiyle sizleri tanımaktan fazlasıyla memnun olduğumu söylemek isterim Ahmet Bey. Sizleri ziyaret ediş sebebimiz de herkesin malumu, evlatlarımızın arkadaşlıklarını ailelerinin de izniyle mutlu bir yuvaya dönüştürmek istemeleri," dediğinde babam her an kalp krizi geçirecekmiş gibi gergin bir hâlde Levent Bey'i dinlerken, ben karşımdaki bu adamın bir zamanlar beni ailemle, sevdiklerimle tehdit eden adam olduğuna inanamıyordum artık.

"Sebebi ziyaretimiz malum Ahmet Bey. Allahın emri peygamberin kavliyle kızınız Zeynep'i oğlum Rüzgâr'a istiyorum," diyen Levent Bey'le yeniden tüm bakışlar babamı bulurken onun gergin bir hâlde bana dönen bakışlarına utancımdan karşılık dahi veremedim. Babam belli ki bu gecenin yalnızca tanışmadan ibaret olacağını düşünüyordu ve bu yüzden de bu isteme olayıyla fazlasıyla gerilmişti. Bir süre boyunca sessizce bekleyen babam ortamdaki gerilimi de hat safhaya taşırken ne göreceğimin korkusuyla Rüzgâr'a dahi bakamıyor, öylece bakışlarımı kucağımda kenetli ellerimden ayıramıyordum.

"Zeynep'i ilk kez kucağıma verdiklerinde anladım ki, kız evlat bir baba için en büyük kalp ağrısıymış. Canını düşünmeden uğruna feda edecek kadar severken onu, bir gün bir adamın gelip yeri geldiğinde onu senden bile fazla seveceğini içten içe hissedermişsin. Kız babası olmak bir gün senden gideceğini bile bile evladına daha sıkı sarılmak, her gün onu daha fazla sevmek demekmiş. Zeynep'i kucağıma verdikleri andan beri en büyük korkum onu benden alıp gidecek adamın kıymetlimin kıymetini bilememesi, onu benim kadar sevememesi oldu bunca zaman. Ama şimdi karşımda dimdik duran bu delikanlıyı daha ilk gördüğüm vakit anladım ki, onu en az benim kadar sevecek biri varmış bu hayatta."

Konuşmaya başladığı andan itibaren yüreğimi kanatlandıran babama mutluluk gözyaşlarıyla baktım. Belki en başta acele ettiğimizi düşünüp itiraz edecek olsa da bakışlarımdan aldığı cevapla huzurla tebessüm edip Levent Bey'e çevirdi bakışlarını.

"O yüzden de kızım önce Allaha sonra da oğlunuza emanettir bundan sonra. Verdim gitti," dediğinde de tutulan soluklar rahatlıkla bırakılırken herkesin bakışlarında hüküm süren saf mutluluktu o saatten sonra.

"Hadi o zaman yüzükleri takalım," diyen Zümrüt Teyze'nin neşeli sesiyle bir anda kendimi ayakta Rüzgâr'la yan yana bulurken yanı başımda hissettiğim sıcaklığından dolayı tüm bedenim alev almak üzereydi. Ela'nın elinde tepsiyle yanımıza gelmesiyle en büyüğümüz olan dedem hayırdualarıyla ve nasihatleriyle yüzüklerimizi parmaklarımıza takarken bu günüme gelmeme sebep olan her anıma tekrar tekrar şükrettim. Çünkü biliyorum ki sadece mutluluklarımız değil çektiğimiz acılar da verdiğimiz sınavlar da bu anımızın mihenk taşlarıydı.

Çekilen fotoğraflarla akşam daha da keyifli bir hâle gelmişken, "Hazır bir aradayken nişan, düğün zamanlarını da konuşalım isterseniz," diyen Levent Bey'le içtiğim su boğazımda kaldı. "En münasibi bu yaz nişan, Zeynep'in okulu bittikten sonra da düğün yapmaktır," diyen babamla bu defa da Rüzgâr'ın içtiği yudumlar boğazına dizilmiş olacak ki zavallım öksürmekten ruhunu teslim edecekti neredeyse.

Rüzgâr her an beni tutup kaçıracakmış gibi kararlı bir ifadeyle babasına baktığında Levent Bey de ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir oğluna bir babama bakıp "Aslına bakarsanız hayırlı işleri uzatmak pek de hayırlı değil derler. Rüzgâr'ın okulu bu yıl bitiyor, haliyle iş sıkıntısı olmayacak. Sonra Zeynep kızımız da maşallah okulunda fazlasıyla başarılı. Yani evliyken de okulunu rahatlıkla devam ettirebilir," dediğinde babamın kaşları biraz daha çatıldı.

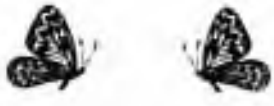
"Yani ne demek istiyorsunuz?" diye sorduğunda Levent Bey, "Diyeceğim o ki gelin biz bu gençleri daha fazla bekletmeyelim. Bu yaz sonunda güzel bir düğünle yuvalarını kursunlar," dediğinde nefesimi tutmuş babama bakarken onun itiraz etmek üzereyken beni bulan bakışlarında yakaladığım yumuşama yine tüm dengemi altüst etti.

"Sen ne dersin kızım? Okula devam ederken bir yandan da bir evin sorumluluğunu almak kolay değil. Lakin bununla baş edecek olan da sensin. Senin kararın neyse benim kararım da odur."

Babamın sözlerine karşı herkesin içinde utancımdan yerin dibine girmem bir yana bir de Rüzgâr'ın beklentiyle dolu gözlerinde hüzne sebep olmaktan korkarken bir süre herkesi yok sayıp düşündüm, gerçekten ne istediğimi. Ve yalnızca boynumdaki kelebeği hissetmek yetti, kendi doğrumu ve hayalimi bulmama.

"Ben... Omuzlarımda taşıyacağım sorumlulukları bilerek taktım bu yüzüğü. Yaşamadan bilemesem de başıma gelecek olan ne varsa kabullenerek. Ancak sizin rızanız olmadan, sizin içiniz rahat olmadan ben hiçbir şeye evet diyemem baba. O yüzden senin rızan neye ise benim de kararım odur," dediğimde babam gurur dolu bakışlarla bana bakarken bir an sonra tüm salona dökülen sözleri kalbimde amansız bir heyecana sebep oldu. Bu... Bir hayalin gerçeğe dönüştüğü andı işte.

"Pekâlâ. Madem çocuklar için de uygun, o zaman yaz sonuna düğünü yapalım."

Huzur dolu akşam geceye kavuştuğunda yatağıma uzanmış hâlde yüzüğümün yanında yer bulan alyansımıza gülümseyerek bakmaktan kendimi alamazken bir anda kolumun altında titreyen telefonumla irkildim. Bu saatte Rüzgâr'dan

başkasının bana mesaj atmayacağını tahmin ettiğimden heyecanla ekranda yazanı okurken çoktan yataktan sıçramış, kendimi pencerenin önünde bulmuştum.

"Kapının önünde seni bekliyorum. Hava soğuk, sakın montunu giymeden çıkayım deme!"

Aşktan aklım kesinlikle başımdan gitmiş olacak ki gecenin bir yarısı evde bunca insan varken ne yaptığımı düşünmeye dahi kalkışmadan dolaptan aldığım montu pijamalarımın üzerine hızla geçirip sessiz adımlarla odadan çıktığımda en azından odaların kapılarının kapalı olduğuna şükrettim. Ayaklarıma geçirdiğim botlarla kapıyı sessizce ardımdan çekip etrafa bakınarak arka bahçeye doğru adımlarken, aşina olmadığım bir arabanın başında beni bekleyen adama ne kadar kaşlarımı çatsam da içten içe bu gece bir kere daha onu görmüş olmanın kalbimde yarattığı mutluluğa engel olamadım.

"Rüzgâr delirdin mi gece gece ne işin var burada?" deyip kollarımı göğsümde birleştirerek huysuzca ona bakarken gamsız bir tavırla elimi kavradı. "Seni kaçırıyorum," dediğinde, "Pardon?" diye cırlamamı umursamadan beni arabaya bindirip kapıyı üzerime kapatarak sürücü koltuğuna geçti. "Rüzgâr saçmalama, evde bir sürü insan var!" diye telaşla söylenmemi dudaklarıma bastırdığı dudaklarıyla sustururken beni bir kere daha kendimden geçirmeyi başarmıştı.

"Tüm gece bu anın hayalini kurdum ben Zeynep'im. Sonrasını düşünmeden sadece bana güven," deyip arabayı çalıştırdığında istemsizce gerilip dursam da her şeye rağmen yanında olduğum için ben de mutluydum. Çok değil yirmi dakika kadar sonra önünde durduğumuz mekânla kaşlarım havalanmakla çatılmak arasında ikilemde kalırken "Buraya neden geldik?" diye sormamla omuz silkti. "Birazdan anlayacaksın," dediğinde bu ketum tavırlarıyla içimdeki merak harlansa da aklıma en ufak bir şey dahi gelmiyordu.

Ege'nin babasının sahip olduğu otelin önünde gecenin bu saati ne işimizin olabileceğini düşünürken elimi kavramasıyla aklımdaki tüm saçmalıklardan sıyrılıp sonsuz bir güvenle onun izinden gittim.

Birbirine eş adımlarla otel binasının arka bahçesindeki ışıklarla yeşilliği gündüz vakti gibi gözler önüne serilen alana geldiğimizde yerdeki kilimin üzerine yerleştirilmiş minderler daha da meraklanmama sebep oldu. Durduğumuz noktada olma sebebimizin aklıma gelen şey olma ihtimaliyle bile nefes alamıyordum.

"Burayı hatırlıyorsun değil mi?" dediğinde Elaların nişan gecesini kastettiğini düşünüp hafif kırık bakışlarla baktım yüzüne. "Aylar sonra karşılaştığımız yer burası. Beni platonik aşkına, Ela'nın kuzeni diye tanıttığın yer, nasıl unuturum?" diye küskünce söylendiğimde de sanki bir şeylerin farkına yeni yeni varıyormuşçasına yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle bakındı etrafına. "Evet. Bir de o vardı değil mi?" diye hayretle mırıldanıp kendi kendine gülümsediğinde hiçbir şey anlamadığımdan biraz daha çatıldı kaşlarım.

"Rüzgâr ne oluyor? Hiçbir şey anlamıyorum," dediğimde tebessümle gözlerime baktı. "Biliyor musun ben de bazı şeyleri yeni yeni anlamaya başlıyorum," demesiyle ses tonundaki gizem iyice aklımı karıştırırken "Neden buraya geldik?" diye sormamla gülümseyen gözleri gökyüzünden kayan yıldızlar gibi parladı.

"Biliyor musun ben aşka inanmadığım gibi mucizelere de inanmazdım hiçbir zaman. İnsanların gerçekleşmesi imkânsız şeyleri beklemesi kadar aptalca bir şey olmadığını düşünürdüm," dediğinde merakla gözlerine bakmaya devam ederken derin bir solukla devam etti anlatmaya.

"Sen bana geldiğinde aşkla geldiğini düşünmüştüm bugüne kadar. Aşka inanmayan hatta aşktan nefret eden bir adamın kalbinde aşkı var ettiğin için her nefesimde bir kere daha âşık olmuştum sana. Yine de aşka inansam

da mucizelere hâlâ inanmayan bir adamdım ben... Sonra senin yokluğunda geçen gecelerde garip bir rüya görmeye başladım. İlk seferde hatırlamaya bile değer görmesem de bir sonraki gece aynı rüya tekrar beni bulduğunda zihnim geçmişin anılarını kurcalamaya başladı istemsizce. Gecelerce aynı rüyayı tekrar tekrar görmemin bir anlamı olmalı diye düşünürken bir sabah uyandığımda gerçek yüzüme ilk kez bu kadar berrak göründü. Gördüğüm bir rüya değil, çok eskilerde bıraktığım bir anıydı," dediğinde kalbim heyecanla hızlanırken yutkunmamı gülümseyen gözlerle izleyip devam etti sözlerine.

"Mavi gözlü güzeller güzeli bir kız çocuğunu düştüğü çukurdan çıkaran, ona tam burada *'Elini bırakmayacağım'* diye söz veren kendimi gördüğümde kalbimde beliren duygularla kendimi suçladım önce. Yıllar öncesinde kalmış bir anı da olsa kalbim bir başkası için heyecanlandığı için kendimden nefret ettim. Ama sonra ne oldu biliyor musun? Günler sonra bu akşam aklımdan bir türlü çıkmayan o kız çocuğu beni salonunuzdaki konsolun üzerindeki çerçevede gülümseyerek karşıladı. Afalladım. İnanamadım, bu kadarı da olamaz dedim. Ama sonra yanında ailesiyle sanki bana gülümsüyormuş gibi bakan o küçük kız çocuğunu gördüğüm an ben mucizelere inandım Zeynep. Biliyorum, şimdi ne saçmalıyor bu adam diyorsun yani sen o zaman daha küçük..."

Sözlerini ellerimle ensesini kavrayıp dudaklarımı aşkla dudaklarına mühürleyerek keserken tüm benliğimle tıpkı onun gibi mucizelere bir kere daha inandım. Aylardır bir ceza gibi içimde sakladığım en büyük gerçeğimizi ben söylemeden hatırlayan adamın varlığına binlerce kez şükrederken belimi sarıp bedenimi tamamen kendine yaslayan adamın dudaklarından aşkı yudum yudum tükettim.

"O gün... Bana adını söylemeden çekip giden kahramanımı kalbim hiç unutmamış. Bana yalan söylemediğini

gözlerime korkusuzca bakmasından anladığım o küçük çocuğu kalbim hiç unutmamış. Ama en çok da... Toprak rengi gözleriyle aşkın tohumlarını kalbime eken o çocuğu ben hiç unutmamışım. O çocuk yıllar sonra yeniden karşıma çıkıp bana ellerimi asla bırakmayacağına dair söz verdiğinde de ben gözlerime tıpkı o günkü gibi baktığı için inanmışım. O bakışta yıllar sonra onu bulmuşum," dediğimde belimdeki elleriyle yanaklarımı kavrayıp sımsıcak dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra başını iki yana salladı ve gülümseyen gözleriyle aşkla fısıldadı.

"Ve ben de gözlerin aynı toprak gibi diyen o kızı hiç unutmamışım. Mavileri gökyüzü kadar sonsuz, denizler kadar derin bakan o güzel gözlü kıza aslında ilk gördüğüm an âşık olduğumu anlamak için yıllarca onun bana bir kere daha bakmasını beklemişim. O yüzden kimseyi sevmemişim. O yüzden hiç kimseye dokunmamışım. Şimdi anlıyorum da ben zaten hep sana âşıkmışım Zeynep'im," deyip elimden tutarak beni yerde duran minderlerin üzerine yatırıp kendisi de yanıma uzandı. Kollarını sımsıkı etrafıma sararken yüzüklü parmaklarımızı birbirine kenetleyip elimin üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra ellerimizi usulca kaldırdı ve yıldızlı gökyüzünü işaret ederek gecenin son sözlerini kulağıma fısıldadı.

"Gökyüzündeki tüm yıldızlar şahit olsun bize Zeynep'im. Sen bu adamın mucizelere inanma sebebisin."

BÖLÜM -XXI-

Umuda Tutunmak

Zaman, bir nehir misali önüne kattığı her bir anla akıp giderken etrafımda, durup da ardıma bakamıyorum. Her yeni güne doğan güneş bile yaşamak için başlı başına bir sebepken zaten dönüp de tekrar tekrar acılara tutunmak istemiyorum. Elimi uzatsam sanki yakalayacakmışım gibi duran mutluluk bana belki de ilk kez bu denli yakınken ona arkamı dönmek istemiyorum.

Ben artık kötü olan ne varsa hayatımdan sürgün yesin istiyorum. Artık sadece önüme bakmak istiyorum. Sevdiğim adamın kalbi avuçlarımda, varlığı tüm ömrümde hüküm sürdükçe bizden başka bir şeyin önemi kalmasın istiyorum. Biz olmak belki de ilk kez bu denli mümkünken attığım her adım ona çıksın istiyorum. Geçmişimin bir parçası olan adam geleceğimin köşe bucak her zerresi olsun istiyorum. Çünkü artık biliyorum. O, beklediğimi bile bilmezken beklediğim adam...

Birine bu kadar bağlanmak yanlış belki de biliyorum ama sadece bir kere gözlerime bakması bile bildiğim tüm doğruları anlamsız kılmaya yetiyor. Rüzgâr Yücesoy toprak rengi bakışlarıyla bana dokunduğu her an benim tek doğrum olmayı başarırken bir ömür tüm benliğimle onun kalbine tutsak olacağımı biliyorum.

Yine de her şeye rağmen aşk demekten usanmıyor kalbim. Çünkü aşk; bir kalbin düşeceği en güzel esaretmiş.

Şimdi de kantinin girişinde kollarımın arasındaki kitaplara sarılmış hâlde az ileride suretini yandan görebildiğim adamı izlerken bir ömür usanmadan yapabileceğim tek şeyin onu seyretmek olduğunu düşünüyorum. Üzerinde bacaklarını saran koyu renk kotu ve o toprak rengi bakışlarını daha bir ortaya dökerek bedenini saran haki rengi gömleğiyle öylesine göz alıcı duruyor ki karşımda "*'Bu adam benim!*" diye tüm dünyaya haykırmak istiyorum.

Ama bir şey var ki, parmağımdaki yüzüğün eşinin onun parmağında olduğunu bilmek bile sakinleştiriyor beni. Haftalardır parmaklarımızda duran kimilerine göre alelade halkalar bizim tüm dünyaya birbirimize aitliğimizi gösteriyor ya bunu bilmek bile yetiyor âşık kalbime. En azından şimdilik.

Onu belki de saatlerce bu vaziyette izleyebilecek olsam da teninin sıcaklığından mahrum kalmaya daha fazla dayanamadım. Yanına doğru adımlayıp tam arkasında durduğumda önünde duran çizimlerin nereye ait olduğunu anlamak istemsizce gülümsememe sebep olurken tek kolumla boynuna sarılıp yanağına aşk kokan bir öpücük bıraktım. O da boynunda duran elimi kavrayıp gülümseyerek avucuma içimi titreten bir öpücük bıraktı.

"Sen her sarılana böyle mi karşılık veriyorsun?" diye yalandan bir huysuzlukla mırıldanmamla kavradığı elimle beni yanındaki sandalyeye çekip şakağıma bir öpücük bıraktı. Gülumsemem yine dudaklarımı esir alırken "İçeri adım attığın andan beri kokun benimle. Hem senden başka kim böyle yanıma yaklaşmaya cesaret edebilir ki?" demesiyle başımı iki yana sallayıp kıkırdadım.

"Teşebbus edeni yolarım zaten," dememle kahkahası ortamdaki tatsız uğultu arasından sıyrılıp kalbime konarken bakışlarımı heyecanla önündeki kâğıtlara çevirip sanki

çizilenlerden bir şeyler anlıyormuşçasına her noktanın üzerinde gezdirdim.

"Kaç kişiye nasip olmuştur ki evinin her karesini hayallerindeki gibi tasarlamak," diye daldığım hayallerle kendi kendime mırıldanırken hafifçe yaklaşıp tenimi titreten nefesiyle fısıldadığında hissettiğim sıcaklığın etkisiyle heyecanla yutkundum.

"Sana daha ilk gün ne demiştim ben? İzin ver bana hayallerin, hayallerimiz olsun. Sen benim bugüne kadar düşlediğim tek hayalimsin, şimdi senin hayal ettiğin ne varsa gerçeğe dönüştürmek de benim boynumun borcu."

Boğuk bir fısıltıyla söylediği sözler kalbimi titretirken yanağıma yasladığı avucuna kimseleri umursamadan dudaklarımı bastırıp ömrümün sonuna kadar söylemekten bir an olsun bıkmayacağım sözleri bir kere daha fısıldadım.

"Seni seviyorum. Elimi tutup beni o çukurdan çıkardığından beri, sadece bakmakla da sevilebildiğini bana öğrettiğinden beri, geçmişten gelip geleceğim olduğun günden beri seviyorum. Sana kalbimden başka ait kılacağım hiçbir şeyim yok ama her ne yaşanırsa yaşansın bil ki kalbim bir tek seni sevdi. Son nefeste de bir tek seni sevecek."

Sözler bir şeyleri anlatmak için gerekliydi lakin öyle anlar gelirdi ki bazen, karşınızdaki kişinin tek bir bakışından, sesinin tınısından, belki de sadece soluğunun titreyişinden anlardınız ne anlatmak istediğini. İşte ben karşımdaki adamı tam da böyle anlıyordum. Söylediğim her şeyden sonra alnıma değen dudaklarının sıcaklığından, beni kolları arasına alıp göğsüne çekişinden, kulağımı yasladığım kalbinin âdeta gümbürdeyişinden anlıyordum anlatmak istediği ne varsa.

Nefesim diyordu aldığı her nefeste. *Ömrüm* diyordu doğan her günde. *Sevdam* diyordu baktığı, dokunduğu her saniye.

İzmir'den gelişimizin üzerinden neredeyse iki aya yakın zaman geçmiş, hayatımız da İstanbul'la sanki ilkbaharın

ruhuna bürünmüştü. Baharın huzur veren esintisi sanki hayatlarımızda da esmeye başlamış, yaşanan her an daha keyifli, daha vazgeçilmez olmuştu. Neredeyse nisan ayının ortalarına geldiğimiz şu günlere kadar öylesine hareketli günler yaşamıştık ki, zamana yetişememekten bile korkar olmuştum.

Bu uğraşlardan en önemlisi de şimdi önümdeki kâğıtlar üzerinde anlamsız çizgiler gibi dursa da aslında bize yuva olacak olan evimizdi. Rüzgâr'ın bana evlenme teklifi ettiği o mükemmel arsa üzerinde şimdilerde hummalı bir çalışmayla bizim evimiz yükseliyordu. Her detayı benim hayallerimden sevdiğim adamın kalemine akan ev bir zamanlar hayalken şimdilerde gerçeğe dönüşüyordu. Orayı görmek Rüzgâr'a âşık olmaktan sonra beni bir hayalin gerçeğe dönüşebileceğine inandıran ikinci şeydi.

Aslında benim için duvarların pek de bir ehemmiyeti yoktu. Rüzgâr şimdi yaşadığı evde ya da birlikte olacağımız herhangi bir dört duvar arasında yaşayalım dese de umurumda olmaz, kabul ederdim ama sevdiğim adam bunu kesinlikle kabul etmiyordu. Üstelik düğün tarihinin bu kadar erken olmasına karar verilmesinden sonra ben o eve çok sonra taşınacağımızı düşünsem de işler hiç de benim düşündüğüm gibi gitmemişti. Rüzgâr hayal ettiğimiz evde yaşamamızı istediği için döndüğümüz günden itibaren hazırlıklara başlamış, onlarca çalışanın hazır olduğu bir ekiple evimizi gün be gün inşa etmeye başlamıştı.

Hele ilk anlardaki heyecanımız öylesine unutulmazdı ki! Bir akşam üstü birlikte oraya gitmiştik ve ben boş arsanın üzerinde gün batarken hayalini kurduğum evi heyecanla anlatmaya başladığımda o da çizmeye başlamıştı. Bu çalışması günlerce sürmüş, bazı geceler bu uğurda uykusuz kalmasıyla hastalanacağını düşünüp ne kadar kızsam da beni umursamamıştı. Ve şimdilerde hayalini birlikte kurduğumuz evimiz hızla tamamlanmak üzereydi.

"Sınav haftasından sonra eşyalara da bakmaya başlamamız lazım artık," diyen adamın ses tonundaki o kıpır kıpır heyecanı duyumsamamla gülümserken başımı yasladığım göğsünden doğrularak gözlerimi gözlerine çevirdim. Dalgınca kapılıp gittiğim gözlerine afallamış bir aşkla bakıp "Senin aşkına sahip olduğum için bir yerlerde büyük bir sevap işlemiş olmalıyım," dediğimde gülümsedi ve yine kalbimi sözleriyle yaktı geçti.

"Sen ruhunu kaybetmiş bir adama bir hayat verdin, bundan büyük sevap olur mu?"

Yaşadığımız mutluluğa rağmen yine de aklıma gelen gerçeğimizle bakışlarım buruklaşmış, içim sıkıntıya bulanmıştı bir anda. Çünkü ne kadar mutluysak hâlâ bir o kadar eksiktik. İki ay geçmişti. Koskoca iki ay geçmişti, ama çözülen onca sorunun arasında biri vardı ki, bir düğümü bile kopmamıştı. Rüzgâr hâlâ ne annesinin ne de kabullenmeyi bir türlü başaramadığı kardeşinin adını ağzına almıştı. Güvendiğim zaman kavramı da bizi ileri savurmaktan başka bir işe yaramamıştı sanki...

Haliyle olan bitenden de ne Levent Bey'in ne de Bahar'ın haberi vardı. Bu konuda bazen ister istemez Rüzgâr'a kızsam da yine de elimden bir şey gelmiyordu. Levent Bey ile Bahar'ın belki de tüm bu gerçekleri daha çabuk kabullenecekleri bir yanları vardır diye düşünüyordum ama sonra aklıma Levent Yücesoy'un öfkesinin yakıcılığı, Bahar'ın annesiz geçen günlerine duyduğu öfkesi geliyor, yine susuyordum. Zaten konuşamazdım da. Konuşulması gereken ne varsa Rüzgâr'a anlatmışken daha fazlası benim üzerime vazife olamazdı. Yine de vicdan azabı göğsümün ortasında kabaran bir kirpi gibi beni bir türlü rahat bırakmıyordu.

Öte yandan Melek Hanım da sanki olan bitenin farkındaymışçasına öylesine naif bir şekilde uzaklaşmıştı ki benden bazen oturup bu tavrı karşısında dövüne dövüne ağlamak istiyordum. Rüzgâr'ın her şeyi öğrendiği hâlde yine de

onlara gitmemesiyle incinmişti kalbi ve benim de içten içe hissettiğim mahcubiyeti anlamış olacak ki geldiği gibi sessizce uzaklaşmaya başlamıştı hayatımdan. Ama ne olursa olsun ben buna izin verecek değildim elbette. Evet, belki Rüzgâr'a söz vermiş, aldığı her karara saygı duyacağımı ve yanında olacağımı söylemiş olabilirdim ama bu benim de o insanlara sırt çevireceğim anlamına gelmezdi. Bu ihtimalden ölesiye korksam da belki Rüzgâr kardeşine hiç gidemeyecekti ama ben bu saatten sonra Rüzgâr için bile olsa o masum çocuğu ardımda bırakmayacaktım. Bırakamazdım. Belki kardeşlerinin yerini tutamazdım ama o beni kabul etikçe yanında olmaya dair verdiğim söz hep baki kalacaktı.

"Niye geliyorsun ki peşimden? Git, o seni dünyadan soyutlayan arkadaşının sohbetine geri dön!"

Bir anda önümde duran masaya sertçe çantasını bırakıp âdeta üzerinden duman tütercesine bir öfkeyle diğer yandaki sandalyeye oturan Rüya'yla daldığım düşüncelerden sıyrıldım. İrkilerek Rüzgâr'ın kolları arasında doğrulup bakışlarımı önce Rüya'nın öfkeden kızaran yüzüne ardından sevdiğim adama çevirdim. Onun da ne olup bittiğini anlamayan bakışlarla bir Rüya'ya bir de tepemizde gergince dikilen Ege'ye bakmasıyla ortada dönen pek de hoş olmayan bir şeyler olduğunu anlarken tam ağzımı açacağım sıra Ege'nin Rüya'nın karşısındaki sandalyeye oturup bıkkınca söylenmesiyle dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım. Yeterince derdim varken bir de karı koca arasına girecek değildim.

"Rüya'm. Güzelim. Sevgilim. Daha neyi nasıl anlatayım ben sana bilmiyorum ki, kız altı üstü ders notu sordu diyorum sadece aptal bir ders notu o kadar."

"Ya, tabii tabii... Koskoca bölümde onca kişi varken geldi, derslerle en alakasız olan senden istedi değil mi o notları? Senin karşında aptal mı var Ege kimi kandırıyorsun sen? Resmen kızla oturmuş karşılıklı gülüşüyordunuz!"

Rüya'nın aniden bağırmasıyla tüm gözler ona dönerken körük gibi yükselen göğsü de nasıl öfkelendiğini ispatlıyordu.

"Rüya! Sen ne dediğini bilmiyorsun artık," diye uyarırcasına dişleri arasından tıslayan Ege'yle sinirlendiğini anlayıp tedirgince Rüzgâr'a baktığımda onun da olan biten bu durumdan son derece rahatsız olduğunu ama araya girme konusunda da fazlasıyla kararsız kaldığını anladım. Bir yerde de haklıydı aslında sonuçta karşımızdakiler artık evli bir çiftti ve onların kavgasına müdahale etmek pek de doğru değildi. Yine de her ne kadar biz böyle düşünsek de etraftaki haset gözler çoktan bu iki âşığın kavgasına kulak kesilmiş, kin kokan fısıltılar duyulmaya başlamıştı bile.

"Ben ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Ama sen de haklısın tabii her gün aynı yüz çekilmiyor! Hadi itiraf et, sıkıldın benden de bu evlilikten de değil mi?" diye bas bas bağıran Rüya'nın çığırından çıkan sözlerini duymamla gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Artık fazlasıyla ileri gittiğini düşünüp "Rüya, kendine gel," diye uyarırcasına koluna dokunsam da Ege'nin oturduğu sandalyeyi sertçe geriye çekip ellerini masaya yaslamasıyla yerimden sıçrarcasına irkildim. Elimin altında duran kolundan öfkeyle titreyen kızın da bu tavır karşısında afalladığını hissetsem de ne yazık ki olan olmuştu bir kere.

"Evet, sıkıldım! Hatta bıktım, bunu mu duymak istiyorsun? Tamam, itiraf edeyim de rahatla o zaman! Günlerdir saçma sapan sebeplerle kavga çıkarmaya çalışıp durmandan, iki de bir kendimi sana anlatmaya çalışmak zorunda kalmaktan ama yine de seni ikna edememekten yoruldum! Şimdi de her neye istiyorsan ona inan, Rüya!"

Ege'nin neredeyse tüm okulun duyacağı şekilde öfkeyle bağırarak söylediklerinin ardından yandaki sandalyeye sert bir tekme atıp arkasını dönerek gitmesiyle Rüzgâr da peşinden ayaklandı. "Ege... Abi dur bekle!" diye bağırarak peşi sıra giderken Rüya'da bir anda kollarını kendine

sarıp kimseleri umursamadan yanı başımda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında şaşkınlıktan elim ayağım birbirine karıştı.

Panikle kollarına sarılıp "Rüya, güzelim iyi misin?" diye sorduğum an, "Bana güzelim deme!" diye bağırmasıyla şaşkınlıkla irkilirken tıpkı onu ilk tanıdığım günlerdeki hâliyle etrafına döndü bir anda. "Ne bakıyorsunuz leş kargaları gibi be! Dönün önünüze!" diye kendini yırtarcasına bağırdığında tüm kafalar korkuyla önlerine dönerken ben tanıdığım o naif kıza birden ne olduğunu anlayamıyordum.

Öfke nöbeti geçirircesine derin derin soluyup bir yandan da hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam eden kızın karşısında ne yapacağımı bilemezken onun bir anda ayaklanıp çıkışa doğru gitmesiyle çantamı alıp ben de peşinden koşmaya başladım. "Rüya, beklesene be kızım!" diye bağırıp afallamış hâlde peşinden koşarken okul binasından çıktığımız an bahçedeki bankların arasından geçip en köşedeki ağacın altına oturarak bacaklarını kendine çekip yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamasıyla derin bir nefes alıp tedirgince adımlayarak yanına oturdum. Bir zaman boyunca kollarımı etrafına sarıp başını göğsüme yaslayarak ağlayıp rahatlamasını beklesem de bugün kolay kolay susmayacağını düşünmeye başlamıştım.

"Rüya, için çıktı be kızım ne oldu bu kadar ağlayacak?" diye endişeyle söylenmemle başını göğsümden kaldırıp uzun gömleğinin kollarıyla küçük bir kız çocuğu gibi gözlerini silerken akan makyajı umurunda değil gibiydi. Kızarmış suratıyla, ıslak bakışlarıyla hele ki iç çekerken sarsılan omuzlarıyla öylesine savunmasız duruyordu ki karşımda bir an küçücük bir kız çocuğuna benzettim onu.

"Bıkmış benden duydun mu? Bıkar tabii... Ama ben biliyordum böyle olacağını. Sonsuza kadar mutlu yaşamak benim ne haddime!" diye söylenip yeniden ağlamaya başlamasıyla iyiden iyiye panik olurken ellerimle omuzlarını

kavradım. "Yapma Rüya. Ege'nin senden bıktığı falan yok. Sadece sen çok üzerine gidince o da patladı işte. Seni nasıl sevdiğini hepimiz biliyoruz," dediğimde burnunu çekip "Beni sevdiğini ben de biliyorum zaten," diye mırıldanmasıyla anlamayarak baktım yüzüne.

"Madem biliyorsun ne demeye bu kadar ağladın o zaman be kızım," dememle zar zor duran ağlaması yeniden başlarken "Ben... Bilmiyorum, durduramıyorum ki..." diye konuşmaya çalışıp iyice kayışı koparark hıçkıra hıçkıra ağlamasıyla başımı iki yana sallayıp kollarımı etrafına sararak sırtını sıvazlamaya başladım.

"Ah be Rüya, ağla bakayım! İçin dışına çıktı zaten biraz daha ağla," diye söylenirken biraz sonra kendi kendine mırıldandığı şeyleri duymamla kaşlarım çatıldı. "Bilmiyordum. Bilerek yapmadım ama oldu işte ne yapayım? Sadece benim suçum mu ki bu? Hem suç değil ki niye öyle söyledim ben şimdi! Of, Allahım ya ne biçim konuşuyorum ben!"

Kollarını karnına sararak içli içli ağlamaya devam etmesiyle iyiden iyiye aklım bulanırken bir an sonra sanki beynimde bir ampul yanmışçasına sıkı sıkıya karnında birleştirdiği ellerini fark etmemle kaşlarım biraz daha çatıldı. Bir an sonra farkına vardığım gerçekle gözlerim kocaman olurken, "Rüya... Yoksa sen?" diye şaşkınlıkla solumamla gözlerimi bulan ıslak bakışları cevabı çoktan vermişti.

"Aman Allahım sen hamilesin!" diye bağırmamla elleriyle hızla ağzımı kapatırken sevinçten kalkıp göbek atmamak için kendimi zor tutuyordum. Bakışlarını etrafta gezdirip neyse ki kimselerin olmadığını görmesiyle rahatlamış bir nefes bırakırken "Zeynep, sus lütfen biri duyacak şimdi," demesiyle ne dediğini bile umursamadan sevinçle boynuna sarıldım.

"Ya şimdi mutluluktan öleceğim galiba. Rüya, sen... Ay sen anne olacaksın ya inanamıyorum. Ay bebek ya bebek

inanamıyorum!" diye cırlayıp sevinçle sağa sola sallanırken kollarımda öylece hareketsiz duran kızla yeni yeni farkına vardığım şey yüzünden gülümsemem yüzümde dondu. Hafifçe ondan uzaklaşıp "Sen... Sen niye ağlıyorsun peki... Yoksa?" derken boğazıma oturan yumruyla cümlemi tamamlayamadım. Bu öfkesi ve ağlaması yüzünden aklıma bebeği istemediği dışında hiçbir ihtimal gelmiyordu.

Endişe yüklü bakışlarımın ardından bir an için ne sormak istemediğimi anlayamasa da bir an sonra idrak etmiş olacak ki kaşları dehşetle çatıldı. Sanki benden bile korumak istercesine kollarıyla karnını sararken söyledikleri içimin rahatlamasını sağladı.

"Saçmalama Zeynep! Tabii ki bebeğimi istiyorum. Ya o benim bu hayatta en çok istediğim şey! Hem imkânsız saydığım sevdiğim adama bile yıllar sonra kavuşmuşken çocuğumuz olmasını nasıl istemem Allah aşkına?"

"O zaman niye bu kadar ağlıyorsun?" diye kafa karışıklığıyla sormamla bir süre öylece karnına baksa da sonrasında hüzünlü bir sesle iç çekercesine mırıldandı.

"Çünkü... Ege istemiyor," demesiyle kaşlarım hayal kırıklığıyla çatılırken "Sana böyle mi söyledi?" diye sormamla başını iki yana sallayıp küçük bir kız çocuğu gibi omuz silkip titrekçe iç çekti.

"Hayır. Yani doğrudan söylemedi ama biliyorum ben, şey dedi çünkü... Yani... Anla işte korunuyorduk biz. Ben ona da hak veriyorum sonuçta daha evleneli ne kadar oldu ki, hem okullarımız bile daha bitmedi," deyip sözlerini tamamlayamadan yeniden ağlamaya başlamasıyla artık bu ağlamalarının tamamen hormonal dengesizliklerinden kaynaklandığını anlarken bu düşünce bile gülümsememe sebep oldu. Rüya'nın karşısında gözyaşlarının durmasını sabırla beklerken kafamı dalgınlıkla arka tarafına doğru çevirmemle gözlerim şokla büyüdü, tebessümüm yüzümde dondu.

Ege'yle Rüzgâr'ın birkaç adım ötemizde her şeyi duy-duklarını belli eden taşa kesmiş suratlarıyla bizi izledik-lerini görmemle şokla büyüyen gözlerim panikle Rüya'yı bulurken onun iç çeke çeke her şeyden habersiz yeniden konuşmasıyla ne yapacağımı bilemedim.

"Günlerdir içimde adını koyamadığım bir his beni dürtüp duruyordu sanki. Üzülsem, sevinsem, kızsam, kıskansam ya da ne bileyim işte bardaktaki suyu yanlışlıkla döksem bile oturup salak gibi ağlamaya başlıyordum. Bir de böyle durduk yere ağlamalarıma kendim öfkelenip önüme ne çıkarsa saldırıp duruyordum. Tabii en yakınımda olduğu için bu öfkemden en fazla nasibini alan da Ege oluyordu. Nasıl desem yani ne hissediyorsam bir anda gözyaşına ya da öfkeye dönüşüyordu sanki. Evde ufacık, saçma sapan şeylerden bile kavga çıkarır oldum Zeynep. Bir de son günlerde ne yesem hemen kusmaya başlayınca şüphelendim. Önce haplar yüzünden ihtimal vermedim ama emin olmak için test yapınca..."

"Rüya..."

"Hamile olduğumu öğrenince de içimdeki o anlamsız his yerini bu defa korkuya bıraktı. Hapları kullanmamı isteyen Ege'ydi. Demek ki çocuk falan istemiyor. Bunun için ona kızamam ama şimdi böyle de istemediği hâlde olacak. Belki hapları kullanmadığımı bile düşünecek. Biliyorum bıktı zaten bu dengesiz ruh hâlimden, şimdi iyice sıkılacak benden. Belki de özlüyordur o rahat günlerini... Tabii ya kesin özlüyordur. Böyle dırdır yok ağlama zırlama yok kesin özlüyordur. Gider bu vallahi, bak kesin gidecek."

"Rüya," dedim bir kere daha kendine gelsin diye ama büründüğü savunma psikolojisine kendini öylesine kaptırmıştı ki saçmalamaktan beni bile duyamaz hâldeydi.

"Ama ben Ege istemiyor diye ondan vazgeçecek değilim. Ben annem gibi bir anne olmayacağım tamam mı? Kimin ne istediği ne düşündüğü umurumda değil! Kimse benden

bebeğimden vazgeçmemi isteyemez, onun için herkesin karşısında dururum!"

Rüya'nın transa girmiş gibi panikle ve ağlayarak konuşması Ege'nin bir anda dizlerinin üzerine çökerek arkasından ona sarılmasıyla bıçak gibi kesilirken Rüya'nın şokla büyüyen gözlerine ve Ege'nin mutlulukla parlayan gözleriyle Rüya'nın arkasından karnına sımsıkı sarılmasına gülümsedim. Ortada hiç de öyle Rüya'nın düşündüğü gibi bir istememe durumu olmadığını görmek kasılan bedenimi rahatlatırken hayranlık dolu bakışlarımı karşımdaki çiçeği burnunda çekirdek aileden alamıyordum.

"Ege..." diye soluyan Rüya'nın sesi öylesine sudan çıkmış balık gibi şaşkın çıkmıştı ki, ortamın duygusal ambiyansını bozmayacak olsam bu hâline kahkahalarla gülerdim.

"Rüya'm..." deyip sevdiği kadının boynuna sokularak kokusunu çeke çeke bir öpücük bırakan adamla Rüya gözle görülür şekilde titrerken Ege bu defa da, "Bebeğim," diye fısıldayarak ellerini sahiplenircesine karısının karnına yasladığında Rüya'nın gözlerinden ardı ardına inci taneleri döküldü. "Kızmadın?"

"Kızdım," diye huysuz bir tonla mırıldanan Ege'yle Rüya yeniden gerilse de Ege'nin söylediklerini duydukça yüzünde mahcup bir tebessüm parladı. "Az önce söylediğin tüm o saçmalıklar yüzünden kızdım. Ben bir bebeğimiz olmasını nasıl istemem güzelim? Ben sadece eğer sen korunmak istiyorsan diye önerdim sana." Sonlara doğru boğuk bir şekilde fısıldayarak konuşan Ege'nin ne dediğini idrak etmemle gözlerim şokla büyürken oturup kaldığım yerde duymaya maruz kaldıklarım yüzünden telaşla yerimden fırladım.

Utançla yanan yüzümle birkaç adım ötemde hâlime kahkaha atmamak için kendini zor tutan adama doğru âdeta koşturarak hızla Rüzgâr'ın koluna girdim. "Ay yürü yürü ya bunlar beni unuttular, ne konuşuyorlar," diyerek utançla

söylene söylene Rüzgâr'ı da beraberimde çekiştirdim. Bir an sonra içinde tutamadığı kahkahasını güneşle parlayan bahçeye salmasıyla yüzümü göğsüne gömerken "Sussana Rüzgâr ya ne gülüyorsun çok mu komik?" diye huysuzca söylendim. Kolunu omzuma sarıp benimle ilerlerken "Zeynep... Ben de istiyorum," diye fısıldamasıyla adımlamayı durdurup ne dediğini anlamak istercesine yüzüne baktım.

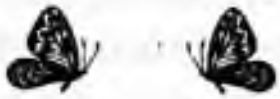
"Anlamadım ne istiyorsun?" diye sormamla bir anda, "Bebek," deyip çapkınca göz kırptığında, "Hah!" diye omuz silkip gülümseyerek yüzüne baktım. "Tamam hayatım, sen burada bekle ben yarım saate hazır ederim, sen de gelir seversin. Hey Allahım ya! Tövbe tövbe. Ne bebeği Rüzgâr yavaş gel," diye huysuzca söylenip önden önden adımlarken birkaç hızlı adımla yanıma gelip beni yeniden kolları arasına almasıyla huysuzlansam da dudaklarını saçlarıma bastırmasıyla kıkırdadım.

Bir an sonra epeyce uzağımızda kalan çifte doğru baktığımda birbirlerine sarılmış hâlde güluştüklerini görüp gülümserken rahat bir nefes alarak yeniden önüme dönüp içimden geldiği gibi sevdiğim adamın boynuna sarıldım. Hafifçe parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra başımı geriye çekip göz göze geldiğimizde aşkla bakan toprak rengine gülümseyerek fısıldadım.

"Bana tıpkı böyle bakan bir oğlumuz olsun, her bakışında seni bulayım. Sana tıpkı benim gibi hayran bir kızımız olsun, ondan başkasıyla gülüşünü paylaşmak zorunda kalmayayım," dediğimde alnını alnıma yaslayıp kollarıyla belimi sararak beni kendine biraz daha çekti.

"Canımın içi bileceğim, gülüşü seninki gibi bir kızımız olsun, o güldükçe ben sana bir kere daha âşık olayım. Canımdan öte diyeceğim, can bildiğim ne varsa gözüm kapalı emanet edeceğim bir oğlumuz olsun, var olduğu her yerde sana olan sevdam bir kere daha hayat bulsun. Çocuklarımız olsun. Bütün bir ömrüm sizin tek bir gülüşünüze feda olsun."

Böylesine kendinden katarcasına seven, henüz doğmayan çocuğuna bile gözü kapalı ömrünü feda eden bir adam sevilmez miydi? Sevmenin her hâliydi Rüzgâr Yücesoy. En çok da iyi ki hâliydi. *İyi ki bu kalp bir seni bilmiş, bir seni sevmiş Rüzgâr. Sen sevmenin en güzel hâlisin.*

Sevmek, sevdiğinle bir arada olmak güzeldi de her güzel şeyin sonu olduğu gibi bu güzel anların da ne yazık ki tatsız sonları vardı. Rüzgâr'la bahçede geçen aşk dolu dakikaların ardından ayrı ayrı dersliklere dağılmak zorunda kalsak da ikimiz de sorumluluklarımızın bilincindeydik. Hele ki Rüzgâr tüm bu hengâmenin ortasında bile dönem sonunda bölümünü dereceyle bitirecek kadar başarılıydı ve bu hâlleri ona bir kere daha âşık olmam için sebepti.

Hocamızın kalın camlı kemik gözlüklerinin ardından tüm amfiyi esneterek okumaya devam ettiği makale bir türlü bitmezken arka sıralarda olmanın rahatlığıyla hafifçe yerimde kaykılıp başımı yanımda çoktan uyuklamaya başlamış Gülce'nin omzuna yasladım. Esnemekten bir türlü kapanmayan ağzıma elimi bastırıp yanımda şapşal bir sırıtmayla oturmuş telefonla uğraşan Mert'i fark edince sinsice sırıtıp başımı ona doğru yaklaştırdım.

İstersen bu akşam yemekten sonra birlikte sine...

Mert'in parmakları hızlı hızlı ekranda gezinirken onu gözetlediğimi fark ettiği an ekranı karartıp şapşal suratına bürününce dil çıkararak huysuzca homurdanıp yeniden önüme döndüm. Döner dönmez mesajına devam eden neşeli suratını görmekse sessizce kıkırdamama sebep olurken onlar adına kendimi bir kez daha mutlu hissettim.

Evet, geçen iki ay yalnızca bize değil müzmin bekârımız Mert'e de fazlasıyla yaramış, bu sefer hayatının aşkını, doğru kişiyi bulmuştu. Ela'nın restorandan arkadaşı, tabii

şimdilerde bizim de arkadaşımız olan şaşkınlar kraliçesi Yasemin'le tatlı bir aşka yelken açmışlar, kelimenin tam anlamıyla tahinle pekmez kadar uyumlu, tadından yenmez bir çift olmuşlardı. Bana göre bu aşkın çok başka bir tarafı daha vardı ki, o da Mert'in sonunda kalbiyle birlikte karnını da doyuracak bir sevgili bulmuş olmasıydı. Yasemin öyle yetenekli bir şefti ki sırf bu yüzden bile Mert'i kendine âşık etmiş olabilirdi.

Hocanın bir türlü mantığını kavrayamadığım makaleyi ruhsuz bir tınıda okumaya devam etmesiyle süren ders, en sonunda nihayete erdiğinde hızlıca toparlandım. Saate baktığımda tam da tahmin ettiğim gibi geç kaldığımı anlamak oflamama sebep olurken Gülce'nin sorularını duymazdan gelerek akşam geç geleceğimi söyleyip hızla amfiden çıktım.

"Niye son dakikaya bıraktım ki ben bu işi!" diye söylenip kalabalığın arasında hızla ilerlerken "Zeynep!" diye ardımdan seslenen adamı duymamla omuzlarımı düşürüp dudaklarımı gergince ısırarak arkama döndüm. Bana doğru hızlı adımlarla gelen Rüzgâr o âşık olunası tebessümüyle, "Ne bu acele?" diye sorunca, "Şey..." diye ağzımın içinde mırıldandım. "Benim son ders iptal oldu. Yemeğe gidelim mi? Sahilde yeni açılan bir mekân varmış," deyip gülümsemesiyle şanssızlığıma homurdanıp bakışlarımı çekinerek hevesle parlayan gözlerine çevirdim.

"Şey... Başka gün gitsek olur mu? Bugün... Başka bir yere gitmem lazım da."

"Nereye?"

"Ben... Şeye gideceğim... Söz verdim de... Umut'a."

Çekinerek söylediğim ismi duymasıyla birkaç saniye hevesli kahveleri buza kesmişçesine donarken gür kirpiklerini birbirine kavuşturup bir an sonra daha sakin bir hâlde gözlerini yeniden araladı. Aslında annesiyle de Umut'la da görüşmeye devam ettiğimi biliyordu ama bu zamana kadar isimleri aramızda hiç geçmediği için böylesi bir an yaşamak

zorunda da kalmamıştık. Konuşması için sanki bir şeyler daha söylemem gerektiğini düşünüp, "Bugün onun doğum günüymüş de..." dediğimde bakışlarından anımsadığı her bir acıyı ifade edercesine kayıp giden yıldızlar boğazımda düğümlenirken hafifçe başını salladı. "Anladım," diye mırıldanmasıyla hüzünle gözlerine bakıp, "Görüşürüz o zaman," diyerek arkamı döndüm. Çıkışa doğru iki adım atmamla duyduğum kısık sesle adımlarım yerinde çakılı kalırken umutla gülümsememe engel olamadım.

"O... Neleri seviyor?"

Etrafımızdan geçip giden insan kalabalığını bile görmezken heyecanla yanına yaklaşıp sağa sola savrulan ellerimi birbirine kenetledim. Gülümsememle kendi ruhunu bulan sımsıcak kahveleri daha çok gülümsememe sebep olurken aklıma gelen fikirle hevesle konuşmaya başladım.

"Çok fazla oyuncaklarla oynayan bir çocuk değil aslında," dediğimde aklıma gelen şeyle gülümsemem usulca solarken belki de çok fazla oyuncağı olmadığı içindir diye düşündüm çaresizlikle. Sonrasında kendime gelip, "Ama yapbozlara bayılıyor, görsen o kadar akıllı ki ben onun hızına yetişemiyorum," diyerek gülümsediğimde fazlaca buruk da olsa tebessüm etti ya, bu bile umuttu benim için.

"Ben de buradan çıkınca hediye bakacaktım, istersen birlikte gidelim hem bana fikir verirsin olmaz mı?" diye heyecanla sormamla birkaç saniye gergince gözlerime bakarken "Sadece seçerken yanımda olursun," diye fısıldamamla başını salladı usulca. O an duyduğum sevinçle boynuna sarılarak "Teşekkür ederim," dedim ve vazgeçmesine fırsat tanımadan elini tutarak çıkışa doğru sürükledim. Okuldan çıktıktan sonra birlikte cadde üzerindeki büyük oyuncak mağazasına girdiğimizde parıldayan gözlerle her gördüğüm rafa koşturmaktan kendimi alamıyordum. Bizim zamanımız bu kadar geçmiş miydi bilmiyorum ama hayatım boyunca bu kadar karşı konulmaz oyuncaklara sahip olmadığım da

bir gerçekti. Akla gelebilecek her türlü oyuncağı içinde barındıran mekânda çocuksu bir heyecanla sağa sola koşturup Rüzgâr'ı da peşimde sürüklerken ikimiz de yaşadığımız o gerginliği çoktan unutmuş gibiydik.

"Burası harika... Sanki müze gibi, akşama kadar gezsem sıkılmam," diye söylenip elime aldığım oyuncakları incelerken tek koluyla belimi sardı. "Birkaç yıl sonra yine burada olduğumuzda sana bu sözünü hatırlatacağım," diyerek saçlarımdan öptüğünde ona aşkla gülümsedim. "Kızım da annesine çekerse tüm servetini şuradaki kasaya bırakabilirsin o zaman," dememle gözleri taşarcasına aşkla parlarken, "Hadi çok geç kalmadan aradığımızı bulalım," dememle rafların arasında gezinmeye başladık. Bir tane oyuncak alacağımız yerde Rüzgâr'ın durdurulamaz telaşıyla poşetler dolusu oyuncak ve yapbozu alıp çıktığımızda hevesini kırmak istemediğimden itiraz edecek hiçbir şey söylemedim.

Oradan ayrıldığımızda ısrarıma rağmen beni mahalleye kadar bıraktığında da yine diyecek bir şey bulamadım. Sessizce yanağından öpüp oyuncak poşetleriyle dolu kutuyu kucaklayarak eve doğru adımladım. Binaya adım attığım an rutubet kokusu genzimi yakarken bu insanların bir an önce buradan kurtulabilmeleri için dua ettim. Bir kardeş parfüm kokularıyla güne başlarken, diğerinin bu küf kokularını soluması adil değildi.

Kucağımda külçe gibi bir kutuyla zili çalamadığımdan ayağımın ucuyla kapıya hafifçe vurdum. Birkaç saniye sonra, "Anne, kapıda... Kocaman bir... Kutu var!" diye şaşkınlıkla bağıran Umut'un beni görmediğini anlamam kıkırdamama sebep olurken kafamı yandan çıkarıp, "Buralarda bir doğum günü çocuğu varmış. Acaba nerede?" diye neşeyle sorup gülümsedim.

"Zeynep Abla!" diye neşeyle cıvıldayan Umut'un yanına paketi indirip ayakkabılarımı çıkarırken yüzünde naif bir gülümsemeyle, "Hoş geldin Zeynep," diyen Melek Hanım'a da gülümseyerek sarıldım.

"Hoş buldum. Nasılsınız?" diye sorduğum sıra Umut'un paketin sağına soluna merakla baksa da dokunmaması dikkatimden kaçmazken yanına eğilip "İçinde ne olduğunu merak ediyor musun?" diye sordum. Parlayan gözleriyle heyecanla başını salladığında, "Gel, bakalım o zaman," deyip kutuyu kucaklayarak içeri geçtim. Kutudan çıkanları gören Umut ellerini küçük ağzına kapatarak hayranlıkla oyuncaklara ve yapbozlara bakarken gözlerini kırpıştırıp "Bakabilir miyim... Bir tanesine?" diye çekinerek sorduğunda çekingenliği boğazıma sert bir yumru gibi oturdu.

Elimi yumuşacık koyu renk saçlarına atıp, "Birine değil, hepsine bakabilirsin. Çünkü hepsi senin," dediğimde şaşkınlıkla büyüyen iri kahve gözleriyle, "Benim mi?" diye sormasıyla gülümsedim. Annesine bakıp, "Anne... Alabilir miyim?" diye ürkekçe sorduğunda Melek Hanım şefkatle gülümseyerek başını sallasa da, "Kızım neden bu kadar zahmet ettin?" diye beni anaç bir tavırla azarladığında sadece omuz silkmekle yetindim.

Akşamın kalanında Umut'la kutudaki tüm oyuncakları büyük bir ciddiyetle incelerken onun ne kadar da akıllı bir çocuk olduğunu bir kere daha anlamıştım. Sadece o toprak rengi gözleriyle değil zekâsıyla da abisinin kopyasıydı.

Sonrasında birlikte Melek Hanım'ın yaptığı pastayla Umut'un doğum gününü kutlarken kısa zaman içinde onlara ne kadar da alıştığımı düşünüyordum. Her ne kadar verdiğim sözü hâlâ tutamamış olmanın üzüntüsüyle Umut'un gözlerine uzun uzadıya bakamasam da onun o masum bakışları bana çok iyi geliyordu. Vakit epeyce geçtiğinde Umut kutusunu da yanında sürükleyerek uyumak için odasına geçince biz de Melek Hanım'la birer bardak çayımızı alıp sohbet etmeye devam ettik. Bir araya gelişlerimizde genelde tek konumuz Umut olsa da bu gece kendimi daha fazla tutamayacaktım.

"Umut'a getirdiğim oyuncaklar... Aslında Rüzgâr'ın hediyeleri," dediğimde şaşkınlıkla bana dönen kadın titreyen

elleriyle neredeyse elindeki bardağı düşürecekti. "Gerçekten mi?" diye heyecanla sorduğunda tebessümle başımı salladım.

"Evet. Hepsini birlikte seçtik. Biliyorum, onun size geleceğine dair inancınız yok ama lütfen umudunuzu kaybetmeyin. Biliyor musunuz ben onun en çok merhametine hayranım. Rüzgâr, kalbinde kin tutamayacak kadar merhametli bir adam. Sadece geçmişle kapatamadığı bir hesabı var o kadar... Ben bu konuda onu zorlamak istemiyorum ama biliyorum ki er ya da geç oğlunuz size gelecek. Ben inanıyorum ki Umut nasıl abisini bekliyorsa abisi de kardeşine gelmek istiyor. Sadece biraz daha sabretmemiz lazım," deyip hüzünle yanaklarından süzülen gözyaşlarını silen yine de gülümsemeye çalışan kadına aynı şekilde gülümsedim.

"Oğlumun karşısına senin gibi güzel kalpli bir kızı çıkardığı için her gün Allaha şükrediyorum. Sevginiz hiç azalmasın. Hayatım boyunca birbirinizle, sevginizle sınanmak zorunda kalmayın diye dua edeceğim," dediğinde tutamadığım iki damla yaşı yanaklarımdan salıp anne kokusunu duyduğum kadına sarıldım.

"Ben de yaşadığımız her mutlu günümüzde yanımızda olun diye dua edeceğim. Ne olur güzel günleri umut etmekten vazgeçmeyin," dedim. Geri çekildiğimde ayaklanıp, "Bir dakika bekler misin?" diyerek içeri geçince kalan çayımı yudumlayıp beklemeye başladım. Biraz sonra elinde eskitme desenli küçük ahşap bir kutuyla geldiğinde merakla ona bakarken "Al bakalım," demesiyle şaşkınlıkla kutuyu elime aldım.

"Bu ne?" diye sormamla araladığı kutudan çıkan minik yeşil taşlarla bezeli zarif bileklik şaşkın bakışlarımı ona çevirmeme sebep olurken "Eğer kabul edersen bunu sana vermek istiyorum," demesiyle bir an ne diyeceğimi bilemedim.

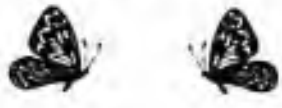
"Bu bileklik ve buna benzer bir tane daha bana ailemden kalan tek hatıra. Zamanında babam evlenirlerken

anneme takmış, annem de birini bana diğerini abime bırakacağını söylerdi her zaman. Her şey çok başka olsaydı, ben de bunu isteme gününde sana takmak isterdim ama... Kısmet değilmiş. Birini kabul etsin ya da etmesin ömrümün sonuna kadar Bahar'ım için saklayacaktım. Birini de oğlumun sevdiği kız için..." dediğinde güçlükle yutkundum. "Bu... Çok kıymetli bir hatıra," desem de ellerimi kavrayıp şefkatle gülümsedi.

"Bunu kabul edersen kendimi yıllar sonra Rüzgâr'ın annesi gibi hissedeceğim Zeynep," dediğinde de ona hayır demeye yüreğim elvermedi.

"Peki. Alıyorum ama bir şartla... Bunu düğünümüzde bana siz takacaksınız," dediğimde burukça gözlerime bakarken "O gün geldiğinde bizimle olacağınıza inanıyorum ben," diye ısrar etmemle sessiz kalarak sadece tebessüm etti.

"Peki. Öyle olsun," dediğinde gülümseyip teşekkür ederek kutuyu çantama koyarken vaktin epeyce geç olmasıyla ayaklanıp vedalaşarak evden ayrıldım. Boş sokakta adımladığım sıra saatler evvel bıraktığım yerde duran arabayı görmek afallamama sebep olurken şaşkınlığımdan sıyrıldığımda gülümseyerek hızlı adımlarla ilerleyip kapıyı açarak koltuğa yerleştim. Tek bir kelime etmeden sıkıca sevdiğim adamın boynuna sarılırken sanki yeniden nefes almaya başlamış gibiydim. Belki gelmeye cesaret edememişti ama gitmeye de yüreği el vermemişti.

Ertesi sabah bizimkilerle birlikte dersten önce kahvaltı için kafede toplandığımızda başka birinin servisle ilgilendiğini görmek kendimi tuhaf hissetmeme sebep olsa da buna alışmak zorunda olduğumu biliyordum artık. İzmir dönüşü hayatımdaki değişiklerden biri de ne yazık ki işi bırakmak zorunda kalmam olmuştu. Bir yandan okulun temposu

diğer yandan evlilik telaşı derken ben her ne kadar idare edebileceğimi söylesem de bu defa ne Rüzgâr'a ne de evdekilere söz geçirebilmiştim. Bir yerde de haklılardı, sonuçta bu tempoyla hasta olmam kaçınılmazdı.

Aylar sonra çalışan değil de müşteri olarak bulunduğum kafede keyifle devam eden kahvaltımız sırasında edilen muhabbetlere ortak olurken çalan telefonla ayaklanıp biraz uzaklaştım. Açar açmaz duyduğum Melek Hanım'ın ağlamaklı sesi telaşlanmama sebep olurken "Sakin olun lütfen, ne oluyor?" diye sorduğumda hıçkırıkları kelimeleri arasına karıştı.

"Umut... Umut yok Zeynep... Gitmiş! Yok, yok hiçbir yerde. Allahım aklımı kaçıracağım, oğlum yok!"

Melek Hanım'ın ağlayarak söylediklerine, "Ne?" diye çığlık atarcasına karşılık vermemle endişe yüklü bakışlar bana dönerken göz göze geldiğim korku dolu kahvelerle yutkundum.

"Biz... Ben... Geliyorum şimdi, lütfen siz sakin olun," deyip telefonu kapatarak Rüzgâr'a doğru iki adım atmamla, "Ne oldu?" diye panikle sorduğunda, "Umut..." deyip kasılan bedenimle titrek bir soluk alıp kollarını kavradım.

"Gitmiş... Nerede olduğunu bilmiyor," dememle bakışlarını ele geçiren endişe bulutları gözümden kaçmazken ölüm gibi geçen birkaç saniyenin ardından, "Gidelim," demesiyle tuttuğum soluğu bırakıp hızla başımı salladım. Çıkışa doğru hızla ilerlediğimizde herkes endişeyle ayaklanıp "Neler oluyor? Umut kim?" diye sorduklarında ne diyeceğimi bilemezken "Sonra..." deyip çoktan dışarı çıkan Rüzgâr'ın peşi sıra koşturdum. Yollarda aklımı başımdan alan bir hızla mahalleye ulaştığımızda kaldırımın üzerinde dizlerini döve döve, "Oğlum..." diye perişan hâlde ağlayan kadını görmemizle Rüzgâr'ın adımları bıçak gibi kesilirken ben de bir an için ne yapacağımı bilemedim.

"Rüzgâr?" diye korkarak fısıldayıp kolunu kavramamla tüm bedeninin nasıl da kaskatı kesildiğini fark ederken bu anın onun için nasıl da zor olduğunu tahmin bile edemiyordum. Karşısındaki kadın yıllarca onu terk edip gittiğini düşündüğü annesiydi ve şimdi bir diğer oğlu için ağlıyordu.

Bir an nefes almadığını hatta hiç kımıldamayacağını düşünsem de bir an sonra alabileceği en derin soluğu alıp acı yüklü kahvelerine buzdan setler çekerek kendisini henüz görmeyen kadına doğru dimdik ilerlediğinde ne yapmaya çalıştığını daha o saniye anlamıştım. Annesine gitmiyordu. Yardıma ihtiyacı olan bir kadına gidiyordu sadece. Ne diyebilirdim ki ona? Böyle bir durumu yaşamadan ahkâm kesmek ne haddimeydi?

Yanına yaklaşmamızla Melek Hanım'ın bizi bulan hasret dolu bakışları elimi tutan adamın elimi daha da sıkmasına sebep olurken hafifçe yere çöküp ellerimi dizlerine yaslayarak Melek Hanım'la göz göze geldim.

"Nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Sabah uyandığımda kahvaltıyı hazırlayıp uyandırmak için odasına gittim ama yoktu. Bir küçük sırt çantası vardı yatağının başından ayırmadığı ama o da yoktu. Her yere baktım, herkese sordum ama yok. Kimse görmemiş. Nereye gider ki? Bilmez ki o hiçbir yeri," deyip acıyla ağlamaya başlayan kadınla elim ayağım boşalırken hızla sarsılan bedenine sarıldım. "Ağlamayın, lütfen. Hem nereye gidebilir ki hep birlikte arar buluruz şimdi," desem de kendi söylediğime ben bile inanamıyordum. Küçücük çocuğu nerede arayacaktık ki?

Yanı başında oturan yaşlı teyze ahlayıp vahlayarak Melek Hanım'ın bileklerini kolonyayla ovarken ayaklanıp Rüzgâr'a doğru adımladım. "Ben Eren Abi'yi arıyorum," dememle usulca başını sallarken hemen telefonu çıkarıp Eren Abi'yi arayarak durumu anlattım. Hemen sonra neredeyse duyup gelen tüm mahalle sakinleriyle etrafı aramaya

başladığımızda eli boş döndüğümüz her sokakta tutunduğumuz umutlar ellerimizden kaymaya başlıyordu. Umut, özel durumu gereği tek başına dışarı çıkmayan bir çocuktu ve şimdi onun bu koskoca şehirde bir yerlerde tek başına olduğunu düşünmek bile aklımı kaçırmama sebep oluyordu. Melek Hanım'ın neler hissettiğini ise tahmin bile edemiyordum. Her defasında evlatlarıyla sınanan bir kadın buna daha ne kadar dayanabilirdi?

Bir ara tarif ettiğimiz gibi bir çocuğun dolmuşlardan birine bindiğini söyleyen adamla aklım başımdan giderken "Küçücük çocuğun tek başına dolmuşa binmesine nasıl izin verirsiniz?" diye cırlayarak neredeyse adamı öfkeden parçalayacak hâle gelmiştim. Bu sefer de rotamız adamın söylediği dolmuşun güzergâhı olurken bu işin koca şehirde toplu iğne aramak gibi imkânsıza dönüştüğünü de düşünmeye başlamıştım.

Bir arabanın içinde Rüzgâr ve annesiyle olacağımı düşünmek başka zaman olsa beni gülümsetecekken şimdi yanı başımda ağlamaktan kendini kaybeden kadını sakinleştirmekten başka bir şeyi düşünemiyordum. Anlamsızca etrafı dolaşmamız saatleri devirmemize sebep olurken umut yine vazgeçmeye en yakın olduğumuz anda bizi buldu. Eren Abi'den gelen telefonla yolumuzu merkezdeki devlet hastanesine çevirirken yol boyu korkudan aklımızı kaybetmemek için birbirimize tutunduk.

"Lütfen, ağlamayın artık abim iyi olduğunu söyledi," desem de ağlaması azalmayan kadın arabanın hastane önünde durmasıyla kendini hızla dışarı atıp acil servise doğru perişan hâlde koşarken biz de peşi sıra araçtan inip binadan içeri girdik. Acilin girişinde Eren Abi'yi görmemle

hızla ona doğru ilerlerken "Oğlum nerede?" diye soran kadına içeriyi işaret etti.

Melek Hanım içeri girer girmez biz de peşinden sürgülü kapıdan içeri girdik. O an sedyenin üzerine ayaklarını sallandırarak oturmuş tek koluyla annesine sarılmış ağlayan Umut'u görmek saatlerdir koşturmaktan sızlayan dizlerimin bağını çözmüştü sanki.

"Oğlum. Bebeğim. İyi misin annem ha, canın yanıyor mu?" deyip Umut'un kolundaki sargıya içi acıyarak bakan Melek Hanım'ın üzüntüsü her zerresinden okunurken Eren Abi yanımıza gelip kısaca durumu anlatmaya başladı.

"Nasıl olduysa dolmuşla sahile kadar gelmiş. Orada da kayak yapan çocuklardan biri dikkatsiz davranıp çarpınca kolunun üzerine düşmüş. Kolunda ufak bir incinme var sadece, merak edecek başka bir şey yok. O sıra o çevreden geçen bir polis arkadaş da tek başına olduğunu anlayınca merkeze bildirmiş. Eşkâlden, tabii bir de annesinin ismini verince bize ulaşmaları da kolay oldu. Neyse, benim merkeze geçmem lazım artık, geçmiş olsun hepimize," deyip vedalaşarak yanımızdan ayrıldığında biz Rüzgâr'la yan yana durmuş hâlde sessizce birbirlerine sarılan anne oğlu izlemeye devam ediyorduk.

Hafifçe sağıma döndüğümde öylece annesine sarılan Umut'u seyretmeye dalıp giden sevdiğim adamın tükenmiş hâline acıyla bakarken aylardır beklediğim karşılaşmanın böyle olacağını hiç mi hiç hayal etmediğimi düşünüyordum. Rüzgâr sanki bu resmin bir parçası değil de kapı dışındaki bir yabancı gibi bomboş gözlerle onları seyrederken sanki etrafımızda duran tüm kablolar boynuma dolanmış gibi çaresiz hissediyordum.

Öylece el gibi kapı eşiğinde durmaya devam ederken bir an sonra sevdiğim adamın ayakta zor durur bir hâlde düşen omuzlarıyla arkasını dönmesini çaresiz gözlerle izledim. Şimdi giderse bir daha hiç gelemeyeceğini bildiğimden

tutunduğum tüm umutlar ellerimden kayıp giderken çaresizce gözlerimi yumup en azından yanında olduğumu bilsin diye dik durmaya çalıştım. Attığı her adımla bu resme biraz daha yabancılaşan, çaresizliğimi biraz daha büyüten adamın arkasında ne yapacağımı bilemez gibi öylece dururken, "Abi!" diye bağırarak tüm acili inleten sesiyle hayalini haykıran çocuk sanki güç yettiremediğim çaresizliğimi un ufak etti bir anda.

Küçücük boyuyla oturduğu sedyenin üzerinden yere zıplayıp abisine koşan çocuğun heyecanına ben de bir umutla sımsıkı bağlandım. Bir rüzgârla yanımdan geçip abisinin elini küçücük parmaklarıyla sımsıkı kavradığında tutuldu nefeslerim.

Arkası dönük, kalbi kırık dökük sevdiğim adama tüm kalbiyle tutunan Umut'u görmek dizlerimde derman bırakmazken oturduğu yerde yaşlı gözlerle tıpkı benim gibi çaresizce iki oğlunu seyreden Melek Hanım'ın yanına adımlayıp omzuna tutundum güç bulmak istercesine. O an sanki tüm insanlık işi gücü bırakmış Rüzgâr'ın Umut'a vereceği karşılığı heyecanla beklerken *"Ne olur itme,"* diye dua ettim tüm kalbimle. Umut buna dayanamazdı. Hiçbirimiz bunun altından kalkamazdık.

Birkaç uzun saniye öylece yerinde çakılı kalan Rüzgâr bir an sonra sıkı sıkıya elini tutan kardeşine kayıtsız kalamadı. Ona döndüğünde yakaladığım ıslak bakışlarından anladım ne kadar da zor bir çıkmazın içinde çırpındığını. Karşısındaki çocuk için bir yanı can, diğer yanı canını yakan diye haykırırken gördüm, sevdiğim adamın ruhunda kanayan her bir yarayı.

Beline kadar bile gelmeyen boyuyla kendisine hayranlıkla bakan çocuğa ne yapması gerektiğini bilemiyormuş gibi çaresizce bakıyordu, Rüzgâr. Umut'un yaralı kolunu hafifçe sallayıp, "Eğil... Hadi!" demesiyle sanki transa girmiş gibi ona uyarken dizlerinin üzerine çöküp kardeşiyle yüz

yüze geldiğinde bir kere daha anladım birbirlerine ne kadar çok benzediklerini. Aynı gözler aynı gülümseme aynı masum yürek vardı sanki karşımda. O an bir kere daha anladım ki, o pisliğin tek damla kiri bile bulaşmamıştı Umut'un masumiyetine.

"Seni... Çok bekledim... Ben..." diye tane tane konuşarak yüzünde masum bir gülümsemeyle abisine bakan Umut'un sesindeki hasret kalbimi allak bullak etti. Rüzgâr'ın ise tek bir sözle bile nasıl da dağıldığını gözlerinde görüyordum.

"Ama geleceğini... Hep biliyordum... Zeynep Abla dedi ki... Sen de bana... Gelmek istiyormuşsun... Ben de sen beni... Bulamıyorsun diye... Seni bulmak istedim..."

Umut'un sözleri aklıma dün akşam konuştuklarımızı getirirken o sıra bizi duyduğunu anlamış ve hayrete düşmekle birlikte kendimi suçlu hissetmiştim. Benim tek lafımla evden kaçmaya yeltenmişken başına bir şey gelse bu vicdan azabıyla yaşayamayacağımı biliyordum. Rüzgâr'sa gözleriyle, sözleriyle her hâliyle kendisine olan sevgisini akıtan kardeşinin karşısında sadece boyunu değil sanki tüm öfkesini tüm acısını eğmiş gibi savunmasız duruyordu.

"Abi..." diye yeniden ona seslenen, sanki bunu dedikçe de mutlulukla gülümseyen çocuğun heyecanı hepimizi darmadağın ederken söylediği sözler sadece bizim değil Rüzgâr'ın da kalbine dokunmuştu.

"Sana... Bir kere... Sarılabilir miyim?"

Umut, tek bir cümlesiyle sadece bizi değil etrafta yaşanan her şeyden bihaber insanları bile gözyaşına boğmuş, o an abisinin tüm zırhını masumiyetiyle yok etmişti. Birkaç saniye öylece dolu dolu gözlerle Umut'a bakan Rüzgâr toprak renginden kopup gelen bir damla yaşla yavaşça başını sallayıp kollarını bir kartalın pençeleri gibi iki yana açtığında yılların hasretiyle bir çocuğun kurduğu tek hayali gerçeğe dönüştürmüştü. Tek koluyla abisine sarılan kardeşini

sımsıkı göğsüne bastıran sevdiğimin kapanan gözlerinden akan iki damla yaş suya düşen yanmış kibrit taneleri gibi kalbime düştü. Omuzlarımdan kalkan yüklerle gözlerimi belki de ilk defa bu kadar eksiksiz bir huzurla yumup yanı başımda belki de yıllar sonra ilk kez mutluluktan ağlayan kadına sarıldım.

Küçük Umut bugün hiçbirimizin başaramadığını masum kalbiyle başarmış, geçmişin günahını yaralı bir kalbin üzerinden silip atmıştı. Yanına gidemediği abisini karşısına kendi ayaklarıyla getirmiş, umuda tutunmaktan korkan bir adama gelecek için en güzel umudu kendi elleriyle teslim etmişti.

Bugün bir mucize daha gerçek olmuştu.

Rüzgâr Yücesoy, artık gerçekten de Umut'un abisiydi.

BÖLÜM -XXII-

İkinci Şans

Hiç ummadığınız bir anda öyle bir resmin içinde bulursunuz ki kendinizi, afallarsınız. Bir an sonra yaşanan anın gerçekliği tüm hissiyatıyla etrafınızı sardığında da zaman dursun, dünya sussun istersiniz. Çünkü öylesine büyük bir umutla beklemişsinizdir ki o anı, dökülen her damla gözyaşına değdi diye düşünür, gülümsersiniz.

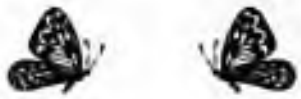
Öylesi bir andayım şimdi ben de...

Küçücük kalbine daha doğmadan ekilen acı tohumlarıyla büyümeye mecbur bırakılan Umut'un tek koluyla sanki bıraksa kaybolup gidecekmiş gibi sımsıkı abisinin boynuna sarılması, Rüzgâr'ınsa sanki bu korkuyu kalbinde hissetmişçesine her şeyi bir yana bırakıp ruhu yaralı kardeşini güçlü kollarıyla sımsıkı sarıp göğsüne hapsetmesiydi bana bu duyguyu hissettiren.

Hep biliyordum aslında, merhametliydi Rüzgâr. Kalbinin güzelliği sadece yüzüne değil adımını attığı her yere bulaşan, nefes aldığı her yeri farkında bile olmadan güzelleştiren bir adamdı. Evet, çok yakışıklıydı ama dışı parlak içi bomboş bir hediye paketi misali değildi onun güzelliği. Her şeyiyle güzeldi ama en çok da sevmesiyle güzeldi. Beni sevmesiyle güzeldi. Kıyamayarak sevmesi, herkes gibi birine

kendini herkesten başka hissettirmesi güzeldi. Onu sevmekse öyle kolaydı ki!

Umut'a sarılırken ne bir sevgili ne bir abi ne de başka bir sıfattaydı Rüzgâr. O an baktığım yerde gördüğüm tek şey sevdiklerini canı pahasına koruyacak bir baba figürüydü. Biliyordum, o evlat sahibi olmadan baba olanlardandı ve şefkati, merhameti, koruyuculuğu hep bundandı. Umut'a sadece abiliğini değil o hiç sahip olamadığı baba sevgisini tattıracağını da bu yüzden adım kadar iyi biliyordum.

Günler değil saatler öncesini düşündüğümde bile yaşadığımız anın gerçekliğine bir türlü inanamıyordum. Bir arabanın içinde Melek Hanım'la birlikte Umut'un bıcır bıcır sesiyle anlattıklarını dinliyorduk. Merhametine vurulduğum adamsa yaşadığı acıya rağmen Umut'a öylesine şefkatle bakıyordu ki, bir kere daha iyi ki diyordum. *İyi ki senmişsin kaderim Rüzgâr.*

Trafiğin de etkisiyle epeyce uzayan yolda bir yerden sonra Umut ağrı kesici iğnenin de etkisiyle uyuyakalırken yolun geri kalanı bizler için huzurlu ama belirsiz bir sessizlik içinde geçmişti. Ben bir iki kez konuşma girişiminde bulunsam da her defasında kısa cevaplarla baş başa kalmam en sonunda pes etmeme sebep olmuş, anne oğlu sessizliği paylaşmaları için kendi hâllerine bırakmıştım.

Mahalleye vardığımızda da Rüzgâr annesinden erken davranıp Umut'u kucağına alarak binaya doğru adımlamaya başladığında Melek Hanım da benimle vedalaşıp arkalarından buruk bir tebessümle ilerledi. Onun sanki mutlu olmayı hiç hak etmiyormuşçasına bu hüzünlü tavrı canımı çok sıkıyordu. Melek Hanım ailesi için bir katilin ellerinde hayatını ziyan eden, buna rağmen affedilmeyi bile hak etmediğini düşünen yüce gönüllü bir kadındı. Sadece

doğurduğu için değil evlatları uğruna kendini hiç düşünmeden feda ettiği için bile tepeden tırnağa bir anneydi o... Ve benim gözümde affedilmeyi değil sadece sonsuz bir sevgiyle sahiplenilmeyi hak ediyordu.

Birkaç dakika boyunca mahalledeki meraklı gözlerin kıskacında Rüzgâr'ın gelmesini beklerken arabada unuttukları ilaç poşetini fark etmemle elime alıp binaya doğru adımladım. Binadan içeri girdiğim an aralık olan kapıyı görüp endişeyle adımlarken kapı eşiğinde arkası dönük sevdiğim adamı ve tam arkasında başını önüne eğerek yine sessiz gözyaşları döken kadını görmek olduğum yerde duraksamama sebep oldu.

"Ne desem ne söylesem eksik kalır biliyorum ama... Ona arkanı dönmediğin için teşekkür ederim. Bugün ne fark ettim biliyor musun? Sadece görünüşün değil kalbin de dayına benziyor. Onun gibi kusursuz, herkese kol kanat gerecek kadar yüce gönüllü bir adam olmuşsun. Sana pişmanım diyemem, çünkü sizden uzakta geçen ömrüme rağmen pişman değilim. Sen de Bahar da canımdınız benim... Canımsınız! Geçen bir ömrün telafisi olmaz biliyorum, affedilmek için de söylemiyorum bunları ama siz yaşayın diye gittim ben. Hakkım yok bunu istemeye biliyorum ama ne olursun geçmişin hesabını Umut'tan sorma olur mu? Onun benden başka kimsesi olmadı, sana yalvarırım onun abisi ol Rüzgâr. Bir gün bana bir şey olursa sığınacağı bir limanı olsun. Onu yalnız bırakma."

Melek Hanım'ın gözyaşları arasında çaresizce dile getirdikleri karşısında bugün bir türlü dinmeyen gözyaşlarımın yenileri kirpiklerimi ıslatırken buğulu bakışlarımı Rüzgâr'ın üzerinden çekemedim. Duyduğu her sözle bedeni biraz daha kaskatı kesilirken aldığı içli nefesi kendi soluğum gibi hissettim.

"Yine de bir gün... Kalbin kabullenebilirse beni de affet... Oğlum."

Melek Hanım'ın sanki korkarcasına fısıltıyla oğlum deyişiyse Rüzgâr'ın ayakta kalmak için yaslandığı görünmez buzdan kalelerini yıkmış, onu bir bebeğin annesi karşısındaki savunmasızlığı kadar tek başına bırakmıştı. Geçmişten korkarcasına birbirlerinden kaçan toprak kokulu iki bakış kavuştuğundaysa geriye vuslattan başka gidecek bir yol kalmamış, sessizliğin gölgesinde yalnızca yıllar öncesinden gelen bir fısıltı duyulmuştu.

"Anne..."

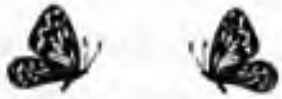
Olduğum yerde dudaklarımdan firar etmek için bekleyen hıçkırıkları gizlemek istercesine ellerimi dudaklarıma bastırırken duyduğum sözler, aşkına teslim olduğum adama her şeyden öte bir kere daha hayran olmama sebep oldu.

"Affetmek yok. Affedilecek hiçbir şey yok ki! Sen... Bizim için gittin. Biz yaşayalım diye, biz mutlu olalım diye gittin. Eğer ben seni affedeceksem, sen de beni affet. Bunca zaman seni aramadığım için, senden vazgeçtiğim için, seni unutmaya çalıştığım için sen de beni affet anne."

Rüzgâr'ın her kelimesi bıçak kesiği misali diline batarcasına gözyaşlarıyla söyledikleri karşısında Melek Hanım yaşlarla sırılsıklam olan yüzünü hızla iki yana salladı. Sesinde sanki bir panik hâliyle, "Hayır! Hayır, sakın böyle söyleme oğlum! Af dilemesi gereken benim, her şeye rağmen annesiz geçen yıllarınızın hesabını veremeyecek olan benim. Senin hiçbir suçun yok. Sakın Rüzgâr!" deyip çekinerek titreyen elleriyle Rüzgâr'ın yüzüne dokunduğunda sevdiğim adam bu dokunuşla sanki yılların hasretliği son bulmuşçasına tepeden tırnağa titredi. Yanakları üzerinde duran elleri tutup yaşlı gözlerle annesine burukça gülümserken "Sözünü tuttun. Bir gün geri geleceğim demiştin. Geldin," deyip annesini avuçiçinden öptü. Melek Hanım'sa kalbinin tam ortasından sökülüp atılırcasına yaşlı gözlerle, "Oğlum!" diye haykırıp kollarını sımsıkı oğluna dolayarak bağrına bastı. Rüzgâr'ın yüreğinden kopup gelircesine yüreğime düşen, "Annem...

Geldin, annem..." deyişi gözyaşlarımı çoğaltırken kalbim uzun zaman sonra ilk kez böylesine huzurluydu.

"Şükürler olsun Allahım! Sevdiğim adamın en derin yarasına şifa olan her damla gözyaşına şükürler olsun."

Geçip giden zaman gürül gürül akan bir nehir misali vazgeçmeksizin akıp giderken hayatımızdan durup da düşünmek, yeri geldiğinde vazgeçip başka yollara sapmak mümkün olmuyordu ne yazık ki... İkinci şanslar herkes için mümkün müydü bilemiyordum ama bu şansı yakalayanların gerçekten de bir mükâfatla ödüllendirilmişçesine mutlu hissettiklerine tanıklık edebiliyordum artık. Benim hayatımda bu zamana kadar öyle çok aman aman yanlışlara düştüğüm, yaptığım hatalarla yolumu kaybedip geri dönülmez noktalara geldiğim neyse ki olmamıştı. Belki de bu yüzden ikinci şansın ne demek olduğunu yaşamadığım müddetçe gerçek anlamda anlamam mümkün olmayacaktı.

Öte yandan ikinci şanslar bir nevi mucizenin de yansımasıydı aslında. Zamanı durdurmak nasıl imkânsızsa, attığın bir adımın, ağızdan çıkan bir sözün nasıl ki geri dönüşü yoksa ikinci şanslar insanlara bu olmazlardaki mümkünleri yaşatıyordu bir anlamda. Attığın bir adımı hiç atmamış gibi geri alabilmek, kırdığın bir kalbi hiç yara vermemiş gibi onarabilmek yalnızca kendilerine zamanı geriye alabilen ikinci şansların bahşedildiği insanlara tanınan bir lütuftu ve bu yüzden de değeri bilinmesi gerekiyordu. İkinci şanslar tekrarı olmayan mucizelerdi ve sadece bu yüzden bile kıymeti bilinmeli, bir kere daha yok yere heba edilmemeliydi.

Etrafımı saran onca yaşanmışlığa bakarken tanıklık ettiğim en önemli şeyse ikinci şansı yakalayanların kıymetini bildiğinde bir şekilde mutluluğa kavuşabilmesiydi. Ela'nın Güney'e bir şans daha verdikten sonra hiç olmadığı kadar

mutlu olması, Rüya ve Ege'nin yaşanmasını imkânsız gördükleri aşklarına bir şans verip sonunda hiç bilmedikleri yuvaya kavuşmaları, Rüzgâr'ın yaşadığı onca acıyı ardında bırakıp yeniden bir aileye sahip olması, Melek Hanım'ın ise yaşamaya bir şans verip yeniden umuda tutunarak çocuklarının annesi olması ikinci şanslarla gelen mutluluktan başkası değildi. Yaşanan acı tatlı her şeyi geride bırakmaya cesaret edip kendine ikinci bir şans veren herkes bir şekilde mutluluğa kavuşuyordu. Ve sadece bu yaşanmışlıklara tanıklık etmek bile mucizelere inanmak için başlı başına bir sebepti.

Rüzgâr'ın annesiyle arasına ördüğü tüm o taş duvarları yıkıp en mahzun hâliyle kollarına sığındığı günün üzerinden neredeyse iki aya yakın zaman geçmiş, hayat her birimizi bambaşka hikâyelerin başrolleri ilan ederken bize sadece payımıza düşeni yaşamak kalmıştı. Rüzgâr o günden sonra geçmişin hesaplarını bir daha adı anılmamak üzere toprağın altına gömerken o topraktan mutlu günlere duyulan umudun filizleri de yeşermeye başlamıştı.

İlk zamanlar babasını ve Bahar'ı tüm bu olanlara hazırlamak için bir süre gerçeği onlardan gizlese de içten içe yaşadığı sabırsızlıkla çok fazla bekleyememişti. Karşılaşacağı her tepkiye karşın annesiyle kardeşinin önüne bir kalkan gibi geçerek sonunda babasına ve Bahar'a yaşanan her şeyi tek tek anlatmıştı. O akşam her ne kadar yanında olup ona destek olmak istesem de bununla tek başına başa çıkacağını söylediğinde fazla da üsteleyememiştim.

Sonrasındaysa günler boyu dingin bir sakinlikte geçen günlerimiz o günden sonra yerini yine sert kasırgaların estiği huzursuz günlere bırakmıştı. Şimdilerde aramızda bir sorun olmasa da yaşadığım onca tatsız anıdan sonra öfkesine en sert şekilde tanıklık ettiğim Levent Yücesoy'dan beklediğim tepki hiç ummadığım şekilde Bahar'dan gelmiş, sevdiğim adam bir kere daha can yakan bir ikilemin ortasında kalmıştı.

Bahar öfkeliydi. Bahar hırçındı. Bahar kulaklarını kendi bebek çığlıklarından başka herkese tıkamıştı. Çünkü kırgındı. Affedemeyecek kadar kırgın, içten içe hissetse de gerçekleri duymaya katlanamayacak kadar yaralıydı. Bahar'ın durumu Rüzgâr'dan çok daha başkaydı aslında. Çünkü Rüzgâr'ın annesiyle çocukluktan kalma anıları olsa da Bahar annesini hiç bilememiş, ona hiçbir zaman anne diyememişti. Bu yüzden de şimdi ona ne anlatılmaya çalışılırsa çalışılsın duymaya tahammül edemiyordu. Onun bu affetmeyi kabullenemeyen hırçın hâlleri halen kendini suçlayan Melek Hanım'ı iyiden iyiye çaresiz bırakırken arada kalan yine sevdiğim adam oluyordu.

Tüm bu karmaşa ortasında Bahar'ın hırçınlığından sıyrılıp Levent Bey'in tepkisini görmemiz bile mümkün olmamıştı. Bildiğim kadarıyla da halen Melek Hanım'ın karşısına çıkmamıştı. Her ne kadar kafasından neler geçtiğini bilemesem de içten içe onu durduran şeyin Umut olduğunu hissediyordum aslında. Kolay değildi ne de olsa. Yaşanan onca şeyden sonra sevdiğin kadının yanında sana ait olmayan bir çocuk görmek hiç kolay değildi.

Bahar'ın hırçınlığı, Levent Bey'in ketumluğu, Melek Hanım'ın her şey için halen kendisini suçlaması derken tüm bu hengâmenin ortasında Rüzgâr tek başına kalsa da onu güçlü olmaya zorlayan tek şey belki de Umut'un her defasında sanki kalbine düğüm atarcasına abi demesiydi. Rüzgâr tam da hayal ettiğim gibi Umut'u öyle güzel kabullenmişti ki, sanki kalbinde varlığından dahi haberdar olmadığı bir boşluk onun varlığıyla dolmuştu. Geçen zaman içinde bir tarafta yaşanan onca gerilime inat Rüzgâr ve Umut birlikte çokça keyifli zaman geçirmişler, birçoğunda ben de onlara eşlik etme keyfini tatmıştım. Umut, lunaparka ilk kez abisiyle gitmişti mesela... İlk kez abisi ona bisiklete binmeyi öğretmişti. Birlikte saatlerce bıkmadan usanmadan abisinin ona hediye ettiği yapbozları yapmışlardı. Öte yandan

Rüzgâr'ın ısrarıyla onun evinde yaşamaya başlamaları da aralarındaki özlemi dindirmek için harika bir fırsat olmuştu. Melek Hanım başlarda Levent Bey'i ve Bahar'ı düşündüğünden bu teklife itiraz etse de Rüzgâr bu konuda annesinin manasız itirazlarını kesinlikle dinlememişti. Onun annesi, onun kardeşi o harabede bir saniye daha yaşayamazdı. Çünkü yalnız onların Rüzgâr'a değil, Rüzgâr'ın da onlara ihtiyacı vardı.

Her şey bu kadarla da kalmamıştı elbette. Geçen haftalar temmuzda gerçekleşecek düğünümüzün hazırlıklarına da hız katarken tüm bu karmaşada bana en büyük desteği tam da hayal ettiğim gibi Melek Hanım vermişti. Onunla geçirdiğimiz her an aylar evvel yaşadığımız çıkmazları buruk birer anı olarak mazide bırakırken umut etmenin mutlu sonların tek anahtarı olduğunu bir kere daha anlamıştım. Tabii bu hazırlık sürecinde annem de birkaç kez buraya gelmiş, dünürüyle de fazlasıyla kaynaşmıştı. Annem zaten oldukça sıcakkanlı bir kadındı ve en önemlisi de insanın bakışlarını okur, susması gerektiğini anlarsa tek laf etmezdi. Melek Hanım'la tanıştığında da bu yüzden ona hiçbir şey sormamış, sadece sürpriz bir şekilde ortaya çıkan dünürünün keyfini çıkarmıştı. Annemin sıcakkanlı hâlleri Melek Hanım'a da çok iyi gelmiş olacak ki o da kısa zaman sonra kendini geçmişin mateminden sıyırıp gelecek günlere umutla bakmaya başlamıştı.

Yine koşturmacayla geçen bir günün sonunda daha duşumu alıp, etraftaki dağınıklığı toparlayarak salona geçeceğim sıra Gülce'nin kapısını açık görünce derin bir nefes alıp yavaşça oraya doğru ilerledim.

Omzumu kapının pervazına yaslayıp üzgün bir suretle, karşımda dalgın hareketlerle valizini hazırlayan arkadaşımı seyrederken bize derman olan zamanın bazılarımız için fazlaca acımasız olduğunu düşünüyordum. Bizler bazen her şeyin yolunda olduğunu zannetsek de görünen her zaman

aslını yansıtmıyordu ne yazık ki! Bunun en acı örneği de ne yazık ki Ali Abi ve Gülce'ydi.

Aslında her şey yolundaydı. Dünyanın en sevimli çiftiydi onlar bizim için, kavga ettiklerine bile rastlamamıştık doğru dürüst. Belki de sadece biz öyle olduğunu zannediyorduk. Şimdi ne oldu da bu hâle geldiler diye düşünsem de elle tutulur tek bir cevap bulamıyordum ne yazık ki. Tek bildiğim ayrıldıklarıydı.

Dalgınlıkla seyrettiğim Gülce beni fark ettiğinde hafifçe tebessüm edip, "Gelsene," diyerek yanını işaret ettiğinde aynı buruk gülümsemeyle yanına ilerledim. Yatağa oturup kıyafetleri valize yerleştirmesine yardım ettim ben de isteksiz bir tavırla.

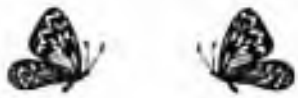
Birkaç dakika boyunca sessizce işime devam etsem de onun bu mahzun hâllerini gördükçe yine çenemi tutamadım. Ayrılmış olsalar dahi aralarına giren bu tatilin her şeyi daha da kötüye sürükleyeceğini düşündüğümde içim sıkılırken, "Gülce... En azından gitmeden Ali Abi'yle bir kere daha konuşsan olmaz mı? Araya mesafeler girince her şey daha da içinden çıkılmaz bir hâl alacak. Biliyorsun, kaç zamandır senden küçücük bir ışık bekliyor," dediğimde Gülce elindekileri kenara bırakıp yorgun bir bakış attı gözlerime. Sanki her şeyden, herkesten bıkmış gibi bir hâli vardı ve bunu görmek beni çok üzüyordu. Çünkü derdini bilemediğim için derman da olamıyordum.

"Bitti artık Zeynep. Biz bittik, lütfen daha fazla üstelemeyin bu meseleyi. Böylesi ikimiz için de daha iyi olacak," dediğinde belki de uzun zaman sonra ilk kez öfkeyle baktım ona.

"Kocaman insanlarsınız. Ne yaşayıp yaşamayacağınız da sizin kararınız ama şunu aklından çıkarma Gülce. Daha önce ben mecbur kaldığım için Rüzgâr'dan vazgeçtim ama bu acıyla yaşamak beni mahvetti. Hepiniz de ne hâle geldiğimize şahit oldunuz. Şimdi sen de eğer bize söylemediğin

bir sebeple bunları yapıyorsan, lütfen geri dönülmez bir noktaya varmadan önce vazgeç. İnan bana sonra çok pişman olursun."

Bakışlarıma değen gözleri uzun zaman sonra ilk kez bu denli hüzünle gölgelendi. "Pişman olmamak, pişman etmemek için böyle olması gerekiyor zaten. Şimdi değilse bile bir gün Ali de bunu anlayacak," dediğinde aklım söyledikleriyle daha da karışsa da konuşmama izin vermeden odadan çıktığında çaresizce sessiz kaldım. Ortada bir şey olduğu belliydi ama görünen o ki Gülce bunu bizimle paylaşmadıkça öğrenemeyecektik. Bu vakte kadar onları bir araya getirmek için elimden geleni yapsam da bugün anlamıştım ki sorun ikisi arasında değil Gülce'nin kafasındaydı. Ve her neyse bu saatten sonra tek dileğim onların da mutluluğa daha fazla geç kalmamalarıydı.

Ertesi sabah Gülce'yi yaz tatili için ama en çok da kendini bulması ümidiyle Ankara'ya uğurladığımızda hüzün bulutları etrafımızı sarsa da, birkaç saat sonra başlayacak olan Rüzgâr'ın mezuniyet töreni için hazırlanmaya başladığımda yine içim içime sığmıyordu. Kendi mezuniyet törenime hazırlansam belki de en fazla bu kadar heyecanlanabilirdim. Açıkçası bir yanım buruktu çünkü kalan iki yıl boyunca Rüzgâr'sız bir okulda okumak oldukça can sıkıcı olacaktı ama diğer yandan okuldan çıkıp gittiğim yuvam artık sadece sevdiğim adam olacaktı ki, bu düşünce bile içimi kıpır kıpır yapmaya yetiyordu.

Rüzgâr öğlene doğru annesi ve kardeşiyle birlikte beni almaya geldiğinde daha ilk anda Melek Hanım'ın tedirginliğini hissederken elini tutup ona güç vermek istercesine gülümsedim. Onun gelmemek için nasıl dil döktüğüne şahit olsam da Rüzgâr'ın tek bir cümlesi ikna olmasına yetmişti.

"Çok anı kaybettik anne, bugünü de sensiz yaşamak istemiyorum."

Birlikte okula geldiğimizde ortalık mahşer yeri gibi kalabalık olsa da düzenli planlanan bahçede yerimizi bulmamız kolay olmuştu. Kısa süre sonra Ege'yle Rüya'da cübbelerini giymiş hâlde yanımıza geldiklerinde Güney de her ne kadar daha iki yıl bu okula devam edecek olsa da bugün arkadaşlarını yalnız bırakmamak için bize katılmıştı. Sonrasında Ege'nin babasının, Rüya'nın babaannesiyle dedesinin de gelmesiyle hep birlikte oturup aramıza aldığımız Umut'la heyecanla törenin başlamasını beklerken biraz sonra uzaktan tüm ulaşılmaz görüntüsüyle yanımıza doğru gelen adamı gördüğümde bakışlarımı hızla Melek Hanım'a çevirdim. Onun da yılların hasretiyle buğulanan gözleriyle bize doğru gelen adamı izlediğini görmemle kendimi bir anda romantik Yeşilçam filmlerinin ortasında gibi hissederken Rüzgâr'ın, "Baba, hoş geldin," deyip ayaklanarak babasına sarılmasıyla burukça gülümsedim. O an istediğim tek şey Bahar'ın da burada olmasıydı. Rüzgâr'ın artık hiçbir şeyi eksik yaşamasını istemiyordum. Ama ne yazık ki gelmemişti.

Rüzgâr'dan ayrılan Levent Bey benimle ve diğerleriyle de selamlaşıp diğer taraftaki boş yere oturduğunda Melek Hanım'a hiç değmeyen gözleri hayallerimi az da olsa yıksa da umutlanmaktan kolay kolay vazgeçecek değildim. O sıra Levent Bey'den çektiğim bakışlarımı yanımda oturan Umut'a çevirdiğimde onun merakla Levent Bey'e baktığını fark etmemle endişeyle alt dudağımı ısırdım. Umut sessizce kulağıma yaklaşıp, "Zeynep Abla... O adam...Abimin babasıysa... Benim de mi babam oluyor?" diye tüm masumiyetiyle sorunca nefesimin kesildiğini hissettim. Benim tüm çaresizliğim büyük bir gürültüyle başlayan törenle örtülürken Umut'un dikkatini hareketlenen sahneye çevirmesiyle derin bir nefes aldım. Bu iş hiç kolay olmayacaktı.

Uzunca bir zaman devam eden törenin ardından sıranın mimarlık fakültesi mezunlarına gelmesiyle Rüzgâr da yanımızdan ayrılıp diğer öğrencilerin yanına geçti. O sıra Melek Hanım'ın ve Levent Bey'in oğullarına gururla bakarken yaşadıkları heyecanı gözlerinde görebiliyordum. Tüm bu kalabalığa meraklı gözlerle bakan Umut'a bir yandan neler olup bittiğini anlatmaya çalışırken, sıra sıra diplomasını alan öğrencilerin ardından bölüm başkanının kürsü başında söylediklerileriyle sevdiğim adam adına hissettiğim gururla gözlerimin dolmasına mâni olamadım.

"Şimdi de diplomasını almak üzere bölüm birincimiz Rüzgâr Yücesoy'u kürsüye davet ediyorum."

Bölüm başkanının söylediklerileriyle platformda kürsüye doğru ilerleyen Rüzgâr'ı görmemizle her birimizin gözleri gurur dolu yaşlarla parlarken durmaksızın alkışlamaya devam etmekten avuçiçlerim kıpkırmızı kesilse de biraz olsun acı hissetmiyordum. İki yanımda oğullarının başarısını gururla izleyen Melek Hanım ve Levent Bey de aynı şekilde tüm zırhlardan arınmışçasına yaşlı gözlerini sahneden alamazlarken ne hissettiklerini çok iyi anlıyordum.

Rüzgâr Yücesoy üstlendiği her işin altından başarıyla kalkabileceğini bugün burada herkese bir kere daha gösterirken onunla gurur duyuyordum. Sahneye çıkıp sembolik diplomayı bölüm başkanının elinden alarak tüm ihtişamıyla herkesi bir kere daha kendine hayran bırakırken başkanın birkaç kelime etmesini bekleyerek onu kürsüye davet etmesiyle alçak gönüllülüğünden gelen mahcubiyetini buradan bile hissedebiliyordum. Pek de rahat olmayan tavırlarla kürsüye çıkıp saygıyla tüm kalabalığı selamlarken bakışları beni bulduğu an gevşeyip rahatlayan ifadesiyle daha çok gülümsedim.

"Herkese merhaba. Böyle kalabalıklar önünde konuşmak pek fazla becerebildiğim bir şey olmasa da bugün burada olmamı sağlayan insanlar için bir şeyler söylemek

istiyorum. En başta hayatım boyunca attığım her adımda, aldığım her kararda yanımda olan babama, bugün burada sizlerin karşısında durabilmem için kimselerin yapamayacağı fedakârlıkları yaparak bana bir hayat veren anneme, hayatımda oldukları için şükrettiğim kardeşlerime, arkamı döndüğüm her an orada benimle olduklarını bildiğim dostlarıma teşekkür ederim. Ama en çok..."

Sözlerine bir es vererek merakla ve hayranlıkla onu dinleyen kalabalıktan çektiği kahvelerini gözlerime mühürlediğinde bir refleks misali herkesin bakışları beni bulurken o devasa kalabalık karşısında gözlerimin içine aşkla bakarak söyledikleri masalımızın en güzel satırlarının dile gelmesiydi.

"Zeynep'im... En çok da sana teşekkür ederim. Bana umut etmeyi, hayal kurmayı öğrettiğin için. Bana yuvamı yeniden verdiğin için. En çok da beni mucizelere inandırdığın için."

Etrafım korkunç bir alkış tufanıyla, ıslıklarla, hayranlık dolu bakışlarla, çığlıklarla çevrelenmiş olsa da benim gözlerim ondan başkasına kör, kulaklarım onun sesinden başka her şeye sağır olmuştu o an. Bir yanım bunca kalabalığın gözleri önünde yaşadığım heyecanın etkisiyle utançtan alev alırken diğer yanım her zerremde hissettiğim aşkla âdeta bulutların üzerinde süzülüyordu.

Herkes âşık olur, herkes severdi de herkes böyle mi severdi diye düşünürken *hayır* diye çığlık çığlığa bağıran kalbimi duymazdan gelemiyordum. Rüzgâr Yücesoy aşkı sadece kalbine değil tepeden tırnağa her zerresine işleyen, her zerresine yakıştıran bir adamdı ve bugün burada bir kere daha aşkıyla kalbimi bir ömür boyu kalbine bağlamıştı. Biliyordum ki, herkes sevilirdi ama kimse benim gibi sevilemezdi. Çünkü beni seven bu adam aşkın ta kendisiydi.

Etraftaki alkış kıyamet arasında mimarlık bölümü mezunları da keplerini muhteşem sevinç çığlıklarıyla gökyüzüne fırlatırlarken tıpkı buradaki herkes gibi ben de gözlerimi

onlardan en çok da Rüzgâr'dan alamıyordum. [illegible]zin devam eden sevinç çığlıkları ve alkışlar arasında [illegible] sahneden indiklerinde Rüzgâr da herkese tek tek sarılıp [illegible] son beni kolları arasına almıştı hapsettiğinde [illegible] ma inat kendimi ona sarılmaktan alıkoyamadım. [illegible] kalabalığın ortasında kimseleri umursamadan beni [illegible] döndürdüğünde kahkahalarımız etrafta yankılanırken [illegible] an sonra dudaklarını alnıma bastırıp, "Seni seviyorum, [illegible] belası," dediğinde aşk dolu bakışlarımı gözlerine [illegible] yerek fısıldadım.

"Seni çok seviyorum."

Rüya

"Mutluluk her daim sabredenlerin, umut etmekten vazgeç meyenlerin mükâfatıdır."

Çok eskilerde okuduğum bir kitaptan aklımda kalan anlamlı satırdı belki de... Yaşadığım acı tatlı onlarca tecrübeden sonra inandığım, hayatımla özdeşleştirdiğim gerçeğimdi. Mutluluk yalnızca dile dolanan, cümlelere serpilen basit bir kelime değildi. Mutluluk belki de ömrümüz boyunca verdiğimiz mücadelenin mükâfatıydı.

Aynadaki yansımamdan gözlerime değen şişkin karnıma baktıkça yeniden düşünüyordum bu gerçeği. Benim mükâfatımdı, içimde aşkla büyüyen canlar. Benim mükâfatımdı tenime kokusunu, yüreğime sevdasını, ömrüme ömür işleyen adam. Hissediyordum içten içe, yaşadığım her an benim mutlu sonsuzluğumun bir parçasıydı artık. Ben de onlardandım. Sabrederek vardığı tünelin sonunda mutluluğa kavuşanlardan...

Bebeklerimizle tanıştığımız, hayatımızın dönüm noktası saydığımız o mucizevi günün üzerinden her anı ömre bedel

haftalar hatta aylar geçmiş, hayat bizim için belki de hiç olmadığı kadar huzur veren bir sakinliğe bürünmüştü. Evet, bebeğimizle değil bebeklerimizle... Hayatın bize sürprizinin hamilelik haberim olduğunu zannederken ikizlere hamile olduğumu duymak yaşadığımız her duyguyu ikiye katlamıştı. İki kere korksak bile iki kere mutlu, iki kere heyecanlıydık.

Sevdiğim adam ve bebeklerimizle kurduğumuz bu küçücük dünya tüm ruhuma doya doya yeterken ne eksik ne de hazırsız hissediyordum artık. Hayatımda ilk kez yaşama tutunmak için böylesi güzel sebeplerim varken bırakmıştım geçmişin iplerini de avuçlarımdan. Yok saymak da değildi bu, sadece yoluma bakmaktı.

İlerleyen ayların etkisiyle öylece ayakta dikilirken bile yorulduğumu hissederken mutfaktan gelen tıkırtılarla adımlarımı o tarafa doğru ilerletip burnuma doluşan kokularla iştahla dudaklarımı yaladım. Çalan şarkıya eşlik eden, bir yandan da kavanozdaki reçeli kâseye boşaltan adama gülümseyip sessiz adımlarla parmak uçlarımda yanına doğru ilerlerken hormonların da etkisiyle gözlerimi ondan alamıyordum. Yanına adımlayıp kâsenin kenarından akan reçeli sıyırarak dudaklarıma götürmemle hızla bana dönüp merakla dudaklarıma yapışması bir olurken nefes kesen birkaç saniye içerisinde gerçekleşen kıskacına kollarımı boynuna dolayarak teslim oldum.

Nefes nefese bir hâlde, "Günaydın sevgilim," deyip ikizlerimiz olacağını öğrendiğinden beri alışkanlık hâline getirdiği şekilde karnıma da iki öpücük bırakırken yüzümde yine o huzur dolu gülümsemeyle, "Günaydın," diye mırıldandım. Sonra da yanımdaki tabakta duran salatalıklardan birini kendi ağzıma atıp birini de onun dudakları arasına bıraktım. Bakışlarımızla birbirimizin ruhunda kayboluşumuz ocaktan gelen yanık kokusuyla dağılırken kıkırdamam eşliğinde hızla tavayı ocaktan alıp diğer tarafa bıraktı. Paytak adımlarla

ilerleyip masada yerime geçmemle o da diğer sandalyeye geçerken, "Bulantın yok değil mi?" diye endişeyle sormasıyla gülümseyip başımı iki yana salladım.

Bulantılardan dolayı çok rahatsız olduğum sabahlar dışında ona kendi ellerimle kahvaltı hazırlamayı alışkanlık hâline getirmiştim ve bunu yapmaktan büyük bir keyif alıyordum ama son günlerde uykuya öylesine düşkün olmuştum ki, sevdiğim adam da bize kıyamamış erken kalkarak bu harika sofrayı hazırlamıştı. Mutfak konusunda sahip olduğum üstün beceriksizliğim Ayla Abla'nın ve özellikle Ela'nın yardımlarıyla gün be gün yok olurken kendi evimizde kendi ellerimle yaptığım yemeği sevdiğim adamla yemenin mutluluğu paha biçilemezdi. Bu kadar basit bir şeyle bile mutlu olabilecek kadar ruhsuz bir geçmişten geldiğimi düşündükçe geçip giden günlerime sadece acırken bu günüme şükretmekten bir an olsun vazgeçmiyordum.

"Yok, merak etme. Zaten tüm kusma kotamı mezuniyetimde doldurduğumu varsayarsak önümüzdeki elli yıl falan kusacağımı zannetmiyorum," deyip yüzümü buruşturmamla belki onuncu kez aynı anları anımsayıp hâlime aldırmadan kahkahasını saldığında elime aldığım salatalıkları sinirle ağzına tıkıştırsam da, aklıma geldikçe ben de gülmeden edemiyordum.

Öfkeleniyordum ama gülünmeyecek gibi de değildi hani. Beş gün önce hayatımın en önemli anlarından birini yaşamış, nihayet eğitim hayatıma bir nokta koyarak mezun olmayı başarmıştım. Güzel bir elbise, şahane bir kalabalık, hele ki sevdiğim adamla aynı gün mezun olabilme şansına kadar her şey mükemmelken tüm komedi diplomamı almak üzere sahneye çıktığımda yaşanmıştı.

Rüya Derin olarak başladığım yolu Rüya Aras olarak tamamlamanın gururuyla sahnede herkesin gözleri önünde bölüm başkanından diplomamı alacağım an kelimenin tam

anlamıyla içimde ne var ne yoksa adamın üzerine kusmuştum. Yaşadığım rezillik bir yana adım okul tarihine de bu trajik anıyla kazınırken zavallı adamcağızın karşımda yaşadığı şaşkınlığı düşündükçe kendi kendime gülmeden de duramıyordum.

Kahvaltı sırasında beni yine kendine esir eden gökyüzü bakışlarına kapılıp gittiğim sıra kendimi aç bırakmama kıyamayıp sevdiğimin beni elleriyle beslemesinin keyfini çıkarırken dünden beri aklıma takılan şeyle hafifçe kıpırdandım. "Rüzgâr'la konuştun mu?" diye sorduğumda başını sıkıntıyla iki yana salladı.

"Mezuniyetten beri göremedim ama bir ara gitmem lazım yanına," deyip reçel sürdüğü bir lokma ekmeği daha dudaklarıma uzattığında, "İyi olur... Keşke elimizden onun için işleri kolaylaştıracak bir şey gelse... Düğünleri geldi çattı, şimdi en güzel zamanları olması lazım ama bir türlü rahat edemiyor," diye sıkıntıyla söylendim.

"Aslında Bahar şu inadından bir vazgeçse her şey yoluna girecek," diyen sevdiğim adama hak verircesine başımı sallarken "Onun derdi inat değil aslında," deyip uzattığı lokmayı ağzıma attım.

"Bahar annesini hiç bilmeden büyüdü ve şimdi onu yanında bir başka çocukla görünce ihanete uğramış gibi hissetti. Sanki ortada bir seçim vardı da seçilen o olmadı gibi. Aslında bir anlasa annesinin onun için yaptığı fedakârlığı..." deyip bize kıyasla ne kadar şanslı olduğunu düşünerek üzgün bir nefes alırken "Asma yüzünü," deyip elime dudaklarını bastırmasıyla gülümsedim.

Rüzgâr'ın annesinin sürpriz bir de kardeşle ortaya çıkması geçen günlerde hayatımızın ortasına âdeta bomba gibi düşmüştü. Ayrıntıları hiçbirimiz tam olarak bilmesek de Melek Hanım'ın aklımızın alamayacağı kadar zor şeyler yaşadığını az çok anlamıştık. Rüzgâr onu kabullenmişken hiçbirimiz ne olup bittiğini üstümüze vazife olmadığından

kurcalamamıştık ancak Bahar bu duruma çok sert bir tepki vermişti. Olan biteni ne dinlemek ne de öğrenmek istiyordu. Kendisini sadece annesinin onu terk ettiğine şartlandırmış, yalnız ona değil Umut'a da düşman kesilmişti.

Umut... Öylesine masum bir çocukla daha önce hiç karşılaşmadığımı düşünüyordum. Öylesine tertemiz bir bakışı vardı ki, onun Rüzgâr'a olan sevgisi, bağlılığı hepimizin içine işlemişti. Şimdilerde ikisi de Rüzgâr'ın evinde birlikte kalıyorlardı ve bunu öğrenen Bahar o günden sonra Rüzgâr'a da tavır almıştı. Her ne kadar arkadaşım kardeşini sakinleştirip arayı bulmak için didinip dursa da ne yazık ki Bahar sakinleşecek gibi değildi. Neyse ki Zeynep her an onun yanındaydı da bu sancılı günleri birbirlerine destek olarak atlatmaya çalışıyorlardı.

Yine birbirimizden kopamayışlarımızla epeyce uzun süren kahvaltımız sona erdiğinde onu içeri kovalayıp hızlıca mutfağı toparlarken telefonumun titremesiyle elimi kurulayıp masaya adımlayarak telefonu elime aldım. Cemre'nin mesaj attığını görmemle şaşırsam da uzun süredir bir araya gelemeyişimizin merakıyla hızlıca mesajı açtım. Fakat karşıma çıkan satırlara bir an ne tepki vereceğimi bilemedim. Gönderdiği bir mesaj değil oldukça popüler bir magazin sitesinin bu sabah yayınlanan haberiydi.

"Cemiyet hayatı yılın bomba ayrılık haberiyle sarsılıyor. Sosyetenin gözde simalarından ünlü modacı Burcu Haznedar Derin ve iş adamı Taner Derin'in boşanma haberi gündeme bomba gibi düştü! Derin çiftinin sürpriz bir boşanma davasıyla gündeme gelmeleri çifti tanıyanları hayrete düşürdü. Daha da şaşkınlık verici olansa boşanma sebebinin bir ihanet iddiasına dayanması... Taner Derin'in asistanı olarak bilinen C.T. ile olan samimi görüntüleri magazin sitelerine bomba gibi düşerken Burcu Haznedar Derin'in bu skandal ihanet iddiası karşısında boşanmak istediği ve oldukça yüklü bir tazminat talebi hazırlığı içinde bulunduğu da gelen

bilgiler arasında... Aileye yakın kaynaklar da bu ihanet iddiasını doğrularken çiftin yakın zamanda görülmesi beklenen boşanma davalarının seyri herkesçe merak konusu."

Elimi destek almak istercesine sandalyenin kenarına yaslasam da kararan gözlerimle daha fazla ayakta kalmaya dayanamayıp güçlükle çektiğim sandalyeye oturdum. Dönen başımla öylece ekrana bakarken bir an sonra telefon elimden kayıp düştüğünde dahi tepki veremedim. Çıkan gürültünün hemen ardından, "Rüya!" diye endişeyle seslenen Ege hızla mutfağa yanıma gelerek, "Rüya'm neyin var?" diye sorduğunda da hâlâ garip bir şekilde içim çekilmiş gibi hissettiğimden tepki veremiyordum. Ne olduğunu anlamak istercesine endişeli bakışlarla üzerimi tarayan Ege bir an sonra yere düşen telefonu eline alıp ekrana baktığında ağzının içinde birkaç küfür mırıldandı. "Bunu görmemen lazımdı," diye hüzünlü bir sesle söylendiğinde buruk bir bakışla baktım gözlerine.

"Senin haberin var mıydı?"

"Evet. Ama haberin olsun istemedim. Hata ettim belki de bilmen lazımdı ama bu saçmalıklarla üzülmeni istemedim," diye pişmanlıkla mırıldanıp ellerime birer öpücük bıraktığında elimi kaldırarak yanağını okşayıp burukça gülümsedim.

"Üzülmedim. Bilmediğim şeyler değildi zaten ama... Garip hissettim. İyi ya da kötü bir şey hissetmem gerekiyor belki ama ben sanki boşlukta gibiyim. Onlar bir aile olamadığı için mi yoksa ben hiçbir zaman o aileye ait olamadığım için mi sence?" diye dalgınlıkla söylenmemle başını kaldırıp şişkin karnıma yan yana iki öpücük bıraktı. Hemen sonra doğrularak dudaklarıma şefkat dolu bir öpücük bıraktığında söyledikleriyle ruhumdaki o tatsız boşluk yerini huzur dolu bir sıcaklığa bıraktı.

"Sen, ben ve bebeklerimiz. Aile olan biziz Rüya'm. Seni hiçbir zaman yalnız bırakmayacak, seni sevmekten, sana ait

olmaktan hiç vazgeçmeyecek bir ailen var senin. Sadece biz düşün artık, başka hiç kimseyi değil. Biz birbirimize yetmez miyiz?" diye sorduğunda ellerim huzurla yanaklarını kavrarken alnımı alnına yaslayıp tüm kalbimle fısıldadım.

"Yeteriz. Herkese, her şeye inat biz bize yeteriz."

Öylece durup sıcaklığını hissederken bir anda doğrularak beni kucağına alıp mutfaktan çıkmasıyla şaşkınlıkla boynuna sarıldım. "Ne oluyor?" diyerek yüzüne baktığımda odamıza girmemizle beni dikkatle ayaklarımın üzerine bıraktı. "Seninle bir yere gitmek istiyorum, hadi hazırlan," deyip ağzımı açmama dahi fırsat vermeden odadan çıktığında, "Ya ama nereye?" diye merakla sorsam da cevap vermedi. "Acele et bebeğim," diye buyurduğunda ayağını yere vurarak oflayıp söylenerek dolabın karşısına geçtim. Kim bilir yine neyin peşindeydi.

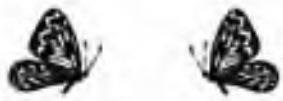
Ağır ağır hazırlanıp odadan çıktığımda Ege'nin sessiz olmaya çalışsa da gergin çıkan sesiyle telefonda konuştuğunu anlamam kaşlarımın çatılmasına sebep olurken kiminle konuştuğunu merak ederek sessiz adımlarla salona doğru ilerlemeye devam ettim.

"Yeter artık Cemre! Ben söyleyeceğimi söyledim. Dost musun düşman mısın anlayamıyorum artık. Rüya'nın hamile olduğunu bildiğin hâlde, onun canının sıkılacağını bile bile ona bu haberi göndererek neyi amaçlıyorsun bilmiyorum ama bu yaptığın olmadı. Niyetin can sıkmaksa karımdan uzak duracaksın artık! Onun iyi niyetini daha fazla suistimal etmene de göz yummam, bunu da böyle bil!"

Sinirle telefonu kapatıp sıkıntıyla oflayarak arkasını döndüğünde göz göze gelmemizle endişeyle baktı gözlerime. "Çok üzerine gittin. O söylemese de bir yerde duyardım zaten," dememle telefonu cebine sıkıştırıp yanıma geldi.

"Mesele duyup duymamak değil Rüya'm. Cemre bizim kaç yıllık dostumuz ama şu son zamanlardaki hâlini hiç beğenmiyorum. Aptal değilim, sırf Zeynep'e yakınsın diye

canını yakmaya çalıştığının da farkındayım. Rüzgâr onu hayatlarından uzaklaştırdı diye öfkeli, ancak acısını yanlış yerden çıkarıyor. Eğer böyle devam ederse onunla görüşmeni de istemiyorum," dediğinde itiraz edecekken elleriyle omuzlarımı kavradı. "Seni üzecek herkesi, her şeyi bizden uzak tutarım Rüya'm, itiraz yok," dediğinde içten içe ona hak verdiğimden usulca başımı salladım. Belki de doğru olan buydu. Bile bile canımızı yakmaya çalışan kimse artık hayatımızda olmamalıydı. Daha fazla kimsenin günah keçisi olmaya gücüm yoktu benim.

Arabayla yola çıktığımızda hâlâ nereye gittiğimizi bilmesem de bir zaman sonra durduğumuz boş sokakla nefesimi tutmuş sanki bir zaman tünelinin içine düşmüşçesine geçmişe savrulmuştum.

"Buraya... Neden geldik?" diye sesim titreyerek sorduğumda, "Burası her şeyin başladığı yer. Hadi in aşağıya," demesiyle kaçıp gitmek isteyen yanım çok daha baskın olsa da ona karşı koyamayarak usulca indim arabadan. Ege de inip yanıma adımlayarak elimi kavradığında bir süre öylece boş kaldırıma dalıp gitsem de sonrasında beni ilerletmesiyle birkaç adım atarak yan yana kaldırıma oturduk. Yaz güneşi tenimizi ısıtsa da mazinin esintisi yüreğimi ürpertmeye yetiyordu.

"Burası seni ilk gördüğüm yer. İlk kez elini tuttuğum, ilk kez aşka düştüğüm yer," dediğinde buruk bir tebessümle gözlerine baktım. Yorgun bir nefes alıp dalgınca etrafa çevirdi gözlerini. "Yıllarca o günün pişmanlığını yaşadım biliyor musun? Her gece... Sensiz geçen her gece, onu ilk gördüğüm o gün o kaldırım köşesinde elini hiç bırakmasaydım nasıl olurdu hayatımız diye düşünmekten vazgeçemedim. Bu kaldırım köşesinde senli hayallere dalıp senli anılarda nefes almadığım tek bir rüyam bile olmadı. Ama

o rüyalar gecenin sonunda hep senin olmadığın kâbuslara dönüştü. Yıllarca her gece kâbusa dönmeyen bir rüyayı yaşamak istedim. Her gece affedildiğimi duyup sana gelmek istedim ama... Olmadı. Sonra ne oldu biliyor musun? Benden gitme ihtimalinle bile sensizliğe daha fazla dayanamayıp doğruyu yanlışı ardımda bırakarak sana geldiğimde yaşadım ben o rüyayı... Sen bana evet dediğin andan beri de hâlâ uyanmaktan ölesiye korktuğum o rüyanın içindeyim ben..." deyip gözlerini aşkla gözlerime mühürledi. Öylesine güzel bakıyordu ki gökyüzü bakışlım, onun baktığı her an sanki kalbim, ruhum şifa buluyordu.

Elini yanağıma yaslayarak akan yaşları parmak uçlarıyla silerken bile bunun boşa bir çaba olduğunun sanki o da farkındaydı. Çünkü öylesine güzel bakıp öylesine güzel şeyler söylüyordu ki, bugün buradan tüm yükümü atmadan gitmeyeceğimi o da hissediyordu. Çünkü biz yıllar sonra buraya gelmiştik. Burası her şeyin başladığı yerdi. Burası bizim hikâyemizin başladığı yerdi. Burası geçmişin ta kendisiydi.

"Sonra yıllarca beklediğim, affedilmeyi dilediğim o rüya umudumu kaybettiğim anda beni buldu," dediğinde şaşkınlıkla gözlerine bakarken yüzünde buruk bir tebessümle bakışlarını boş sokağa çevirdi. "Bebeklerimiz olacağını öğrendiğimiz günün gecesi... Belki hayal belki de gerçek ama ben bu sokakta kardeşimi gördüm Rüya. Bu sokakta yıllar öncesine döndüm. Savaş beni bu sokakta affetti."

"Ege..." diye soluduğumda parmaklarını dudaklarıma bastırıp devam etti.

"Senin suçun değildi. Bizim suçumuz değildi. Kaderdi Rüya'm. Sadece kader... Senin hiçbir suçun yoktu, benimse tek hatam geç kalmaktı. O kadar geç kalmadan söylesem Savaş yine gidecekti ama en azından bana küs gitmediğini bilecektim. Hayat boyu kalbimin tam ortasında taşıyacağım tek pişmanlık bu. Sana geç kalmak, Savaş'a geç kalmak... Ama o beni affettiğini söyledi biliyor musun? Kardeşim beni affetti ve benden bir şey istedi," dediğinde

hissettiğim afallamayla şaşkınca yüzüne bakarken tedirgince dile getirdiği şey kalbimde huzuru unutan, sızısı azalsa da hiç dinmeyecek olan kıvırcık saçlı bir çocuğun bıraktığı o yaralı kıyıya dokundu.

"'Oğlana benim adımı verin, amcasının adını yaşatsın, adımı artık bir lanet gibi anmayın, adımı andıkça ağlamaktan vazgeçin,' dedi. Ne dersin Rüya'm? Oğlumuzun adı Savaş olsun ister misin?" diye hevesle ama biraz da tepkimden çekinerek sormasıyla gözlerine gülümseyerek bakarken içimde bir yerlerin huzura kavuştuğunu hissettim. Sanki iyileşiyordum artık. İyileşiyorduk.

"İsterim tabii ki! Oğlumuz amcasının adını yaşatsın, onun gibi mükemmel bir kalbe sahip olsun çok isterim," dediğimde yüzünde huzur dolu bir gülümsemeyle, gökyüzü bakışlarına biriken parlak yağmur damlalarıyla beni sımsıkı göğsüne çekerken kolumun birini beline sarıp diğerini sevdiğim adamın eliyle birleştirerek karnıma yasladım. Şu an tıpkı bir filmin başladığı yerde biten mutlu sonu gibiydik. Oysa bizim hikâyemiz bittiği yerde asıl şimdi başlıyordu.

Tam o an ardımızda duran eskiden bizim de okulumuz olan binada zilin çalmasıyla etraf birkaç dakika içinde cıvıl cıvıl seslerle dolarken az ileride bize doğru koşturarak gelen kızı gördüğümde bakışlarımı tebessümle o tarafa çevirdim. Örgülerini iki yana savurarak koşan kız bir an sonra taşa takılıp dizlerinin üzerine düştüğünde endişeyle doğrulacağım sıra peşi sıra yanına yaklaşıp ona elini uzatan genç oğlanı gördüğümde duraksadım.

"İyi misin?" diye sorarak hafifçe kızın yanına çömelen oğlanla kız heyecanla gözlerini kırpıştırıp karşısındaki çocuğa bakakalırken Ege'yle aynı anda birbirini bulan bakışlarımızda saf bir şaşkınlık vardı. Onun bu hayrete düşmüş bakışlarını görmesem karşımızdaki sahnenin bir oyun olduğunu bile düşünürdüm ama değildi. Her şeyin başladığı yerde karşımıza çıkan bu sahne bizim hikâyemizin başlangıcıydı.

Bir süre öylece karşımızdaki ikiliyi seyredip yüzlerimizde gülümsemeyle ayaklandığımızda karşımızdaki kız da çocuğun kendisine uzattığı eli tutup ayağa kalktı. Ege'nin kolunu belime dolayıp beni kendine çekerek çocuğa seslenmesiyle ikilinin meraklı bakışları bizi buldu.

Farkında olmadan hâlâ el ele duran iki genç bizi gülümsetirken Ege'nin, "Benden sana bir abi tavsiyesi kardeşim. Bir aptallık edip de o tuttuğun eli sakın bırakayım deme. İnan bana sonra pişmanlığı çok acı oluyor," deyip çocukların afallamış bakışları arasında beni çekmesiyle yanlarından geçip arabaya doğru ilerledik.

"Bence kız fazla utangaçtı yani kaçması mümkün," deyip koltuğa geçtiğimde o da kendi kapısını açıp koltuğa yerleşirken gülümseyerek karşılık verdi. "Bence çocuk benden akıllıydı yani kız kaçsa da peşinden gidecektir," dediğinde gülümseyip yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktım ve huzur dolu bir nefes alarak koltuğa yaslandım. Sevdiğim adam arabayı çalıştırdığında bir eli direksiyonda diğeri tıpkı söz verdiği gibi elimdeydi, birleşen ellerimiz de yine karnımın üzerinde. Açık pencereden yüzüme vuran ılık esinti yüzümde huzurlu bir gülümseye sebep olurken geçen her saniye biraz daha ardımızda kalan yolla bir anlamda geçmişimizden de uzaklaşıyorduk sanki.

Düşündüm de o gün, o saniye yaşadıklarım belki de bir milattı benim için. Kimsesiz olduğum geçmişe veda ederken bir aileye sahip olmanın huzuruyla geleceğe yol alıyordum artık. Sevdiğim adamla, çocuklarımızla ve hiç bitmeyecek, nefes aldıkça büyüyecek aşkımızla aylar öncesi dilediğim mucizeyi gerçeğe dönüştürüyordum. Bakışlarıma karışan gökyüzü bakışlarında saklı gülüşüyle yüzümde aşk dolu bir gülümseme parlarken o bakışların kalbime kazıdığı tek bir gerçeğim vardı artık benim.

Ben bir mucizenin bizi bulmasını dilemiştim. Oysaki hayat bizi mucizenin ta kendisi kılmıştı.

BÖLÜM -XXIII-

Sevdanın Külleri

Melek

Ailemin mezarı başında döktüğüm gözyaşlarının karşılığı mıydı şimdi aldığım nefesler? Yoksa tepeden tırnağa günaha bulanan katran karası bir kalbin kendi bencilliğinde tükettiği ömrümün hesabı mıydı? Cehennem azabıyla geçen o kara günlerde bile tek sığınağım olan Allaha ettiğim duaların karşılık bulmasıydı belki de.

Bugün burada bir yanım hâlâ eksik olsa da yeniden anne oluşum, evlat kokusuna hasret kalan kalbimin vuslata erişi hissediyorum ki dualarımın kabulü, sabrımın geç de olsa gelen mükâfatıydı.

Yıllar boyu, belki de ailemi kaybettiğim o ilk kara gecemden beri bana yoldaş olan gözyaşlarım yine kirpiklerimi ıslatıp bana yarenlik etseler de uzun zaman sonra ilk kez kahırdan değil de huzurdan dökülüyordu yanaklarıma. Hissediyordum. İyileşiyordum yavaş yavaş.... Uzun zaman önce kaybettiğim umudum bana geri geldiğinden beri kapanmaya yüz tutan yaralarım unutuluyordu. Terkedilmiş eşyaların üzerindeki tozlar gibi kalbimi mesken tutan kara günler dağılıyordu, hissettiğim her mutluluğun ardından.

Rüzgâr'ın çatısı altında, onun bana anne deyişleriyle uyanıyordum artık sabahlara. Sonsuz merhametle dolu

kalbinin Umut'u candan öte kardeş bildiğini gördüğüm her an yeniden tutunuyordum hayata. Çünkü artık umudum değil umutlarım vardı. Evlatlarımın annesiz geçen günlerini unutturmak için harcayacaktım, bu saatten sonra aldığım her nefesi.

Dalgınlıkla seyrettiğim çaydanlığın fokurdamaya başlamasıyla altını kısıp çayı demlerken böreklerin de kızarmaya başladığını görüp fırının derecesini düşürdüm. İçeriden gelen gülüşme sesleri yüzümü gülümsetirken biraz sonra mutfağın kapısından Rüzgâr'ın omzunda giren Umut'un, "Günaydın anne... Bak uçuyorum..." diye bağrışıyla daha çok gülümsedim.

Umut'u sandalyesine indirip, "Günaydın annem," deyip gülümseyen Rüzgâr'ım bir gülüşüyle bile kalbime şifa olurken "Günaydın oğlum," diye ağız dolusu karşılık verip çayları doldurmaya başladım. Oğullarımın gülüşleri arasında keyifli bir kahvaltı yapmaya devam ederken "Anne biliyorsun Zeynep akşama gidiyor, biz de uçak saatine kadar bir şeyler yapalım dedik, tabii Umut da bizimle gelecek," dediğinde sessizce ona yaklaştım. "Oğlum siz baş başa kalın isterseniz, Umut'la sonra da gezersiniz," diye mahcubiyetle söylensem de omuz silkip kalan çayını yudumladı.

"Yok vallahi Zeynep Umut'a sinema sözü vermiş, Umut'u getirmezsen sen de gelme dedi," deyip yalandan huysuzlanarak Umut'a gülümsediğinde oğlumun karşısına böylesi iyi yürekli bir kız çıkardığı için Allaha şükrettim. "Peki madem," deyip kalan lokmamı bitirdim. Yaşadığım tüm bu hayat içinde en büyük mutluluğum oğlumun karşısına böylesi iyi kalpli bir kızın çıkmış olmasıydı. Zeynep sadece oğlumun değil, benim ve Umut'un da hayatını değiştirmiş, yıllar boyu cesaret edemediğimi yapıp bana oğlumu geri vermişti. Onun sayesinde oğlumu geri kazandığım gibi bir kız evlat daha kazanmıştım. Tek duam o iyilikle dolu yüreğinin hiçbir zaman yara almaması, gülen gözlerinin hiçbir zaman solmamasıydı.

Kahvaltının ardından Rüzgâr Umut'u da yanına alıp hazırlanmak için içeri geçerken ben de mutfağı toparlamaya başladım. Yarım saat kadar sonra yakışıklılarım hazırlanıp beni öperek evden çıktıklarında da bir süre öylece dalıp gittim sessizliğin ortasında. Alışkın değildim tabii böylesi huzur kokan sessizliklere, bir tuhaf oldum. Sonra dayanamadım geçmişi düşündüm ama eskisi gibi sızlamadı sanki yüreğim.

Yine de çok eskileri anımsadıkça istemsizce bakışlarım buğulanırken, çalan kapı zilini duymamla irkildim. Az önce evden ayrılan Rüzgâr'la Umut'un bir şey unuttuklarını düşünüp kapıya doğru ilerlerken "Ne unuttunuz bakalım?" diye gülümseyerek kapıyı açtım. Fakat karşılaştığım buz mavisi bakışlarla yüzümdeki gülümseme bir esinti gibi yok oldu. Yıllara inat hiç değişmeyen heybetli duruşuyla karşımda duran adamı yıllar sonra bu kadar yakından görmek kalbimi allak bullak ederken tutunduğum kapı kulpuna sanki can havliyle sarıldım.

Yüzümde şaşkın, bir o kadar da tedirgin bir ifadeyle bir an için ne söyleyeceğimi bilemeden, "Rüzgâr... Evde yok," diye mırıldandığımda duyduğundan bile emin değildim. Söylediğim söz buz mavisi bakışlarında belli belirsiz bir duygu geçişine sebep olurken yılların değiştirdiği belki de tek şeyin bakışları olduğunu düşünüyordum. Eskiden bu buz mavileri içimi ısıtırken şimdi mesafelerinde titrediğimi hissediyordum. Bir zamanlar en yakını olduğum adam sanki bir yabancı gibi karşımdaydı ve bunu fark etmek canımı yakıyordu.

"Biliyorum, az önce çıktıklarını gördüm. Vaktin varsa biraz konuşmak istiyorum," dediğinde sesinde en ufak bir duygu kırıntısı dahi bulamamanın tedirginliğiyle gerilirken bu konuşmayı yapmak istediğimden de emin değildim. Ona söylemek istediğim onca şey varken ağzımı açmaya yüzüm yoktu. Geçen bir ömre ait sormak istediğim yüzlerce soru varken biliyorum ki birine bile hakkım yoktu.

Yine de ona hayır diyemezdim. Bulunduğum evin bile ona ait olduğunu düşündüğüm an omuzlarım hafifçe düştü. "Tabii, geçsene," deyip içeri geçmesi için kenara çekildiğimde etrafa yayılan kokusuyla gözlerimi yummamak için dişlerimi sıktım. *Hâlâ mı Melek? Hâlâ mı bu adamın kokusuyla bile dizlerin titriyor?*

İçeri geçtiğimiz an zaman kazanmak adına, "Bir şey içmek ister misin? Çay ya da kahve?" diye sordum. "Zahmet olmazsa bir kahve iyi olur," demesiyle rahat tavırları daha da gerilmeme sebep olsa da başımı sallayıp hızla mutfağa geçtim. Rahattı, çünkü olan biten hiçbir şeyin belli ki bir anlamı yoktu artık onun için... Belki de bir başkası vardı yüreğinde. Neden olmayacaktı ki? Bir ömür geçmişti aradan, elbette ezip geçtiğim kalbi bir başkası için çarpacaktı. Aksini istemeye hakkım mı vardı sanki?

Kahveyi hazırlayıp içeri geçtiğimde tepsiyi ona uzatmamla bakışlarımız kesişti, yıllar öncesinden gelen bir anıda benimle buluştuğunu düşündüm bir an için. Ama o kadar hızlı bir şekilde geriye çekildi ki o ifade, bir an sonra kendi kuruntum olduğunu düşünmeye başladım. Kahvesinden aldığı yudumla bakışları beni bulurken "Sade içtiğimi unutmamışsın," dediğinde farkında olmadan yaptığım şey titrememe sebep olsa da cevap veremedim. *Her hâlini ezber ettiğim adam, ben seni nasıl unutabilirim?*

"Bugüne kadar neden gelmediğimi bilmiyorum," demesiyle bakışlarım onu bulurken şaşkınlıkla ne diyeceğimi bilemedim. "Belki öğrendiğim şeylerden sonra ne düşüneceğimi ne hissedeceğimi bilemedim. Belki de kendime duyduğum nefreti sana yöneltmekten korktum," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne bakarken ne söylemeye çalıştığını anlayamıyordum. Kendinden neden nefret edecekti ki?

"Levent..." dedim ya gözleri gözlerime, adı yıllar sonra dudaklarıma değdiği an kalbime bir bahar esintisi düştü sanki. "Sen... Sen neden kendinden nefret edesin ki?"

"Ben... Bıraktığın o adam değilim artık Melek. Öyle şeyler yaptım öyle bir günaha düştüm ki, ömrümün sonuna kadar bunun pişmanlığıyla yaşayacağım. Oğlum bana her baktığında vicdanım düğüm olup boynuma dolanırken ben kendimden yine nefret edeceğim," dediğinde ne demek istediğini halen anlayamıyordum. Hafifçe çatılan kaşlarımla ona bakmaya devam ederken söyledikleri köz olup kalbime düştüğündeyse bir kere daha anlamıştım. Geçmişin laneti yalnız beni değil onları da yakmaya devam etmişti.

"Sen gittiğinde öyle çok yandı ki canım, çocuklar dışında kalan tüm dünyaya nefretle bakmaya başladı gözlerim. Zeynep, Rüzgâr'ın hayatına girdiğinde de Rüzgâr'ın sevgisini gördükçe bir korku kapladı içimi. Rüzgâr'ın Zeynep'e olan aşkından korktum ben. Herkesten her şeyden korusam da bir tek aşktan koruyamayacağımı bilirken hastalıklı bir adam gibi düşünmeye başladım. İlerde bir gün benim yaşadığım azabı yaşama ihtimalinden korkup oğluma en büyük acıyı ben yaşattım. Bana yaşatılanı ben bilmeden oğluma yaşattım! Ayırdım onları..." dediğinde hissettiğim acıya bulanan vicdan azabıyla nefes alamazken gözlerim çoktan aşina olduğu yaşlara mesken olmuştu.

"Çok şükür ki onlar telafisi olmayan bir noktaya gelmeden yine birbirlerine kavuşsalar da ben onlara yaşattığım azabın sancısıyla bir ömür yaşayacağım. İşte bu yüzden kendimden nefret ederken karşına geçtiğim an bu nefreti sana yöneltmekten korktum belki de. Sonra düşündüm. Defalarca kez yaşadığımız her anı kafamda çevirip durdum ama bir cevap bulamadım. Neden bana söylemedin? Seni koruyacağıma hiç mi inandıramadım seni?" diye acıyla sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Aksine! Canın pahasına beni, bizi koruyacağını o kadar iyi biliyordum ki, o yüzden söyleyemedim. Bu benim lanetimdi, size de bulaşsın istemedim. O iblisin ta kendisiydi! Ne seni ne de çocuklarımızı onun insafına bırakırdım

ben. Bir aile kaybetmişken bir kere daha kaybedemezdim. Geçmişe dönsek ben yine gider yine sana anlatamazdım," dediğimde geçmiş günlerin acısıyla gözlerimden iki damla yaş süzüldü.

Bir an sonra derin bir solukla, "Geçen bir ömrün telafisi olur mu dersin?" dediğinde bakışlarım umutla yüzünü bulurken onun dalgın bakışlarla konsolun üzerinde duran Umut'la Rüzgâr'ın fotoğrafına baktığını gördüğümde hayal kurmayı kendime yasakladım.

"Unutmak istediğimiz geçmiş aramızda nefes aldığı müddetçe olmaz. Umut... O beni yıllarca ayakta tutan tek şey," dediğimde sanki ne demek istediğimi anlamışçasına bakışlarını kaçırdı. "Ona baktıkça unutamaz, nefret edersin. Ondan nefret eden gözlerini gördükçe de ben bununla yaşayamam. Sen onunla olamazsın, ben onsuz nefes alamam. Anla ne olur! Ben artık sadece anne olmak istiyorum, kendimi düşünmek için çok geç," dediğimde sessizliği verebileceği tek cevaptı.

Bir zaman boyunca daha paylaştığımız sessizliğin ortasında belki de son kez kokusunu derin derin solurken "Bahar iyi değil," dediğinde yüreğimin sıkıştığını hissettim. "N...Nesi var? Hasta mı? Doktora göründü mü?"

"Sakin ol. Doktorluk bir durum değil," deyip elini ensesine atarak sıkıntılı bir nefes aldı. "Bu olanlar... Onu hepimizden fazla sarstı ve ben ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Son günlerde benimle bile konuşmaz oldu. Biraz kendi hâline bırakmak istedim ama bu şekilde olacak gibi değil," dediğinde duyduklarımın acısıyla kalbim burkulurken vicdan azabı bir kere daha sardı yüreğimi. Yokluğum ne kadar zararsa varlığım da bir o kadar zarardı kızıma.

Birkaç saniye titreyen ellerimi birbirine kenetleyip öylece boşluğa dalıp giderken "Beni Bahar'a götürür müsün?" diye sorduğumda sanki içi acıyarak baktı ıslak gözlerime.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sana çok öfkeli, canını yakmaktan çekinmeyecektir."

"O sözleriyle benim canımı yakamaz. Çünkü ne söylese ne yapsa haklı. Benim canım sadece benim yüzümden acı çekerse yanar. Lütfen beni kızıma götür," dediğimde derin bir nefes bırakıp "Tamam," diyerek ayaklandı. Birlikte evden çıkıp arabasına bindiğimizde onunla küçücük bir alanda nefes almak bile kalbimde eskimeyen bir heyecana sebep olsa da kızıma gitmenin tedirginliği bu heyecanı dahi bastırıyordu.

Biraz sonra oldukça lüks bir semtte lüks bir villanın önünde durduğumuzda aklıma yine geçmişin hatıraları düşerken hayatımızdaki değişikliklere tanık olmak geçen zamanı bir kere daha yüzüme çarpıyordu. Bir zamanlar kendi emeklerimizle ilmek ilmek oluşturduğumuz o küçük evimiz burasının yanında bir gecekondu gibi kalsa da o evin sıcaklığını burada asla bulamayacağımı daha dışarıdan bakarken bile hissedebiliyordum.

"Hazır mısın?" diyen Levent'in dikkatle yüzüme baktığını görmemle düşüncelerden sıyrılıp başımı sallayarak arabadan inerken geniş bahçede kapıya doğru yanı başımdaki güç timsali adamın gölgesinde ilerledim. Attığım her adımla karşılaşacağım tepki direncimi biraz daha kırsa da daha fazla bu yüzleşmeden kaçamayacağımı biliyordum.

Güzelce bir kızın kapıyı açıp "Hoş geldiniz Levent Bey," deyip saygılı bir tavırla bizi karşılamasından evin çalışanlarından olduğunu anlarken "Hoş geldiniz," deyip şaşkın bakışlarla bana tebessüm etmesine gülümsedim. Levent, "Bahar kalktı mı?" diye sorduğunda kız, "Hayır efendim, henüz uyanmadı," diye cevap verirken "Melek?" diye âdeta sesi titreyerek konuşan kadını karşımda görmemle gözlerimin yaşarmasına engel olamadım.

"Zümrüt Abla?"

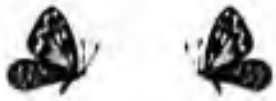
Bir vakitler abla bildiğim kadın bana sanki sadece uzun yoldan gelmişim gibi merhametle sarılırken "Biliyordum... Bir gün döneceğini biliyordum," diye kulağıma fısıldadığında burukça tebessüm ettim. Bir gün geri döneceğimi ben de biliyordum lakin geri dönen bedenim değil de ölüm haberim olur diye düşünmüştüm bunca zaman.

Eskiye nazaran daha da tombullaşan bedeniyle karşımda bana aynı şefkatle bakan kadının ellerine sarılıp özlemle gülümserken "Allah senden razı olsun Zümrüt Abla. Sen onlara benden daha fazla anne oldun," dediğimde mahcubiyetle gülümseyip başını iki yana salladı.

"Onlar senin bana emanetindi güzel kızım. Şimdi geri döndüğüne göre emaneti teslim etme vaktidir. Hiçbir zaman senin bir hiç uğruna gittiğine inanmadım ben. Şimdi de ne kadar haklı olduğumu görüyorum sadece. Sen bir annenin yapacağı en yüce fedakârlığı yapıp evlatlarını korudun. Dilerim bundan sonra da ayrı kaldığınız her ana inat birbirinizden ayrılmazsınız," diyen kadına sevgiyle tebessüm ederken yanı başımızda bana bir an için yine zırhlarından arınmış şefkat dolu mavileriyle bakan adamla kalbim titredi.

Yalnız kalmamızın daha iyi olacağını söylememle evvela Zümrüt Abla ardından da patronlarının talimatıyla çalışanlar evden ayrıldıklarında Levent yanıma gelip "Kalmamı ister misin?" diye huzur veren bir sesle sordu. Bir an için varlığından güç almak istesem de bununla tek başıma yüzleşmem gerektiğini de biliyordum. Bu yüzden, "Yalnız kalsak daha iyi olur," dediğimde anlayışla başını sallarken elimi tutup "Her şey güzel olacak. Sana öyle hasret ki fazla karşı koyamayacak. Sabret olur mu?" dediğinde gözlerini saran sevgi dolu bakışla güç bularak başımı salladım. Sonrasında yavaşça elimden kayıp giden eliyle bedenim sanki bir an için boşluğa düşer gibi olsa da arkasını dönüp evden ayrılmasıyla yanağımdan hasretle kayıp giden sıcak bir damla yaşla gülümsedim.

"Hâlâ mı bu kadar çok seviyorum seni be adam?"

Yarım saat kadar lüks salonun bir köşesinde buraya ait olmadığımı hissedercesine eğreti bir şekilde oturmaya devam ettim. Fakat biraz sonra elinde telefonla birilerine seslenerek salona adımlayan Bahar'ım beni gördüğünde bakışlarını öyle bir nefret sardı ki, bir an ölmek istedim.

"Git buradan!"

Yüzüme haykırdığı tek bir emirle odadan çıktı. "B...Biraz konuşmak istiyorum sadece..." diye ardından adımlarken "Konuşmak istemiyorum, git evimden!" diye bağırıp odasının kapısını yüzüme çarpmasıyla eşikte kalakaldım. Uzaktan uzağa izlerken gülümsemesini bir an olsun kaybettiğine şahit olmadığım yavrumun şimdi sadece benim yüzümden bu hâlde olduğunu bilmek canımı yakıyordu. Kolay olan çekip gitmek olsa da bu defa bunu yapmak istemiyordum. Artık ne olursa olsun yanında olacağımı bilmesini istiyordum.

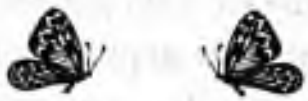
Bu yüzden de mutfağa geçip sanki hiçbir sorun yokmuşçasına ona güzel bir kahvaltı hazırladıktan sonra tepsiyi alıp yeniden odasına ilerledim. Elimdeki tepsiye alayla bakıp, "Ne bu şimdi, bir kahvaltı iki güzel sözle evcilik mi oynayacağız?" diye acımasızca konuşmaya başlamasıyla kalbim sızlasa da, "Sadece bir şeyler yemeni istiyorum," deyip yanına doğru bir adım yaklaştım. Daha ben ne olduğunu bile anlamadan elimdeki tepsiyi hışımla yere savurmasıyla tabaklar yere saçılırken "Senden bir şey istemiyorum! Senin karşıma geçip annecilik oynamanı istemiyorum anladın mı?" diye çığlık atarcasına bağırmasıyla boşta kalan ellerimi iki yanımda sıkıp sakinleşmeye çalıştım. Derin bir soluk alıp yere çökerek etrafa saçılan şeyleri toparlarken görebildiğim son kırıntıları da alıp tepsiyle ayaklandım. "Öfkeni

nimetten çıkarma bir daha!" diye az önceki uysal tavrıma inat sertçe söylenmemle bir an için bakışları pişmanlıkla gölgelense de alaycı tavrıyla bunu örtmesi hızlı oldu.

"Kusura bakma, doğruyu yanlışı öğretecek bir annemiz olmadı."

"Zümrüt Abla'nın da babanın da bunu sana öğrettiğine eminim küçük hanım!"

Karşımda kaşlarını çatmış öfkeyle yüzüme bakan kızımın karşısında yumuşak davranmanın bir işe yaramayacağını anlamıştım. "Boşuna çatma o kaşlarını. Sen beni dinleyene kadar buradan gitmeyeceğim," deyip odadan çıktığımda tek umudum bu tavrımın bir işe yaramasıydı.

Saatler ikimize birden hapishane olan evin duvarları arasında âdeta bir kaçma kovalamaca içerisinde geçerken her saniye cesaretimin biraz daha kırıldığını hissediyordum. Beni duymamak için odaları terk ediyordu. Gittiği her yere peşinden gidip gözlerine bakmaya çalışsam da sesimi duymamak için yüksek seste müzikler açıp evi inletiyordu. Beni dinlemeyeceğini bilmeme rağmen ısrarla saçma sapan şeylerden bahsetsem de sonunda öyle bir şey söylemişti ki o andan sonra diyecek tek kelimem kalmamıştı.

"Bizim hiç anımız yok."

Ve o andan sonra bir gözüm kapıda bir gözüm yüzüme bakmaya dahi tenezzül etmeyen kızımda yıkılmış hâlimle ne yapacağımı düşünürken dakikalar sonra bir anda duyduğum cümlenin bir hayalden ibaret olduğunu zannettim bir an için.

"Benim için irmik helvası yapar mısın?"

İstediği bu kadar basit bir şey bile benim ona ulaştığıma inandığım kilometreleri ifade ederken sevincimden neredeyse ağlayacaktım. Bu nasıl bir heyecan, nasıl bir

mutluluktu ki, ellerim titriyor gözlerim yaşlardan her yanı bulanık görüyordu. Onun için bir şey yapabilmenin mutluluğuyla hızlıca işe koyulurken tezgâhın kenarındaki yüksek tabureye oturduğunu görmemle gülümsedim.

Helvanın kavurdukça etrafa yayılan kokusu yanı başımda dikkatle beni seyreden kızımla birleştiğinde burayı benim gözümde gerçek bir yuvaya çevirirken biraz sonra hazır olan helvayı bir tabağa alıp heyecanla önüne bıraktım. Biraz soğuduktan sonra tek kelime etmeden helvayı yediğinde ne söyleyeceğimi bilemediğimden öylece beklerken biraz sonra öksürmeye başlayıp elleriyle sanki nefes alamıyormuş gibi boynunu ovuşturmasıyla panikledim.

"Bahar! Kızım ne oluyor?"

"Fıstığa alerjisi olan birine zehirden farksız bir avuç dolusu fıstık yedirdin Melek Hanım. Böyle mi annem olacaksın benim? Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmezken annem olduğunu nasıl söyleyebiliyorsun hâlâ?" deyip öksürükleri arasında yüzüme az önce gizlemeyi başardığı öfkesiyle bakarken oynadığı oyunu yeni yeni anlıyordum ama umurumda bile değildi. Düşündüğüm tek şey karşımda gitgide kötüleşen kızımın bu hâline sebep olduğumu bilmekti ve şu an bu azapla ayakta durmaya bile gücüm kalmamıştı.

Korkuyla yanına yaklaşıp, "B...Bahar'ım hadi, hadi gel hastaneye gidiyoruz. Ama ya geç olursa? Özür dilerim kızım özür dilerim yalvarırım gel hadi!" deyip pişmanlık dolu gözyaşlarıyla onu kapıya doğru çekmeye çalışırken onun tüm direnciyle beni itip gerilemesiyle korku daha fazla sardı benliğimi.

"Bahar, yapma yavrum. Kendinle sınama beni lütfen zaman geçiyor. Git dersen gideceğim yemin ederim," deyip krize girmiş gibi titreyen ellerimle telefonu bulup hızla Rüzgâr'ı aradığımda ona ağlayarak olanları anlatmaya çalıştım.

Fakat Rüzgâr, "Anne sakin ol. Bahar'ın alerjisi falan yok. Yalan söylemiş," dediğinde döktüğüm gözyaşları bir

anda kesilirken bana düşmanına bakarcasına bakan kızıma burukça gülümsedim. Yaptığı oyuna kızacak değildim. Çünkü ne demek istediğini öyle iyi anlamıştım ki!

"Haklısın... Ben seni hiç tanımıyorum," deyip ayakta durmaya dermanı kalmayan bedenimi yığılırcasına koltuğa bırakırken bana bitmeyen bir hırsla bakan gözlerine şefkatle karşılık verdim.

"Neye alerjin olup olmadığını bilmiyorum. Kızamık geçirip geçirmediğini, ilk adımını ne zaman attığını, konuşmaya başladığında ilk ne söylediğini bilmi..."

"Anne."

"Ne?"

"İlk kelimem... Anne olmuş. Oysa ben seni hiç sormadım. Özlemedim de. İnsan kokusunu bile bilmediği birini özleyemiyor ki! Yine de neden anne dediğimi bilmiyorum. Benden abim gibi her şeyi unutup sana sarılmamı bekliyorsun ama ben yapamam. Yapamıyorum! Ben annesizken ve senin buna sebep olan o adamın çocuğuna annelik yaptığını bilirken sen benim annem olamazsın!" diye sonlara doğru nefretle çıkan sesiyle söyledikleri sabahtan beri en ağrıma giden sözler olurken acı çekercesine bir iniltiyle başımı iki yana salladım.

"Umut kimsenin oğlu değil, o sadece benim oğlum," dediğimde acıyla yüzüme bakarken "Biz o pislik yüzünden annesiz kaldık. Sen o şerefsizin bize yaşattıklarına rağmen onun çocuğuna annelik yaptın. Neden? Hastalıklı bir çocuğa duyduğun acıma yüzünden mi?" diye bağırmasıyla şoka girmiş gibi baktım yüzüne. Tüm nefretini Umut'a yönelttiğini hissetmek yüreğimi saf bir korkuyla doldururken bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

"Bahar'ım. Yapma, öfkeni ondan çıkarma. O senin kardeşin," dediğim an öfkeyle ayaklanıp, "O benim hiçbir şeyim değil!" diye bağırmasıyla gözlerimden akan yaşlara engel olamadım.

"Şimdi... Onu bırak bana gel ve seni affedeyim desem ne cevap verirsin?" diye sormasıyla sözleri cam kesikleri gibi tek tek kalbime batarken "İkiniz de benim evladımsınız. Canımdan vazgeçerim ama sizden vazgeçemem. Yapma!" diye yalvarmamla acı çekercesine bir hüzünle başını iki yana salladı.

"Sen zaten bir kere benden vazgeçtin," deyip arkasını dönmesiyle olduğu yerde kalırken başımı kaldırıp kapı ağzında bizi izleyenleri gördüğümde yüzümü sırılsıklam eden yaşları daha fazla durduramadım. Bir yanda kaybedilen onca yılın acısını buram buram yansıtan ıslanmış gözleriyle sevdiğim adam, diğer yanda her şeye rağmen ayakta kalmaktan vazgeçmeyen Rüzgâr'ım. Ve onun yanında abisinin elini sanki bu yabancı ortamda sığınacağı tek liman gibi sıkıca tutmuş, ıslak gözleriyle abisi kadar hasretini çektiği ablasına bakan Umut'um.

Ne için yaşıyordum ben bu hayatı? Ne günah işlemiştim de yaşadığım acıların bir sonu gelmiyordu? Bir anne için karşı karşıya kalan iki yavrusundan daha acı bir sınav olabilir miydi?

Her şey bitmiş, belki de oğlumu, oğluma emanet edeceğimi bilirken bu hayatta çektiğim tüm acıların tam da bu anda sona ermesini istiyordum. Tüm ailem yanı başımdayken bir türlü yaşamayı başaramadığım hayatımın sona ereceğini, öte hayatta beni bekleyen aileme kavuşacağımı düşünürken yine benim hiçbir zaman cesaret edemediğimi başaran varlığıyla tökezlesem de hep ayakta kalmamı sağlayan Umut'um oldu.

Elini abisinin elinden çekip ablasına doğru kocaman bir adam gibi korkmadan ilerlerken aslında ne kadar tedirgin olduğunu bakışlarında saklı titrek yaşlardan anlıyordum. Gözlerinden akan yaşları koluyla silip ablasının karşısına geçtiğinde onun bu hüzünlü ama güçlü hâli beni şaşkına

çevirirken söyledikleriyle en masum parçam beni bir kere daha ayakta tutmayı başarıyordu aslında.

"Ben... Senin hiçbir şeyin... Olmasam da... Sen... Benim ablamsın... Benim annem... Senin de annen, benim abim... Senin de abin... Benim... Babam yok ama... Senin var... Onun için... Annemi... Benden alma... Ben senin... Hiçbir şeyin... Olmasam da sen... Benim her şeyimsin... Ben hep... Siz gelin diye... Bekledim..."

Umut'um sözlerinin ardından küçük şortunun cebine ellerini sokarak bir şeyler çıkardığında ne olduğuna hepimiz şaşkınlıkla bakarken gördüklerimle gülümsemeden edemedim. Küçük avucuna doldurduğu renkli iplerle ve boncuklarla yapılmış basit bileklikleri Bahar'a uzattı. "Sen gelince... Sana vermek için... Annemle beraber... Bunları yaptık bak... Rengârenk," deyip karşısında tepkisizce duran ablasının karşısında küçük boyuna inat koskoca bir adam gibi dimdik dururken diğer cebinden çıkardığı üçü birbirinin aynısı olan bileklikleri uzattı sonra da.

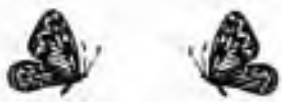
"Bak bunları da... Ben yaptım. Bir çocukta görmüştüm... Abisiyle aynı bunlardan... Takıyordu... Ben de sorunca... Kardeşlerin aynı... Bilekliği taktığını... Söyledi... İşte ben de... Bunları bizim için yaptım... Bunları takarsak... O zaman ben de... Senin kardeşin... Olabilir miyim?" diye soran küçük meleğimle Rüzgâr'ın gözleri gülümseyen yaşlarla parlarken Levent ardında duran duvara yaslanmış sanki ortamdan soyutlanırcasına gözlerini kapamıştı. O sıra Umut'un yanına gelip diz çöken Rüzgâr kendi bilekliğini eline alıp bileğine taktıktan sonra Umut'un bileğine de takıp Bahar'a döndü.

"Söyle bakalım bahar kokulu peri, takarsan Umut'un ablası olur musun?" diye şefkatle sorduğunda ben sözleriyle Umut'un yaralı yüreğini yine paramparça edeceğini düşünürken o an nefessiz kalmama sebep olan bir şey oldu. Bahar'ım sanki ayakta durmaya gücü kalmamış gibi

Umut'un karşısında dizleri üzerine çöküp yaşlarla ıslanan gözleriyle buruk bir bakışla gülümserken söylediği sözlerle yüreğimin tam ortasında acımasızca kanattığı yaraya kendi elleriyle şifa oldu.

"Olurum... Kendi elleriyle bileğime takarsa, ben Umut'un ablası olurum."

O gün anladım ki içinde sevgi tohumları olan hiçbir şey aslında imkânsız değildi. Bu yüzden dakikalar önce reddettiği çocuğun masumiyetini iki çift sözünde bulan kızımın ördüğü duvarları yıkması mümkün olmuştu. Çünkü Bahar da, Rüzgâr da, Umut da sevgiyi yüreklerinde taşıyan çocuklardı. Ve o gün bir kere daha anlamıştım ki ölmek için daha çok erkendi.

Günler geçiyordu. Kalbimin kırıklarının bir araya geldiğini hissettiğim, çocuklarıma anneleri olarak sarıldığım o günden beri hayat benim için hiç olmadığı kadar güzel hiç olmadığı kadar şükür sebebiydi artık.

"Of abla! Yine... Yanlış yaptın..." diye huysuzca söylenen Umut'a Bahar'ım homurdanarak bakarken "Bunların hepsi aynı bücür. Sen nasıl ayırt ediyorsun asıl ben onu anlamıyorum," diye kaşlarını çatarak söylendi. Umut, ablasına ayıplar bir bakış atıp "Ton farkı... Var akıllım," deyip doğru parçayı yerleştirerek abisinin açtığı eline vurduğunda kızım yine kaşlarını çattı. Kapı pervazında dikilmeye son verip yanlarına ilerlerken elimdeki meyve tabağını ortalarına bırakıp yanlarına oturdum. Halının üzerine döktükleri iki bin parçalık yapbozun etrafa saçılan her minik parçasına endişeyle bakarken "Anne... Bence ablama... Şu elli parça olanlardan... Alalım," deyip kıkırdayan Umut'la gülmeden edemedim. Bahar, "Çok biliyorsun sen!" deyip bir çileği

ağzına atıp diğerini Umut'a yedirirken yaşadığımız bu ana defalarca kez şükrettim.

O günden sonra, Bahar'ım kalbine bizi daha ziyade kardeşini kabul ettikten sonra hayat hepimiz için çok daha mutlu bir hâle dönüşmüştü. Umut'um zamanında abisini nasıl tavladıysa ablasını da öyle tavlamış, onun aramıza kurmaya çalıştığı tüm duvarları masum sevgisiyle yerle bir etmişti. Bahar her ne kadar bana karşı halen tüm benliğiyle teslim olmasa da Umut'a tüm kalbini açmış, ona abla olmayı kabullenmişti. İnanıyorum ki bir gün bana karşı hissettiği bu mesafeleri de yıkacaktı ve ben o gün geldiğinde baktığı yerde kollarımı açmış onu bekliyor olacaktım.

Çocukların yine gülüşerek birbirleriyle uğraştıklarını görmek yüzümü huzurla gülümsetirken kapının çalmasıyla ayaklandım. Salondan çıkarak kapıyı açtığımda günlerdir yüzüne hasret kaldığım adamı görmek kalbimi heyecanla çarptırdı.

"Levent, hoş geldin," dediğimde gülümsedi. Ne de güzel ne de eskilerden tanıdık bir gülümsemeydi. Tıpkı genç kızlığımdan kalma günlerimde olduğu gibi bir gülüşüyle yüreğimi kanatlandırırken daha fazla karşısında rezil olmamak adına, "İçeri geçsene," deyip kenara kaydığımda derin bir nefes alıp başını iki yana salladı.

"Ben girmeyeyim. Aslında senin benimle gelmeni istiyorum."

"Nereye?"

"Konuşmak için doğru bir yere."

"Şey... Çocuklar içeride ama..." diye karşılık verdiğim an, "Onların haberi var zaten," demesiyle şaşırarak yüzüne bakarken çocukların da yanımıza gelip gülümseyerek bize bakmalarıyla daha da afalladım. Hele ki Bahar yanıma gelip "Umut bizimle anne, hadi gidin siz," dediğinde kendimi bir anda kapı dışında bulurken arabaya binip yola çıktığımızda hâlâ ne olup bittiğine bir anlam veremiyordum.

Ta ki yolun sonunda vardığımız durağa kadar...

"Levent. Ne işimiz var burada?" diye titreyen sesimle sorarken "Gel benimle," deyip arabadan inen adamın gelip benim kapımı da açmasıyla sanki bir rüya âleminin içinde sürükleniyormuşum gibi hissettim. Bahçe kapısından geçip içeri girdiğimizde hâlâ tek kelime etmeyen adamla daha da gerilirken her şeyin tam da bıraktığım yerde olduğunu görmek tokat yemişçesine irkilmeme sebep oldu. Bir zamanlar yuvamız olan yerdeydik. Ve her şey sanki az önce çıkıp gitmişim gibi bıraktığım yerdeydi.

"Burada... Kimse yaşamıyor mu? Burası terkedilmiş gibi durmuyor," diye şaşkın bir fısıltıyla mırıldanmamla elimi tutup beni ilerletirken bir anda kendimi en mutlu anlarımı geçirdiğim mutfağımızda buldum. "Bak, dolabın üzerinde bıraktığın alışveriş listesi hâlâ orada," demesiyle şaşkın bir heyecanla baktım, dolapta asılı eskimiş kâğıda.

"Bak! Her an gelip yine bu mutfakta bizim için yemek yapacakmışsın gibi dolu bu dolap," deyip yeniden elimi tutarak beni ilerletirken âdeta bir boşlukta sürüklenir gibiydim. En özel anlarımızın şahidi yatak odamıza girdiğimizde, "Aynanın önüne bıraktığın eşyaların, dolapta asılı kıyafetlerin, bak hep başucumuzda asılı duran çekilen ilk fotoğrafımız... Hepsi burada. Her şey bıraktığın yerde. Ben hâlâ bıraktığın yerdeyim," derken artık gözlerimden akan yaşlara mâni olamıyordum.

"Bu... Ne demek oluyor?"

"Sanki kaybettiğimiz yıllar hiç yaşanmamış gibi, biz hiç ayrı düşmemişiz gibi bu ev hep bizim anılarımızla yaşadı. Senin bizi bırakıp gittiğini, beni sevmediğini düşündüğüm o yıllarda bile ben burayı yok etmeye dayanamadım. Nefes almak için geldiğim tek yer oldu burası. Tüm dünyaya duygusuz, despot adamın teki gibi görünürken ağladığım, sırf seni unutmayayım diye tekrar tekrar kabuk bağlayan yaralarımı kanattığım tek yer oldu. Senin benden gittiğini

düşünürken bile her geldiğimde sanki seni burada bulacakmışım gibi o alışveriş listesindekileri aldım ben... Yakıp yok ettiğimi söylediğim her fotoğrafını, bize dair her anıyı burada sakladım. Ben bizi buraya sakladım Melek. Ben yıllarca bir tek burada yaşadım, burada nefes aldım."

Söylediği her bir sözün ardından kalbim sanki ona yeniden âşık oluyormuşçasına bir coşkuyla çarparken bir yandan ağlayıp bir yandan gülümsememe mâni olamıyordum. Bir an için sözleriyle umutlansam da an geliyor gerçekler, yaşananlar gözlerimin önüne geldiğinde vazgeçiyordum. Olmazdı ki! Geç kalınmış bir sevdaydı artık bizimkisi.

"Gözlerindeki olmazları görüyorum. Ama yıllar önce olduğu gibi yine ne dersen de senden vazgeçmeyecek o adam var karşında. Bu ev gibi yarım kalan bir sevdamız var bizim Melek'im. Daha fazla geç kalmadan yaşamayalım mı artık?"

"Nasıl olacak Levent? Konuştuk bunu, Umut'u gördükçe yapamazsın. Ya bir gün dayanamazsan?" dediğimde yanaklarımdaki yaşları parmaklarıyla kurulayıp gözlerime şefkatle baktı. Ceketinin iç cebinden çıkardığı zarfı bana uzatmasıyla şaşkınlıkla baktım gözlerine. "Sana sormadan hareket ettim ama kızma tamam mı?" dediğinde hâlâ anlayamaz hâlde yüzüne bakarken bakışlarıyla tedirgin bir heyecanla zarfı işaret etmesiyle titreyen ellerimle zarfı açtım. Elime gelen şeye birkaç saniye şaşkınca bakıp bir an sonra fark ettiğim ayrıntıyla nefes alamazken, "L...Levent? Bu?" diye sesim titreyerek fısıldadığımda titreyen ellerimi sıcak elleri arasına hapsetti.

Elimde tuttuğum bir nüfus cüzdanıydı. Yıllarca baba hanesi boş kalan oğlumun nüfus cüzdanı şimdi ufak bir ayrıntıyla elimdeydi. Ama o ufacık ayrıntı öyle anlamlar içeriyordu ki nefes alamaz hâldeydim. Burada yazılana göre Umut'un artık bir babası vardı. Umut artık benim soyadımı değil Levent Yücesoy'un soyadını taşıyordu. Umut'u nüfusuna kaydetmiş, onun babası olmuştu.

Titreyen ellerimden kayıp giden cüzdana dahi bakamazken "Bu... Bu çok fazla... Neden?" diye mırıldanıp yaşlı gözlerle başımı iki yana salladım. "Bunu yapmak zorunda değildin. Bu basit bir şey değil Levent," dediğimde daha fazla sarsılmama engel olmak istercesine kollarımı sımsıkı kavrayıp beni kendine çekti. "Sence ben bunun ne demek olduğunu bilmiyor muyum?" diye sorduğunda gözlerindeki kararlılıkla içim titredi.

"Sen o gün dedin ya Umut sadece benim oğlum diye. İşte o artık sadece senin oğlun değil. Senin olan ne varsa benim, benim olan ne varsa da senin. Sence ben yıllar sonra sana kavuşmuşken geçip giden zamanı düşünecek adam mıyım Melek? Önce şunu bil ki Umut bu dünyada hiçbir suçun günahı olamayacak kadar masum ve ben bunu sana kalbimle söylüyorum. Ondan nefret etmiyorum, ondan asla nefret etmem. Duydun mu? Senden bir şeyler taşıyan bir candan nasıl nefret ederim ben? Seni ilk gördüğüm günden daha fazla seviyorum ben Melek. Sana ait ne varsa bu sevmem için yeterli anladın mı? Karşında duran bu adam tüm dünyaya önünde diz çöktürürken bir tek senin önünde diz çöküyor. Karşında duran bu adam senden başkasına ne dokundu ne yaşadı Melek duydun mu beni? Ben zaten yıllarca beklemiş bir adamım, o yüzden şimdi beni daha fazla bekletme ve bana sadece evet de. Benimle ve çocuklarımızla yarım kalan bu sevdayı tamamlayacak mısın? Sevdamızın külleri etrafa savrulurken bana bir kere daha ama bu kez sonsuza kadar evet diyecek misin?"

Yarım kalan bir sevdanın belki de tek güzel yanı olur da bir gün bir şansın daha olursa vuslata ereceğini bilmekti. Çektiğim onca acıdan sonra, ellerimizden kayıp giden bir ömürden sonra bu adama hâlâ aynı sevdayla tutkunsam, bir yerlerde iyi kalan bir şeyler gerçekten de olmalıydı. Yıllar sonra aynı adamın aynı sorusuna aynı bakışlarla şahit olurken o zamandan bu zamana değişen tek şey belki de

sevdamdı. O zamanlar bir genç kızın saf heyecanıyla sevdiğim adama şimdi yaşanamayan bir ömrün hasretiyle kat be kat daha fazla tutkun, sonunu göremediğim bir aşkla çok daha fazla sevdalıydım. Seviyordum bu adamı. Yaşadığım her azabı onun uğrunda tekrar tekrar göze alacak kadar çok seviyordum.

"Evet! Yıllar önce nasıl bir an bile düşünmeden evet dediysem, yine evet. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim ben be adam. Gitsem de kalbim hep burada sana ait kaldı," dediğimde buz mavisi bakışları aşkın en saf hâliyle alev alırken bir asır gibi gelen yılların ardından alnıma değen dudakların sıcaklığıyla gözlerimi yumdum.

"Senden başka kimseyi sevmedim ben Melek'im. İmkânsız olduğunu düşünürken bile kalbim hep seni istedi, hep seni bekledi," deyip diğer cebinden çıkardığı maziden gelip bize kavuşan alyansları parmaklarımıza taktı. "Bir gün bile yanımdan ayırmadım," deyip yüzük takılı parmağımın üzerine dudaklarını bastırdığında hissettiğim heyecanla ayakta duramaz hâlde alnımı alnına yasladım. Yaşadığım bu hayallerden de güzel anın ortasında kollarıyla vuslata erercesine belimi sarıp beni mesafelere lanet edercesine kendine çektiğinde huzurla gülümsedim. Ve teni tenimde nefesi nefesimde bana can veren adamın dudaklarından dökülen son sözler de aslında bir anlamda da bizim hikâyemizin tüm kötülüklerden arınan, sonsuzluğa kavuşacak olan gerçek başlangıcı oldu.

"Sen Melek Yücesoy. Yaşayamadığımız yılların hesabını bana her gün daha büyük bir aşkla sarılarak, her yeni güne benimle uyanarak, bir ömür boyu her gün sana tutkun bu adamı daha çok severek ödeyeceksin. Bir daha benden bir adım öteye gitmene bile izin vermeyeceğim. Bir daha öleceğimi bilsen de benden gitmeyeceksin. Çünkü asla unutma! Ben sadece sen varsan yaşıyorum, ben sadece seninle can buluyorum. Ruhunu sevdiğim kadın, sen hep benimdin hep öyle kalacaksın. Sen hep benim meleğim olarak kalacaksın."

BÖLÜM -XXIV-

Aşka Teslim Olmak

Zeynep

Yine kavurucu bir temmuz sıcağının altında ürperiyor tenim. Yılın en sıcak gününde dahi olsak burada asla içimin ısınamayacağını biliyorum yıllardır. Bir ateş çemberi etrafımı da sarsa dünya üzerinde üşümekten kurtulamayacağım tek yerde olduğumu biliyorum uzun zamandır.

Çünkü mesele tenime değen rüzgâr değil, kalbimden bir ömür boyu atamayacağım eksiklik. Asıl mesele etrafımda akıp giden hayat değil, yanı başımda hayatımın en acımasız hakikatini yüzüme vuran buz gibi bir mezar taşı.

Emir Güneş

Bir evlat. Bir abi. Bir hayat. Bir umut. Bir nefes. Bir can. Yeri dolmayan, sızısı dinmeyen, kabuk bağlamayan can yarası.

Gözlerimi tüm dünyaya sırt çevirmişçesine mezar taşına ilmek ilmek işlenmiş isminden alamazken gözlerimden kayıp toprağında can bulan gözyaşlarımda sarıldım abime. Dudaklarımdan dökmeye cesaret bulamadığım hasretimi parmak uçlarımla satır satır toprağına kazırken yaşlarla gitgide bulanıklaşan gözlerimle sığındım, hayaliyle bile huzur veren kollarına.

Kalbimde biriken ama bir türlü dilimden dökemediğim her bir söz göğsümü sıkıştırdıkça aldığım nefesler gitgide güçleşirken yine en çok ihtiyacım olduğu anda sarıldı ellerim sımsıcak bir dokunuşla. Dakikalardır tek kelime dahi edemeden hasretle döktüğüm gözyaşlarımla parlayan gözlerimi bu sımsıcak dokunuşla bir gülümseme kaplarken bir düğüm gibi dolanan dilimden döküldü sözcükler en sonunda...

"Abi... Bu defa yalnız gelmedim sana. Bak..." deyip elimi kavrayan eliyle toprağı biraz daha okşarken "Onu getirdim sana abi. Canıma can olan adamı getirdim," deyip bakışlarımı yanı başımda benimle mezar taşının kenarına oturmuş sevdiğim adama çevirdim buruk bir gülümseme eşliğinde.

Rüzgâr'ın acımı acısı sayarcasına yaşlarla parlayan kahveleri bir umman olup içimde kor gibi yanan ateşin üzerine savrulurken huzurunda yumduğum gözlerimi aralayıp yeniden abime çevirdim bakışlarımı.

"Yarın evleniyoruz abi. Hani sana küçükken anlattığım, beni o çukurdan çekip çıkaran toprak gözlü kahramanım vardı ya! İşte ben onu buldum, onunla evleniyorum. Aslında düşünüyorum da galiba onu bana gönderen de sensin. Yokluğunda başıma açacağım belalardan beni kurtaracak birine ihtiyacım olduğunu anladın ve onu bana gönderdin değil mi?" deyip gülümserken bir anda dudaklarımdan kaçan hıçkırıkla nefesim kesildiğinde beni saran kollarda ağlamaya başladım.

"Abi... Ben evleniyorum. Ama sen yanımda yoksun. Ben sana sarılamadan çıkacağım evden. Seninle dans edip çatlatamayacağım kızları. Abi benim yeni bir evim olacak ama sen olmayacaksın içinde. Ben buradan gideceğim ama sen hiç gelemeyeceksin yanıma. Abi sen yoksun yanımda. Sensizlik hiç geçmeyecek..."

Bomboş mezarlıkta benim ağlayarak haykırdıklarım dışında başka bir ses duyulmazken dakikalar boyunca içimde biriktirdiğim ne kadar gözyaşı varsa sarılır gibi akıttım

toprağına. Tek kelime dahi etmeden sadece beni kollarıyla saran, acımı acısı bilip gözyaşlarını tenime katan adamın göğsünde belki dakikalarca ağlayıp biraz olsun huzura kavuşurken dakikalar sonra dudaklarını saçlarımda gezdirip fısıldadıklarıyla toprak rengine karıştı yine ıslak gözlerim.

"Sen bana ailemi geri verdin. Sen bana annemi, bilmediğim kardeşimi, yerimi yurdumu geri verdin. Keşke gücüm yetse de ben de abini geri verebilsem sana Zeynep'im. Canım uğruna feda olsa da çektiğin her damla acıyı alabilsem senden," dediğinde sığındığım kollarından hafifçe uzaklaşırken ellerimle yanaklarını kavrayıp fısıldadım hissettiklerimi.

"Sen bana neler verdiğinin farkında değilsin. Sen bana bir gelecek verdin Rüzgâr. Sen bana bir hayat verdin. Ben senin kollarını yuva bildiğim andan beri eksik hissetmiyorum artık kendimi. Ben aşkınla var olduğum günden beri acıları değil seni hissediyorum. Evet, abimin yokluğu yüreğimde asla kapanmayacak bir yara olacak ama sen o yaranın etrafında varlığınla çiçekler açtırdın Rüzgâr. Sen benim yarım kalan hayallerimi tamamlayanımsın. Sen benim yokluğunu hissettiğim her şeyimsin."

Hayat dediğimiz tam da böyle bir şeydi galiba. Bir gün bir acı yaşıyor ve o andan sonra yaşayacağımız her anı, aldığımız her nefesi haram sayıyorduk kendimize. Sonra başka bir anda başka bir yerde karşımıza biri çıkıyor ve o andan sonra onunla yaşamaya, umut etmeye devam ediyorduk tam da bıraktığımız yerden...

İnsanın hayatı boyunca geçip gittiği yollar, o yollarda rastladığı duraklar vardı. Mühim olan geçtiğimiz yollar değil, o yolların sonunda vardığımız duraktı aslında. Çünkü kalbin çizdiği rotada vardığınız son durak sizi doğru insana kavuşturuyorsa, o yolda çektiğiniz acıların da döktüğünüz gözyaşlarının da bir anlamı oluyordu. Ve o an geriye dönüp baktığınızda söyleyeceğiniz tek şey de *iyi ki* demek oluyordu.

İyi ki atmışım sana gelen adımları Rüzgâr. İyi ki sen benim yürüyeceğim tek yolum, varacağım son durağım olmuşsun.

Dakikaları, belki saatleri devirdik soğuk bir mezar taşının başında. Sığındığım sımsıcak kolların arasında bizi anlattım abime. Kimi zaman döktüğüm yaşlar toprağına karışırken her anında şefkatini tattığım yine sevdiğim adamın sevgi dolu kalbi oldu. Kimi zamansa gülümsedim, hiç ummayacağım bir şekilde... Burada, hayatımın en acı durağında belki de ilk kez gerçek bir gülümseme kapladı yüzümü. O anların mimarı da yine Rüzgâr'dı elbette... Sanki karşısındaki soğuk bir mezar taşı değil de sımsıcak bakışlı abimmiş gibi tanıştı onunla. Konuştu. Bizi anlattı. Beni nasıl sevdiğini, sonsuza dek yanımda olacağının sözünü verdiği bir ömrün hayalini anlattı. Sonra da ona yakındı, tıpkı gerçek bir tanışmadaymışız gibi başımı soktuğum belaları, onu delirttiğim günleri anlattı gözlerinde aşk dolu bir gülümsemeyle...

Uzun bir zaman sonraysa yüreğimde ağrı, gözlerimde sızıyla kimsesiz gibi girdiğim mezarlıktan kalbimi saran sıcacık bir huzurla ayrıldım. Sanki hissettiğim en büyük eksikliğim tamamlanmış gibi sanki sevdiğim adamla bir ömre atacağım o adım için abimin de rızasını almış gibi hissettim tüm benliğimle.

Dakikalar sonra yarının heyecanıyla atan kalplerimizle içimizde umut dolu bir gelecek hayaliyle İzmir'in sabah güneşi altında evimin sokağına girdiğimizde ellerimiz mecburen ayrılırken "Bugün son," diye homurdanarak söylenmesine gülümsedim. Bahçe kapısını itekleyip içeri adım attığım an Rüzgâr da içeri doğru yöneleceği sıra bir anda aramıza giren uzun bir sopayla şaşkınca birbirimize bakakaldık. O an Ömer'le Selim'in çömeldikleri yerden ayaklanıp "Sana geçiş izni yok!" diye ağız birliği etmişçesine aynı anda konuşmalarıyla da hâllerine şaşkınca gülümsedim.

Rüzgâr aramıza çektikleri sopaya bir düşman askeri silahına bakarcasına çattığı kaşlarıyla bakarken "O nedenmiş?" diye huysuzca sorduğunda Selim önüme geçti. "Dedemle babamın kesin emri var enişte. Şahsi algılama yani bugün bu eve erkek sinek bile giremezmiş," demesiyle Rüzgâr her zamanki cazibeli tavrıyla hafifçe çocukların önünde eğildi. "Güzel söylemişler ama bence siz eniştenize bir ayrıcalık yaparsınız değil mi? Hem birlikte gittiğimiz oyun parkını da unutmamışsınızdır ne güzel eğlenmiştik. Düğünden sonra yine gideriz ha?" diyerek çocukları etkilemeye çalıştığında çocuklar heyecanla kafalarını sallayıp sopayı aradan çekecek gibi olsalar da hemen sonra yeniden sopayı araya koydular.

"Kusura bakma enişte, babam neyse de dedem seni içeri aldığımızı duyarsa bizi bastonuyla kovalar vallahi," deyip hızla demir kapıyı kapattıklarında Rüzgâr'ın düşen suratıyla ben artık daha fazla kendimi tutamayıp kahkahalara boğuldum. Onun bana attığı öfkeli bakışlara karşın hayali bir öpücük atıp "Yarına kadar beni özle sevgilim," diye kıkırdayarak arkamdan seslenmesini umursamadan eve geçtim.

Kapıdan içeri girmemle yoğun bir kızartma kokusuna karışan kadın parfümü kokuları bir anda midemi ağzıma getirirken yüzümü buruşturarak salona geçtim. Salondaki büyük masaya kurulan kahvaltı sofrasında ailemizin hanımları hep bir ağızdan konuşa gülüşe kahvaltı yaparlarken annemin beni fark edip "Kızım neredesin sen sabah sabah öldük meraktan?" diye kızgınca söylenmesiyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Belli belli korkudan yemeden içmeden kesilmişsiniz," diye kıkırdayarak söylenip attığı terlikten son anda sıyrılarak banyoya geçtim. Elimi yüzümü yıkayıp kızaran gözlerime rağmen biraz da olsa kendime geldiğimi hissederek yeniden salona geçtim. Ela'nın yanındaki boş sandalyeyi çekip midemi aldığım lokmalarla hızlı hızlı doldurmaya

çalışırken kapının çalmasıyla peçeteyle ağzımı silip ayaklandım. Açtığım kapının ardında elinde valiziyle Gülce'yi gördüğüm an mutluluktan ve özlemden gözlerim dolarken "Seni öldüreceğim, Gülce! Son anda geldiğine inanamıyorum!" diye çığlık atarcasına çemkirip sımsıkı boynuna sarıldım. Peşim sıra yanımıza gelen Ela da Gülce'ye sarılıp "Kızım kuş kadar kalmışsın ya bu ne hâl şu bele bak!" diye üzgünce söylenip kaşlarını çatarken, Gülce'nin gerçekten de şu bir ayda iyice süzülüp solduğu gözümden kaçmadı.

Her ne kadar onu günler öncesinden beklemiş olmama rağmen misafir gibi son gün gelmesiyle kalbim biraz kırılsa da böylesi güzel bir günde tadımızı kaçırmak istemedim. Gülce'nin de aramıza katılmasıyla akşam olacak kına gecem için kahvaltının ardından evde hummalı bir hareketlilik başlarken yaptığım tek şey yaşadığım bu mutluluk veren heyecana teslim olup her anın keyfini çıkartmaktı.

Saatler sonra kuzenlerimin yardımıyla süslerle bezenip ışıklandırılan arka bahçemize odamın penceresinden ağzım kulaklarımda engel olamadığım bir gülümsemeyle bakarken Ela'nın kısa eteğini çekiştire çekiştire söyledikleri omuz silkip kıkırdamama sebep oldu.

"Bana bak Zeyno şu ağzının iki ucunu birleştir artık vallahi kına gecende ağlamazsan koca meraklısı diye adını çıkarır bu kız kuruları haberin olsun."

Ela'nın kıkırdayarak söylediğine gözlerimi devirip omuz silktim. "Ne ağlayacağım ya sevdiğim adamla evleniyorum. Tüm gece göbek atayım da görsünler," deyip kıkırdadığımda elbisesini giymiş vaziyette odaya giren Gülce'yle bakışlarım onu buldu. Üzerindeki siyah sade elbiseyle bile göz alıcı ama fazla hüzünlü görünen kızılımın yanına adımlayıp "Gelinden güzel olmak çok ayıp ama," diyerek oyunbaz

bir tavırla başımı iki yana salladım. "Şu an bu şehirde senden güzel birini bulacağımızı sanmıyorum," diyerek aynı oyunbaz tavırla bana karşılık vermesiyle de mahcupça reverans yapıp kıkırdadım.

Hemen ardından odaya gelen annemle ister istemez kalbim burkulurken ne kadar ağlamayacağım desem de onlardan, bu evden ayrılacağım düşüncesi aklıma geldiğinde gözlerimin sızlamasına mâni olamadım. Annemin odaya gelişiyle ortamdaki neşe ister istemez buruklaşırken "Kızım. Ne kadar güzel olmuşsun böyle," diyerek bana sarılmasıyla sımsıkı boynuna sarılıp koynuna sokuldum. Anne kokusunda bulduğum huzuru, güveni soluyup sanki geri kalan ömrüm için güç toplarken "Hadi bakalım hanımlar kına gecemiz başlıyor!" diye şakıyarak odaya dalan teyzemin ortamdaki hüzünlü havayı silkeleyip herkesi neşelendirmesiyle annemden ayrıldım ve bana mutluluk dolu bakışlarla bakan aileme aynı mutlulukla gülümsedim.

Herkes arka bahçeye geçip gelen misafirlerle ilgilenirken ben de son kez kendimi kontrol etmek için boy aynasının karşısına geçtim. Kına gecelerinin vazgeçilmezi bindallı deyince herkesin aklına kırmızı gelse de ben herkese inat seçimimi maviden yana kullanmıştım. Modelin üzerimde duruşu bir yana içindeki uçuş uçuş beyaz elbisesinin âdeta bir gelinliği andırışıyla, kollarındaki püsküllerin hareket ettikçe salınışıyla, üzerindeki gümüş rengi işlemeleriyle bindallı çok güzeldi lakin beni kendine hayran bırakan asıl kısmı mavi oluşuydu. Çünkü mavi, bir bakıştan, bir kelebeğin boynuma konuşundan beri bizim rengimizdi. Bizim aşkımızın rengiydi.

Işıklarla rengârenk ondan öte sımsıcak bir hâle gelen bahçeye adım atmamla hanımlar alkışlarla beni karşılarlarken en baş köşede oturan büyüklerin yanına geçip ellerinden öperek hayırdualarını aldım. Bakışlarım Melek Anne'yle Bahar'ın yanında oturmuş eline aldığı kuruyemiş

tepsisini didikleyen Rüya'ya kaydığında tatlılığına kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Onlara da mutlulukla sarılıp sonrasında benim için ortaya konulan sandalyeye doğru ilerledim. Sandalyeye oturduğumda üzerime işlemeli kırmızı bir örtü örtülürken acıklı bir kına türküsü söylenmeye başladığında bu anı yaşıyor olmanın mutluluğuyla iç çektim. İçinde Ela, Gülce, Rüya hatta Bahar'ın da olduğu mahallemizin gençlerinden oluşan kız grubu ellerindeki mumlarla süslenmiş kına tepsisini etrafımda döne döne gezdirirlerken türküyü söyleyen yaşlı teyze hakikaten de öyle içli söylüyordu ki, bu kadının dünyaya gelinleri ağlatmak için geldiğini bile düşündüm bir an.

Kadınlardan biri iki de bir örtümü açıp, "Ağlamamış!" diye kalabalığa seslenirken etrafımda gezinen kızlar artık dolanmaktan bitap düşmüşlerdi. Bir ara Ela koluma bir çimdik atıp, "Zeyno ağlasana artık ya sen ağlamadan yakmazlar bu kınayı. Bak vallahi başım döndü ben ağlayacağım şimdi!" diye ağlamaklı bir hâlde söylenip dönmeye devam ederken bu hâlleri ağlamak bir yana daha çok gülmeme sebep olmuştu. Sevdiğim adamla üstelik de ailemin gönül rızasıyla evleniyordum, ne diye ağlayacaktım ki.

Dakikalar sonraysa utanç verici bir "*Gelin elini açmıyor!*" seremonisinden sonra Melek Anne gülümseyerek yanıma gelip avucuma altını bırakırken onun da en az benim kadar mutlu olduğunu gözlerinde görebiliyordum. Mutlulukla izlediğim bir diğer görüntü de Bahar'ın annesiyle yan yana olmasıydı ki, onların bu hâlleri beni hayatın her daim mucizelere gebe olduğuna bir kere daha inandırıyordu. Aylar önce hesap sormak için kapısına dayandığım ve zaman geçtikçe şefkatinde anneliği tattığım kadına verdiğim sözü tutabildiğim için de kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Çünkü ona bugünlerimizde yanımızda olacağını söylemiştim ve çok şükür ki bu sözüm gerçek olmuştu.

Kınalar yakılır yakılmaz bir anda ortamdaki matem havası da yerini şen şakrak oyun havalarına bırakırken az önce ağlamam için dil dökenler şimdi de beni aralarına almış oynamam için alkış tutuyorlardı. Gece boyu süren eğlencenin ardından misafirler geç saatlerde evden ayrılırlarken Gülce de Elalarda kalacağını söyleyip onlarla eve geçtiğinde en son Melek Anne'yle Bahar ve Rüya'yı da uğurlayıp eve adım atabildim. Şehir dışından gelen tüm misafirler için otelde yer ayarlandığından neyse ki kalacak yer sorunu olmamıştı. El ayak çekilmesiyle biz bize kaldığımız evde kendimi güç bela banyoya atıp uzunca bir süre de suyun altından çıkamadım.

Topuklarımın sızısı başıma vururken sızlana sızlana banyodan çıkıp odama geçtim. Üzerime ince yazlık pijamalarımdan birini geçirip yatağa uzansam da bir türlü uykuya dalamayınca sıkıntıyla ayaklanıp odadan çıktım. Balkonda biraz hava almayı düşünerek oraya adımladığım sıra annemi, babamı yanlarında Selim ve Ömer'le sessizce otururlarken görmemle bir an boğazıma bir yumru oturdu. Bu duygusallıkla ağlamamak için gözlerimi kırpıştırıp "Bensiz balkon sefası demek?" diye huysuzca söylenerek gülümsemeye çalıştığımda haylaz iki damla gözyaşı çoktan yolunu bulmuş yanağımdan boynuma süzülmüştü bile.

O an hepsinin buruk tebessümlerle kaplı yüzleri beni bulurken sadece babamın kollarını iki yana açıp bana gülümsemesi yetmişti onlara sığınmama. Çıplak ayaklarla yanlara adımlayıp babamın kollarına sığınırken bir yanımı da annem sarmalamış ikisi de buruk ama gururlu bakışlarla bana gülümsüyorlardı. Bir an sonra miskin kediler gibi Selim'le Ömer de aramıza sokulduklarında küçücük sedirin üzerinde Güneş ailesi olarak son kez birbirimize sığınırken ailemin sessizce verdiği söz kalbime kazınmıştı o gece.

Biliyordum. Her ne olursa olsun arkamı döndüğümde hep orada olacaklardı. Her ne olursa olsun geri dönmek

istediğimde yuvam tam da bıraktığım yerde olacaktı. Sevmek güzel şeydi de hayat bu ya, insanın başına ne zaman ne geleceği de belli olmazdı. İşte bu yüzden aile; güven demekti. Yürüdüğün yolda arkanda duran bir ailen olduğunu bilmek bastığın her adımı daha da güçlendiriyordu. Ve ben bu gece bir kere daha böylesi bir aileye sahip olduğum için şükrediyordum.

Gece hüzünlüydü, buruktu. Yeni doğan gün ise sanki bizim için doğduğunu anlatırcasına sıcak, parlak, ışıl ışıldı. Bugün mutlu bir gündü. Hem de yirmisekiz temmuzların en mutlusu... Sanki çiçekler bile daha bir başka kokuyor, saatler bile her anın tadını çıkaralım diye ağır ağır akıyordu.

Düğün için her kafadan başka bir ses çıkmış olsa da biz Rüzgâr'la kaderimizin daha ilk düğümünün atıldığı o mekândan başka bir yeri düşünmemiştik. Ege'nin babasının sahibi olduğu, daha önce Ela'ların nişanının da yapıldığı otelin arka bahçesinde koruluk olarak düzenlenen yemyeşil alan hayallerimdeki gibi bir kır düğünü için zaten yeterince uygunken bir de orasının bizde kimselerin bilmediği bir anısının olması her şeyi çok daha anlamlı kılıyordu.

Günlerdir süren hazırlıklarla mekân âdeta cennetten bir köşe hâlini alırken, ben de şimdi otelde hazırlanmam için tahsis edilmiş odada heyecandan titrer bir hâlde sandalyeye oturmuş hazırlığımın tamamlanmasını bekliyordum. Bakışlarım bileğimi saran bileklikteydi. Melek Anne'nin hediyesinde... Tıpkı ona söylediğim gibi düğün günümde kendi elleriyle takmıştı bileğime.

Öte yandan beni ilk kez gelinliğimle karşısında bulacak olan Rüzgâr'ın hâlini düşünmek istemiyordum. Aşağıda bizi bekleyen yüzlerce kişilik kalabalığı düşünmek istemiyordum. En çok da bu gecenin sonunu düşünmek istemiyordum. Pekâlâ, bir yanım edepsizce o kısmı düşünmek

istiyor olabilirdi ama emin olduğum bir şey vardı ki heyecanım merakımdan kat be kat fazlaydı.

"İşte bu kadar!"

Ve saçlarıma son dokunuşlarını yapan kuaförün dudaklarından dökülenlerle de heyecanım tam anlamıyla katlanmış, ağzımı açacak olsam nefes alabileceğimden bile şüphe duyar olmuştum. Arkamda her şeyiyle harika görünen Rüya ayaklanıp "Zeynep dilim tutuldu ya çok güzel oldun!" diye şakıyarak hayran gözlerle beni seyrederken gülümsemek istesem de gerginlikten yüz kaslarım bile seyirmiş, ne yapacağımı bilemez hâle gelmiştim.

Kuaförler bize biraz mahremiyet sağlamak için odadan çıktıklarında Rüya yanıma gelip şefkatle gülümsedi. "Ne hissettiğini çok iyi anlıyorum. Hatırlasana beni rahatlatan da sen olmuştun," dediğinde o günün anılarıyla gülümserken "Ben..." deyip elimi göğsümden fırlamak istercesine hızla atan kalbime yasladım. "Böyle nefes alamıyor gibiyim. Sanki şu pencereden atlamak o kalabalığın karşısına çıkmaktan daha kolay görünüyor gözüme," dediğimde hâlime kıkırdadı. "Heyecanının asıl sebebi aşağıdaki kalabalık mı yoksa gecenin devamı mı?" diye tek kaşını kaldırıp sorduğunda da utançla bir an yutkunamayıp öksürmeye başladım.

"Ben aldım cevabımı," deyip imalı bakışlarla kıkırdamasıyla bilmiş tavrına kötü kötü bakarken "Neyse... Ben aklıma gelen herkesi yazdım altına. Hadi giy artık ayakkabılarını," demesiyle gülümseyip koltuğa geçerek ayakkabıları da bin bir güçlükle ayaklarıma geçirdim. Sonraki saatler odama girenin çıkanın hesabını tutamayarak geçerken gelen herkes kendince beni rahatlatmaya çalışsa da aslında daha fazla gerdiğinin farkında değil gibiydi.

Vakit yaklaştıkça iyiden iyiye bastıran heyecanımla da her heyecanlandığımda olduğu gibi yine tuvaletim gelirken ağlamaklı bir surat ifadesiyle, "Kızlar benim tuvalete

gitmem lazım. Bu gelinlikle üç saate falan gelirim herhalde," diye abartıyla söylenip eteklerimden tutarak odanın içerisindeki banyoya geçtim. Hiç de abartmadığım banyoda gelinlikle uğraşarak geçirdiğim zamandan anlaşılırken biraz sonra ellerimi yıkayıp aynadaki yansımama mutlulukla göz kırparak banyodan çıktım.

"İyi halt ettin ya sana inanamıyorum artık Gülce... İnanamıyorum!"

Banyodan çıkmamla kulaklarıma doluşan Ela'nın bağrışıyla kaşlarım çatılırken, onun Gülce'ye olan bu öfkesine anlam veremedim. Sabahtan beri ikisinde de bir gariplik olduğunu sezsem de yaşadığım heyecandan oturup onlarla konuşmaya fırsat bulamamıştım. Rüya'nın da bir elini karnına yaslamış hâlde bir hakem edasıyla endişeli bakışlarla aralarında durduğunu görüp iyice meraklandım. "Ne oluyor size?" diye sorup çatık kaşlarla yanlarına doğru adımlamamla bakışları önce beni sonra birbirlerini buldu. Aynı anda, "Bir şey yok," demeleriyle kaşlarım daha da çatılırken oflayarak yanlarına doğru adımladım.

"Ne demek bir şey yok ya? Ela sen niye bağırıyordun Gülce'ye? Sesiniz alt kattan duyulmuştur yahu konuşsanıza ne oldu benim bilmediğim?" diye gerginliğin de etkisiyle kızgınca söylenmemle Ela sıkıntıyla saçlarını savurup söylendi. "Bir şey yok, Zeynep. Ali'yle konuş diyorum yok mok diyor işte ben de ona sinirlendim. Neyse abarttım zaten boş ver."

"Öyle mi Gülce?" diye sormamla Gülce de bir köşeye oturup başını sallarken pek inanmamış olsam da ortamın gerginliğini daha fazla artırmamak için uzatmadım. Ne de olsa dertleri her neyse öğrenirdim.

Vakit epeyce yaklaştığında titreyen sesimle, "Hazırım ben," deyip ayaklandığımda elinde minik bir nazar boncuğuyla yanıma gelen Ela belli olmayacak şekilde gelinliğin iç kısmına takarken "Hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin

Zeynep," diyen Rüya'ya minnetle gülümsedim. "İzmir bugün gerçek incisiyle tanışacak," deyip yaşlı gözlerle bana bakan canımın diğer parçası Ela'ma sarılırken, "Bir ömür mutlu olman için dua edeceğim arkadaşım," diyen Gülce'ye de aynı şekilde sarıldım. "Sen de benimle en az benim kadar hatta benden bile fazla mutlu olacaksın kızılcık," deyip gülümsediğimde buruk bir tebessümle baktı gözlerime.

"O zaman ben artık gidip evleneyim," diye derin bir soluk alıp söylenmemle hepsi aynı anda gülüşürlerken Bahar odaya gelip, "Biraz daha çıkmazsan abim kapıyı kıracak vallahi tutamıyoruz artık," deyip güldüğünde heyecanla başımı salladım. Tam kapıyı aralamaya niyetlenmişken bir anda Ege'nin aradan fırlayıp içeri girmesiyle hepimiz şaşkınca ona bakarken Ege başını aralıktan dışarı uzatıp "Göster bakalım cömertliğini damat bey. Senin nişanlın bende beş kuruş bırakmamıştı," dediğinde kahkahalarımıza engel olamadık.

Rüzgâr bir türlü açılmayan kapıdan sonra bir de Ege'nin aramıza barikat gibi girmesiyle tam anlamıyla delirirken "Ulan, Ege! Ulan bugünün yarını da var sakın unutayım deme!" deyip Ege'nin avucuna cebinde ne kadar para varsa söylenerek bıraktı. Ege paraları ceplerine tıkıştırıp Rüya'yı da koluna takarak odadan kaçtığında arkalarından kahkahalarla gülüştük. Hemen sonra Bahar, Gülce ve Ela da odadan çıkıp kapıyı kapattıklarında titreyen ellerimle odanın ortasında kalakalırken bir an sonra açılan kapıyla göz göze geldiğim toprak renginde sanki yeni hayatım can buldu. Rüzgâr odaya attığı tek bir adımla kapıyı ardından kapatıp ayakta duracak gücü kalmamışçasına sırtını ardındaki kapıya yaslarken gözlerinden yağmur olup üzerime yağan hayranlık, şefkat, sevgi en çok da aşk dolu ifadede bir ömür esir kalmak istedim.

"Zeynep'im..."

İşte yine yapıyordu. Yine tek bir aitlik ekine bir ömür sığdırıyordu ve ben orada tutsak kalmaya bir ömür teslim oluyordum. Sevdiğim adam titreyen bedeniyle bana her adım attığında sanki etrafımda bir rüzgâr esmişçesine tüylerim ürperirken attığı her adımla biraz daha titreyip biraz daha teslim oldum yüreğine. Tam da eteklerimin ucuna gelip karşımda durduğunda gözlerimiz birbirlerinde vuslata erercesine ayrılamazken dudaklarını alnıma yasladı. "Çok... Çok güzelsin... Güzel demenin bile eksik sayılacağı kadar çok güzelsin. Sen... Benim misin gerçekten?" diye sesi titreyerek fısıldadığında gözlerim mutluluk dolu yaşlarla parlarken gülümsedim.

"Elimi tuttuğun ilk andan beri ben sadece seninim."

"Ve ben de gözlerine tutulduğum andan beri sadece seninim. Sonsuza dek de yüreğine tutsak olacağım. O zaman daha fazla geç kalmayalım yeni hayatımıza," deyip elimi tutarak aşkla gülümsediğinde heyecanla iç çekerken kapıya doğru bir adım atmamızla bir anda, "Zeynep?" diyen şaşkınlık kokan sesi durdurdu adımlarımı.

"Zeynep, bu gelinliğin arkası nerede?"

"Provalar için az zamanımız vardı, sırta da kumaş yetmedi desem?" diye söylendiğimde, "Zeynep!" diye huysuzca homurdandı. "Of, tamam ya duvak kapatıyor zaten çok da şey yapmasak?" diye kendi kendime mırıldandığımda bir an için kaşları çatılsa da sonrasında ne olduysa birden gözleri parladı, keyiflenip ukala bir tavırla gülümsedi.

"Aslında... Beni şu düğme açma zahmetinden kurtardığını düşünürsek o kadar da fena fikir değilmiş," demesiyle utançla bedenim alev alırken "Beni sinir etme Yücesoy, vallahi aşağıda hayır derim orada öylece kalırsın!" diye huysuzca söylenmemle omuz silkip çapkınca gülümsedi.

Kapıya doğru atılacağım sıra elimi kavrayıp üzerine dudaklarını bastırarak "Seni seviyorum," demesiyle somurtan yüzümü güneş gibi parlayan bir gülümseme kaplarken

"Neyse ki ben de seni seviyorum yoksa eveti zor alırdın," deyip kıkırdayarak yanında adımlamaya devam ettim.

El ele odadan çıktığımız andan itibaren yürüyeceğimiz yolun rengârenk çiçeklerle süslendiğini gördüğüm an hayranlık dolu bakışlarımı etraftan alamazken attığım her adımda kalbimi saran heyecanla sevdiğim adamın elini biraz daha sıkıp ondan güç almaya çalıştım. Alkışlar, ıslıklar, hayranlık dolu bakışlar eşliğinde upuzun bir yolu yürüyerek nikâh masasına vardığımızda sadece masanın görüntüsüyle bile nutkum tutuldu. Tıpkı masallardaki gibi çiçeklerle süslenmiş salıncakların oturmamız için tasarlandığını anladığımda daha büyük bir gülümseme kapladı yüzümü. Nikâh masamız tam da hikâyemizin başladığı yere kurulmuşken böylesi bir anı böylesi güzel, böylesi anlamlı bir yerde yaşamak tam anlamıyla nefesimi kesiyordu.

Rüzgâr'ın yardımıyla yerime geçtiğimde şahitlerimiz Ela ve Güney de hemen masadaki yerlerini alırlarken etrafın güzelliğine dalıp gittiğimden nikâh memurunun sorusunu bile saniyeler sonra algılayabildim.

"Siz, Zeynep Güneş. Hiçbir etki ve baskı altında kalmadan, hür iradenizle Rüzgâr Yücesoy'u eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" diye soran nikâh memuruyla bakışlarımı masanın altında elimi bir an olsun bırakmayan adama çevirirken gözlerinde bir kere daha teslim olduğum aşkıyla gülümsedim.

"Evet."

Coşkulu alkışlar yine ıslıklara karıştığı vakıt Rüzgâr da nikâh memurunun sorusuna sabırsızca ama sanki tüm İzmir duysun istercesine âdeta haykırarak "Evet!" dediğinde kalbimin kulaklarımda atışından etrafımızı saran alkış seslerini dahi duyamaz hâldeydim. Şahitlerin de, "Evet," demelerinin ardından, "Ben de İzmir Belediye Başkanı'nın bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri eş ilan ediyorum," diyen nikâh memurunun sesini duymamla sanki daldığım

hayal âleminden sıyrılmışçasına ayaklandığımda da bizi hayranlıkla alkışlamaya devam eden kalabalığa gülümseyerek bakakaldım.

Evlilik cüzdanını bana uzatan nikâh memuruyla sanki rüya sandığım an gerçek olurken Ela'nın yüzünü bin bir şekle sokarak anlatmaya çalıştığı şeyi son anda algılayıp içim acısa da bir ömür pişman olmamak adına gülümseyerek bastım Rüzgâr'ın ayağına. İnsanların gülüşleri, alkışları birbirine karışırken Rüzgâr'ın ellerimi kavrayarak gözlerimin içine aşkla bakıp "Seni seviyorum Zeynep Güneş Yücesoy," diye fısıldayarak dudaklarını alnıma bastırmasıyla sonsuz bir teslimiyetle yumdum gözlerimi.

"Ben de seni seviyorum, Rüzgâr Yücesoy."

O an yaşadığım en sahici mutluluk artık Rüzgâr'ın diğer yarısı olduğumu bilmek ve bunu tüm dünyaya haykırabilmekti. Geride kalan ne varsa o an için geride kalmaya devam edecekti. Çünkü yaşadığım tüm bu yıllar boyunca kendimi bu kadar mutlu hissettiğim bir an olmamıştı.

Nikâhın ardından bizim şarkımız saydığımız Toygar Işıklı'dan "*'Bırak Sende Kaybolayım,*" şarkısının ezgileri etrafımızı sardığında artık kocam olan sevdiğim adamla ilk dansımızı yaparken dakikalar önce bir kuş gibi titreyen bedenimin şimdi ait olduğu kollarda yuvasını bulmuşçasına rahatladığını hissediyordum. Rüzgâr dudaklarını şakaklarıma bastırdığında hissettiğim aidiyet duygusuyla huzur veren kollarına sığınırken sanki etrafımızdaki yüzlerce insanın bizi izlediğini unutmuş gibiydik ikimiz de.

Öyle aşk dolu, öyle teslim olurcasına bakıyordu ki bana içime sığmıyordu artık hissettiklerim. Heyecan hâlâ dibine kadardı belki ama bu aşkı bakışlarda yaşamak yetmiyordu artık yüreğime. O yüzden de her zaman yaptığımı yapıp yine sadece ona teslim olarak yönünü yolum bilmek istiyordum. Hiç bilmediğim bu çıkmazda gerekirse onunla kaybolmak ama aşkına nefesim tükeninceye kadar teslim

olmak istiyordum. Çünkü bugün bakışlarında daha önceleri hiç böylesini hissetmediğim bir duygu görmüştüm ve tam da o an anlamıştım ne hissettiğini, tam da o an o bakışta anlamıştım aşkın aslında sonsuz bir teslimiyet olduğunu!

Şarkının bitişinin ardından, "Kızımla dans edebilir miyim?" diyen babamın sesini yanı başımızda duymamla sanki ona basılmışız gibi bir panikle Rüzgâr'ın kollarından sıyrılırken Rüzgâr anlayışlı bir tebessümle beni babama bıraktığında hayatımızın en özel baba kız dansını ettik birlikte. Babamın ardından Selim'le, sonra Ömer'le, onların peşinden gelen Umut'la da tek tek neşeyle dans ederken ben hâlimden son derece keyif alsam da Rüzgâr bir türlü benimle dans edememenin gerginliğiyle somurtarak bakıyordu artık etrafımı saran ufaklıklara.

En son yanıma gelen Eren Abi'yle de dans etmemin ardından Eren Abi yüzünde yakışıklı bir gülümsemeyle, "Enişte Bey beni kendi silahımla vurmadan seni ona teslim edeyim barı," deyip gülümseyerek benden ayrıldığında da Rüzgâr'ın beni kolları arasına alması en fazla bir saniyeyi buldu. Çatık kaşlarıyla, "Gecenin geri kalanında seni benden ayırmaya kalkan olursa yemin ederim kaçırırım seni Zeynep!" diye homurdanıp beni sımsıkı göğsüne bastırdığında da kıkırdayarak yaslandım yuva bildiğim göğsüne.

Sevilmek güzel şeydi hakikaten. Çok güzel şeydi.

O sıra diğer çiftlerin de dans ettiklerini gördüğüm an bakışlarım bir masanın karşılıklı uçlarında tek başlarına oturan ve birbirlerine bir kere bile dönüp bakmayan Ali Abi'yle Gülce'yi bulurken onları bu hâle getiren sebebe istemsizce öfke duyup asılan yüzümü sıkıntıyla diğer yana çevirdim. O tarafta da annemle babamın karşılarında oturan Rüzgâr'ın anne babasıyla keyifli bir sohbette olduklarını görmek bozulan moralimi biraz olsun yerine getirirken çocukların da fazlasıyla kaynaşmış hâlde etrafta koşturduklarını gormek yüreğimi sımsıcak kıldı. Nasıl da koskocaman bir aile olmuştuk böyle!

Gecenin geri kalanı da her anı ömre bedel tadına doya-madığımız anlarla geçerken herkesin mutlu olduğunu gör-mek hissettiğim mutluluğu da kat be kat arttırdı. Dansların ardından mükemmel bir şekilde hazırlanan masalarda ye-nen enfes yemekler, hemen sonrasında sıra sıra çalınan oyun havalarıyla eritilirken İstanbul sosyetesinin benim mahalle-min insanlarıyla kol kola girip çektiği halayları büyük bir neşeyle izledim. Bir ara ayaklarımı ağrıtan ayakkabıları da bir kenara fırlatıp kızlarla karşılıklı göbek atarken kendi düğünümde değil de yoldan geçerken rastladığım bir dü-ğündeymişim gibi tasasız, bir o kadar umursamaz ve mut-luydum. Geceyi sadece benim için değil burada olan herkes için çok daha özel kılan şeyse Rüzgâr'ın gecenin sonuna sakladığı sürpriziydi. Öyle ya, Rüzgâr Yücesoy ne zaman son noktayı koymadan durabilmişti ki şimdi duracaktı.

Bir anda duran şarkıların ardından hızla boşalan pist-le ben ne olduğunu anlamaya çalışırken çalmaya başlayan ezgiyle Rüzgâr sahneye çıkıp karşıma geçtiğinde şaşkın bir heyecan kapladı benliğimi. Ege düğünlerinin vazgeçilmezi olan gelinle damadın karşılıklı oynadığı zeybek oyununu eskiden kendi düğünüm için hayal etsem bile bugün bu-rada Rüzgâr'la karşılıklı zeybek oynayabilmeyi hayal dahi etmemiştim. Şimdiyse sevdiğim adam yine habersizce bir hayalimi daha gerçeğe dönüştürüyordu.

O gözlerini benden ayırmadan etrafımda dolandıkça, dizini tüm heybetiyle yere vurdukça hâline, tavrına, bir kartal edasıyla açtığı kollarına içim giderken bu hayattaki en kusursuz hâlinin de bu anda karşıma çıktığını düşünü-yordum, benliğimi saran saf bir tutkuyla... Öyle... Öyle bambaşkaydı ki bu gece!

Müziğin bitişiyle büyük bir coşkuyla bizi alkışlayan ka-labalığın gözleri önünde sığındığım yine sevdiğim adamın kolları olurken gecenin sonuna gelmenin buruk mutlulu-ğuyla misafirlerimizle vedalaşmaya başladık. Bu geceden

itibaren başlayacak olan balayımızın her detayı benim için halen sürpriz olduğundan, en son ailelerimizle de vedalaştıktan sonra elimi kavradığı gibi beni çekiştiren Rüzgâr'ın kıskacında güç bela herkese el sallayıp düğün alanından uzaklaşmaya başladık. Fakat elimde kalan çiçeği son anda fark edip heyecanla geri döndüm. "Durun!" diye kalabalığa doğru adımlayıp "Bunu unuttuk!" diye çiçeği havada sallayarak kıkırdadım.

Büyükler bir köşede hâlimize gülerlerken gençler itiş kakış toparlandıklarında masada oturan Eren Abi'ye homurdanıp "Abi sen de geçsene hadi!" diye söylendim. O da yengemin iteklemesiyle isteksizce kalabalığın en köşesine geçtiğinde kıkırdayarak arkamı döndüm.

"Hazır mısınız?" diye bağırmamla kızların çığlıkları birbirine karışırken "Bir! İki! Üç!" diye bağırıp çiçeği arkaya doğru atmamla heyecan dolu çığlıklara bu defa da hayret nidaları karıştı. Arkamı döndüğüm an elindeki çiçeğe öcü görmüş gibi bakan Eren Abi'nin hâline herkes gibi ben de kahkahalarla güldüm. Hemen sonra, "Hadi biz kaçtık!" deyip elimi kavradığı gibi beni çekiştiren Rüzgâr'ın kıskacında güç bela herkese el sallayıp düğün mekânından uzaklaştık.

İnsanlardan uzaklaşıp arabanın yanına gelmiştik ki, Rüzgâr beni bir anda belimden kavrayıp dudaklarıma tutkuyla kapandı. Öpüşüne aşkla karşılık verdikçe saatlerdir direnmeye çalıştığım hasretim sıcaklığıyla birleştiğinde başım dönmeye, yer ayaklarımın altından kaymaya başladı. Nefes nefese geri çekilip "Artık... Gitsek iyi olacak!" diye sabırsızca söylendiğinde tıpkı onun gibi nefes nefese kalmış olsam da güç bela başımı salladım. Kıkırdamam eşliğinde beni kucaklayarak arabaya yerleştirdiğinde hülyalı bakışlarımı gülümseyen yüzüne çevirdim.

"Artık söyle hadi! Nereye gidiyoruz?" diye sabırsızca söylensem de başını iki yana sallayıp gizemli bakışlarıyla önüne döndü. "Sana bu gizemli hâlleri bir gün çok fena

ödeteceğim Rüzgâr Yücesoy!" diye kaşlarımı çatarak homurdandığımda, "Ömrüm her koşulda yolunuza feda olsun Zeynep Güneş Yücesoy," demesine aşkla çarpan yüreğim kayıtsız kalamadı, kıkırdadım. Soyadı, adımın yanına ne de güzel yakışmıştı.

Sırtımı rahatça koltuğa yaslamamla gece yarısı İzmir sokaklarında neresi olduğunu tahmin bile edemediğim durağımıza doğru yola çıkarken içimde an be an büyüyen heyecanla aklımda olan tek şey Rüzgâr'ın ettiğimiz son danstan önce kulağıma fısıldadıklarıydı.

"Bu gecenin son dansı bu olmayacak Zeynep'im. Sana verdiğim sözü hatırla. Bu gece aldığımız her nefesi aşkın dansıyla birlikte tüketirken yerin sadece kollarımın arası olacak."

BÖLÜM -XXV-

Aşka Dokunmak

Tüm bedenimi saran miskinlikten sıyrılmak istercesine kıpırdanıyorum uzandığım yerde. Öylesine mutlu öylesine aşk dolu bir huzurun ortasındayım ki, elimden gelse bir ömür boyu hapsolmak istiyorum Rüzgâr'la dolu bu rüyanın büyüsüne.

Mümkün olsa son nefesime kadar esir düşmek istiyorum sevdiğim adamın aşk dolu gülümsemesine.

Düşüncesiyle bile kalbimin sızısını dindiren adamla gülümsediğimi hissederken sanki birbirine yapışmışçasına bir türlü aralanamayan kirpiklerimi açmaya çalışıyorum. Uyku sersemi ne olduğunu idrak edemediğim mırıldanışlarla elimin tersiyle gözlerimi ovuştururken bedenimde hissettiğim ağırlığı sanki o an fark ediyorum. Uyku sersemi güç bela gözlerimi araladığımdaysa gördüğüm manzarayla bir an için nefesimin kesildiğini hissediyorum. Hem tanıdık hem de nasıl imkânsız!

Uyandığımı zannederken aslında bir rüyadan bir başkasına geçtiğimi düşünüyorum o an. Çünkü bunun başka türlü bir açıklaması olamaz. Uyandığım her vakit karşımda bulduğum beyaz tavanın yerini şimdi sayamayacağım kadar çok yıldızla kaplı karanlık bir gökyüzü almışsa, yaşadığım bu an gerçek olamaz. Rüzgâr'ın karanlıktan korkuyorum

diye yıldızlarla bezediği tavanım can bulmuş olamaz. Ola-
maz değil mi?

Gözlerimi sanki hipnoza girmişçesine yıldızların ilk kez bu denli çok ve bu denli parlak göründüğü gökyüzünden alamıyorum. Bir an sonraysa kulağıma sanki yeni yeni yansıyan sesleri algılamamla farkına varmadığım gülümseyiş yüzümde donuyor. Yine tanıdık yine bir o kadar imkânsız. Bir an sonra uzandığım yerden hızla doğrulduğumda farkına vardığım ilk şey üzerimdeki gelinlik olurken ayağa kalktığım an karşı karşıya kaldığım manzarayla çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Uyku sersemliğinden sıyrılıp kendini bulan zihnim tüm bunların bir rüya olamayacak kadar gerçek olduğunu burnuma dolan iyotlu kokuyla, tenime vuran hafif esintiyle hissettirirken hâlâ tüm bunların rüya değil de gerçek olduğuna inanamıyorum. Üzerimde yıldızlı gökyüzü, karşımda alabildiğine karanlık bir deniz benim için hâlâ bir rüyadan ibaretken hayalle gerçeklik arasında yürüdüğüm o ipin üzerinden belimi sımsıkı saran kollarla çekiliyorum.

Boynuma bir kelebek dokunuşu gibi bırakılan sıcak bir busenin ardından, "Zeynep'im," diye fısıldayan sevdiğim adamın sesini duymamla kaskatı kesilen bedenim usulca gevşerken gözlerimi alamadığım, hâlâ bir anlam veremediğim görüntüden kopup da tek kelime edemiyorum. Bir an sonra bir heykel gibi öylece duran bedenimi kendine çeviren adamın ay ışığıyla daha bir başka parlayan gözleri gözlerime değdiği vakitse sanki dakikalar sonra nefes aldığımı hissediyorum. Başımı yeniden gökyüzüne çevirip yıldızların hâlâ orada olduklarından emin olduğumda da yeniden göz göze geliyorum sevdiğim adamla. Ve tam o an gerçek anlamda yüzleşiyorum rüya sandığım gerçeğimle.

"Biz evlendik!"

Şaşkınlığa bulanan sesimle söylediğim şey karşısında Rüzgâr başını hafifçe geriye atıp keyifli bir kahkaha attı.

"Aslında daha unutacak kadar da olmamıştı," deyip şaşkın hâlime ukala bir bakış attığında gözlerimi kısıp somurttum. Bir an sonra kolları arasında sağa sola dönüp olduğumuz yere şaşkınlıkla bakarken "Burası... Yani bu nasıl oldu? En son arabayla yola çıktığımızı hatırlıyorum?" diye aynı şaşkınlıkla mırıldandım. Bir şeylere hâlâ anlam veremediğim anlaşılırken eğilerek burnumun ucuna tatlı bir öpücük bırakıp alnını alnıma yasladı.

"Aslında orada biraz şans yüzüme güldü diyebilirim."

"Nasıl yani?"

"Sırf gözlerindeki bu tatlı şaşkınlığı görmek için uyumanı isteyip yolu biraz uzatmış olabilirim," dediğinde irileşmiş gözlerle yüzüne bakarken "Sana aylar önce verdiğim sözü hatırlıyor musun?" diye fısıldadığında kalbim sanki yerinde birkaç takla attı birden. Hatırlıyordum. Hatırlamaz mıydım?

"Herkesten, her şeyden uzakta, zamanın, mekânın bir anlamı kalmadığında bizi yaşayacağız demiştim."

Hipnoz edercesine bakışlarımı benliğine hapseden adamın söylediği her bir söz yutkunuş olup sertçe kursağımdan geçerken nefes alma ihtiyacıyla araladığım dudaklarımın kupkuru kesildiğini hissettim. Defalarca yutkunsam dahi bir yudum suya muhtaç olurcasına ağzımın içi kupkuruyken gece olmasına rağmen sıcağından bir şey kaybetmeyen atmosferin altında sırılsıklam hâldeydim. Kollarına yasladığım ellerim titriyor, bir türlü gözlerinden çekemediğim mavilerim sanki kaçmak için fırsat kolluyordu.

Çok başka türlü bakıyordu. Çok daha âşık, çok daha derin sanki. Harelerine saklı gizli anlamları çözmeye heveslenen yanıma inat ayaklarım sanki geri geri çekilmek istiyordu. Korku muydu bu? Yoksa heyecan mı? Alışık olmadığım ama merak etmekten de kendimi alamadığım başka türlü bir büyü... Sanki bir efsun...

"Neden sesini esirgiyorsun benden bir tanem?" diye şakaklarıma bıraktığı öpücükler arasında mırıldandığı an ister istemez bakışlarımı etrafta gezdirirken artık rüya olmadığına ikna olduğum bu yerde olduğumuza hâlâ inanamıyordum. Üzerimizde bir örtü gibi bizi gizleyen yıldızlarla bezeli gökyüzü gerçekti. Az önce üzerinde uzandığım, etrafı bembeyaz tüllerle çevrili, sanki bir masal diyarından fırlamışçasına bir bulut gibi duran yatak gerçekti. Bir teknenin güvertesinde, şimdi karanlık görünse de gün doğumuyla sonsuz bir maviliği bize yaşatacak denizin ortasında sevdiğim adamla baş başaydık.

Tıpkı sözünü verdiği gibi zaman yoktu, mekân yoktu, geçmiş, gelecek yoktu. Kimse yoktu. Sadece o, sadece ben, sadece yıldızlar... Bizden başka hiçbir şeyin anlam bulamadığı, hiçliğin kıyısında, sonsuzluğun ortasında biz olmak için vardık.

"Peki, bu tekne nasıl... Bir dakika... Sen mi kullandın?" diye hayretle sorduğumda bakışları muziplikle parladı. "Hakkımda bilmediğiniz çok şey var Bayan Yücesoy ama neyse ki önümüzde de öğrenmek için uzun bir hayat var," dediğinde engel olamadığım bir hayranlıkla baktım gözlerine. O mükemmel bir adamdı, fakat dünyanın en mükemmel adamını kendime âşık ettiğime göre ben daha mükemmel olmalıydım.

Çok kez sarılmış, çok kez birbirimize yakın olmuş olsak da şimdi neredeyse tek bir vücut olan tenlerimizin yakınlığı alışık olmadığım bir durumdu. Bir yanım ona hesapsızca dokunabilmenin, böylesi bir aşkın mutlu sonunda ona ait olabilmenin düşüncesiyle bile kendinden geçerken tüm bu yakınlığa alışık olmayan bedenim istemsizce çekingen tepkiler veriyordu. Bana yaklaştığı her saniye daha fazla titreyen bedenimle sanki geri çekilme dürtüm çoğalırken bir anda alnıma bastırdığı dudaklarıyla kollarını etrafımdan çekip beni serbest bırakmasıyla sanki boşluğa düştüğümü hissettim.

İç çekercesine, "Zeynep'im," dediği an dalgın bakışlarım yüzünü bulurken "Seni sevmek, gelmeyeceğini bilsen bile beklemekten bir an olsun vazgeçmemek," demesiyle ne söylemek istediğini anlayamadım. Sonra yanaklarımı sıcacık elleriyle kavrayıp içimi görürcesine bakarak, "Benim yanımda korkudan tek bir kirpiğinin dahi titrediğini hissedersem ölürüm ben baş belası," demesiyle ne anlatmaya çalıştığını şaşkınlıkla anlarken tam konuşmak için dudaklarımı araladığım sıra söylediği her bir söze sığdırdığı anlamlarda yine aşka tutundum.

"Bu gece yıldızların altında bana sarılarak uyu, kalbin tedirginlikle değil huzurla atsın, ben başka bir şey istemiyorum. Kendini benim yanımda bir şeylere zorunlu hissedersen o zaman nefret ederim kendimden."

Korktuğumu düşünüyordu. Korktuğumu hissediyordu. Ve dudaklarından dökülen hiçbir sözü laf olsun diye söylemiyordu.

"Yani... Bu gece sadece uyusak olur mu?" diye afallayarak sorduğumda yüzünde en ufak bir huzursuzluk dahi barındırmayan muhteşem bir gülümsemeyle alnıma şefkatli bir öpücük bırakırken söyledikleriyle bu kadar güzel seven bir adamı kaderime yazan Allaha bir kere daha şükrettim.

"Sen benimle olduktan sonra ne istersen öyle olur."

Hafifçe gözlerimi kaçırıp, "O zaman ben bir duş alıp üzerimi değiştireyim," dediğimde anlayışla başını sallarken halen yüzünde en ufak bir küskünlük bulundurmayışıyla kalbim bu gece bir kere daha bu adamın sevmesine tutuldu.

Geniş ve oldukça lüks görünen teknede eşyalarımın bırakıldığı kamaraya kadar bana eşlik edip "Sen rahatına bak, ben içerdeyim," deyip alnıma bir öpücük bırakarak dışarı çıktığında hissettiğim heyecanla kalbim ağzımda atmaya başladı ve bu gece bir şeyleri elime yüzüme bulaştırmamak için bildiğim tüm duaları okumaya başladım.

Acele etmem gerektiğini düşünerek devasa boy aynasının karşısına geçip üzerimdeki gelinliği ve saçımdaki tokaları nefes nefese çıkarırken Rüzgâr'ın söyledikleri aklıma geldiğinde daha da cesaretlenen aşkımla yüzümü yine bir gülümseme kapladı. Tabii ki bir fermuar klişesi de yaşamayacaktım, zaten gelinliğin fermuarı arkada değil yandaydı. Saniyeler sonra gelinliğimi elime aldığım bir askıyla dolaba asarken korkup vazgeçmemek için hızlıca banyoya geçerek duş aldım.

Havluya sarınarak yeniden odaya geçip valizi açtığımda gördüklerimle bana bu gecelik takımlarını aldıran Ela'yla Rüya'ya en içten teşekkürlerimi yollarken renkli olanları es geçip bu geceye anlam katacağını düşünerek inci beyazı olan takımı fazla düşünmeden üzerime geçirdim ve sular damlayan saçlarımla aynanın karşısına geçtim.

Bir süre ellerimle kapattığım gözlerimi çekinerek açıp aynadaki garip hâlime büyümüş gözlerle bakarken kendimi ilk kez bu denli farklı görmenin şaşkınlığıyla yutkundum. Üzerimdeki gecelik adı altında aslında bir tül parçasından ibaret olan şey hayal gücüne yer bırakmaz şekilde tüm bedenimi gözler önüne seriyordu ve ben alışık olmadığım bu hâlimin fazla olup olmadığından da emin değildim. *Ya basit görünüyorsam? Ya dünden hevesli gibi görünüyorsam? Tamam, belki dünden hevesliydim ama Rüzgâr'ın bunu bilmesi gerekmezdi elbette.*

Yine de bir gerçek vardı. İçerde beni düğün gecemizde sadece sarılarak uyumak için bekleyen bir adam vardı. Bir ömür ona yaklaşmasam bile yüzünü asmayacak, elimi bırakmayacak bir adam vardı. Ve bu adam benim kocamdı. Bu adam yıldızların altında biz olmayı bana bahşeden adamdı. Ve her şeyden önemlisi de ben bu adamı seviyordum. Her zerremle teslim olup tek bir an bile pişman olmayacak kadar çok seviyordum.

Zaten yeterince heyecanlıyken daha fazla düşünüp iyiden iyiye paniklemek istemedim. Hızla makyaj masasının pufuna oturup başkaca neler yapabileceğimi düşünürken ıslak saçlarımı tarakla iyice açıp belime doğru saldıktan sonra yüzüme bakındım kararsız bakışlarla. Nemli kirpiklerimin koyuluklarıyla gözlerimin mavisini daha bir öne çıkarması hoşuma giderken yüzüme kremden başka bir şey sürmeden çiçek kokularından yapılmış esansımı boynumda ve bileklerimin iç kısımlarında gezdirdim.

Hazır olduğuma ikna olduğum anda da derin nefesler alıp adımlayarak kapıyı açtım. Dışarı adım atmamla kalbim âdeta ağzımda atarken çıplak ayaklarla bir iki adım atıp koltuklardan birine yayılmış olan Rüzgâr'ı gördüğümde derin bir solukla seslendim.

"Rüzgâr..."

Sesimi duymasıyla, "Geldin mi ben de ta..." deyip sustu. Omzunun üzerinden bana dönüp konuşacağı sıra beni bulan kahveleri âdeta yuvalarından fırlarken elinde duran telefon parke zemine kayıp gittiğinde bakışlarını saran alevle yutkundum. Bana asır gibi gelen birkaç saniyeden sonra ayağa kalktığında bir an için sendelemesi gözümden kaçmazken her zerremde tutkuyla gezinen kahveleri bile tek başına kalbimin yerinden çıkmasına sebep olacak gibiydi. Onun da duş aldığını üzerini değiştirmiş olmasından ve ıslaklıkla parlayan saçlarından anlarken, etrafımı saran kokusuyla iç çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir an sonra bana doğru bir adım attığında önümde birleştirdiğim ellerim heyecandan terlemeye başlarken elini ensesine atıp, "Sen..." diye yeniden konuşmaya çalışıp sanki boğuluyormuş gibi derin bir nefes almasıyla, "Rüzgâr..." diye fısıldadım.

Bakışları beni bulduğunda sakinleşmek için gözlerimi yumup aralarken "Birimiz sakin olmalıyız. Ve ben sakin olamayacak kadar heyecanlıyım!" dediğimde afallamış hâl-

de gözlerime baktı. "Zeynep, sen... İstemiyorsun... Sana dedim zorunda olduğun için..." diye konuşmaya daha doğrusu saçmalamaya başladığı sıra oflarken onu sözlerle ikna edemeyeceğimi anladığımda aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı boynuna dolayarak sertçe dudaklarına yapıştım. Dokunuşumla kaskatı kesilen bedeniyle hafifçe geri çekilip gitgide koyulaşan gözlerine bakarken "Tedirgin, korkulu ya da endişeli değilim Rüzgâr," diye fısıldadığımda sertçe yutkunup bir an için dudaklarıma kaydırdı bakışlarını.

"Zeynep, hissettim. Az önce titredin, kasıldın kollarımda..." dediği an alnımı hafifçe eğip çenesine yasladım. "Korkudan değil... Heyecandan..." diye mırıldandığımda çenemden tutup gözlerimi bir an da ay ışığı gibi parlayan gözlerine kenetledi. "Korkmuyorsun yani?" diye emin olmak istercesine sorduğunda da utançla gülümseyerek başımı iki yana salladım.

"Yanımda olan sensin Rüzgâr. Bana dokunan, benimle olan adam, benim ölesiye sevdiğim adam. Senden korktuğumu nasıl düşünürsün?" diye eğlenircesine söylenmemle derin bir solukla rahatlayıp gülümsese de alnını alnıma yaslayıp "Yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Pişman olursan ölürüm," diye fısıldadığında beni böyle dokunmaya kıyamazmış gibi sevmesine bir kere daha âşık oldum. Ensesinde duran parmak uçlarımla hafifçe tenini hissedip "Yanlış değil. Seninle olan hiçbir şey yanlış olmaz," deyip aylar öncesinde onun bana söylediklerini fısıldarken "Rüzgâr..." diye inlercesine adını fısıldadığımda sertçe dudaklarımı esareti altına alan dudakları aklım başımdayken hatırladığım son şeydi.

Dudaklarımı tereddütsüzce aralamamla küçük öpücükler yerini daha tutkulu öpücüklere bırakırken bir anda bacaklarımdan kavrayıp beni kucağına almasıyla şaşkın çığlığım dudakları arasında kayboldu. Bir an sonra tenime vuran esintiyle güverteye çıktığımızı anlarken beni beyaz

tüllerin etrafını sardığı bulut kadar yumuşak görünen yatağa bıraktığında yıldızların altındaki görüntüsüyle iç çektim. Uzandığım yerde bana dokunmadan sadece hayranlıkla baktığında bile gözlerinde gördüğüm alevlerle tenim cayır cayır yanarken "Bu gecenin tek bir anında bile kaçmasın bu maviler benden. Tek rengim olduğunu bir kere daha ezber etsin kalbim. Orada bulduğum aşkla tükeneyim nefesinde. Orada gördüğüm aşkla can bulayım teninde," diyen fısıltısı geceye karıştığında daha fazla dayanamayıp bu defa da ben çektim onu kendime.

Onun her dokunuşuna karşılık yaptıklarıma, içimde an be an büyüyen bu tutkunun bana yaptırdıklarına inanamıyordum lakin kendime de engel olamıyordum. İstiyordum. Bana katacağı ne varsa almak, ona yaşatacağım ne kadar aşk varsa yaşatmak istiyordum. Çok beklemiştik biz. Aşkımızı kabullenmek için beklemiştik. Sonra tüm dünya bizim aşkımızı kabullensin diye beklemiştik. Çok gözyaşı dökmüş, çok ayrı düşmüştük ama ruhlarımızla bir olmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiştik. Ve şimdi yaşadığımız bu an belki de çektiğimiz tüm o acıların mükâfatıydı.

"Sana dokunmak, aşka dokunmak Zeynep'im. Sana dokunmak yaralı ruhuma şifa bulmak. Sana dokunmak nefes almak. Son nefesime kadar kalbine tutsak olmak."

Kulağıma fısıldadığı aşk sözcüklerinin arasında tenimin her zerresine aşkını ilmek ilmek işleyen, sanki bir kelebeğin kanadına dokunurcasına tenimde var olan dokunuşlarıyla kalbimde taşıdığım aşk bir nehir olup damarlarımda aktı sanki. Ve bakışları en ufak bir itirazı kollarcasına bakışlarımdan ayrılmazken ellerimle yüzünü kavrayıp gözlerine bakarak fısıldadım gecenin son sözlerini.

"Üzerimizi örten milyonlarca yıldızı gördüğüme ne kadar eminsem o kadar eminim. Seni sevdiğime ne kadar eminsem o kadar eminim. İlk bakıştan beri sana ait olduğumdan nasıl eminsem öyle eminim Rüzgâr. Seni çok seviyorum ve bu her şeye yeter."

Sonrası mı? Sonrası yalnızca aşktı. Sonrası bir uçurumun kıyısında gözlerim kapalı yürümek gibiydi. Sonrası ateşlerde çıplak ayaklarla yürüyüp yine de acıyı hissetmemek gibiydi. Yağmurun altında öpüşmek gibiydi sırılsıklam. Güneşin bağrında kavuşmak gibiydi soluk soluğa. Denize dalıp da herkesten gizli olanı keşfetmek gibiydi bambaşka. Kurak topraklara düşen yağmur gibiydi. Nefes kesiciydi. Bir o kadar da bittiği yerden yeniden başlayan bir hayat gibiydi.

Dudakları tenimde, saklılarımda, sadece bana ait olan her yerdeydi. Bir keşifti dokunuşları. Kendi topraklarımda haberdar dahi olmadığım bir mabedi buluştu her anı. Ölmek gibiydi dokunuşları, belki de ölümden dönmek gibiydi. Acı yoktu, hüzün yoktu, gözyaşı yoktu. Artık bizden geriye yalnızca aşk vardı.

Hissediyordum. Kalplerimize bir düğüm daha atılmıştı bu gece. Ruhlarımız bir kere daha birbirlerine karışmış, tenlerimiz birbirlerinde hayat bulmuştu. Dudaklarımız hiç usanmamış, tenlerimiz birbirlerini ezber etmekten bir an olsun yorulmamışlardı. Aşk öyle gerçek, öyle dokunurcasına avuçlarımızın arasındaydı ki, bir an olsun kopamamıştık birbirimizden.

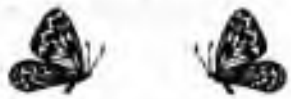
Tam da söz verdiği gibi herkesten, her şeyden uzakta zamanın mekânın bir öneminin kalmadığı sonsuz bir gökyüzünün altında sadece yıldızların şahitliğiyle sonsuza dek birbirimize ait olurken yaşadığımız aslında tenden öte aşka dokunmaktı. Bunca zaman masumiyetine tek bir toz zerresi bile sıçratmadan yaşadığımız aşkımız birbirimize ait olduğumuz an tenlerimizde can bulurken yaşadığımız bir sevişmeden çok daha fazlasıydı.

Yaşadığımız aşka dokunmaktı. Aşk'la dokunmaktı.

Yıldızlar bu gece bizimle sakladığı anılarla kaybolup yerini sanki aşkı andırırcasına kızıl bir gökyüzüne bırakana değin de tekrar tekrar bir olmuştuk aşkın kıyısında.

Güneşin en berrak ışıkları etrafımızı saran beyaz tüllerin arasından süzülüp tenimize yansıdığı zamanlara kadar süren kavuşmamız o anlarda son bulmuş, yerim sadece ve sadece yuva bildiğim adamın kolları olmuştu.

Ve ben o gecenin sabahında uykuya daldığım vakitlerde kendime bir söz vermiştim. Ne yaşarsak yaşayalım kalbim tüm benliğimle bu adamı yuva bildiğimi asla unutmayacaktı.

O gece yeni hayatım için bir milattı. Sonrası ise her saniyesini yaşamak için sabırsızlandığım masalımın ta kendisiydi. Hayatı her daim planlı programlı yaşayan biri olduğumu zannederken günlerdir sanki bambaşka bir keşifte yaşıyor gibiydim. Evet, günlerdir... Gerçek anlamda hayatımın kaçıncı en güzel gününde olduğumu saymayı bırakalı bir hayli zaman oldu.

Rüzgâr'ın son ana kadar gizli saklı tuttuğu balayı sürprizine gelecek olursak da... Sürpriz sandığımın aksine ikimize ait bir teknede baş başa olmak değildi. Asıl sürpriz; benim duraklarını ancak vardığımızda öğrenebildiğim sürprizlerle dolu upuzun bir rotaydı. Her yeni güne bambaşka bir durakta sevdiğim adamın kollarında gözlerimi açmaksa paha biçilemezdi. Benim sadece birkaç gün bir otelde süreceğini tahmin ettiğim balayımız umduğumdan öte bambaşka bir hayale açılmıştı sanki. Rüzgâr'ın neredeyse bir ay sürecek bir balayı planladığını öğrendiğim an hissettiğim heyecanla güverteden suya düşmekten son anda kurtulurken şaşkınlığımı uzunca bir süre üzerimden atamamıştım.

Yalnız ikimize ait olan tekneyle Ege'de daha önce adını dahi duymadığım âdeta cennetten birer köşe gibi el değmemiş koylara gitmiş, kiminde saatlerce kimindeyse kopamadığımız için günlerce kalmıştık. Ve gittiğimiz her yerde de öncesinde bizim için hazırlanan bambaşka bir sürpriz

karşılamıştı bizi. Doyasıya denize girmiş, güneşlenmiş, geçen yaz ayrı olduğumuz günlerde hayalini kurduğum gibi dalgalara karşı el ele yürümüştük kumsallarda. Her bir anımız ayrı ayrı o kadar güzel, o kadar özeldi ki...

Şimdiyse yine içim karşılaşacağım sürprizin heyecanıyla kıpır kıpırdı. Bu defa ki durağımızsa meşhur Santorini Adası'ydı. Hazırlanarak tekneden ayrılıp el ele marinada adımladığımızda daha ilk andan karşılaştığımız manzarayla gözlerim hayranlıkla parlarken "Burası çok güzel!" diye neşeyle cıvıldayıp etrafı seyretmekten alamadım kendimi.

Ada alabildiğine beyaz ve maviden ibaretken daha ilk görüşte insana huzur veren bir havası olduğunu inkâr edemezdim. Bembeyaz evler mavi kubbeli çatılarıyla, etrafını süsleyen yer yer hasır örgü çitlerle öyle sakin bir his aşılıyordu ki insana, ister istemez bir gülümseme kaplıyordu yüzlerimizi. Öğlen saatlerinde vardığımız adada vaktimizin çoğunu adayı gezerek tarihi çarşısında dolaşarak geçirirken özellikle kızlar için epeyce hediyelik bir şeyler bulmak da beni mutlu etmişti. Biraz alışverişin ardından sahil boyunca el ele yürümeye devam ederken saçlarımın üzerine dudaklarını bastırarak "Acıktın mı bir tanem?" diyen sevdiğim adamın sesiyle yaslandığım omzundan doğrulup hafifçe başımı salladım. Dudaklarımdan bir öpücük çalıp beni de gülümsetirken biraz sonra vardığımız restorandan yayılan kokular açlığımı iyiden iyiye hissettirmişti.

İçeri girdiğimizde ben etrafta boş bir masa bakınırken görevliyle bir şeyler konuşan Rüzgâr biraz sonra yanıma gelip benimle diğer uca doğru yürüdüğünde ne olduğunu anlamaya çalıştım. Arka kapıyı açmamızla adım attığımız tertemiz kumsalı gördüğümde de şaşkın bakışlarımı Rüzgâr'a çevirdim. Sadece göz kırpıp ayakkabılarını çıkararak peşi sıra eğilip benim sandaletlerimi de çıkardığında şaşkınca ne yaptığına bakarken "Gel bakalım," deyip benimle el ele akşam güneşinin ısıttığı ılık kumların

üzerinde yürümesiyle ne olup bittiğini anlayamadığımdan ayak uydurdum adımlarına. Birkaç adım sonraysa kumların üzerine kurulmuş sofra gözüme çarptığında şaşkın bir heyecanla, "Rüzgâr?" diye fısıldayıp bitmek tükenmek bilmez bir aşkla gülümserken "Ege'nin en güzel gün batımında yemeğime eşlik eder misiniz Zeynep Yücesoy?" diye gülümseyerek sorduğunda mutlulukla parlayan gözlerimle sadece başımı sallayabildim. Sonrasında bununla yetinemeyip hafifçe yükselerek çenesine bir öpücük bırakırken aşkla parlayan gözlerine dalıp huzurla gülümsedim.

Birlikte rengârenk minderlerin ortasında bizim için hazırlanan mükellef sofraya geçtiğimizde ellerimiz bir an olsun birbirlerinden ayrılmazken zamanın çoğu kendimizden çok birbirimize yedirmekle geçti. Taptaze çileklerden birini ısırdığım an dudaklarıma kapandığında çilek tadı dudaklarının tadına karışırken üzerimize yansıyan kızıllık gözlerimizi kamaştırmıştı o dakikalarda. Haklıydı. Ege'nin en güzel gün batımı burada çıkmıştı karşıma.

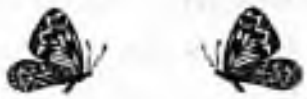
Doyan karnımla sırtımı sevdiğim adamın göğsüne yaslamamla kolları anında belimi sararken gerçekten de hayatımın en romantik gün batımına sevdiğim adamla aynı kalp çarpıntısında tanık olduğum bu anı asla unutamayacaktım. Gökyüzü mavilikten kızıllığa bürünüp usulca kararana dek gözlerimizi oradan ayıramazken biraz sonra çenemde duran eliyle hafifçe başımı çevirip dudaklarımı dudaklarıyla esir almasıyla yine aşk düştü gecenin esintisinde tenime.

Gün batımına iz bırakan aşk dolu öpüşmemizin ardından yine sabırsızca yolları arşınlayan bedenlerimizle geceyi de önceden ayarlanmış adanın havasına has çok şirin bir otelde geçirdik. En güzel gün batımına şahit olduğumuz adada en güzel gün doğumuna kadar esir düştüğümüz de yine sonsuzluğun kıyısında gezinen ateşlere bulanan bir aşktı.

Ben utangaç bir insandım aslında. Küçük bir çocukken bile annemin beni yıkamasından hoşlanmaz kendi banyomu

yapmak için diretip dururdum. Ya da öyle başkasıyla aynı yatağı paylaşamaz, gece boyu türlü türlü tekmelerle ya o kişiyi yataktan atar ya da bir şekilde kendim kalkıp giderdim. Oysa Rüzgâr'la olan her anım sanki hep böyleymişiz gibi utanmaktan uzak, alışmaktan çok öte bir yerdeydi. Sanki bedenim hep tanırmışçasına yatakta Rüzgâr'ı arıyor, ilk kez birlikte oluşumuzun üzerinden yıllar değil de sadece günler geçmiş olmasına rağmen bedenlerimiz birbirini ezbere biliyordu. Duşun altındayken bir anda yanıma geldiğinde attığım çığlıklar tedirginlikten ya da utanmaktan değil şaşkınlıktan oluyor, bunu da dokunuşlarıyla örtüp suyun altında bedenlerimizi birbirlerine ait kılması fazla uzun sürmüyordu. Âşık olan herkes için bu böyle miydi bilmiyorum ama benim için bu Rüzgâr'a duyduğum aşktan öte güvenden geliyordu. Birine kendinden çok güvenmek sonsuz bir teslimiyeti de beraberinde getiriyor, sonucunda da yaşanan her an tıpkı bizim anılarımız gibi unutulmaz oluyordu.

Unutulmaz. Vazgeçilmez. Dayanılmaz.

Günler geçiyor, heyecan bitmiyor, tatilimiz hız kesmeden devam ediyordu. Tam iki hafta boyunca Ege'de neredeyse tüm koyları, adaların birçoğunu gezmiş, kiminde eşsiz bir gün batımını kiminde romantik bir kahvaltıyı kiminde de aklımı başımdan alan akşam yemeklerini tatmıştık. Ege turumuz bittiğindeyse bu defa yolumuz havaalanı olmuş, yurt dışına çıkacağımızı anladığımda heyecandan elim ayağım birbirine dolanmıştı. İlk defa yurt dışına çıkacaktım ve nereye gideceğimizi bilmiyor olsam da Rüzgâr'la olduktan sonrasını önemsemiyordum. Tabii Rüzgâr teknik şartlar gereği burada o kadar da gizemli olmayı başaramamış, ilk durağımızın İspanya olduğunu anladığımda kalabalığı

unutup havaalanının ortasında çığlık çığlığa boynuna sarılmıştım.

Birkaç saat sonra buram buram kültür, mimari ve fazlasıyla masal kokan ülkeye ayak bastığımızda günlerdir olduğu gibi Rüzgâr'ın adımları yine yolumuzu çizerken vardığımız sanki eski zamanlardan kalma bir sarayı andıran otelden içeri adım attığımızda da bakışlarımı mimarinin güzelliğinden alamadım. Dakikalar sonra bizim için ayrılan odaya geçtiğimizde çantamı bırakıp kendimi koltuğa zor atarken "Çok yoruldum," diye uyku mahmuru bir sesle mırıldandığım sıra Rüzgâr'ın sırtını duvara yaslamış hâlde yüzünde garip bir gülümsemeyle beni izlemesi dikkatimi çekti. O tuhaf gülümsemeyle dağılan uykumla hafifçe doğrulup, "Ne oldu?" diye sormamla omuz silkip yanıma adımlarken koltuğa oturduğunda, "Söyle," diye gülümseyerek diretmemle bakışlarını odada gezdirip yeniden bana çevirdi.

"Bu otel... Daha önce de gelmiştim," dediğinde merakla yüzüne bakarken heyecanla, "Ne zaman?" diye sormamla yüzünde uzun zamandır görmediğim buruk bir gülümsemeyle, "Geçen yaz," diye mırıldandı. Geçen yazın anıları aklıma düştüğünde benim de gülümsemem ister istemez buruklaşırken dudaklarını aralayıp konuşmaya başlamasıyla buruk bakışlarımı boşluktan alıp gözlerine çevirdim.

"Sen benden gittiğinde... Yani ben öyle anladığımda, sensiz duramamıştım İstanbul'da. Bir an bile düşünmeden çantamı alıp havaalanına gelmiş, ilk uçak nereye gidiyorsa sorgulamadan binmiştim. Aklım sıra kaçıyordum işte oradan. Sonra bu şehirde taksici beni buraya getirmiş, günlerce odadan dışarı adımımı bile atmamıştım. Biliyor musun hangi şehirde olduğumun farkına bile günler sonra varmıştım. Sonra bir gece yarısı bir kâbustan uyanıp attım kendimi sokaklara. İşte o gece yollarda tek başıma yürürken bir yıldız kaydı. O an hayal etmiştim buraya seninle

gelmeyi..." dediğinde istemsizce gözümden bir damla yaş akıp giderken parmak uçları o yaşa dokunduğunda buruk-ça gülümsedim.

"Sana git dediğim o günden sonra gecelerce giydiğin tişörte sarılıp uyumuştum. Sonra bir gün yıkandığını gö-rünce kokun da benden gitti diye ağlamaktan kendimi kay-betmiştim. Gittiğini duyunca da öyle yanmıştı ki canım, kalbimin orta yerine bir ateş düşmüştü sanki. Bir daha hiç gelmeyeceğini düşünüp acı çekerken senden gelecek en ufak bir habere tutunmuştum haftalarca," dediğimde bir damla daha kayıp giderken yanağımdan, dudaklarını bas-tırdı üzerine şefkatle.

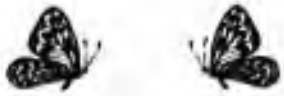
Belimden kavrayıp beni kucağına çektiğinde o günle-rin korkusunu sanki yeniden hissetmiş gibi hızla kollarımı boynuna doladım. "Benden gidersen ölürüm," diye fısılda-dığımda alnını alnıma yaslayıp dudaklarını dudaklarıma yaslayarak fısıldadı.

"Bana git dersen ölürüm."

Sadece küçük bir temasla birbirlerine söz veren dudak-larımız bu defa tüm öpüşmelerin aksine saf bir şefkatten ibaretken belimden kavrayıp doğrulduğunda dudaklarımı, ellerimi bir an olsun teninden ayırmadım. Beni usulca ya-tağa bıraktığında üzerimizden kayıp giden her bir kumaş parçasıyla sanki çektiğimiz acılar da bir bir ruhumuzdan uzaklaşırken bu defa birbirine karışan tenlerimizde sonsuz bir bağlılık, dokunuşlarımızda tutkudan uzak şefkate bula-nan bir aşk vardı.

Defalarca kez, "Sakın benden gitme!" diye fısıldadığım adam tenimde her varoluşunda, "Seni asla bırakmam!" diye söz verirken defalarca kez kalbimin üzerine bıraktığı öpücükler sözüne vuracağı en hakikatli mühürdü benim için.

Kalbini kalbime katan adamdı Rüzgâr. Ona inanmaktan başka bir doğrum olamazdı bu saatten sonra.

Başlangıcındaki duygusal anları saymazsak sonrasındaki İspanya turumuz epeyce eğlenceli geçmişti. Buram buram sanat kokan ülkede gezip gördüğümüz tarihi saraylar, unutulmaz sokaklar hatıralarımın en güzel kısmında yerlerini alırken her şeyden öte Rüzgâr'ın bir dileğini gerçeğe dönüştürmüş olmanın mutluluğu tarif edilemezdi. Bir hafta kaldığımız ülkede her anımız bambaşka bir keşifle geçerken dönüş vakti geldiğinde yine alıştığım bir yerden ayrılmanın burukluğu sarmıştı dört bir yanımı.

İspanya'dan ayrıldığımızda da balayında kalan son bir haftamız için durağımız bu defa İtalya olmuştu. Ders kitaplarında okuyup geçtiğim Roma forumunu, dergilerde gördüğüm Kolezyum'u yakından görmek duyduğum hayranlığı kat be kat arttırırken, tüm bu mimari hazineleri bir de Rüzgâr'ın sesinden dinlemek anlatılamayacak kadar büyük bir keyif olmuştu benim için. Elbette ki Roma'ya kadar gelip Trevi Çeşmesi'ne bozuk para atmadan da geçmemiştik ve bu masalsı şehrin sokaklarına yabancı oluşumuzun da rahatlığıyla birbirimizden bir nefes kadar bile uzak kalmamıştık.

Ve en sonunda bir aylık peri masalını andıran balayımız nihayete ererken bir yanım bu masal gibi geçen günlere duyacağım özlemle buruk olsa da kalbimin çok büyük bir kısmı Rüzgâr'la olan her anın bir masalı yaşamaktan farksız olduğunu bildiğinden yuvamıza dönmenin heyecanıyla bir başka çarpıyordu.

Saatler süren bir uçak yolculuğu sonrası Rüzgâr'ın havaalanına bırakılan arabasıyla geç saatte evimize doğru yola çıktığımızda İstanbul'u eylülün ilk günleriyle gelen hafif bir esinti esir almışken geçtiğimiz yollara dökülmeye başlayan yaprakları yüzümde yorgunluğun verdiği miskin bir gülümsemeyle seyrettim. Nihayet orman yolundan geçip evimize

gelmeyi..." dediğinde istemsizce gözümden bir damla yaş akıp giderken parmak uçları o yaşa dokunduğunda buruk-ça gülümsedim.

"Sana git dediğim o günden sonra gecelerce giydiğin tişörte sarılıp uyumuştum. Sonra bir gün yıkandığını gö-rünce kokun da benden gitti diye ağlamaktan kendimi kay-betmiştim. Gittiğini duyunca da öyle yanmıştı ki canım, [illegible] ortasına bir ateş düşmüştü sanki. Bir daha [illegible]ğini düşünüp acı çekerken senden gelecek en [illegible]muştum haftalarca," dediğimde bir [illegible]ğımdan, dudaklarını bas-

şlangıcındaki duygusal anları saymazsak sonrasındaki
anya turumuz epeyce eğlenceli geçmişti. Buram buram
at kokan ülkede gezip gördüğümüz tarihi saraylar, unu-
maz sokaklar hatıralarımın en güzel kısmında yerlerini
ken her şeyden öte Rüzgâr'ın bir dileğini gerçeğe dö-
türmüş olmanın mutluluğu tarif edilemezdi. Bir hafta
lığımız ülkede her anımız bambaşka bir keşifle geçerken
üş vakti geldiğinde yine alıştığım bir yerden ayrılmanın
ıkluğu sarmıştı dört bir yanımı.

panya'dan ayrıldığımızda da balayında kalan son bir
// için durağımız bu defa Italya olmuştu. Ders kitap-
geçtiğim Roma forumunu, dergilerde gör-
ından görmek duyduğum hayranlığı
mimarı hazineleri bir de Ruz-
cak kadar buyuk bir
'ya kadar gelip
ve bu

vardığımızda uzaktan da olsa görmüş olmanın heyecanıyla kalbim heyecanla çarparken bu evde bir ömür boyu sevdiğim adamla belki de çocuklarımızla yaşayacağımızı düşündükçe mutluluktan ağlamak geliyordu içimden.

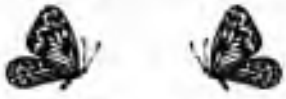
Rüzgâr arabayı durdurup "İşte geldik," diye gülümseyerek bana döndüğünde, "Çok heyecanlıyım. Bu evli olarak ilk girişimiz olacak evimize," diye heyecanla şakıdım. Dudaklarını alnıma bastırıp "Hadi," diyerek indiğinde de kapıyı açıp attım kendimi gecenin ılık esintisine. Rüzgâr'ın, "Valizleri sabah alalım," deyip elimden tutmasıyla onun adımlarına eşlik ederken açtığı kapıdan gireceğimiz an belimden kavranıp havalanmamla attığım şaşkın çığlık Rüzgâr'ın gülüşüne karıştı.

"Âdetleri yerine getirmek lazım," deyip eşikten geçtikten sonra kapıyı ayağıyla iterek kucağında benimle ilerlerken kıkırdayarak boynuna sarılıp aldığım kendine has kokusuyla burnumu boynuna sürttüm. Dudaklarım tenine değdikçe dudaklarından firar eden erkeksi hırıltı gülümsememe sebep olurken yatak odasına girmemizle kendimi yumuşak yatakta sevdiğim adamın bedeniyle esir alınmış hâlde bulmam fazla uzun sürmedi. Rüzgâr bacaklarımın arasında hafifçe dizlerinin üzerine oturup "Çok tehlikeli kıyılarda dolaşıyorsun," diye âdeta hırlayıp üzerindeki tişörtü ensesinden tuttuğu gibi çekip odanın bir köşesine fırlattığında hafifçe yükselerek "Sen de çok konuşuyorsun," diye kıkırdayıp bedenini üzerime çektim. Aşkımızın en gizli mabedi loş ışığın altında bize ilk kez yuva olurken aşkın en saklı hâli günün ilk ışıklarına değin tekrar tekrar tenlerimizde hayat buldu.

Ertesi sabah yorgun bedenim yeni bir hayata gözlerini araladığında yatağın üzerine serpilmiş çiçekleri görmemle yüzümde aşk dolu bir gülümseme doğarken "Sen nasıl güzel bir adamsın böyle!" diye yakarıp bakışlarıyla tenime aşkını işleyen adama sımsıkı sarıldım.

"Ben sadece seni seven bir adamım, fazlası değil," deyip kokumu soluduğunda parmak uçlarımla tenini okurcasına yüzünü okşarken "Bir tek beni sev, Rüzgâr. Bir tek birbirimizi sevelim. Başka kimsenin gölgesi değmesin üzerimize," diye fısıldadığımda avucuma dudaklarını bastırıp iç çekti.

"Seni gören, sana dokunan, seni hisseden, seninle kendini bulan her şeyden öte kalbim Zeynep'im. O bir seni bilir, bir seni severken başka bir ihtimal mümkün mü?" deyip alnını alnıma yasladığında sözleri satır satır ruhuma işlerken her dokunuşunda olduğu gibi yine titredim. Her dokunuşunda olduğu gibi yine kalbim atışını onda bulurken huzur veren kollarına sokulup gülümsedim. Kadere inanmayan varsa dönüp bize bakmalıydı belki de.

Kendi evimizde, kendi bahçemizde birlikte hazırlayarak yaptığımız ilk kahvaltımızın ardından bir aydır uzak kaldığımız dostlarımızı görme hevesi bizi evden çıkarırken Rüzgâr güç bela vedalaşarak beni eski evime bıraktı. Ellerimde paketlerle bahçe kapısından girdiğimde bahçeyi sulayan ev sahibimiz Yaşar Amca'yı görmemle gülümsedim. İncelik gösterip düğünüme kadar gelen bu güzel insanları da artık ailem sayıyordum. Tabii aynı şekilde kalkıp düğünümüze kadar gelerek bizi apayrı mutlu eden sırdaşımız Kadir Amca'yı da.

Yaşar Amca'yla ayaküstü biraz laflayıp gitmeden yanlarına uğrayacağımı da söyledikten sonra hayırdualarını alarak yukarı çıktım. Her zaman olduğu gibi yine bozuk olan asansör bile şapşal bir hâlde gülümsememe sebep olurken nefes nefese üç katı çıkıp zili çaldığımda kendimi bir tuhaf hissettim. Bir zamanlar anahtarla girdiğim eve şimdi zili çalarak girmek bile duygulanmama sebep olurken bu evde yaşadığım o mükemmel iki yılı asla unutamayacağımı biliyordum.

Kızların beni gördükleri anda girecekleri hâller şimdiden kıkırdamama sebep olurken üzerinde mutfak önlüğüyle kapıyı açan Ela, "Zeyno!" diye âdeta ciyaklayarak boynuma atladığında özlemle sarıldım.

Aklıma İzmir'den geldiğim ilk gün de aynı böyle bir karşılama yaşadığımız geldiğinde gülümserken "Kız ne olmuş sana böyle? Bir balayı bir insana bu kadar mı yarar?" deyip arkamdan ıslık çaldığında abartılı söylenişine gülerek içeri geçtim. O sıra benim eski odamdan çıkan Yasemin'i gördüğümde istemsizce bir tuhaf olsam da, "Hoş geldin Zeynep, harika görünüyorsun," deyip bana sarıldığında aynı samimiyetle karşılık verip ona da sıkıca sarıldım. Yasemin yalnızca Mert'in sevgilisi olarak kalmamış, aynı zamanda benim evden ayrılışımla yerime gelen evin yeni üyesi olmuştu.

Salona geçip laflamaya başladığımız sıra hediyelerini poşetlerden çıkarırken hâlâ yanımıza gelmeyen Gülce'yi fark edip "Gülce nerede, bu saatte hâlâ kalkmadı mı yoksa?" diye merakla sormamla gülen yüzleri bir anda soldu. Ela'nın sıkıntılı bir soluk alıp "Gülce yok Zeynep," demesiyle afallayarak baktım yüzüne.

"Nasıl yok? Pazartesi okullar açılacak ama gelmesi lazımdı şimdiye kadar. Bir şey mi oldu?" diye endişeyle sormamla yüzü iyiden iyiye solarken "Ela?" diye direttiğimde söyledikleri bütün neşemi alıp götürdü bir anda.

"Gülce gelmeyecek Zeynep. Buradaki kaydını aldırmış, Ankara'da ailesinin yanında bir okulda devam edecekmiş. Düğün için geldiğinde söylemişti aslında ama düğün üzeri senin canın sıkılmasın diye sana söylemedik."

"Ne? Ela sen ne dediğinin farkında mısın? Ya delirdi mi bu kız?"

"Ben de çok üzgünüm ama olan bu. Bizden gizli her şeyi ayarlamış. Çok konuştum, kaç kere yanına gittim ama vazgeçiremedim. Ali bile gitti biliyor musun? Duyunca her şeyi bir yana bırakıp yanına gitti ama bir işe yaramadı.

Kabullenmek zor ama... Gülce sadece Ali'den değil bizden de bu şehirden de gitti artık."

Fazla mı mutluyum demiştim?

Artık değildim. Kardeş bildiğim kız habersizce bizden gitmişti ve bir parçamızı da yanında alıp götürmüştü. O yüzden biz artık fazlaca mutlu olamazdık. Bu okuldaki ilk arkadaşım gitmişti. Bu evdeki can yoldaşım gitmişti. Beraber gülüp beraber ağladığımız canımızın bir parçası gitmişti. Ve biz yine eksik kalmıştık. Bu defa aşktan değil dosttan olmuş, bir bilinmezin gölgesinde Gülce'siz kalmıştık. Üstelik sebebini de bilmiyorduk. Kolay olmayacaktı. Onsuz hiç kolay olmayacaktı.

FİNAL

Her Son Yeni Bir Başlangıçtır

İki Yıl Sonra

Zeynep

Hayat nefes aldığımız anlardan değil de nefesimizi kesen anlardan ibarettir demiştim bir zamanlar. Dünya üzerinde yaşayan milyarlarca insan gibi alelade bir hayatın içinde kendi sıradan dünyamı yaşarken bir anda değişmişti rotam. Bir tesadüf zannettiğim anda kader ağlarını ilmek ilmek örerken bir anda bulmuştum yönümü. Bir anda bulmuştum yolumu.

Dünya etrafımızda dönmeye devam ederken bir saniyenin içinde hapsolduğumuz o mucizevi anda bulmuştum sevdiğim adamı. Toprak rengi bakışlarına daha küçücük bir çocukken ektiğim aşk tohumlarını yıllar sonra yeşertmek için çıkmıştım karşısına. Bilmeden... Yıllar sonra çocuk kalbime bıraktığı aşk tohumlarını kendi elleriyle yaşatmak için çıkmıştı karşıma. Farkında bile olmadan...

Hayat daha kalbimizin yerini bile bilmediğimiz kadar eski zamanlarda buluşturmuştu bizi. Sanki kalplerimizin başka sevdalara tutulmasından korkarcasına onlara birbirlerini öğretmiş, daha o günden bir düğüm gibi bağlamıştı

kaderlerimizi. Sanki atacağımız adımlar hep aynı sona çıksın diye, varacağımız durak hep bir olsun diye yıllar evvel karşı karşıya getirmişti bizi.

Bu yüzden aşkı bilmeyen biçare kalbim hep bir bilinmezin ortasında bir çift toprak rengini arar olmuştu. Aşktan korkan sevdiğim, yıllar sonra tek bir bakışımda takılı kalmış, tek bir maviyi kendine yuva bilmişti. İşte bu yüzden bizim yıllar sonra karşılaştığımız o ilk an aslında ilk görüşte aşk değildi. Biz aslında farkında bile olmazken yıllardır aradığımızı bulmuştuk. Yıllar boyu adını bile koyamazken kalplerimizin beklediği vuslatı bulmuştuk.

İlk karşılaşmamızda çarpan yüreklerimize aşkı konduramayacak kadar küçük olsak da şimdi yaşadığımız her anda iliklerime kadar hissettiğim aşkı tanıyordum. Bu kadar kısa zamanda bu kadar büyük bir aşkın pençesine düşmek de işte bu yüzden imkânsız gelmiyordu. Çünkü biz yıllar boyu süren bir hasretin vuslatını yaşıyorduk. Bizim karşılaşmamız aslında hikâyemizin başlangıcı değil de yıllar sonra gelen mutlu sonuydu.

Sevdiğime dokunan parmak uçlarımda hissediyordum aşkı. Mavilerime âşık toprak renginde, ellerinin okşadığı saçlarımda hissediyordum. Ömrüme ömür katan tek bir gülüşünde, canıma can olan nefesinde hissediyordum. Rüzgâr'la olmak tepeden tırnağa aşkı yaşamaktı benim için. Yaptığı alelade bir şeyde bile ondan bir iz yakalamak, aşkın kokusunu solumaktı. Aşk; Rüzgâr'ı yaşamaktı başlı başına!

Soyadının adıma yakıştığı, tenlerimizin birbirine karıştığı, ömrünün ömrüme dolandığı o unutulmaz günün üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Zeynep Yücesoy olmak, Rüzgâr'ın karısı olmak sanki daha dün başıma gelmişçesine yüreğimi aynı heyecanla çarptırırken hissettiğimiz mutluluktan nasıl geçtiğinin farkına bile varamadığımız koskoca iki yıl geçmişti hayatımızdan.

Ve tüm bu zaman bana sanki bir nefes alımı kadar kısa gelmişti. Belki de yaşadığımız, tadına doyamadığımız her an bize ayrı düştüğümüz o zamanları bir bir unutturduğu için böyle hissediyordum. Lakin bildiğim daha doğrusu öğrendiğim bir şey vardı: Mutluyken hayat yetişememekten korkacağımız kadar hızlı geçiyordu. Belki bu da kıymet bilmemiz içindi. Yaşanan mutlu anların bir anda avuçlarımızdan kayıp gidebileceğini hep hissedip ona sıkı sıkı tutunmamız içindi. En azından kendi adıma hayattan bunu öğrendiğimi söyleyebilirdim. Çektiğim onca acıdan, döktüğüm onca gözyaşından sonra hayata dair öğrendiğim en önemli şey sevdiklerimin varlığına şükretmek, onlara sıkı sıkıya sarılmaktı. Çünkü mutluluk bir kelebeğin kanadında can bulurdu ve ne zaman çekip gideceği de asla belli olmazdı.

Perdenin arasından süzülüp odaya vuran haziran güneşinin sıcaklığı mıydı, tenimi sarmalayan sımsıcak güçlü kolların sıcaklığı mıydı yoksa kalbimde hissettiğim mutluluktan doğan bir sıcaklık mıydı bu bilmiyordum ama iliklerime kadar ısındığımı hissediyordum. Sevdiğim adam yanımda yokken nasıl ayazda kalmışçasına üşüyorsam onun kollarındayken de bir o kadar sıcak, bir o kadar yuvamda gibiydim. Yatakta değil de neredeyse boylu boyunca üzerinde yattığım sıcak bedene biraz daha sokulup başımı yasladığım boyun girintisinde kendine has kokusunu içime çekerken uyanan sadece bedenim değil, her zerremdi.

Usulca araladığım gözlerime değen ilk şey sevdiğim adamın dövmeyle sarmalanmış çıplak omzu olurken hissettiğim ihtiyaçla dayanamayıp dudaklarımı tenine bastırdım. Başımı hafifçe doğrulttuğumda gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görüp gülümserken biraz daha yaklaşıp dudaklarımı yüzünde gezdirmeye başladım. Hissettiği huylanmayla kıpırdanıp kollarıyla beni biraz daha sararak göğsüne hapsettiğinde de kıkırdayıp sanki yaramazlık yapmadan

duramayan çocuklar gibi onu öpmeye devam ettim. Saniyeler sonra araladığı uyku mahmuru gözleriyle bana gülümseyerek baktığında bir an sonra beni öpmesine de ilk anki heyecanla karşılık verdim. O öptü, öldüm. O öptü, yeniden can buldum. Biliyordum, bitmeyecekti. Bu aşk yüreğimde var oldukça hissettiğim bu büyü hiçbir zaman bitmeyecekti.

Karşı koyamadığım öpücükleri ne kadar aklımı başımdan alsa da bir zaman sonra kulağımıza gelen seslerle oflayarak kendini geri çekip homurdanarak bedenini yatağın diğer tarafına attı. Ben de bu yakınlığa en az onun kadar hasret kalmış olsam da bu sevimli somurtkan hâline dayanamayıp kıkırdadım. Çattığı kaşları altında beni parçalayacak bir panter edasında duran sevdiğim adamla hızla yataktan fırlarken arkamdan homurdanmalarına kıkırdayarak kendimi banyoya zor attım.

Hızlı bir duşun ardından yeniden odaya geçtiğimde Rüzgâr'ın altında belinden düşecek gibi duran bir şortla üzeri çıplak hâlde yatağı toparlayan görüntüsü bana ne hissedeceğimi şaşırtmıştı birden. Neredeyse iki yılı devirdiğimiz evliliğimizde kesinlikle beceriksizin teki olduğu mutfak alanı dışında bana her türlü yardımda bulunan adamın bu düşünceli hâlleri bile ayrı ayrı aşk sebepleriydi.

Böylesini bilmediğimden olsa gerek evimizde yabancı birinin dolanıp da bizim işlerimizi yapması fikrine ilk günden itibaren şiddetle karşı çıkmıştım ve her işimizi birlikte yapma fikrine alışmamız da neyse ki pek zor olmamıştı. Rüzgâr'ın bu zamana kadar kalkıp kendi suyunu bile almadığını bildiğimden bu şekilde yaşamaktan hoşlanmayacağını düşünsem de öyle olmamış, birlikte yaptığımız son derece basit bir işten bile arada söylense de büyük keyif almıştı. Her şeyden önemlisi de evliliğimiz ilk günden itibaren hiçbir zaman yatak odasından ibaret kalmamış, geçen zamanda her konuda eş olmayı, her sorunla baş etmeyi öğrenmiştik.

Özellikle zorlu sınav dönemlerimde yerimden kalkmama bile izin vermeden her işi bir şekilde kendisi halletmişti. Bana gösterdiği bu destekle kalbimi tekrar tekrar kendine ait kılarken bir ara ciddi anlamda Rüzgâr'ın kendi hayal dünyamda yarattığım bir masal kahramanı olduğunu bile düşünmeye başlamıştım. Çünkü Rüzgâr Yücesoy her anlamda gerçek olamayacak kadar hayaller ötesi bir adamdı ve ona sahip olabildiğim için dünyanın en şanslı fanisi kesinlikle ben olmalıydım.

"Bana biraz daha şu çikolataya attığın bakışla bakmaya devam edersen topladığım yatak fazlaca dağılacak," diye eğlenircesine söylenen davetkâr sesiyle daldığım hayaller aleminden sıyrılırken, "Aşağıda küçük bir ordu bizi beklerken mi? Hiç sanmıyorum," diye eğlenerek söylenip somurtan suratına karşı keyifle başımı iki yana salladım.

Sonrasında da, "Hadi sen duşa gir, ben de giyinip aşağı ineyim artık," deyip yanağına bir öpücük bırakarak dolabın karşısına geçtim. Rüzgâr homurdanarak banyoya geçtiğinde ben de hızla üzerimi giyindikten sonra hızlı adımlarla aynanın karşısına geçip ıslak saçlarımı kurutarak düzleştirdim. Daha fazla oyalanmadan hafif makyajımı da tamamlayarak hızlıca odadan çıktım.

Merdivenlerin ayakucunda bağrışarak sağa sola koşturan Selim, Ömer ve Umut'u gördüğüm an yüzümü bir gülümseme kaplarken onların aralarında kurdukları bu kardeşlik bağına mutlulukla tebessüm ettim. Ömer'i ilk andan beri kardeşi bilen Selim'im Umut'a da aynı abiliği sevgiyle yapıyordu ve ben onunla gurur duyuyordum. Çocukların bahçeye doğru koştuklarını görüp salona adımlarken kapı girişinde pencere tarafındaki tekli koltuklara oturmuş babamla, Levent Baba'yı sohbet ederken gördüğümde yine bir gülümseme esir aldı dudaklarımı. Zaman içinde sıkı birer dost olmayı başarmışlardı.

Bir zamanlar düşman saydığım adama şimdi baba demek kulağa fazla garip gelse de bunu geçen onca zamandan sonra

bir aile olabilmeyi başarmamıza bağlamıştım. Kendi adıma Melek Hanım'a anne demek benim için hiç zor olmasa da uzunca bir süre bunu Levent Bey için yaşayamamıştım. Ona baba demek istesem de o iki hece bir türlü dilimden dökülmemişti. Bunun için kendime kızdığım zamanlar bile olmuştu, hele ki Rüzgâr benim babama ağız dolusu baba dedikçe Levent Bey'e bir türlü baba diyememek sanki bir suç işliyormuşum gibi hissetmeme sebep olmuştu.

Neyse ki zamanın işe yaradığını söyleyenler en azından bu defa haklı çıkmıştı da Levent Bey ona olan seslenişimi zaman içinde kendi pişmanlığıyla kazanmıştı. Ona baba deyişim doğru zaman geldiğinde öylesine doğal bir şekilde dökülmüştü ki dudaklarımdan, işte o zaman tam anlamıyla hissedebilmiştim bir aile olduğumuzu. Rüzgâr ve ben, anne babalarımızla ve birbirlerini kardeş olarak kabullenen kardeşlerimizle kocaman bir aile olmayı sonunda başarmıştık.

Bugüne gelince de... Tüm ailenin bugün burada bir arada olmasının sebebi bendim. Yıllarca verdiğim emeğin karşılığını alacağım bugünde tüm ailem, tüm sevdiklerim benimle olacaklardı. Bugün, yaşadığım bu hayata vesile olan okulumdan mezun olacağım gündü ve yaşadığım heyecan tarif edilemezdi. İki yıl evvel Rüzgâr'ın mezuniyet töreninde bile heyecandan yerimde duramamışken bugün o kürsüde ne halt edeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Babamların koyu sohbetini bozmak istemeyip onlara bir selam vererek rotamı mutfağa çevirdim. Annelerin çoktan kahvaltı hazırlığına giriştiğini görüp utanarak "Günaydın hanımlar," diye mırıldandıktan sonra ikisinin de yanağına birer öpücük bıraktım. "Günaydın güzelim," deyip bana gülümseyen Melek Anne'nin ardından annem de imalı bakışlarla, "Günaydın kızım," diyerek beni bakışlarıyla süzdüğünde yerin dibine girmeyi pas geçip hızlıca doğranacak salatalıkların başına geçtim.

Bir yandan önümdeki salatalıkları doğrayıp diğer yandan annemlerin kendi aralarındaki sohbeti yüzümde keyifli

bir gülümsemeyle dinlerken birdenbire burnuma gelen soğan kokusuyla yüzümü buruşturup bıçağı tezgâha bıraktım. Annemin ocağın başında menemen pişirdiğini görüp anlam veremediğim bir şekilde yüzümü ekşitirken diğer tarafta Melek Anne'nin dolaptan sucuğu çıkarıp tezgâha bırakmasıyla midemdeki yanma hissiyle kendimi tutamadım. İkisinin de muhabbete daldıklarını görüp hâlimi fark ettirmeden mutfaktan çıkarken hızlı adımlarla bu kattaki banyoya geçip kapıyı ardımdan zor kapattım.

Ses gitmesin diye suyu açıp yere çökerek klozetin başında içimde ne varsa boşaltırken sabah sabah midemde acı sudan başka bir şey olmaması da durumu daha vahim bir hâle getiriyordu. Ellerimi kasılan karnıma sarıp kuru kuru öğürmekten başka bir şey yapamadan dizlerimin üzerinde öylece otururken biraz olsun rahatladığımda ağır hareketlerle doğrulup lavabonun başına geçtim. Kusarken gözümden gelen yaşlarla makyajımın da dağıldığını fark edip sıkıntıyla oflarken dolaptan aldığım temizleyici jelle yüzümü yıkayıp dişlerimi de fırçaladıktan sonra biraz olsun rahatladığımı hissettim.

"Resmen heyecan mideme vurdu," diye kendi kendime mırıldanıp biraz olsun hâlime çeki düzen verdikten sonra da banyodan çıktım. Koridoru dönmemle Rüzgâr'la karşılaştığımda ne kadar gülümsemeye çalışsam da bakışları ilk anda endişeye büründü. Elleriyle yanaklarımı kavrayıp "İyi misin Zeynep'im, neyin var?" diye telaşla sormasıyla tebessüm edip elimi elinin üzerine bırakarak yanağımı usulca avucuna yasladım.

"İyiyim, telaş etme. Açlıktan biraz midem kötü oldu, yüzümü yıkamak istedim," deyip başımı hafifçe çevirerek avucuna öpücük bıraktım. "Hadi bekletmeyelim," deyip elimi tutmasına izin vererek onunla bahçeye doğru adımladım.

Sofraya geçtiğimizde midem hâlâ pek iyi olmadığından canım pek bir şey istemezken tabağıma aldığım taze salatalıkla domatesi didikleyip yemeye çalıştım. Yaz günü bir

başka güzel olan yemyeşil bahçemizde kurulu kalabalık soframıza tebessümle bakarken burada olan her bir ferdin varlığına ayrı ayrı şükrettim. Bir uçta yan yana oturan, yaşayamadıkları onca kederli yıldan sonra şimdi yeniden bir arada olan Melek Anne'yle Levent Baba'nın gözlerinde gördüğüm aşka gıpta ederken hayatlarına sürpriz bir şekilde dahil olan mucizelerine hâlâ inanamıyordum. Bizim balayı dönüşümüzün ardından bir ay kadar sonra onlar da biz bize olduğumuz küçük bir törenle yeniden evlenmişler, o günden sonra da bir an olsun birbirlerinden ayrı görülmemişlerdi. Rüzgâr'ın da şirkette çalışmaya başlamasıyla Levent Baba işlerin epeyce büyük bir kısmını Rüzgâr'ın sorumluluğuna bırakmış, âdeta kaybettikleri yılların acısını çıkarırcasına tüm zamanını sevdiği kadına adamıştı. Ve oğluna... Umut'a.

Belki de Levent Yücesoy'u baba olarak kabullenmemin en büyük sebebi buydu. Onun Umut'a baba olması... Sadece kâğıt üzerinde değil, gerçekten babası olmuştu Umut'un. Ona hayalini kurduğu, kurmaya korktuğu ne varsa yaşatmıştı, yaşatmaya da devam ediyordu. Ve Umut onunla hiç tatmadığı bir duyguyu tadıyordu artık. Bir babanın oğlu olabilme duygusunu. Umut aslında dünyasına aldığı insanlar dışında herkesten ürken, uzak duran bir çocuktu ama Levent Bey'i baba olarak kabullenmeye başladığı günden beri sanki o da korkularından arınmaya, geçmişin hayaletlerinden kurtulmaya başlamıştı. Ne de olsa yaralı bir ruhu ancak gerçek sevgi iyileştirirdi. Ve Levent Yücesoy, Umut'u gerçekten çok seviyordu. Tabii Umut da yeni sahip olduğu babasını...

"Baba... Büyük akvaryuma Selim Abi'yle Ömer Abi de... Gelsin mi?" diye soran oğluyla Levent Baba bakışlarını heyecanla kendisinden cevap bekleyen çocuklarda gezdirdikten sonra keyifle gülümseyip oğlunun başından öptü. "Gelsinler tabii oğlum. Hatta sonrasında sizi hamburger yemeye de götürürüm ama annelere söylemek yok anlaştık mı?"

Çocuklar mutlulukla kıkırdayıp birbirleriyle konuşmaya devam ederlerken bir an için Levent Baba'yla kesişen bakışlarımızda artık acı, nefret, utanç değil sadece sevgi ve sonsuz bir minnet vardı. Ben ona çocuklarına yaşattığı babalığı için minnettardım, o da bana bugün yeniden sahip olabildiği kocaman ailesi için.

Öte yandan Melek Anne'yle evlenmelerinin üzerinden birkaç ay geçmişken sürpriz bir bebek müjdesi de ailemize bomba gibi düşmüş, o günlerde şaşkınlığı da mutluluğu da bir arada yaşamıştık. Kırklı yaşlarda bir gebelik haberi pek mümkün olmasa da hayat onlardan çalınan mutlu anları yeniden yaşatmak istercesine bu iki âşık yüreğe bir de bebek müjdesi bahşetmişti. Başlarda Melek Anne hem yaşı hem de durumları gereği bu habere sevinmekten çok çocuklarına karşı utanç duysa da ona en büyük destek yine annelerini anlayan Rüzgâr ve Bahar'dan gelmişti.

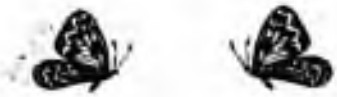
Belki normal bir aile hayatı içinde olsalar bu yaşta yeni bir kardeş fikri ikisini de çıldırtabilirdi, lakin şimdi ikisi de anne babalarının bir evladı birlikte yaşayıp büyütmekten nasıl mahrum kaldıklarını bildiklerinden tüm kalpleriyle onlara destek olmuşlardı. Umut desen zaten iki kardeş fikriyle havalara uçarken bir de abisi olacağı yepyeni bir kardeş fikriyle öylesine mutlu olmuştu ki, o saatten sonra Melek Anne'nin de çocuklardan yana bir çekincesi kalmamıştı. Ve şimdi kucağında altı aylık dünyalar güzeli bebeğiyle öylesine huzurlu görünüyordu ki, yaşadığı tüm o acıların sonunda ona bahşedilen bu mutluluğu hak ettiğine tüm kalbimle inanıyordum. Güzeller güzeli Yağmur bebek gelişiyle birlikte ailemize de sonsuz bir huzuru getirmişti ve tek dileğim bu huzurun hayatımızda daim kalmasıydı.

Diğer tarafta dört yıl içerisinde sanki koskocaman bir adam olan Ömer'e bakarken bu şehrin bana kattığı en kıymetli şeyin o olduğunu düşünüyordum. Çünkü bir şekilde Ömer'in hayatına dahil olmasam onun yaşayacağı belki

de yaşayamayacağı hayatı düşündükçe bile nefes alamıyor, şimdi yanı başımda oluşuna da yollarımızı birbirimize çıkaran kaderimize de şükrediyordum. Ömer şimdi neredeyse on yaşında kalbi koskoca bir adam olan küçük bir çocuktu, lakin her hâliyle hissediyordum ki yaşadığı acıları hiçbir zaman tam anlamıyla unutamayacaktı. Belki bizimle bir ailenin parçası olmayı öğrenmişti geçen bunca zamanda ama hissediyordum ki onun yaralı çocuk kalbinde bir şeyler hâlâ eksik, hâlâ buruktu. Ve ona dair inandığım tek şey; bir gün koskoca bir adam olup kendi ailesini kurduğunda o eksikliğin tamamlanacağı, o burukluğun yok olacağıydı. Her ne olursa olsun hayatımıza katıldığı o ilk günden beri hepimizin candan öte kardeşi olan bu masum yüreği hiçbir zaman tek başına bırakmayacaktık. Ömer Güneş, bizim gönül bağıyla bağlandığımız kardeşimizdi ve sonsuza değin de öyle kalacaktı.

Onun yanında yüzünden gülümsemesi eksik olmayan, sanki çocuk kalbindeki tüm yaraları kabuk bağlayan Bahar'a takıldı gözlerim. Annesine karşı Umut'la kırılan duvarları Yağmur bebekle yok olmuş, iki masuma abla olurken kendi acılarını da onlarla unutmuştu. Acılar insanı çabuk büyütür, mutluluklar da iyileştirirdi ve Bahar her geçen gün biraz daha mutlu olarak iyileşmeyi başarmıştı.

Bir anda masanın altından elimi sımsıkı kavrayan elle dikkatim yanı başımda bakışlarıyla beni kendine tutsak eden sevdiğim adama kayarken onun tebessümle kıvrılan dudaklarına omuz silkip aynı tebessümle karşılık verdim. Masadaki koyu sohbetin kıyısında biz sadece birbirimizi seyrederek aşka doyarken bugün yaşadığım bu mutluluğu, bu kocaman aileyi ve her şeyden önemlisi bu yuvayı bana bahşeden adamın varlığına şükrettim. Elimi tutan, bakışıyla bile kalbime dokunan bu adam benim şansımdı. Ve nefes aldığım müddetçe kurduğum hayalim, ettiğim duam, varlığıyla her yeni güne şükür sebebim olarak kalacaktı.

Kahvaltının ardından hep birlikte hazırlanıp törene gitmek için evden ayrıldığımızda da dönme dolaba binmişçesine allak bullak olan midemi yaşadığım heyecana yoruyordum. Evham yapmalarından korkup diğerlerine de bir şey belli etmek istemiyordum ama bu hâlde tüm bir günü nasıl ayakta geçireceğimi de düşünmeden edemiyordum. Arabaya bindiğimizde camı aralayıp akan yolu açık havada derin derin nefesler alarak seyrederken Rüzgâr'ın tedirgin bakışlarını ara ara üzerimde hissetsem de iyi olduğumu anlasın istercesine gülümsemeye çalışıyordum her defasında. Yarım saat kadar sonra vardığımız okulda da kalabalığı görmemle heyecanım ikiye katlanırken geçtiğimiz tören alanında boş bulduğumuz kısma doğru ilerleyip her birimiz yerleştik. Tam o sıra Mert de annesi ve abisiyle yanımıza geldiğinde aynı heyecanı paylaştığım, bu okulun hayatıma kattığı en kıymetli insanlardan biri olan dostuma sıkı sıkı sarıldım. İkimiz de mutluyduk, lakin bugünü bizim için buruklaştıran tek şey Gülce'nin yanımızda olmamasıydı.

Okulun ilk günlerinden beri kendimizi mahşerin üç atlısı gibi görüp her türlü zorluğa yan yana kafa tutsak da son iki yılda Gülce'den ayrı bir o kadar eksik yaşamıştık. Bu yüzden de yaşadığımız onca mutlu zamana rağmen onsuz bir şeyler hep eksik kalmıştı ve en kötüsü de bu ayrılığın sebebini hiçbir zaman öğrenememiştik.

Hep birlikte yerlerimize geçip törenin akışını izlerken Güney'in de bugün mezun olması bir anlamda çifte mutluluk sebebiydi. Ailelerimiz, dostlarımız bizimle bu mutlu günü paylaşırken kalabalıkta gezdirdiğim bakışlarımda hem bir burukluk hem de doyasıya mutluluk gizliydi. Hayatımda yer alan birçok güzel insanı, birçok unutulmaz anıyı bana katan okulumdan ayrılacağım düşüncesi ister

istemez buruk bir hüzne sebep olsa da öte yandan bunca yıl ailemin verdiği emeği başarıyla taçlandırıp onları onurlandıracağım düşüncesi anlatamayacağım bir mutluluk sebebiydi.

Sıra bizim bölüme geldiğinde tek tek her arkadaşımız sahneye çıkıp sembolik diplomalarını bizzat dekanın ellerinden alırken iyiden iyiye içim çekilmiş gibi bulanan midem ayakta kalmamı her saniye biraz daha zorlaştırıyordu. Neyse ki kısa zaman sonra kürsüye çıkan dekanımız, "Şimdi de bölüm birincimiz Zeynep Güneş Yücesoy'u diplomasını almak üzere kürsüye davet ediyorum," diyerek beni anons ettiğinde âdeta titreyerek alkışlar eşliğinde yanına adımlayıp coşkulu kalabalığın önünde sembolik diplomamı gülümseyerek dekanın ellerinden aldım.

"Eminim ki bir şeyler söylemek istersin Zeynep," diyen hocama ayakta duracak hâlim bile kalmadığından *'Kesinlikle hayır!'* diye haykırmak istesem de hem coşkuyla alkışlayan kalabalık hem de bana eliyle kürsüyü işaret eden dekanımız bana pek bir seçim hakkı bırakmadığından derin bir nefes alarak kürsüye çıktım ve sessizce beni izleyen kalabalığa çevirdim heyecanla titreyen bakışlarımı.

Ucunu bucağını alamadığım geniş kalabalık ne kadar gözümü korkutsa da bir an sonra ön sıralarda yer alan ve bana gururla bakan ailemi bulan bakışlarımla biraz olsun rahatladım. "Öncelikle hepiniz hoş geldiniz," deyip yoğun bir alkış tufanı eşliğinde derin bir nefes aldım.

"Bugün burada ailemin gözleri önünde, sizlerin gözleri önünde sadece dört yıl için değil tüm eğitim hayatım boyunca verdiğim emeğin karşılığını alabildiğimi görmek, aileme bu gururu yaşatabilmek benim için bugünü anlamlı kılan en önemli şey. Pek fazla hayallere yer vermediğim hayatımda belki de kurduğum ilk hayaldi, hukuk fakültesinde okumak. Sonrasında ailemden ayrılıp hiç bilmediğim bir şehirde yepyeni bir hayata başlama fikri ne kadar gözümü korkutsa

da başlarda çektiğim zorluklara katlanma sebebiydi, bu okuldan mezun olacağım günü hayal etmek. İnkâr edecek değilim aslında bu okula ayak bastığım ilk gün kendi kendime bir söz vermiştim, kimseye bulaşmadan, göz önünde olmadan sessizce okuyup kendi yoluma bakacaktım. Ama hayat pek de benimle aynı fikirde değilmiş," deyip dostlarımda gezdirdim gülümseyen bakışlarımı. Ela, Rüya, Ege, Güney, Mert, Ali Abi... Hepsi buradaydı.

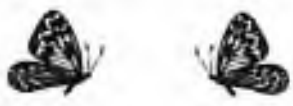
"Okulun ilk günleri nefret ettiğimi zannederken bugünümde en iyi dostlarımdan biri olan Rüya. Daha ilk gün karşıma çıkan, o günden sonra da kovsam bile gitmeyecek kadar yanımda olduğunu bana her an hissettiren dostum, kardeşim, en zor anlarımdaki sırdaşım Mert. Belki bugün bizimle olmasa da yüreğimizdeki yeri hiç değişmeyecek olan can dostum Gülce. Bana kaybettiğim abimi yeniden hissettiren, bu şehirde ayakta kalayım diye desteğini hiç esirgemeyen Ali Abi. Dost demenin ne demek olduğunu bana yaşayarak öğreten Ege ve Güney. Hepiniz ayrı ayrı iyi ki varsınız! Bu şehrin, bu okulun bana kattığı en güzel şey sizi tanımaktı. Ve Ela'm. Benim diğer yarım. Sen olmasan hayatımda hiçbir şey bu kadar güzel, bu kadar tam olmazdı. Sensiz bir hayatı düşünmem bile imkânsız," deyip en son bakışlarımı sevdiğim adamın aşkla parlayan kahverelerine çevirdim usulca.

"Ve Rüzgâr... Bu şehre gelmeye bu kadar korkarken şimdi iyi ki gelmişim dememin en büyük sebebisin sen. Bugün buradaysam eğer, desteğinle en büyük sebep sensin. Yanımda olduğun için, bana benden daha çok güvendiğin için teşekkür ederim," deyip aşkla parlayan kahverelerden çektiğim bakışlarımı önce mahcupça yanı başımda duran hocama ardından sessizce beni dinleyen kalabalığa çevirdim.

"Özür dilerim, belki hepinizin başını şişirdim, siz bir an önce törenin sonlanmasını beklerken hiç de ilgilenmediğiniz şeyleri anlatıp durdum," deyip mahcupça gülümsedim.

"Ama ben bugün burada yaşadığım gururu ve mutluluğu belki bir daha yaşayamayacağım için bunları söylemek istedim. Bugün burada olmama vesile olan başta ailem olmak üzere herkese ayrı ayrı teşekkür etmek istedim. Çünkü bu okul beni bu şehre getirdi ve bu şehir benim hayatımda alelade bir dört yıldan ibaret kalmadı. Bu şehir beni dost yaptı, bu şehir beni abla, kardeş yaptı. Bu şehir beni bir kalbin sahibi yaptı. Ve her şeyden önemlisi bu okul, bu şehir beni mucizelere inandırdı. O yüzden bugün burada olmama vesile olan herkese, bana inanan, hep yanımda olan tüm sevdiklerime teşekkür ederim," deyip gülümsediğimde başta bizimkiler olmak üzere ıslıkların karıştığı çığlık çığlığa kalabalığın alkışlı gürültüsü yaşadığım mahcubiyeti yok edip daha fazla gülümsememe sebep oldu. Dekanımızın yanıma gelip beni yeniden tebrik ederek kep atma seremonisi için kalabalığın başına yönlendirmesiyle de kürsüden inip kalabalığın önüne geçtim.

Tepemizde duran güneşin sıcaklığıyla iyiden iyiye gözlerim kamaşırken kepimi elime alıp bakışlarımı heyecanla devasa kalabalığa çevirdiğimde bir an için gözlerimin karardığını hissettim. Herkes coşkuyla bizi izlerken sakin kalıp ardımda duran kalabalıkla birlikte kepimi havalandıracağım sıra görüşüm iyiden iyiye bulanıklaşırken en son takılı kaldığım endişe yüklü toprak rengi oldu. Yer sanki bir dalga misali ayaklarımın altından kayıp giderken havalanacağı yerde elimden düşen kepin hemen ardından gözlerimin son gördüğü de sahneye doğru, "Zeynep!" diye bağırarak koşan Rüzgâr oldu. Gerisi yaz gününün ardından gelen kopkoyu bir karanlıktı.

Gözlerim sanki tonlarca ağırlığı sırtlanmışçasına bir türlü aralanmazken yine burnuma gelen tanıdık ilaç kokularıyla

açılan zihnim hastanede olmanın hoşnutsuzluğuyla yüzümü buruşturmama sebep oldu. Ağzımdaki kuruluk hissiyatıyla ağır ağır araladım gözlerimi. Birbirlerinden ayrılan kirpiklerimin arasında gözlerime değen ilk şey yanı başımdaki sevdiğim adam olurken boşta kalan elimi sımsıkı saran elini hafifçe sıkıp uyandığımı fark etmesini sağlamaya çalıştım. Hızla gözlerimi bulan bakışlarıyla korkudan sıyrılmış bir rahatlamayla, "Zeynep'im," deyip elimin üzerine birbiri ardına öpücükler bıraktı. Nasıl da büyük bir endişeye kapıldığını gözlerinin beyazının kıpkırmızı kesilmesinden anlarken kurumuş dudaklarımla sertçe yutkunup "İyiyim," diye zoraki bir şekilde mırıldanıp gülümsemeye çalıştım.

Yutkundukça rahatsızlığımı fark eden Rüzgâr hızla kenardan aldığı suyu hafifçe doğrulmamı sağlayıp içmeme yardımcı oldu. Hissettiğim rahatlamayla biraz olsun kendime gelirken hafif hafif dönen başımın benliğimde yarattığı sersemlikle uzandığım yerde hafifçe kıpırdanıp beni endişeyle izleyen sevdiğim adama çevirdim bakışlarımı.

"Aklım çıktı seni öyle görünce," diye halen atamadığı korkusuyla fısıldayıp alnıma aşk dolu bir öpücük bıraktığında elimi yanağına yaslayıp şefkatle okşadım. "Korkma, iyiyim ben... Heyecandan çok bir şey yiyemedim ya bir de güneşin sıcağında o kadar ayakta bekleyince tansiyonum falan düştü herhalde," deyip gülümsediğimde avucuma öpücükler bırakıp biraz olsun rahatlayarak gülümsedi.

Sıkıntıyla yüzümü asıp "Kepimi de fırlatamadım," diye mırıldandığımda hâlime gülümseyip, "Sana evde özel tören düzenlerim ben," diyerek beni eğlendirmeye çalışırken merakla boş odada etrafıma bakındım. "Bizimkiler nerede? Ölmüşlerdir meraktan," dememle odanın kapısının açılması da bir oldu. Önde bir doktorla hemşire peşi sıra bizimkilerin tamamı bir anda odaya doluştuklarında doktor hepsine onaylamaz bakışlar atıp odadan çıkarmaya çalışsa da kimse oralı olmadı. Annem hızla başucuma gelip sanki

bakışlarıyla anlayacakmış gibi beni kontrol ederek yemek yememden yakınıp dururken babam yanıma yaklaşarak anneme onaylamaz bir bakış attı. "Rahat bırak kızı Leyla. Bir de şimdi sen bayıltacaksın," diyerek alnıma şefkat dolu bir öpücük bırakıp "İyisin değil mi yavrum?" dediğinde minnetle gülümsedim. "İyiyim baba, merak etme."

Serumumu kontrol eden hemşirenin yanına adımlayıp "Nasıl hissediyorsunuz Zeynep Hanım?" diye soran doktora tebessümle, "İyiyim. Üzerimde hafif bir sersemlik var sadece," dedim. Anneler yine evhamla felaket senaryolarını bir bir sıralarken doktor kalabalığa dönüp, "Hastamızla yalnız konuşsak daha iyi. Lütfen sizleri dışarı alalım," dediğinde herkes gibi beni de bir korku sardı bir anda. Yalnız konuşmamızı gerektirecek kadar önemli ne olabilir ki diye düşünüp farkında olmadan hissettiğim gerginlikle Rüzgâr'ın elini daha çok sıkarken kimseleri umursamadan dudaklarını şakağıma bastırdı. "Sakin ol Zeynep'im. Korkacak bir şey yok," diye fısıldasa da onun da gerildiğini bakışlarında görebiliyordum.

Diğerleri de aynı şekilde gergin bakışlarla doktora bakarlarken annem hissettiği evhamla celallendi. "Doktor Hanım, kızım o benim. Neyi kimden saklıyorsunuz Allah aşkına? Lütfen neyse söyleyin, neyi var yavrumun?" diye ağlamaklı hâlde yanıma gelip beni kolları arasına aldı. Melek Anne de yanımıza gelip "Sakin olun bir doktoru dinleyelim önce," diye mırıldansa da onun da nasıl endişelendiğini görebiliyordum. Diğer uçta stresten yerlerinde duramayan Ela, Mert, Rüya ve diğerleri de bakışlarıyla beni iyiden iyiye strese sokarlarken doktor hanım bakışlarını bana çevirdi. "Sizin için bir sakıncası var mı Zeynep Hanım?" dediğinde neye evet dediğimi bile bilmesem de hissettiğim korkuyla başımı salladım.

"Bu odadaki herkes ailem benim, o yüzden duymalarının sakıncası yok," deyip sanki üç günlük ömrümün kaldığı haberini verecekmiş gibi korkuyla beklerken doktorun

elindeki dosyaya son bir kez göz atıp gülümseyerek söyledikleri karşısında birkaç saniye derin bir sessizlik sardı etrafımızı.

"Bu kadar büyük ve size bu kadar bağlı bir aileye sahip olacağı için bebeğiniz de çok şanslı o hâlde. Tebrik ederim Zeynep Hanım. İki aylık hamilesiniz."

Hani hayat nefesinizi kesen anlardan ibarettir demiştim ya! İşte ben o hayatı ilk kez böylesine iliklerime kadar hissettim. Yüreğimde büyüttüğüm aşkım bende can bulduğunda, bende nefes alıp benim nefesimi kestiği bu anda ben yaşadığımı ilk kez bu denli hissettim. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından odayı saran sevinç çığlıklarını, kahkahaları, tebrikleri duyuyor ama algılayamıyordum. Sanki bu haberi alacağımı bilirmişçesine bir elim karnımda beklerken o an o kalabalığın içinde tıpkı benim gibi nefes alamayan bir çift toprak renginde kaybolmuştum. Konuşamıyor, duyamıyor, tepki veremiyordum. Sonra ölümün kıyısından dönmüşçesine derin bir solukla gülümseyen sevdiğim adam ne zaman ki beni kolları arasına alıp "Zeynep'im... Bizim bebeğimiz olacak!" diye çığlık atarcasına şaşkınlıkla fısıldadı, işte o an gözlerimden akan yaşlar boynunu ıslatırken hıçkırıklarım gülümsememe karıştı.

Hafifçe geri çekilip alnımı Rüzgâr'ın alnına yasladım. "Bebeğimiz!" diye şaşkınlığa bulanan bir aşkla fısıldadığımda, "Bizim bebeğimiz! Bizim mucizemiz!" diye aynı aşkla karşılık verirken döktüğüm yaşlar bu defa sadece mutluluktandı. İçimde bize ait bir can var olmuştu. Mucizelerin en güzeli bize de bahşedilmiş, aşkımızın en hakiki delili bize de nasip olmuştu. Birbirimize can olmuşken canımızdan öte bir canımız daha olacaktı. Anne olacaktım ben. Sevdiğim adamı baba yapacaktım. Sanki bir yapbozun kayıp olan eksik parçası tamamlanmıştı. Çünkü ben kendimi ilk kez böylesine tam, böylesine mutlu hissediyordum.

O andan sonrası nasıl geçti farkında bile değildim. Odanın içi saniyeler öncesi kasvetli bir haberi beklerken bir

anda bayram yerine dönmüş, mutluluk gözyaşları sevinç çığlıklarına karışmıştı. Bir zamanlar bir gün hamile olduğumu öğrenirsem bunu Rüzgâr'a baş başa kalacağımız bir anda söyleyeceğimi hayal etmiştim hep ama şimdi tüm sevdiklerimle hayatımın en özel haberini aynı anda öğrenirken böylesinin bize daha çok yakıştığını düşünüyordum. Çünkü bu insanlar bizim ailemizdi ve nasıl ki acı çekerken yanımızda olup acımızı paylaştılarsa şimdi mutluluğumuzu paylaşmaları da en güzeliydi.

Her ne kadar babamla göz göze geldiğim an hissettiğim utanmayla gözlerimi gözlerinden kaçırmak istesem de bana fırsat vermeden beni güvenli kollarıyla sımsıkı sardı. Yaşlarla parlayan gözleriyle, "Bana bundan daha güzel bir haber veremezdin güzel kızım. Canımın canı olacak ha? Dede olacağım demek ben," deyip gülümseyerek alnıma dudaklarını bastırıp bana mutlulukların en güzelini yaşatırken tüm kaygılarımı da alıp götürdü sanki. Annem, Melek Anne, Levent Baba peşi sıra diğerleri de bize sımsıkı sarılıp mutluluk dolu gülümsemelerle mutluluğumuzu paylaşırlarken sanki hayatımın bundan öncesini unutmuş gibiydim. Daha evvel bu benim en mutlu anım dediğim zamanların bile şimdi ne kadar sıradan geldiğini hayretle fark ediyordum. Çünkü sevdiğin insanla ikinize ait bir cana sahip olmak öylesine bambaşka bir duyguydu ki. Sanki hayat benim için, bizim için bu anda başlamıştı.

Ve ben her sonun yepyeni bir başlangıç olduğunu, mucizelerin en güzeliyle bir kere daha anlamıştım.

Ah!

Ben anın heyecanıyla sizlere hamileliğin nasıl da güzel nasıl da anlamlı olduğundan bahsetmiştim değil mi günler önce? Unutun lütfen hepsini! Hamilelik hiç de öyle

aşkımızın meyvesi falan değil olsa olsa çocukken anneme çektirdiklerimin intikamı olabilirdi. Tam da şu an son günlerdeki favori mekânım olan klozetin önünde öğürüp dururken şaşkınlıkla bu gerçeğin farkına varıyordum ve insan zekâsının tuvalette daha bir başka çalıştığını bu sayede bir kere daha anlamıştım. Tüm çocukluğum ve ergenliğim boyunca anneme çektirdiklerim şu birkaç haftadır fitil fitil burnumdan gelirken günümün neredeyse yarısından fazlasını geçirdiğim banyoya yerleşmeyi bile düşünüyordum artık. Son günlerde hayatımda rutine bağlayıp düzenli olarak yaptığım tek şey kusmak, kustukça daha fazla kusmaktı ve böyle giderse çocuğu doğurarak değil de kusarak dünyaya getireceğimden bile korkmaya başlamıştım.

Dakikalardır çöküp kaldığım yerden doğrulup lavabonun karşısına geçerek soğuk suyla elimi yüzümü yıkarken aynadaki solgun hâlime yüzümü buruştursam da her şeye rağmen değer diye düşünüp yine tebessümle sarılıyordum henüz varlığını belli etmeyen bebeğime. Dişlerimi de fırçalayıp banyodan çıktıktan sonra salona geçtiğimde Ela elinde bulantılarımı az da olsa azaltan papatya çayıyla geldiğinde ona minnetle gülümserken, üçlü koltuğa geçip bacaklarımı uzatarak oturdum karşısına. Günlerdir bulantılarım yüzünden yanımda kalmak için şirkete gitmeyen Rüzgâr bugün biraz daha iyi olduğumu söylememle mecburen katılmak zorunda olduğu bir toplantı için şirkete gitmek zorunda kalınca başıma asker olarak Ela'yı dikmişti. Elinde kahvesiyle o da tekli koltuğa geçip sanki bir şey söyleyecekmiş gibi kıpırdanıp dururken "Yine mi düğün mevzusu?" deyip çayımdan bir yudum aldığımda kaşlarını çatıp sıkıntıyla ofladı.

"Onun sorun olmadığı gün mü var sanki? Yahu hepinizden önce nişanlandık, siz boy boy çocuk yapıyorsunuz ama biz daha evlenemiyoruz bile! Okulu bekle, sınavı bekle şimdi de annelerin keyfini bekle. Ya ben evlenmek

istiyorum artık ya!" diye sızlanan Ela'ya gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu defa hangisi?" diye sorduğumda, "Annem... Bu defa da davetiyelerin sayısına takıldı!" diye homurdandı. Ela'yla Güney uzatmalı nişanlılık dönemlerini nihayete erdirip artık evlenmek isteseler de bir türlü anlaşmayı başaramayan anneleri yüzünden rahat bir nefes alamıyorlardı. Aslında Güney'in annesi Meltem Teyze fazlasıyla anlayışlı bir kadındı ama yengem zaman zaman onu bile çıldırtmayı başarınca ortalık bayram yerine dönüyordu. Aslında yengemin de onlarla bir derdi yoktu hatta Güney'i Ela'dan fazla sevdiğini bile düşünüyordum ama işte tek kızını evlendirme fikri düğünle dernekle gözüne sokuldukça da iyiden iyiye çıldırmaya başlamıştı son zamanlarda.

Her ne kadar bu duğün mevzusunun Ela'yı fazlaca gerdiğini bilsem de sanki hâlinden tavrından başka bir sıkıntısı olduğunu düşünüyordum. Bu hamilelik benim koku duyumla birlikte sezgilerimi de mi güçlendirmişti bilmiyordum ama Ela'nın karın ağrısının başka bir şey olduğunu hissediyordum. "Ela?" dediğimde beni bulan sıkıntılı bakışlarıyla da iyiden iyiye emin olurken "Başka bir derdin var senin," dememle hafifçe omuzlarını düşürüp fincanı yandaki sehpaya bıraktı.

Birkaç saniye kararsızca gözlerime bakıp, "Var, ama... Desem mi demesem mi bilmiyorum," diye sıkıntıyla söylendiğinde iyice meraklandım. "Bu kadar merak ettirdikten sonra tabii ki soyleyeceksin. Birine bir şey olmadı değil mi?" diye panikle sormamla oflayıp, "Sakin ol, yok öyle bir şey," dedikten sonra ayaklanarak gelip koltukta yanıma oturdu.

"Hani biz sızın mezuniyetten önce Güney'le Ankara'ya gıtmiştık ya... İşte ben orada Gülce'ye de gittim," dediğinde hüzne bulanmış bir heyecanla baktım gözlerine. "Nasıl? İyi miydi?" diye sormamla başını sallarken "İyi olduğunu söylüyor ama pek iyi görünmedi bana," deyip sıkıntılı bir

nefes bıraktı. İki yıl önce Gülce bir anda aramızdan ayrıldığında yokluğuna alışmak çok zaman almıştı. Hâlâ da onsuzluğa alıştığımız pek söylenemezdi aslında. Gülce'nin temelli gittiği haberini aldığım gün öylesine öfkelenmiştim ki onunla telefonda fena bir kavga etmiş, uzun bir zaman da konuşmamıştım. Ama zaman geçip öfke yerini özleme bıraktığında da dayanamamış belki ikna ederim diye düşünerek soluğu yanında almıştım.

Ne yazık ki inatçı kızılda katır inadı vardı ve ne ikna olmuş ne de neden böyle bir şey yaptığına dair haklı bir sebep göstermişti bize. Ali Abi'yle ayrılığını bahane etmişti ama ayrılıklarına da düzgün bir gerekçe gösteremediğinden bu gidiş hep kafamızda cevap bulamayan bir soru olarak kalmıştı. Zaman içinde eskisi gibi olamasak da sık sık telefonda konuşmuş, fırsat bulduğumuz birkaç sefer yanına gitmiştik ama o buraya iki yıl içinde bir kere bile gelmemişti. Şimdi Ela'nın bildiklerimizden farklı bir şeyler öğrendiğini sıkıntılı hâlinden anlarken haliyle meraklanmadan edemiyordum.

"Ne yaptınız peki, bir şey anlattı mı bu defa?"

"Pek sayılmaz... Şimdi biz Güney'le gittik ya, o işlerini hallederken ben de Gülce'ye gittim. Şaşırdı tabii beni görünce ama sevindi de. Ne kadar iyiyim havalarında dolansa da ben anladım iyi olmadığını. Oradan buradan konuştuk işte, sonra ben yine didikleyip dursam da ağzından laf alamayınca bir şey dedim," diye suç işlemiş çocuklar gibi elleriyle oynayıp mırıldandı. Gözlerimi kısıp merakla ona bakarken, "Ali'yle Hayal'in evleneceğini söyledim," diye tek nefeste söylediğinde içtiğim çayı suratına püskürtürken girdiğim öksürük kriziyle neredeyse çocuğumu düşürecektim. Hayal, ben işten ayrıldıktan sonra kafede çalışmaya başlayan garsondu. Pek fazla samimiyetimiz olmasa da iyi birine benziyordu. Gülce ilk zamanlar onu fena kıskansa da sonrasında bu ayrılık mevzuları ortaya çıkınca zaten her şey altüst olmuştu.

"Yavaş yavaş!" deyip sırtıma vurduğunda şaşkın gözlerle baktım yüzüne. "Sen ne dedin az önce? Cidden bunu mu söyledin?" diye hayretle sormamla ne kadar kıpırdanıp dursa da sonrasında omuz silkti umarsızca. "Evet, dedim. Belki kıskanır da bir şey der ya da ne bileyim kalkar gelir diye düşündüm," dediğinde aslında söylediklerinin kulağa o kadar da fena gelmediğini fark edip heyecanla gülümsedim.

"Ee sonra peki? Yani ne dedi duyunca?" diye sormamla gülen suratı asılırken "Hayırlı olsun dedi!" deyip yüzünü buruşturduğunda, "Yok artık!" deyip oflayarak geriye yaslandım. Birkaç saniye sıkıntıyla düşünüp "Ela acaba biz mi yanılıyoruz? Yani gerçekten de öyle bulunacak bir sebep olmayabilir mi? Belki gerçekten de vazgeçti Ali Abi'den?" diye sormamla omuz silkip başını iki yana salladı.

"Evleniyorlar dediğimde bedeni kaskatı kesilip gözleri dolmasa inan ben de senin gibi düşünürdüm ama hâlini bir görsen nasıl da süzme âşık olduğunu anlardın. Bir hayırlı olsun dedi ama görsen sanki etinden et koparıyorlar gibiydi," dediğinde ofladım. "Ya madem öyle bu kızın derdi ne o zaman?" diye çemkirircesine söylenirken o sıra bakışlarımın takıldığı ela gözlerde ilk kez bir şeyler biliyor olmanın ışığını görmemle, "Biliyorsun sen!" diye bağırdım. Ela ağır ağır başını sallarken heyecanla doğrulup konuşmasını bekledim.

"O gün ben Gülce'yi öyle mutsuz görünce iyice üzerine gittim ama yine tek laf alamadım. Sonra bir ara markete gitmek için evden ayrılınca bu, annesi konuştu benimle. Gülce'nin geldiğinden beri bir gün olsun yüzünün gülmediğini, iki yıldır bir ölüden farksız olduğunu anlattı. Hiç de öyle bize söylediği gibi iyi falan değilmiş. Annesi burayı, bizi ama en çok da Ali'yi özlediğini söyledi. Ben de ona tüm bunların nedenini sorunca kızının bu hâline daha fazla dayanamadığını söyleyip gerçeği anlattı. Gülce'nin bir rahatsızlığı varmış Zeynep," dediğinde korkuyla irileşen

gözlerimle elim ayağım boşalırken "Sakin ol! Düşündüğün gibi bir şey değil," deyip sıkıntıyla elleriyle oynadı.

"Gülce'nin yumurtalıklarında sorun varmış. Hamile kalma ihtimali de çok düşükmüş, o da belki tedaviyle. Bu yüzden ayrılmış Ali'den. Hanımefendi kendince Ali'ye haksızlık edeceğini düşünmüş. Gerçi kızıyorum ama biraz düşününce anlıyorum da onu. Sonuçta Ali'nin baba olmayı nasıl istediğini biz bile biliyoruz," dediğinde bu ihtimalin aklıma bile gelmediğini düşünüp hormonların da etkisiyle dolan gözlerimle Ela'ya baktım. "O yüzden telefonda öyle ağladı demek ki! Ne salağım ben ya hamile olduğumu telefonda haber verince öyle içli ağladı ki mutluluktan sanmıştım. Meğer farkında olmadan yarasını kanatmışım," deyip hüngür hüngür ağlarken Ela gelip beni kolları arasına alarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Sakin ol Zeyno'm ya nereden bilecektin," dese de hıçkıra hıçkıra omuz silktim. "Ne biçim arkadaşım ben ya! Niye daha çok sormadım? Belki biraz daha uğraşsam söylerdi, bir de böyle aradım sanki nispet yapar gibi," dediğimde artık katıla katıla ağlama boyutuna gelmiştim ve bunun biraz da hamileliğin getirisi duygusallıktan kaynaklandığını biliyordum. Sanki gözyaşı bir çeşmeydi de musluğu bozulmuşçasına kendimi durduramıyordum. Epeyce bir zaman ağlayıp biraz olsun rahatladıktan sonra kollarından doğrulup ıslak gözlerle Ela'ya baktım. "Ama sonuçta imkânsız değilmiş, nasıl bir ihtimal yüzünden sevdiği adamı bırakıp gidebilir ki?" diye bu sefer duygularımı kızgınlığa vurduğumda Ela oflayıp, "Ay, şimdi de öfke nöbetine tutulma Allah aşkına! Bir sakin ol daha bitmedi," diyerek anlatmaya devam etti.

"Başta ben de çok kızdım, hatta tutup kolundan getirecektim bile ama sonra düşününce onu da anladım. Kendince haklı Zeyno, biz yaşamadan onun ne hissettiğini anlayamayız. Anne olamamanın üzüntüsü değil ona bunu

yaptıran, Ali'nin elinden baba olma şansını almaktan korkmuş işte. Bir de tam bilmiyorum ama bu galiba genetik bir rahatsızlıkmış. Annesi dedi ki Gülce'nin teyzesinde de aynı sorun olmuş, kocasıyla yıllar boyu uğraşsalar da çocukları olmamış sonra da ayrılmışlar. Gülce bunları kafasında kurup kendince doğru olanı yaptığını düşünüyor olmalı. Bilirsin, böyle durumlarda o hep en kötü ihtimalleri düşünür," dediğinde haklılığı karşısında sessiz kalırken birkaç dakika boyunca tüm bu öğrendiklerimi sindirmeye çalıştım.

Ne yapmalıydım? Ne yapmamalıydım? Doğru olan neydi, bulamıyordum. Bir yanım tek başına aldığı bu karar yüzünden Gülce'ye öfkeli olsa da diğer yanım onu anlamaya çalışıyordu. Hele ki Rüzgâr'ın baba olacağını öğrendiği günden beri gözlerinin bile bir başka parladığını, nasıl da mutlu olduğunu gördükten sonra aynı durumda ben olsam Gülce'nin yaptığını asla yapmam diyemiyordum. Çok büyük ama çok da anlamlı bir fedakârlıktı bu. Yine de eksik kalan bir şeyler vardı işte.

Ela'yla bir süre sessizce düşüncelere dalıp öylece oturmaya devam ederken "Sence Ali'ye anlatmalı mıyız?" diye sormasıyla irkilip ona çevirdim bakışlarımı. Bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Hayatlarına bu kadar müdahale etmemiz doğru mu ki? Gülce ya bizi affetmezse ya Ali Abi bunu duysa bile bir şey değişmezse?" diye aklımda gezinen onlarca ihtimali dile dökerken "Eskiyi hatırlasana bir," demesiyle anlamayarak baktım yüzüne.

"Zamanında Mert olanları öğrendiği ilk anda gelip Rüzgâr'a anlatsaydı, onca zaman ayrı kalmayacaktınız birbirinizden. Yanlış anlama ona kızmıyorum. Sadece bir şeyleri değiştirme ihtimali vardı ama bunun için geç kaldı. Şimdi biz de aynı durumu yaşamıyor muyuz? Evet, belki Gülce bize öfkelenecek, belki Ali bu öğrendiklerine rağmen hayatına onsuz devam edecek. Ama yine de bunu bilmek hakkı

değil mi Zeynep? Hâlâ neden terk edildiğini bile bilmezken bu ona da haksızlık olmuyor mu?"

Söylediği her bir söz sanki bir balyoz darbesi gibi ardı ardına sığındığım bahaneleri dağıtırken uslanıp oturmaya dair verdiğim sözleri bir kere daha çiğnemek zorunda kaldım. İnsanların hayatlarına karışmamam gerektiğini söyleyip durmama rağmen belki bebeğimden aldığım güçle belki de aşkın ne demek olduğunu hissetmenin verdiği güvenle yine sessiz kalamayacağımı biliyordum. Belki yanlış belki de boşa bir çabaydı ama her şeye rağmen umut etmekten vazgeçmeyen yanım sessizce köşesine çekilmeyi kendine yediremiyordu.

Birkaç kararsız dakikanın ardından Ela'ya bakıp, "Suç ortağım sensin, kalk gidip biraz doğrucu davutluk oynayalım," dediğimde heyecanla ellerini çırpıp ayaklanırken ben de tüm bunların sonunda pişman olmamayı dileyerek usulca ayaklandım. Rüzgâr'a kafeye geçeceğimizi haber verdikten sonra hazırlanıp Ela'yla evden ayrıldık ve uzun zaman sonra kafeye geçtik birlikte.

Daha eşikten içeri adım atar atmaz bakışlarım burada yaşadığım günleri anımsamamla buğulanmıştı ve hakikaten her durumda duygulanacak bir şeyler bulan bu hamilelik hormonlarından fenalık gelmişti artık. Bir süre bahçesinde dikilip durduğumuz mekâna kararsızca bakarken "Hadi artık heyecandan tuvaletim geldi," diyen Ela'yla başımı salladım. "Allahım sen bize yardım et!" diye dua ederek içeri adımladım.

İçeri geçmemizle orta halli bir kalabalık bizi karşılarken mutfak kısmından çıkan Ayşe Teyze'yi burada görmek ikimiz için de sürpriz olmuştu. "Kızlar, hoş geldiniz," deyip gülümseyerek bize sarılan Ayşe Teyze'ye aynı samimiyetle karşılık verirken "Geçerken bir uğrayayım demiştim sizi göreceğim varmış," deyip gülümsemesiyle aynı sıcaklıkla biz de ona gülümsedik. Birlikte boş masalardan

birine oturup havadan sudan laflarken söz eninde sonunda Gülce'ye gelince ikimiz de ister istemez gerilmiştik.

"Siz konuşuyorsunuz değil mi? Nasıl Gülce, bitirmiş değil mi o da okulunu?" diye sorduğunda ses tonundaki sevecenlik biraz olsun beni rahatlatırken "Evet, o da geçen hafta mezun oldu," deyip bakışlarımı tedirginlikle Ayşe Teyze'ye çevirdim. En sonunda kendimi tutamayıp "Ona kızıyor musun Ayşe Teyze?" diye sorduğumda şaşkınca yüzüme baktı, az evvel gelen çayından bir yudum alıp burukça tebessüm etti.

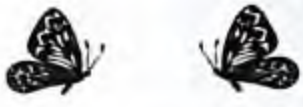
"Evet, kızıyorum. Ama oğlumu terk ettiği için değil, onunla bize de arkasını döndüğü için kızıyorum. Ben Gülce'yi Ali'nin kız arkadaşı olarak hayatıma almadım ki güzel kızım, sizin gibi o da benim bir kızımdı. Neden böyle oldu inan hiç anlamadım ama merak ettiğin Ali'den yana bir kızgınlığımın olup olmadığıysa, hayır yok. Yalan yok, çok üzüldüm. Ali'yi böyle gördükçe hâlâ da üzülüyorum ama elimden de bir şey gelmiyor. Siz de görüyorsunuz, Ali iki yıldır çalışıp durmaktan başka hiçbir şey yapmıyor. Babasını kaybedip burayı adam etmeye uğraştığı zamanlarda da böyle olmuştu ama yıllar sonra Gülce hayatına girdiğinde ben oğlumu eskisi gibi mutlu, umutlu görmüştüm. O gittikten sonra da eskisinden bile beter hâle geldi. Anneyim ben, ister miyim oğlum genç yaşında kendini mutlu olmaktan bu kadar mahrum etsin. Ama ne yaparım bilmiyorum. Şu kızı görüyorsunuz değil mi?" deyip bakışlarıyla az ilerideki Hayal'i işaret ettiğinde ikimiz de merakla ona bakarken söyledikleri karşısında ne diyeceğimizi bilemedik.

"Çok iyi bir kız, çok da aklı başında, güzel, iyi kalpli... Ve muhtemelen Ali'ye dair hisleri var. Oğlum kafasını kaldırıp da etrafına bakmadığından haberi bile yok belki ama ben aylardır görüyorum. Bazen diyorum konuşsam onunla, belki bu kız oğluma geçmişi unutturur, onu yeniden hayata bağlar ama..." deyip sıkıntılı bir soluk alarak bakışlarını

ikimize çevirdi. "Sonra diyorum, Ayşe Hanım sen bir kere sevdin, onunla yaşayıp mutlu oldun, sonunda da kaybettin. Şimdi başkası için atar mı yüreğin? Atmaz. Bunun öyle yıllarla falan da alakası yok. Bu birini gerçekten yüreğinle sevmekle alakalı... Ve ben biliyorum ki oğlum yüreğiyle bir tek Gülce'yi sevdi. Anne yüreğim ne kadar dayanmasa da biliyorum ki ya onunla olur ya da kimseyle olmaz. O yüzden ne bu kızın günahına girmek istiyorum ne de oğlumun. Hatta Gülce'nin de... Çünkü ben onun da oğluma nasıl baktığını gördüm onca zaman. Ne olup bittiğini bilmesem de yaşanacak kader vakti geldiğinde yaşanır diyorum artık ne diyeyim," deyip ikimizi de dağıttıktan sonra ayaklandı Ayşe Teyze.

"Neyse kızlar çok konuştu, başınızı ağrıttı teyzeniz. Gideyim de yemeğe girişeyim ben sonra başıma tüner bu iki sıpa," deyip ikimizle de vedalaşarak kafeden ayrılan Ayşe Teyze'nin ardından Ela'yla tonlarca yükü sırtlanmışçasına birbirimize bakarken tek kelime etmeden bakışlarımızla anlaşıp ayaklandık. Arka tarafta Ali Abi'nin odasının önüne geçip kapıyı tıklattığımızda, "Gir!" diyen sesle kapıyı araladık. "Kızlar, hoş geldiniz," diye fazla buruk bir şaşkınlıkla tebessüm ederek ayaklanıp bizi karşılayan Ali Abi'yle tedirgince gülümseyip içeri geçtik. Ayşe Teyze haklıydı. Yaşanacak bir kader varsa eninde sonunda yaşanırdı. Lakin gerçeği bilip de susarak o kaderin önüne duvar ören biz olmayacaktık.

"Abi... Seninle konuşmak için geldik. Gülce hakkında..."

Gülce

Yaslandığım ağaç gövdesinde bir ayağımı diğerinin üzerine atıp biraz önce piknik yapmak için serdiğimiz kareli örtünün üzerine doğru bacaklarımı uzattım. Bu anı

bekliyormuşçasına başını kucağıma bırakıp açıkta kalan alana doğru uzun bacaklarını uzatan adam gülümsememe sebep oldu. Yani başımızda duran meyve dolu tabaktan iki salkımlı bir kiraz alıp önce ona uzattığımda birini koparıp dudakları arasına alırken ben de diğerini ağzıma attığımda aldığım lezzetle keyifle gülümsedim, yüzümüzü aydınlatan güneşe doğru.

Gölgesine sığındığımız devasa çınar ağacının dalları arasından sızan güneş ışıkları sevdiğim adamın sarı saçlarını daha da parlak gösterirken ellerim karşı konulmaz bir şekilde her zaman olduğu gibi yine o sarı tutamların arasına karıştığında parmak uçlarımın onunla can bulduğunu hissettim. Ben usulca onun saçlarını okşayıp başımı ardımda duran ağaç gövdesine yaslayarak gözlerimi kapattığımda içinde bulunduğumuz bu anın sadece ikimize ait sayılı anlardan biri olduğunu bildiğimden bitmesinden korkarcasına nefes almaya bile çekiniyordum.

Zaman geçtikçe yediğimiz yemeklerin, sıcak havanın ve en çok da birlikte geçirdiğimiz zamanın ardından mayışmış hâlde gözlerim kapalı dururken "Ufaklık?" diyen mırıltısı kulağımı okşadığında dudaklarım huzur dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hımm..."

"Saçlarımı mı daha çok seviyorsun yoksa beni mi anlamıyorum." Eğlenircesine söylenmesiyle kıkırdadım. "Senin saçların olduğu için seviyorum bu tutamları. Sonra sana ilk kez bu saçlarla ulaşabildiğim için," diye fısıldadığımda memnun bir mırıltı döküldü dudaklarından.

"Yani beni seviyorsun?" diye sormasıyla sanki adımı onaylamamı istercesine bir doğallıkla, "Hı hı..." diye karşılık verirken dudaklarından dökülen her hece bana düşünme yetimi kaybettiren bir ninni gibi gelmişti o anlarda.

"Beni sevdiğin için saçlarımı seviyorsun öyle mi?"

"Hı hı."

"Beni sevdiğin için bana dokunmayı da seviyorsun o zaman?"

"Hı hı."

"O zaman beni sevdiğin için benimle evlenirsin?"

"Hı hı. Ne?!"

Hafifçe yerinde doğrulup aşk dolu yeşilleriyle kalbime dokunurken "Diyorum ki..." diye fısıldayıp usulca bana yaklaşmasıyla kalbim amansız bir heyecanla çarptı. "Benimle... Evlenirsin," diye fısıldayıp gözlerimi kamaştıran güneşin önünde usulca dudaklarıyla dudaklarıma sarıldığında yüreğimi kanatlandırırken "Ali'm..." diyen fısıltım dudakları arasında kayboldu. Yumduğum gözlerimi usulca araladığımdaysa saniyeler evvel dudaklarıyla can bulduğum adamın yerini şimdi kopkoyu bir boşluk alırken gökyüzünü karanlık bulutlar sarmış tek başıma oturup kaldığım ağacın dibinde üzerimi sırılsıklam eden bir yağmur bastırmıştı. Gözlerimden akan her damla yaş yağmur damlalarına katılıp toprağa karışırken, biraz evvel cıvıl cıvıl olan yerde şimdi kimsesiz gibi tek başıma kaldığımda tekrar tekrar fısıldadığım şey yalnızca sevdiğim adam olmuştu.

"Ali'm..."

Bir anda gelen gürültüyle aralanan gözlerimden sanki rüyayı iliklerime kadar hissetmişçesine iki damla yaş akıp yastığıma bulaşırken zır zır öten çalar saati susturup üzerimdeki çarşafı sıyırarak yatakta doğruldum. Bu yaz gününde dilim damağım kupkuru kesilmişken ayaklanıp masada duran suyumdan birkaç yudum içtim ve kabaran saçlarımı bileğimdeki lastikle toparlayıp pencereye doğru adımladım. Pencereyi açıp biraz olsun odayı havalandırırken iyice terlediğimi hissedip yüzümü buruşturarak banyoya geçtim.

Ilık bir duşla kendime gelip yeniden odama geçtiğimde üzerime ne olduğunu dahi umursamadan bir şeyler geçirdim. Sabah sabah gördüğüm kâbusun da etkisiyle hareketlerim bir ölü kadar ruhsuz bir o kadar isteksizdi.

Mecbur olmasam ne bu yataktan kalkar ne de bu odadan dışarıya bir adım atardım ama hayat benim tek başıma acımı yaşamama bile izin vermeyecek kadar acımasızdı. Oysaki artık kendisinden bir beklentim bile kalmamıştı. Tek arzum tüm insanlığın beni unutmasıydı. Tek arzum şu odada tek başıma kalıp yaşadığım mutlu günleri hayal etmek ve sadece uykuya daldığım zaman hissedebildiğim adama rüyalarımda da olsa kavuşabilmekti. Gerçi artık buna bile hakkım yoktu benim. Yakın zamanda evlenip bir başkasına ait olacak bir adamı hayal etmek bile günahtı, öyle değil mi?

Düşündükçe kalbimi kasvete bulayan gerçeklerle nefes alamadığımı hissederken ıslak saçlarımı tarakla yolarcasına tarayıp gözümden akan yaşlarla başımı iki yana sallayarak aynadaki yansımama baktım. Gözaltlarım ağlamaktan balon gibi şişmiş, tenim doğru dürüst dışarıya çıkıp da güneş görmemekten ölü gibi solgun kesilmişti. En son ne zaman aynanın karşısına geçip de uzun uzun gözlerime baktığımı düşünüyordum da hatırlayamıyordum bile. Şimdiyse fark ediyordum ki hiçbir şey değişmese bile gözlerimin ışığı kaybolmuştu sanki!

"Kızım, hadi çayını koydum."

Annemin seslenişiyle başımı iki yana sallayıp tarağı masaya bıraktım. Elime aldığım pudrayla gözlerimin altını biraz olsun kapatırken derdim kendimi iyi hissetmek değil yalnızca aileme iyi olduğumu anlatmaya çalışmaktı. Hoş, iyi falan değildim. Hiçbir zaman da olmayacaktım ama onları daha fazla üzmek istemiyordum artık. İki yıldır bir kere bile gülmeyen yüzümde bir gülüşüme hasret kaldıklarını biliyor ama onlara istediklerini veremiyordum. Yapabildiğim

en fazla ayakta kalıp okula gidip gelerek biraz olsun yaşam belirtisi gösterebilmekti o kadar. Fazlasını yapamıyordum. İyi taklidi yapmaya çalışsam da mutlu taklidi yapmak gelmiyordu elimden.

Nemli saçımı örüp dağınıklığı toparladıktan sonra mutfağa geçtim. Sessizce her sabah olduğu gibi masadaki yerimi aldığımda annemle babam yine neşeleriyle beni sohbete dahil edip az da olsa keyiflendirmeye çalışsalar da gülmek gelmiyordu işte içimden. Hele ki şu son iki haftadır geldiğim ilk günlere dönmüş, ağzımı açmaktan bile usanır olmuştum. Ankara'ya döndüğüm ilk zamanlar ailem aldığım bu ani karara ne kadar karşı çıksa da beni vazgeçirmeyi başaramamışlardı. Tabii bunda biraz da tüm okul işlerini halletmiş, dolaylı yoldan onlara emrivaki yapmış olmamın da etkisi vardı. Ama asıl sebep ağlayarak uykuya daldığım onca gecenin sonunda kimselere anlatamadığım derdimi anneme anlatmam olmuştu.

Çayımdan aldığım sıcak yudum genzimi yakarak bana sanki o günlerin acısını bir kere daha hatırlatırken, dalgınlıkla anımsadım iki yıl öncesini... Ne mutlu ne şanslıydım oysaki o günlerde. Seviyordum, seviliyordum. Ve her şeyden önemlisi de canımı yakacak hiçbir şeyden haberim yoktu. Sonrasında kaç gece lanet etmiştim attığım o adımlara. Keşke öğrenmeseydim diye kaç gece ağlamıştım. Ama gerçek artık avuçlarımdaydı ve ben onu yok sayamazdım.

Bir türlü düzene girmeyen regl döngüm ve artan sancılarım yüzünden doktora gitmiştim ve gerçeği ilk kez o zaman öğrenmiştim. Polikistik over sendromundan bahsetmişti doktor. Uzun uzadıya ne olduğunu anlatmıştı ama benim aklım tek bir cümlesinde takılı kalmıştı. Hamilelik şansımın düşük olduğunu söylemişti. Evet, belki imkânsız demişti ama şansımın yüksek olmadığını belki bir tedavi süreci sonunda başarılı olabileceğimi söylemişti. Belki...

Sonrasını da pek dinlememiştim, zira bu hastalığı bire bir yaşayan birini çok yakından tanıyordum zaten yıllardır.

Teyzem de yıllarca bu rahatsızlığı yaşamış, evlendikten sonra da uzun bir tedavi sürecinden geçmişti. Onların acılarına, umutlanıp her defasında yıkılışlarına yıllarca kendi gözlerimle şahit olmuştum ve günün birinde bunu yaşamaktan korkmuştum hep. Eksik dua etmiş olmalıydım ki aynısı benim de başıma gelmişti. Geçen bu zamanda bana gitme kararını aldıran da aslında sadece hastalığı öğrenmiş olmam değildi. Teyzemle eniştem de birbirlerini çok severek evlenmiş olsalar da yıllar boyu süren bu çocuk hasreti onların aşklarını tüketmişti. Ve bir gün pes ettiklerinde geriye o masal gibi aşklarından hiçbir şey kalmamış, birbirlerine tahammül edemeyen iki insana dönüşmüşlerdi. O aşkla doğan mutlu evliliğin sonu hüsran olmuştu. Ve daha kötüsü de boşanmalarından sadece iki yıl sonra o adam bir başkasıyla evlenmiş, kısa zaman sonra da baba olmuştu. O haberi aldığı gün teyzemin mutlu gibi görünmeye çalışsa da nasıl ruhunun çekildiğini nasıl canının yandığını dün gibi anımsıyorum.

Tabii tüm bunların bizim de başımıza geleceğinden emin olup vazgeçmemiştim ben sevdiğim adamdan ama ne kadar çabalarsam çabalayayım bir ihtimal dahi olsa bununla baş edememiştim. Bana her gün baba olma hayallerini anlatan bir adamın karşısında direnmek mümkün olmamıştı. Biliyorum ki tüm bunları bilse beni bırakmazdı Ali'm ama ya ben bunu ona nasıl yapardım? Onun hayallerine nasıl kıyardım?

Ya biz de yıllar sonra aşkları tükenen iki yabancıya dönüşürsek ya Ali benim yüzümden hiçbir zaman baba olamazsa...

İşte ben bunlarla baş edememiştim. Yoksa kolay mıydı aşkından yanıp tutuştuğum adama arkamı dönmek? Sevdiğim her şeyi geride bırakmak kolay mıydı? Değildi. Ölüm gibiydi, ama hiç kolay değildi.

Bu geçen iki yıl boyunca yokluğuna dayanamayıp ona geri dönmeyi o kadar çok düşünmüştüm ki. Her defasında da kurduğu bir hayale takılıp kalmıştım olduğum yerde. Ali baba olmayı bu kadar çok isterken attığım adımlar birbirine dolanmıştı her defasında. Ve şimdi o, hikâyenin sonunda bir başkasıyla aile oluyordu.

"Daldın yine meleğim?"

Babamın şefkat dolu sesiyle irkilip bakışlarımı ona çevirirken gözlerimin dolduğunu hissettim. Ali'nin bana *meleğim* deyişleri aklıma geldikçe anılar bir yumru olup boğazıma takılırken tüm hayatımın böyle geçmesinden korkuyordum. Bir sözde, bir bakışta, tek bir anda ona dair bir şeyler buldukça böyle darmadağın olacaksam eğer, yaşamak benim için göze aldığımdan da zor olacaktı belli ki.

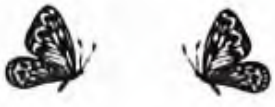
Babama gülümsemeye çalışıp dikkatleri üzerimden çekmek adına yeniden kahvaltıma dönerken tek çocuk olmanın sıkıntısını yeniden hissettim. Şu an yaptığı şebekliklerle ilgiyi üzerine çekecek bir kardeşe her şeyden çok ihtiyacım vardı ama ne yazık ki hayat burada da benim yanımda değildi. Dakikalar sonra kahvaltı annemle babamın kendi aralarında bakışıp fısıldaşmalarıyla tamamlanırken bugün onlarda bir tuhaflık olduğunu hissetsem de üzerinde durmadım. Kahvaltının ardından babam hazırlanıp evden ayrıldığında bir iki saat anlam veremediğim bir temizlik telaşında sessizce anneme yardım ederken öğlene doğru elime tutuşturduğu alışveriş listesiyle beni kapı dışarı etmesiyle kendimi sokakta buldum.

Siteye yakın olan alışveriş merkezine gidip önce marketinden listedekileri aldıktan sonra biraz olsun kafa dağıtmak için kendimi katlarda dolaşırken bulduğumda adımlarımın beni getirdiği yerin farkına çok sonra vardım. Bir çocuk giyim mağazasına neyi düşünüp de girdiğimi bilemesem de adımlarım istemsizce rafların arasında dolaşırken gördüğüm dünyalar tatlısı kıyafetlerin arasında hüznü

de mutluluğu da aynı anda hissettim. Bebek takımlarının önünden geçerken aklıma Zeynep'in hamilelik haberi geldiğinde yüzümü mutluluk dolu bir gülümseme kaplarken arkadaşım için hissettiğim mutluluğu tarif edemezdim. Sanırım iki yıldır aldığım en güzel haberdi.

Dalıp gittiğim kıyafetler arasında dayanamayıp sanki hissetmişim gibi masmavi bir yeni doğan takımını elime alırken, bir şekilde bunu onlara ulaştırmayı aklıma koydum. Annemin fazla geç kalma uyarıları aklıma geldiğinde daha fazla oyalanmayıp takımı satın aldıktan sonra oradan ayrılırken hızlı adımlarla elimdeki poşetlerle eve doğru adımladım. Eve varmamla ilk anda aldığım pasta börek kokuları kaşlarımın havalanmasına sebep olurken akşama misafir olacağı düşüncesi de şimdiden içimin sıkılmasına sebep olmuştu. Misafir demek kalabalık demekti, kalabalık demekse cevabını veremediğim birçok soru demekti ve bu ruh hâliyle kimseyle uğraşmak istemiyordum. Bunu da baştan belli edip poşetleri mutfağa bıraktıktan sonra, "Hastayım ben odama geçiyorum," deyip içeri adımlarken annemin nedense söylenmeden işine devam etmesi de merak uyandırıcıydı. Belki de bıkmıştı artık depresif kızıyla uğraşmaktan.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra sıkıntılı soluklarla odama geçip üzerime giydiğim ördek desenli sarı pijama takımıyla kendimi öğlen saatleri olmasına aldırmayıp yatağa atarken hakkım olmadığını bile bile istediğim tek şey Ali'yle dolu bir rüya görmekti. Artık onu gerçek hayatta görmenin hayalini bile kuramazken yapabildiğim tek şey rüyalarda buluşmayı hayal etmekti. Fazlası bizim için mümkün değildi artık.

Hava fazlasıyla sıcak olmasına rağmen saatlerce bu kadar derin bir uykuya nasıl daldığımı anlamasam da havanın

karardığını fark etmemle yerimde doğrulup sersemlikle ayaklandım. Odamdaki küçük banyoya geçip elimi yüzümü yıkadıktan sonra biraz olsun ayıldığımda içeriden gelen sesleri daha iyi algılarken misafirlerin çoktan gelmiş olduklarını anlayıp nefesimi sıkıntıyla bıraktım. İçeri gitmek artık hayal olurken miskin adımlarla kendimi yeniden yatağa bıraktığım an kapının açılıp da annemin aceleyle içeri girmesiyle şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Son derece özenli ve şık bir hâlde hazırlandığını görmem bu geceki misafirlerin fazla önemli kişiler olduğunu anlamamı sağlarken "Gülce, çabuk kalk hazırlan. Herkes seni bekliyor annem," diye heyecanla konuşmasıyla anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Anne ne işim var benim sizin misafirlerinizle ya? Yok de, hasta de, gelmem ben," diye huysuzca söylenip yatağa iyice kıvrılmamla annem yanıma adımlayarak kolumdan tuttuğu gibi beni doğrultup hızlı adımlarla dolabımın karşısına sürükledi. Şaşkın bakışlarla ona bakarken dolabın kapağını açıp elini beline attı. "Delirdin sen herhalde. İnsanlar seni istemeye gelmişler, kızımız evde yok mu diyeceğim ben?"

"Anne!" diye cırlarken kolumu elinden sıyırıp iki adım geriledim.

"Ne istemesi ne görücüsü ya, istemiyorum ben evlenmek falan!" diye bağırmamla Allah bilir sesim içeri kadar gitmişti ki, annem hızla eliyle ağzımı kapatıp "Sus kız duyacak şimdi insanlar, çabuk şu üzerini değiştir Gülce vallahi terliği alacağım elime!" diyerek elime bir iki güzel elbise bıraktı. Ağlamaklı bir hâlde karşısına dikilip "Anne sen ne dediğinin farkında mısın? Ya ne evliliği bilmiyor musun sanki durumu? Hem ben Ali'yi seviyorum!" diye direttiğimde annem sıkıntıyla nefesini bırakarak dolabı kapatıp bana çevirdi bakışlarını.

"Madem Ali'yi seviyorsun, ne işin var o zaman burada kızım?" diye bıkkınlıkla sorduğunda şaşkınlıkla gözlerine

baktım. "Anne, bilmiyormuş gibi konuşma!" diye direttiğimde annem sıkıntıyla oflarken "Ben onu bunu anlamam Gülce. Hemen hazırlanıp içeri geliyorsun o kadar. Zaten bu defa babanın da rızası var boşuna inatlaşma," demesiyle korkuyla büyüyen bakışlarımla iki adım gerileyip panikle baktım gözlerine.

"Ne? Ne demek rızası var?"

"Oğlan önce gidip babanla konuşmuş ve rızasını almış, babanın da hoşuna gitmiş bu hâli. Yani anlayacağın baban seni çoktan verdi de bu isteme öyle usulen oluyor işte," diye rahatlıkla söylenen anneme hayretle bakarken "Hadi annem güzelce giyinip içeri gel, herkes seni bekliyor," deyip odadan çıkmasıyla aptala dönmüş bir hâlde odanın ortasında öylece kalakaldım. Bir an sonra kucağıma bıraktığı elbiseleri hışımla yere atıp öfkeyle üzerlerinde tepindim.

"Bir de elin adamı için süsleneyim öyle mi? Görürsünüz siz!" diye homurdanıp saçım başım dağılmış hâlde üzerimde ördekli pijama takımıyla bir hışım odadan çıkarken ne kendi düşeceğim durumu ne de aileme yaşatacağım rezilliği umursuyordum. Ne yaşadığımı bilmelerine rağmen bana bu emrivakiyi yaşatan onlarken kimseyi umursayacak değildim. Ben Ali'yi seviyordum ve onu severek ölecektim. O kime ait olursa olsun ben hep ona ait kalacaktım. Düşündükçe daha da gaza gelen ruh hâlimle bir hışım kapalı salon kapısını açtığımda içerde kimin olduğuna bile bakmazken öfkeli bakışlarımı doğrudan karşımdaki koltuğa kurulmuş babama çevirdim.

"Baba sen ne yapıyorsun Allah aşkına? Ben kimseyle evlenmeyeceğim!" diye bas bas bağırdığımda annem yanı başımda inlercesine bir şaşkınlık nidasıyla kolumu çekiştirirken tam o sıra kulağıma gelen tanıdık sesle donduğumu hissettim.

"Abi bence sen boş ver bu çirkin ördek yavrusunu, ben sana daha güzelini bulurum."

Fazla tanıdık gelen sesin ardından kahkaha sesleri birbirine karışırken başımı hafifçe sağa çevirmemle gördüğüm sima karşısında gözlerim dehşetle irileşti.

Mert?

Mert, yanı başında annesiyle bana her zamanki muzip bakışlarıyla kıkırdayarak bakarken tüm mükemmelliğiyle yanlarında oturan adamı gördüğüm an tüm bu yaşananların beklediğim o mutluluk dolu rüya olduğunu düşündüm. Başka türlüsü zaten mümkün olamazdı. Ali, benim evimin salonunda bana böyle güzel bakıyor olamazdı.

Olamazdı değil mi?

"Bak demin hindi gibi kabarıyordu şimdi de dondu kaldı," deyip kıkırdayan Mert'le bakışlarım yeniden onu bulurken "Sus bakayım sen, uğraşma gelinimle," deyip bana gülümseyen Ayşe Teyze'yle nefesimin kesildiğini hissettim. O sıra yanlarındaki adam sessiz kalarak bana gerçek olmadığını ispatlarken bir anda koluma atılan çimdikle irkilip bakışlarımı yan tarafıma çevirdim. Kolumu sıkan elin sahibinin bana gülümseyerek bakan Zeynep olduğunu görüp "Bu ne biçim rüya böyle?" diye hayretle mırıldanırken onun yanında da Rüzgâr'ı, Güney'i ve Ela'yı gördüğümde, "Ne... Ne oluyor?" diye şaşkınlıkla soludum. Fakat kulaklarım Ayşe Teyze'nin söylediklerini duyduğunda asıl şaşkınlık neymiş o zaman anladım.

"Kızımız da geldiğine göre ben bir kere daha sorayım Ferit Bey. Allahın emri Peygamber efendimizin kavliyle kızınız Gülce'yi oğlum Ali'ye istiyorum."

Ne?

Babam ağır ağır sıvazladığı sakalıyla yerinde toparlandı. "Ali oğlum buraya gelmeden evvel rızamı alıp beni sevdasına ikna ettiği için vereceğim cevap zaten bellidir Ayşe Hanım. Bu saatten sonra oğlunuz oğlumdur, kızım kızınızdır. Allah mesut etsin," dediğinde etraftaki kıkırtılar neşeli cıvıltılara karışırken ben tüm bu olan bitenin bir rüyadan

ibaret olmadığını anladığımda telaşla kasıldım. Daha fazla dayanamayıp "Baba sen ne diyorsun, ben evlenmek istemiyorum!" diye âdeta panikle yakarırken dakikalardır sessiz kalan sevdiğim adamın sesini duymamla hissettiğim özlemle nefesimin kesildiğini hissettim.

"Efendim müsaade ederseniz biz biraz aşağıda konuşalım."

Babamın tebessümle başını sallamasıyla Ali üzerindeki son derece şık takım elbisesiyle ayaklanıp yanıma doğru adımladığında her adımıyla odanın daha da küçüldüğünü hissettim. Hele ki yanıma gelip de elimi kavradığı gibi benimle dışarı doğru adımladığında elim ayağım birbirine dolanırken tüm bunların bir rüya olmasından ölesiye korkuyor buna rağmen gerçek olacağına da inanmak istemiyordum.

Ben kafamda gezinen onlarca ihtimali saymaya devam ederken hangi ara bahçeye çıktığımızı bile anlamamıştım. Fakat bir anda ay ışığının altında karşıma dikilip "Şimdi söyle!" demesiyle şaşkınlıkla kalakaldım karşısında. Ali buradaydı, iki yıl sonra tam karşımdaydı.

"Ben... Tüm bunlara bir anlam veremiyorum Ali. Ne bu? Bir çeşit oyun mu?" diye kızgınlıkla soluduğumda bıçak kadar keskin bakışlarıyla baktı gözlerime. Yıllar onun da ışığını çalmıştı sanki. Benim yüzümden.

Sonra bir şey oldu. Ben ondan bir açıklama, belki de öfke kokan bir suçlama beklerken belimden kavrayıp beni sımsıkı sardığında iki yıl sonra nefes aldığımı hissettim ve o an her şey anlam buldu sanki. Yuvaya dönmek bu değil de neydi!

"Çok özledim, ufaklık."

Dudaklarını saçlarıma bastırıp fısıldadığı tek bir cümleyle tüm bedenim hasretin sancısıyla lime lime olurken bu anı bozmaktan korkarcasına kalp atışlarımın bile yavaşladığını hissettim. Sanki her şey ağır çekimde gösterilen bir

sahneyi yaşamak gibiydi. Düşünme yetimi kaybetmiş, sadece yaşadığım bu anda kaybolmuş gibiydim. Ali benim yanımdaydı. Bana sarılıyordu. Beni öpüyordu. Kokusu tenime karışıyordu. Nefesi saçlarımda can buluyordu. Ama... Bir şeyler vardı. Yanlış olan bir şeyler vardı ve aklım biraz olsun onun etkisinden sıyrıldığı vakit gerçekler ardı ardına aklıma üşüştüğünde bu yakınlığa daha fazla dayanamadım. İstemediğimden değil lakin yanlış olan bu kadar fazla şey varken ona bu kadar yakın olamazdım. Bu doğru değildi. Hele ki Ela'nın söyledikleri yeniden aklıma geldiğinde bedenlerimizin arasında kalan ellerimle onu hızla kendimden uzaklaştırırken, hoşnutsuzca çatılan kaşlarına anlamsız bir öfkeyle karşılık verdim.

"Ali! Sen ne yapıyorsun? Sen bana niye sarılıyorsun?" diye çığırından çıkmışçasına bağırmamla çatılan kaşları bu defa şaşkınlıkla havalandı. "Sana sarılmamam için bir sebep var mı?" diye ciddiyetle sormasıyla afalladım.

"Var tabii ki! Sen... Evleniyorsun."

"Evet, evleniyorum. Seninle evleniyorum, dolayısıyla sana sarılmamdan daha normal bir şey de olamaz öyle değil mi ufaklık?" diye eğlenircesine söylenmesiyle yine aptala dönmüş hâlde baktım suratına. "Ali sen ne diyorsun Allah aşkına? Biz evlenmiyoruz ki! Hem sen o Hayal denen kızla evlenmiyor musun? Bu nasıl bir oyun böyle?" diye kızgınlıkla söylenmemle bir anda bakışlarındaki tebessümü silerek baktı gözlerime. "Onunla evlensem buna dayanabilir misin Gülce?"

Sızlayan gözlerimi yaşları akıtmaktan korkarcasına ondan kaçırdım. "D...Dayanırım... Neden dayanmayayım ki, biz ayrıldık," dediğimde çenemden kavrayıp gözlerimi gözlerine çevirdi. O öfkeli yeşillerde bir anlık bir yumuşama gördüğümü zannetsem de çok kısa sürdü. Yeniden sert bir ifadeyle koyulaşan gözleriyle, "Onunla evlensem, bir aile kursam üzülmezsin yani ha? Belki bir sürü de çocuk

yaparız değil mi?" diye bağırmasıyla gözümden akan yaşlara daha fazla engel olamazken "E...Evet!" diye fısıldayıp kollarından kurtulmaya çalışsam da beni yeniden sertçe göğsüne bastırdı.

"Ağlama," diye acı çekercesine fısıldadığında daha fazla kendime engel olamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Tüm bu yakınlığın her şeyi daha beter bir hâle getireceğini bilmeme rağmen ona sığınmaktan kendimi alamıyordum. Öyle özlemiştim ki, bu duygu artık canımı yakıyordu. Canım çok yanıyordu ve ondan başka kimsenin de bu acıya derman olamayacağını biliyordum.

"Ağlama meleğim," deyip öpücüklerini saçlarımda gezdirmesiyle geri çekilmek için uğraşsam da buna izin vermedi. "Ali... Bırak..." diye hıçkırarak fısıldayıp ondan uzaklaşmaya çalıştım. Kollarını belime daha sıkı sarıp "Ölsem de bir daha bırakmam seni ufaklık, yaz bunu aklına," diye kendinden emin bir sesle direttiğinde başımı acıyla iki yana salladım. "Ali, olmaz... Biz olamayız," deyip biraz olsun gevşeyen kollarından hafifçe uzaklaştım.

"Bilmediğin şeyler var. Lütfen daha fazla ısrar etme," dediğimde gözleri hüzünle gözlerimi bulurken "Ben her şeyi biliyorum. En çok da benden uzaklaşmana sebep olduğumu biliyorum. Özür dilerim," diye acıyla fısıldamasıyla tokat yemiş gibi baktım yüzüne.

"Sen... Ne diyorsun? Neyi biliyorsun? Hem senin ne suçun var?" diye panikle sormamla belimdeki elini yanağıma çıkarıp usulca okşayarak alnıma şefkat dolu bir öpücük bıraktı.

"Yaşadığın durumu biliyorum. Çocuğumuz olmayacak diye korkup benden gittiğini biliyorum ama hepsi benim suçum değil mi? Ben sana sürekli çocuk hayalleri anlatıp durmasam gitmeyecektin benden. Hepsi benim yüzümden, sen benim yüzümden gittin!" diye kendini suçlarcasına kızgınlıkla konuşmasıyla korkularımı bir yana bırakıp kollarımı

sımsıkı beline doladım. "Ali... Sus!" diye inlercesine ona sarılırken hızla belime sardığı koluyla beni kendine hapsedip başını boynuma gömerek fısıldadı.

"Özür dilerim meleğim, özür dilerim lütfen affet beni," diye direttiğinde kendini suçlamasına dayanamadım. "Ali..." diye ağlayarak fısıldarken "Yalvarırım yapma, senin suçun yok. Sen bana hayalini anlattın ama ben bunu sana veremeyeceğim. Bu yüzden git, lütfen. Sen o hayalleri yaşamayı hak ediyorsun, bunu sana yapamam ben," dediğimde bedeni kaskatı kesildi. Hafifçe geri çekilip ateş gibi yanan yeşillerini gözlerime kenetledi.

"Ne sanıyorsun sen Gülce? Seni bu kadar sevmişken gidip başkasından çocuk yapıp mutlu olacağımı falan mı? Ne sanıyorsun? Benim hayalim çocuk sahibi olabilmek değildi, benim hayalim senin çocuklarının babası olabilmekti sadece. Başkasının değil! Benim asıl hayalim sendin Gülce. Kurduğum tüm hayallerde her şey değişse bile değiştirmeyeceğim tek şey sendin, anlamadın mı hiç? Sen şimdi gitsen, bir daha hayatımda olmasan bile ben senden başkasını sevmeyeceğim anlıyor musun? Sen bir daha karşıma çıkmasan bile ben son nefesime kadar senin bana gelmeni bekleyeceğim. Kimse olmayacak, sen bana hiç gelmesen bile benim hayatımda senden başkası olmayacak Gülce. Bir gün kaderimizde varsa ben sadece senin annesi olduğun bir çocuğun babası olacağım, başkasının değil. Şimdi tüm bunları bilerek bana hayır de!"

Söylediği her bir söz cam kırıkları gibi kalbime battı sanki. "Ya hiçbir zaman olmazsa... Ya benim yüzümden hiçbir zaman baba olamazsan! Ya..." diye gözlerimden akan yaşlarla ısrarla direttiğimde alnını alnıma yaslarken yanaklarımdaki ıslaklığı okşarcasına parmaklarıyla kurulayıp aşkla gülümsedi.

"Birincisi; olmazsa bile bu senin suçun olmaz, sadece kaderimiz olur. İkincisi de benim zaten bir ufaklığım, bir

meleğim var. Sen varken başkası olmasa da olur Gülce'm... Ali Gülce'siz, Gülce Ali'siz olmaz diye söz vermedik mi biz birbirimize? Hem anne baba olmanın çok daha özel yolları da var bilmiyor muyuz biz bunu? Mesele gerçek sevgi Gülce'm. Bir meleğe aile olabilmenin ilk yolu gerçek sevgi."

Söyledikleri karşısında gözlerimden akan yaşlarla hıçkırıp gülümserken "Söyle bakalım Ali'nin Gülce'si. Evlenecek misin seni deli gibi seven, senden başkasını gözü görmeyen bu adamla?" diye sormasıyla doğruyu yanlışı geçmişi geleceği unutup sadece gözlerinde gördüğüm saf ve sonsuz aşka tutundum. Orada gördüğüm sonsuz bağlılığı bir yemin gibi aldığım nefeste içime çekerken "Seni çok seviyorum Ali'm. Sen eksik kalma diye gittim ama senden uzakta nefes aldığım her gün ruhumdan bir parça daha koptu benim. Korktum, seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkup gittim ama canını yakmayı asla istemedim. Özür dilerim. Sana yaşattığım, yaşatacağım tüm acılar için özür dilerim. Sen benim tek hayalimsin, şimdi sana nasıl hayır derim ki?" deyip gözlerimi bir anlık yumarak derin bir nefes aldım.

"Belki bu defa da ben bencillik yapıyorum ama evet. Seninle evlenirim Ali'm. Sana verebileceğim tek şey aşkımsa son nefesime kadar seni seveceğimin sözünü veririm ben de. Evet, Ali. Evet!"

Belki yıllar evvel ondan gitmekti bencillik, belki de şimdi Ali'ye evet demekti bilmiyordum ama bildiğim tek şey onsuz bir hayatta mutlu olmayı hiçbir zaman başaramayacağımdı. Duyduğu evet cevabıyla bir orman gibi sonsuz bir berraklıkla parlayan yeşilleriyle gülümseyip hasreti vuslata dönüştürerek aşkla dudaklarıma kapandığında hissettiğim tek şey yuvaya dönmekti. Zamanın durduğu bir kıyıda aklımı başımdan alıp bana ölüm gibi geçen iki yıl boyunca yaşadığım tüm acıları unutturan dudaklarına kendimi adarken bu adamı sevmekten başka her şeyi kalbime haram kıldım. Usulca dudaklarımdan kopan dudaklarıyla

yanaklarımın alev alev yandığını hissederken parmak uçlarıyla kızaran yanaklarımı okşayıp boğuk sesiyle, "Bir ay!" diye fısıldamasıyla şaşkınlıkla irileşen bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Ne?"

"Sadece bir ay beklerim, ufaklık. Bana kalsa yarın sabaha kıyarım nikâhı ama hazırlıklar için en az bir ay zaman gerektiğini söyledi annemler," dediğinde, "Nasıl yani bir ay mı? Ama erken değil mi?" diye panikle söylenerek şaşkınca yüzüne bakmaya devam etmemle dudaklarıma hızlı bir öpücük daha bırakıp çocuksu bir tavırla omuz silkti.

"Ben anlamam, gerekirse gece gündüz uyumayıp hazırlıklar yetişsin diye herkesi çalıştırırım ama en fazla bir ay sonra karım olacaksın. Zaten iki yıldır seni bekliyorum daha fazlasına tahammülüm yok!" dediğinde ses tonundaki vaatlerle içim titrerken "Tamam," diye mırıldanıp gülümsedim.

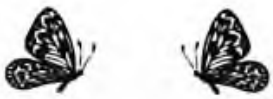
"Ben senin gülüşüne ölürüm ama," deyip belimi sararak yüzüme öpücükler bıraktığında, "Ali..." diye huysuzlanıp kıkırdayarak geri çekilmeye çalıştım. Tam da o sıra aklıma gelenlerle panikleyip "Of! Yukarıda herkes bizi bekliyor. Rezil oldum ya şu hâlime bak pijamayla istenen başka kız var mıdır acaba dünya üzerinde?" diye huysuzca söylenirken alnıma dudaklarını bastırıp elimi tuttu ve "Ben senin bu masumluğunu seviyorum zaten," deyip benimle apartmana doğru ilerledi.

Yukarı çıktıktan sonrası ise tam bir curcunaydı. Gülümseyen yüzlerimizi gören ailelerimiz ve dostlarımız çığlık çığlığa bizi tebrik ederlerken ben her birine duyduğum özlemle sıkı sıkı sarılıp hasreti dindirmeye çalıştım. Az önceki tavrımdan dolayı babamdan da mahcupça özür dileyip onun mutlu hâliyle ben de rahatlarken gecenin en huzur dolu anını Ayşe Teyze'ye sarıldığım an yaşadım. Bana hiçbir kırgınlığı olmadığını ve en çok da anne şefkatini gözlerinde görürken bana yaşadığım bu ikinci şansı nasip eden

Allaha şükrettim. Kalan zamanda ben her ne kadar üzerimi değiştirmek istesem de kızlar onlara çektirdiklerimin intikamını almak istercesine bana bir türlü izin vermediler. Haliyle yüzüklerimiz takılırken de çekildiğimiz fotoğraflarda da ördekli pijamalarım anılarımızda şimdiden baş köşeyi almış oldu. Yaşadığım bu utanç dolu anlara rağmen ölüm gibi geçen o iki yıldan sonra yaşadığım bu anın rüya olmasından deli gibi korksam da elini bir an olsun elimden ayırmayan sevdiğim adamın yanı başımdaki varlığı bana gerçekliğin en büyük ispatıydı.

Aklımı dinlemeyi bir kenara bırakarak kalbimle yaptığım seçim beni hayat boyu sürecek bir pişmanlığın kıyısından son anda çekip almış, sevdiğim adamla yollarımız hiç ummadığım bir anda yine birbirine dolanmıştı. Şimdi etrafımda tüm sevdiklerim, parmağımda sevdiğim adama sonsuza değin bağlılığımı simgeleyen yüzüğümle etrafımdaki neşeli yüzlere mutlulukla gülümserken en büyük arzum bugünüme hiçbir zaman pişman olmamak, sevdiğim adamı hiçbir zaman pişman etmemekti. Kalbimin en derinlerinde yaşattığım duam ise bir gün hayırlısıyla bir evlada sahip olabilmekti. Ve yıllar sonra ilk kez yüreğimin en derinlerinde hissediyordum.

Bir gün duam gerçek olacaktı.

Rüya

Bir çocukla uğraşmak zordu. Birbirinin kopyası iki çocukla uğraşmaksa zaman zaman işkenceye dönüşse de bu hayatta başıma gelen en güzel şeydi. Hayatımın en güzel anının onların haberini aldığım gün olduğunu zannederken ikisini aynı anda kucağıma aldığımda anlamıştım, mutluluk denen duygunun ucu bucağı olmayan bir deniz gibi sonsuz olduğunu.

Onları kucağıma aldığım o ilk an artık kendimi bundan daha fazla mutlu hissedemem diye düşünürken gülüşlerini gördüğüm o ilk anda dünyadan soyutlandığımı hissetmiştim. Sonra minik elleriyle babalarının parmaklarını sanki tüm dünyaya kafa tutarcasına bir kuvvetle sıkmaya çalıştıklarında hissettiğim mutluluk gözyaşı olup yanaklarımı ıslatırken onları yan yana yatırdığımız zamanlarda uykularında el ele tutuşmaya çalıştıklarını gördüğümde dünyanın en ama en güzel resmine baktığımı hissetmiştim.

Sonra bunların yerini seslerini duyduğum ilk anlar, popolarının üzerinde oturmaya çalıştıkları o komik anlar, hele ki emeklemeye başladıktan sonra ilk adımlarını attıkları o anlar almış, hayat iki mucizemizi bize bahşettikten sonra bizim için sadece geçmişi unutturacak kadar mutlu anlardan ibaret olmuştu. Bir zamanlar her gece yalnızlığına sığınıp ağlaya ağlaya uyumaya çalışan o kız çocuğu olduğuma artık ben bile inanamıyordum. Sevdiğim adam hayatım olduğundan beri, iki meleğimiz yuvamıza dahil olduğundan beri hayat bizim için öylesine huzur verici bir yere dönüşmüştü ki, beni bu günlere getiren her anıma, her acıma şükrediyordum artık. Böylesi mutluluklara alıştıktan sonra acılar bile öylesine silikleşiyordu ki, bir zamanlar düşündükçe bile ağladığım anıları şimdi buruk bir tebessümle anımsıyordum.

Hiçbir zaman sahip olamadığım anne sevgisini iliklerime kadar bebeklerime sunarken onların bana attıkları bir adımda, bir gülüşlerinde, bir anne deyişlerinde tüm acılarımı unuttuğumu hissediyordum. Hissettiğim bu huzurda tüm bu mutluluğu birlikte yaşadığım adamın varlığını da elbette ki inkâr edemezdim. Kalbimin yarısı bebeklerimse diğer yarım ondan ibaretti. Bana bir şey kalmış kalmamış umurumda bile değildi, zira onlar hayatımda oldukça kendimi hiçbir zaman eksik hissedemezdim.

"Benim sarı kelebeğim uyanmış mı bakalım?" deyip gülümseyerek yanına adımladığım beşiğinden dünyalar güzeli kızımı bana doğru uzattığı kollarıyla kucağıma alırken "Sanki biraz yaramazlık yapmışız ha Güneş Hanım?" diye kıkırdayarak poposunu koklayıp kucağımda kızımla birlikte kenardaki geniş koltuğa doğru adımladım. Altına serdiğim bezin üzerine yatırıp kızımın altını bir güzel temizleyip temiz bezini takarken bembeyaz göbeğine sulu sulu öpücükler bıraktıkça kahkahalara boğulan kızımla günüme asıl güneşin şimdi doğduğunu hissettim. Onu korumalı beşiğine bırakıp hızla elimi yıkadıktan sonra yeniden yanına gelip "Hadi biraz süslenelim bakalım kelebeğim," deyip dolabından aldığım toz pembe elbisesini kızıma giydirdim. Yaşına göre fazlaca gür sarı saçlarını da minik bir tokayla tutturup kucağıma aldım.

Salondan gelen tuhaf seslerle yüzümü bir gülümseme kaplarken minik yumruklarını açarak "Baba puf..." diyen kızımın da benim gibi olanları anladığını kıkırtısından anlayıp hızlı adımlarla salona geçtim. Ege sabahları fazla obur olan oğlumuzu doyurmaya çalışırken her zaman olduğu gibi mamanın yarısından fazlası üzerine sıçramış ortalık yine savaş alanına dönmüştü.

"Hadi babacım, aç bakalım ağzını," diye kendi ağzını da kocaman açıp kaşığı uçak gibi havada gezdirerek Savaş'ın ağzına uzattığında oğlum mamayı ağzına alıp masum masum babasına bakarken Ege'nin gülümseyen yüzüne bir anda ağzındakini püskürtüp kıkırdadığında bebeklerim ve ben onun bu hâline kahkahalarla gülmeye başladık. Ege somurtmuş hâlde yüzünü silip her birimize ölümcül bakışlar atmaya çalışsa da çocukların bu neşeli gülüşleri onun sert bakma çabalarını da imkânsız kılıyordu. Hele Savaş'ın pusetinden kollarını kendisine doğru uzatıp, "Baba geşme..." diyerek kendisini kucağına almasını istemesiyle tüm dirayeti

kırılırken, "Gel bakalım babasının aslanı," deyip o da şefkatle gülümseyerek Savaş'ı kucağına aldı.

Kucakta gezmeye fazla meraklı çocuklarımızla salonda sağa sola adımlarken, "Ben Güneş'i doyurayım sonra çıkarız," dediğimde, "Tamam güzelim," deyip hızla dudaklarımdan bir öpücük çalan sevdiğim adamla kıkırdadım. Kucağımda kızımla mutfağa geçtim. Ege'nin Güneş'in mamasını da hazırlayıp kenara bıraktığını görüp minnetle gülümserken, pencere kenarındaki sandalyeye oturup kızımı doyurmaya başladım. Kıkırdayarak mamasını yiyen meleğimin gülüşleri içimi ısıtırken bir anda, "Rüya!" diye böğüren adamla gözlerimi devirip, "Yine ne yaptı senin bu kardeşin kızım?" diye söylenerek Güneş'in ağzını silip onunla salona geçtim. Ege'nin Savaş'ı tehlikeli bir madde gibi kendinden bir metre uzakta tuttuğunu görüp şaşkınca bakarken bir anda bana dönmesiyle boylu boyunca tişörtüne yayılan kusmuğu gördüğümde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yemin ederim bu oğlan Savaş'ın intikamını alıyor benden Rüya. Bir ağzıma etmediği kaldı o da yakındır bu gidişle," deyip Savaş'ı pusete koyarken halen oturduğu yerde babasına yaptıklarına gülen oğluma huysuz bir bakış atıp hızla banyoya geçti. Güneş'i yerdeki minderlerin üzerine bırakıp "Yine kızdırdın babayı Savaş Bey," deyip oğlumun batırdığı üzerini değiştirirken "Anne menim," deyip elleriyle yüzümü sevmesiyle ellerine öpücükler bırakıp gülümsedim. Güneş'in açık mavi gözlerine göre Savaş'ın gözleri biraz daha laciverte çalsa da ikisi de gür sarı saçları ve yüz hatlarıyla birbirlerinin kopyası gibiydiler. Aşkımızdan doğan iki meleğe birden sahip olmanın tarifsiz mutluluğuyla yine kalbim sevgiyle titrerken oğlumu da minderlerin üzerine bırakıp bir süre ikisiyle birlikte oynayıp eğlendim. Biraz sonra odayı saran erkeksi kokusuyla Ege de gelip arkama oturarak bana sarılıp boynuma

öpücükler bıraktığında tamamlanma hissi iliklerime kadar yayılırken kıkırdayıp huzurla göğsüne yaslandım.

O sıra babasını benden kıskanan kızım da mavi gözlerini kırpıştırıp, "Baba," deyip kollarını Ege'ye uzattı. "Gel bakalım kelebeğim şu sıpa kardeşini biraz kıskandıralım," deyip Güneş'i kucağına alırken hiç beklemeden Savaş da kucağıma tırmanıp babasına nispet yaparcasına başını boynuma gömdüğünde Ege'nin homurtularına benim kahkahalarım karıştı. Kesinlikle babasını sinir etmekten zevk alan bir oğlumuz vardı ve her defasında onu alt etmek isterken yenilen Ege'yi izlemek çok eğlenceliydi. Birlikte tüm dünyadan soyutlanmışçasına tasasız bir hâlde çocuklarımızla vakit geçirirken onların bu kadar büyümüş olmalarına bile halen inanamıyordum. Fazla sancılı bir doğumun ardından ikisini birden kucağıma verdikleri an sanki daha dün gibiydi ve ben onlarsız hayatımızda nasıl yaşadığımızı hatırlamıyordum bile. Neredeyse on dokuz aylık olan bebeklerimiz her gün gözlerimizin önünde büyürlerken ikimizin de hayatı sanki onların ekseninde dönmeye başlamıştı.

İlk zamanları iki tane olduklarından olsa gerek bizi çok fazla zorlamış olsa da şu günlere geldiğimizde varlıkları sadece mutluluk sebebiydi. Hele ilk aylar biri uyur biri uyanırken doğru dürüst uyku bile uyuyamadığımızı anımsadığımda ne kadar zorlandığımızı hatırlarken yeni yeni düzene giren hayatımıza şükrediyordum. Tabii en büyük şükrüm ve en büyük iyikilerim sadece sevdiğim adama aitti, zira bir zamanlar gecelerin veliahtı diye anılan adam önünde bir baba figürü bile olmamasına rağmen çocuklarımıza öylesine güzel bir baba olmuştu ki, zaman zaman bunu kıskandığım bile oluyordu. Bir zamanlar ruhsuz iki sözden ve pahalı hediyelerden başkasını bana vermeyen babamın normal olduğunu zannederken Ege'yle öğreniyordum baba demenin ne demek olduğunu. Şirkette geçirdiği yorucu saatlere rağmen eve geldiğinde saatlerce bebeklerimizle ilgilenen, geceleri

uyandıklarında kalkıp benimle uykusuz kalan adamın bu hâlleri bile ona eskisinden daha büyük bir aşkla bağlanmamı sağlıyordu ve bir rüya gibi yaşadığımız bu hayatı kaybetmemek tek dileğimdi artık.

Bir zaman daha çocuklarla oynadıktan sonra birlikte babaannemlere geçmek için evden ayrıldığımızda bir yanım huzurlu, küçük de olsa bir yanımsa o eve gideceğim için buruktu. Eskiden benim için bir hapishaneden farksız olan evde şimdi babaannemle dedem yaşıyordu ve ben uzun zaman oraya gidemesem de artık ailemle birlikte kendimi o acı hatıralarla yüzleşecek kadar güçlü hissediyordum. Bu yüzden de babaannemin bu sıcak yaz gününde bahçenin tadını çıkarma davetini reddetmemiş onlara geleceğimize dair söz vermiştim. Şimdi yolda oraya doğru giderken geçen zamanda hayatımın nasıl da bambaşka bir yöne saptığını düşünüyor, fark ettiğim her detayla gülümsememe engel olamıyordum. Sanki birkaç yıl değil de asırlar geçmiş gibiydi.

"Sana söylemeyi unuttum. Sabah Rüzgâr'la konuştum, Ali almış Gülce'yi, bir ay sonra düğünleri varmış," diye keyifle konuşan Ege'yle yüzümü bir gülümseme kaplarken "Çok sevindim. Demek sonunda hepimiz mutluluğu yakalamayı başardık," deyip keyifle akıp giden yolu seyrettim. Gülce'nin iki yıl önceki sessiz gidişine hiçbir zaman anlam veremesem de şimdi yeniden bir arada ve mutlu olduklarını duymak beni de mutlu etmişti. Sevdiğin insanla aile olmak bir insanın mutlu olmak için en büyük şansıydı ve dilerim onlar da hak ettikleri bu mutluluğu en az bizim kadar doyasıya yaşarlardı.

Dakikalar sonra yalının bahçesinden içeri girdiğimiz ilk anda bile burada çok fazla şeyin değiştiğini hissederken kollarını açmış sevinçle bizi karşılayan babaannemi, dedemi ve artık onlarla çalışan Ayla Abla'yı gördüğümde üzerimdeki o tatsız gerginliği de atmıştım. Kucaklaşma

faslının ardından birlikte doğrudan bahçeye geçtiğimizde çocukları, onları düşünerek hazırlattıkları çimlerin üzerindeki alana bırakırken biz de birlikte masaya geçip keyifli bir sohbet eşliğinde sıcak bir cumartesi kahvaltısının tadını çıkarttık. Bir ara Ege dedemle iş konularına girdiğinde biz babaannemle çocuklardan konuşurken onun mutluluk dolu bir ifadeyle beni ve çocukları seyretmesi bana kendimi çok iyi hissettirmişti.

İşe başlamak için çocukların biraz daha büyümesini beklemek istemiştim ve babaannem de bu düşünceme olumlu yaklaşmıştı. Aslında bir yerde çalışmaktan ziyade yardıma ihtiyacı olan kimsesiz çocuklar için bir yer kurma düşüncesi uzun zamandır aklımı kurcalıyordu ve bu konuda babaannemden de sonsuz bir destek görmek beni biraz daha rahatlatmıştı. Günün geri kalanı keyifli bir sohbet ve çocukların neşeli cıvıltıları arasında akıp giderken bir ara laf arasında bahsi geçen babamın ismini duyduğumda çocukları bahane edip onların yanına geçmiştim. Sonrasında zaten herkes anlamışçasına konuyu kapatmış, o gergin hava da yok olup gitmişti.

Onları bu evden çıkıp gittiğim o günden beri hiç görmemiştim ve işin tuhaf yanı eksikliklerini de hissetmemiştim. İnkâr edemem, aslında doğum yaptığım o zor zamanlarda annem yanıma gelse her şeyi unutup ona sığınacak kadar güçsüz hissetmiştim kendimi ama Burcu Hanım buna bile değer görmemişti beni. Babam desen öz kızının doğumuna bir yabancı gibi görgüsüzlük abidesi bir çiçek göndermiş, telefon edip nasıl olduğumuzu bile sormamıştı. Bu insanların nesini özleyecektim ki ben?

Şimdilerde ne yapıyorlar, bilmiyordum. En son geçen yıl denk geldiğim bir magazin dergisinde annemin yine zengin bir iş adamına kancayı taktığını hatta yaşadıkları büyük aşkı nikâh masasına taşımaya hazırlandıklarını okumuştum. Babamınsa şirketteki tüm imza yetkilerinin dedem

tarafından elinden alındığını biliyor, kendini affettirme çabası içinde olduğunu duyuyordum. Elbette ki tüm bunları umursamamıştım, zira ben bir ailenin ne demek olduğunu bana yedi kat yabancı olan dostlarımla, sevdiğim adamla öğrenmişken bu insanlara ailem demeyi bile kendime ihanet sayıyordum.

Sözün kısası onlar yaşadıkları, yaşattıkları onca şeye rağmen bir gram pişmanlık duymadan rezil hayatlarına devam ederlerken ben ikisini de umursamıyordum. Çünkü ben artık eskisi gibi kimsesiz hissetmiyordum. Dünyalar güzeli iki meleğin annesi, kan bağından öte gönül bağıyla bağlı olduğum insanların kardeşi, bir adamın diğer yarısıydım. O yüzden de bu saatten sonra onlara dair duyacağım hiçbir şey bana dokunmazdı. Onların gücü ancak Rüya Derin'i yaralamaya yeterdi ama ben artık Rüya Aras'tım. Ve bu gerçeği hiç kimse değiştiremezdi.

Ela

"Hayır efendim! Ben onu bunu anlamam! Şurada düğüne kalmış beş gün, nasıl olur da masa düzenini baştan başa değiştirebiliriz?"

"Esra Hanım çok rica ediyorum, abartmayın. Ben size masa düzenini baştan başa değiştirin mi diyorum yahu? Alt tarafı nikâh masasına yakın olan masalardan kız tarafına ayrılan bir masayı bizim tarafa ekleteceğiz, ne var ki bunda bu kadar büyütecek?"

"Ne münasebet efendim! İnsanlara o kadar davetiye gönderdik, hangi masalarda oturacaklarını bile tek tek söyledik. Şimdi ben doksan yaşındaki amcama kalkıp da senin masanı oğlan tarafına verdik, gelme mi diyeyim?"

"Allah Allah! Yahu düğüne gelme demenize gerek yok ki, alt tarafı bir arka sıradaki masaya yerleştireceğiz pek

kıymetli amcanızı. Ne yapabilirim, son anda yurt dışındaki ortaklarımızdan biri düğüne gelmeye karar verdi. Şimdi insanlar onca yolu gelmişken ön taraflara oturmasınlar mı yani?"

"Oturmasınlar efendim, oturmasınlar! Benim sorunum mu bu? Hem ne var Allah aşkına gören de at sırtında geliyorlar zannedecek. Uçağa atlayıp birinci sınıf uçmuşlardır Allah bilir. Oysaki benim amcam öyle mi? Doksan yaşında kalkıp o kadar yolu gelecek, en önde oturmak onun hakkıdır tabii ki. Siz çok istiyorsanız kendi masanızı konuklarınıza verin."

Üzerimde gelinliğimle son provama geldiğim moda evinde ayna karşısına geçmiş, annelerin milyonuncu tartışmasını âdeta bir masa tenisi müsabakası izler gibi dinliyordum. Bir yandan da aynadaki yansımama hayranlıkla gülümserken gitgide yükselen sesler etraftaki çalışanların da fazlasıyla dikkatini çekmeye başlamış, bizimkilerin yerine ben utanmıştım. Şaşırmayı, araya girmeyi bırakalı bir hayli zaman olmuştu ve en sonunda pes etmiştim ben de. Neyi alıp veremediklerini neden her şeyi bu kadar zorlaştırdıklarını bir türlü anlamasam da yorulmuştum artık. Etrafımdaki herkes tek tek evlenip bir de üzerine peş peşe çocuk yaparlarken ben hâlâ yok masa düzeniydi yok davetiyeydi yok perdenin kumaşıydı diye saçma sapan meselelerle uğraşmak zorunda kalıyordum.

Allah aşkına ne davetiyenin üzerindeki kuşun rengi umurumdaydı benim ne de saçma sapan başka bir detay. Umurumda olan tek şey artık sevdiğim adamla sadece ikimize ait bir yuvaya sığınmaktı ama ona da bir türlü müsaade edilmiyordu işte. Herkesten önce evliliğe adım atmamıza rağmen etrafımızdaki herkes hatta iki yıllık ayrılıktan sonra Gülce'yle Ali bile evlenmiş, bizse hâlâ saçma sapan şeylerle uğraşmak zorunda bırakılmıştık. Tüm bu saçmalıkların Güney'i de bunalttığını görsem de ona da bir şey

söyleyemiyordum artık. Babalarımız bu kadar iyi anlaşırlarken onun annesi beni, benim annemse Güney'i bu kadar severken neden bir türlü yıldızları barışmamıştı, onu da anlayamıyordum. Anlamsız bir güç savaşına tutulmuş hâlde kendi doğrularını yaşatmaya çalışırlarken bizim ne hâle geldiğimizi görmüyorlardı sanki.

Şunun şurasında onca olaydan sonra düğünümüze sadece beş gün kalmış olmasına rağmen hâlâ ne olduğunu bile anlamadığım tartışmalarına katlanmak zorunda kalıyordum ve sadece bunun için bile cinnet geçirip önüme geleni parçalayabilirdim artık. Ben sadece evlenmek istiyordum yahu sadece evlenmek... Bunu anlamak neden bu kadar zordu ki?

"Bu ne canım, hep ben hep ben! Zaten o evi tutarken de illa size yakın olsunlar diye nasıl direttiğinizi unutmadım daha!" diyen annemle hâlâ susmadığını sıkıntıyla fark ettim. Gözlerimi devirerek gelinliğin eteklerini toparlayıp yanına ilerlerken tek derdim buymuş gibi olası bir kavgayı daha önlemek adına aralarına girip "Anne, lütfen..." diye usulca fısıldadım.

Gözlerini belerterek bana dönen annem, "Ne var kızım yalan mı söylüyorum? Zaten tutturdunuz bir İstanbul'da oturacağız diye. Bari düğünü bizim orada yapsaydık?" diye cırlayarak yine eski konuları açmaya başlayınca yalvarırcasına oflayıp susmasını dilercesine gözlerine baktım. Annemin bu tavrına kayıtsız kalamayan Meltem Anne de sinirlenip, "Esra Hanım, ayıp oluyor ama artık. Siz bana bencil mi demeye çalışıyorsunuz şimdi? Hem nasıl ki nişanı İzmir'de yaptıysak elbette ki düğünü de İstanbul'da yapacaktık. Asıl siz alışverişte tutturmadınız mı illa kendi beğendiğiniz salon takımlarını aldırmak için? Acaba kim kendi istekleri olsun istiyor devamlı?" diye ağzına geleni söylemeye başladığında iyiden iyiye başıma ağrılar saplandı. İkisinin de beni görmediğini anladığım an ayaklarımı

sürüyerek köşedeki koltuğa oturup başımı ellerimin arasına aldım.

"Ben bir tanecik kızımı evlendiriyorum efendim, herhalde evine eşyasını seçerken de fikrimi söyleyeceğim!"

"Ben pazardan aldığım domatesi mi evlendiriyorum Esra Hanım? Ben de bir tanecik oğlumu evlendiriyorum, bu yüzden de bana yakın otursunlar istiyorum o zaman oldu mu? Hem çocukların huzuru için İstanbul'da oturmaları daha doğru olacak anlaşılan," diye imayla söylenen Meltem Anne'yle annemin gereğinden fazla öfkelendiğini gözlerinden anlarken daha fazla iki ateş arasında kalmayı göze alamayıp oturduğum yerde bu saçmalığa bir son vermelerini bekledim.

Annem Güney'i her ne kadar benden bile fazla sevmiş olsa da evlenip gitmem fikrine nedense hâlâ alışamamıştı. Bu yüzden de hoşuna gitmeyen ne olsa ister istemez bir tartışma ortamı yaratıp Meltem Anne'ye cephe alıyordu. Aylardır bu duruma iki aile de alışmış olsa bile düğünün yaklaşmasıyla tartışmalar iyice alevlenmişti ve daha da önemlisi çoğu zaman alttan alan Meltem Anne de artık tırnaklarını çıkartmaya başladığından ikisine birden gücüm yetmiyordu. Hangisinin yanında olsam diğeri kırılacak gibi hissediyordum ama onlar tüm bu kavgaların içinde benim ne hâle geldiğimi umursamıyorlardı bile. En basitinden şu an heyecanla gelinliğimin son hâlini izlemem gerekirken ben başıma saplanan ağrıyla saçma sapan bir kavgayı izlemek zorunda kalıyordum.

"Siz... Siz şimdi benim huzur kaçırdığımı mı ima ediyorsunuz? Güzel, güzel... Bunu duyduğum iyi oldu. Madem oğlunuzun ve o biricik ailenizin huzurunu bu kadar kaçırıyoruz, ben de vazgeçtim o zaman. Vermiyorum kızımı, oldu mu?"

Mağazanın orta yerinde bas bas bağıran anneme irileşmiş gözlerle âdeta donmuş gibi bakarken asıl dehşeti Meltem Anne'nin aynı öfkeyle söylediklerıyle yaşadım.

"Vermezseniz vermeyin efendim. Yeter canım alttan al, alttan al nereye kadar? Ben de vazgeçtim. Ben de kızınızı oğluma almıyorum oldu mu? Bitti bu iş, düğün falan olmayacak!"

Birkaç saniye etraftaki insanların bile şaşkınlıktan taş kestiği mağazada karşımda âdeta hayatımın kumarını oynayan iki öfkeli kadına bakarken onların akıl sağlığından da kendi ruh sağlığımdan da şüphe ediyordum artık. Üzerimde gelinliğim vardı benim yahu, ne demek düğün falan olmayacaktı?

Sinirden, şaşkınlıktan buz kesen ellerim titriyordu ama ben ağzımı açıp da siz ne saçmalıyorsunuz diye haykıramıyordum. Sonra bir anda kasırga gibi esip gürleyen Meltem Anne arkasını dönüp mağazadan ayrıldığında hâlâ ardından öylece bakarken, annemin de dumanı üzerinde bir hâlde karşıma dikilip "Çıkar şu gelinliği Ela! Bu kadınla dünür falan olmam ben!" deyip arkasını dönüp mağazadan çıkmasını aynı donuk bakışlarla izledim. Oturduğum yerde nefes dahi alamaz hâlde öylece dururken yanıma gelen insanlara da tepki veremiyor, tüm bu saçmalığın bir kâbus olduğunu düşünüp uyanmayı bekliyordum. Dakikalar geçmiş olmasına rağmen üzerimde gelinliğimle oturduğum yerde kımıldayamazken bir anda nefes nefese bir hâlde mağazadan içeri girip, "Ela'm!" diyen sevdiğim adamı duyduğumda kaskatı kesilen bedenim irkildi. Hızlı adımlarla yanıma gelip önümde diz çökerek ellerimi elleri arasına aldığında uzun zamandır kendimi kasmaktan biriktirdiğim yaşlar bir bir akarken "Ela'm ağlama, ağlama güzelim," deyip avucumu öperek bana sarılmasıyla dudaklarımdan kaçan hıçkırık teninde kayboldu.

"Güney... Biz evlenmeyecek miyiz?" diye titreyen sesimle hıçkırarak sormamla hafifçe uzaklaşıp şefkatle gözlerime bakarken "Kim ne derse desin, dünya orta yerinden yarılsa bile biz evleneceğiz, Ela'm. Hadi ağlama artık, ben

her şeyi halledeceğim," deyip bana sarılmasıyla iç çekerek boynuna sarıldım.

"Çok yoruldum artık, düğün falan da umurumda değil. Niye bizim her şeyimiz bu kadar zor ki?" deyip sıkıntıyla iç çekerken yanaklarımdaki yaşları parmaklarıyla kurulayıp üzerime bakarak gülümsemesiyle kaşlarımı kaldırdım. "Bak ilk kez kavgaları bir işe yaradı da gelinliğini gördüm," dediğinde kaşlarımı çatıp homurdandım. "Bir de bu uğursuzluk getirsin de tam olsun. Bana bak Güney zaten herkes bizden önce evlendi. Vallahi bir de bu Mert bizden önce evlenirse intihar ederim," diye sıkıntıyla oflayıp ayaklandım. Görevli kızın yardımıyla üzerimi değiştirip kabinden çıktığımda gelinliğimi teslim alırken kim ne derse desin bana güç veren adamın varlığına tutunup dik durmaya çalıştım. Birlikte mağazadan ayrılıp yol boyunca ne yapacağımızı düşünürken en sonunda riskli de olsa içimize sinen planla ikimiz de derin bir soluk alıp yarını beklemeye başladık. Bu düğün annelerin rızası olsun ya da olmasın mutlaka olacaktı ama elbette ki istediğimiz tek şey şu inatlarını bir yana bırakıp bizimle mutluluğumuzu paylaşmalarıydı.

Güney beni eve bıraktığında planımız gereği gelinliği yanıma almayıp arabada bırakırken vedalaştıktan sonra sıkıntıyla apartmana girip eve çıktım. Yüzümde son derece üzgün bir ifadeyle eve girdiğimde kulağıma gelen ilk şey babamın gür sesi olurken annemin olanları anlattığını anlamış, tepkisizce içeri geçmiştim. Düğün İstanbul'da olacağından haliyle bizimkiler de iki haftadır burada benimle birlikte kalıyorlardı.

Somurtkan suratımla içeri geçip babama selam verip yanına oturduğumda, "Kızım ne oluyor, gene ne karıştırdı bu ananlar?" diyen babamın kızgın söylenişine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Annemle Meltem Teyze anlaşamıyorlar baba. İkisi de bu evliliği istemiyor, biz de yorulduk artık bu kavgalardan," deyip annemin şimdiden

pişmanlıkla tutuşan yüzüne küskün bir bakış atıp yeniden babama döndüm.

"Ne demek yorulduk?" diye kızgınca konuşan babama çaktırmadan bir göz kırpıp oyunumu ima etmeye çalıştığımda şaşkınca yüzüme bakarken "Biz Güney'le konuştuk ve ayrılmaya karar verdik. Aileler anlaşamazken biz de mutlu olamayız zaten," deyip ayaklandım. "Sen de rahat bir nefes alırsın artık anne, düğün falan olmayacak," deyip iki adım atarken "O iki gün surat asarak aldırdığın perdeleri de komşunun kızına verirsin artık çeyizine koyar," deyip arkamı döndüğüm gibi odama geçtim. Akşam vaktine kadar suratımı asıp odadan çıkmazken bir ara yanıma gelip beni vazgeçirmeye çalışan babama durumu anlatıp rahatlamasını sağladım. Bu iki kadının kavgasından bizim kadar usanan birileri varsa onlar da babalarımızdı. Zira ikisi de öylesine iyi dost olmuşlardı ki cidden ayrılmaya kalksak bile önce onlar engel olurdu.

Öyle böyle gece boyunca küs küs oturup annemin yüzüne bakmazken bir anda gaza gelip ettiği laflardan şimdiden nasıl da pişman olduğunu anlamış yine de bozuntuya vermemiştim. Ertesi günse sözde son kez görüşme bahanesiyle iki aile restoranda kahvaltı için bir araya geldiğinde Meltem Anne'nin de pişmanlığı hatta epeyce ağlamış olduğu yüzünden okunuyordu. Bir de gelip bana sarılarak özür dilemesiyle içim acısa da yine de oyunu bozmamaya çalıştım. İki aile karşılıklı oturduğumuzda anneler dışında herkesin oyunumuzdan haberi varken parmağımdaki yüzükleri ve çantamdaki kutuyu çıkarıp "Nişan bozulduğuna göre artık bende kalmaları doğru olmaz," diyerek Güney'in önüne bıraktım. O da alyansını çıkarıp ortaya bırakırken "Herkes için en doğrusu buymuş demek ki," deyip annelere küskün bir bakış attıktan sonra derin bir nefes alarak bakışlarını bize çevirdi.

"Evlilik olmayacağına göre buralarda durmamın da bir anlamı yok artık. Yakında yüksek lisans için yurt dışına gideceğim ben, uzun zaman da dönmeyi düşünmüyorum. Buralardan uzaklaşmak bana iyi gelecek," diyen Güney'le Meltem Anne'nin gözleri doldu. "Oğlum ne gitmesi, o nereden çıktı?" dediği sıra ben de derin bir nefes aldım. "Ben de işi bırakıp sizle İzmir'e dönerim baba, artık burada kalmamın da bir anlamı kalmadı," deyip titrek bir bakışla anneme çevirdim yüzümü.

"Bu kadar hır gürden sonra olacağı buydu çocuklar haklı tabii!" diyen babam da bizi desteklerken daha fazla kendini tutamayan annem, "Yahu siz ne diyorsunuz ne gitmesi ne ayrılması?" diye bağırdığında Meltem Anne de ona destek çıktı. "Evlilik çocuk oyuncağı mı çocuklar, nasıl bu kadar kolay vazgeçiyorsunuz?" dediğinde umursamazca baktık ikimiz de.

"Siz bir kalemde silip atmadınız mı bizi anne? Sürekli kavga hâlindesiniz, sizin aranızda orta yolu bulmaya çalışırken birbirimizle konuşmayı unuttuk biz. Siz her yan yana geldiğinizde böyle kavga ederken biz nasıl bir yuva kuralım ki?" diyen Güney'le Meltem Anne'nin gözlerinden pişmanlık dolu yaşlar akarken "Oğlum siz birbirinizi çok seviyorsunuz, biz bir cahillik ettik işte... Öyle değil mi Esra Hanım?" diyerek anneme baktığında annem de hızla başını sallayıp elimi tuttu.

"Yavrum biz sizin mutluluğunuzu nasıl istemeyiz? Söz veriyoruz bundan sonra canınızı sıkan tek laf etmeyiz vallahi, öyle değil mi dünürüm?" dediğinde Meltem Anne de hızla başını sallayıp Güney'in elini tuttu. "Hadi yavrum vazgeçin bu işten, yuva kurmak kolay değil. Şimdi böylece pes edemezsiniz. Size söz veriyoruz bir daha tartışma falan da yok. Hiçbir şeye de karışmayacağız, siz nasıl isterseniz öyle olsun," dediğinde bıyık altından gülen babalarımız da, "Hadi

çocuklar bir şans daha verin birbirinize," deyip annelere destek çıktıklarında Güney'le birbirimize bakıp gülmemek için kendimizi zor tutarken kararsızca kıpırdandık.

"Bilmiyorum ben, ya yine ayrılın derseniz?" diye küskünce sormamla ikisi birden hızla başlarını iki yana salladılar. "Tövbe vallahi asla demeyiz!" diyerek herkesi eğlendirirlerken, "O zaman bir şans daha verelim birbirimize, Ela?" diyen Güney'le annem kolumdan tuttuğu gibi beni ayağa kaldırıp Güney'in yanına getirdi. Annelerimiz hızla yüzüklerimizi parmaklarımıza takıp "Bir daha görmeyeceğiz bu yüzüklerin çıktıklarını!" deyip bizi azarlarlarken "Hadi şimdi birer keyif kahvesi içelim Esra Hanımcığım," diyen Meltem Anne'ye, annem de gülümsedi. "İçelim vallahi dünürüm," diyerek koluna girdi. Gelen kahveler iki kadının arasında kırk yıllık bir muhabbetin ilk demlerini atarken bize de bu oyunun altından başarıyla kalkmış olmanın keyfini çıkarmak kaldı.

Ve şimdi de muhabbet kuşları gibi birbirlerinden kopamayan iki kadınla geçen dört günün sonunda, hayal ettiğim gibi tastamam bir mutluluk içinde üzerimde gelinliğimle sevdiğim adamın yanındaydım. Tüm sevdiklerimin karşısında muhteşem bir düğünle kusursuz bir mutlulukla sevdiğim adamla evlenirken bugünümde en büyük mutluluğum hep hayal ettiğim gibi annem olan iki kadının karşı karşıya değil de yan yana olmalarıydı. Hayat uzundu ve bundan sonra da bizi mutlaka sınamaya devam edecekti. Lakin sevdiğiniz insanla ve ailenizle bir arada olmayı başardıkça üstesinden gelemeyeceğiniz hiçbir zorluk olamazdı. Kendi adıma Ela Emiroğlu olduğum bugünde sevgiden aldığım bu gücü iliklerime kadar hissediyor, bir ömür boyu yaşadığım bu mutluluğu kaybetmemeyi diliyordum.

Zeynep

Yeryüzünde yeni yeni hüküm sürmeye başlayan ılık bir sonbahar esintisi tenimi okşarken, ışıl ışıl güneşin altında sevdiğim adamla sarmaş dolaş sokaklarda dolaşmak olsa gerekti mutluluk. Kafamı kurcalayan onlarca sorudan, sakladığım onlarca sırdan sonra tüm sevdiklerimin mutlu olduğunu bilerek tasasızca sevdiğime sarılmaktı huzur.

Aklımı kurcalayan, ruhumu kasvete bulayıp hayallerime taş koyan hiçbir şey kalmamıştı artık hayatımızda. Birbirimizden sakladığımız hiçbir şey kalmazken düşündüğümüz, aynı hayallerde buluştuğumuz tek gerçeğimiz bebeğimizdi artık.

Yaşanan onca sarsıntıya rağmen ayakta kalmayı başarıp birbirimizden vazgeçmediğimiz için şimdi bizimle can bulan, bize biz olmayı yüreğimizin en derinlerinde hissettiren oğlumuzdu artık tek gerçeğimiz. Bugün altıncı ayını dolduran bebeğim her yeni gün bize gelmek için biraz daha büyürken onu beklemek hayatım boyunca böylesine sabırsız olduğum tek andı. Rüzgâr'la baş başa kaldığımız her an paylaştığımız şeyler çoğu zaman bebeğimize dair hayallerimiz olurken ikimiz de onu kucağımıza alacağımız günün hayaliyle yaşıyorduk. Önce dünyalar güzeli Savaş ve Güneş'le tattığımız bebek sevgisi sonra sürpriz bir şekilde ailemize dahil olan Yağmur bebekle taçlanmıştı ve ben kendi bebeğimizi kucağımıza aldığımız gün nasıl hissedeceğimizi hayal bile edemiyordum.

Rüzgâr hemen her gece karnıma ellerini, dudaklarını yaslayıp bazen saatlerce bebeğimizle konuşurken ona daha şimdiden masalları en çok da bizim masalımızı anlatırken her defasında katlanarak çoğalan bir aşkla kalbine daha

fazla bağlanıyordum. Rüzgâr mükemmel bir insandı. Mükemmel bir dost, harika bir abi, kusursuz bir âşıktı ama babalığı tüm bunların çok daha ötesindeydi. Onun kalbinden taşıp her zerresine yayılan babalığını tanımlamaya benim sözcüklerim yetmezdi. Kendi babam da dahil olmak üzere etrafımda çok fazla mükemmel baba figürü görmüştüm, lakin Rüzgâr benim için çok daha fazlasıydı. Belki benim bebeğimin babası olduğu için böyle hissediyordum ama kalbimden geçen daha azı değildi. Rüzgâr zaman zaman bana anneliğimi sorgulatacak kadar kusursuz bir babaydı ve ona sahip olduğumuz için benden daha şanslı olan biri varsa o da bebeğimizdi.

Oğlumuz.

Bir oğlumuz olacaktı. Tıpkı hayalini kurduğumuz gibi dayısının adını yaşatacak, hiç tanımasa da onun gibi, babası gibi kardeşlerine mükemmel bir abi olacak bir oğlumuz olacaktı. Ben ne kadar içimden geçirsem de hiç dile getirmemiş olmama rağmen bebeğimizin cinsiyetini öğrendiğimiz anda Rüzgâr fısıldamıştı kulağıma. "Oğlumuzun adı Emir olsun ister misin Zeynep'im?" diye şefkatle sorduğunda hem abime duyduğum hasretin sızısıyla kalbim acımış hem de sanki kapanmayan yaram şifasını bulmuştu. Gözyaşları arasında ona sarılıp defalarca kez teşekkür ederken yaptığı tek şey bana sımsıkı sarılıp beni daha çok, daha çok sevmek olmuştu.

Emir Yücesoy. Bizim mucizemiz.

Şimdi karnımda yaramaz tekmeleriyle bizimle olduğunu hissettiren oğlumuzla birlikte güneşli bir ekim vaktinde sevdiğim adamla el ele dolaşırken yaşadığımız acı tatlı günler geçiyordu gözlerimin önünden. Onca imkânsızlığa rağmen Rüya ve Ege bebekleriyle sonsuz bir mutluluğa kavuşmuş, hiç tatmadıkları aile sıcaklığını birbirlerinde bulmuşlardı. Diğer yanda onca badireden sonra Ela ve Güney de nihayet evlenmeyi başarmışlar, şimdilerde Amerika kıtasına

yaydıkları keyifli balayı tatillerinin tadını çıkarıyorlardı. Annelerden kaçmak için o kadar uzağa gittikleri kuvvetle muhtemeldi.

Gülce ve Ali Abi'yse Ela'nın düğününden sonrasına erteledikleri balayı tatillerini iki gün önce tamamlamışlar, yuvalarına dönmüşlerdi. Tuttukları ev kafeye yakın bahçeli, mahalle sıcaklığını taşıyan çok güzel müstakil bir evdi ve her şeyiyle yuva sıcaklığını daha kapıdan girer girmez hissettiriyordu insana.

Öte yandan ben hamilelik süreci dolayısıyla stajımı geç başlatsam da Mert mezuniyetle birlikte başlattığı stajını neredeyse yarılamış, staj biter bitmez de Yasemin'le evlenme planları kurmaya başlamıştı. Yasemin ise halen bizim eski evde yaşamaya devam ediyor, tek başına kaldığı için de Yaşar Amcalar ona kira konusunda epeyce anlayış gösteriyorlardı. Zaten artık koskoca bir aile gibi olduğumuzdan böyle şeylerin lafını bile ettirmiyorlardı. Biz onları nasıl birer anne baba gibi görüyorsak onlar da her birimizi hiç sahip olamadıkları evlatları yerine koyduklarından bizden ayrılmak istemiyorlardı. Böylesi bir konuşmanın geçtiği bir zamanda Mert'le Yasemin evlendikten sonra da o evde yaşamaya karar verdiklerini söylemişler, Yaşar Amca'yla Emel Teyze de oradan kopmayacağımızı duyunca âdeta havalara uçmuşlardı. Öte yandan hepimiz çok sevinmiştik bu habere. Çünkü o evin yeri hepimiz için çok özeldi ve yine bizden birilerine ait olacağını duymak tarif edilemez bir mutluluktu.

Gülce de evlilik telaşından dolayı tıpkı benim gibi stajını geç başlatmak zorunda kalmıştı ama ikimiz de bunu pek dert etmiyorduk. Sonuçta kaybettiğimiz hiçbir şey yoktu ama kazançlarımız ömre bedel mutluluktu. Üçümüz de stajları ayrı ayrı yerlerde yapsak da sonrası için planlarımız okul yıllarından beri olduğu gibi yine birlikte olmaktı. Eğer her şey hayal ettiğimiz gibi giderse Gülce ve Mert'le kendi

hukuk büromuzu açacaktık. Her ne kadar Rüzgâr şirkette onunla çalışmamı istese de kurumsal dünya benim hayalim değildi. Bu yüzden de mutlu olamayacağımı anladığından kararıma anlayış göstermişti. Yalnızca altı aylık büro stajımı şirkette geçirmem konusunda ısrarcı olmuştu, ben de kabul etmiştim. En azından hamilelik sürecimde hem ben rahat edecektim hem de onun aklı bizde kalmayacaktı. Böylesi ikimiz için de iyi olmuştu doğrusu.

Bu şehre ayak bastığım ilk günden bugüne kadar geçen zamanı düşündükçe hayatımın nasıl da bambaşka bir hâl aldığını fark ediyor, ister istemez keyifli bir gülümseme kaplıyordu yüzümü. Hele ki sahile doğru yürürken geçtiğimiz caddenin tanıdıklığı bana burada Rüzgâr'la karşılaştığımız ilk günü anımsattığında yüzümde daha da keyifli bir gülümseme doğdu. Rüzgâr dudaklarını şakağıma bastırarak "Nedir seni bu kadar mutlu eden bakalım?" diye sorduğunda gülen gözlerimi ona çevirirken omuz silktim. "Geçen zamanı düşünüyorum."

Sonra keyifli bir şekilde tek kaşımı kaldırıp "Diyorum ki madem doğuma kadar boş boş oturacağım, acaba bu arada şu yaşadığımız dört yılı yazsam nasıl olur?" diye sormamla eğlenircesine gözlerime baktı. Bir an sonra başını iki yana sallayarak "Bence tutmaz," deyip damağını şaklattığında gözlerimi kıstım. "Nedenmiş?" diye sormamla adımlarını yavaşlatıp bir kolunu belime dolayarak bana çevirdi bedenini.

"Bir kere aksiyon eksik hayatımızda, aksiyon olmayan kitabı okumazlar," dediğinde irileşmiş gözlerimle yüzüne bakarken "Hah!" deyip alayla sinir olmuş bir şekilde omuz silkip kaşlarımı çattım. "Benim hayatımda mı aksiyon eksik? Pardon ama merdivenlerden yuvarlandım, daha ilk haftadan okulun pek kıymetli belalılarını başıma musallat ettim, yetmedi kaçırıldım, o da yetmedi entrikaların kıyısından döndüm, elli kere hastaneye düştüm hatta kaç yıllık

aile sırrını bile tek başıma çözdüm ve sen bana hayatında aksiyon yok diyorsun öyle mi? Kalkıp bir gökdelenin çatısından diğerine atlamadığım kaldı be daha ne olsun?"

Kızgınca söylenmemle muzip parıltılarla parlayan kahvelerinden benim bu sinirli hâlimle eğlendiğini anlayıp homurdanırken "Rüzgâr? Ay inanmıyorum gerçekten sensin!" diye kedi miyavlaması gibi cırlayarak yan tarafımızdan gelen sesi duymamızla aynı anda başımızı çevirdik.

Karşımda gördüğüm yarı çıplak kız huzursuz olmama sebep olacak bir şekilde tanıdık gelirken "Ah! Şu tesadüfe bak, sen ya inanmıyorum!" diye cırlayıp bir anda koala gibi kollarını Rüzgâr'ın boynuna dolamasıyla bedenimdeki tüm kanın beynime hücum ettiğini hissettim. Benim kızı sürükleyerek Rüzgâr'dan ayırmama gerek kalmadan Rüzgâr kızı hızla kendinden uzaklaştırıp öfkeyle ona panikle bana bakarken tam o sıra beynimde çınlayan o eskilerden kalma kedi miyavlamasını anımsamamla başımdan aşağı kova kova kaynar suların döküldüğünü hissettim.

Yok artık! Dünya gerçekten de bu kadar küçük olamazdı değil mi?

Kız beni hiç takmayıp sırnaşık hâlde Rüzgâr'a göz süzerken dikilip kaldığım yerde öfkeden ve şoktan sıyrılıp kımıldayamıyordum bile. Kız havalı saçlarını savurup "Ne kadar zaman oldu seni görmeyeli? Ah, keşke bırakmasaydın sporu ya özlettin kendini. Gerçi formun da hâlâ yerinde," diyerek edepsizce kocamı süzmeye devam ettikçe hâlâ ağzım açık bakakalırken elindeki telefonun çalmasıyla bir bakış atıp yeniden Rüzgâr'a çevirdi bakışlarını.

"Neyse hayatım benim şimdi acelem var ama seni gördüğüme çok sevindim. Bir ara mutlaka uğra merkeze ben hâlâ oradayım," deyip edepsizce göz kırparak ardına dönüp topukluları üzerinde yanımızdan ayrıldığında da neredeyse bir dakika boyunca kızın cüreti karşısında ağzım açık kaldı.

Bir an sonra Rüzgâr bileğimi sarıp "Zeynep?" dediğinde ateş gibi yanan öfkeli bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Söyle hayatım!" diye tükürürcesine çemkirirken elinden kolumu sıyırıp iki adım uzaklaştım. Sonra sanki olanı biteni yeni yeni idrak ediyormuş gibi elimi savrukça giden kızın bıraktığı boşluğa doğru kaldırdım. "Bu... Bu o kız değil mi?" diye çemkirmemle, "Zeynep'im, ne kızı lütfen sakin ol," deyip beni sakinleştirmeye çalışmasıyla iyice sinirlenip öfkeli bir kahkaha attım boşluğa.

"Ne sakin olacağım ya, ne sakini? Bu cırtlak kedi kılıklı seninle ilk karşılaştığımız gün bademcik ameliyatı yapar gibi ağzının içine düşen kız değil mi? Aman Allahım ya inanamıyorum bir de geldi sarıldı o sana değil mi? Allahım ne salağım ya donup kalacağıma niye o çırpı bacaklarını kırıp eline vermedim ki!" diye sinirle bağırıp sanki yakalayacakmış gibi arkamı dönüp gittiği yöne doğru adımlayacaktım ki Rüzgâr telaşla belimden kavradı. "Zeynep sakin ol Allah aşkına, bir şey olacak şimdi!" diye panikle söylendiğinde öfkeyle gözlerine bakıp sıyrıldım kollarından.

"Daha ne olacak ya? Koskoca göbeğimle trafik lambası gibi yanında dikiliyorum, kız gelip benim kocama sarılıyor! Benim yanımda! Sen... Hem sen nasıl izin veriyorsun ya sana sarılmasına?" diye bağırıp bu defa öfkemi tamamen saçmaladığımı bildiğim hâlde Rüzgâr'a yöneltirken bana yaklaştığı an ellerimle göğsünden ittirip uzaklaştırdım kendimden. "Zeynep kafayı mı yedin ya ne izin vermesi, görmedin mi yapıştığı gibi ittim zaten," diye bağırdığında öfkemden burnumun ucunu dahi göremez hâldeydim. Omuz silkip kızgınca yüzüne bakarken yeniden bana yaklaşmaya çalışmasıyla yanından geçip kaldırımda hızlı hızlı yürümeye başladım.

Arkamdan, "Yavaş yürü!" diye bağırdığında umursamayıp bastığım yere ateş saçarak yürümeye devam ederken durduramadığım öfkemin hormonlardan kaynaklandığını

bilmeme rağmen kendime engel olamıyordum. Elbette ki yaşanan tüm bu saçmalığın kaderin sevimsiz bir şakasından ibaret olduğunu bilsem de bir kere gazı almıştım ve bir şeylerden öfkemi almadan kolay kolay rahatlayamayacaktım. Sinirli sinirli adımlarken Rüzgâr hızlı adımlarla yanıma gelip kolumu kavradığında "Bırak!" diye çemkirip kolumu çekmeye çalıştım. İzin vermeyip "Zeynep'im sakinleş, bak gel oturalım bir yere," diye sakinleştirmeye çalışırcasına konuşmasıyla da iyice kabardım.

Kolumu çekmeye çalıştıkça bırakmamasıyla iyice sinirlenip "Ya bıraksana be!" diye etrafı unutup caddenin ortasında bağırırken yanımıza Rüzgâr'a kötü kötü bakan iki yaşlı teyze yaklaştı. "Kızım iyi misin? Bu adam rahatsız mı ediyor seni yoksa?" diye endişeyle sorduklarında bir an yok diyecek olsam da hemen sonra aklımda yanan sıra sıra ampullerle geçmişin en eski anısı aklıma düştüğünde içten içe kahkaha atıp Rüzgâr'a sinsi bir bakış attım. Madem hayatımızda aksiyon eksikti, ben de seve seve tamamlardım o eksiği.

Ağlamaklı bakışlarla teyzelere dönerek "Evet, teyze. Baksana şuna hamile hâlimle bana asılıyor," diye sızlanmamla iki teyzenin de ellerindeki çantaları Rüzgâr'ın kafasına geçirmeleri bir olurken kendimi koruma maksatlı birkaç adım gerileyip keyifle sırıttım.

"Tüh! Şuna bak boyu posu devrilesice, kalıbına bakan da adam zanneder seni! Utanmıyor musun hamile kadına askıntı olmaya?" diye çemkirip tüküren teyzelerle Rüzgâr bir yandan beline kadar anca gelen kadınlardan kendini korumaya çalışıp diğer yandan, "Yahu teyze yok öyle bir şey, karım o benim. Zeynep konuşsana!" diye bağırsa da teyze eliyle ağzına bir tane yapıştırdı. "Sus! Bir de yalan söylüyorsun utanmadan!" deyip biraz daha vurduğunda kahkaha atmamak için elimle ağzımı kapattım. O sıra teyzelerin yanına gelen iki küçük çocuk da onlara uyup küçük

ayaklarıyla Rüzgâr'ı tekmelerlerken ortalık bir anda yıllar önce ilk karşılaşmamızda olduğu gibi şenlik yerine dönmüş, çantalar havada uçuşmuştu.

Ben artık tüm öfkemden arındığımı hissedip çantamdan çıkardığım krakerle dizi izler gibi oturduğum bankta Rüzgâr'ın teyzelerden dayak yemesini kıkırdayarak izlerken bir anda yanı başımıza gelen polis arabasından inen polisleri görmemle panikledim. "Ne oluyor burada? Ayrılın hemen!" diye bağıran memurla nefes nefese kalan teyzeler kötü kötü Rüzgâr'a bakıp "Polis evladım bu cibilliyetsiz herif şu hamile kıza askıntılık ediyordu!" diye yırtındığında polisler Rüzgâr'a doğru yaklaştılar. "Sen gel bakalım bizimle," dedikleri an belimi tutarak hızla doğrulup panikle yanlarına adımladım.

"Memur Bey, durun bir yanlış anlaşılma var!" deyip hemen panikle Rüzgâr'ın yanına geçerken "Askıntılık falan yok, eşim o benim," deyip ortalığı yatıştırmaya çalıştım. Bu defa da polisler bana yönelip "Polisi boş yere meşgul ettiniz yani? Öyleyse siz bizimle geliyorsunuz," dediğinde bu defa da Rüzgâr önüme geçip beni arkasına aldı. "Memur Bey bir yanlış anlaşılma oldu, kusura bakmayın. Daha fazla da uzamasın bu mevzu," dediğinde ben olduğum yerde üç buçuk atarken polislerin de inatçılığı tuttu.

"Olmaz. Bizimle gelip ifade vereceksiniz," diye direttiğinde bir anlık öfkeyle bulaştığım saçmalığın arasında iyice paniklerken karnımda hissettiğim tekmelerle bebeğimin bana verdiği işareti alıp gülümsedim ve hızla Rüzgâr'ın koluna dokunup ona gizli bir bakış attım. Hemen sonra elimi karnıma yaslayıp "Ay! Sancım var... Of!" diye bağırmamla Rüzgâr bir an paniklese de çaktırmadan göz kırpmamla rahatlayıp polislere döndü hızla. "Memur Bey bakın karım zaten hamile, lütfen daha fazla uzamasın bu mevzu hastaneye gitmemiz lazım," diye sertçe söylendiğinde memurlar da teyzelerin vahvahlarıyla başlarını sallarlarken "Tamam,

bu defalık böyle olsun," dediklerinde Rüzgâr beni dikkatle kucağına alıp hızla oradan uzaklaştı.

"Sen gerçek bir baş belasısın," diye homurdandığında kıkırdayıp başımı göğsüne yasladım. "İndir artık beni, eskisi gibi değilim," diye söylenmemle daha çok kendine yaslayıp yürümeye devam etti. Biraz sonra sahile gelmemizle beni ayaklarımın üzerine bırakıp elimi tutarken, "Rüzgâr..." diye mırıldanmamla, "Yine ne oldu acaba?" diye homurdanıp kaşlarını çattı.

İştahla dudaklarımı yalayıp "Mısır... Çok güzel koktu," diye mırıldanmamla başını iki yana sallayıp gülerken "Sen banklara geç, ben alıp geliyorum," demesiyle gülümseyip yanağına bir öpücük bıraktım. Sahil boyunca sıra sıra dizilen banklara doğru adımlarken bir bankta tek başına oturmuş dalgın bakışlarla denizi seyreden genç kadını fark ettiğimde bakışlarım istemsizce onda takılı kaldı. Kadının sessizce ağladığını fark etmemle de hormonların gazıyla içim burkulurken şöyle bir etrafıma bakınıp dayanamayarak adımlarımı ona doğru ilerlettim.

"Rahatsız etmeyeceksem oturabilir miyim?" diye tebessümle sormamla hızla başını diğer tarafa çevirip yanaklarını kuruladı. Buruk bir tebessümle bana dönüp, "Tabii," diyerek hafifçe yana kaydı. Bir süre hamileliğin de verdiği yorgunlukla sessizce, güneşin de etkisiyle bugün daha bir parlak görünen denizi seyrederken dayanamayıp "Bu kadar hüzünlü bakmak için fazla güzel bir manzara değil mi?" diye sormamla hafifçe omuz silkip tebessüm etti.

"Evet. Sanırım bu manzaraya yakışmıyorum," deyip hüzünle bana baktığında hiç tanımadığım bu kadının bakışları tuhaf bir şekilde kalbimi acıtırken başımı ağırca iki yana salladım. "Bence manzaraya yakışmayan siz değilsiniz, size yakışmayan bu hüzünlü bakışlar," dememle hafifçe gülümsediğinde duru güzelliği karşısında hayranlık

duydum. Öyle ki, gözlerinde taşıdığı bu hüznün bile ona yakıştığını inkâr edemezdim.

Bir süre daha denizi seyrederken "Erkek galiba?" demesiyle bakışlarım istemsizce karnıma kaydı. "Annem erkek bebeklerde karnın daha sivri olduğunu söylerdi," diye açıklamasıyla da anlayışla başımı sallayıp "Evet," diye mırıldandım. O sıra gözlerim parmağındaki alyansa takıldığında, "Sizin çocuğunuz var mı?" diye sormamla ela gözlerinden az öncekine göre daha ağır bir hüzün bulutu geçerken, "Affedersiniz çenem düştü benim," diye toparlamaya çalışmamla tebessümle omuz silkti.

"Hayır, sorun değil. Ben aslında yeni evliyim," diye karşılık verdiğinde ses tonundaki hüzün fazlaca meraklanmama sebep olsa da fazlası haddimi aşmak olur diye düşünerek üstelemedim. Biraz sonra Rüzgâr ileriden seslendiğinde tebessümle yanımdaki güzel kadına döndüm. "Ben artık kalkayım. Kusura bakmayın sizin de başınızı şişirdim," deyip mahcupça gülümsediğimde, "Hiç sorun değil bana da iyi geldi sohbetiniz," deyip gülümsedi ve ben o an gülümsemenin bu denli yakıştığı kadını hiç tanımasam da belki de hayatım boyunca bir daha görmeyecek olsam da mutlu olmasını diledim tüm kalbimle.

Elimi uzatıp "Neyse... Kendine iyi bak..." deyip adını bilmiyor oluşumla sessiz kalırken elini uzatarak elimi sıktı. "Feride... İsmim Feride," demesiyle, "Ben de Zeynep. Hoşça kal Feride," deyip gülümseyerek arkamı döndüm ve sevdiğim adama doğru ilerledim. Rüzgâr'ın elime tutuşturduğu mısıra âdeta saldırırken "Kimdi o?" diye sormasıyla omuz silktim. "Bilmiyorum, burada tanıştım."

El ele sahil boyunca adımlamaya devam ederken biraz sonra mısır bittiğinde belimi kavrayıp bir elini karnıma yaslayarak beni kendine yaslamasıyla bir gülümseme kapladı yüzümü. Denizin kenarında kalplerimizde aşkımızla, bizi bekleyen umuyorum ki mutluluk dolu sonsuz bir geleceğe

doğru adımlarken elimi kalbine yaslayıp "Rüzgâr," diye mırıldanmamla, "Söyle bakalım baş belası," diye eğlenircesine söylendiğinde adımlarımı durdurup karşısına geçtim.

Kollarımı boynuna sarıp karnımın elverdiğince ona sokularak toprak rengi bakışlarında kaybolurken "Seni çok seviyorum," diye fısıldadığımda kahveleri aşkla tutuştu. Bir eli belimde bir eli karnımda gözlerini gözlerimden ayırmadan alnını alnıma yaslayıp "Asıl ben seni çok seviyorum. İyi ki çıktın karşıma Zeynep'im. İyi ki o gün yanlış yollara saptık da hayat bizi birbirimize çıkardı," diye fısıldadığında gözlerimi huzurla yumup gülümsedim ve tam o an ellerimizin altında hareketlenen oğlumuzu hissettiğimiz an gülümsemelerimiz daha da büyürken yüreğimden taşan aşkımla fısıldadım.

"Şimdi biliyorum ki, benim hayatım boyunca attığım tüm adımlar sana gelmek içinmiş."

Dudaklarımdan dökülen fısıltılar nefesimle dudaklarına çarpıp kalbine hapsolurken karnımdaki elini biraz daha tenime yaslayıp dudaklarını dudaklarıma kavuşturmadan hemen önce aynı fısıltıyla karşılık verdi.

"Şimdi anlıyorum ki, benim hayatım boyunca yaptığım tek şey seni beklemekmiş."

Tıpkı böyle ılık bir sonbahar günü kesişmişti yollarımız. Aslında biz o zaman bilmesek de yeniden... Bir yanlış anlaşılmayla kesişen yollarımız o günden itibaren bir düğüm olmuş, yıllar geçtikçe kalplerimizde büyüyen sevdamızla bir kördüğüme dönüşmüştü. İki eksik ruhken birbirimizi tamamlamış, çocuklarımıza anlatacağımız en güzel masalı kendi ellerimizle yazmıştık.

Ben, Zeynep Güneş Yücesoy. Bu hayatta hep bir figüran olarak kalmaktan korkarken kendi masalını yaşayan bir prensese dönüştüm. Bir kelebek oldum, uçtum, savruldum, bazen kayboldum ama sonunda hep sevdiğim adamın yüreğine kondum. Benim masalım, toprak rengi bakışlarına

aşk tohumları ektiğim adamın rengârenk kelebeklerle dolu kalbini yuva bildiğim anda can buldu. Benim masalım. Rüzgâr'ın tek bir bakışına sığındığım her an yeniden başladı. Ve ben sevdiğim adam bana her baktığında anladım ki, bizim masalımızın mutlu sonu hiçbir zaman olmayacaktı. Çünkü bizim masalımız tek bir bakışta, tek bir gülüşte yeniden başlayacak, sonsuza kadar da bizimle yaşayacaktı. Bizim için doğan her yeni gün masalımızın satırları en baştan yazılırken bize düşen sadece bu aşkı yaşamak olacaktı.

Şimdi...

Daima...

Sonsuza kadar...

-SON-

"Sevgilinle birlikte çarpan kalbin
senin dansındır."

Osho

